

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOMETHING WICKED
IS COMING.

CITY OF SOULS AND SINNERS

A
HOUSE
OF DEVILS
NOVEL

KAYLA EDWARDS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RUHLARIN ve
GÜNAHKÂRLARI
N ŞEHİRİ

Şeytanların Evi NOVEL

KAYLA EDWARDS

BÖLÜM I

ŞEYTAN VE BEYAZ ZAMBAK

Angelthene'de insan olmak, davet edilmediğiniz bir partiye girmek gibi bir şeydi, sadece bu partinin sonu yoktu, sadece kapıdan çıkarak hızlı bir kaçış yoktu.

Loren Calla bu duyguya alışmak için yirmi yıl harcamıştı. Angelthene Sihir Akademisi'ndeki tek insan öğrencilerden biri olarak, parti gerçekten hiç bitmedi. Fısıltılar hiç bitmiyor, onu her koridorda ve her sınıfta kovalıyordu. Top haline getirilmiş kâğıtlar sürekli kafasının arkasına fırlatılıyordu. Öğrenciler günlük hedeflerini ona çelme takmak ya da vücudunu dolap sıralarına çarpmak haline getirmişlerdi. Elbette, bütün bir okul gününü bunlardan herhangi birinin kurbanı olmadan geçirdiği nadir zamanlar vardı, ancak o günler nadirdi. Ve fısıltılar, kâğıttan toplar ya da ona çelme takmak için fırlatılan ayaklar olmadığında, sorunları genellikle Angelthene'i böylesine tehlikeli bir yer haline getiren büyülü varlıklardan biri tarafından öldürülmemeye çalışmakla ilgiliydi.

Fısıltılar, kâğıttan güller ve ayaklar; kurşunlardan, dişlerden ve pençelerden çok daha iyi çatışma biçimleriydi. Zorbalarla başa çıkabilirdi. Zorbalanın, hayatını cehenneme çevirme girişimleri bu duvarların ötesine geçmediği sürece, hayatta kalma şansı yüksekti. Ama vampirler, kurtadamlar, iblisler, veneficae'ler ve cehennem zebanileri? Bunlarla nasıl yaşayacağını hâlâ öğreniyordu.

Angelthene Akademisi'ndeki ilk gününden bu yana Loren için çok şey değişmişti ama diğer öğrencilere göre o her zaman olduğu kişiydi.

İnsan. Zayıf. Sıradan. Kolay bir hedef.

Bu onun için sorun değildi. Gerçeği bilmelerine gerek yoktu, bilmelerini de istemiyordu. İnsan olduğu için hedef alınmak, efsanevi bir büyülu eserin imrenilen güçlerini barındırdığı için hedef alınmaktan daha iyiydi.

Loren tarih dersinde arkasındaki masada oturan öğrencileri görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu ama dakikalar ilerledikçe ve kafasının arkasına çarpan kâğıt topları arttıkça, onları azarlama dürtüsüne direnmek daha da zorlaşıyordu.

Öğrenciler -sporda başarılı olan ve başka pek bir şey yapmayan üç erkek büyücu- şimdiye kadar karşılaştığı en inatçı zorbalardan bazılarıydı. AA'daki ilk gününden sonra, lisede uğraştığı çocuklardan, dolabına zarar veren ve neredeyse her gün kafeteryada kucağına portakal suyu döken çocuklardan daha kötü oldukları sonucuna varması uzun sürmemişti.

Ama ne lisedeki kızdı, ne de geçen Eylül ayında Tuz Evi'nin diğer birinci sınıf öğrencileriyle birlikte akademinin bahçesinde duran kızdı. Kalendae'den önce koridorlarda yürüyen aynı kız bile değildi. Ve eğer kafasına bir top kâğıt daha atarlarsa, aklını kaybedebilirdi.

Şehrin Arcanum Kuyusu replikasının patlamasıyla yerle bir olmasının üzerinden yaklaşık üç hafta, babasıyla Jade Sahili'ndeki rıhtımda karşılaşmasının üzerinden ise iki haftadan az bir süre geçmişti ve her iki olayın şokunu henüz atlatamamıştı. Ama özellikle de sadece Arcanum Kuyusu'nun değil, cehennem zebanilerinin de yaratıcısı olan Erasmus Sophronia ile ilgili hiçbir şey üzerinde durmamaya çalışıyordu. Kendisini ona babası olarak tanıtan adamla ilgili düşünceler kafasını alt üst etmekle kalmıyor, aynı zamanda sarsıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Hem de şiddetle.

Jade Plajı'ndaki o rüzgârlı öğleden sonranın ardından Erasmus'u görmemiş ya da onunla konuşmamıştı ama yarın akşam yemeği için onun evinde buluşmaları gerekiyordu. Loren babasının davetini kabul etmeden önce iki kez düşünmemişti. Cevaplara ihtiyacı vardı ve bu cevapları almak için birkaç gün beklemek bile işkence gibiydi.

Nasıl tekrar ölümlü olabildi? Angelthene Ulusal Ormanı'ndaki bir mezardan çıkarılan iskeletinden - Lucent Enterprises'da yapılan DNA testiyle doğrulanan iskeletinden - sonra hâlâ hayatta olması nasıl mümkün olabilirdi? Neden onu aramak için kızın on dokuz yaşına gelmesini beklemişti?

Onu bebekken Kızıl Yıldız Tapınağı'nda terk ettiği için hiç pişmanlık duymuş muydu? Onu hiç özlemiş miydi?

Akşam yemeğini ayarlamalarına yol açan da bu iç kemirici sorular ve çok daha fazlasıydı. Cuma akşamı, saat altıda. Ama şimdi, saniyeler ilerledikçe ve yarın yaklaştıkça, kendini daha az yeni, daha cesur ve daha çok eski versiyonu gibi hissediyordu.

Çenesini elinin arasına alıp dudağını çiğniyor, kaleminin ucundaki yıpranmış silgiyi defterine vuruyor, ilgisizlikten donuklaşmış gözleri geniş sınıfta geziniyordu. Profesör Griffith'in dersi salyangoz hızıyla ilerliyor, monoton sesi durmaksızın devam ediyordu. Loren ders başladığından beri ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile hatırlayamıyordu. Sınıfta genellikle dikkatliydi ve Terran tarihini öğrenmeyi dört gözle bekliyordu. Peki ya bugün? O kadar da değil.

Kalemmini sayfaya vururken ve çok az tanıdığı babasıyla akşam yemeği yemeyi düşünürken, Darien'i de kendisiyle gelmesi için davet etmeyi düşündü. Bu fikri ne kadar çok düşünürse, o kadar cazip geliyordu. Konuşma garipleşirse, Darien'in araya gireceğini ve sormak istediği tüm soruları dile getirmesi için onu cesaretlendireceğini biliyordu. Bunun dışında, onun yanında olmasını kesinlikle umursamazdı. Ne de olsa o Terra'daki en lezzetli göz şekeri idi. Ayrıca masanın altında elini tutma ihtimali de çok yüksekti ki bunu kaç kez yaparsa yapsın yine de kelebekleri uçuşuyordu. Tek yapması gereken ona bakmaktı ve o da eriyordu.

Adamım, onun için bir enayiydi.

Top haline getirilmiş kâğıtların çıtırtısı düşüncelerini böldü. Gelen saldırıyı savuşturmak için başını sola eğmeden önce hafızasına dayanarak saniyeleri sayarak kendini hazırladı.

Kâğıt topu Sabrina Van Arsdell ve Dallas Bright ile paylaştığı masanın üzerine sıçradı. Yuvarlanıp masanın kenarına kadar geldikten sonra durdu ve bir benzerini daha yere düşürdü. Masanın üzerine dağılmış olan kâğıtlar siyah mürekkeple karalanmış kelimelerle kaplıydı ama onları açıp okumaya zahmet etmemişti. Üzerlerinde hakaret ve iğrenç yorumlardan başka bir şey olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Fısıltıları görmezden gelmek yeterince zordu ve yirmi dört-yedi saat kulak tıkacı takmak istemediği sürece, onları duymak neredeyse kaçınılmazdı. Bu durumda, en azından bir seçeneği vardı.

İşte böyle zamanlarda, bu şehirdeki sekiz nokta yedi milyon insanın hepsinin Kalendae'de yaşananları, hepsinin o patlamada nasıl öldüğünü ve şu anda sadece onun sayesinde burada olduklarını hatırlamasını diliyordu. Babasının onun için Zaman Tanrısı Yalancı Tempus'tan satın aldığı dilek kesinlikle yardımcı olmuştu. Ama o günden beri varlığıyla onu şereflendirmeyen o ele avuca sığmaz güç olmasaydı, burada kimse olmazdı. Bu şehir ayakta bile olmazdı. Bunun yerine, Kalendae ve zamanın tersine dönmesi hakkında tam hafızaya sahip olan tek kişi Darien'di, ancak elbette o gün gerçekte ilgili olan diğerlerine güvenmişlerdi - Şeytanlar, Dallas ve Sabrine, Arthur, Logan, Ölüm Melekleri, orada bulunan birkaç Engerek. İsteddiği son şey bir kaideye oturtulmaktı ama biraz nezaket ve saygıdan zarar gelmezdi, özellikle de yirmi yıl boyunca her ikisinden de mahrum kaldıktan sonra.

Saygıdan bahsetmişken.

Arkasındaki büyücüler kıs kıs gülüyordu. Bir defterden koparılan başka bir kâğıt parçasının sesi sessiz sınıfta yankılandı ve çocuklardan biri onun sandalyesinin ayağını tekmelemeye başladı. *Güm, güm, güm*. Çocuğun ayakkabısının her vuruşunda kızın oturduğu yer öne doğru sarsılıyordu, ta ki kızın gövdesi masanın kenarına dayanana kadar. Profesör, gruptaki tek insanın taciz edildiğini fark edemeyecek kadar dersine dalmıştı.

Loren'in hayat hikayesi.

Kanı kaynayan Loren masanın üzerinden atladı ve yumak haline getirilmiş kâğıtlardan birini kaptı; üzerinde *yarı-ömür* ve *sürtük* kelimeleri keskin bir kırıksıklığın arasından ona bakıyordu. Koltuğunda döndü, kolunu geriye doğru sardı ve Ethan McIntyre'ın kendini beğenmiş yüzüne doğru fırlattı.

Tam kaşlarının arasından vurdu.

Çenesi düştü, iki mankafa arkadaşının kıs kıs gülüşleri yerini sessizliğe bıraktı. Hepsinin ağzı açık kalmış, soluk soluğa kalmış balıklar gibi ona bakıyorlardı.

"Siz aptalların bana atacağı *bir* sonraki şey boğazınıza tıkmak olacak!" Loren tısladı. Kulak misafiri olan diğer öğrenciler ya şaşkınlıkla ona bakıyor ya da içlerinden gülüyorlardı.

Loren bekledi, Ethan ve arkadaşlarına cevap vermeleri ve bunun onları nereye götüreceğini görmeleri için bir fırsat verdi. Ama hiçbir şey söylemediler. Ethan'a son bir bakış fırlatarak ön tarafa dönmek üzere arkasını döndü.

Bunun bedelini daha sonra, etrafta müdahale edecek bir profesör olmadığında ödeyebilirdi ama şu anda umurunda değildi. Yine de onlarla hiçbir yerde yalnız yakalanmamak için aklına bir not aldı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak hızlı nefes alışını yavaşlatıp derinleştirmeye zorladı. Vücudunu titreten gerginlik hissinin ve görüş alanında kayan minik yıldızların Ethan ve arkadaşlarından çok, sol ön kolunun iç tarafındaki deriyi ısıtan büyümlü dövmeyle ilgisi vardı. Sabah olmak üzereydi ve kahvaltıda kahve ve elmadan başka bir şey yememişti. Kalbi çarpıyordu ve ciğerleri küçük ve sıcak hissediyordu.

Bu kadar az yememesi gerektiğini bilmeliydi.

Loren'in sağında oturmuş, defterindeki bir sayfaya çiçekler ve sarmaşıklar karalarken, şık bakır saçları yumuşak çilli yüzünün bir kısmını gizlerken, Dallas bir homurtu çıkardı. "İtiraf etmeliyim ki," diye fısıldadı cadı, "bu yeni yönün hoşuma gidiyor."

Dallas, Loren'in savaşlarında onun yerine savaşmayı gerekli bulmayalı uzun zaman olmuştu. Loren evlatlık kız kardeşinin bu molayı hak ettiğine karar verdi, özellikle de onu savunduğu için neredeyse ortaokul ve liseden atılacağı onca yıldan sonra. Bazen tartışmalar kafeteryalarda ve okul bahçelerinde fiziksel kavgaya dönüşüyor, diğer öğrencilerin tezahüratları onu tahrik ediyordu.

Taega ve Kızıl Baron bundan hoşlanmamıştı.

"En azından birimiz iyi vakit geçiriyor," diye fısıldadı Loren. Burnundan derin bir nefes daha aldı, sonra yavaşça ağzından verdi. Yıldızlar artık görünmese de, görüşünün kenarları bir bayılma nöbeti tehdidiyle buğulanıyordu.

Loren'in solunda oturan Sabrine onları susturdu. Badem gözleri, gri kalem eteği ve blazer ceketiyle tavandan tabana kara tahtanın önünde paytak paytak yürüyen ve Ruh Terra ve Kavşak efsanesi hakkında gevezelik eden Profesör Griffith'e takılmıştı. Tozlu kara tahta, düz bir sıra halinde çizilmiş üç daireden oluşan bir diyagramla işaretlenmişti ve ince bir oval her üçü boyunca çapraz olarak uzanıyordu. Beyaz, yeşil ve maviden oluşan oval, düz bir çizgi yerine çizgilerden oluşuyordu. Şemanın yanındaki tahtaya karalanmış, Loren'in bu mesafeden okumakta zorlandığı kelimelerin bir listesi vardı.

Gözlerini en son ne zaman kontrol ettirmişti? Gözlerini kısarak baktı, *Ignis*, *Crossroads* ve ona benzeyen bir kelimeyi zar zor seçebiliyordu

Güneştaşı dedi. Yoksa Kumtaşı mıydı? Tanrım, gözleri yanıyordu.

Masanın kenarında, üst üste yığılmış ders kitapları ve büyü kitaplarının arasına sıkışmış duran Loren'in cep telefonu, şükürler olsun ki sessizce çaldı. Sınıfa gelmeden önce sesini kısmayı unutmuş olmalıydı. Profesörün arkasının odaya dönük olduğundan emin olmak için kontrol ettikten sonra öne doğru eğildi, telefonu kaldırdı ve masanın altına sakladı.

Sabrine kıpırdandı, bal rengi teninde iki güneş kadar sıcak olan ateş rengi gözleri Loren'in elindeki telefona kaydı. "Seni yakalayacak," diye uyardı.

"Pek olası değil." Loren telefonunun kilidini parmak iziyle açtı. "Dersiyle çok meşgul." DARIEN CASSEL adı altındaki uzun mesaj dizisini açtı ve Yedi Şeytan'ın liderinin ona ne gönderdiğini okudu.

Günaydın, güzelim. Öğle yemeğin ne zaman?

Bu sevgi gösterisi Loren'in yüreğini hoplattı. Telefonundan saati kontrol etti. *Yirmi dakika sonra* diye cevap verdi.

Seninle dışarıda buluşuruz. İlaçlarını unutmuşsun.

Loren ayaklarının dibinde sarkan çantasına baktı.

Bu garipti. O sabah Cehennem Kapısı'ndan ayrılmadan önce şişenin her zamanki yan kesesinde olup olmadığını kontrol ettiğini hatırlıyordu. Ama şimdi orada değildi.

Darien'i genellikle hafta sonları görse de, hafta içi tek tük geceleri de birlikte geçiriyorlardı. Çıkmaya başladıklarından beri, ondan uzun süre uzak kalmayı eskisinden daha da imkânsız buluyordu

-ve ne zaman istese onu almaya her zaman çok istekliydi, işte tam da bu yüzden Çarşamba gecesi Cehennem Kapısı'na gelmişti.

Loren, zamanının çoğunu yedi ölümcül Karanlık Katman tarafından kuşatılmış olarak geçirmesine rağmen bozmak istemediği bir güvenlik alışkanlığı olan, parlak siyaha boyanmış ve törpülenmiş tırnaklarıyla kırık ekrana tıklayarak bir cevap yazdı.

Bu sabah çantamdaydı, diye yazdı, telefonunu ekose eteğinin kıvrımlarında kısmen saklı tutmaya özen göstererek. *Beni görmeye gelmek için bir bahanen olsun diye mi çıkardın Daredevil?*

Seni her fırsatta görmek istediğimi biliyorsun, ama asla ilaçlarını almam, aptal kız. Bunu zaten biliyordu; sadece

onu kızdırmak için. Ayrıca, neredeyse bütün gece yokken o sabah Cehennem Kapısı'nda değildi, yani nasıl almış olabilirdi ki? Darien ekledi: *Eve döndüğümde Mortifer'ı oturma odasında şişeyi tef gibi sallarken buldum.*

Darien bir mesaj daha gönderdiğinde Loren gülmemeye çalışıyordu.

Pikabın üzerinde dans ediyordu ve neredeyse kırıyordu. Adam tam bir baş belası. Tehdit Mortifer, yeni lakabı bu. Country sevdiğini biliyor muydun?

Bu sefer gülmemek için kendini zor tuttu. Loren cevap yazdı, *Hiç yuttu mu?*

Kim bilir? Şapka çocuk korumalı, ama bunların ocak korumalı olduğunu sanmıyorum, değil mi?

Artık sırtıyordu. Şansını zorladığının farkındaydı ama bir mesaj daha yazdı. Yağmur duvarı kaplayan kemerli pencerelere çarpıyor, sesi tınaklarının telefon ekranındaki tıkırtılarına karışıyordu. Berbat havalı bir gün daha.

"Perez için eklemlerini kanatırken iyi bir gece geçirdin mi?" diye yazdı. Mesajın sonuna göz kırpan bir yüz ifadesi ekledi ve GÖNDER tuşuna bastı. Perez'in sadece onun için değil, kendisi için de değişmeyi ne kadar çok istediğini bildiğinden, bugünlerde Çukur'da dövüşme ihtiyacını hep hafifletmeye çalışıyordu. Kalendae'deki olaylardan bu yana, Dalgalanmalarının yoğunluğu ve sıklığı iki katına çıkmıştı. Loren bunların yakında geçeceğini umuyordu ama geçene kadar, ne şekilde ihtiyaç duyarsa duysun onun yanında olacaktı. Kaç gece sürerse sürsün.

Darien cevap yazdı: *Tatlım, hakarete uğradım. Perez gibi bok kafalılar için savaştım, bunu biliyorsun.* Loren gülümsemesini bastırmaya çalışsa da gözlerini devirdi. Böyle zararsız küçük bir yorum yüzünden savunmaya geçmek Darien'a kalmıştı. O sadece istediği zaman dövüşür, kendinden başka kimseye hesap vermezdi. Antonio Perez gibi insanlar Darien'in dövüşlere katılmasından maddi çıkar sağlayabilirdi ama kimse onun tasmaını tutmuyordu. Darien ekledi: *"İblislerin boğazını parçalamaya güzel bir gece demezdim ama sen de bunu sorun etmiyormuş gibi davrandığın için bir oyuncak bebeğin."*

Loren dudağını çiğnedi. Yazmaya başlamadan önce Profesör Griffith'in hâlâ dersiyle meşgul olduğundan emin olmak için kontrol etti. *Bunu bilemiyorum... Bir tür anlaşma yapmamız gerekebilir. Sende hiç*

Sen evde yokken yatağın ne kadar soğuk olduğunu bilemezsin. Sen yokken kığım donuyor.

Darien'in cevabı o kadar hızlı geldi ki, yazım baloncuğunu zar zor gördü. *Şu anda senin mükemmel kığın hakkında konuşursak, arabayı bir çukura yuvarlayabilirim.*

Yüzü ısındı. Mesajlaşırken araba mı kullanıyorsun? Asla kullanmadım.

Gülümsemesi kontrol altına alınamayacak kadar genişledi. *Yalancı*, diye yazdı. Tam GÖNDER tuşuna basmak üzereydi ki tahta bir cetvel masaya çarptı.

Yerinden sıçradı, sandalyesinin ayakları gıcırdayarak yere çarptı. Dallas da sanki uykuya dalmış gibi sarsıldı. Loren buna şaşırmasdı; cadı bu günlerde hep yorgundu.

"Bayan Calla!" Profesör Griffith havladı.

Loren ekranı kapattı, telefonunu kucağına bıraktı ve başını kaldırıp profesöre baktı. "Evet?"

Profesör taşı delip geçebilecek bir bakışla ona bakıyordu. "İki gün içinde seni sınıfımda üçüncü kez mesajlaşırken yakalıyorum. Kendin için söyleyecek bir şeyin var mı?"

Odadaki her öğrenci, nerede oturduklarına bakmaksızın, dönüp ona bakmayı başarıyordu. Darien gelene kadar telefonunu saatlerce elmeden bırakmakta bir sakınca görmemişti. Her şey ne kadar da çabuk değişmişti. Ama günah kadar ateşli bir ödül avcısıyla çıkıyorsanız, özellikle de dün gece Cehennem Kapısı'ndan çıkmadan önce onu düşün duvarına yapıştırıp nefessiz bırakarak siken biriyle, bunun beklenen bir şey olduğunu düşündü. Ondan sonra gerçekten iyi bir uyku çekmişti.

Loren omurgasını dikleştirdi. "Umm." Kelimeler ağzından kaçtı ve telefonu hâlâ eteğinin kucağında vızıldıyordu, zihni ekranında yanıp sönen yeni mesajlara kayarken bir cevap düşünmesini imkânsız hale getirdi. Darien kığından ve onun ne kadar mükemmel olduğunu düşündüğünden mi bahsediyordu? Ona daha sonra yapmayı planladığı şeyle ilgili tüm pis detayları mı anlatıyordu? Belki de yine duşu ve onun önünde sıırıslık durmasını içeriyordu.

Loren günahkârca lezzetli görüntüyü aklından zorla çıkardı. "Özür dilerim?" diye sormayı denedi.

Dallas bir kahkaha attı.

Profesör Griffith'in dikkati, gülümsemesi hemen solan cadıya kaydı. "Neyin bu kadar komik olduğunu anlayamıyorum Bayan Bright. Eğer siz

Sınıfımda büyölü kırtasiye malzemeleri kullanmaya devam ederseniz, sınıf geçme şansınız Bayan Calla'ninkinden daha iyi görünmeyecek."

Dallas'ın yüzündeki kan çekilmişti. Loren cadıyı en son Darien onları Umbra Forumu'nu oluşturan terk edilmiş depolar ve kasaplar labirentine getirdiğinde bu kadar solgun görmüştü ve orada neredeyse bir yemeğe dönüştürülüyorlardı.

Bu, onsuz da yapabileceği bir anıydı.

Profesör onu yakalamadan önce telefonunun yan tarafındaki sessize alma düğmesine basan Loren, Dallas'ın imdadına yetişti. "Gerçekten çok üzgünüm Profesör. Yemin ederim bir daha olmayacak."

Profesör Griffith ince bir kaşını kaldırdı. "Olmasa iyi olur." Cetvelini Loren'in yarı gizli cep telefonuna doğrulttu. "Seni bir kez daha elinde o telefonla görürsem, onu elinden alırım. Beni anlıyor musun?"

"Evet, Profesör Griffith."

Eflatun boyalı dudaklar sıkı bir çizgi oluşturdu. "Bir şansınız daha var Bayan Calla. Bundan sonra o kadar affedici olmayacağım." Cetvelle masaya bir kez daha vurdu ve ardından cetveli, oturduğu yerde gözle görülür bir şekilde geri çekilen Dallas'a doğrulttu. "Siz de Bayan Bright. Eğer dersimden kalırsanız, Kızıl Baron'un bile sizi kurtaramayacağından emin olacağım." Dersine devam etmek üzere kasıla kasıla odanın önüne döndü.

Loren dersin geri kalanında telefonunu eline almaya cesaret edemedi. Kollarını kavuşturmuş, Darien'den gelen mesajlarla aydınlanmaya devam eden ekrana bakma isteğine bile direniyordu. Son birkaç dakikanın geçmesi sonsuza kadar sürdü ama sonunda akademinin tepesindeki ziller çaldı, taş koridorları dolduran ve açık sınıf kapısından içeri süzülen tınısız çınlama.

Dallas ayağa kalkan ilk öğrencilerden biriydi, kitapları çoktan kollarına yığılmıştı. Loren ayağa kalktı ve kendi eşyalarını toplamak için acele etti, Sabrine de onun yanında aynısını yaptı. Sab, sınıfta dersin bitmesinden dolayı rahatlamaktan çok hayal kırıklığına uğramış görünen tek kişiydi. AA öğrencileri sihir pratiği yapmaktan her zaman heyecan duyarken, tarih gibi dersler pek sevilmezdi.

"Gerçekten mi?" Loren, masa ve sandalyelerin etrafından dolanırken Dallas'a "Gerçekten mi?" dedi. Ethan ve arkadaşları mesafelerini korumakla akıllılık etmişlerdi ama Loren onları izlediklerini hissedebiliyordu. "Büyölü kırtasiye mi?" Daha önce hiç

Böyle bir şey duymamıştı ama sihir dünyasında icat edilebilecek şeylerin çok az sınırı vardı.

Dallas omzunun üzerinden baktı, dudaklarında her zamanki gibi makyaj yerine cazibeyle kırmızıya boyanmış bir gülümseme vardı. Loren bu yüzden onu azarlama isteğine karşı koydu. "Çok uzun süre yazarsam ellerime kramp giriyor," dedi Dallas. "Maximus'a Umbra Forum'dan biraz getirttim. Benim için *hem* yazıyor *hem de* dinliyor." Dallas'ın gazeteyi bulmak için şehrin en tehlikeli yerlerinden birine bir Karanlık Katil göndermek zorunda kalması Loren'e bu konuda bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Sabrine Dallas'a dehşet dolu bir bakış attı. "Bu kulağa koca bir F'ye giden tek yönlü bir bilet gibi geliyor, Dal."

Dallas konuşmayı elinin tersiyle itti. "Yeter. Açlıktan ölüyorum. Herkes bizi yenmeden yemek salonuna gidelim."

Kapıya yaklaştıklarında Loren, "Aslında," dedi, "bugün öğle yemeğini Darien'le yiyeceğim." Önlerindeki öğrenciler sınıftan çıkarak onlara koridorda açık bir yol bıraktı. "Bir sonraki derste görüşürüz çocuklar."

Dallas boştaki elini havaya kaldırdı. "*Yine mi?*"

Ama Loren çoktan koridorun yarısına gelmiş, kurtadam, vampir ve veneficae kümelerinin arasından geçiyordu. "İlacımı unuttum, o yüzden bana getiriyor!"

"*Bu* ilacı mı kastediyorsun?" Dallas aradı.

Loren döndüğünde Dallas'ın dili ve yumruğuyla kaba bir hareket yaptığını gördü.

Yüzü kıpkırmızı oldu. "*Dallas!*" diye tısladı.

Dallas bir kahkaha atarak onu meşalelerle aydınlatılmış koridorda kovaladı.

Loren merdivenlerden sekerek indi ve antreden geçerek akademinin yüksek kemerli kapılarını itti. Kapılar gürültüyle açılırken paslı menteşeler derin bir inilti çıkardı.

Januarius'un Angelthene'in en yağışlı ayı olduğu düşünüldüğünde, yılın bu zamanı için hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde yağmur yağmaya devam ediyordu. Geniş akademi arazisi sıırıslılandı, tüylü palmye ağaçları doymuş ve damlıyordu. Havadaki nem ciğerlerini ağırlaştırıyor ve görünmez bir palto gibi tenine yapışıyor.

Kitaplarını ve su şişesini göğsüne bastırarak, ayaklarının altında su sıçrayan taş basamaklardan aceleyle indi ve çimenliğe doğru ilerledi,

yemyeşil çimenler yağmurla birlikte sular altında kalmıştı. Etrafta başka öğrenci yoktu - biri hariç.

Loren onun adını bilmiyordu ve düne kadar onu kampüs çevresinde görmemişti. Eski Salon'un yakınında, uzakta, bir palmye ağacının seyrek barınağının altındaki piknik masasında oturuyordu. Açık kahverengi saçları ve giysileri sıırıslılandı. Yanında ne kitapları ne de çantası vardı. Hiçbir şeyi yoktu.

Sadece onu izliyordu. Onu her zaman izlerdi. Dün, belki yeni çocuk sendromundan muzdariptir ve arkadaş edinme şansı yoktur diye ona gülümsemeye çalışmıştı. Ama o gülümsemeye karşılık vermemiştir.

Tüyler ürperticiydi. Bir filmde görebileceği bir şey gibiydi - insanları uzaktan izleyen ve asla gülümsemeye ya da konuşmaya zahmet etmeyen tuhaf yeni çocuk.

Bilmemesi gereken bir şey mi biliyordu? Bunu düşündüğü için bile kendini paranoyak gibi hissediyordu ama onu her gördüğünde içini kaplayan ürkütücü duyguyu silemiyordu, sanki akademiye öğrenmek için değil de onu izlemek için gelmişti. O gün limuzinde kendisine yapılan tehditlerden sonra, hareketlerinin izleniyor olması onu şaşırtmazdı. Kurallar belirlenmişti ve bunları çiğnemenin sonuçları çok açık bir şekilde belirtilmişti.

Eğer birileri onu izlemekle görevlendirildiyse, zamanlarını boşa harcıyorlardı. Haddini aşarak arkadaşlarının ve ailesinin güvenliğini tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu, bu yüzden sıkılmaları ve yapacak daha iyi bir şey bulmaları an meselesiydi.

Umarım.

Loren ürpererek öğrencisinden uzaklaştı ve adımlarını hızlandırarak tepeden ferforje kapılara doğru tırmandı.

Darien kapılardan her zamankinden daha uzağa park etmişti ve tam kapılar bir gıcırtyla açılırken yağmur hızlandı. Ağaçların arasında öğleden sonra sağanağının tadını çıkaran kuşların neşeli cıvıltıları, gök gürültülü sağanaktan zar zor duyuluyordu.

Loren bir koluyla eşyalarını kavrarken diğer kolunu başının üzerinde tuttu ve cilalı ayakkabıları su birikintilerine sıçrayarak pırıl pırıl parlayan siyah spor arabaya doğru koşmaya başladı. Su, kaldırım boyunca küçük nehirler halinde akıyor ve gürül gürül akan rögarlara karışıyordu. Kaldırıma palmye yaprakları ve Darien'in arabasının tavanını ve kaputunu tozlandıran mavi jakaranda yaprakları serpilmişti.

Yolcu tarafındaki kapıya ulaştığında, beyaz düğmeli bluzu ve eteği sırlıklam olmuş, saçları başına dökülmüştü. Ama kapıyı açıp kendini deri koltuğa bırakırken hâlâ gülümsüyordu. Davul gibi çalan yağmurun üzerine kapıyı kapattığında, havalandırma deliklerinden süzülen sıcaklık davetkâr bir öpücükle tenini okşarken titredi.

Loren, kitaplarını ve paslanmaz çelik su şişesini yere bırakırken Darien'in tüm dikkatinin üzerinde olduğunu farkındaydı; su şişesi devrilerek koltuğun altına yuvarlanırken çınılıyordu. Sırlıklam olmuş saçlarını omzunun üzerinden ellerinin arasına aldı ve yavaşça, *yavaşça* gözlerini Darien'in yüzüne doğru kaldırırken suyu yere akıtmak için saçlarını bükmeye başladı.

Şeytan dikkatle onu izliyordu, yontulmuş ağzında bir gülümseme vardı, çelik mavisi gözlerindeki bakış ağır ve hararetiydi. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı, saç telleri ya yağmurdan ya da duştan ıslanmıştı. Sol bileği direksiyonun üzerine asılmıştı, işaret ve orta parmaklarına taktığı gümüş yüzükler güneş ışığı olmamasına rağmen parlıyordu. Siyah deri ceketinin kolunda ve kapısının kol dayanağında parlayan yağmur damlaları, buraya camı indirerek geldiğini gösteriyordu.

"Ne giyersen giy, senin her zaman güzel olduğunu düşündüğümü biliyorsun," diye söze başladı Şeytan, derin ve zengin sesi Loren'in midesinin baş döndürücü bir şekilde dalgalanmasına neden oldu. "Ama itiraf etmeliyim ki, bana doğru koşarken göğüslerinin zıplamasını izlemek gerçekten görülmeye değer bir manzara." Bakışları Loren'in vücudunda, ıslak ve tenine yapışan gömleğinin üzerinde gezindi. Alçak bir onay ısıltı çıkardı. "Artık mutlu ölebilirim."

Loren sırttı. "Merhaba."

"Merhaba." Onun nefesli ses tonunu taklit etti, gözleri eğlenceyle parlıyordu. Kadın kıs kıs güldü ve adam kaşlarını kaldırdı. "Öpücüğüm nerede?"

Loren işaret parmağının ucuyla dudaklarına dokundu. "Tam buraya. Gel ve al."

Darien tsked. "Her zaman beni uğraştırıyorsun." "Her zaman."

Ama aralarındaki mesafeyi kapattı, yüzünü iri ellerinin arasına aldı ve onu derinden öptü. Loren'in elleri hemen onun yumuşak saçlarına gitti ve onu kendine doğru çekti. Loren onu içine çekti, adamın baş döndürücü kokusu ciğerlerine doldu. Adamın dili Loren'in ağzına girdi ve ikisini de inletecek şekilde onunkine süründü.

Ben evimdeyim, diye şarkı söyledi kalbi. Burası evimiz.

Ama Darien öpücüğü çok erken kesti. Onu değerlendirecek kadar geri çekildi, kaşlarının arasındaki boşluk endişeyle kırışıyordu. "Kendini iyi hissediyor musun?" O kadar yakındı ki gözlerindeki mavinin her tonunu, her mürekkepli kirpiği, tenindeki her küçük yara izini görebiliyordu.

"Ben iyiyim. Neden?"

"İyi değilsin," diye suçladı, sert başparmakları çenesinin kıvrımlarında gezinirken. "Bebeğim, kalbin küt küt atıyor. Sakın bana bunun, okuduğun o adi aşk romanlarındaki erkekler gibi seni kendimden geçirdiğim için olduğunu söyleme."

Loren kıpırdandı. Yüzünü ellerinin arasına aldı, başparmakları hâlâ çenesinde geziniyor, dokunuşu teninde ısı izleri bırakıyordu. "Rüküş değiller," dedi. "Sadece kapaklarını beğenmiyorsun. Bir kitabı kapağındaki karın kaslarına bakarak yargılayamazsın, Darien."

Gözlerini devirdi. "Sorudan kaçıyorsun."

"Belki *de* nedeni budur." Tamamen yalan değildi, okuduğu kitaplardaki erkekler gibi onu bayılttığı düşünülürse. Düzeltiyorum: okuduğu kitaplardaki erkeklerden *daha fazla*. O bir kitap sevgilisi rüyasının gerçeğe dönüşmüş haliydi. Ama bugünkü düzensiz kalp atışlarının nedeni bu değildi. En azından *tüm* nedeni bu değildi.

Darien bir an için onun cevabını gerçekten düşünmüş gibiydi ve sonra, "Sen bir yalancısın," dedi.

Reddetmek için bir el salladı. "Ah, benim aptal kalbim kimin umurunda?" Aralarındaki mesafeyi kapatmaya, onun o karşı konulmaz ağzını tekrar tatmaya çalıştı ama adam kendini tuttu.

Darien ona sanki bir köpek yavrusunu tekmelemiş gibi bakıyordu. "Umursuyorum Loren. Önemsiyorum." Ceketinin cebinden ilacını alabilmek için kızın yüzünü bıraktı. Şişeyi ona uzatmaya çalıştı ve kadın şişeyi ondan hemen almadığında, tedirginlikle şişeyi salladı, haplar tıkırdadı.

Loren kaşlarını kaldırdı. "Tehdit Mortifer gibi tefmiş gibi mi davranıyorsun?"

Darien ona öyle sert bir bakış attı ki, onunla ilk karşılaştığında kaçacak delik arardı. "Loren, bir tane al. Lütfen."

Loren iç çekerek koltuğunun altından su şişesini almak için eğildi. İlaçları aç karnına almaktan nefret ederdi; hiçbir zaman başarısız olmazdı.

kusacakmış gibi hissetmesine neden oldu. Doğru dürüst yemek yemediği için böyle olduğunu düşünüyordu.

Elinde su şişesiyle doğrulurken saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve bu hareket birkaç yağmur damlasının Darien'in yüzüne sıçramasına neden oldu. Darien dövmeli elinin aşağı doğru bir hareketiyle yanaklarındaki suyu silerken kahkahasını bastırdı.

İlaçlarını adamın elinden kaptı. "Sadece çok nazikçe istediğin için." Kapağı aşağı doğru itti ve çıkardı.

"Çok inatçısın," diye iç geçirdi ve başını salladı. "Beni hâlâ kimsenin test etmediği kadar test ediyorsun, bunu biliyor musun?" Su şişesini dizlerinin arasında dengeleyip kapağını açmasını izlerken gözleri yumuşadı. "Ama Tanrım, seni seviyorum." Bu ifade yüzünden köprücük kemiklerine doğru bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Bir hapi avucunun içinde salladı ve dilinin ortasına yerleştirdi. Tam sudan bir yudum almak üzereyken durakladı ve Darien'e yan gözle baktı. "Bana bakma, yoksa boğulabilirim."

Darien bir kahkaha attı ama kızın istediğini yaptı ve kızın işi bitene kadar yağmurdan ıslanmış penceresinden dışarı bakmaya başladı.

En sevdiği insanla birlikteyken her zaman olduğu gibi öğle arası da çabucak geçti. Darien zamanının çoğunu onun dikkatini dağıtmaya çalışarak geçirirken, o da bir sonraki derste gireceği sınav için çalışarak, beynine mümkün olduğunca çok bilgi tıkıştırarak geçirdi. Ayrıca onu Cehennem Kapısı'ndaki buzdolabından aldığı artıkları yemeye zorladı, hatta ne kadar yediğinden memnun olana kadar onu elle besleyecek kadar ileri gitti. Adamın, kalbinin hâlâ hızlı atıp atmadığını görmek için onu dinlediğini hissediyordu.

Molasının bitmesine ancak otuz dakika kaldığında Loren kalemmini defterinin kıvrımına yerleştirdi ve iç geçirdi. "Sanırım başarısız olacağım."

Penceresinin buğulu camına şekiller ve Kadim Reunerian harfleri çizen Darien, dudaklarının kıvrımlarında kurnaz bir gülümsemeyle ona döndü. Kesinlikle iyi bir şey peşinde değildi. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?"

Kız daha konuşmadan, adam elindeki kitabı kaptığı gibi arabanın ön paneline fırlattı ve onu belinden yakaladı. Kız şaşkınlıkla bir gıcırtı çıkardı ve adam onu koltuğundan çekip kucağına alırken başını eğmeye özen gösterdi. Dizini vites koluna ve direksiyon simidine çarptı, neredeyse Darien'in yüzüne dirsek atıyordu, bacakları Darien'inkilere dolanıyordu.

Homurdanarak başını sola eğdi ve bir dirsek darbesinden daha kıl payı kurtuldu. "Gözümü oymaya mı çalışıyorsun yoksa taşaklarım diz mi atıyorsun anlayamıyorum."

"Deniyorum-" Koluyla bir şeye çarptı ve dönüş sinyali ötmeye başladı. Ön cam silecekleri devreye girdi ve bir ciyaklama sesiyle camın üzerinde ileri geri kaymaya başladı.

Darien'in dudaklarından kısık bir kahkaha döküldü. Sıkışık bir arabada yaşam mücadelesi verirken bile bu onun dünyada en sevdiği sestti.

Sonunda, dizleri adamın kaslı kalçalarının her iki yanına dayanana kadar vücuduna manevra yaptırmayı başardı ve adamın gözlerini oymadığı *ya da* taşaklarına diz çöktürmediği için kendisiyle gurur duydu.

Loren'in kalbi, Darien'in duyabileceğini bildiği çılgınca bir ritimle çarpıyordu. Arzu kalbinin derinliklerinde birikiyor, ayak parmaklarına kadar bir sıcaklık mızrağı gönderiyordu. Darien onun üstünde olmaktan hoşlanıyor gibiydi; ilk seferlerinden beri neredeyse her gün bu pozisyonu seçmişti. Darien silecekleri ve sinyal lambasını kapattığı için araba sessizdi, ona bu kadar yakın olmanın rüya gibi gerçekliği sıcak bir kucaklama gibi onu çevreliyordu. Darien ona bakıyordu, ağzının bir köşesi eğlenerek seğiriyor, yanağındaki sığ gamze titriyordu.

"Ne diyordun?" diye sordu usulca, işaret parmağıyla onun dudaklarının şeklini çizerek. Onun görünüşünden asla bıkmayacaktı; yüz hatları kusursuzdu, sanki çok yetenekli bir sanatçı onu mermerden oymuş gibiydi. Ağzına bir öpücük kondurdu ve tenine doğru fısıldadı: "Hâlâ neye ihtiyacım olduğunu söylemedin."

Dudakları onunkileri okşarken, yüzüne yayılan eğlenceli gülümsemeyi hissedebiliyordu. "Stres giderici." Elini kalçalarının arasından geçirip eteğini yukarı kaldırdı, bu hareket o kadar ani ve beklenmedikti ki midesi ters takla attı. Yüzüklerinin çeliği teninde soğuk dururken, elinin sıcaklığı davetkârdı; her yerinde hissettiği bir alev. "Ve bende tam da aradığın şey var." Alt dudağını ısırdı ve eteğini yukarı kaldırarak arka tarafını serin havaya maruz bıraktı ve neredeyse hiç olmayan dantelden yapılmış kırmızı tangasını bir tarafa itti.

"*Darien!*" diye tısladı. Adamın aklında öpüşmekten çok daha fazlası olduğunu anladığında gerçeklik yüzüne bir tokat gibi çarptı. Bu kez midesi tamamen farklı bir nedenden dolayı alçalmıştı. "*Yapamayız.*" Omzunun üzerinden akademiye baktı. Yağmurun altında bina

Zar zor görülebiliyorlardı ama yine de rahat edemeyecekleri kadar yakındılar. Profesörler, diğer öğrenciler... Ya biri onları gördüyse? "Bu çok kötü." Şaşırmaması gerektiğini biliyordu; adamın skandal yaratacak her şeye karşı bir zevki vardı.

"Bana bak," diye emretti Darien. Darien gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında, kız kendisine söyleneni yaptı ve şaşkın bakışlarını okuldan ayırdı.

İlkini dişleriyle çözdü. Nasıl yaptığından emin değildi ama adamın iyi yapamadığı bir şey yok gibiydi. İkinci düğme, bu kez onun maharetli parmakları sayesinde açıldığında, ağzı çenesinin altındaki deriye değdi. Adamın elleri aşağıya doğru inip düğmeleri teker teker yavaşça çözerken, her hareketi tüm vücudunu ihtiyaçla titretecek şekilde yaparken ürperdi.

Son düğme de açıldığında, ona doğru uzandı ve sütyenini çözdü. Sonra sütyenini ve gömleğini çıkardı. Gözleri onun üzerinde, onları yolcu koltuğuna fırlattı.

"Ya yakalanırsak?" Darien başını eğip sol meme ucunu ağzına götürdüğünde Loren sorusunu zar zor tamamladı, dili hassas deriyle alay etti. Sağ eli kadının kalçalarının arasındaki boşluğa geri döndü.

Adam klitorisile oynamaya başladığında dudaklarından bir nefes süzüldü. Çok sert ve sıcak olan parmakları onu en iyi şekilde ovuyordu. Doğru miktarda sürtünme, doğru hız.

"Çok fazla endişeleniyorsun tatlım," dedi Darien. Neredeyse inliyordu, adamın hareketlerinin hassasiyeti onu doğrudan doruğa itmekle tehdit ediyordu. Göğüslerinin arasındaki tene bir öpücük kondurdu, dili onu tatmak için dışarı çıktı. Ona dokunma şekli, tadına bakma şekli, ona bakma şekli, vücuduna tapınmak gibiydi. Adam ona doyamıyor gibiydi ama kadın da ona doyamıyordu. "Ayrıca," diye devam etti Darien hınzır bir gülümsemeyle, nefesi tenini gıdıklıyordu, "Mortifer'a gitmeden önce arabayı gizleme büyüleriyle kaplattım, ilaçlarını çaldığım için küçük bir iyilik olarak."

"Ne kadar sürüyorlar?" Kelimeler soluk soluğaydı ve kadın onun için çoktan ıslanmıştı, parmakları yukarı aşağı, aşağı yukarı kayarken, girişiyle alay ederken ve klitorisinin etrafında dönerken kaygandı. Oh, bu çok iyiydi. Onun üzerindeki etkisi baş döndürücüydü; zar zor düşünebiliyordu. "Bir saat mi?"

"Bir saate ihtiyacımız yok, Lola. Sadece üç dakika." Ona göz kırptı, o sevimli gamzesi yeniden ortaya çıktı.

Üç dakika, tamam. O kadar uzun süre dayanabiliyordu ki bazen sonrasında yürümekte zorlanıyordu. "Geçen hafta sonu beni sabah beşe kadar ayakta tutan adam söylüyor bunu-" Son kelimeyi ancak söyleyebildi, çünkü adam aniden ciddileşti, cinsel odağı tamamen ona odaklandı ve bir parmağını içine soktu.

Bu sefer inledi, sesi arabayı doldurdu. Diğer eli kıcını kavrarken bir parmak daha ekledi, parmak uçları sahiplenici bir şekilde kazıyordu. Onu bu şekilde idare etmesine bayılıyordu.

Mantıklı düşüncelerinin şehvetle bulanıklaşması uzun sürmedi ve Darien'in elinin her darbesinde isteyerek şehvete kapıldı. Darien onunla oynarken bir avcının dikkatiyle onu izliyordu, bakışlarının sıcaklığı kendini isteyerek içine atacağı bir ateş gibiydi.

Darien ona "Bacaklarını benim için biraz aç tatlım," dedi. O da öyle yaptı ve yeni açının verdiği zevkle titredi. "İşte böyle. Aynen böyle." Kıcını tokatladı, nefesini kesip sıkmasına neden oldu. "Çok ıslaksın Loren. Sikimin üzerinde kendini çok iyi hissedeceksin." Sözleri ağzını kuruturken, başka bir yanı daha da ıslandı, midesi yeni bir uyarılma dalgasıyla sıkılaştı.

"İstiyorum," diye nefes nefese kaldı. Ona yapıştı, tırnakları omuzlarını tırmalıyordu. O kadar yakındı ki, onu her yerinde hissedebiliyordu ama yeterince yakın değildi ve onu o kadar çok istiyordu ki. "Ver onu bana."

Karanlık bir gülümseme ağzını okşadı. "Henüz değil."

Islaklığını klitorisinin etrafında döndürmek için parmaklarını dışarı çıkardı, hisler kalçalarının elinin etrafında kenetlenmesine neden oldu.

Nefes alış veriş kesildi, zevki şaşırtıcı bir hızla artıyordu. Adamın sikine sürtünmeye çalıştı ama bu açıdan bunu yapmak zordu.

Kıcındaki el sıkılaştı, hareketlerini durdurdu, onu istediği şeyden uzak tuttu. "Az önce ne dedim ben?" Darien azarladı, sözleri alçak bir hırıltıydı. İki parmağını tekrar içeri soktu, parmak eklemlerine kadar. "Siktir, çok sıkısın." Boğuk ses tonundaki onay, kadının içinin parmaklarının etrafında kenetlenmesini sağladı.

Dudaklarından bir inilti döküldü. "Darien, lütfen-"

"Biliyorum bebeğim. O güzel küçük amcığınla eğlendikten sonra sikime binmene izin vereceğim." Alt dudağını ağzına çekti ve dişleri sıyrarak emdi. Bıraktığında, onun havasını soluyacak kadar yakınında kaldı, eli durmaksızın içine pompalıyor, dokunuşundan kaynaklanan sürtünme vücudunu canlı bir aleve dönüştürüyordu. "Kulağa nasıl geliyor?"

"Güzel." Kelime ancak fısıltı halindeydi.

Adam tekrar kızın dudaklarını ısırdı. "Öyle mi?"

"Evet."

Başparmağı klitorisine daha da sert bastırarak basıncı artırdı ve kucağında kıvrınmasına neden oldu. Meme uçları o kadar sertti ki çiğ gibi hissediyorlardı.

Darien'in vücuduna bıraktığı her öpücük arzusunu üçe katlıyordu. *İhtiyacını*. Bir yanı hâlâ yakalanmaktan endişe etse de, bundan hoşlandığını fark etti - bu heyecandan. Okulunun hemen orada olduğunu ve kendisinin de burada, kalçalarının arasında bir Şeytan'ın eli olduğunu bilmek onu tahrik ediyor, ona olan ihtiyacı kontrol altına alınamayacak kadar büyük oluyordu.

"Gelmek istiyor musun, bebeğim?" Darien'in sorusu o kadar sert ve derinden gelmişti ki bunu karnında hissetti.

"Evet," diye nefesini tuttu. Parmaklar daha hızlı hareket ediyor, içine girip çıkıyor, bu sürtünme zevkini daha da yakınlaştırıyor, serbest bırakma vaadi görüşünün kenarlarında parıldamasına neden oluyordu. "Tanrım, evet."

Kalçalarını sallayarak orgazmını onun ritmine uydurdu, boşalmak için yanıp tutuşuyordu, arabadaki tek ses soluk soluğa inlemeleriydi. Bir eliyle adamın ceketinin yıpranmış derisine yapıştı, fermuar avucuna battı, diğer eliyle adamın ensesini kavradı, başparmağı kulağının altındaki Şeytanlar dövmesini sıyırdı.

Orgazmı o kadar yakındı ki, sarsıcı gücünden dolayı bacakları titriyordu. "Durma-"

Ağzını kendi ağzıyla kapattı, onun çığlıklarını yutarken öpücük aç ve sahipleniciydi, ciğerlerindeki tüm nefes tükenene kadar kesmedi. Nabızı her yerde atıyordu ama en çok da adamın elinin hınzır bir hassasiyetle hareket ettiği bacaklarının arasında.

"Çok güzel," diye nefes aldı, boğazından bir onay sesi yükseldi. Bu el onun içine daha sert pompaladı. Daha hızlı. Adamın hareketlerinin gücüyle kız adamın içine düştü, göğüsleri adamın göğsüne yaslandı, ağzı bir kez daha adaminkini buldu. Diğer eli başının arkasına gitti, bir avuç saçını yakaladı ve geriye doğru çekti. "Hadi tatlım," diye homurdandı, nefesi kızın ağzında geziniyordu. "O sıkı amcığın parmaklarımın etrafına geldiğini hissetmeme izin ver, belki profesörlerine ne kadar yaramaz küçük bir velet olduğunu söylemem." Parmaklarını onun içinde kıvırdı, sadece biraz, o noktaya vurarak-

Zevk içinde patladı, yüksek bir ıgıkla boşalıırken her kası gerildi. Kalçaları serbest bırakılmasıyla birlikte birbirine bastırdı, elini aralarında hapsetti, tüm vücudu kucağında titriyordu. "Oh *Tanrım*." İç kaslarının parmaklarını sıkıgını hissedebiliyordu, o kadar sıkıydı ki onları zorlukla hareket ettirebiliyordu, ama bu onu sadece daha fazla tahrik etti, özellikle de devam ettiğinde, bölge o kadar hassastı ki neredeyse durması için ona yalvarmak zorunda kaldı.

"Sikeyim evet." Yumruğunu saçlarında sıkı ve ağzını kendi ağzıyla kapattı, tekrar tekrar eline doğru sallanırken yeni ıgıklarını yuttu. Onu orgazmının sonuna kadar taşıdı, hareketleri sadece onunkiler yavaşladığında yavaşladı.

Nefes nefese, kalbi göğsünde dört nala atarak öpüşmeyi kestiğinde, Darien'e baktı, ancak onun çoktan kendisine baktıgını, bakışlarının onu yuttuğunu gördü.

"Seni pis kız," diye suçladı, karanlık ve günahkâr bir gülümseme dudaklarında geziniyordu. "Okulunun önünde sikiliyorsun."

"Bu senin fikrindi," diye nefes nefese kaldı.

"Öyleydi, değil mi?" Elini kızın eteğinin altından çekti, dokunuşunun ani yokluğu kızın inlemesine ve dudağını ısırmasına neden oldu.

Sonra yavaşça, bakışları hep onunkileri tutarak, elini ağzına götürdü... ve parmaklarını emdi.

Boğazından alçak bir inilti yükseldi. "Tadını çok seviyorum." Ve işte böyle, yeniden ıslanmıştı.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes aldı ve pantolonunun üzerinden sertleşmiş sikini avuçlamak için vücutlarının arasına uzandı.

Kadının elini okşaması adamın dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkarmasına neden oldu. Yemin etti, temastan titriyordu - tıpkı onun da titrediğı gibi. Adamın dudağını ısırışı, başını koltuğa yaslayışı, büyük ihtimalle şimdiye kadar gördüğü en ateşli şeydi.

Aralarındaki gerilim o kadar yoğundu ki hissedebiliyordu, tıpkı bir yıldırım düşmeden önce havada biriken enerji gibi.

Konuştığında sesi karamel gibi koyu ve zengindi. "Becerilmek ister misiniz, Bayan Loren?"

Yutkunması duyulabiliyordu. "Evet, lütfen."

Ona verdiği gülümseme gerçek bir şeytana aitti. "Ne kadar kibar küçük bir şey. Bayıldım buna." Kıçına şaplak attı. "Tanganı çıkar."

Kemerini çözmeye başladı. Tam kendisine söyleneni yapmak için eteğinin altına uzanırken, omzunun üzerinden bir şey gözüne çarptı.

Şehvet sisi dağıldı ve kanı dondu.

Gözlerini kırıştırdı, camları buğulandıran buğunun arasından gözlerini kısarak baktı. Gümüşü yağmur tabakaları hâlâ alçak, göbekli gökyüzünden düşüyor ve görmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Ama...

"Vay anasını," diye nefes aldı. Arkalarında, neredeyse tampon tampona park etmiş bir ekip arabası vardı. Ne kadar zamandır oradaydı? "Arkamızda bir polis memuru var."

Bir elini beline koyarak onu sabitleyen Darien, arka pencereden dışarı bakmak için döndü. Bir süre sonra, "Kimin umurunda?" dedi. Tekrar arkasını döndü ve kızın tangasının ipini çekti. "Çıkar şu külotu. Bizi göremezler."

"Umurumda!" Loren tısladı. "Ya arabaya gelirlirse?"

"O zaman ben hallederim." Pantolonunu çıkarmayı bitirdi ve onu çenesinden yakaladı. "Gözlerini benden ayırma."

Siktir et. Onu artık umursamayacak kadar çok istiyordu.

Ama sonra ekip arabasının sürücü tarafındaki kapısı açıldı. Loren, gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkalar ayna gibi yansıyan büyücü bir barış memurunun yağmura doğru adım atmasıyla yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Darien Cassel kızgındı.

Bu mankafanın ortaya çıkması için ne kötü bir zamanlama. Yapacak daha iyi bir işi olmadığı her halinden belli olan adam muhtemelen plakasını kontrol etmiş ve AA'ya bu kadar yakın park ettiği için ona zor anlar yaşatmaya karar vermişti. Bunun gibi prestijli akademiler öğrencilerini güvende tutmak için ekstra özen gösterirdi ve Loren'in de bu öğrencilerden biri olduğu düşünüldüğünde bu iyi bir şey gibi görünse de, akademik başarıları ve aşırı ayrıcalıklı ebeveynleri sayesinde eylemleri müdürün radarının altından kaçan çok sayıda zorba mülkte dolaşıyordu.

İnsanları hedef almaktan zevk alan zorbalar. İçine kapanık ve kötü muameleye çok uzun süre katlanmış güzel sarışın insanlar.

Darien'e kalsaydı ve Loren yapmaması için yalvarmasaydı, o pisliklerin kafalarını akademi havuzunun yüzeyinin altında tutarak bu saçmalığa çoktan bir son verirdi, sadece hayatta oldukları için ne kadar şanslı olduklarını hatırlamalarını sağlayacak kadar uzun bir süre ve kimin kadınına becermekle hata yaptıklarını anlamalarına yetecek kadar uzun bir süre.

Darien kendini elindeki soruna odaklanmaya zorladı. Arabaya yaklaşan bu büyücü herif gibi adamlarla uğraşmaya alışkındı. Ondan olabildiğince çabuk kurtulacaktı, böylece kızıyla birden fazla şekilde ilgilenmeye geri dönebilecekti.

Max'in arabasında bıraktığı purodan bir nefes daha çekti, kadife gibi güçlü dumanın ağzını ve ciğerlerini doldurmasına izin verdi. Sonra tekrar üfledi ve Loren gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirirken elini sallayarak bulutu dağıttı. Bu şeyleri her zaman ortalıkta bıraktığı için Max'e teşekkür etmeliydi. Tadı o kadar da kötü değildi. Koyu ve yoğun, zihnini ve kaslarını anında rahatlatan topraksı alt tonları vardı.

Mmm...hiç fena değil.

Hah. Max bundan hoşlanmayacaktır. Belki de ona söylememeliydi, ya da bundan sonra onları saklamaya özen gösterebilirdi. Tüm eşyaları arasında Max'in paylaşmak istemediği iki şey vardı: silahlar ve purolar.

Memur sürücü tarafındaki kapıda durdu, ağırlığını tek bacağına verdi ve eldivenli başparmaklarını kemer halkalarından geçirdi.

Gözlerini devirmek istemeyen Darien kapıdaki düğmeye bastı. Renkli cam boğuk bir iniltiyle indi ve çiçek kokulu serin hava arabanın içine doldu, saçlarını ve Loren'in kucağında açık tuttuğu defterin sayfalarını hışkırdattı. Pencere ve dışarıdaki gürültüyü engelleyecek büyüler olmadan, yağmurun uğultusu sürekli bir kükremeye dönüştü. Puro dumanı opak bir bulut halinde arabadan dışarı süzülüyor, umarım biraz önce yaptıkları şeyin kokusunu gizliyordu... memurun düşüncesizce böldüğü şeyin.

Loren ağzı kapalıyken bir kez öksürdü.

"İyi günler, millet." Memurun gözleri Darien'e dönmeden önce bir anlığına Loren'e kaydı ve dikkati küçük dövmede kaldı

-Bir madeni paradan daha büyük olmayan boynuzlu S harfi kulağının hemen altındaydı. Memurun yüzündeki ifadeye bakılırsa, bir Kara Katil'in arabasında insan bir kız bulmayı beklemiyordu. Ağzındaki sakız tomarını çiğnerken çenesi çalıştı. "Siz Darien Cassel mısınız?"

Darien elini direksiyona dayadı, purosunu işaret ve orta parmakları arasında yanıyordu. "Neden sorduğunuza bağlı."

Memur ona esprisiz bir gülümseme verdi. "Karakola gelmeniz gerekiyor."

Darien Loren'in koltuğunda gerildiğini hissetti ama dikkatini memura vermeye devam etti. "Tutuklanıyor muyum?"

"İşbirliği yaparsan olmaz."

"Neler oluyor memur bey?" Loren öne doğru eğilerek herifle göz göze geldi. "Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. Sadece çalışmama yardım ediyor." Darien göz ucuyla Loren'in kıvrılmış bacaklarının üzerinde açık duran kitabı işaret ettiğini gördü - dakikalar önce kendisinininkinin iki yanında duran muhteşem bacakları.

Bu saati mahvettiği için bu adamı sikeyim.

Memur ona Darien'in tercih ettiğinden daha uzun bir süre baktı, sanki bir insan değil de bir nesneymiş gibi her santimini inceledi. Puro neredeyse

Direksiyonu sıkıca kavrayan diğer parmakları deriyi inletecek kadar sert bir şekilde direksiyon simidinin etrafında kıvrılırken elinde un ufak oldu.

"Her şey yolunda," dedi büyücü ona. "Sadece Bay Cassel ile konuşmam gerekiyor."

Darien ona şöyle bir baktı. Çoğu insanın kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmasına neden olan bakışları altında küçülmediği için adamın hakkını vermeliydi. Ama Angelthene'in kolluk kuvvetleri ne kadar işe yaramaz olursa olsun, bu iş için eğitim alan birinin bir gün bile dayanabilmesi için çelik gibi taşaklara sahip olması gerekirdi.

Darien kül tablasını fiskeyle açtı ve sigaranın için için yanan ucunu küllerin içine gömdü. "Bize bir dakika verin," dedi memura ona bakmadan.

Memur başını salladı ve tam uzaklaşmak üzereydi ki durdu ve arabanın içine bakmak için tekrar eğildi. Loren'e küçümsemekten başka bir şey yapmayan küçük bir gülümseme verdi. "Eminim kitabın baş aşağı dururken çok çalışmışsındır."

Darien başını kaldırdı ve soğuk bakışlarını memurun üzerinde yoğunlaştırdı. Loren'in kalp atışları hızlandı, ses arabayı doldurdu. Kızın memura baktığını anlamak için ona bakmasına gerek yoktu, farlara yakalanmış bir geyik gibiydi.

Memur ona göz kırptı. "Sadece söylüyorum." Darien'e baktığında yüzüne alaycı bir sırıtma yayıldı, ağzındaki sakız görünüyordu.

Darien alçak sesle, "Eğer akıllıysan," diye başladı, "o kendini beğenmiş kıcını arabana kadar yürürsün. Neyin yanıma kâr kalacağını bilecek kadar uzun süredir bu işi yapıyorum, o yüzden beni sınamaya kalkma."

Büyücünün boğazından soğuk bir kahkaha yükseldi. "Demek söylentiler yalan değilmiş. Bildiğim iyi oldu." Pencerenin iç tarafına iki sert, teşvik edici tokat attı. "Çabuk ol." Darien başka bir şey söyleyemedi arabasına doğru yürüdü.

Ya da memuru camdan içeri çekip kalın kafasını vitesin üzerinde kırmadan önce.

Darien sakinleştirici bir nefes aldı ve oturduğu yerde dönerek, kaşlarının arası çatılmış, suratı asık bir şekilde onu izleyen Loren'e baktı.

"Ne istiyor?" diye fısıldadı.

Penceredeki düğmeye bastı ve su lekeli cam bir gıcırtyla geri döndü. "Bilmiyorum." Çenesini akademiye doğru salladı. "İçeri gir tatlım, sonra görüşürüz. Tamam mı?"

Loren kitabını tokatlayarak kapattı. "Tamam." Kaşları iyice çatılmıştı ve fildişi tenini pembe bir toz kaplamıştı. Onu üzgün görmek Loren'in içinde hâlâ alışmaya çalıştığı, nasıl tanımlayacağını bilemediği duygular uyandırmıştı.

"Loren," dedi Darien yumuşak bir sesle. Kadın isteksizce gözlerini onun yüzüne kaldırdı. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

O iri gözler onun yüzünü aradı. Gözlerini ondan kaçırmadı, bir kez bile. Ondan istediği her şeyi, bu durumla ilgili iyi hissetmesini sağlayacak her şeyi, evrendeki tüm zaman olsa bile ona verecekti. Büyücüyü de, ne isterse onu da sikeyim. Loren'i mutlu edecekse vites kolunu kırıp adamın kışına sokabilirdi.

Darien neredeyse gülüyordu. Görülmeye değer bir manzara olurdu.

"Tamam." Loren tekrar iç çekti, ince omuzları nefes verişiyile birlikte çöktü. Eşyalarını topladı, arabaya doğru eğilirken kollarından kaymamalarına dikkat etti, okyanus mavisi gözleri -kalın, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş- adamın ağzına sabitlenmişti. "Bıraktığın için teşekkürler," diye takıldı.

Darien onunla yarı yolda buluştu ve derin bir öpücükle ciğerlerindeki nefesi çaldı. Eli başının arkasına geldi, güneş ışığıyla parlayan saçları avucunun altında yumuşacıktı. Kalp şeklindeki dudaklarını diliyle ayırırken onun kendisine karşı titrediğini hissetti. Ağzının içine doğru inlediğinde -sevişirken çıkardığı küçük sesleri hatırlatan nefesli bir ses- kendi boğazından bir inilti yükseldi, eli saçlarında yumruk haline geldi. Dilinin onunkini okşaması, ortasındaki saplamanın çok daha hassas bir vücut parçasında saf bir coşku vaat edecek şekilde sürtünmesi, onu yeniden sertleştirdi.

Öpüşmeyi kestiğinde ikisi de nefes nefese kalmıştı. Aralarındaki gerilim bir şekilde eskisinden daha güçlü bir şekilde geri dönmüştü. Tekrar yalnız kalana kadar bekleyemedi, böylece kendini ona gömebilecek ve bir süreliğine dünyayı unutabilecekti.

Alnını onunkine bastırdı ve gözlerini kapattı. "Sonra, o zaman," diye fısıldadı, nefesi onun ağzını okşuyordu.

"Sonra görüşürüz." Saçlarındaki elini gevşetti ve burnunun ucunu öptü. Kız kendisinden uzaklaştığında hissettiği soğukluktan nefret ediyordu.

aralarındaki mesafe genişliyordu. Bazen bu o kadar dayanılmaz oluyordu ki, kalbini delen bir bıçak gibi acıtıyordu. Kız onun güneşiydi, umut ışığıydı ve o yokken hayatındaki her şey daha da kararıyordu. Renksiz ve soğuk.

Loren kapının koluna uzandı ve çekerek açtı. Sonunda sise dönüşen yağmura doğru adım atarken kitaplarını kollarında dikkatle dengeledi.

Tam kapıyı kapatacağı ki durdu. "Ah, neredeyse unuttuyordum." Darien onun çantasını karıştırmasını izledi. Aradığı şeyi bulduğunda, arabada onu görmek için eğildi. "Bunu senin için yaptım." Ona bir anahtarlık uzattı.

Darien onu baş ve işaret parmakları arasında tuttu. Altın zincire bildircin yumurtasından daha büyük olmayan cam bir kubbe bağlıydı. Kubbenin içinde, etrafında ateşböcekleri gibi parıltılar uçuşan minik bir sukulent vardı.

"Bu gerçek," dedi Loren. "Mordred ve Penny onu benim için büyüledi. Cam kırılmadığı sürece ölmeyecek."

Darien gülümsedi. "Teşekkür ederim, tatlım." Bugünlerde hep bir şeyler yapıyordu; doğal mumlar, vücut losyonları, duş jelleri ve şimdi de anahtarlıklar. Tokayı sıkıştırarak açtı ve kubbeyi diğer anahtarlarına taktı.

Gülümsemesine başını eğerek karşılık verdi. "Yarın akşam benimle babama gelir misin?"

"Elbette Loren. Elbette seninle geleceğim. Bana bunu sormana bile gerek yok."

Gülümsedi, bir eliyle ona uzandı, kitapları neredeyse diğer kolundan düşüyordu. Adam onun küçük parmaklarını tuttu ve nazikçe sıktı.

"Okuldan sonra görüşürüz." Ona bir öpücük verdi ve kapıyı kapattı.

Darien, kız kapılardan güvenli bir şekilde geçene kadar bekledi, ardından acil durum frenini indirip vitesi boşa aldı.

Dikiz aynasından, sanki gizlenme büyülerinin içini görebiliyormuş gibi soğuk bir sırtışıla arabayı izleyen bir polis memuru gördü. En azından Loren'i izlemiyordu.

Darien onun yüzündeki sırtışı silmek için neler vermezdi. Eğer o Loren'i izlerken, onu tokatlamaktan çok daha kötüsünü yapardı.

Darien arabayla uzaklaşmak üzereyken durakladı ve dikkati her zamanki gibi Loren'e döndü.

Onun için deli oluyordu. Onu yürürken izlemeye bayılıyordu, giydiği her şeyin içindeki sıkı, mükemmel kıcının şekline bayılıyordu. Özellikle de eteklere. Ne kadar da güzel bir kız bulmuştu.

Onu izlerken aklına bir fikir geldi. Damarlarındaki kanın elektriklenmesine neden olan hınzırca bir fikir.

Gözlerini kapattı. Büyüsünü uyandırdığında, beyazlar ve irisler Görü'nün siyahı tarafından yutuldu. Gücünü zihninin yüzeyine çıkardı, gücünü kız arkadaşının üzerine salarken göz kapakları tekrar açıldı.

Bu kadar uzaktan bile Loren'in bacaklarının, ona verdiği dizginlenemez zevk yüzünden titrediğini görebiliyordu. Dizleri büküldü ve çimlere doğru kaydı, tepeden aşağı devrilmeden önce kendini zar zor yakaladı. Darien, vücudu gözle görülür bir şekilde titremesine rağmen hiçbir şeyi düşürmemeyi ya da yere kapaklanmamayı başarmasından etkilenmişti. Kadının tamamen doruğa ulaştığından emin olana kadar büyüünü devam ettirdi, sonra da onu dizginleyerek dinleneceği yere indirdi.

Yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı.

Aylar önce yemek odasındaki o geceden beri bunu yapmak istiyordu. O zamanlar birbirleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı ama yine de birbirlerinin pantolonlarına girmek istemişlerdi.

Yağmur ve arabadaki gizleme büyülerine rağmen Loren'in gözleri hâlâ onunkileri bulmayı başarıyordu. Yüzü utançtan kıpkırmızıydı ve gözleri suçlamalarla doluydu -ve bunu daha sonra duyacağına dair bir tehditle.

Şimdiden *sonrasını* iple çekmeye başlamıştı.

Darien gaza basıp caddeye çıkarken kara bir kahkaha attı.

-

Polis memuru Darien'e kendisini karakola kadar takip etmesini söylediğinde, varmayı umduğu son yer Sihirli Koruma Birimi'nin merkezidi.

Darien bir süre büyücüyle oynamış, pısırik kruvazörünün trafikte manevra yaparken ona ne kadar iyi ayak uydurabileceğini görmüştü. Sonra

Gaz pedalından hafifçe çekildiğinde, büyücü hâlâ zar zor onun önüne geçmeyi başarmıştı, ama bir kez geçtiğinde, Darien onun Angelthene'in Kuzey Yakası'na, yüksek palmiye ağaçları, gösterişli reklam panoları ve yanıp sönen neon tabelalarla kaplı altı şeritli otoyollara doğru yol almasına izin vermiş ve karakolun yanından geçmişti. Şüpheli olmasına rağmen Darien onu takip etmeye devam etmişti, her şeyden çok meraktan.

Ve eğer o piç kurusu aptalca bir şey yapmaya kalkışırsa, kafatasını yarmanın nasıl bir his olduğunu öğrenecek olmanın cazibesi.

Şimdi, memur MPU'nun tertemiz genel merkezinde, kahvelerini yudumlayan ve telefonlarıyla gevezelik eden insanlarla dolu masaların etrafında yol gösterirken, Darien her adımını takip eden birçok araştırmacı bakışı görmezden geldi.

Subay kapalı bir kapının önünde durdu ve Darien'e kapıyı açmasını işaret etti. "Önden buyurun," dedi büyücü, yüzüne kendini beğenmiş, çileden çıkarıcı bir gülümseme yerleşmişti.

Darien dişlerini boğazına geçirme isteğini bastırdı. Şimdi zamanı değildi ve kesinlikle yeri de değildi. Gerçi yanından geçerken subaya gereğinden biraz daha yaklaşmış olabilirdi ama büyücünün topukları üzerinde geri geri sallanmasından zevk alıyor, Darien'in oluşturduğu tehdidin geri çekilerek gururunu feda etmeyi gerektirecek kadar büyük olup olmadığına karar veriyordu.

Kapıyı açıp küçük ofise girdiğinde sırtıma sırası Darien'deydi.

Masanın arkasında oturan kişi - otuzlu yaşlarının başında, bronz tenli, kesilmiş sakallı ve kısa siyah saçlı bir erkek büyücü - onu duraksattı.

Darien gözlerini yavaşça kırttı, çenesindeki kaslarda bir tüylenme oldu. Adam hemen yaptığı aramayı sonlandırdı, diğer uçtaki kişiye onları geri arayacağını mırıldandı ve sabit hattı kapattı.

"Lanet olası Finn Solace." Dedektif konuştuğunda Darien kapıyı tam arkasından kapatıyordu.

"Kapıyı açık tut-"

"Hayır, hiç sanmıyorum." Darien kapıyı, dışarıda ne yapacağını bilmez bir halde bekleyen memurun suratına çarptı. Darien içerideki pencereye doğru yürüdü, bu pencere ona rahat küçük masalarında oturan insanları, bu insanların her birini net bir şekilde görme imkânı veriyordu

Geniş, dehşet dolu gözlerle ona baktı ve panjurları indirip kapatmaya başladı. "Belli ki beni bulması için adamlarından birini göndererek gözümü korkutmaya çalışmak senin amacındı, bu yüzden karşılığında benim de gözünü korkutmamın adil olacağını düşünüyorum."

Finn'le yüzleşti ve ona tartışmak için bir fırsat verdi. Odadaki tek ses, alüminyum panjurlara çarparak sallanan püsküllerdi. Finn bir şey söylemeyince Darien cilalı maun masaya doğru yürüdü ve karşısındaki sandalyeye oturdu. Arkasına yaslandı, ayaklarını masanın üzerine koydu ve bir bileğini diğerinin üzerine çaprazladı.

Finn'in dikkati siyah savaş botlarının tabanına yapışmış olan çamura gitti. Darien adamın gözlerinin seğirdiğine yemin etti. "Ayaklarını masamdan çek, Cassel."

"Korkarım bunu yapamam, bu çok rahat."

Finn burnundan bir iç çekti ve parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Medeni bir konuşma yapabileceğimizi umuyordum-"

"Kız arkadaşımın okuluna beni takip etmesi ve tutuklamakla tehdit etmesi için bir barış memuru göndermeden önce bunu düşünmeliydiniz." Darien ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Sadece arayabilirdin."

Finn'in kaşları havaya kalktı. "Alınma ama telefonuna cevap verdiğin zamanların sayısı bu teklifin cazip gelmesi için çok az." Sinir, yüz hatlarında titreşerek ağzını çevreleyen kaş çatma çizgilerini belirginleştirdi. "Sesli mesajınızın her zaman dolu olduğunu biliyor muydunuz, yoksa mesajlarınızı silme zahmetine katlanmıyor musunuz?" Darien onları da dinleme zahmetine katlanmıyordu ama bunu tartışmak için burada değildi.

"Ne istiyorsun, Finn?"

Dedektif soruyu düşündü, gözleri bir kez daha Darien'in çok değerli evraklarına çok yakın olan kirli botlarına kayarken çenesindeki bir kas seğirdi. "Kasabada yeni bir Baş Dedektif var," diye başladı Finn, sesi bas gümbürtüsüydü. "Geldiği yerde Darkslayer diye bir şey yok. Angelthene'de de onların kökünü kazımak için planları var."

"Tir tir titriyorum."

"Bu bir şaka değil Cassel. Seni ve Şeytanlarını alaşağı edecek araçlara sahip ve bunu yapmakta tereddüt etmeyecek. Listesinde bir numara sensin, hemen ardından Delaney ve onun Azrailleri geliyor."

Finn şu anda Darien'in tüm dikkatini üzerine çekmişti, çünkü tüm bunların neyle ilgili olduğunu ve MPU'nun yeni başkanının neden

şehrin birçok bölgesinde huzursuzluk çıkaran haydutlar ve hırsızlardan ziyade Darkslayer'ları alt etmekle ilgileniyordu. Eğer kanunlar akıllıysa, Darkslayer'larla birlikte çalışırlardı, onlara karşı değil. Bu adam gerçekten kötü bir başlangıç yapmış gibi görünüyordu.

Finn, "Sana bir iş teklifim var," diye söze başladı.

Darien bir süre sessiz kaldı. "Dinliyorum."

"Dedektif Nolan Angelthene'in yasadışı silah ticaretini çökertmeyi sizin gibi insanları çökertmekten daha çok istiyor. Onu, sadece size değil bize de yardımcı olacak bir teklifle size yaklaşmanın zamanımıza değeceğine ikna ettim. Eminim farkındasınızdır, Randal sadece tüccarların silahları şehre sokmak için kullandıkları rotalarda büyük bir rol oynamakla kalmadı, aynı zamanda tüccarların onlarca yıllık ilişkilere sahip olduğu müşterilerle de önemli bir müzakereciydi. Randal'ın gitmesiyle birlikte, onun eski sorumluluklarının size geçeceği varsayılıyor." Darien'e doğru başını salladı, Darien'in sandalyesinin kolçaklarını ne kadar sert kavradığını, gözlerindeki bakışın ne kadar tehditkâr hale geldiğini fark etmemiş gibiydi. Gözlerinin kararmasına yarım saniye kalmıştı, bunu hissedebiliyordu. Finn umursamaz bir tavırla, "Her bakımdan onun halefi," diye sözlerini tamamladı.

Koltuğunda öne doğru eğilen Darien, içindeki öfke saldırmak için kıvrılan bir yılan gibi dişlerini gösterdi. "Babamın boktan tahtıyla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Sorun değil." Finn ellerini kaldırdı. "Ama fikrini değiştirirsen ve teklifimi kabul edersen-"

"Bu çok büyük bir *ihtimal*, Finn."

"O tahtın her parçasını istiyormuş gibi davranmanız gerekecek. Teklifimi düşünmenizi *rica* ediyorum. Bize bazı isimler ve yerler verecek kadar yaklaşabilirsiniz ve bu orospu çocuklarını alaşağı edebilirsek, siz ve Şeytanlarınız temize çıkarsınız. Size söz veriyorum."

"Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun? Randal'ın öldüğünü düşünürsek, birileri onun unvanını çalmayı çoktan başarmışsa hiç şaşırmam." Randal öldüğünden beri bu konu aklındaydı ama en son isteyeceği şey yeni bir belaya bulaşmaktı, özellikle de bir beladan yeni kurtulmuşken.

Özellikle de hayatı boyunca hiç bu kadar mutlu olmamışken. Şimdi Loren'i düşünmesi gerekirken neden belayı kapısına davet etmek istesin ki? Onu güvende tutmak için bir söz vermişti ve bu söz

O yaşadığı sürece. Verdiği kararlar artık ikisini de etkiliyordu ve onları akıllıca verecekti.

"Şimdiye kadar duymuş olman gerekirdi, değil mi?" Finn ona kuşkulu bir bakış attı. "*Sen-Darien Cassel*. Yani, hadi ama." Koltuğunda arkasına yaslandı ve bir bileğini dizinin üzerine çaprazladı. "Bu şehirde senin haberin olmadan hiçbir şey olmaz."

"Beni pohpohluyorsun." Darien kendini koltukta rahatlamaya zorladı. İç çekti... kolçaklara vurdu... odaya baktı. Sonunda, Dalgalanma kapıyı çalmayı bıraktı ve onu bir süre daha güvende bıraktı, auraların ve enerjilerin renkleri normal görüşte kayboldu. "Bunun Kanlı Asaların neden olduğu cinayetlerle bir ilgisi var mı?"

Finn'in gözlerinde parlayan bakış, sorudan etkilendiğini gösteriyordu. "Her şey Kanlı Asaların neden olduğu cinayetlerle ilgili. Sizin yardımınızla Cain Nash'i parmaklıklar ardına koymuş olabiliriz ama son zamanlarda yaşanan bazı olaylardan sonra bu oyunda yanlış oyuncuların peşine düşmüş olabileceğimizi fark ettik."

Darien boğazından onaylar gibi bir ses çıkardı. Cain gibi birinin peşine düşmenin kolluk kuvvetlerinin çözmek istediği sorunları çözmeyeceğini her zaman biliyordu. Cain, Angelthene sokaklarına tehlike getiren pek çok insandan yalnızca biriydi. Önemsiz bir piyonu ortadan kaldırıp şah ve vezirin de düşmesini bekleyemezsiniz.

Finn onu izliyordu. Bekliyordu.

Darien de onu izliyordu.

"Bunu yapıyorum çünkü senden hoşlanıyorum Cassel," dedi Finn. "Başımın belası olmana ve senin de parmaklıklar ardında olman gerekmesine rağmen senden hoşlanıyorum ve bu şehre Blackwater'da kilitli kaldığında veremeyeceğin çok şey sunabilirsin."

Darien daha önce Blackwater ve Darkwater Cezaevi olarak bilinen ikiz hapishanelerin duvarları arasında bulunmuştu ama sadece ziyaretçi olarak. Burası yeryüzündeki cehennemdi, en kötülerin çürümeye mahkum edildiği soğuk ve düşmanca bir tesisti. Babasının birçok kez hapis yattığı, ancak adaletsiz sistemin çatlaklarından geçerek çok kolay bir şekilde salıverildiği bir yerdi. Blackwater ikisinden daha kötüsüydü; daha çok büyük bir dövüş ringi gibiydi, idamla yüzleşmeye fırsat bulamadan sizi öldürebilecek bir yerdi.

Darien her şeyi düşünürken ofisi taradı: plaketter ve sayfaları hiç açılmamış gibi görünen kitaplarla dolu raflar; masanın üzerindeki çerçeveli fotoğraf koleksiyonu; yüzeyinde tek bir parmak izi bile bulunmayacak kadar bozulmamış siyah dosya dolabı.

"Şu *Dedektif Nolan...*" diye söze başladı Darien, Finn'e dönüp hâlâ onu izlediğini görünce. "Nerede o? Belki benimle kendisi konuşmak ister."

"Bugün dışarıda."

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Darien. "Ne kadar ciddi?"

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi bir adamla tanışmamıştım, bunu söyleyeyim. Dalga geçmiyor." Finn yine koltuğunda öne doğru eğildi, yüz ifadesi tamamen işle ilgiliydi. İri bir herifti, eklemlerindeki ve avuç içlerindeki yara izleri bu iş kolunda ellerini kirletmeye gerçekten istekli olan birkaç kişiden biri olduğunu gösteriyordu. "Eğer bunu yaparsan, yardıma ihtiyacın olacak. Randal Slade'in yerine geçersen -ki *eğer* diyorum, sakın arkana bakma- senin yanında yer alacak kim var?" Darien soruya itiraz edemedi, "Beni bir dakikalığına aydınlatır mısın?" diye ekledi.

Darien içini çekti. "Pekâlâ, tamam. Seni aydınlatacağım." Sandalyesinin kolçaklarına tekrar vurdu, gözleri tavana kaydı. Dalgalanma geri gelmekle tehdit ediyordu. "Engerekler ve Ölüm Melekleri dostum dediğim birkaç kişiden bazıları. Hemen hemen her konuda bana destek olurlar. Diğer çevrelerden kimseye dost diyemem ama hepsi düşmanım da değil."

"Bu iyi bir başlangıç." Finn çenesindeki koyu renkli kirli sakalı ovuşturarak bir süre düşündü. Darien onun kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordu ve bu yüzden kendi kafasının içinde de çarkların döndüğünü hissetti. İçinden bir ses bu işin gidişatından hoşlanmayacağını söylüyordu. Finn, "Biliyor musun... Bence Malakai ile konuşsan-" diye söze başlarken böyle düşünmekte haklıydı.

"Hayır," diye ısırdı Darien. Sandalyesinin kolçakları protesto amacıyla çatırdarken parmakları deriye kıvrıldı ve sıkıca kavradı.

"Sadece dinle."

"Hayır, *sen* dinle," diye tersledi Darien. Finn daha dik oturdu ama Darien sözlerine devam ederken akıllıca çenesini kapalı tuttu: "İki kişiyi öldürdüğümü düşünürsek

Nedenini açıklamayan Orakçılar, Malakai'nin beni dinlemektense ellerini fırlatması daha olasıdır." Dürüst olmak gerekirse Darien, Malakai'nin henüz kellesini almaya gelmemiş olmasına şaşırmıştı. Malakai'nin umurunda olan sadece Tyson Geller'ın kellesi değildi. O gece Blackbird'ün dışında Tyson'la birlikte olan diğer adam Liam'dı - Darien'in o sırada tanımadığı bir Azrail. Bir Karanlık Katil öldürüldüğünde, çevreleri tetiği çeken kişinin peşine düşerdi. Tyson'ı ve Blackbird 88 Above'un dışındaki diğer adamı öldürmek bir savunma eylemiydi, bu doğrudu. Ama Malakai bunu bilmiyordu.

Normalde böyle bir şey Darien'i bu kadar rahatsız etmezdi. Uzun zamandır Malakai'yle ve ondan çok daha tehlikeli insanlarla uğraşıyordu. Ama Loren'le çıkmaya başladığından beri, Loren onun çatısı altında uyumaya başladığından beri...

Bunu riske atmazdı. Malakai gibi insanları Loren'i öğrenemeyeceği ve onu hedef alarak misilleme yapmaya karar veremeyeceği bir mesafede tutmak daha iyiydi.

Finn, boğuk sesiyle onu saran derin öfke balonunu yarıp geçerek, "O zaman bırak da bunu içinden atsin," diye önerdi. "Ona reddedemeyeceği bir teklif yap. Eğer Orakçıları kendi tarafına çekemezsen, Lionel ve Channary gibi insanlar kısa sürede iddialarına karşı çıkmaya başlarlar. Ona bir müttefik olarak *ihtiyacın* var Darien, yoksa bu iş yürümez."

"Yeterince duydum." Darien masadan iterek uzaklaştı ve ayağa kalktı. Elleri titremeye başlamıştı ve Görü, görüşünü tekrar yutmakla tehdit ediyordu. Sigarayı bırakma konusundaki zavallı girişimi -daha dün karar verdiği bir girişim- Dalgalanma'yı uzak tutmasını daha da zorlaştırıyordu. AA'nın dışında içtiği puro, nikotin ihtiyacının bir intikamla yeniden ortaya çıkmasına neden olmuştu.

Finn ayağa kalkmaya çalıştı. "Bir saniye bekle."

Ama Darien çoktan odanın diğer ucuna geçmişti. "Sanki bu saçma planı çoktan kabul etmişim gibi benimle konuşmana gerek yok."

"Cassel-"

"Bunu düşüneceğim." Kapıyı açtı, koluyla alçıpana bir çentik attı. "Ve bir dahaki sefere bir şeye ihtiyacın olduğunda, beni bulması için köpeklerinden birini göndermek yerine normal bir insan gibi beni arayacak ya da mesaj atacaksın."

Onu buraya getiren büyücü hâlâ kapının dışında duruyordu ve Darien onu soğuk bir bakışla kıstırdığında yaslandığı duvardan doğruldu.

"Ve *sen*," diye hırladı Darien, parmağıyla yüzünü göstererek. Sesi o kadar şiddetliydi ki, çevredeki herkesin dikkatini çekti. Darien üzerine gelirken büyücü gün boyunca ilk kez endişeli görünecek kadar akıllıydı. "Bir daha asla kızıma bakma ya da onunla konuşma, yoksa gözlerini ve dilini kafandan oyarım."

-

Darien, MPU'nun genişleyen genel merkezinden birinin boynundaki kanı sıkmak için durmadan nasıl geçtiğinden emin değildi, ama bildiği bir sonraki şey, otoparkta olduğuydu.

Sanki yer yeterince ıslak değilmiş gibi hâlâ yağmur yağıyordu. Fırtınalı havalar genelde en sevdiği havalardı ama bugün haftalardır yağan ilk şiddetli yağmurdur ve şimdiden kanalizasyonlar moloz, hayvan atıkları ve çöplerden oluşan bir çorbayla dolmuştu. Yoğun nemle birleştiğinde, Angelthene'in kentsel kokuşmuşluğunu, bu kadar temiz bir bölgede bile normalden daha kötü hale getiriyordu.

Çenesini sıkan ve şakakları zonklayan Darien, arabasını park ettiği yere doğru yürüdü; emniyet güçlerine ve MPU'ya ait, boyası suyla çizilmiş kruvazör ve motosikletlerin oluşturduğu sıranın en sonunda duruyordu.

Sürücü kapısına yaslandı ve ceketinin cebinden bir paket sigara çıkardı - buraya gelirken durup aldığı sigaralar, hoşnutsuz barış memurunu onu dışarıda beklemeye zorlamıştı.

Derin nefes almak, esintiyle sallanan palmiye ağaçlarının sesini ve durduğu yerden çok da uzak olmayan otoyolda hızla geçen arabaları dinlemek için bir dakika ayırdı. Şu anda ihtiyacı olan son şey tam anlamıyla bir Dalgalanma'ydı, özellikle de günün bu erken saatlerinde. Ve özellikle de gece yarısı teslim tarihinden önce izini sürmesi gereken bir hedef varken. İçindeki kargaşayı bastırmak için bir yeraltı dövüş ringinde durmak zorunda kalırsa asla zamanında yetişemezdi.

Ne berbat bir gündü. Başka, daha sinir bozucu bir bok yığını ortaya çıkmadan önce hayatın bir süre daha normal olmasını istemek çok mu fazlaydı? Kalendae'de olan her şeyden sonra... ailesi öldüğünde hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu ilk elden deneyimledikten sonra... kendisi öldüğünde...

Bir mola - bir mola yakalayamadılar.

Bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi ve tam çakmağını ateşlemek üzereydi ki tanıdık bir yüz donup kalmasına neden oldu.

Malakai Delaney binanın kapısından çıkıyordu. Malakai. Lanet olası. Delaney. Bunun olasılığı neydi? Karşılaşmayı umduğu son kişi, az önce Solace'ın ofisinde tartıştığı puştun ta kendisiydi. Bazen, sekiz milyondan fazla nüfusu olan bir şehir için burası korkunç derecede küçük geliyordu. Eğer Malakai onu görürse, Darien birbirleriyle işleri bitene kadar ikisinin de ölüp ölmeyeceğinden ya da nezairethane'ye girip girmeyeceğinden emin değildi.

Bu vahşi fanteziye kapılmanın ne kadar kötü olacağını bilse de, şu anda bir dövüş ona iyi gelebilirdi. Ve bu şehirde ona rakip olabilecek biri varsa, o da bu pislikti.

Darien dudaklarının kenarlarının yukarı kalktığını fark etti. Bu adamın burnunu ve çenesini yeniden hizalamak için neler vermezdi. Ama Darien Malakai'yi incelemeye devam ederken, birinin onu çoktan alt ettiğini fark etti.

Ellerini siyah deri ceketinin ceplerine sokmuş ve gözlerini koyu renk güneş gözlüklerinin arkasına saklamış olan Azraillerin lideri biraz yıpranmış görünüyordu. Adımlarında bir gevşeklik vardı ve sol kaşı ile alt dudağına kurumuş kan bulaşmıştı. Omuzları kamburlaşmıştı ve siyah çelik burunlu botlarının bağcıkları çözülmüş, çamur birikintileri arasında sürükleniyordu. Darien'in fermuarı açık ceketinden görebildiği kadarıyla gömleği kirliydi ve birden fazla yeri yırtılmıştı. Kot pantolonu da öyleydi, sanki vahşi bir hayvan onu parçalamıştı.

Darien bir kahkaha attı. Ne manzara olurdu ama.

Malakai'nin yanında, kalın platformlu spor ayakkabılarıyla yürüyen, morumsu sarı saçları kalçalarına dökülen, deri etekli ve crop-top'lu, ay gibi soluk bacaklarını parlıyormuş gibi gösteren file çoraplı minyon bir kadın vardı. Kendisine en az iki beden büyük gelen kurukafa desenli bir kapüşonlu sweatshirt giymişti ve boğazında daha çok köpek tasmaına benzeyen siyah bir kolye vardı.

Jewels Delaney, Malakai'nin kız kardeşi. Yüzündeki ifadeye ve konuşurken ellerini dramatik bir şekilde havada sallamasına bakılırsa, ona bir şey için bok atıyordu. Yan tarafları Azrail'in logosuyla boyanmış gösterişli bir motosiklete doğru ilerlerken Malakai'nin dikkati Darien'i fark edemeyecek kadar dağılmıştı.

Motosiklete ulaştıklarında önce Malakai bindi ve Jewels'a mevcut tek kaskı uzatırken omuzlarına kadar uzanan saçlarını yüzünden silkeledi. Kaskı taktı ve kardeşinin arkasındaki koltuğa tünemek için bacağını bisikletin üzerinden salladı. Kaskın kayışlarını bağlayıp sıkarken Jewels hâlâ kardeşini azarlıyordu ve Darien onun açık avucuyla kardeşinin kafasının arkasına vurduğunu görmenin eğlenceli olduğunu kabul etmek zorundaydı; Malakai'nin bu ceza karşısında büzüştüğünü, yirmi altı yaşında boğaz kesen bir adamdan çok azar işiten küçük bir çocuk gibi görüldüğünü görmek ise daha da eğlenceliydi.

Motor gümbürdeyerek canlandı ve hızla uzaklaştılar, Malakai tüm şehir o lanet motosikletin sokaklarda hızla ilerlediğini duyana kadar gazı bırakmayı reddetti.

Darien dişlerini sıkarak bir parmağını kulağına soktu ve motorun sesi sinirlerini bozmayı bırakacak kadar uzaklaşana kadar orada tuttu. Başını iki yana sallayarak sigarasını yakmaya devam etti.

"Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi boğuk bir erkek sesi.

Dalgаланan dumandan bir nefes üfleyen Darien, arkasını döndüğünde abanoz kanatlarını arkasında sıkıca tutmuş bir Ölüm Meleği'nin yaklaştığını gördü.

Darien ne zaman Dominic Valencia'yı görse, Melek genellikle mavi kot pantolon, beyaz tişört ve spor ayakkabı giymezdi ve genellikle bir otobüs onu yaklaşık on kez ezmiş gibi görünmezdi. Gözleri kan çanağına dönmüştü, altındaki deriyi çevreleyen mor yarım aylar dün gece gözünü bile kırpmadığını gösteriyordu. Sol kaşında bir yarık vardı ve elmacık kemikleri ile boğazındaki sütun boyunca koyu morluklar dağılmıştı. En az Malakai kadar sert görünüyordu, bu da Darien'in ikisinin aynı anda burada olmasının bir tesadüf olmadığını fark etmesini sağladı. Dominic dövüşmeyi severdi, bu yüzden Darien arkadaşının hırpalanmış görüntüsüne bakıp sırtıttığı için kendini suçlu hissetmedi. Darien Dom'u lise günlerinden beri bu kadar dağılmış görmemişti, o zamanlar anlaşamadıkları öğrencilerin canına okurlardı. Onlar her zaman kazanamadılar, ama her zaman eğlendiler.

Darien'in dudakları bir gülümsemeyle seğirdi. "Kara Katillerin yeniden bir araya geldiği bir toplantı falan mı yapıyoruz?"

Melek sırttı, dişleri kahverengi tenine karşı parlak beyazdı. "Anladığım kadarıyla Malakai'yi görmüşsün."

"Elbette. Ve onun şifreli küçük kız kardeşi de." Dominic güldü.

Sigarasından bir nefes daha çeken Darien, Dom'un boğazındaki morluklara bakarak çenesini salladı. "Boğulmuş gibi görünüyorsun."

"Yaptım ve bu eğlenceli bir şey değildi." Dom, Darien'in büyüyen gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "Aslında bu yüzden buradayım." Ağırlığını bir bacağına verdi, yüzünü buruşturdu ve sonra tekrar diğer bacağına geçti. "Dün gece Delaney ile kavga ettim. Beni boğmaya çalıştı, ben de kafasında kül tablası parçaladım... Sanırım bir süreliğine ödeştik." Dom'un kanatları seğirdi, tüyleri hışırdadı, sanki dün geceki olayları hatırlamak ona anında bir adrenalin patlaması yaşatmış gibiydi.

"Kahretsin," diye kıkırdadı Darien. "Bunu görmek isterdim." "Destegi kullanabilirdim."

"Conrad neredeydi?"

"Ah, nasıl olduğunu bilirsin. Banyoda bir hatuna sakso çektiriyordu ve Delaney satırla peşimden gelene kadar hiçbir şey duymadı. O sırada insanlar çılglık atıyordu, acil durum çağrısı yapıldı.

-Ekstra ücret ödmeden tam bir öğün yemektir." Darien bunu hayal ederek güldü.

"Polis memurları bizi karakol yerine buraya getirmenin iyi bir fikir olacağını düşündüler. Daha fazla büyü falan." Göz kırptı.

"Doğru. Bok gibi akşamdan kalma görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye kıs kıs güldü Dom, ayakkabısındaki bir çakıl taşı tekmeleyerek uzaklaştırırken. Darien'e bakarken gözlerinde bir soru parladı, şüphesiz onun da burada kilitli olduğunu gösteren bir kanıt arıyordu. "Hem sen neden buradasın ki?"

"Finn Solace tarafından çağırıldım."

Meleğin ağzı seğirdi. "İçimden bir ses kızgın olduğunu söylüyor."

Darien'in dudaklarından daha fazla duman çıktı. "Öfkeliyim." Sigaranın ruh haline yardımcı olduğunu inkâr edemezdi ama kanı hâlâ damarlarında kaynıyordu. Şu anda hissettiklerini düzeltmek için biraz nikotinden daha fazlası gerekecekti.

Dominic onu anlayışla izliyordu. Melek, Darien'i o kadar uzun süredir tanıyordu ki, bugün olduğu kişi olmak için yürüdüğü yolu ve bu yolun ne kadar dik olduğunu anlayan birkaç kişiden biriydi. Sadece varış noktasını değil, yolculuğu da görmüştü. Onu bu kusurlu haline getiren zorlukları, ezilen ve hasta babasının kilerle yer değiştiren hayallerini, kelimenin tam anlamıyla içinden sökülüp alınan masumiyetini, hepsini görmüş ve yine de kalmıştı. Bu tür insanlar en iyileriydi - işler zorlaştığında kaçmayanlar.

"Bu konuyu içki içerken konuşmak ister misin?"

Darien buna sırtıtmak zorunda kaldı. "Zaten akşamdan kalmasın, bir de içki mi istiyorsun?"

"Her zaman."

Darien yukarı baktı, altı saksağan bulutlu gökyüzünde süzülüyordu. "Yapmam gereken bir koleksiyon var. Ama bunu içki yerine kan içerken konuşmak isterseniz, bunu ayarlayabiliriz."

Dominic sırttı. "Tabii ki."

Uzaktan kumandayla arabanın kilidini açan Darien, sigarasını nemli çimentoya doğru savurdu ve kapıyı açtı. "Atla." Durakladı, arabanın etrafında ilerlerken Dominic'e baktı. "Ve kanatlarına dikkat et, olur mu? Bugün bir avuç tüyü süpürme havamda değilim."

Melek kaşlarını çatı. "Bu konuyu açmayı keser misin?"

"Sanki biri burada tavuk yolmuş gibi görünüyordu."

"Sen bir pisliksin. Ve sarhoş olduğunda da bunu etrafındaki herkese söylemeyi bırakmalısın. Ne dersin?"

Darien göz kırptı. "Hala bana katılmak istiyor musun?"

"Evet, hâlâ sana katılmak istiyorum," diye homurdandı. Dikkatlice bindi, koltuğunu yatırdı ve ekledi, "Sik kafalı."

Loren son otuz dakika içinde yüzüncü kez telefonunu kontrol etti, ekran yağmurun ıslattığı alacakaranlıkta hayalet gibi bir parıltıyla yüzünü aydınlatıyordu.

Otuz dakika geçmiş miydi?

Angelthene Sihir Akademisi'nin ferforje kapılarının hemen dışında durduğu yerde Loren ayağını kaldırıma vurdu, spor ayakkabılarına ve gri taytına su sıçradı. Bu gece, Januarius'un son zamanları için bile alışılmadık derecede soğuktu, yumuşacık sweatshirt'ü nemli havadaki soğuğa zar zor dayanıyordu. Cehennem Kapısı'nda battaniyeye sarınıp sıcak bir fincan çay içebileceği, en sevdiği Şeytan'ın yanına sokulabileceği zamanı iple çekiyordu.

Telefonuna cevap vermeyen aynı Şeytan.

Saatin değişmesi için henüz yeterince zaman geçmediğini bilse de, telefon ekranının parlak ışığına karşı gözlerini kısarak saati tekrar kontrol etti.

Darien geç kalmıştı. Başka koşullar altında olsa umursamazdı ama o polis memuru ögle yemeği saatinde eğlencelerini böldüğünden beri kendini huzursuz hissediyordu. Gittiğinden beri bir kez bile mesaj atmamış ya da aramamıştı. Normalde buna aldırmazdı ama yine de *koşullar* böyleydi.

Başına kötü bir şey mi gelmişti? Tutuklanmış mıydı, tutuklandıysa neden? Yaralanmış mıydı?

Keşke Dallas ve Sabrina de burada olsaydı da endişelerini dinleyen kulaklara anlatabilseydi. Ama onlar şu anda akşam yemeğine kadar Tuz Evi'nin yatakhanesinde kalıyorlardı. Dallas yarın okul bitene kadar Cehennem Kapısı'na gelmeyecekti; bir venefica olarak bu dönem Loren'den daha fazla derse girmesi gerekiyordu. Sabrina'in de daha fazla dersi vardı ve sonra hafta sonunu Logan'la birlikte Silverwood Bölgesi'nde geçirecekti

Sands, hislerini reddettiği ama sürekli uzak duramadığı kurt adam.

Yani, sadece o vardı. Sadece o, Singer ve akşamı mavinin uyuklu bir tonuna boyayan son yağmur.

Loren, Darien'i beklerken etrafını inceledi ve kendini telefonundan başka bir şeye odaklanmaya zorladı. Daha spesifik olarak, ekrandaki saate.

Palmiye ağaçları nemden sarkmış, yağmur yapraklardan damlıyordu. Kaldırımları su basmış, çimlerin her yeri suyla dolmuştu. Park alanındaki rögarlar, su akıntıları şehrin altında girdaplar oluşturdukça gürlüyordu; hızlı akıntılar yakında tıkanacak olan molozları taşıyordu; Angelthene'in sıcak güneşi şehri pişirmek için ortaya çıktığı anda cennete kadar kokacak bir birikim. Bölgeyi süsleyen güzel kokulu jakaranda ağaçlarında saksıağaçlar cıvıldaşıyor, vücutları Angelthene'in sonsuza dek açan çiçeklerinin tombul salkımlarının ardına gizleniyordu.

Loren gözlerini kısarak karanlığa baktı ve en yakındaki jakaranda ağacını taradı. Bölgedeki türünün en büyüğüydü, dallarından oluşan gölgesi kayalar ve sukulentlerden oluşan bir bahçenin yanındaki banka doğru uzanıyordu. Loren birkaç ay önce, Darien'in onu ve Dallas'ı Sabrina'in kayboluşuyla ilgili cevaplar bulmak için Puerta de la Muerta'ya getirmesinden dakikalar önce o banka yığıldığı günü hatırladı. Ağacın geniş korunağının altındaki kaldırım mor-mavi yapraklarla beneklenmişti, kadifemsi etleri yoldan geçenlerin ayakkabılarıyla yere bulaşmıştı.

Ağaçtaki saksıağaçları saymak biraz zaman aldı, yoğun gölgeler dallara tünemiş siyah-beyaz bedenlerin birçoğunu neredeyse yutuyordu. Loren emin olmak için onları ikinci kez saydı.

Onlardan altı tane vardı. Kafiye nasıldı?

*Cennet için
beş, cehennem
için altı.*

Loren ağaca baktı. Kuşlar kanatlarını hışırdatıyor, delici çığlıkları yaklaşan gecenin içinde yankılanıyordu.

Bu sadece aptalca bir kafiyeeydi; birkaç kuş için ter dökmeye gerek yoktu. Terra'daki çoğu insanın inandığının aksine, onların geleceği tahmin edebilen bilge, her şeyi gören hayvanlar olduğunu düşünmekten daha iyisini biliyordu. Bu aptalca batıl inancı her kim icat ettiyse, saçmalamıştı. Gelecek

her zaman değişirdi. Hiçbir şey kesin değildi ve hiçbir tüylü yaratık ona cehennemin yaklaştığını söyleme hakkına sahip değildi.

Loren'in gözüne bir gölge takıldı. Sırtına doğru kıvrılan kuyruğu olan bir gölge.

Singer kapıların yakınındaki kreozot ve kaktüslerin arasında burnunu çekiyordu, kulakları merakla dikilmişti. Tüm Familiar'lar gibi onun da gözleri değerli taşlar gibi parlıyordu, elmas gibi beyaz olan gözlerinin tonu buğulu bedeninde ışıl ışıldı.

Loren parmaklarını şıklattı. "Yakın dur dostum," diye fısıldadı. Başını kaldırıp ona baktı, bir yana eğdi, sonra hemen burnunu çekmeye geri döndü ama daha fazla uzaklaşmadı.

Dakikalar ilerledikçe Loren ayaklarının kapılara doğru sürüklendiğini fark etti. Her ihtimale karşı kampüse geri dönmek iyi bir fikir olabilirdi. Darien'in her zamankinden daha geç geleceğini bilseydi buraya asla gelmezdi, özellikle de tek başına. şimdiye kadar, kanalizasyonda yaşayan iblisler kemik inlerinde uyanmış, bu aysız gecede avlanmaya hevesli olmalıydılar. Beslenmek istiyorlardı ve en büyükleri ve en yaşlıları değersiz lağım fareleriyle yetinmezdi.

"şarkıcı," dedi sessizce. Sesindeki gerginliği hisseden Tanıdık, koşarak yanına geldi ve soru sorarcasına ona baktı. "Darien bize mesaj gönderene kadar içeri dönelim."

Birlikte kapılara doğru yürüdüler. Kapıların açılması birkaç saniye sürmüş, büyüler onun aurasının tadına bakarak okul arazisine geri dönmesine izin vermeye hazırlanmıştı.

Tekerleklerin altından gelen çakıl sesleri onu duraklattı. Omzunun üzerinden bakarken, vücudunu koruyucu büyü bariyerinin içinde tutmaya dikkat etti, kapılar hâlâ açıktı. Burada hiçbir tehdit ona dokunamazdı.

Beyaz ışınlar yol boyunca süzölüyor, ıslak kaldırım farları bir ayna gibi yansıtıyordu. Ay grisi bir spor araba süzölerek kaldırımın yanında durduğunda Loren parıltıyı engellemek için bir elini kaldırdı, derin motoru zenginlik ve hızı haykıran hırçın bir homurtu çıkarıyordu. Camlar, arabayı kullananı tamamen gizleyecek şekilde renklendirilmişti ve yolcu tarafındaki cam indirildiğinde, arabanın bulanık karanlığında yüzünü seçemedi boğuk sesi tanıdı.

"Kapının dışında ne halt ediyorsunuz?" Travis Devlin talep etti. Bu, arabayı neden tanımadığını açıklıyordu; onu genellikle motosiklet üzerinde görürdü.

Gülümsemesini bastırdı. "Teknik olarak ben de onların içindeyim."

"Bu da demek oluyor ki bir dakika önce onlardan çıkmıştın." Travis'in saati sokak lambasının ışığında parıldarken elini salladı, hafif yaralı derisi geometrik desenlerde mavi pigmentlerle dövmeliydi. "Darien'e seni pataklamasını söylemeden önce arabaya bin."

Loren bariyerden geçip kaldırıma adımını attığında büyüler dalgalandı. Yolcu tarafındaki kapıyı açtı, arabanın içindeki sıcak hava onu bir kucak gibi sardı. Singer, Travis'e doğru neşeli bir çığlık atarak, sanki merhaba dercesine gölgesinin içine daldı ve arkasında bir tutam bile karanlık sis bırakmadan gözden kayboldu.

Singer'ın Tanıdığı olması hâlâ alışmaya çalıştığı bir durumdu. Köpek artık her yerde ona eşlik ediyordu, bu yüzden artık onu eczanede yalnız bıraktığı için kendini kötü hissetmesine gerek yoktu. Bazen Singer onun gölgesinde o kadar sessiz duruyordu ki, nefes aldığını ya da esnediğini duyana kadar onun orada olduğunu unutuyordu. Singer konuşmadığı için onunla olan bağı Darien'in Bandit'le olan bağı gibi değildi. Ama bazen Bandit ve Singer'ı konuşurken yakalıyordu, sözleri kulaklarına sessiz geliyordu. Loren sürekli Darien'e Ruh Bağları'nın nasıl çalıştığını sormak istiyordu ama hep unutuyordu.

Tam Travis'in arabasına binmek üzereyken bir şey onu duraklattı. Omzunun üzerinden akademiye baktı, nemli bir rüzgâr esiyordu ve altın rengi saçlarının dallarını yüzüne doğru taşıyordu.

Birinin onu izlediğini hissettiğine yemin edebilirdi, ama alacakaranlık zemini taradığında orada kimse yoktu.

"Biniyor musun?" Travis açık kapıdan seslendi. "Yoksa akşam yemeğinden önce birkaç iblis öldürmek zorunda kalacağımı mı umuyorsun?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Loren. Başını eğerek kendini alçak koltuğa bıraktı, arabanın üzerindeki koruyucu büyü teninde bir ürperti yarattı ve kapıyı kapattı. İçerisi nane ve odunsu deri temizleyici kokuyordu. Kapı kapandıktan sonra kaslarındaki son gerginliğin de azaldığını hissetti, özellikle de Travis'in yüzünde en ufak bir korku belirtisi olmadan ön paneldeki dokunmatik ekranda çalma listesinde gezindiğini gördüğünde. "Darien nerede?" diye sordu, omzunun üzerinden uzanıp emniyet kemerini kavradı ve bağladı. "O iyi mi?"

"O iyi." Travis müziğin sesini birkaç kademe kıstı ve yola çıktı. Farlar, ağaçların arasında gizlenen gölgeleri uzaklaştırdı.

Jacaranda ve palmye ağaçları, yanında bir Şeytan olduğu için karanlık artık o kadar korkutucu değildi. "Bir hedefin içini boşaltmak düşündüğünden daha uzun sürdü, o yüzden seni alıp alamayacağımı sordu." Tepeden aşağı inip şehre doğru hızla ilerlerken motor homurdandı, lastikler su birikintilerinde sıçradı.

Sanki Darien konuşmalarını duymuş gibi Loren'in telefonu elinde çaldı. Telefonun kilidini açtı ve mesajı okudu.

Selam, tatlım. Daha önce mesaj atmadığım için üzgünüm, bir şeye takıldım. Travis daha gelmedi mi?

Evet, şimdi geldi, diye cevap verdi. Her şey yolunda mı?

Ekranında bir yazı balonu belirdi. Loren, diline sızan parlak cıltın buruk tadını görmezden gelerek serçe tırnağını çiğneyerek onu izledi. Kolluk kuvvetlerinin bugün kendisinden ne istediklerini duyma merakı onu öldürüyordu ve ayağının paspasın üzerinde endişeli bir ritim tutturduğunu fark etti.

Sonunda cevabı geldi. *Her şey yolunda. Birkaç saat sonra evde görüşürüz, tamam mı?*

Her şeyin onun anlattığı kadar iyi olduğuna inanmıyordu ama daha derine inmeden önce onu şahsen görene kadar bekleyebileceğini düşündü.

Tamam. GÖNDER tuşuna basmadan önce mesajın sonuna bir kalp sembolü ekledi. Ekranı kapattı ve telefonu kalçasının üzerine koydu.

Travis günün son trafiğinde manevra yaparken ona bir bakış attı. "Bu o mu?"

Loren başını salladı ve eşofmanının kollarını uyuşmuş parmaklarının üzerine çekti. "Evet. Birkaç saat içinde evde olacağını söyledi."

"Gördün mü? Sana endişelenmemeni söylemiştim."

Bir süre sessizlik içinde yol aldılar. Angelthene'in lekesiz kuzey bölgeleri sokak lambaları, reklam panoları ve yüzlerce parlayan pencereyle süslenmiş sıra sıra gökdelenlerle ıslık ıslık. Kuzey Yakası'nın kalbinde, Angelthene'in en yüksek binasının yansıtıcı kristali gümüş gibi parlayan Kontrol Kulesi yer alıyordu. Yıldızlı gökyüzünü delip geçen ve güç alanını şehrin üzerine yansıtan bıçağa benzeyen tepe noktasının görüntüsü Loren'i zamanda geriye götürdü

-Kalendae'deki olaylara ve o kulede yaşanan her şeye. Victoria Amazonica Bölgesi'ne doğru ilerlerken, loş tünellerden, üst geçitlerden ve dolambaçlı otoyollardan geçerken bunu düşünmemek için kendini zorladı.

Travis'in sesi arabanın sessizliğinde onu biraz ürküttü. "Darien etrafta yokken pek konuşmuyorsun, değil mi?"

Dikkatini penceresinin önünden geçen reklam panosundan çekti; neon harflerle şehrin piyasadaki en iyi koruma büyülerini olduğunu iddia ettiği şeylerin reklamı yapıyordu. Yolları kaplayan reklam panolarından bazıları o kadar büyüktü ki, arkalarındaki binaları yutuyorlardı. Loren, Darkslayer'larla biraz zaman geçirdikten sonra büyüler hakkında bir iki şey öğrenmişti. Bir kişi en iyisini istiyorsa Umbra Forumu'nu ziyaret etmeliydi ve sadece karaborsada satılan büyülere parası yetmekle kalmamalı, aynı zamanda daha sonra soyulmadan veya öldürülmeden dışarı çıkabilecek güce ve statüye de sahip olmalıydı.

Loren, Travis'le yüzleşmek için koltuğunda iki büküm oldu. "Ben her zaman oldukça sessiz olmuştumdur," dedi.

Travis sadece başını salladı.

"Arabamı beğendim. Yeni mi?"

"Yepyeni. Daha geçen hafta aldım."

Sessizlik yeniden başladı. Görünüşe göre Travis de pek konuşkan biri değildi. Ya da belki de sadece kendisiydi. Belki de durumu garipleştiriyordu.

Ayakkabılarını tekmeleyerek soğuk ayaklarını koltuğun kenarına koydu ve dizlerine sarıldı. "Peki, Darien ile hikâyeniz nedir? Yani, onun kuzeni olduğunu biliyorum. Ama Kara Katil olmaya karar vermene ne sebep oldu?" Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz bir utanç sızısı hissetti. Gerçekten Kara Avcı olmaya *karar veren* biri *var* mıydı? Sorusu sanki üniversitede seçtiği dersleri soruyormuş gibi gelmişti.

Travis sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, "Aslında öyle olmaya *karar* verdiğimi söyleyemem. Sanırım bir miras gibi omuzlarıma düştü. Babam Yveswich'te bir Kara Katil. Tartışmayacağımız nedenlerden dolayı onunla hiçbir şey yapmak istemedim, bu yüzden on yedi yaşına girer girmez Roman'ın yardımıyla şehri terk ettim -Roman benim ağabeyim- ve Angelthene'e geldim. Tekrar Darien ile takılmaya başladım. Yedi Şeytan'ı kurdu ve gerisi tarih oldu."

İlginçti. Darien de dahil olmak üzere onlar hakkında hâlâ bilmediği çok şey vardı. Roman'ın da bir Karanlıkkatil olup olmadığını, eğer öyleyse Yveswich'te hangi haneye mensup olduğunu merak etti. Terra'ya serpiştirilmiş başkentlerin çoğunun kendi Karanlıkkatil katmanları vardı ve Angelthene'den daha büyük ve daha kalabalık olan Yveswich'te

farklıydı. Yveswich, Ker eyaletinin başkentiydi. Bazıları tarafından Yedi Şeytan kadar tehlikeli ve yetenekli olduğu düşünülen kötü şöhretli Gölge Efendileri'ne ev sahipliği yapıyordu.

"Randal senin amcan mıydı?" diye sordu.

"Evet." Travis p'den bir patlama sesi çıkardı. "İnanması zor olabilir ama babam Randal'ı bir aziz gibi gösterirdi." Ona yan gözle baktı. "Ne düşündüğünü biliyorum. 'Hepinizin babasının deli olması da neyin nesi?' Bir kahkaha attı ve ona tekrar bakmak için döndü, yaralı bir kaşı kalkmıştı. "Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?"

"Yargılamak yok." Loren omuz silkti. "Peki, eğer bir Kara Katil olmak istemiyorsan, o zaman ne olmak istiyordun?"

Travis o kadar hızlı gözlerini ondan kaçırdı ki sanki Travis'in kafasına bir tokat atmış gibiydi. Travis koltuğuna yeniden yerleşip bir kolunu kapısına yaslarken ona baktı.

Sorusu gerçekten de onu bu kadar tedirgin edecek kadar kötü müydü? *Garip*, diye düşündü. Ama son zamanlarda öğrendiği bir şey varsa, o da herkesin, Devlin Şeytanı'nın bile sınırlarını bozan bir şeyler olduğuydu. Darien Cassel'in bile, onu şu anda tanıdığı kadar iyi tanıma fırsatı olmasaydı, var olduğunu asla tahmin edemeyeceği pek çok gizli iblisi vardı.

Travis sonunda, "Doğrusunu istersen, okuldayken oldukça sanatsal biriydim," dedi, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse mırıldanıyordu. "Her zaman bir dövme sanatçısı olmak istemişimdir." Kısa bir duraklama. "Ayrıca tiyatroyla da ilgilenirdim." Son kısmı o kadar sessiz söyledi ki Loren onu zar zor duydu.

"Drama mı?" Kaşları yukarı kalktı. "İtiraf etmeliyim ki şaşırdım. Bana pek öyle bir tip gibi gelmiyorsun."

Travis güldü. "Biliyorum, değil mi? Herkes drama ve müzik grubu inekleri hakkında bir şeyler duyuyor." Loren'in gülümsemesi Travis'in bir drama ineği olarak etiketlendiği düşüncesiyle büyürken, onunki biraz soldu. "İnek olayım ya da olmayayım, her zaman ilgimi çekmiştir ama birini seçmem gerekseydi bu muhtemelen dövme olurdu." Sol kolundaki kola işaret etti, giydiği siyah kaslı tişört sanat eserinin her parçasının görünmesine izin veriyordu. "Aslında kendi dövmelerimden birkaçını ben yaptım. Ve birkaç tane de Darien'in."

"Etkileyici." Belki arabanın karanlığında hayal görüyordu ama adamın yanaklarının kızardığını düşündü.

"Teşekkürler."

"Hayır, ciddiylim," diye ısrar etti. "Darien'in dövmelerine iyice baktım. Onlarda çok fazla ayrıntı vardı." Vücudundaki her dövme inanılmazdı. Her biri birer sanat eseriymiş, tıpkı onları taşıyan adam gibi. Bazen, geceleri uyuyamadığında, yatak odalarındaki mum ışığında, yorgunluk onu yenene kadar onları incelerdi, mürekkebi gözleri için bir ninni olurdu.

"Eğer onun arka parçasından bahsediyorsanız, o Diablo'daki Kyle'dı. Ben o kadar yetenekli değilim."

"Eminim sadece alçakgönüllü davranıyorsunuzdur." Travis sadece omuz silkti.

Otoyolda şerit değiştirirken, sürücüler hız sınırının çok altında giden birkaç arabayı geçerken onu inceledi. Adam ona bakmaktan kaçınıyor gibiydi.

"Bence yap," dedi Loren. Travis'in başı hafifçe ona doğru döndü ama gözlerini yoldan ayırmadı, kaldırım arabanın farlarının beyazlığıyla yıkanıyor. "Bir gün dene, sadece yaptığını söylemek için bile olsa."

Onun sözlerini gerçekten düşünmüş gibiydi. O kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki, kız başka bir şey söylemeyeceğini düşünmeye başlamıştı ama bir süre sonra başını salladı. "Hayır."

"Neden olmasın?" Ses tonunu kibar tutmaya özen gösterdi.

"Ben bir Şeytan'ım." Bunu söyleme şekli, onun için yeterli bir cevap olması gerektiğini ima ediyordu. "Bir çemberin içine yemin ettiğimizde, bir bakıma yeniden doğmuş oluruz. Ve bir Karanlık Katil olarak doğduğunuzda, bir Karanlık Katil olarak ölürsünüz. Bunu herkes bilir."

Loren ayaklarını yere indirerek ayakkabılarının üzerinde dengeledi ve ellerini kucağında birleştirdi. "Bu kulağa biraz... karanlık geliyor."

"Bu hayatta hafif olan hiçbir şey yok Loren," dedi, yüzü Loren'in anlayamayacağı türden bir pişmanlıkla kaplıydı. "Bunu asla unutma." Sözler biraz acıydı, ses tonu kadının omurgasında bir titremeye neden oldu.

"Bence yine de bunu düşünmelisin. Tamam mı?"

"Elbette." Gülümsediğinde, bu soğuk bir şeydi. Müziğin sesini açtı, boş bakışları yoldaydı. "Bunu düşüneceğim."

Loren yolculuğun geri kalanı boyunca bu sözleri kafasında canlandırmaktan kendini alamadı. Travis aralarındaki her şeyi unuttuktan çok sonra bile

konusurken, hoparlörlerden gelen heavy metal şarkısının sözlerini ağzında gevelemekle meşgulken, yine de bunu düşündü.

Bir Karanlık Katil olarak doğduğunda, bir Karanlık Katil olarak öldü. Bu Darien'in de hep öyle olacağı anlamına mı geliyordu?

Maximus Reacher kan kokusundan nefret ederdi. Yaşamak için insanları öldürdüğü düşünülürse, bu nefretini biraz komik buluyordu. Ve şu anda Oldtown'daki bir gece kulübünün bodrumundaki geniş bir endüstriyel dondurucunun ortasında durduğunu ve ayaklarının dibinde iki vampirin cesedinin kan kaybından kuruduğunu düşünürsek.

Mavi renkli kan birikintisinin içinde çömelip hedefin kafasını gövdesinden ayırmaya başladığında gülmek istedi.

Sonunda aklını mı kaçırmıştı?

Diğer kurbanın önünde çömelmiş olan Lace Rivera soru sorarcasına ona baktı. Kalçasına bağladığı bıçağı çözdü, beyaz-sarı saçlarından oluşan perdesi neredeyse kan gölcükleriyle kaplanıyordu. Siyah elbisesinin içinde sayısız silah gizliydi; o kadar çok silah vardı ki, muhtemelen denese bile insanları öldürmek için kullanabileceği seçenekler tükenmezdi.

"Neye gülüyorsun?" Lace'in nefesi önünde buğulandı. Vampirin kafasını saçlarından yakaladı ve boğazındaki eti kesmeye başladı. Mavi kan zeminin ortasındaki gidere doğru aktı ve aşağı süzülürken şırıldadı.

"Son misketimi de kaybetmiş olabileceğimi düşünüyordum."

Yakut boyalı dudakları bir sırtışıyla aralandı. "Tatlım, o son misketi uzun zaman önce kaybettin."

"Teşekkürler."

Göz kırptı. "Lafı bile olmaz."

Max kahverengi deri ceketinin cebinde cep telefonunun çaldığını hissetti. Bunu duymazdan geldi ve kesmeye devam etti, eti bıçağının altında eziliyordu. Kan parmaklarının arasından fokurdadı ve soğuk zemine damladı. Vampir etinin çiçeksi kokusuyla karışan kanın metalik tınısı, özellikle de böyle dar bir alanda neredeyse dayanılmazdı. Dondurucunun kapısı sıkıca kapatıldığında, bir kat yukarıdaki kulüpten gelen müziğin uzaktan gelen gümbürtüsü burada zar zor duyulabiliyordu.

Genellikle dondurucularda biriktirmezlerdi -aslında bu bir ilkti- ama Club Ethereum'deki en iyi seçenekleri buydu, binada yakalanma ihtimallerinin en düşük olduğu tek yerdi. Mutfak nadiren kullanılıyordu ve tek şefleri de genellikle vardiyasının çoğunda arka tarafta sigara içiyordu. Kimse burada yemek sipariş etmezdi, tabii bağırsaklarını kusup acile düşmek istemiyorlarsa.

Cebi tekrar çaldığında durdu ve bileğinin temiz derisiyle alındaki teri sildi. Üzerinde diğerine göre daha az kan olan eliyle ceketinden telefonunu çıkardı.

Ekran Darien'den gelen mesajlarla doluydu. Yüz tanıma ile kilidi açtı ve mesajları okudu.

Ekip toplantısı, Darien yazmıştı.

İkincisi "Lacey seninle mi?" dedi.

Yaklaşık on dakika sonra bir mesaj daha geldi.

Neredesin?

Ve sonra, iki dakika önce: *Cevap ver, sikik.*

Max eldiveninin temiz bir ucunu dişlerinin arasına aldı ve çekerek çıkardı. Dizinin üzerine koydu ve tek eliyle yazmaya başladı.

Biliyor musunuz, diye yazdı, bu ekip toplantılarını bize bu şekilde dayatmak yerine gerçekten planlarsanız daha iyi olur.

Darien'in cevabı başka bir yüksek sesli vızıltıyla gelene kadar ancak iki saniye geçti. *Bir saat içinde Cehennem Kapısı'nda ol.*

Max iç çekti. *Ellerim biraz dolu.*

O zaman ne taşıyorsan çantana koy ve eve git. Lanet olsun, istediği zaman patronluk taslıyordu.

Max kısmen kopmuş vampir kafasına baktı. Ne büyük bir karmaşa yaratmışlardı. Bunu temizlemek zorunda kalacak kişi için neredeyse üzülüyordu. Ne zaman bir şey toplansalar, sorun çıkmaması ya da gecikme yaşanmaması için genellikle tüm kanıtları kendileri yok ederlerdi ama bu gece bir istisnaydı. Kolluk kuvvetleri bir süredir bu vampirlerin peşindeydi. İkili, kurbanları kabuktan başka bir şey olmayana kadar isteksiz insanlarla ve veneficae'lerle beslenerek şehirde büyük bir yıkım yolu açmıştı. Söylemeye gerek yok ki, bu ikisi özlenmeyecek suçlulardı, en azından polisler ve MPU tarafından.

Tamam, Max cevap yazdı. Mesaj yazmaktan nefret ediyordu; parmakları bu küçük ekran için çok büyük ve hantaldı. Gerçi o zamandan beri geliştiğini kabul etmek zorundaydı.

Dallas'la çıkmaya başlamıştı. Cadı bir günde o kadar çok mesaj gönderdi ki, yetişmekte zorlandı. *Yakında görüşürüz, patron.*

Lace çoktan ayağa kalkmıştı, içinde ilk kesik başın bulunduğu spor çantası yere sarkıyordu. Bir sigara yaktı, yumuşak açılı gri gözleri adamın yüzünde geziniyordu. "Yanağında kan var."

"Sigaranda kan var."

Lace, manikürlü parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarayı inceledi, silindirden kan sızıyordu.

Sadece omuz silkti ve uzun bir nefes aldı.

"İğrenç." Max eldivenini tekrar taktı ve vampirin kafasını kesmeyi bitirdi. Eğer bu bok çukuruna daha büyük bıçaklar sokma şansları olsaydı bu işi çok daha hızlı bitirebilirdi. Ama kapıdaki fedailer herkesin üstünü aramakta ısrar etmişti ve büyülerle gizlenebilecek şeylerin bir sınırı vardı - büyünün arkasındaki beyin Tanner Atlas gibi biri olsa bile.

İşi bittiğinde Max kafayı diğerinin yanındaki spor çantasına soktu - bir müşteri için iş aramaya gelen tavşan kuryeye teslim edeceği kanıt. Max'in bahse girmeye hazır olduğu müşteri, muhtemelen kurbanların aileleri için huzur bulmaya çalışan bir kanun görevlisiydi.

"Sana kim mesaj attı?" Lace sordu.

"Darien." İşi bittiğine göre eldivenlerini çıkarıp ayağa kalktı, çizmelerinin altındaki zemin kanla yapış yapış olmuştu. "Bir saat içinde evde bir ekip toplantısı yapacağımızı söyledim."

"Ne için?"

"Söylemedi."

"Kahretsin." Gözlerini anında sulandıran uzun bir duman üfledi. Puroları severdi. Sigara mı? "Bahse girerim bunun Randal'la bir ilgisi vardır."

"En başından beri kötümser olamaz mıyız?" Sigarayı kızın parmaklarının arasından aldı, yere fırlattı ve pantolonuna kan sıçratarak çizmesinin altında ezdi.

"İşim bitmemişti," diye itiraz etti.

"Ben." Büyük bir eliyle dondurucunun kapısını işaret etti. "Önce bayanlar. Duş almam lazım."

Üst kattaki Club Ethereal tıklım tıklımdı ve cehennem gibi gürültülüydü. Terli vücutlar sardalya gibi birbirlerine sıkışmış, içiyor, bağılıyor ve dans ediyor, alkole bulanmış bir sisin içinde kayboluyorlardı. Çıplak kadınlar ve erkekler alçak tavandan sarkan metal direkler ve çemberler üzerinde dönüyordu. Tozlu ve havasız bir yerdi ve kusmuk, içki ve... ve gazyağı kokuyordu. Kokuyu tam olarak tespit edememişti ama şimdi...

Yürüdüğü yerden çok uzakta olmayan küçük sahnede ateş sanatçıları vardı. Dumanlı havada salladıkları ateşli çemberler ve coplarla dans eden erkekler ve kadınlar. Alkışlar binanın içinde dalgalanıyor, sanatçıları daha fazlasını yapmaya teşvik ediyordu. Max daha hızlı yürüyor, hareket ederken bedenlere çarpıyor, midesi ve başı aynı hızda dönüyordu. Arkasında Lace bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama kulakları çalışmıyordu. Buradan gitmesi gerekiyordu.

Neden burada ateş sanatçıları olması gerekiyordu? *Şimdi mi? O buradayken?* Yanlış yer, yanlış zamanın mükemmel bir örneği.

Dansçılardan biri sahnenin üzerindeki havaya bir ateş akımı üflerken kalabalık heyecanla çığlık attı.

Max irkildi. Zor nefes alarak kalabalığa doğru geri çekildi. İçkisini elbisesinin ön kısmına döken bir cadıya çarptı.

"Hey!" diye itiraz etti kadın.

Max bir özür mırıldandı ve yürümeye devam etti, alevlerden uzaklaştı, beceriksiz bedenini kapıya doğru yönlendirdi. Derisinde boncuk boncuk ter vardı ve aniden nasıl nefes alacağını, ayaklarını nasıl sürüyerek daha hızlı hareket ettireceğini hatırlayamadı. Çığlık atan bir kızın sesi kafasını doldurdu ve boğazının arkasında dumanın tadını aldı, cildini kaplayan külü hissedebiliyordu, tozlu kalıntı tırnaklarının altında sıkışmıştı.

Buradan çıkması gerekiyordu. Ignis'te lanet olası çıkış neredeydi? Gözleri döndü, panik içinde bakıyor ama göremiyordu-

İşte orada. Çıkış işareti bir fener gibi parlıyordu, yakındı ama hâlâ çok uzaktaydı.

Daha hızlı yürüyordu, ter yanaklarından aşağı doğru akıyor, saçları alnına yapışıyor.

Kapıya yaklaşmışlardı ki arkasında bir gürültü duydu. Safra yutarak kendini durmaya ve arkasını dönmeye zorladı...

Bir adam Lace'in yolunu kesiyordu, geniş sırtı Max'e dönüktü. Max'in bu mesafeden duyamayacağı kadar alçak bir sesle onunla konuşuyordu. Ama dinledikçe, aralarında birkaç kelime yakalayabildi

Aklını ve kalbini bir yumruk gibi kavrayan panik dalgaları arasında müziğin g ü m b ü r t ü s ü .

Bu boğuk sesi hemen tanıdı ve tanımamış olsaydı bile, adamın kulağının altındaki altın sarısı deriyi işaretleyen bir Cehennem Köpeği dövmesi ona kim olduğu hakkında ipucu verirdi. Tam kanlı bir cehennem zebanisiydi ve otuzlu yaşlarının sonlarında sıkışıp kalmıştı. Başının tamamını kaplayan gri lekeli siyah saçları ve bakımlı bir sakalı vardı; gözlerinin doğal tonu o kadar koyuydu ki neredeyse Görü'yü kullandığı zamanki kadar siyahtı.

Max'in parmakları beklerken spor çantasının askısına sıkıca sarıldı. Lace'in yardıma ihtiyacı olursa harekete geçmeye hazırlanıyordu. Şu anki haliyle ne kadar faydalı olabileceğinden emin değildi ama denemek zorundaydı. O Maximus Reacher'dı, Tanrı aşkına. O geceden bu yana yıllar ve sayısız terapi seansı geçmişti. *Yıllar*. Kendine gelmeliydi.

"Çekil yolumdan." Lace sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. Cehennem Köpeği'nin yanından geçmeye çalıştı, ancak onun tıknaz formu tarafından tekrar çitle çevrildi ve Max'in görüş alanını kısmen kapattı. "Yolumdan çekil dedim!"

Avlanma Alanı'ndan Lionel Savage hâlâ yerinden kıpırdamayınca, Lace'in gözleri Max'e kaydı.

Max hareket etti. Midesi bulanıyordu ve kalbi yeri sarsan müzik gibi çarpıyordu ama hareket etti.

Kalabalığın arasından sıyrılıp Lionel'a doğru ilerledi; Lionel yavaşça dönüp ona baktı, yaralı ağzının kıvrımlarında bir gülümseme vardı. İki iri cehennem zebanisi, Seth Marksman ve Colton Adler, insan kalabalığından ayrılarak bu gece buraya kiminle geldiklerini belli ettiler. Max bu ikisinin geldiği yerde daha fazlası olduğuna bahse girmeye hazırdı. Randal Slade'in eski sağ kolu olarak Lionel kirli dövüşürdü. Sıfır risk alır, her zaman görmenize izin verdiğinden daha fazla destek getirirdi.

"Reacher," diye takıldı Lionel. "Seni burada görmenin ne hoş bir sürpriz olduğunu söyledim ama itiraf etmeliyim ki hâlâ Lacey'nin refakatçisi olarak görev yapmanı bekliyordum."

"Bir refakatçiye ihtiyacım yok," diye tısladı Lace.

Lionel, Max ve Lace'in arasına bakma hareketini abarttı. "Bunu görebiliyorum."

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı Lionel?" Max bir adım daha yaklaştı. "Yoksa dalga geçmeyi bırakıp eğlenceli kısıma geçebilir miyiz?" "Yoksa dalga geçmeyi bırakıp

Elini cebinden çıkardı, yumruğuna takılı muştalar flaş ışıklarında parlıyordu. "Kavga etmek için can atıyorum ve senin suratın harika bir kum torbası olur." Doğruyu söylemek gerekirse, hâlâ bir şeyler fırlatmak istiyordu ama ışığın gerçeği gizleyeceğini umuyordu. Eğer iş kavgaya varırsa, kazanma olasılığı daha az, Lionel'ın gömleğine kusma olasılığı daha fazlaydı.

Lionel ona soğuk bir gülümseme verdi. "Cazip bir teklif ama bunu başka bir zaman kabul etmek zorundayım. Belki hepimiz Çukur'da buluşabiliriz." Kurt gibi gülümseyerek göz kırptı.

"Evet, belki," diye karşılık verdi Max, bu pisliğin tam olarak neyi ima ettiğini biliyordu. Max, Lace'e, "Gidelim," diye mırıldandı. Yine gazyağı kokusunu alabiliyordu.

Neyse ki Lace, Lionel'ın yanından geçip Max'in yanına gitmekte tereddüt etmedi, yüz ifadesi bir heykel kadar soğuk ve sertti.

Döndüler ve kalabalığın içine doğru yürümeye başladılar. Max kurtulduklarını düşündü -ve umdu-.

Ama sonra Lionel konuştu. Ve Lace dondu kaldı.

"Eğer gerçekten iyi olduğun bir iş koluna geri dönmek istersen, biraz fazladan cep harçlığı işime yarayabilir. Yabancıları becermekte her zaman onları öldürmekten daha iyiydin."

Max kaskatı kesildi. "Lacey," diye denedi. Ondan yayılan gerilimi kendi geriliminden daha yoğun hissetti. Üst dudağının dişlerinin üzerinden geriye kıvrıldığını gördüğünde, işlerinin bittiğini anladı.

Max'in tepki vermesine fırsat kalmadan topuklarının üzerinde dönerek Lionel'a doğru hamle yaptı. "Seni pislik!" diye bağırdı. Müziğin temposu artmış, neredeyse sözlerini yutacaktı. Stroboskop ışıkları da buna uyarak çevrelerini dikkat dağıtıcı renk cümbüşlerine boğdu.

"Lacey yapma!" Max bağırdı. Spor çantasını omuzlayarak Lace'le arasındaki mesafeyi aştı ve yumruğu Lionel'ın burnuna değmeden birkaç saniye önce onu yakaladı.

Avcı sırtıyor, ona bir darbe indirmesi için meydan okuyordu; adamları ise yüzlerinde aynı iğrenç zevk ifadesiyle durmuş onu izliyordu. Bu pisliklerin yıllar önce, kız onun çatısı altında yaşarken de etrafta olup olmadıklarını merak etti.

Max Lacey'yi sıçramasının ortasında kaldırdı, vücudu bir lastik bant gibi onunkine çarptı. Lacey çırpınıyordu, başının arkası neredeyse Max'in yüzüne çarpıyordu. Ağzından hırıltılar ve küfürler dökülüyordu.

Onun çırpınışları neredeyse ikisini de yere yıkacaktı. Max onu sıkıca tuttu, vücutu her tekmeyi, her bükölmeyi ve hamleyi emdi.

"Dur!" Kadın dirseklerini adamın kaburgalarına geçirirken adam homurdandı.

"Lacey,

Lütfen. Onun istediğı bu, bunu göremiyor musun?"

Aynen böyle, Lace Max'in kollarında bir bez bebek gibi gevşedi, vücutundaki gerilim sanki hiç var olmamış gibi boşaldı.

"Onun istediğı de bu!" Max yine tısladı. Belki de onu dinleten, bu savaşın nafile olduğunu anlamasını sağlayan şey buydu. Göğsü hâlâ inip kalkıyordu ve kalbi Max'in avucunun altında bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınıyordu ama bunun dışında hareketsizdi.

Lionel ve adamları kıs kıs güldüler. Kulüp üyeleri bakakaldı, birkaçı acil durum hattını arayacak ya da fotoğraf çekecekmiş gibi telefonlarına uzandı. Tanrı'ya şükür, yangın sanatçıları gitmişti ama mekân hâlâ gazyağı ve duman kokuyordu.

"Gitmemiz gerekiyor." Max'in sözleri sadece Lace'in duyabileceğı bir ses tonuyla söylenmişti.

"Beni yere bırak," diye nefes nefese kaldı.

Onu ayağı kaldırdı, bileğinden yakaladı ve insan kalabalığının arasından çekti, bu insanlardan bazıları yoldan çekilme çabaları sırasında neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu.

Lionel arkalarından seslendi, "Darien'e yakında onu göreceğimi söyle." Max bu tehdit karşısında Lace'in vücutunun kaskatı kesildiğini, bileğindeki nabzın iki kez atmaya başladığını hissetti.

"O konuda endişelenme," dedi Max, rahatlatmak ve uyarmak için bileğini hafifçe sıkarak. "Darien onunla başa çıkabilir."

Max, Lacey'yi kulüpten çıkarmak için çabalarken neredeyse birkaç kişiyi yere seriyordu. Dışarı ıktıklarında Lacey binanın köşesinden hızla geçip pis bir sokağı girdi ve çöp bidonlarının yanında bir ileri bir geri volta atmaya başladı.

Günün yağmuru havayı ağırlaştırmış, nem bölgedeki kokuların karışımını keskin ve balık kokulu bir çorbaya dönüştürmüştü. Yağılı gazyağı kokusundan kurtulduğu için minnettar olan Max, Lace'i nemli sokağı kadar takip ederken iğrenç havayı taze kahve ya da iek gibi emdi.

Dişlerinin arasından ağır ağır nefes alıyor, Max'in kusma dürtüsü olduğunu bildiğı şeyi yutarken solgun boğazı sallanıyordu. Bu iki etti

ama çok farklı nedenlerle. Titreyen bir elini saçlarında gezdirdi, ardından diğerini, tekrar ve tekrar.

"Ondan nefret ediyorum," diye boğuk bir sesle konuştu.

Max konuştuğunda ses tonunu yumuşak tutmaya dikkat etti. "Biliyorum-"

"*Hiçbir şey bilmiyorsun!*" diye bağırdı, sözcükler sokağın duvarlarına çarpıyordu. Parmakları sıkı yumruklar halinde derin su birikintilerinde volta atmaya devam etti. "Onun çatısı altında yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu kimse bilemez. Onun himayesinde olmak." Başını sallayarak tekrarladı: "Onun *himayesinde* olmak."

Lionel, Lace'in amcasıydı ve yaşayan tek aile üyelerinden biriydi. Ergenlik çağındayken anne ve babası öldükten sonra, sosyal hizmet görevlileri onu bir çöp çuvalı gibi dikkatsizce amcasının kapısının önüne bırakmışlardı. Oradan da onu, bedeninde olduğu kadar ruhunda da derin yaralar açacak şekilde çalıştırmış, daha yasal içki içme yaşına bile gelmeden onu Darkslaying masasının altında biriktirmeye zorlamıştı.

Onun için hedef öldürmek onu öylesine mahvetmişti ki, kısa bir süre için başka bir gelir kaynağına yönelmiş, ilk haftasından sonra bunun da kendisi için doğru yol olmadığını anlayarak peşini bırakmıştı. Lionel on sekiz yaşına gelene kadar ona Darkslaying'den bir çıkış yolu vermemişti ve o zaman bile ondan tamamen kaçıp zihnini, onu inanmaya zorladığı zehirli düşüncelerden, kendisini ne kadar değersiz hissettirdiğinden arındırmakta zorlanmıştı. Her zaman onu eleştiriyor, kazandığı her kuruşa el koyuyor ve bitmek bilmeyen duygusal yaralarına karşılık tabağına neredeyse hiç yemek koymuyordu.

On sekiz yaşına geldiğinde oradan ayrılmış ve o sırada Şeytanlar'ı kurmakta olan Darien ile tanışmıştı. Hayatta nereye ait olduğunu bilmediği için onun evinde bir pozisyonu kabul etmiş, Darien'in ona gösterdiği olağanüstü sabra tutunmuştu. Darien onun neler yaşadığını anlıyordu ve bu yüzden onu hiçbir zaman rahat edebileceğinden fazlasını toplamaya zorlamamıştı. Diğer pek çokları gibi o da kendini Kara Katil hayatına hapsolmuş hissetmiş, ondan uzaklaşamamıştı. Ve şimdi bile, yıllar sonra bile, onu ne kadar parçalamış olursa olsun, nasıl yapılacağını bildiği tek iş, nasıl yürüneceğini bildiği tek yol buydu.

Max sessizlik içinde bekledi. Sadece onu izledi, kör öfkесinin yakında onu boğulmaktan kurtaracağına güveniyordu. Ne zaman böyle bir şey olsa ihtiyacı olan şey buydu. Sabır. Sessizlik. Kendini serbest bırakmak için

Büyürken uzun süre bastırđıđı duygularını serbest bıraktı. Sonunda nefes alış verişı yavaşladı ve adımları da yavaşladı.

Sokağın ortasında donup kaldı. "Onun kalbini sökmek istiyorum, Max." Kelimeler sessiz olsa da zayıf değildi. "Kalbini söküp boğazına tıkmak istiyorum. Bana yaptığı her şey için onu asla affetmeyeceğim." Bir damla gözyaşı yanağından aşığı süzöldü ve makyajındaki bir izi temizledi. Siyah eldivenli parmaklarıyla ovalayarak temizledi. "Onu her gördüğümde on altı yaşıma geri dönüyorum ve kendimi yeniden çaresiz hissediyorum, sanki son beş yılımı Şeytanlarla koşarak geçirmemişim gibi." Söylediği her kelimeyle birlikte sesi duygularla kalınlaştı ve nefes alış verişı yavaşlamış olsa da hala düzensizdi. "Ve kendimi... yalnız hissediyorum. Sanırım en kötüsü de bu: yalnız hissetmek. Dünyadaki hiçbir şey bundan daha kötü olamaz."

Max ona doğru bir adım attı ama kendini durmaya zorlayarak ona alan açtı. "Yalnız değilsin Lacey. Artık değilsin."

Bir rüzgâr ara sokağı süpürdü, çöpler düz olmayan kaldırıma sürtündü. "Nefes almasına bile izin verilmemeli."

"Bir gün, olduğu bok parçası gibi toprakta çürüyecek. Sana söz veriyorum." Lionel'ın kalbini çıkarıp ona yedirmesi gerekse bile bunu yapacaktı, yeter ki sonunda huzura kavuşabilsin.

Tekrar konuştüğında, Lace hâlâ ona bakmıyordu. "Tutamayacağın sözler verme, Maximus."

Ara sokaktan çıktı, boş gözleri botlarının üzerindeydi. Max onu takip ederek cipini kulübün karşıındaki toprak alana park etti. Tanner Atlas kaputa yaslanmıştı, bacakları bileklerinden çaprazdı, gözlükleri burnundan aşığı kayıyordu. Telefonunun hoparlöründen gelen tiz müzik, Max'e eskiden sadece atari salonlarında bulunan o eski video oyunlarından birini oynadığını söylüyordu.

"Yine o kurbağa oyununu mu oynuyorsun?" Max sordu.

Hacker başını kaldırıp baktı. "Biraz bağımlısı olabilirim." Gözlüklerini burnuna geri iterek oyunu kapattı ve telefonunu arka cebine koydu. "Yeterince uzun sürdü."

Spor çantasını omuzlayan Max saçlarını arkaya doğru itti - Dallas ona sadece uzunluğunu değil, güneşin aydınlattığı kısımlarını da ne kadar beğendiğini söyledikten sonra artık tepede daha uzun ve yanlarda daha kısa olan saçlarını kullanıyordu. "Bir dahaki sefere iş değiştirmek istersen," dedi, "değişiklik olsun diye ellerini kana bulamana izin vermekten mutluluk duyarım."

"Pfft." Tanner kaputu itti ve Lace yolcu tarafına yönelirken arka kapıya doğru ilerledi. "Hayatını kurtarmak için bir büyü sistemini hackleyemezsin."

"Şu lanet kapıyı açar mısın artık Atlas?" Lace'in sözleri sertti.

Tanner uzaktan kumandayla kapıların kilidini açtı ve anahtarları Max'e fırlattı. "İçeride bir şey mi oldu?"

"Lionel oldu," diye mırıldandı Lace. Kapıyı açtı ve içeri girdi. "Lionel her zaman olur."

Max sürücü koltuğuna oturup motoru çalıştırırken karmakarışık düşüncelerini bir düzene sokmaya çalıştı.

Angelthene Nehri'nin karanlık kıvrımı boyunca birkaç dakika boyunca sessizlik içinde ilerlediler. Max hayatında ilk kez bu bölgeye sinen balık kokusuna aldırmadı. Solunum yollarında kalan gazyağı ve dumanı gizleyebileceğini umarak yutkundu.

Duman demişken... Max bardak tutucusundan puroyu aldı, ucunu dudaklarının arasına yerleştirdi ve yaktı, çakmağı aceleyle kapattı. Bunun gibi küçük bir alev bile bazen onu rahatsız edebiliyordu.

O ilk ciğer dolusu nefes, kaslarını ve zihnini rahatlatmak, anılarında yankılanan o korkunç çığlıkları duymamak için tam da ihtiyacı olan şeydi. Neredeyse zevkten inleyecekti, göz kapakları kayarak kapandı.

"Lütfen," diye mırıldandı Lace. "Dallas her yatıya kaldığında senden yeterince inleme duyuyorum." Sanırım yüksek sesle inlemişti. Akli neredeydi?

Kapısına yaslanmış, başını cama dayamış olan Tanner yorgun bir sesle, "Çukur," diye uyardı.

Çok geç. Ön lastiklerden biri içine daldı ve aracın sıçramasına neden oldu. Tanner, şakağı cama çarpıp gözlüklerini kırarken küfretti.

"Herkes uyandı mı?" Max şaka yaptı. Purosu ağzından kayıp kucağına düştü. Bir yandan cipi yolda tutmaya çalışırken bir yandan da el yordamıyla sigarayı aradı ve aptal şey pantolonunda bir delik açmaya başlayınca lanet okudu. "Oh, Tanrı aşkına-"

"Gözlerinizi yoldan ayırmaz mısınız lütfen?" Lace bastırılmış bir esnemenin etrafından dolandı.

Max elinden kayıp duran sigarayı bulmaya çalıştı. Kalçasının içi ısındı ve acıyla tısladı. "Kıymetli sikimde bir delik açmadan önce şu lanet şeyi almama izin verir misin?"

Lace koltuğunda dikleşti. "Max, *dikkat et!*"

Tam zamanında kafasını kaldırdığında yolun ortasında duran bir kadın gördü.

Bir eliyle direksiyonu, diğer eliyle de puroyu tutarak direksiyonu sola kırdı ve botunu frene bastırdı.

Araç her iki şeridin ortasında durduğunda lastikler gıcırdadı, direksiyon elinde titriyordu. Neyse ki etrafta onunkinden başka araba yoktu, bir tanesi dışında yaya da yoktu.

Ve şans eseri, gece vakti lanet yolun ortasında durmaya karar veren aptala çarpmamayı başarmıştı.

Kadın -yirmi, belki de yirmi bir yaşından büyük olmayan bir cehennem zebanisi- farların ışığında gözlerini kıstı. Yavaşça, ayaklarını sürüyerek araca doğru ilerlemeye başladı.

Ama neredeyse başladığı anda yürümeyi bıraktı, vücudunun üst kısmı ilk tehlike işaretinde kaçmaya hazır bir şekilde diğer yöne doğru yarım döndü. Beyaz tişörtü ve kot pantolonu sıırıslılandı ve çamurla benek benek olmuştu. Çene hizasındaki saçları sarı olabilirdi, ama kesin bir şey söylemek için çok kirliydi, bu yolun sokak lambalarının eksikliğinden dolayı yoğun bir şekilde gölgelendiğini ve herhangi bir şeyi görmeyi zorlaştırdığını boşverin. Kollarının fildişi derisi sık çizikler, mor çürükler ve daha fazla çamurla doluydu.

Tanner daha iyi görebilmek için öne doğru kayarken arka koltuğun derisi inledi. "Sence bu bir tuzak mı?"

Max yavaşça koltuğunda döndü.

Tanner ön camdan bakıyordu, kafası bir tavuğunki gibi öne doğru çıkıktı. Max'in dikkatinin üzerinde olduğunu fark edince başını geri çekmeye başladı. "Ne?" Tanner talep etti.

"Kim gecenin bir yarısı üç silahlı şeytana tuzak kuracak kadar aptal olabilir ki?"

Tanner kaşlarını çatı. "Lionel?"

Lace konuşurken ikisine de bakmadı. "Lionel bundan daha akıllıdır. Eğer bu bir tuzaksa, aptal bir yılın en yağışlı gecesinde aptal bir insan tarafından yapılmış aptalca bir tuzaktır." Bu herkesin nasıl olduğunu özetliyordu.

Kalendae'nin ardından hissettikleri. Hepsi hâlâ sarsılmıştı, hâlâ olan biten çılginca şeylerle başa çıkmaya ve yollarına devam etmeye çalışıyorlardı.

Max aracı park etti ve kapısını açtı. Çizmeli ayağını koğu bandına yerleştirdi ve bir elini tavana dayadı.

"Hey!" diye seslendi nemli gecenin içinde. Kadın onun sesiyle irkildi. "Yaralandın mı?"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı, gözleri korkudan irileşmişti, irisleri doğaüstü, kristal mavisi bir renkteydi ve etrafta geziniyordu. Gözlerinde bir boşluk vardı, sanki başka kimsenin göremeyeceğı şeyler görüyordu. Bu Max'in tüylerini diken diken etti.

Belki de bir şeyler kullanıyordu. Bu onu şaşırtmazdı; Angelthene'in uyuşturucu sorunu rekor seviyedeydi ve her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. "Sizin için arayabileceğim biri var mı?" Max tekrar denedi. Dışleri gıcırdıyordu ve Max'in duyamadığı bir şeyler mırıldandı. Max bir elini kulağına götürdü. "Üzgünüm, seni duyamıyorum. Nehir, yağmur."

Elinin bir hareketiyle etrafı işaret etti, kadın da yine irkildi.

Kadın konuştuğunda, onun aşına olmadığı bir dil kullanıyordu. Lace fısıldadı, "Ne dedi?"

"İlevyn'le konuşuyor," diye yanıtladı Tanner.

Herkesin düşünceleri muhtemelen aynı yere gittiğı için bir süre sessizlik oldu.

Lace, "Bu ölü bir dil değil mi?" dedi. Kesinlikle öyleydi.

Max araçtan inmek için hamle yaptı ama tam botunu indirirken kadın dönüp ters yöne doğru koğmaya başladı.

"Hey!" diye bağırdı. Koğu bandından atladı ve onun peşinden gitti. Arkasından, Lace ve Tanner'ın kapılarını açtıklarını duydu.

Max yolda koğuyor, botları sivri kayalara takılıp kaygan çamurda kaydıkça homurdanıyordu. Soğuk hava, yelkendeki rüzgâr gibi açık ceketini doldurarak geçti. Kadının arkasından seslenmeye devam etti ama kadın ne arkasını döndü ne de yavaşladı.

Nasıl bu kadar hızlı olabiliyordu? Gerçekten de kendisinin neredeyse yarısı kadar olan ve bacakları kendisinden çok daha kısa olan bir kadına ayak uyduramayacak kadar bitkin ve zihinsel olarak sorunlu muydu?

Bir dakika daha geçtikten sonra küfrederek yavaşladı ve durdu.

Canı cehenneme. Eğer yardım almakla ilgilenmiyorsa, kaçmasına izin verecekti.

Yine de, küçük kız kardeşi için endişelenen bir ağabey olarak günlerinde nasıl hissettiğini hatırlayarak onu izlemeye devam ettiğini fark etti.

Angelthene gibi bir şehirde, gecenin köründe tek başına dışarıda olmasının iyi bir nedeni olmalıydı. Gözlerindeki o derin korku ifadesi birileri tarafından oraya *yerleştirilmişti*. Ona kaçması için bir sebep veren, ona yardım etmeyi teklif eden herhangi birine güvenmekte isteksiz olmasını sağlayan biri. İşte bu nedenle Max'in botları yerinde sabit duruyordu.

Kadın durmadan önce birkaç metre devam etti ve sonunda artık takip edilmediğini fark etti. Arkasını döndü, göğsüne sarıldı ve etrafına bakındı. Dudakları titriyordu, ya soğuktan ya da kendi kendine konuşuyordu, kelimeler bir cehennem zebanisinin bile bu mesafeden anlayamayacağı kadar sessizdi.

Lace ve Tanner ona yetiştiler, onun yanında yavaşlarken ayakları su birikintilerinde sıcıyordu. Durdukları yerden çok da uzak olmayan bir yoldan geçen arabaların farları etrafı beyaz ışıklarla aydınlatıyordu.

"Max?" Lace onun yanında nefesini tutarak konuştu. "Denememin sakıncası var mı? Alınma ama benim gibi birini dinlemesi daha muhtemel olabilir, bir..."

"Ne değil?" Max sordu.

Lace ellerini havaya kaldırdı. "Karanlık bir sokakta onu kovalayan ve bilmediği bir dilde bağırان iri yarı maço bir sert adam."

Gözlerini kırptırdı. "Ah." Bunu düşünemediği için kendini aptal gibi hissetti. Ondan kaçmasına şaşmamalıydı. "Evet, tabii. Sen dene."

Lace kadını uzaktan değerlendirdi, ne yapacağına, yabancıyı nasıl sakinleştireceğine karar verdi. "İşte hiçbir şey."

Kadına dikkatle yaklaştı, hareket ederken alçak sesle konuştu, dillerinde yabancınn aşına olabileceği herhangi bir kelime olup olmadığını test etti.

Max bekledi, Tanner onun yanında gözlemliyordu. İkisi de ses çıkarmadı. Lace, yabancıyla arasında ancak iki ayak kalacak kadar yaklaşmayı başardığında bile. Kadın Lace'e Max'e olduğundan daha fazla güveniyor gibi görünüyordu ama gözleri Lace'in kalçasına bağlı olan bıçağa kaymaya devam ediyordu; bu, o giysinin üzerinde görünen tek silahtı.

Lace geri dönmeye başlayana kadar neredeyse on dakika geçmiş olmalıydı, kadın da arkasından geliyordu. Kristal mavisi gözleri Max'ten Tanner'a ve tekrar Tanner'a kaydı. Artık daha yakın olduğu için, Max tırnak diplerinin rengini fark etmekten kendini alamadı; tırnak etlerine yakın safir kadar koyu bir mavi tonu.

Rüya mı görüyordu? Belki de bu gerçek değildi ve şu anda Ethereal Kulübü'nün zemininde sızmış, bu garip rüyanın içinde kaybolmuştu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Lace. "Belki de onu bir hastaneye götürmeliyiz."

Kadın geri çekildi, Ilevyn'de histerik bir şekilde bağıırıyordu. Gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı ve kollarının üst kısmını o kadar sert kavırıyordu ki tırnakları neredeyse derisini delecekti.

"Tamam, tamam," diye teselli etti Lace, ellerini havaya kaldırarak. "Hastane yok."

"Hayır... hastane," diye tekrarlardı yabancı. Bir süre sonra sustu, ancak dudakları titreyerek başını sallamaya devam etti.

Max'in gözleri kısıldı. Dudakları bile mavi renkteydi. Bunun bir glamour ya da makyaj işi olduğunu düşünebilirdi ama... hayır. O da öyle olduğuna inanmıyordu.

Lace yavaşça ellerini indirdi.

Max, Tanner'la bakışlarını paylaştı. "Onu arkaya götürelim," dedi Max.

Cipe doğru ilerlediler. Lace kızla birlikte arkaya bindi ve ilk kez yeni bir şey gören bir çocuk gibi aracın içini taradı.

Max sürücü koltuğuna otururken Lace, "Belki de Darien'i aramalıyız," diye önerdi.

Gözleri dikiz aynasına kaydı; kız kapısına sinmiş, dizlerini göğsüne çekmişti. O kadar titriyordu ki dişleri birbirine çarpıyordu. En azından onlar beyazdı. Kontrol ettiği için bile kendini aptal gibi hissetti.

Max saatine baktı ve sövdü. "Zaten geç kaldık." Bir elini yüzünde gezdirdi, nasırlar yanaklarını çiziyordu. "Onu şimdilik Cehennem Kapısı'na götüreceğiz. Gerekirse gözlerini bağlarız." Lace'in onayını almak için koltuğunda dönüp ona baktı.

Düşündükten sonra hafifçe başını salladı. "Pekâlâ. Bölgeye yaklaştığımızda onun gözlerini bağlayacağım."

"Darien çıldırarak," diye homurdandı Tanner. Emniyet kemerini baēladı, cipin sessizliğinde çıt sesi duyuldu. "Ve ona tüm bunların sizin fikriniz olduēunu syleyeceēim."

"Teēekkrler Atlas," dedi Max kesin bir ifadeyle.

Yüzü asık olan hacker, yaēmur lekeli gözlüklerinin arkasından sadece göz kırptı.

Max tam vitesi boēa alırken Lace'in telefonu çaldı. Arayanın kimliğini kontrol etti. "Kahretsin," diye mırıldandı, ekran cipin karanlığında yüzünü aydınlatıyordu. "Arayan Darien."

"Ona kızıdan bahsetme." Max arabayı sürmeye baēladı, lastikler çamurlu su birikintilerinde sıçrıyordu. "Sadece ona yolda olduēumuzu söyle. Oraya vardığımızda... bu her neyse onunla ilgileneceēiz."

Lace telesekretere düşmeden birkaç saniye önce aramayı cevapladı. Darien'le yaptıēı konuēma kısıydı ve Max'in ona söylemesini istediēi şeylerden çok daha fazlasını içermiyordu. Mavi tırnaklı kız hakkında tek bir kelime bile edilmemiēti. Mavi dudaklar. Mavi gözlü. Tanrılara ŗkr, mavi olmayan diēler.

Bu...bu berbat bir şeydi, olan buydu. Lace i çekerek görüşmeyi sonlandırdı. "Sanırım biz-"

Cümlesi, yabancınnın bir anda Lace'in üzerine atılmasıyla kısa kesildi ve hepsini ŗaşırtmayı baēaran bir hızla kendini arka koltuēa fırlattı. Birdenbire, Lace'in kalçasına baēlı bıçak kızın titreyen elindeydi.

Lace baēırdı ve anında kızı etkisiz hale getirmek için harekete geçti.

Tanner küfretti. Emniyet kemerini çözdü ve arkaya atlamak için döndü.

Max direksiyonu yolun kenarına kırdı, neredeyse aracı bir hendeēe yuvarlıyordu, momentum hepsini saēa doēru savurdu, vücutlar kapılara çarptı ve emniyet kemerlerine takıldı. Max aracı durdurup koltuēunda dönerken Tanner n camdan fırlamadan önce kendini n konsola yasladı-

Ancak Lace'in ŗaşınkınlıkla kıza baktığını ve tabancasının elinde donup kaldığını gördü.

Yabancı saldırmaya çalışmıyordu. Onun yerine, Lace'in bıaēıyla kendi n kolunu kesiyordu, acı ve hayal kırıklığı dolu bir ıēlık boēazını tırmalıyordu.

Bıçak yarasından kan fişkırdı.

Max onu görünce gözlerini kırpıştırdı.

Maviydi. Maviydi.

"Siktir git," diye mırıldandı Max.

Derisini ve kaslarını keserken, sanki... sanki bir şey arıyormuş gibi, bıçakla kolunu karıştırırken gırtlaktan bir ıǵlık koptu. Nefes nefese ve titreyerek, soluk teni ter içinde, bıçaǵı ve kanlı mikroipi aracın zeminine fırlattı ve ikincisini ayakkabısının topuǵunun altında ezdi.

İstediği gibi yok edildiğinde, geriye paspasın üzerine saçılmış gümüş tozundan başka bir şey kalmadıǵında, koltuǵa yıǵıldı. Gözlerini kapattı, göğsü çılgınca inip kalkıyordu. Kan koltuǵa damlıyor, derideki çatlaklardan akıyordu.

Oturduǵu yerde çömelmiş, gerekirse arkaya atlamaya hazır bir halde duran Tanner, yerdeki parçalanmış nesneyi inceledi. "Bu bir-"

"Takip cihazı," diye bitirdi Max. "Bu bir izleme cihazı."

Bu da bir sonraki sorusunu gündeme getirdi: Darkslayer'ların olduǵu bir dünyada kimin bir takip cihazına ihtiyaı vardı ki?

Darien, "Taşıdığın şeyi çantaya koymanı söylediğimde aklımdan geçen tam olarak bu değildi," dedi.

Cehennem Kapısı'nın kapısının önünde durmuş, ön basamaklardan kendisine bakan üç aptalı öldürmeye değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu; Lace'in yanına doğru sarkmış, mavi gözleri bir baykuşunkinden daha geniş olan narin kızı saymazsak. Giysileri kirliydi, saçları sıırılsıklamdı ve dudakları sanki bir kar fırtınasının ortasında duruyormuş gibi hafifçe morarmış ve titriyordu.

"Deli gibi görünüyorsun," diye gözlemledi Tanner. Hacker, Max ve Lace'e doğru tısladı: "Size kızacağınızı söylemişim."

"Deli mi?" Darien'in kaşları havaya kalktı. "Kızgınlık çok hafif kalır. Eğer Yedi Şeytan'ın adını değiştirmek zorunda kalmayacak olsaydım, bu kadar aptal olduğunuz için üçünüzü de öldürürdüm. *Dört Şeytan* tam olarak aynı tınıyı vermiyor, sizce de öyle değil mi?"

Lace ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Buraya gelirken gözlerini bağladık," dedi umutlu bir ses tonuyla.

Darien kollarını kavuşturdu, parmakları sertleşmiş kaslarına karşı yumruk şeklinde kıvrıldı. "Yine: aklımdaki bu değildi." Odak noktası kızı geri döndü.

Ön kolunda bir kan kabuğu vardı. Tıpkı kirpikleri ve dudakları gibi mavimsi bir renkteydi.

Kız, adamın dikkatinin kendi üzerinde olduğunu görünce paspasa baktı, çamurlu saçları yüzüne düşüyordu.

"Neden kanaması var?" Darien sordu. "Ve neden bana anlamsız konuşuyormuşum gibi bakıyor?"

"Kolunda bir takip cihazı vardı," dedi Tanner, ellerini gri kot pantolonunun ceplerine sokarak. "Onu çıkardı." Mırıldanarak ekledi, "Ve hiçbir yaygın dili konuşmuyor."

Darien içini çekerek ellerini yüzünde gezdirdi ve yüzüklerinin burun kemiğine saplanması verdiği sıkıcı acıyı görmezden geldi. "Gir şu lanet içeri

Biri bizi görmeden önce." Kenara çekildi ve onlara geçmeleri için el salladı.

Eve ilk giren Lace oldu ve zorlukla direnen ama gözle görülür bir şekilde kaskatı kesilen yabancıyı dirseğinden tutup çekti. Tanner ve Max de onları takip etti, sonuncusu yanlarından geçerken Darien'e bir özür mırıldandı. Darien sadece omzuna vurmakla yetindi; şu anda yapabileceği en fazla şey buydu.

Herkes içeri girdiğinde, Darien gözlerini kırıştırarak görüşüne girdi. Avluyu bir kez daha gözden geçirdi... tuğla duvarın ötesindeki karanlık, sessiz sokağı... Son olarak, içeri adım atıp kapıyı kapatmadan önce komşu evleri kontrol etti. Büyüler fazlasıyla koruma sağladığından kilitleme zahmetine hiç girmemişlerdi. Bunun yanı sıra, aklı olan herkes bu şehirdeki doğaüstü güçlere karşı basit bir sürgünün hiçbir işe yaramayacağını bilirdi.

Ne olursa olsun, bu kez kilitledi ve bunu yaptığı için kendini biraz aptaldan da öte hissetti. Ama bu evde korumak zorunda olduğu insanlar vardı ve bu sürgü onlara fazladan iki saniye kazandırsa bile, bu iki saniye sevdiği insanların yaşaması ya da ölmesi arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Diğerleri mutfağa girmiş, Ivy, Jack ve Travis'in yanı sıra Darien'in MPU merkezinde karşılaştığı Dominic de onları bekliyordu. Hepsi adadaydı, Ivy kocasının kucağında, kolunu boynuna dolamıştı. Bitişikteki oturma odasında Bandit kanepeye yığılmış, burnu ısıklık çalarak uyuyordu; etrafındaki insanların farkına varması ve göz kapaklarının bir anda açılmasıyla kısa sürede kesintiye uğrayan huzurlu bir durumdu bu.

Tanıdık Ruh, Lace'in yanındaki kızı gördüğünde başını kaldırdı ve göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseldi.

Sakin ol koca adam, dedi Darien kanepenin yanından geçerken. *Yardıma ihtiyacı vardı.*

Başka bir başıboş mu? Haydut'un sesi dumanlı bir tıslamaydı. *Burası artık bir Kara Katil evi değil, bir kurtarma tesisi.*

Mortifer'dan bahsediyorsanız, eninde sonunda bunu aşmanız gerekecek ve bunu biliyorsunuz. Darien Mortifer'i eve getirdiği andan itibaren, Haydut Hob'un hayatını cehenneme çevirmeyi kişisel görevi haline getirmişti, bu yüzden Mortifer zamanının çoğunu buzdolabının üstünde geçirmeyi seçmişti. Başlangıçta güvenlik sağlıyordu; Haydut ve diğer Familiar'lardan saklanmak için güvenli bir yer. Buz parçaları ek bir avantajdı ve Hob'un bunları ne kadar sevdiğini keşfetmesi uzun sürmemişti.

Artık o buzdolabından neredeyse hiç inmiyordu. Darien hâlâ Bandit'in patlayıp her şeyi devirmesini bekliyordu.

Haydut ıslık çalarak burnundan bir iç çekti ve başını geriye doğru eğdi. *Beleşçi iblis maymun...*

Darien kaşlarını kaldırdı. *Ben de duydum.*

Haydut sadece gözlerini kapadı ve uyuyormuş gibi yaptı.

Lace mutfakta Dominic'e, "Onun hakkında hiçbir şey öğrenemedik," diyordu. "Adını bile." Yabancı hâlâ kalçasına yapıştı, gözleri mutfaktaki eşyaların yarısını hiç görmemiş gibi etrafta geziniyordu. Dominic adada oturmuş, üçüncü birasını bitiriyordu.

Darien saçlarını yüzünden geriye doğru iterek mutfığa geçti ve Mortifer'in her zamanki gibi buz parçalarını çığnediği buzdolabının yanındaki tezgâha yaslandı.

Minik dişlerin arasında ezilen buzun *çıtırtısı*, Darien'in Bandit'e tekrar bakmasını sağladı, tam zamanında sol göz kapağının buzdolabına doğru bakarken yavaşça açıldığını gördü...

Düşünme bile- Darien başladı.

Haydut hemen gözünü kapattı. *Bunu düşünmüyordu bile.*

Darien gözlerini öyle bir devirdi ki griyi gördü.

"Görünüşe göre sadece Ilevynce konuşabiliyor," diyordu Lace. Ilevyn, öğrenmesi Kadim Reunerian'dan bile zor olan bir dildi. Neredeyse yaşayan hiç kimse bu dili konuşmayı bilmiyordu ve bilen tek kişi de sadece bazı bölümlerini biliyordu, o da dili tam olarak kavramaya yetecek kadar değil. Çoğu uzun zaman önce zamana ve ölüme yenik düşmüştü ve eskimiş olduğu düşünüldüğü için pek çok insan bu dili öğrenme zahmetine katlanmıyordu.

Melek son birasını da bitirdi ve şişeyi lavaboya koymak için tezgâha doğru eğildi. "Aslında Ilevyn'i biraz tanıyorum." Ses tonu rahattı, sanki dünyadaki en büyük mesele bu değilmiş gibiydi.

Herkesin dikkati Dominic'e yöneldi. Melek kendisine çevrilmiş birden fazla çift gözün farkına vardığında, kendi gözleri de bir o yana bir bu yana kaydı ve kaşları çatıldı. "Ne?"

Darien sırtıttı. "Sadece Ilevyn'in binlerce yıldır yaygın olarak bilinmediği ya da öğretilmediği gerçeği, yine de nasıl konuşulacağını bildiğinden bahsediyorsun?"

"Evet, başka ne saklıyorsun?" Tanner mırıldandı.

Dom koltuğunda geriye yaslandı ve geniş kanatlarını gerdi, bu hareket kızın irkilmesine neden oldu. Bir saniye bile geçmeden dikkatle siyah tüylere bakmaya başladı, parmakları sanki onlara dokunmayı tartışıyormuş gibi iki yanında seğiriyordu. Kanatların büyüüne kapılmadığı zamanlarda da adamın ellerindeki ve kollarındaki dövmeleri inceliyordu.

Darien neredeyse gülecekti. Kız şimdiden Melek'ten hoşlanıyor gibiydi.

"Babamın ölü dilleri öğrenmeye ilgisi vardı," diyor Dom. "Ben çocukken bu onun hobilerinden biriydi, bu yüzden bunun tuhaf olduğunu hiç düşünmedim." Dom'un babası da diğerleri gibi Kandırma yüzünden ölmüştü.

Lace ona sordu, "Onun hakkında bir şeyler öğrenmeyi deneyebilir misin? Belki iletişim kurabilir misin, ya da en azından adını öğrenmeye çalışabilir misin?" Bunun üzerine Darien kaşlarını kaldırdı. Lace hiçbir zaman birine yardım etmek için kendi yolundan çıkan bir tip olmamıştı, bu yüzden bu bir ilkti. Lionel Savage'ın sadece çatısı altında değil, kuralları altında da yaşadığı günlerde, bu yabancıda kendinden bir şeyler görüp görmediğini merak etti.

Keşke Loren'i eve getirdiğinde de bu kadar misafirperver olsaydı. "Kesinlikle deneyebilirim," dedi Dom.

Darien ellerinin topuklarıyla tezgâhtan uzaklaştı ve mutfağın ortasına doğru yürüdü. "Ben Şeytanlarımla konuşurken onu kütüphaneye götürüp neler öğrenebileceğinize bakmak isterseniz çok memnun olurum."

"Elbette," dedi Dom. "Ama sadece bir bira daha içebilirsem."

"Ben de onunla giderim."

Loren'in yumuşak sesini duyan Darien döndüğünde onun elinde boş bir kupayla mutfağa doğru sürüklendiğini gördü. Eve geldiğinden beri onu neredeyse hiç görme fırsatı olmamıştı. Günün olayları yüzünden o kadar yorgundu ki, sadece onun sesi bile omuzlarındaki gerginliği azaltmaya ve daha düzgün düşünmesini sağlamaya yetmişti.

Kızın gözleri onunkilere kaydı ve kızın onun kafasında oluşan soruları görebildiğini biliyordu.

"Belki ben yardımcı olabilirim," diye ekledi, dolgun ağzı ona sorunun ne olduğunu sorduğunu düşündürecek şekilde kıvrıldı. Ya da belki de bu, onun yetenekleri hakkında yapabileceği varsayımlara meydan okumanın bir yoluydu

-Daha doğrusu, onlara bu konuda yardımcı olamaması.

Tanrım, onu seviyordu.

Darien, Loren'in kendisini tanımasına fırsat vermeden bu yabancıнын etrafında olması fikrinden hoşlanmasa da, Loren kendi kararlarını verebilirdi. Ayrıca Dominic de her zaman yanında olacaktı. Tek başına bu bile içini rahatlatmalıydı ama Kalendae'nin onu mahvetmek için oldukça iyi bir iş çıkardığını fark etmeye başlamıştı. Eski haline dönmenin bir yolunu bulup bulamayacağını ya da o halinin artık ölüp ölmediğini merak ediyordu.

Loren usulca, "Darien," dedi. "Kes şunu."

Gözlerini kırptırdı, şehirlerinin yıkımı arasında uyandığı ve sadece bir an önce ölmüş olduğunu fark ettiği anı hatırladı. "Neyi durdurmak?"

"Fazla düşünüyorsun. Kafanın içinde dönen dişlileri görebiliyorum."

"Dişliler mi?" Jack homurdanarak araya girdi. "Ne dişlisi? Yukarıda toz topraktan başka bir şey yok."

Darien, Jack'e çoğu insanı kuru üzüm gibi büzüştüren buz gibi bir bakış fırlattı. "Sana neden tahammül ettiğimi bana tekrar hatırlat."

Max gülererek, "Çünkü ondan kurtulmak çok zor. O bir Şeytan ve senin kayınbiraderin olarak yemin etti."

Jack sırtıyordu. "Boşanma evraklarında imzamı taklit edemezsen, bana mahkumsun koca oğlan."

"İmzaya değil, kurşuna ve ceset torbasına ihtiyacım var, ukalalığı bırak."

"Darien." Ivy dilini şaklattı. "Ivyana,"

diye karşılık verdi.

"Aptallar," dedi Lace.

Lace'in yanındaki kız ona merakla baktı. "Aptallar mı?" Kelimeyi dilinde dolaştırdı.

"Evet, aptallar," dedi Lace. "Aptal, geri zekalı, salak-

" "Salak." Başını vurgulayarak salladı.

Dominic hırıltılı bir kahkaha attı. "O bunu biliyor."

Loren şakalar devam etmeden önce konuştu. "İyi olacağım, Darien. Söz veriyorum." Omzunun üzerinden kıza baktı. Gözlerinde empati vardı ve Darien onun Cehennem Kapısı'ndaki ilk gecesini, ne kadar korkmuş olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. "Ayrıca, ölesiye korkmuş görünüyor. Belki de yanında sadece..." yerine benim gibi birinin olması ona yardımcı olur. Dikkati Ölüm Meleği'nin üzerindeydi.

soru sorar gibi kara kaşlarını kaldırdı. Loren tatlı sesini mizahla kaplayarak sözlerini bitirdi: "...Şey, Dominic."

Melek kıkırdadı. "Bununla ne demek istediğinden emin değilim ama bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Korkunç bir Kara Katil *olduğunu* düşünürsek, bu bir iltifat." Elindeki bardağı lavaboya koymak için yürüdü. Sırtını odanın geri kalanına dönerek, sadece Darien'in görebileceği bir soru sordu: *Tamam mı?*

Darien başını salladı. "Uzun sürmeyecek."

En iyi arkadaşlarından biri Loren'in yanında olsa da, burası *onun* evi olsa da ve kütüphane giriş holünün hemen diğer tarafında olsa da, Darien yine de Loren odanın içinde kaybolup kapıları arkasından kapatana kadar onu izlerken buldu kendini.

Kapılar tamamen kapanmadan önce, ikisinin de her zaman yaptığı gibi, dönüp ona baktı.

Her zaman. Ve olay şu ki, bundan hiç yorulmadı.

-

"Pekâlâ," dedi Darien, kalçalarını tokatlayarak sandalyesinde geriye yaslandı. Yemek masasının başındaydı, Şeytanları da etrafında oturuyordu. "Bunu bir oylamayla çözelim."

Son otuz dakikasını onlara o öğleden sonra Finn Solace'la ilgili olan her şeyi anlatarak, babasının da dahil olduğu yasadışı silah ticaretini çökertmek için Sihirli Koruma Birimi'yle çalışmanın artılarını ve eksilerini ortaya koyarak geçirmişti. Ortaya çıkan pek çok soru, pek çok endişe vardı ve masanın diğer ucunda, Jack solunda, Lace sağında oturan Ivy'den çok fazla sessizlik geldi.

Önce bunu bir oylamayla çözecek, ardından da kız kardeşine endişelerini anlatacaktı.

Sonucun ne olacağını zaten biliyormuş gibi bir his vardı içinde ama çok yorgundu ve bu berbat günden ellerini temizlemek için sabırsızlanıyordu.

"Darien, "Silah tüccarlarını yakalamak için MPU ile birlikte çalışmaktan yana olanlar ellerini kaldırsın," dedi.

Eller yukarı kalktı. Yavaşça. Kendisinininkinin ardından beş el kalktı, bu da kız kardeşinin hayır oyu veren tek kişi olduğu anlamına geliyordu.

Kanepeden oturma odasındaki koltuğa geçen Haydut'un gölgeli bedeni Singer ile Twitch-Jack'in Tanındığı-yan gözlü Darien'in arasına sıkışmıştı.

Tanındık, sözlerinin tamamı Darien'e yönelik *olmak üzere, en büyük kulak dolgunluğunu almak üzeresin*, dedi. Sadece tek bir kişiyle özel bağlantısı olan bir ruh olarak Bandit, sesini sadece Darien ya da odadaki diğer herkes tarafından duyulabilir hale getirme arasında geçiş yapma yeteneğine sahipti. Haydut devam etti, *Ve ne yapacağım biliyor musun?*

Haydut, yapamaz mısın? Darien cevap verdi. *Şimdi zamanı değil.*

Ruh onun isteğini görmezden geldi. *Kıçım la güleceğim, yapacağım şey bu.* Köpeklerin gülmesi mümkün olsaydı, Darien Bandit'in çoktan gülmüş olacağına yemin etti. Onun yerine, siyah göbeği eğlenerek kabarıken, avurtlarının arasından bir oflama sesi çıkardı.

Darien gözlerini devirdi ve Tanner'a baktı. "Atlas, sessiz kaldın ama yine de evet oyu veriyorsun. Bana düşüncelerini anlat."

Tanner elini masaya indirdi, diğer eli ise her zaman taktığı devre kartı bileziğiyle oynamaya başladı. "Her şey hapis cezasına bağlı," dedi. Diğerleri de ellerini indirdi. "Peşimize düşmelerini beklemektense MPU ile işbirliği yapmayı ve hayatımın geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmeyi tercih ederim. Sanırım hepimiz mahkemede kazanamayacağımız kadar çok suç işlediğimiz konusunda hemfikiriz, özellikle de MPU'ya karşı."

Kara Katillğin her zaman riskleri olmuştur, ancak Darien ve Şeytanları gibi insanları parmaklıklar ardında fazla zaman geçirme tehdidinden koruyan hassas bir suç ve düzen dengesi vardı. Yıllardır Angelthene'in MPU'su şehirdeki Karanlık Katil faaliyetlerini biraz daha fazla kabulleniyordu. Dünyanın diğer bölgeleri bu kadar şanslı değildi, barış görevlileri ve Karanlık Katiller düzenli olarak karşı karşıya geliyor, kavgaları genellikle her zaman yapışmayan, ancak yapıştığında tutkal gibi olan hapis cezasıyla sonuçlanıyordu. Ve bazen, hapis cezası daha kolay bir sonuçtu. Diğer zamanlarda ise, çoğu masum olan ve her iki grup da kendi haline bırakılsa önlenebilecek çok fazla kan döküldü.

Ama kasabaya gelen bu yeni Baş Dedektifle birlikte... İşler değişebilir gibi görünüyordu, hem de çabucak. Aile üyelerinin çoğunun

öğrenmek istemiyorlardı ve onları gerçekten suçlayamazdı.

Şehri terk edip yeni bir yere taşınma seçeneği her zaman vardı ama... hayatlarını burada kurmuşlardı. Yedi Şeytan unvanı kim olduklarının bir parçasıydı ve kökleri Angelthene'e dayanıyordu.

Darien yavaşça başını salladı. "Buna ekleyecek bir şeyi olan var mı, yoksa hepiniz aynı şekilde mi hissediyorsunuz?"

"Aynı şekilde," dedi Lace. "Buraya kadar hayatımı bir hücrede geçirmek için gelmedim." Travis, Max ve Jack aynı fikirde olduklarını mırıldandılar. "Sonsuza kadar parmaklıklar ardında kalmayı boş ver, ayrı bile o kadar uzun süre dayanamayız. Oradaki insanlar, onlar... onlar..." Darien onun boğazının gözle görülür şekilde düğümlendiğini gördü.

"Bizi öldürün," diye bitirdi Max gergin bir sesle, gözlerini masaya dikerek. Bu gerçek dışı bir korku değildi. Dışarıda onlar kraldı. Orada... orada, hiçbir şey onları koruyamazdı ve büyüleri duvarları kaplayan büyüler tarafından etkisiz hale getirilirdi. Bu hapisanelerde hapis cezasına çarptırılan çoğu insan, ölüm cezası almasalar bile bir daha asla dışarı çıkamazdı. Ölüm her halükarda onları ele geçirmenin bir yolunu buluyordu.

Darien ses tonunu yumuşak tutmaya özen göstererek, "Ivy," diye sordu. Kız kardeşinin gözleri isteksizce onunkilere kaydı. "Duyalım bakalım."

"Kızgın olduğumu zaten biliyorsun."

"Bunu görebiliyorum, evet. Ama benimle konuşursanız çok yardımcı olursunuz."

Ivy dudağını çiğnedi. Darien bekledi, ona düşüncelerini toparlaması ve kelimelerini bir araya getirmesi için gereken zamanı verdi.

Sonunda konuştu. "İstediğim son şey Randal'ın rolünü üstlenmen," diye başladı Ivy. "Bu çok tehlikeli, Darien. *Randal* tehlikeliydi ve hiçbirimiz onun ilişkilerinin boyutunu tam olarak bilmiyoruz. Bunun yanı sıra, birdenbire ortaya çıkıp onun tacını alırsan diğer çevrelerin nasıl hissedeceğini biliyorsun."

Tırnaklarının altını temizlemek için bıçak kullanan Travis araya girdi. "Zaten kendisine ait olmayan bir şeyi *alıyor* sayılmaz. Randal'ın ölümüyle Darien'in rütbesinin yükseleceği tüm çevrelerce otomatik olarak kabul edildi ve Darien onun çocuğu olmasaydı bile, yine de bu şekilde olurdu." Elbette haklıydı. Darien ve Şeytanları Darkslaying'in en tepesinde yer alıyordu, yani Darien unvanı istemediğine karar vermedikçe, bu unvan varsayılan olarak onun olacaktı.

"Pek bir şey deşişmeyecek, Ivy." şimdi konuşan Jack'ti. Uzandı ve Ivy'nin elini kendi elinin içine aldı. "Demek istediğim, silah tüccarlarını aradan çıkardığımızda hayat normale dönecek." Dudakları seğirerek bir süre durakladı. "Bir ton daha fazla para toplayacağımız gerçeğini saymazsak." Travis ve Max'in kısa sürede yankıladığı bir kahkaha attı.

Ivy parmaklarını Jack'in tutuşundan çekti. "Benim tarafımı tutman ne kadar hoş, hubs," diye tısladı. Avucunu Jack'in yüzüne yerleştirdi ve onu itti.

Jack yaralı görünüyordu. "Ben ne yaptım ki?"

"Her zaman yanlış şey, işte bu." Max güldü. "İşte bu yüzden asla evlenmeyeceğim," diye mırıldandı Travis.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," diye araya girdi Darien. "Konumuzdan sapmayalım, olur mu?" Ivy'ye baktı. "Oylama için hepimizin oybirliğiyle onay vermesi gerekiyor. Sen buna karşı mı oy kullanıyorsun?"

Ivy başını salladı. "Ben *kesinlikle* buna karşı oy kullanacağım." Ivy'nin yüzünde ne gördüğünü bilmiyordu ama bakışları yumuşamıştı. "Randal'ın kendini kaybettiği kaosa senin de srklenmeni izlemek istemiyorum, Darien."

"Sanki bunun olmasına izin verecekmişim gibi konuşuyorsun."

"G bir hastalıktır. Sizi yozlaştırıp yozlaştırmaması her zaman sizin kontrolnzde değildir."

Darien bir süre sessiz kaldı, başka birinin devreye girip girmeyeceğini ya da Ivy'nin söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını görmek için bekledi. Bu konunun sonuna geldikleri anlaşıldığında, keskin bir baş hareketiyle onayladı. "Bu her şeyi açıklıyor."

Travis bıçağı elinden bıraktı ve sandalyesinin ayakları yerde inleyerek masadan kalktı. "Herkes bavulunu toplasa iyi olur. Yakında ikiz boklu su hapishanelerinin duvarlarına iyice aşına olacağız." Ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Max başını salladı. "Tanrım, Trav."

"Ne?" Trav arkasını döndü ve kollarını soru sorarcasına açtı. "Ben sadece gerçeği söylüyorum." Travis şaka yapıyormuş gibi davransa da Darien kuzenini bu konuda ciddi olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Ve Travis'in haklı olmasından ve yakında hep birlikte Terra'daki en zorlu hapishanelerden birinin i duvarlarına bakıyor olmaktan korkuyordu.

Saçları maviydi.

Loren bakmaması gerektiğini biliyordu ama saçları maviydi. Ve bir kutu boyayla elde edebileceğiniz türden bir mavi değildi. Hayır, bu kızın saçlarının kafasından bu renk çıktığına yemin edebilirdi.

Neden böyle düşündü? Birincisi, saçları kökten maviye boyanmış gibi *görünüyordu*; bir kuaförde ya da birinin banyosunda boyandığını gösterecek kahverengi, kırmızı, siyah ya da sarışın hiçbir iz yoktu. İkincisi, kızın adı da Mavi'ydi ya da Dominic öyle sanıyordu. Dom da bu ismin tuhaf olduğunu düşündüğünden ve kızın sorularını yanlış anlama ihtimali olup olmadığını merak ettiğinden, tanışma faslını milyonlarca kez tekrarlamışlardı bile. Ama beşinci kez teyit etmeye çalıştığında, kız -Mavi-hüsrana uğramıştı, bu yüzden tartışmaya karar verdiler. Şimdilik.

Mavi saçlı kızın adı Mavi'ydi. Tırnak dipleri de maviydi. Gözleri de öyle... Dudakları da, çok az da olsa, sanki mavi bir şeker yemiş de şekeri tenini boyamış gibi...

Loren, kütüphanedeki desenli halının üzerinde bağdaş kurarak oturduğu yerde, Dominic ve Blue da onunla birlikte daire şeklinde otururken, kendini çimdikleme isteğine direndi. Meleğin yabancıya sorduğu sorulara odaklanmak için elinden geleni yaptı ama zihni sonsuz daireler çiziyordu. Konuşmalarından anlaşıldığı kadarıyla Dominic, Blue'nun adı kadar saçma görünen başka bir yanıt alıyordu.

Derin bir erkek sesi odanın içinde süzülüyordu. "Bir şey var mı?"

Loren döndüğünde Darien'in kapı aralığında durduğunu gördü. Yan pervaza yaslanmış, bir eli solmuş kot pantolonunun cebindeydi. Loren bu kotun ona ne kadar yakıştığını görünce ağzının suyunu akıtmamaya çalıştı. Aynı şekilde gömleği de siyahtı ve vücuduna yapışuyordu.

Onun baktığını hissetmiş olmalıydı, çünkü dikkati onun üzerindeydi, ağzı sol tarafa doğru eğilmişti.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, dünya ve dertleri eriyip gitmişti. Üzerinde dünyanın en güzel pijamaları olmamasına rağmen, Darien'in bakışları vücudunun üzerinde gezindi, en uzun süre göğüslerinde kaldı, ateşli bakışları göğüs uçlarının gömleğinin altında çakıllaşmasına neden oldu. Dişleri alt dudağına gitti ve kalbi bu odadaki tüm kulakların fark edeceğini bildiği bir hıza ulaştı.

Gerçekten de Dominic çok geçmeden kahkahayı basmıştı. "Bu iş iyice garip bir hal aldı. Görmemem gereken bir şeyi görmüş gibi hissediyorum." Bir duraklama. "Ya da hissetmemem gereken."

Darien gözlerini Loren'den ayırmadan, "O zaman belki de gitmelisin," dedi. Karnındaki kelebekler, ağzından taşmakla tehdit eden kanat çırpma isyanına dönüştü. İçine yayılan sıcaklık, bütün akşam ona dokunması için yalvaran bölgelerinde birikti.

Loren kendini odanın diğer ucuna atıp Dominic'i ve... ve *Blue*'yu kesinlikle yaralayacak bir şey yapmadan önce gözlerini kaçırdı.

Bu isme alışmak biraz zaman alacak.

Düşünecek olursak, muhtemelen Dominic'i denese bile korkutamazdı. Hayatı boyunca onu artık neredeyse hiçbir şeyin şaşırtamayacağı kadar çok şey gördüğüne bahse girmeye hazırdı.

Öte yandan Mavi, Loren ve Darien arasında bakışıp duruyordu. İkisi arasında neler olup bittiğini anladığı, yüzü utançtan karardığında ve yanakları morardığında belli oldu. Pelüş halıya baktı, neredeyse kurumak üzere olan saçları yüzüne düşüyordu.

"Ne diyordun, Dom?" Darien sordu.

Dominic başının arkasını kaşdı. "Dürüst olmak gerekirse, biraz... paslanmışım."

Loren, "Ama sen onun söylediklerinin bir *kısmını* tercüme edebildin. Utanma, Dominic. Git ve anlat ona." Elini Darien'e doğru salladı.

"Evet, Dominic, utanma," diye mırıldandı Darien.

Loren gülümsemeye çalışarak omzunun üzerinden tekrar Darien'e baktı ve Darien dikkatini tekrar Meleğe vermeden önce ona göz kırptı.

Dominic ilk kez, Darien'la genellikle ileri geri konuştukları o esprili cevaplardan birini vermedi. Sinirli bir kahkaha attı; bu da nadir görülen bir durumdu. Loren'in yeni kamerası yanında o l s a y d ı

anı ölümsüzleştirmek ve yeni fotoğraf albümüne eklemek için bir fotoğraf çekti.

Dominic, "Şehre renkli bir kuş arayan bazı insanlarla birlikte geldiğini söyledi," diye açıkladı. Homurdandı ve bir elini saçlarında gezdirirken parmakları saç tellerine takıldı. Elini sallayarak kurtuldu, arkasına yaslandı ve kanatlarını gerdi, ellerini arkasındaki halıya dayadı. "Kendimi aptal gibi hissetmeye başladım."

"Evet, senin de sesin öyle geliyor."

Dominic kaşlarını çattı. "Teşekkürler, Dare."

Loren parmağıyla çenesine vurarak, "Renkli bir kuş," diye düşündü. "Sence bunun şeyle bir ilgisi var mı...?" Tekrar Darien'e döndü.

Kalendae'de yaşananlar ve imparator hakkında hâlâ kâbuslar görüyordu; okulunun önündeki limuzinin arkasına binip tüm Terra'yı yöneten adamlar yüz yüze gelmek. O soğuk gri gözler; o yaralı ağız. Onu tehdit etmiş, Kalendae'de olanlardan bahsetmemesi için yemin ettirmiş; sihrinin aslında yok olduğunu göstermesini istemişti. Değerli Kuyu kopyasının yok edildiğini, geriye tünel zeminindeki bir çukurdan başka bir şey kalmadığını keşfettikten sonra olanları bir araya getirmişti.

Calanthe onlar konuşmaya başladıktan kısa bir süre sonra limuzine binmişti. Loren ona bakarken kendini hasta hissetmişti. Vampir Kontrol Kulesi'ndeki kavgalarını hatırlamıyordu, çünkü zaman o zamandan öncesine döndürülmüş, onun dileğini yerine getirmek için manipüle edilmiş ve şekerleme gibi parçalara ayrılmıştı. Ama Loren hatırlıyordu.

Darien onun bakışlarıyla karşılaştığında, yüzündeki her türlü şakacı ifade kaybolmuş, tamamen işine odaklanmıştı. "Düzgün bir çevirmen bulana kadar bu konuda endişelenmeyelim."

"Hey," diye itiraz etti Dominic, kanatları bir çırpıda açıldı. "Ben düzgün bir çevirmenim."

"Az önce paslandığını söyledin, seni ahmak."

"Öyleyim ama yemin ederim Ilevyn dilini biliyorum. Adı Mavi ve renkli bir kuş arayan insanlardan kaçıyor."

Darien kaşlarını kaldırdı. "Mavi mi?"

Kız adının söylenmesiyle canlandı. Kapı aralığındaki Şeytana bakmaya isteksiz görünüyordu ama yine de baktı.

Dominic ikisinin arasında eliyle işaret etti. "Mavi, Darien. Darien, Blue. İşte, tanışma faslı tamamlandı."

Darien kapının pervazını itti ve giriş holüne geri döndü; ayaklarını sürüyerek attığı adımlardan yorgun olduğu anlaşıyordu. "Arthur'u arayıp bize yardım edip edemeyeceğini soracağım."

"Ben hallederim Darien, Arthur'u rahatsız etmene gerek yok," diye seslendi Dominic. "Yeterince şey yaşadı." Sessizlik. "Dare?" Başını salladı ve "Darien, lanet olsun sana," diye mırıldandı.

Darien'in sesi mutfaktan yükseldi. "Dinlemiyorum."

Esnemiş gibi yapan Loren, Darien ile yalnız kalmak için sabırsızlanarak ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum. Diğerlerini de bilgilendirir misin?"

Dominic göz kırptı.

"Tamamdır." "Eğlenceliydi."

"Evet, Mavi adında bir kızla tanışmak her gün nasip olmuyor." Yumruğuyla hafifçe Mavi'nin omzuna vurdu, bu şakacı hareket ona utangaç bir gülümseme ve başını eğme hareketi kazandırdı.

Loren, "Senden düşündüğüm kadar korkmuyor," dedi.

"Beni tanıdıklarında insanlar üzerinde böyle bir etki bırakma eğilimindeyim. Darkslayer olabiliriz ama yine de insanız."

Loren gülümsedi. "Bunu bir süre önce anladım. İyi geceler, Dom."

-

Loren banyo aynasındaki yansımasına baktı ve Darien'in süitine geldiğinden beri muhtemelen yüzüncü kez saçını düzeltti. Darien hâlâ alt katta diğerleriyle birlikteydi ama buraya gelmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Bu düşünce sinirlerini alevlendirdi ve midesindeki kelebekler başını döndüren o bildik danslarına başladılar.

Kırmızıyı seviyor muydu ki? Dantelli iç çamaşırının askılarını düzeltti, gözleri eleştirel bir değerlendirmeyeyle vücudunu taradı. Jartiyer çok mu fazlaydı? Peki ya file çoraplar?

Düşüncelerinden sıyrıldı ve saçlarını yeniden düzelterek başının tepesini daha da yukarı kaldırdı. Saçmaladığını biliyordu. Darien içeri girdiğinde onu yatak odasında yerde diz çökmüş bulduğunda endişeleneceği son şey ne renk giydiydi.

Derin bir ses koridordan aşığıya doğru süzöldü ve o sesle dondu kaldı. Nefesini tuttu ve dinledi, siyah çift lavabolu tezgâha baktı, kuvarsın içine gömölü buzlu ayna parçaları banyo ışığında parlıyordu. Hiçbir kelime çıkaramıyordu ama bu sesi her yerde tanıyabilirdi. Uykuda da tanırdı, ölümdede tanırdı ve şimdi sadece birkaç metre uzağında, sürprizini bozacak kadar yakındayken kesinlikle tanırdı.

Geniş banyoda, cam kapılı büyük taş düşün ve yanındaki küvetin yanından geçerken, çıplak ayakları ısıtılmış fayanslara çarparken dilinden bir küfür dököldü. Küvetin yanındaki pelüş halı ayaklarının altından kayınca neredeyse kış üstü düşüyordu ama kendini duvara yasladı ve kapıyı çekerek açtı-

Yarı yolda sarsılarak durdu ve kızın kaval kemiğine çarptı.

Tek ayağının üzerinde zıplayarak tısladı. Acısı geçer geçmez ayağını yere indirdi ve engele baktı.

Halı kapının altında akordeon gibi kıvrılmıştı ve kapının kolunu çekerken tekrar ayağına takılmakla tehdit ediyordu.

Orada sıkışmıştı. Kapıyı itip kapattı ve tekrar denedi. Tekrar, tekrar ve tekrar çekti. Kapı tıkırdadı ve inatçı halı defalarca büköldü, bir santim bile kıpırdamadı, çekiştirmek için eğildiğinde bile. Dışarı çıkamıyordu ve... yatak odasının kapısının açıldığını, Darien'in botlarının tokalarının şingırdadığını duyabiliyordu, Darien boş, loş alana, zaten diz çökmüş olması *gereken* alana girerken-

"Harika," diye homurdandı Loren. Bugün olan tüm o çılğınca şeylerden dikkatini dağıtacak olan sürpriz de buraya kadarmış.

"Loren?" Darien seslendi.

Loren yenilgiyle gözlerini kapadı ve alnını kapıya vurdu. "Sıkıştım," diye mırıldandı tahtaya doğru.

"Sıkıştın mı?" Darien'in sesi şimdi tam karşı taraftaydı ve içinde biraz mizah vardı. "Ne demek sıkıştım?"

"Aptal halı dışarı çıkmama izin vermiyor."

Bir duraklama oldu ve sonra Darien kıkırdadı.

"Gölme!" Loren'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana bir sürprizim vardı ama şimdi mahvoldu." Suratını astı ve başını tekrar kapıya vurdu.

Bir duraklama oldu. "Sürpriz mi? O zaman seni dışarı çıkarsak iyi olur."

Halının sıkıştığı yeri açmak uzun sürmedi ve kapı gürültüyle açıldığında, Loren halı düzleşirken öne doğru tökezledi, son bir kırıksıklık sakar poposunu yere atmakla tehdit ediyordu. Elleri onu sabitlemek için kollarına dolandığında kendini Darien'in göğsüne yasladı. Temasla birlikte kalbi küt küt atmaya başladı ve aralarına altın sarısı bir sıcaklık yayıldı.

Avcının dudaklarından alçak bir ıslık döküldü. "Şu haline bak..." Sesi şehvetli bir mırıltıydı ve içinde, onun görünüşünden ne kadar memnun olduğunu ima eden bir gülümseme vardı. "Vay canına. Benim için bir sürprizin olduğunu söylerken yalan söylemiyormuşsun."

"Banyoda kilitli kalmak planın bir parçası değildi."

"Seni buruşuk halılardan kurtarma günlerimin sona erdiğini sanıyordum ama sanırım yanılmışım." Durakladı. "Bekle." Yüzünü incelerken aniden ciddileşti, daha yakına eğildi... daha yakına... o kadar yakına ki, burunları neredeyse birbirine değiyordu. Gözleri kısıldı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bunlar... çiller mi?"

Yüzüne kan hücum etti. Başını eğmeye çalıştı ama adam çenesinin altına bir parmak darbesi indirerek onu durdurdu.

"Aç," diye emretti.

Kendisine söyleneni yaptı ve dilinde parlayan yepyeni elması ona gösterdi. Burnundaki çilleri gizlemekte harika bir iş çıkaran büyümlü piercingin aksine, bu sıradan ama daha az pahalı değildi. Kızıl Yıldız Bulvarı'nda Ella ve Prince'in yakınındaki Jack and Jill's'in etkileyici seçkisinden gerçek bir elmas.

"Değiştirdim," diye ilan etti.

Yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Haklıydım." "Hangi konuda?"

"O sevimli çillerini saklamadığın için şimdi daha da güzelsin."

"Benden bu kadar bahsettiğin yeter," dedi Loren ama gülümsemeye karşı koyuyordu. "Bu gece *senin* için yakışıklı." Loren'in ellerini kendi ellerinin arasına alarak onu odanın ortasına, büyük yatağın yanına götürdü.

"Benim için mi?" Kelimeler şakacı ama meraklıydı. "Sürekli duyduğum bu sürpriz de ne?"

"Bir stres gidericiye ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi ellerini bırakarak, "geçirdiğin o günden sonra."

Hissettiğinden daha cesur görünmeye çalışarak yavaşça onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. İç çamaşırları ve saçları harikalar yaratmıştı ama gerçekte kendini ıslak bir erişte kadar sallantılı hissediyordu. Ellerini kalçalarının üzerinde birleştirerek, üzerinde duran seks tanrısına baktı.

Uzun zamandır bu adamın önünde diz çökmek istiyordu. Belki de Rook ve Redding'deki öğle yemeği randevularına kadar, onun hakkında hiçbir şey bilmeden hayatını kurtardığı gerçeğini bir kenara bırakıp ne kadar çarpıcı olduğunu fark ettiği zamana kadar.

"Bu doğru mu?" O kadar yakındı ki, yüzüne bakabilmek için başını tamamen geriye eğmek zorunda kaldı. "Aklında ne var?" Yanağındaki bir tutam saçı fırçalamak için uzandı.

"Şeytanın Avukatı'ndaki o geceyi hatırlıyordum..."

Ağzında günahkâr bir gülümseme belirdi. "Peki ya Şeytanın Avukatı'ndaki o gece?"

"Masada oturuyorduk..."

"Ve?" Başparmağı kızın alt dudağına gitti.

"Ben de sana bana ne yapmak istediğini sordum." Ses tonunu sabit tutmaya çalıştı ama midesinde bir kıpırtı vardı. Ve adamın ona bakış şekli... Tanrım, şu anda onu istiyordu.

"Peki ben sana ne demiştim?"

"Birkaç şey." Adam başparmağının sert ucuyla ağzını çizip teninde küçük kıvılcımlar bırakırken yutkundu. "Bunlardan birini henüz yapmadık."

"Peki neymiş o?" Elbette ona söyletecekti, pis Darien. "Ağzımı sikmek istediğini söylemiştin."

O gülümseme şeytani bir sırıtışa dönüştü. "Bunu ben söyledim, değil mi?" Sesi de bakışı kadar karanlıktı.

Loren dudaklarını ıslattı. "Bana böyle bakmana bayılıyorum." Darien'in kaşları bir soruyla titrediğinde Loren, "Bana altından yapılmışım gibi bakıyorsun," diye açıkladı.

"Sen benim için altından çok daha değerlisin Loren." Bir parmağıyla kızın burnuna vurdu ve sonra gömleğini başından çekip yanındaki yere bıraktı.

Ve aniden boğazında bir yumru oluştu. Adamın geniş göğsündeki yeni dövmelelere bakarken kalbi hızla çarpmaya başladı... gölgeler

yontulmuş karın kaslarının arasına dalıyordu... kalçaları boyunca uzanan ve kot pantolonunun altında kaybolan bir V oluşturan oluklar...

Darien kalbinin hızla attığını duymuş olmalı ki ona "Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye sordu.

Durduramadan yüzünde bir buruşukluk belirdi. "Bir kez," diye itiraf etti. "Ve başladığım anda pişman oldum."

"Bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

"On sekiz yaşındaydım. Ondan hoşlandığımı sanıyordum ama... o geceden sonra ne kadar yanıldığımı anladım. Sanki ben onun kazandığı bir ödölmüşüm gibi bunu okuldaki herkese anlattı."

Başını kaldırıp ona baktığında, gözlerinin sertleştüğünü ve çenesinin sıkıca kenetlendiğini gördü. "Bana bir isim ve adres vermek ister misin, ben de kapısına bir ziyarette bulunayım?"

"Cezbedici, ama belki başka bir gün." Kadın adamın kemer tokasına uzandı.

"Bana yeri ve zamanı söyleyin, orada olacağım." Aralarına duygu yüklü bir duraksama yayıldı. "Eğer herhangi bir noktada durmamı istersen, bana söyle. Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Göğsünde, midesinde yankılanan bir çırpınışla adamın kemerini çözdü, kot pantolonunu ve boxer'ını aşağı indirdi, adamın aleti çoktan sertleşmişti. Neredeyse bir buçuk metre boyundaki adam kas yığınının bir duvardı ve kızın üzerinde bir ölüm gölgesi gibi duruyordu. Biraz gözünün korktuğunu ve çok tahrik olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Bir eliyle adamın kalın sikini tutarken, diğer elini güçlü kalçasında gezdirerek dövmeli derinin altındaki sert kası hissetti. Dizlerinin üzerinde yükselerek dudaklarını adamın göbeğinin altındaki boşluğa bastırdı, bu hareket adamın elinin başının arkasına dolanmasına ve saçlarını bir avuç dolusu kavramasına neden oldu.

Aletin uzunluğunu okşarken, vücuduna bir öpücük daha kondurdu, bu sefer daha da alçaktan, dilinin ucunu kalçalarının yanından geçen kaslı oluklardan birine doğru kaydırıldı. Kızın ağzı aşağıya indikçe adamın siki seğiriyor, dili her yumuşak öpüşte ona yaklaşıyordu.

"Küçük bir şakacısın, değil mi?" Nefes alış veriş i çoktan kesilmişti, sesi alçak ve çakıl gibi sertti. Bu ses onu ıslattı, iç çamaş ır ı anında sıırılsıklam oldu.

Adamın vücuduna bir öpücük daha kondurdu ve bunu yaparken ona baktı.

"Beni aylarca delirttin, bunu biliyor muydun?" O seksi ses her nasılsa bir dakika öncesine göre daha derindi. Daha sert. "O güzel ağzını sikmeyi o kadar çok istiyordum ki geceleri uykularım kaçıyordu."

"Ne kadar yakında?" diye sordu dudaklarını ıslatarak. Onunla o kadar sarhoştı ki, kendi sorusunu bile zar zor anlıyordu. Adamın sikini okşadı ve sık onun avucunda yeniden seğirdi. "Benimle tanıştıktan ne kadar sonra?" diye netleştirdi.

"Rook and Redding's." *Oh Tanrım.* Kalçalarını birbirine bastırdı, o günün anısıyla aralarında bir nabız oluştu ve ilişkilerinin bu kadar erken döneminde gizlice bunun hayalini kuran tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Darien ekledi, "Karşıma oturup yaramaz bir kız gibi davrandığın ve beni böyle etkilediğin andan beri. Bana cevap verdiğin için seni tokatlamak istedim." İşaret parmağı kızın alt dudağına gitti. "Ama bundan daha fazlasını, *buraya girmek istedim.*"

Loren'in sesi nefes nefese çıkmıştı, onu memnun etme arzusu bacaklarının arasındaki nabızı hızlandırıyordu. "Bana göstermeni istiyorum," diye cüret etti, ona bakarken dudağını ısırdı. "Ağzımı hayal ettiğin gibi becermen istiyorum." İsteddiği kadar hızlı. İsteddiği kadar sert. Sert ve derin, tıpkı ona kulüpte söz verdiği gibi. Geri durmak yok.

Darien'in gözleri ateş gibi parlıyordu. Hâlâ bastırdığı parmağıyla kızın ağzına vurdu. "Bana o güzel dilin nasıl bir his olduğunu göster, sonra da ağılayana kadar ağzını sikeceğim."

Kalbi göğsüne çarpıyor, ona duyduğu ihtiyaç aralarındaki havada çatırdıyordu, kendisine söyleneni yaptı, tabanından ucuna kadar tadına baktı, piercing'i etkileyici uzunluğu boyunca sürtündü.

"Kahretsin, bu iyi hissettiriyor." Adamın eli kızın saçlarında sıkılaştı ve göğsünden bir inilti yükseldi.

Ona ne yaptığını çok iyi bildiğinden, dilini sikinin ucunda döndürerek dölünün tadına baktı. Bu his onun saçlarını acı verecek kadar sıkmasına neden oldu.

Darien'in gözlerindeki bakış, görüşle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde karardı; bu bakıştaki yoğunluk kalbinin durmasına ve ayak parmaklarının yere sürtünmesine neden oldu. "Benimle böyle alay etmeye devam edersen," dedi Darien, "seni yatağa yatırıp yürüyemeyecek hale gelene kadar sikmek zorunda kalacağım."

Ona yaramaz bir gülümseme verdi ve sonra başladı.

Yavaşça, santim santim onu ağzına çekti. Az önce onunla ne kadar kötü dalga geçtiğinden sonra, kadın onun hissine alışırken inanılmaz derecede sabırlıydı.

Onu kendi hızıyla içine çekiyordu.

Sikinin geniş başı kadının boğazının arkasını dürttüğünde, adam gerildi. "Siktir." İki kelime soluksuz ve boğuktu ve avucunun altında bacağının kaslarının titrediğini hissetti.

Başını ileri geri hareket ettirmeye başladı, her hareketinde daha derine iniyordu. Hepsini içine alamıyordu, bu yüzden geri kalanını telafi etmek için parmaklarını tabanının etrafına sardı.

"Gözlerini benden ayırma bebeğim," diye emretti Darien. Başını daha hızlı hareket ettirmeye başladığında tekrar ona baktı. "Gözlerini benden ayırma."

Yeterince uyum sağladığını hisseder hissetmez, kendi ritmini ayarladı ve onu istediği hıza taşıdı. Dakikalar ilerledikçe, itme kuvveti daha da derinleşti ve hızlandı, ta ki ağzını o kadar sert sikiyordu ki gözleri yaşardı.

Darien sürekli onu izledi, o da Darien'i. İkisi de birbirlerinden tamamen sarhoş olmuşlardı. Ağzına girerken hareketleri hızlı ve sertti. Boğazına. Nefes alış verişi düzensizdi ve karın kaslarının arasındaki oluklardan ter damlıyordu. Onun tarafından bu şekilde çözüldüğünü görmek en ateşli şeydi. Hayatında hiç bu kadar tahrik olduğunu düşünmemiştir.

Gırtlaktan gelen bir iniltinin ardından küfretti. "Siktir, Loren." Aletinin ucu tekrar ve tekrar ve tekrar boğazının arkasına çarptı. Adam gitmişti, tamamen gitmişti, şehvetinin sisinde tükenmişti. Kızın içinde kaybolmuştu, tıpkı onun içinde kaybolduğu gibi, gözleri karanlık bir arzuyla doluydu. Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldüğünde, onu sildi, hareket etmeye devam ederken bile onu seviyordu, doruğa ulaşan zevkinde kaybolmuştu. "Dilinin üzerine boşalmak istiyorum."

Sözlerindeki soruyu duyunca, cesaretlendirmek için hafifçe kalçasını sıktı ve ona bunu yapması için onay verdi. O da bunu istiyordu, onun her şeyini o kadar çok istiyordu ki zar zor başa çıkabiliyordu.

Ağzını doruk noktasına kadar sürerken hareketleri daha acil ve düzensiz hale geldi. Nefesinin altında küfretti, serbest kaldığını anladığında karın kasları dalgalandı ve kendini onun boğazına gömdü.

Aletinin ağzında zonkladığını hissetmek tüm vücudunu arzuyla ısıttı. Loren, adamın başını geriye doğru eğmesini, kaslarının gevşemesiyle birlikte gerilmesini ve esnemesini, koyu renk saç tellerinin yüzüne doğru sarkmasını izledi. Göz kapakları kayarak kapandı, aldığı zevk onu tüketirken yüzü ağız sulandıran bir sanat eserine dönüştü. Onu içti, her bir parçanın tadını çıkardı

hareketleri yavaşlayana kadar durmadı. Saçındaki yumruk gevşeyene kadar.

Erkeği tamamen tükenene ve tatmin olana kadar. Ancak o zaman onu serbest bırakmadan önce sikini son bir kez emdi. Nefes nefese kalmıştı ama adam da öyle.

Darien ona baktı, göğsünde ter parlıyordu, saçları ağır nefes alış verişiyile dalgalanıyordu. Başparmağıyla gözünün kenarından akan bir damla yaşı ve ardından diğer yanağından akan bir başka damla yaşı sildi. "Vay canına," dedi uykulu bir gülümsemeyle. "Bu inanılmazdı." Yüzünü sıcak ellerinin arasına aldı. "*Sen inanılmazsın.*"

Nefes nefese bir kahkaha attı.

"Kalk." Ellerini ellerinin arasına aldı ve uzun süre oturmaktan bacakları tutulmuş olan kadının ayağa kalkmasına yardım etti. "Yatağa uzan. Külotunu çıkar." Aletini pantolonunun içine soktu ve kemerini açık bırakarak düğmelerini yeniden ilikledi.

Loren şaşkınlıkla ona göz kırptı.

"Seninle işimin bu kadar çabuk biteceğini düşünmedin, değil mi? Adımı haykırana kadar o küçük klitorisini emeyeceğim." Bu ifade ağzını kuruttu ve bacaklarının arasındaki nabzın bir intikamla geri dönmesini sağladı.

Külotunu ayak bileklerine kadar indirdi ve jartiyeriyle çoraplarını üzerinde bırakarak külotundan çıktı. Darien kemer ve çizme tokaları şingırdayarak ona doğru ilerlemeden önce yere daha yeni düşmüşlerdi. Boğazını avuçladı, parmaklarıyla hafifçe kavradı ve onu yatağa doğru itti.

Kalçalarının arkası yatağın kenarına çarptı ve yatağın üzerine düştü. Ellerini onun altına kaydırды ve kışını kavrayarak onu yatağın kenarına çekti ve ona açtı.

Şimdi yerde, kalçalarının arasında diz çökmüş olan adam, bacaklarını daha da açarak yatağın yanındaki açık pencereden gelen taze esintiyi teninde gezdirdi. Üzerindeki iç çamaşırına rağmen kendini tamamen açıkta ve savunmasız hissediyordu, omurgasından aşağı bir heyecan damlıyordu. Adam onun üzerindeki çalışmasına sol uyluğunun iç kısmını öperek başladı, temasla birlikte teninde o tanıdık ısı anında çiçek açtı.

Kıpırdandı, adamın dudaklarına o kadar çok ihtiyacı vardı ki, bunu elde edemezse ölecekmiş gibi hissediyordu. Adam kalçasından aşağı doğru öpmeye devam ederken gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı, koyu kirpiklere karşı gri-mavinin çarpıcı bir tonuydu, dili kızın teninin üzerinde görünen bölgeyi tatmak için dışarı çıktı.

çorapları. Bir eliyle kalçasını kavrarken diğer eliyle göğsünü avuçladı, meme ucunun sert tepesi kırmızı dantelin arasından görünüyordu. Kız dudaklarını ıslattığında, dudaklarından bir inilti süzüldü, adamın ağzı, kızın teninde hissedebileceği şeytani bir sırıtışa dönüştü.

Sonunda kadının kalçalarının arasındaki boşluğa ulaştığında, gözleri onunkilere kilitlendi. Amına hafifçe üfleyerek teninde bir ürperti yarattı. Avertera tılsımının gizlemediği, görmesi için çıplak bırakılmış aurasını okurken gözleri karardı. Böyle zamanlarda tılsımı sık sık çıkarırdı çünkü adamın onu okumayı sevdiğini biliyordu.

Ona duyduğu ihtiyaç tavan yapmıştı. "Darien," diye yalvardı.

"Bana ne istediğini söyle." Gözleri hâlâ siyahtı.

"Beni boşaltmanı istiyorum." Doğru bir şey söylemiş olmalıydı çünkü adamın ona bakışı daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Eğer hemen ona dokunmaya başlamazsa, yanabilirdi.

O günahkâr gülümsemelerinden biriyle ağzını indirdi, klitorisinin hemen üzerindeki noktaya bir öpücük kondurdu ve sonra -tanrılara şükürler olsun-diliyle onu becermeye başladı.

Vuruşları her zamanki gibi kesindi, şişmiş klitorisinin etrafında daireler çiziyor ve ıslak merkezinde aşağı yukarı kayıyordu. Kıpırdanmaya başladığında, bir eli karnında, diğeri kalçalarından birini sıkıca kavrayarak onu yatağa sabitledi ve kasları kasılmaya başladığında onu kendisine açık tuttu. Bir küfür mırıldandı ve dudağını ısırdı.

Darien onu öyle bir dikkatle izliyordu ki, kız başından ayak parmaklarına kadar kızardığını hissetti. Mavi gözleriyle kızın her yüz ifadesini, dudaklarından dökülen her sesi yutuyordu. Acele etmiyor, bundan en az onun kadar zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Kadın doruğa her yaklaştığında baskısını hafifletiyor, orgazmını olabildiğince uzun süre uzatıyordu.

Dayanılmazdı ama çok da iyiydi. Klitorisi zonkluyordu, dilinin her sert hareketi bacaklarının seğirmesine neden oluyordu ve kadın çarşafı yumruklayıp boğuk bir solukla adamın ağzına doğru sallandığında, *adam* inledi bile, kadının çarşafı damlamasına neden olan alçak bir gümbürtü.

Klitorisini ağzına çekti ve sertçe emdi, parmakları kalçasına gömülürken diğeri eli karnında bir yumruk haline geldi. Sıcaklık, bacaklarının arasındaki boşluğa hücum etti ve kızın bacaklarına kadar yayıldı.

Orgazmı zirveye ulaşmaya başladığında, nefes alışları nefesli inilti ve inlemelere dönüştü.

Doruğa ulaştığında onun adını haykırdı, sırtı çarşafın içinde kamburlaştı. Orgazmın etkisiyle tüm vücudunu saran yakıcı sıcaklık onu zevkten titretti; Darien'in kavradığı kalçasının kasları gerilirken diğer bacağı Darien'in omuzlarına dolandı ve topuğu Darien'in sırtına saplandı.

İlk orgazmı başka bir orgazm izleyene kadar emmeyi bırakmadı, zevk o kadar yoğundu ki, nasıl nefes alacağını hatırlayabilmek için durması için yalvarsın mı yoksa devam etsin mi bilemedi.

İşini bitirdiğinde ve kadın önünde gevşek ve titreyen bir karmaşadan başka bir şey olmadığında, dili üst dudağında kayarak ayağa kalktı.

"Bu," diye nefes nefese kaldı, "planımın bir parçası değildi."

"Yetki bende, seni küçük velet." Omzunda duran ayağını tuttu ve bileğinin iç kısmını öptü. Ayağını yatağın üzerine koyup ayağa kalktı ve onu dudaklarından öpmek için eğildiğinde titreyen bacaklarını kapattı. Adamın üzerinde kendi tadını alabiliyordu ama buna aldırmadığını fark etti. "*Benim* veledim," dedi ağzına karşı, sesi bas gümbürtüsüydü.

"Diktatör," diye mırıldandı.

Gözleri sahte bir öfkeyle açılmıştı, içlerinde bir şaplak tehdidi parlıyordu. O da buna aldırmaıdı. Onu yatak odasında ilk kez tokatladığında, neredeyse sadece bu his yüzünden boşalacaktı. Bu anı yüzüne yeni bir renk katmıştı.

"Gerçekten mi?" Darien'in sesi ölümcüldü.

Ona parlak bir gülümseme fırlattı. "Şaka yapıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Elini tuttu ve onu yataktan kaldırdı. "Rahat bir şeyler giy. Bir alkışta uyuyakalacak gibi görünüyorsun."

Yanılmamıştı, bu yüzden gömme dolaba doğru ilerledi, bacakları yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi sallanıyordu. Bir dakika sonra dışarı çıktığında, adam yatakta sırtüstü yatıyordu ve üzerinde siyah boxer'dan başka bir şey yoktu. Bir bileğini destekli bir dizine dayamış, yüzünde bir konsantrasyon ifadesiyle tavanı seyrediyor, muhtemelen bir saat boyunca ona unutturmayı başardığı şeyleri düşünüyordu.

"Sence kendi Şeytanlar dövmemi yaptırabilir miyim?" Loren, çarşaflar ve battaniyeler hışırdayarak yatağın üzerinden onun yanına doğru süründü.

"Ne?" Darien homurdandı, ciddi ifadesi rüzgârın uzaklaştırdığı bir fırtına gibi dağıldı. "Hayatta olmaz."

"Neden olmasın?"

"Sana şu birkaç gün dayanan yapışkanlardan getireyim. Kulağa nasıl geliyor?"

Kıs kıs güldü. "Çok komik, Darien. Ben ciddiylim."

"Ben de öyleyim."

Saçlarını savurarak yatağa uzandı ve onun yanına sokuldu. "Sen nasıl istersen, Bay Patron."

Darien neredeyse dizlerine kadar inen siyah tişörte bakıyordu. "O benim gömleğim mi?" Gözlerinde eğlence parlıyordu.

"Gömleğimiz," diye düzeltti. Bir bacağına onunkinin üzerine attı ve başını onun omzunun kıvrımına soktu. "Peki, fikir birliği neydi?"

Güçlü bir kol onu sararak vücuduna sıkıca bastırdı. "Ortak görüşe göre bunu yapmayacağız."

Loren sertleşti. "Peki ya sonunda...?"

"Parmaklıklar ardında mı?" Adam onun yüzüne bakmaya çalıştı ama kadın bunu saklamaya özen gösterdi. Başını salladığında, "O zaman oraya gittiğimizde hallederiz" dedi.

Bu hiç hoşuna gitmemişti. "Benden uzak tutulursan seni nasıl doğru dürüst sevebilirim ki?" Kalbi acı dolu bir gümbürtüyle çarptı, her zamanki ritmine geri dönmeden önce bir atım atladı.

Darien'in eli göğüs kafesi boyunca rahatlatıcı bir desen çizdi, avucunun sıcaklığı gömleğinin içinden tenini ısıttı. *Onların* gömleği. Biri kalbini limon gibi sıkıyormuş gibi hissettiren o korkunç konuya rağmen ağzı bir gülümsemeyle seğirdi.

"Merak etme, tatlı bezelyem." Sesindeki alaycı ton, söylememesi gerektiğini bildiği bir şeyi söylemek üzere olduğunu gösteriyordu. "Hayatına devam edeceksin. Bu güzel yüzünle çok uzun sürmez."

Loren ona ters ters bakmak için başını kaldırdı. "Darien!" diye azarlayarak onun burnuna bir fiske vurdu. "Kesinlikle devam *etmeyeceğim*." Darien, Loren'in midesindeki kelebeklerin kıpırdanmasına neden olan o alçak, zengin kahkahalardan birini attı. Başını tekrar onun omzuna doğru eğdi. "Ayrıca, bahsettiğin bu güzel yüz yaşlanacak."

Gerilme sırası Darien'deydi, omzundaki kaslar yanağının altında sertleşti. "Bu gece bunu konuşmayacağız." Sesi sertti

ama kaba değil.

"Ya da herhangi bir gece." Bu konuyu çok sık açmıştı ve bunun farkındaydı. Geleceğe dair endişeleri şimdiki zamandan aldığı keyfi azaltıyordu ama elinde değildi.

"Loren," diye azarladı Darien.

Başını kaldırıp adama baktığında, adamın boştaki eliyle burun kemiğini sıktığını ve çenesinin gergin olduğunu gördü. Hayatta olduğu yirmi yıl boyunca ölümlülüğü hakkında pek düşünmemişti; ta ki aşık olana kadar. Kaybetmek istemediği birini bulana kadar.

Darien onu bakarken yakaladı. Elini yüzünden indirdi ve kızın alnındaki saçları taradı. "Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. Üç hafta önce ölüm bile bizi ayıramamışken, aramıza elik parmaklıkların girmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Loren irkildi. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Belindeki tutuşunu sıkılaştırdı ve onu kendi tarafına doğru çekti, ona sonsuza kadar yakın olma ihtiyacı onunki kadar güçlüydü. Elini gömleğinin üstünden geçirdi ve başparmağını tangasının ipine geçirdi.

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. Loren, Darien'in düşüncelerinin de kendisininkilerle aynı yere gidip gitmediğini merak etti.

"Az önce bu konuda konuşmak istemediğimi söylediğimi biliyorum ama..." diye fısıldayarak başladı. "Nasıl bir histi? lmek yani." Bu anıyı hatırlayınca boğazı düğümlendi.

Darien kıpırdandı, ipeksi çarşaflar vücutlarının altında hışırdadı. "Bilmiyorum." Sesi onunki kadar sessiz ve hafifçe boştu, sanki sadece anılar onu rahatsız ediyormuş gibi. "Bir saniye önce buradaydım, bir saniye sonra yoktum. Biraz uyumak gibiydi ama... ama rüya görmeden."

Loren bunu düşündü. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Değildi. En kötüsü de tekrar uyandığımda yokluğumun sana ne yaptığını fark etmemdi. Ne kadar kırılmış görünüyordun, ne kadar... zgn. Çok zgndn ve bu beni de zd. Ve kızgındım, gittiğim için kendime kızgındım." Kaburgalarının arasındaki boşluklarda gezinerek teninde bir ürperti uyandırdı. "Seni asla terk etmezdim ama o gün seni terk etmek zorunda kaldım. Bunun için kendimden nefret ettim. Sanırım lmenin en zor yanı bu olsa gerek: değer verdiğin insanları terk etmek."

Loren titrek bir nefes aldı ve Darien de bir nefes aldı, göğsünde asılı duran kolu hareketle birlikte yükseldi.

"Senin olduğun yerde olmak istiyorum." Onun ne demek istediğini anladığını biliyordu.

-Tam burada, şu an hakkında konuşmuyordu. Hayattan bahsetmiyordu, her ne kadar bu da doğru olsa da. Ve her zaman da öyle olacaktı.

Ölüm ve sonrasında olanlar. İnsanların öldükten sonra nereye gittiklerini bilmiyordu, çünkü gerçekten, kim nasıl bilebilirdi ki? Yapabileceği en iyi şey umut etmektir. Herkesin yapabileceği en iyi şey buydu.

Başını Darien'in göğsüne koyarak uykuya daldı, ikisi aynı anda kayıp gittiler. Ve bunun tam olarak böyle olmasını umuyordu. Uyumak kadar kolay. Ve birlikte-her zaman birlikte.

-

Loren gece Darien'in soğuk terler içinde yataktan fırlama sesiyle uyandı. Karanlıkta onu görmek zordu, özellikle de kendi rüyalarının kumu hâlâ bedenine ve zihnine ağırlık yaparken, ama hızla hareket etti, ayağa fırlarken neredeyse yere çarpıyordu.

Ayağa kalktı, çarşaf ve yorgan beline dolanmıştı ve donuk gözlerini ovuşturdu. "Darien?" diye mırıldandı.

Yatağın ayakucunda bir ileri bir geri volta atıyor, ellerinin topuklarını kapalı gözlerine bastırıyordu. Yarı kapalı panjurlardan sızan ay ışığı sırtındaki ter parıltısını aydınlatıyordu. Üzerindeki tek giysi olan boxer'ı tenine yapışmıştı ve nefes alış verişleri vahşi soluklardan ibaretti. Loren gözlerini kırpıştırdıkça adamın titrediği daha da belirginleşiyordu.

Loren çarşafı ve yorganı belinden çözdü ve ayaklarını serbest bırakarak yatağın kenarına doğru salladı. Tekrar konuştuğunda sesini yumuşak tuttu. Sessizdi, böylece onu ürkütmeyecek ya da işleri daha da kötüleştirmeyecekti. "Darien, sen-"

Ama o cümlesini tamamlayamadan odanın öbür ucuna, balkona açılan cam kapılara varmıştı. Her iki kapıyı da açtı, hareketlerinin ardındaki güç kapıların duvara çarpmasına neden oldu. Camlar titredi ve kapıların yanında asılı duran bir tablo neredeyse kancasından çıkacaktı. Yasemin kokan serin gece havası odanın içine doldu ve perdeleri dalgalandırdı.

Loren ona yetişmek için acele ediyordu, uykunun zihnini ele geçirmesi uzuvlarını çalıştırmalarını zorlaştırıyordu. Etrafından dolanırken neredeyse ayak parmağını karyolaya çarpacaktı, eşyalara çarpmamak için ellerini önünde tuttu ve açık kapılara doğru ilerledi.

Onu hemen dışarıda, parmaklıkların yanında buldu. Başı öne eğikti ve parmaklık demirini kavıyordu, parmak eklemleri derisinden bembeyaz görünüyordu. Ay bu gece dolunaydı, parlak ışıltısı Loren'in görmesini kolaylaştırıyordu ama önünde duran gerçeği anlamasını zorlaştırıyordu.

Onu böyle görmekten nefret ediyordu. Kaç gece sarsılarak uyanırsa uyanı, bu hiç kolaylaşmıyordu. Aslında, daha da zorlaşıyordu. Kalendae'den beri onun süitinde kalıyordu ve bu gecelerin sayısı az olsa da çoğu bu şekilde geçmişti. Onu böylesine duygusal ve zihinsel bir ıstırap içinde görmek kalbini herhangi bir fiziksel acıdan daha fazla parçalıyordu. Ve bunca yıldır bununla tek başına uğraştığını düşününce...

Düşünceyi kesti; katlanılamayacak kadar acı vericiydi. Darien'in şu anda ihtiyacı olan şey, onu ezen ağırlığın bir kısmını kaldıracak kadar güçlü olmasıydı, o da bunu yapacaktı. Eğer ihtiyacı olursa bunu hayatının geri kalanında her gün yapacaktı.

Darien parmaklıkları bıraktı ve dönüp ona baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve fiziksel olarak bitkin görünüyordu. Yüz hatları her geçen gün daha da ağırlaştığını bildiği bir suçluluk duygusuyla doluydu.

Yavaşça kendini balkonun zeminine indirdi ve ferforje güllere ve sarmaşıklara yaslandı. Sessiz bir anın ardından başını arkaya eğdi, dirseklerini destekli dizlerine dayadı ve tekrar gözlerini kapattı. Nefes almaya, her nefes verişinde kendini sakinleştirmeye odaklanıyor gibiydi.

Loren daha önce de aynı şeyleri yaşamıştı, hem de pek çok kez. Zihninin bir panik atak tarafından ele geçirilmesinin nasıl bir his olduğunu, ruhunuz paramparça olurken ve kendinizi... zihinsel olarak dengesiz hissederken düşüncelerinizi ve duygularınızı bir araya getirmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Dengesiz. Düzeltebileceğinden çok daha fazla şekilde kırılmış.

Balkonda ilerlerken adımlarını hafif tutmaya dikkat ediyordu, serin sıcaklık çıplak ayaklarına sızıyordu. Yavaş yavaş

Önünde çömeldi ve bir elini dizine koydu. "Yine mi kâbus gördün?" diye fısıldadı.

Gözlerini sımsıkı kapalı tuttu ama bir kez başını salladı, çenesinde bir kas seğirdi.

Mumları yakmayı unutmuştu. Aynı yatakta yatmaya başladıklarında Darien'in ona itiraf etmekte isteksiz olduğu bir şeydi bu - kâbuslarını ve Dalgalanmalarını uzak tutmaya yardımcı olması için odada bir tür ışık olması gerekiyordu. Neredeyse hiçbir zaman umduğu şekilde işe yaramıyordu ama bunun onun güvenlik ağı olduğunu anlıyordu - bir tane olması olmamasından daha iyiydi. Bu gerçeği ona itiraf ettiğinde yüzünde beliren utancı gördükten sonra, onun buna mecbur kalmaması için her gece mumları yakmaya yemin etmişti.

Ve unutmuştu.

"Başka bir anıydı," dedi Darien boğuk bir sesle. "Ergenlik çağındaydım. Ivy, Soot'la birlikte odama geldi - o zamanlar hâlâ yavru bir köpekti. Annemle babamdan ve kavgalarından kaçmaya çalışıyorlardı-" Yutkundu, ağzı sıkı bir çizgi oluşturdu. Saniyeler geçtikçe Loren rüya hakkında daha fazla bir şey söylemeye hazır olmadığını fark etti.

Öne doğru süründü ve kendini onun bacaklarının arasına sıkıştırdı. Dalgalanma sırasında her zaman olduğu gibi onu içeri almakta isteksizdi ama sonunda vücudunu onunkine doğru kıvrmasına, başını göğsüne yaslamasına izin verdi. Kalbi kulağının dibinde gümbürdüyordu ve gece serin olmasına rağmen teni kaynıyor ve terden yapış yapış oluyordu.

"Bunu hayal etmeni istiyorum." Sözleri zar zor duyuluyordu ama onun duyduğunu biliyordu. Çaba sarf ederek parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi, elindeki gerginlik neredeyse bunu yapmasına engel oluyordu. "Okyanus. Görüyor musun?"

Gözleri artık kapalıydı, onunkiler de öyle ama başını salladığını hissetti. Loren derin bir nefes aldı ve Darien de onu yansıttı, göğsü yanağının altında titriyordu.

"Benimle birlikte yüzden geriye doğru saymanı istiyorum," diye fısıldadı. "Tamam mı?" Onun sert parmaklarını hafifçe sıktı ve o da karşılık verdi.

Birlikte saymaya başladılar. Yüzden bire kadar, hep bir ağızdan söyledikleri her sayı yumuşak ve zorlukla duyulabilen bir nefesti. Onların sayması dışında gecedeki tek ses, avluda dolaşan rüzgârdı. Hafif bir esinti olarak başlayan rüzgar, kısa süre içinde

Darien'in teni. Yasemin alıları hışırđıyor, aşığıdaki verandanın çatısından sarkan pirinç rüzgâr çanları tıngırđıyordu.

Loren zihninin her parçasını büyüüne odakladı, geçmişte Darien'e Dalgalanmalarında yardım etmeyi başardığı birkaç seferde olduğı gibi umutsuzca onu çağırmaya çalıştı. Ancak içindeki güç yakarışına cevap vermedi ve pijama gömleğinin altına sıkışmış güneş şeklindeki kanal göğsünde buz gibi soğuk kaldı.

Bire kadar saydıklarında Darien'in nefes alış verışı yavaşlamış, düzensiz kalp atışları da hızlanmıştı.

Umutla başını geriye eğip adama baktı ama adamın artık açık olan gözlerinin simsiyah olduğunu gördü. Öfke acının yerini almış, yüzü soğuk bir maskeye dönüşmüştü.

İşte o anda Loren, çabalarının bu gece ona ulaşamayacağını anladı.

Başparmağını adamın parmak eklemlerinde gezdirdi ve derisini kaplayan yara izlerini hissetti. "İhtiyacın varsa gidebilirsin," diye fısıldadı.

Darien'in onun sözlerine tepki vermesi bir an aldı. Sonunda, zihnini bir rüyadan kurtarırcasına gözlerini kırıştırdı ve başını aşığı eğerek gözlerini onunkilerle buluşturdu. Boştaki eliyle yüzüne uzanmak istedi ama durdu, o anda kendine güvenmediğı belliydi. Bu aptalca bir şeydi

-Kendisine olan güvensizliğı. Onu incitecek hiçbir şey yapmamıştı. Bir kez bile, yakınından bile geçmedi.

"Ben kalacağım." Hâlâ aralarında havada donmuş duran elini yavaşça dizine indirdi, parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı, birkaç eklem zorlamadan çatladı. "Kalmaya alışacağım."

Ve denedi *de*. Gerçekten çok denedi. Birlikte yatağı döndüler, yolda mumları yaktılar. Temiz hava almak ve kapana kısılmışlık hissini azaltmak için kapıları aralık bıraktılar.

Otuz dakika geçmeden tekrar ayağı kalktı ve gömme dolaba doğru yürüdü. Dışarı çıktığında üzerinde her zaman çukur'a giderken giydiğı kıyafetler vardı. Uzun kollu gri bir henley, yırtık ve kan lekeli bir kot pantolon ve giyilmekten çatlamış siyah savaş botları. Loren'in silahlar, Stygian tuzları ve birkaç kıyafet değışikliğı ile dolu olduğunu bildiğı spor çantasının askısı omzuna asılmıştı.

Oda artık mum ışığıyla aydınlandığından Loren, yatağın yanında durup arşafkların arasından ayağını hafifçe sıkan adamın yüz hatlarını görebiliyordu.

"Gitmek zorundayım, Lola." Kelimeler kısık ve pişmanlık yüklüydü. "Özür dilerim."

Boğazındaki yumruyu yuttu. "Sadece git," diye yumuşak bir sesle ısrar etti. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Başka bir şey söylemeden çıktı ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Loren yan dönüp yorganı çenesine kadar çekti ve onun evden çıktığını gösteren sesleri dinlemeye başladı. Mortifer'ın Cehennem Kapısı'nı genellikle ses engelleyici büyülerle kapladığı için duvarların dışında bir şey duymak zordu. Ama arabasının homurdanarak çalıştığını ve gecenin karanlığında yola çıkarken hızlandığını belli belirsiz duydu.

Üzülmesini gerektirecek bir şey yoktu. Bunların hiçbirisi onun hatası değildi.

Ama Loren ona yardım edemediği için üzgündü. Büyüsü gitmişti ve onsuz kendini hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti.

Darien uzun bir süre sokaklarda dolaştı, Çukur'a girmeye gerek kalmadan Dalgalanma'dan kurtulmaya çalıştı. Ancak zaman geçtikçe, dövüşme, kemiklerini kırma, kan akıtma ve eklemleri yarıp çiğ kalana kadar bir şeylere vurma dürtüsüne direnmek daha da zorlaştı.

Redwater Caddesi'ndeki bir marketin küçük otoparkına girdiğinde Meatpacking Bölgesi'ne yaklaşıyordu. Kapıların üzerindeki neon tabelada 7/24 Stop yazıyordu, neredeyse tüm harfler ve rakamlardan ikisi yanmıştı. Otoparkın ortasında araçlar için şarj istasyonlarından oluşan bir küme vardı, kristaller kir ve spreyci boyayla kaplanmıştı.

Araba bir çukura girdi ve farların sıçrayarak etrafı aydınlatmasına neden oldu. Durmak için gıcırdayarak harap binanın yan tarafındaki propan tankını kıl payı kaçırdı.

Darien motoru durdurdu, emniyet kemerini çözdü ve arabadan inerek kapıyı arkasından çarparak kapattı. Alarm sisteminin devreye girerken çıkardığı cıvıltı, kulak zarını kanlı parçalara ayıran çiviler gibiydi.

Dükkanın bu tarafındaki tuğlalar eski ve yeni grafitilerle lekelenmişti ve genç iblisler yakındaki bir çöp konteynerinin içindekileri karıştırıyor, tıslıyor ve artıklar için birbirleriyle boğuşuyorlardı. Birkaç genç vampir, kaldırımında oturup sigara içtikleri yerden, ayaklarının dibine kaykaylarını atmış olanları izliyordu. Ay ışığında yüzleri o kadar renksizdi ki cesetlere benziyorlardı. Darien parmaklıkları kapıya doğru ilerleyip camdaki yansımasına bakmamaya özen göstererek kapıyı açtığı anda vanilya aromalı esrarın yoğun kokusu gece havasını doldurdu.

Kapının parmaklıklarından sarkan ziller içeri girdiğini ilan edercesine çalışıyordu. Bu ses, tıpkı arabasının alarm sistemi gibi sinirlerini bozmakla kalmadı, aynı zamanda gözlerini kırıştırarak görme yetisini kaybetmesine neden oldu ve gözlerinin siyahlığı tezgâhın arkasında duran tek çalışanın dikkatini çekti. Orta yaşlı, yarı insan erkek Daystar'ın bugünkü sayısını bıraktı ve temkinli bakışlarla Darien'i izledi.

Darien ona aldırmadı ve dergi reyonuna yöneldi. Elleri yırtık ve kanlı kot pantolonunun ceplerine gömülü halde, koridor boyunca bir aşağı bir yukarı volta attı.

Kahretsin, kot pantolonu. Gözlerinin rengi yeterince kötü değilmiş gibi, buraya sadece vampirlerin, kurtadamların ve büyücülerin değil, neredeyse kitaptaki her tür iblisin kanıyla lekelenmiş bir kot pantolon giyerek gelmişti. Şu anda ihtiyacı olan son şey, etrafta toplu bir cinayet işlemiş ve kurbanlarının kanında yuvarlanmış gibi görüldüğü için tutuklanmaktı.

Patates cipsi poşetleriyle dolu bir rafın etrafından dolaştı ve sıra sıra dizilmiş soğutuculara yöneldi. Bir tanesini açtı ve etiketini okuma zahmetine girmeden bir soda alırken kafasını buz gibi iç kısma sokma dürtüsüne direndi. Ödeme yapmak için ön tarafa yöneldiğinde, cam şişeyi o kadar sert tutmasına rağmen, basınçtan kırılmaması bir mucizeydi.

Darien tezgâha doğru ilerleyip şişeyi yere bıraktı ve daha önce satın aldığı paketin tamamını yakmış olan her zamanki marka sigarasını istedi. Bırakmak için çok fazla.

Adam hareket etmedi ya da gözünü kırpmadı.

Darien kaşlarını yukarı doğru kaldırdı ama adam olduğu yerde donup kalmıştı. Düğmeli gömleğine iliştirilmiş isim etiketi solmuştu, harfler zar zor okunabiliyordu.

"Bugün Greg," dedi Darien. Parmaklarını şıklattı ve yönlendirici bir el sallayarak adamın irkilmesine neden oldu. "Atla bakalım."

Greg döndü ve sigaraları sakladığı yere doğru yürüdü. Kartonların arasında gezinmesi acı verici derecede uzun sürdü ve saniyeler geçip hâlâ doğru markayı bulamadığında, Darien sabırsızlıkla kıpırdandı, parmaklarıyla tezgâhı yokladı.

"Soluna," diye talimat verdi Darien. Adamın eli sağa doğru çırpındı. "Hayır, hayır, *diğer* soluna. İşte böyle."

Adam raftan bir tane aldı, bu sırada birkaç tanesini yere düşürdü ve kasaya doğru ilerledi. Her bir tuşun tıkırtısı ve barkodun tarayıcıdan geçerken çıkardığı bip sesi dayanılmaz derecede yüksekti.

Beklerken Darien mağazayı taradı. Dökme şeker kutuları, çikolata ve sakız rafları, elektronik sigara vitrini, tozlu vantilatör

Havasız odayı soğutmak için hiçbir şey yapmayan, bir köşede vızıldayan buz makinesi...

Darien, mevcut traş buz aromalarının listesini okurken ağzını bir gülümsemenin kapladığını hissetti.

Vişne ya da şeftali de olur.

Tezgâhtarla yüzleşti. "Tıraş buzunuz eriyor mu?"

Adam ona baktı, eli kasadaki düğmelerin üzerinde geziniyordu.

Darien gözlerini kıstı. "Tıraş buzunuz eriyor mu?"

Adam belli belirsiz başını salladı.

"Ezik." Başka bir zaman Mortifer'e biraz götürmeyi ihmal etmeyecekti. Hob'un gece gündüz yediği sade buz parçacıklarından bir değişiklik hoşuna gidecekti şüphesiz. Darien, Kızıl Yıldız Bulvarı'nda büyülmüş tıraş buzu satılacağına bahse girmeye hazırdı. Böyle bir şeyi turistik bir yerde bulmak, bir bakkalda bulmaktan çok daha olasıydı, özellikle de kan ve kesilmiş et kokusunun binaya sindiği Meatpacking Bölgesi'ne bu kadar yakın bir yerde.

Greg eşyalarını taramayı saniyeler önce bitirmiş olmasına rağmen hâlâ ona bakıyordu.

Darien burnunun içinden iç çekti. "Bak dostum. Söylemek istediğin bir şey varsa söyle. Bütün gece bekleyemem." Bir kez daha sessizlik ve aval aval bakışlarla karşılaştı. "Peki, nedir? İmza falan mı istiyorsun?" Bir imza, o gün o gün değil miydi? Gerçi buna pek şaşırmazdı; televizyonda düzenli olarak gördükleri yüzleri idolleştirdikleri gibi Darkslayer'ları da idolleştiren insanlar vardı.

Greg küçük yuvarlak gözlüklerinin üstünden ona baktı.

Darien kendini adamın bakış açısından görmeye çalıştı-kan lekeli kot pantolon, yırtık gri henley, parmak eklemlerindeki mürekkebi kısmen gizleyen çelik şeytan başı yüzükleri, boynundaki ince zincirler, kulağının altındaki Yedi Şeytan dövmesi... Evet, Greg'in neden kelimeleri karıştırdığını anlayabiliyordu ama bu onu daha az sinir bozucu yapmıyordu.

Sonunda konuştu, sesi alçak bir gümbürtüydü, her kelime birbirine karışıyordu. "Sen hangi şeytansın?"

Darien'in kaşları birbirine yaklaştı. "Darien."

Greg küçük ekrandan toplam tutarını kontrol etti. "On beş yetmiş sekiz eder."

Darien ödeme yapmak için telefonunu çıkardı. Adam makineyi önündeki tezgâhın üzerine koydu.

"Bunu sormanızın bir nedeni var mı?" Darien eşyalarının parasını telefonunun ekranına vurarak ödedi. "Sormanın bir nedeni varmış gibi görünüyorsun."

"Önemli bir şey değil." Elini sallayarak başından savdı ve kasanın yanındaki yazıcıdan çıkan fişi yırttı.

Darien'in bastırmakta olduğu Dalgalanma ortaya çıkmaya çalışırken adamın aurası bir titreşim halinde belirdi. "Bu kadar zamanımı sadece bana bunun bir şey olmadığını söylemek için harcamadın. Çıkar ağzındaki baklayı."

Makbuzu sigaraların üzerine koydu. "Whitebridge'deki bazı insanların başı mülklerinin yakınındaki bir canavarla derde girmiş."

"Ne tür bir sorun?"

"Büyük bela." Alnında boncuk boncuk ter vardı. "Daha önce gördükleri hiçbir şeye benzemediğini söylüyorlar. Avını hipnotize ettikten sonra baş aşağı asıp kanını içen yeni bir yaratık."

"Kulağa biraz vampir gibi geliyor." Avını baş aşağı asma kısmı hariç, ama bazı vampirlerin tuhaflıkları vardı. "Kafanın karışmadığına emin misin?"

"Burada karışıklık yok. Kanatları var ama vampir değil. Bütün hayvanlarını öldürüyormuş. Evin üzerindeki büyülerin onu uzun süre dışarıda tutamayacağından endişeleniyorlar." Konuşması uzadıkça nefes alış veriş de soluk soluğa bir hal aldı. "Size söylüyorum, bu yeni bir şey. Daha önce böyle bir şey görülmedi, en azından buralarda."

"Bunun yeni bir iblis olduğundan şüpheliyim." Ama Darien'in aklına Arcanum Kuyusu kopyası tarafından canavara dönüştürülen kayıp kızlar geldi - lanet tarafından mutasyona uğratılmışlardı. Katibin bahsettiği bu yeni yaratığın bununla bir ilgisi olma ihtimali var mıydı? Olmamasını umuyordu ama son zamanlarda gördüğü her şey... Artık onu şaşırtabilecek pek bir şey yoktu. Ve eğer kendine karşı dürüst olacaksa, bu görev tam da bu gece ihtiyaç duyduğu türden bir şey olabilirdi. "Adresleri nedir?"

Greg soruyu elinin tersiyle itti. "Hiç zahmet etmeyin. Senin gibi birine ödeyecek paraları yok. Budget Pest Removal'ı bile karşılayamazlar." Budget Pest Removal bir şakaydı, tıpkı isimleri gibi. Bırakın bir iblisi, şu anda arka tarafta çöpleri çiğneyen küçük adamlardan birini bile yakalayamazlardı.

"Sen bana adresi ver, numaraları ben hallederim." Greg gözlüklerinin üstünden onu tekrar inceledi. "Ciddi misin?" "Evet, ciddiyim. Benim için yaz."

Hemen bir kalem ve yapışkanlı bir not aldı, adresi karaladı ve uzattı.

Darien onun kalın parmaklarının arasından kaptı. "Teşekkürler Greg. Bana bir iyilik yapıyorsun." Bu gece onun için Pit olmayacaktı, çığlık atan seyirciler olmayacaktı, Antonio Perez onu sırtından alkışlamayacaktı, sanki o lağım çukurunda dövüşmek gurur duyulacak bir şeymiş gibi. Greg'e göz kırptı, eşyalarını aldı ve kapıya yöneldi. "İyi geceler."

-

Whitebridge'in kırsal kesimine olan yolculuk bir saatten fazla sürdü. Darien camları kapalı tutuyordu, akşamın serin havası arabanın içine doluyor, saçlarına ve giysilerine doluyordu.

Otoyolda hızla ilerlerken derin nefes almaya odaklandı, yağmurla nemlenmiş toprağın taze kokusu ve gece açan çiçeklerin baharatı ciğerlerini dolduruyordu. Loren'in yüzden geriye doğru sayma numarasını kullandı, bu onu sakinleştirmede harikalar yarattı, sanki Loren yanındaymış ve onu karanlıktan kurtarıyormuş gibi.

Ona yardım etmeye çalıştığı için çok tatlıydı ve ayrılmak zorunda kalması onu öldürüyordu. Onun yanında olması, ona hak ettiği sevgi ve ilgiyi vermesi gerekirken, öldürmek, canavarların ve suçluların kanını dökmek için evi terk ederken, onun yatağında her gece tek başına uyuduğunu düşünmek...

Bu düşünceyi zihninden kovdu ve geriye doğru saymaya geri döndü, yüze kadar saymaya başladı. Direksiyon başındayken sakin kalmak bir zorunluluktur.

Gösterge paneline yerleştirilmiş ekranda görüntülenen navigasyon sistemine göre, şu anda çok uzakta değildi. Birkaç dakika sonra bir canavarı küçük parçalara ayırabilecek ve bu Dalgalanma'dan sonsuza dek kurtulabilecekti.

Ne düşünce ama. Normal insanlar, içlerindeki karanlığı bastırmak için duyarlı yaratıkları parçalamayı dört gözle beklemezlerdi. Normal

İnsanların gecenin köründe kadınlarını bırakıp dövüş ringlerine gitmelerine ve saatler sonra kendilerinin olmayan kanlara bulanmış bir şekilde ortaya çıkmalarına gerek yoktu.

Gözleri dikiz aynasına kaydı - bazen bir yabancıya aitmiş gibi hissettiren gözler.

Aynayı elinin tersiyle kenara itti ve kapısına doğru yığıldı. "Sen bir şakasin," diye mırıldandı. "Tıpkı baban gibi."

Sonunda tezgâhtarın verdiği adrese ulaştı. Hiçbir yerin ortasında, toprak bir yol üzerinde, bir tavuk kümesi, kırmızı bir ahır ve uçsuz bucaksız ekin tarlalarına eşlik edecek bir çiçek tarhıyla tamamlanmış eski bir çiftlik eviydi. Şehrin canlı atmosferinden ne kadar farklı olsa da, belli bir cazibesi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Darien arabadan indi ve arka tarafa doğru ilerledi. Botlarının altındaki toprağın çıtırtısı bölgedeki tek sestti ve çok uzağa taşındı. Uzaktan kumandayla bagajı açtı ve altındaki bir bölmeyi ortaya çıkarmak için paspası ve suntayı kaldırdı. Silahlarının çoğunu burada saklıyordu; onları çıplak gözle görünmez yapan büyüler, dokunuşunu fark ettikleri anda kayboluyordu.

"Bunların hepsine ihtiyacın olacak."

Darien bu sesle sarsıldı. Sağ eliyle bir yumruk oluşturarak topuğunun üzerinde döndü ve kolunu arkaya doğru sardı.

Ve dondu. Tam zamanında.

"Kahretsin, ihtiyar," diye nefes aldı

Darien.

Altmışlı yaşlarının sonlarında, incecik yapılı bir insan, omzundan sarkan av tüfeğiyle ona doğru ilerliyordu. Silah işe yaramazdı. Hatta gülünçtü. İblisler Whitebridge gibi تنها bölgelerde en sık rastlanan tehlike türüydü; böyle bir tüfek hiçbir işe yaramazdı.

Darien kolunu indirdi ve yumruğunu gevşetti, gergin parmakları sanki bir dövüş ringinde olmayı onun kadar çok istiyormuş gibi zorlukla işbirliği yapıyordu. "İnsanlara böyle sinsice yaklaşmamalısın," dedi Darien. "Neredeyse seni yere seriyordum." Öyle yapsaydı, adamı kesinlikle öldürürdü, o kadar yaşlı ve kırılğandı.

Adam onun yanında durakladı, çoğu insanın yaklaşmaya cesaret edemeyeceği kadar yakındı, özellikle de gözlerinin yine siyah olduğunu düşünürsek. Bir iblisin gözleri; kendini kontrol etmekte zorlanan bir canavarın. İblisleri avlayan bir iblisin. Ne ironi ama.

Darien insanların öldükten sonra nereye gittiklerinden emin değildi ama annesinin, başarısız oğluna tepeden bakmak zorunda kalmamasını umuyordu. Ölmeden önce onu Randal'ın yolundan uzaklaştırıp daha iyi bir yola, gereksiz kan dökülmeyen bir hayata yönlendirmek için elinden geleni yapmıştı. Yolun bir yerinde kaybolmuştu ve çoğu gün aynaya baktığında kendisine mi yoksa babasına mı baktığını anlayamıyordu.

"Bir Dalgalanma yaşıyorsun," dedi adam, ses tonu anlayışla doluydu. "Değil mi evlat?"

Darien sandığın içindekilerle meşgul oldu. "Bak dostum, bunu kişiselleştirmeyelim. Buraya öldürmeye geldim, konuşmaya değil." Adamın başını salladığını, aurasının Darien için üzüldüğünü gösteren bir sıcaklığa büründüğünü hissetti. Darien bundan rahatsız olmamaya çalıştı ama sempati duymak istemiyordu. İsteddiği... Ne istediğinden emin değildi.

"Sen Darien misin yoksa Travis mi?"

Darien gözlerini kırıştırarak düşüncelerini uzaklaştırdı ve eldeki duruma yeniden odaklandı. "Ne?" Adamın ne sorduğunu tekrarlamaya fırsat bulamadan fark eden Darien, "Ben Darien'ım," diye cevap verdi.

"Birbirinize benzediğinizi duydum."

Darien bölmeden bir tabanca seçti ve fişeği mermiyle doldurdu. "Bunu ben de duymuştum."

"Ben Bill." Darien bir şey söylemeyince Bill tekrarladı: "Bunların hepsine ihtiyacın olacak."

Darien omzunun üzerinden bakarken Görü'yü göz kırparak uzaklaştırmayı başardı ve aurasının renkleri araya girmeden adamın yüzündeki ciddi ifadeye baktı. Bazıları Görü'nün daha iyi görmeyi sağladığını iddia etse de, bazen camlarında yanlış reçete olan bir gözlük takmak gibi dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"İşinizde ne kadar iyi olduğunuzdan şüphem yok," dedi Bill. "Ama inan bana, bu şeyi indirdiğinde yanında o silahlardan iyi bir çeşit olmasını isteyeceksin." İnce ağzı düşünceli bir kaş çatmayla kıvrıldı. "Seni kim gönderdi bu arada?"

"Greg adında bir adam. Redwater'daki 24/7 Stop'ta çalışıyor." Darien tabancayı bir kenara koydu ve bir tane daha doldurdu. "Bu şey nerede saklanıyor?"

Bill kırıışmış parmağıyla bozkırın ötesini işaret etti. "İncir ağacının yanında." Darien kaşlarını çattı. "Kavşak mı?"

Karanlık arazinin karşısında, sık ağaçların arasına o kadar yakın bir yerde devasa bir Strangler İnciri bulunuyordu ki silueti neredeyse görünmez olana kadar birbirine karışıyordu.

"Peki ya Ruh Yiyici?" Darien sordu.

Göz ucuyla Bill'in omuz silktiğini gördü. Tüfeğin kayışı omzundan kaydı ama düşmeden yakaladı. "Crossroads'un yakınına gitmiyorum. Kızın hâlâ orada olduğunu varsayıyorum."

Akla yatmayan bir şeyler vardı. İsimsizler inlerini paylaşmazlardı, yani ya yanlış bir ipucunu takip ediyordu ve burada yeni bir canavar yoktu ya da bu Kavşak'ta yaşayan yaratığın başına bir şey gelmişti. Ne olduğunu hayal bile edemiyordu; bu şeyleri öldürmek çok zordu.

Bill dedi ki, "Bozuk paran var mı?"

Darien ona arka cebine tıktırdığı iki sikkeyi ve tek güvercin tüyünü gösterdi. Sürücü koltuğunun altında sakladığı teneke kutuda bir tane bulduğu için şanslıydı; Cehennem Kapısı'ndaki çanaktaki paralarla birlikte sunular da azalıyordu. Neredeyse stok yapma zamanı gelmişti. Her Kavşak'ın kendi gereksinimleri vardı; bazıları sadece sikke isterken, diğerleri belirli bir kuş tüyü, bir dut, bir değerli taş, kemikler, hayvan dişleri, pençeler veya pençeler, bir saatin parçaları istiyordu.

Yveswich şehri yakınlarında, kapı bekçisinin seçtiği bir anı dışında hiçbir şey istemeyen bir Kavşak vardı. Darien elinden geldiği sürece hayatının geri kalanında o yerden uzak duracaktı. Ziyaretçilerinden böylesine kişisel bir teklif isteyen bir Kavşak'ta Darien'in hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı.

Tam bagajı kapatacağı ki gözüne bir şey takıldı.

Arthur'un Filo silahlarından ona verdiği oniks yüzük, bagajdaki bölmede iki silahın arasına yerleştirilmişti. Arthur'un bir arkadaşı kısa süre önce sihirle güçlendirilmiş zırhın hasarını onarmıştı - Arcanum Kuyusu kopyasının patlamasının neden olduğu hasar. Artık üzerinde neredeyse tek bir çizik bile yoktu.

Darien bunu neden yaptığından emin değildi ama yüzüğü aldı ve saat yönünün tersine çevirerek taktı.

Şık siyah zırh Darien'in vücuduna yayılıp ona bir eldiven gibi oturunca Bill tökezleyerek geri çekildi. Koruyucu büyü yerine oturdu ve derisinin üzerinde bir elektrik örtüsü gibi vızıldadı.

Bill'in dudaklarından alçak bir ısıklık döküldü. "Bu çok süslü bir biblo."

Darien zırhın üzerindeki silah kemerini çeşitli silahlarla doldurdu ve bağajı kapattı, *gümbürtüsü* tarlalarda yankılandı.

Sonra incir ağacına doğru ilerledi. Adam onu takip etmedi ama Darien onun her adımını izlediğini hissedebiliyordu.

Strangler İnciri çok büyüktü. Agresif bir kök sistemi toprağın içine tünel açmış, kıvrımlı halkalar halinde oraya buraya çıkıntı yapıyordu. Rahatsız edici olduğu kadar güzel de olan bu manzara, ayaklarının dibinde toprağın altında yaşayan ruh yiyen cadı dışında, masallardan fırlamış gibiydi.

Karanlığın içinde beliren devasa ağacın bulunduğu tarlayı geçmeyi başardığında, gövdenin tabanının rengârenk mantarlarla çevrili olduğunu gördü.

Darien tahtaya oyulmuş unutulmaz yüzün önünde çömeldi. Gözler oyuklardan başka bir şey değildi, kükürt kokan yapışkan altın özsu ve ceset çiçekleri deliklerden gözyaşı gibi damlıyordu.

İki madeni parayı aldı ve birbiri ardına oyulmuş ağacın göz yuvalarına bastırdı. Bir sonraki adım, gövdenin dibindeki çimenlere yerleştirdiği tüydü.

Tüy yere değer değmez rüzgâr ve gecenin vahşi yaşamının hışırtısı kesildi, arazinin üzerine bir sessizlik yorganı düştü.

Darien konuştuğunda, sözlerinde sanki bir borunun içinden konuşuyormuş gibi boş bir yankı vardı. Diğer uçta bir şey onu dinliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Boğucu Ağacın etrafında halka,
İki parça gümüş anahtarı
oluşturur. Bana kapını aç,
Bir bakayım.
Bana yolu göster,
bakayım."

Bir an sessizlik çöktü, kendisinden öncekinden daha ağırdı. Ve sonra toprak ayaklarının altından yarıldı.

Toprak nem yüklü kümeler halinde düşerken ayağa kalktı ve geri çekildi. Ağaç kökleri yılan gibi kıvrılıyor, iki yana ayrılan sıkı sarmallar oluşturarak toprağa açılan karanlık bir kapıya dönüşüyordu.

Crossroads'un karanlık dehlizlerine atlayıp içeride gizlenen Şeyle
yüzleşmeye hazırlanırken kanında adrenalin zonkluyordu.

Strangler Fig'in altındaki tünel, alışılımadık bir sessizliğin ağır örtüsüyle boğulmuştu. Darien damarlarında dolaşan kendi kanını duyabiliyor, zifiri karanlıkta yürürken kalbinin her düzenli atışını duyabiliyordu.

Burası Dul'un yaşam alanından daha kirliydi. Hatta daha önce sadece bir kez, bundan çok farklı bir incir ağacının altında ziyaret ettiği Fawn'inkinden bile daha pis. Daha az... rktc. Daha az pis. Hava amonyak ve çürümeyle doluydu, bu da Dalgalanma yüzünden midesinde dönen bulantıya dayanmasını daha da zorlaştırıyordu. Safra dilini kaplamak için yükseldi, tadı acı ve iğrençti. Yerde hayvan ve insan kemikleri, giysiler ve silahlar, mücevherler ve hepsi de pas ya da küften simsiyah olmuş çeşitli geçmiş adaklarla dolu olmayan tek bir alan bile yoktu. Blackgate Malikânesi'nin içi gibi görünüyordu.

Darien, o malikneyi düşününce zihninin yüzeyine çıkan son anıları bastırarak derin bir nefes aldı. Solunum yollarına hücum eden koku karmaşası neredeyse öğürmesine neden oluyordu ama bu dürtüyü bastırdı ve eğer gerçekten aynı değillerse, cadıyı ya da canavarı nerede bulacağını söyleyebilecek ipuçlarını aramaya odaklandı. Ama hava çok iğrençti ve eğer yaratıklardan biri buradaysa, kokularını çürük ve amonyaktan ayırmak imkânsızdı. Bu yüzden onun yerine Görü'sn kullandı.

Gözleri tamamen siyahtı, tüneli her seferinde birkaç metre tarayarak iyice inceledi. Etrafı Görü'y kullanmadığı zamankinden bile daha karanlıktı, sadece böceklerin ve ağaç köklerinin ince parıltısı termal bir kamera gibi görülebiliyordu. Cadıdan ya da yeni bir kanatlı yaratıktan iz yoktu.

Yürümeye devam etti, çıkışa olan uzaklığı her adımda artıyordu.

Sonunda tüneldeki bir kavise ulaştı; burada durgun bir su havuzu siyah mürekkep gibi parıldıyordu ve tavandan gelen tek bir damlayla yüzeyi bozulmuştu. İçeride hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Durması gerekiyordu ama bir şey onu durmaya zorladı, botları kenara birkaç santim kalmıştı.

Aura yoktu. Isı titreşimi yoktu. Ama suyun altından bir şeyin onu izlediğine yemin edebilirdi ve bu görmezden gelebileceği bir his değildi. Ensesinde bir ürperti vardı, sanki bir şey ensesinde nefes alıyor, dönüp bakması için onu kışkırtıyordu.

Bu numaraya kanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Nesin sen? Sürünen bir ses geldi. Soru, kulaklarına ulaşan bir ses değildi; ona ait olmayan bir düşünceydi, zihnine davetsiz bir misafir gibi giriyordu.

Darien gerildi, ensesindeki ürperti yayıldı.

Kabul etmeliydi ki bu yeniydi. Belki de 7/24 Durağı'ndaki Greg o kadar da haksız değildi.

Bir canavar avcısı, diye yanıtladı Darien. Haydut onun gölgesinde hazır olda bekliyordu, ruh kendi zihnini boş tutmaya dikkat ediyordu. Bu akıllıca bir hareketti; Darien onu iyi eğitmişti.

Suyun içinde gizlenen şey kıpırdandı. Darien bu yaratığın düşüncelerini duyabildiği gerçeğinin kendisini sarsmasına izin vermedi ama... yine de bu yeniydi. Bu nedenle, bu şeyin duymasını istediği şeyler dışında kafasını tüm düşüncelerden arındırdı. Ne kadar küçük olursa olsun, ona karşı herhangi bir avantaj sağlamak çaylakça bir hata olurdu.

Aralarında sessizlik uzanıyordu. Havada bir ölümün hesaplandığını düşündüren bir değişim vardı.

Darien kendi ölümünü hesaplıyordu, eli silah kemerine doğru kayarken, "*Nesin sen?*" diye sordu.

Bir duraklama. *Benim
adım yok. Sen Ruh Yiyen
misin?*

Havuz titriyor, merkezinden çıkan halkalar dalgalanıyor, kenara yaklaştıkça genişliyordu. Halkaları boyayan soluk renkler ona bir yağ tabakasını hatırlattı. Tünelin nemli tavanı suyu bir ayna gibi yansıtıyor, sanki bir havuz yerine iki havuz varmış gibi gösteriyordu. Yukarıdaki topraktan ilmekler ve çatallar halinde sarkan ağaç kökleri parlıyordu. Işık deniz mavisiydi ve çok inceydi, parıltı hem normal görüşü hem de Görüsü tarafından neredeyse tespit edilemiyordu.

Ruh yiyici gitti, dedi ses ve Darien'in dikkatini parlayan köklerden uzaklaştırdı. Bu ifadeyi bir kıkırdama takip etti.

sesi bir canavardan çok bir çocuğa benziyordu.

Darien'in ensesinde başlayan ürperti omurgasına yayıldı, gözünü kırpmaya bile çekinmesine neden olan tuhaf bir his. *Onu sen mi öldürdün?*

Su tekrar dalgalandı. *Karşıya geçmesine yardım ettim.*

Onu öldürerek. Hayalet gibi bir kıkırdama daha oldu, bu seferki o kadar sessizdi ki zar zor duydu. *Ona yardım ettiğine inanıyor muydun?*

İster kayıp ister bulunmuş olsun, tüm ruhlar zamanı geldiğinde nehri geçmelidir. Bu gece bir başkasının bana gelmiş olması ne büyük şans. Sen de kayboldun, değil mi Canavar Avcısı? Hem de çok kayıp.

Yaratığın sözlerindeki anlam -zorlukla gizlenen tehdit- midesini bulandırdı.

Yaratık mırıldandı, *Söyle bana Canavar Avcısı. Bitirmek için geldiğin bu canavar nerede?*

Henüz bulduğumdan emin değilim. Ses tonunu şakacı tuttu, yaratıkla alay ediyordu, tıpkı onun kendisiyle alay ettiği gibi. *Sen bir canavar mısın?*

Eğer evet dersem, beni öldürmek zorunda kalır mısın?

Duruma göre değişir. Dışarı çık. Bir Crossroads cadısını öldürmeyi başaran yaratığa bakmama izin ver.

"Dışarı çık, dışarı çık, her neredeyse." Ses tünelin derinliklerinden yankılandı; bu kez yüksek sesle söylenmiş bir cümle, boğuk ve tiz bir ses.

Darien sese doğru döndü, eli silahına doğru kayıyordu.

O şey sudan fırlayıp onu duvara fırlatmadan önce kılıfından çıkarmaya bile fırsat bulamadı.

-

Darien duvara o kadar sert çarptı ki ciğerlerindeki hava ezildi. Tünelin çatısından düşen toprak gözlerini yaktı.

Göğsü acı içinde inlerken, çömelmiş bir pozisyonda ayaklarının üzerine inmeyi başarması bir mucizeydi. Botlarının altındaki kemiklerin kayması neredeyse ayağını kaybetmesine neden oluyordu, ama harekete doğru eğildi, bir eli ağrıyan göğsüne bastırırken diğeri dengesini sağlamaya çalıştı, parmakları yan tarafında havada yayıldı.

Nefesinin kesilmesinin üzerinden yıllar geçmişti. Yıllar, ama nasıl hissettirdiğinin anısı onu hiç terk etmemişti - göğsündeki jilet gibi yanma kaslarını un ufak ediyordu, diyaframı işe yaramaz hale gelirken tek bir parça hava çekmek için verdiği savaş, ciğerlerinin şişmeyi reddetmesi. Nadiren biri onu böyle alt edebilirdi. Aniden nefes alamaz hale gelmesi bir yana, yaşadığı şok bile onu etkisiz hale getirmeye yetmişti.

Haydut onu dürtüyor, sessizce talimatlar istiyordu ama Darien düşüncelerinde bir cevap bile oluşturamıyordu, oluşturmak da istemiyordu. Eğer Haydut'u bir saldırı aracı olarak kullanması gerekiyorsa, o zamana kadar yaratığın onun varlığından habersiz kalması en iyisiydi.

Bir ciğer dolusu hava emebilmesi için birkaç saniye daha geçti. Değerli oksijen solunum yollarına doldu, göğsündeki ve boğazındaki yakıcı ağrıyı hafifletti. Bir nefes daha aldı, göğsü genişledi ve ağzından dışarı üfledi.

Sonunda odaklanabildi ve kalçasına bağlı olan tabancasını çekip karanlık tünele bakarak herhangi bir hareket belirtisi aradı.

Hangi cehenneme gitti? Çömeldiği yerden doğrulurken görüşünü kullanarak etrafı taradı, kemikler ayaklarının altında takırdadı ve silahının emniyetini açtı.

Su havuzu hâlâ dalgalanıyordu ve ağaç kökleri hâlâ parlıyordu, şimdi öncekinden daha parlaktı. Zonkluyor, parlıyor ve sonra sönüyor, parlıyor ve sonra sönüyorlardı.

Gölgemsi bir bulanıklık solundan ona doğru geldi ve saldırıyı tam zamanında savuşturdu.

Ama bir saldırı daha geldi -bu seferki arkasından geliyordu- ve silah elinden fırladı. Canavarın vurduğu yerdeki bileği acı içindeydi.

Belinden başka bir silah çıkardı ve ateş etti. Nişan alması her zamanki gibi kusursuzdu ama kurşunların hiçbirisi isabet etmedi. Şey, üç tabancadan peş peşe boşalttığı her kurşundan kaçtı. Cırtlak sesi ve manyak kahkahası kulak zarlarını tırmalıyor ve kafatasının içindeki beynini sarsıyordu.

Kız bir o yana bir bu yana savrulurken, kösele gibi kanatları fırtına koparıp enkazları uçururken, adam kızın görünüşünü kataloglamayı başardı ve hafızasında ona uyan bir cins aradı.

İnce bedenini kaplayan deri kâğıt gibi ve yarı saydamdı, damarları ve organları derinin içinden görülebiliyordu. Gözleri siyahtı, etraflarındaki deri koyu çizgilerle perdelenmişti, alınının derisine oniks çiviye benzeyen küçük bir taş gömülmüştü. Kulakları sivriydi, keskin dişleri bir yılan balığınıninki kadar çoktu. Av halindeki bir vampire benzese de, omurgasının uzunluğundan çıkan dikenler ve kafasında saç olmaması onun farklı bir şey olduğunu doğruluyordu.

Başını eğdi, onu değerlendirirken gözleri bembeyaz oldu. "Ölüm," dedi. Sesi metalik ve mesafeliydi ve havada vurulmuş bir çan gibi titreşiyordu. "Ölüm ve karanlık aura."

Ne oluyor lan? Darien düşündü.

Ve sonra ortadan kayboldu. Sanki görünmez olabiliyormuş gibi bir an orada, bir an sonra yok oldu.

Bu, ona gizlice yaklaşmayı nasıl başardığını açıklıyordu.

Görüşüyle bile görünmezdi. Tünelleri tararken ondan tek bir iz bile göremiyordu, ayaklarını hafif tutuyor, hareket ederken silahını hazır tutuyordu. Görüşünün ona yaptığı tüm iyiliklere rağmen, kör de olabilirdi.

Kafasına bir şey çarpmadan önce alanda hafif bir kayma oldu, soğuk bir esinti gibi hissedilen zar zor algılanabilir bir değişiklik.

Darien bağırdı ve içgüdüsel olarak tetiği çekti, aniden omuzlarına devasa bir kuş gibi tüneyen yaratığa ateş etti, pençeli ayaklar Filo zırhını delerken parçaladı.

Kurşunlar hiçbir işe yaramıyordu. Onu vuramıyordu ve attığı her kurşun sadece gürültü, enkaz ve Dürtü'sünün yaygara koparmasına neden olan dikkat dağıtıcı ışık parlamaları yaratıyordu.

Bu yüzden silahı atıp kalçasına yakın bir yere kılıfladı.

Başının arkasına uzanarak kadının boğazını kavradı ve omzunun üzerinden çekerek onu önüne yere fırlattı. Kanatları dışarı fırladı, pençeli uçları adamın atardamarlarına saplandı.

Yere atladı ve göğsüne basıp onu olduğu yerde sabitledi, dizleriyle kanatlarını tuttu. Silahını tekrar eline alıp nişan aldı.

Tam tetiği çektiğinde, kurşun doğrudan kadının kafatasına yöneldi, kadın eriyerek yere düştü ve gözden kayboldu. Mermi yerde yığılı kemiklere isabet etti ve kulakları yırtan bir çatırtıyla onları parçaladı, havayı toz bulutu kapladı.

Darien gözlerini kırptırdı. "Bu da ne?" diye nefes nefese kaldı.

O hayalet kıkırdamalarından biri daha tünelden süzüldü.

Öldürme konusunda pek iyi değilsin. Öyle mi, Canavar Avcısı?

"Öyleydim," dedi Darien, "seninle tanışana kadar."

Ne kadar büyük ve kötü olduğunuzu düşünürseniz düşünün, diye mırıldandı yaratık, her zaman kartları sizden daha iyi oynayabilecek biri vardır. Bu ifade belli belirsiz tanıdık geliyordu. Daha önce duymuştu ama nerede? Ve kimin ağzından?

Darien sese doğru dönmeye devam etti, karanlıkta onu arıyordu, silahı her zaman hazırды.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, yeniden ortaya çıktığında, baktığı yönün tam tersinden geliyordu.

Bir çığlık atarak gölgelerin arasından fırladı ve onu yere fırlattı, silahı ulaşamayacağı bir yerdeki kemik yığınlarına çarptı. Homurdandı, kemikler ve kayalar altında kayıyordu, yığın onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu.

Kolları pençelerinin altında sıkışmış, kaba kuvveti bir santim bile hareket etmesini engellerken, Darien sonunda eşiyile karşılaşmış olabileceğini fark etmeye başladı.

Özellikle de yaratığın gözleri güneşte elmas gibi parlamaya başlayıp tüneli kör edici bir ışıkla aydınlattığında. Tısladı ve ona tükürdü.

Tükürük-venom değil.

Birden derisi yanmaya başladı. Zehir onu koruyan büyüleri, Filo zırhının kalın malzemesini ve altına giydiği gömleği eritti. Onu koruyan büyü, rüzgârda sönen bir alev gibi parıldadı-

Ve sonra tamamen kayboldu, onu savunmasız ve açıkta bıraktı, sanki bu Kavşağa bir tişörtten başka bir şey giymeden girmiş gibi.

Yanma hissi yayılırken Darien bağırdı.

Haşlanmıştı. Göğsüne, boynuna, yüzüne asit atılmış gibi hissediyordu. Çıplak elinizi en yüksek ısıya ayarlanmış bir elementin üzerine koyup orada tutmak, etinizin kemiklerinizden eridiğini hissetmek ve sonra parçalanmış elinizden geriye kalanları kızgın bobinlerden sıyırmak gibiydi.

Çok acıyordu. Ve yaratık tekrar saldırmak üzereydi.

Bir silaha, kendisine yardım edebilecek, ulaşabileceği herhangi bir şeye uzandı. *Herhangi bir şeye.*

Seni seviyorum Darien, dedi iblis bir meleğin sesiyle.

Loren'in sesi.

Ve fark etti ki... yarattığın bir an önce söylediği şey kendi düşüncelerinden gelmişti. Demir Rıhtım'da Kasap'la karşılaştığı zamanki anılarından.

Canavar genişçe gülümsedi, yanaklarının derisi beyaz gözlerinin dış köşelerine kadar yarılmıştı. Derisi perdelenmiş, çenelerinin arasında ipler halinde sallanıyordu. Güldü, diş etleri dişlerinin etrafında titreşiyordu.

Loren'in kahkahasıydı.

Bu saçmalığın canı cehenneme. Şimdi kızgındı.

Parmakları toprağa atılmış keskin bir nesnenin etrafına dolandı. Ne olduğunu görmek için bakmadan hareket etti.

Kolunu geriye doğru sararak saldırdı ve volkanik cam gibi görünen uzun bir parçayla yemek borusunu kesti. Ağaç köklerinin hayalet ışığında parlıyordu, bu kötü yere uygun kötü bir gülümseme.

O şey çılgılık atmaya başladı. Kulak zarlarını titreten korkunç, tiz bir feryat. Geriye savruldu, yarasından fişkıran siyah kanı bastırmak için işe yaramaz bir çabayla boğazını tırmaladı, ayaklarındaki kemikler eridikçe fokurdadı.

Darien öfke ve kararlılık dolu bir haykırıyla kendini ayağa kaldırdı. İnin içinde topallayarak ilerledi, botlarının altında kemikleri takırdıyordu. Yaratık ondan kaçmaya çalıştı, geniş gözleri -yine siyahtı, artık beyaz ya da parlak değildi- elindeki silaha sabitlenmişti.

Parçayı geri sararken havada parıldadı. Darien, "Cehenneme geri dön, seni lanet olası sürtük," diye ısırdı.

Ve sonra kafasını kesti. Siyah cam derisini o kadar kolay kesti ki, darbeyi neredeyse hiç hissetmedi, ancak derisi parmak uçlarından dirseğine kadar sanki ulnar sinirini sert bir yüzeye çarpmış gibi karıncalandı.

Derinliksiz gözlerindeki ışık soldu, grotesk yüz hatları ölümle birlikte gevşedi. Önce başı, ardından da bedeni yere düştü. Kan toprağa yayıldı, fokurdayan siyah yapışkandan oluşan büyük bir su birikintisi.

Darien tünel duvarıyla karşılaşana kadar geri, geri, geri adım attı, nemli toprak zırhındaki yırtıklardan tenine sızıyordu.

Uzun bir süre orada durdu, nefes nefese, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Loren'in sesini kullanmıştı. Anılarını çalmıştı. İzni olmadan düşüncelerini dinlemişti. Ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama birdenbire buradan çıkmak için sabırsızlanmaya başladı.

Duvardan uzaklaşarak cebinde bir çakmak buldu ve cesedi ateşe verdi.

Yaratığın kâğıttan derisi hızla tutuştu, alevler siyah, mavi ve yeşile döndü. Tavandan sarkan ağaç kökleri ateşten uzaklaştı, yukarıdaki toprağa çekildi, ahşabın hayalet gibi parıltısı daha soluk bir renge dönüştü. Duvarlar da alevlerden uzaklaştı, inledi, çatırdadı ve dalgalandı, çığlığa benzeyen tiz bir ses tünel boyunca sürüklendi.

Darien göğsüne baktı, yaratığın zehri zırhında büyük bir delik açmıştı. Derisi kabarmış ve çığ kalmıştı, Kyle'ın geçen gün göğsünde başlattığı mürekkep neredeyse mahvolmuştu. Ve eğer yara izi kalmasını engellemenin bir yolunu bulamazsa mahvolacaktı.

Darien saçlarını yüzünden geriye doğru itti, parmakları kafa derisine doğru yumruk şeklinde kıvrıldı. "Siktiğimin orospusu."

O kaltak dövmesini mahvetmişti.

—

Cehennem Kapısı'nın oturma odasındaki kanepede otururken, Loren göğsündeki yaralara bir kat iyileştirici merhem sürerken Darien kıpırdamadan duruyordu. Bacaklarının arasında yere diz çökmüştü, dokunuşu o kadar hafif ve dikkatliydi ki Darien bunu neredeyse hiç hissetmedi.

Merhem okaliptüs ve nane kokuyordu. Bitki özleri kabarcıkları ve yakıcı yanıkları anında sakinleştirerek cildinde hoş ve serin bir his bıraktı.

Darien Loren çalışırken onu izledi. Kahretsin, ona bakmak çok güzeldi. Onu görmek acıyı merhemden daha hızlı yok etti.

Mortifer da Loren'in merhemi sürmesini izliyordu. Darien'in başının arkasındaki kanepeye tünemişti ve merhemın kokusunu her aldığında kızgın yüzü tiksintiyle buruşuyordu. Haydut da Loren'in

Soot ve Noble'la birlikte haliya uzanmış, arka ayaklarını sehpanın altına uzatmış, ödüllü lastik tavuğu yakınlarda yatıyordu. Tanıdık soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ama Darien aralarındaki Ruh Bağı sayesinde onun belli ettiğinden daha endişeli olduğunu hissedebiliyordu.

Yardım etmeme izin vermeliydin, diye homurdandı Haydut.

Darien, Bandit'e bakabilmek için Loren'den gözlerini kaçırmaya zorladı kendini. *Yardımın gerekmedikçe o şeyin senin varlığından haberdar olmasını istemedim.*

İhtiyacın olduğunda yardım isteyemeyecek kadar gururlusun. Bu senin ölümün olacak, biliyorsun.

Belki, diye yanıtladı Darien, odağı Loren'e dönerek. *Ama bugün değil.*

Tanner, Max ve Ivy evdeki uyanık ve boş olan tek Şeytanlardı. Kanepenin yanında durmuş, yorgunluktan gözleri kararmış bir halde sessizce olanları izliyorlardı. Üçü de Darien eve varıp merdivenleri topallayarak çıktığında uyanmışlardı. Görünüşe göre, düşündüğü kadar sessiz hareket etmeyi başaramamıştı.

"Siz uyumaya devam edebilirsiniz," diye teklif etti, Loren diğerlerinden daha kötü kabarmış başka bir deri parçasına geçtiğinde içinden geçen acıyı görmezden gelerek. "Ben iyiyim."

"Hayatta olmaz," dedi Ivy, sesi sertti. Maximus ve Tanner'a döndü. "En son ne zaman acı içinde tıslayarak eve geldi ve herkesi uyandırdı?" Arsız bir ifadeyle Darien'e baktı. "Ah, doğru ya: *hiç.*" Ses tonu aksini söylese de, Darien onun gözlerinde parlayan endişeyi görebiliyordu.

Endişelendiği için onu suçlamadı. Ne de olsa doğruyu söylüyordu: eve bu şekilde geldiği çok nadirdi.

Max, "Geçen yıl bir bar kavgasından sonra işeyip inlediğini hatırlıyor gibiyim," dedi. Geniş omuzları bir kıkırdamayla sarsıldı.

"Hey," diye itiraz etti Darien. "Sekize karşı birdik ve o kadar sarhoştum ki doğru düzgün göremiyordum bile. Kıçıma tekmeyi yedim, bu yüzden işlemem ve inlemem haklıydı, çok teşekkür ederim."

Tanner koltuğun koluna oturdu ve ayak bileklerini çaprazladı. "Dominic'in orada olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Dominic'in kafası o kadar güzeldi ki, barın yanında durmuş yansımaya yumruk atıyordu, ta ki biri kafasını aynaya doğru itene kadar." Diğerleri kahkahalara boğuldu. Darien ekledi, "Bunu size söylediğimi ona söylemeyin." Diğerleri

Angel gece burada kalacaktı. En üst kattaydı ve bu konuşmayı duyamayacak kadar uzaktaydı. Blue'nun odası onunkinin hemen yanındaydı ve nöbetleşe çalışan Familiar ve Şeytanlar tarafından izleniyordu.

Loren ona mizah ve onaylamama karışımı bir ifadeyle baktı. Darien güldü, omuzları eğlenceyle titriyordu.

Onun koluna vurdu. "Kıpırdama," diye azarladı.

Tanner, "Bana okulda benim için o yedi çocuğu dışarı çıkardığın zamanı hatırlattı" dedi.

"Sekiz tane vardı," diye düzeltti Darien. "Ve ben kazandım." Loren soru dolu gözlerle ona bakıyordu. "Tanner kasabaya yeni taşınmıştı ve hiç arkadaşı yoktu-" diye açıkladı.

Hacker araya girdi, "Darien bana sataşıldığını gördü ve benim için ayağa kalkmaya karar verdi. Pislikler tabletimi çalmıştı."

"Sekizine karşı mı kazandın?" Loren ona sordu.

"Evet," dedi Tanner. "Sadece bir kez vuruldu, değil mi?" Darien'e baktı.

"İki kez," diye itiraf etti Darien.

Tanner hatırlayarak gülümsedi. "Güzel zamanlardı."

Loren Darien'e gülümsedi. "İnanılmazsın," dedi ona. "Benim de bazı anlarım oldu."

Loren merhemi bitirdi ve yaptığı işi değerlendirmek için arkasına yaslandı. Kapağı teneke kutuya geri taktı ve sıkıca çevirdi.

"Muhtemelen iz bırakmaz," dedi. "Ama sana biraz daha getirmem gerekecek. Günde üç kez uygulamanız gerekecek."

"Teşekkür ederim, tatlım."

Mortifer yaraları incelemek için onun kucağına zıpladı, tavırları Darien'e bir sincap maymununu hatırlatıyordu.

"Merak etme dostum," dedi Darien ona. Kırmızı gözler endişeyle ona baktı. "Ben iyiyim, söz veriyorum."

"Sence o şey neydi?" Tanner bir esnemenin ardından sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Tekrar konuştuğunda önce kız kardeşinin, ardından da Max ve Tanner'ın gözlerinin içine baktı. "Ama biz öğrenene kadar hiçbirinizin Crossroads'ta iş almasını istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Üçü de hemen başını salladı.

Loren kızgın yaralara bakıyor, dişleri alt dudağını endişelendiriyordu. "Mürekkebin..." Kızın ağzı kaşlarını çattı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama harap olmuş olabilir."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. Bir parmak eklemiyle çenesini yukarı kaldırdı. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum."

"Özür dilerim."

"Bunun için özür dileme, aptal kız." Başparmağıyla ağzının etrafında daireler çizdi, bu his kızın ürpermesine neden oldu. Yaşadığı acı seviyesine rağmen, o ağzın görüntüsü, içinde olduğu çok yakın tarihli anıları geri getirdi. Kahretsin, bu inanılmaz bir histi. Şimdiye kadar yaptığı en iyi oral seks. "Asla özür dileme."

Ivy, "Onu nasıl öldürdün, Darien?" diye sordu.

"Tünelde bulduğum bir bıçağı kullandım. Eski bir silah ya da öyle bir şey olmalı."

Mortifer aniden kanepeden inerek giriş holüne doğru ilerledi, perdeli ayakları sert zeminde takır tukur sesler çıkarıyordu. Hob, el oyması madeni para kasesini incelemek için cam masanın üzerine sıçrarken herkes sessizce onu izledi; küçük parmakları kavisli kenara dayanmış, parmak uçlarında durarak içine bakıyordu.

"Olamaz," diye fısıldadı Max sessiz bir kahkaha atarak, parmakları burnunun kenarını sıkıyordu. "Ben yatağa dönüyorum." Ağzı geniş bir esnemeyle açılarak giriş holüne doğru yürüdü.

Darien, Max'in hangi sonuca vardığını çok iyi biliyordu. Yaralarına dokunmamaya dikkat ederek kanepede öne doğru eğildi ve Mortifer'a seslendi, "Onlardan uzak dur dostum. Onlara buz parçalarına taktığın gibi takılmana izin veremem, tamam mı? Onlar pahalı."

Mortifer onu görmezden geldi ve muhtemelen içinde kaç tane olduğunu sayarak paraları incelemeye devam etti. Mortifer'in minik parmakları parçaları karıştırırken gümüşler usulca şingirdi.

Max masanın önünden geçerken önce ocağa, sonra da Darien'e baktı, ağzı mizahla seğiriyordu. "Herkes iyi geceler," diye seslendi.

"Morty," diye uyardı Darien, lakabı diğerlerinin Max'e verdiği tepkilere karışmıştı. Hob dönüp ona baktı. "Bu kadar yeter dedim."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, Hob masanın içinde eridi ve bir duman bulutu içinde kayboldu; siyah bulut, ışık altındaki değerli taşlar gibi gökkuşağının tüm renkleriyle belli belirsiz parıldıyordu.

Darien başını sallayarak iç çekti.

Haydut'un gözleri parladı. *Eğer ondan bir parça koparmamı isterseniz, seve seve yaparım.* Pirzolarını yaladı, burnunu seğirterek kokladı

havaya karıştı. Darien, Hob'un bu şekilde ortadan kaybolduğunda nereye gittiğini merak ediyordu. Mortifer'i birkaç kez şöminelerde yakalamıştı, sanki şöminelerin içinde kül ve odundan daha büyüleyici bir şey buluyormuş gibi.

Yapmamamı tercih ederim, diye yanıtladı Darien. Ama teklifin için minnettarım.

Bandit yan yattı ve ayak parmaklarını açarak patilerini uzattı. *Sen bilirsin, Bay Alaycı.*

Loren merakla Darien'i izliyordu. "Ne diyor bu?" "Mortifer'den bir parça koparmak istiyor."

"Kötü Haydut," diye sessiz bir sesle azarladı Loren, Tanıdık'a bakmak için döndüğünde hafifçe dalgalanan saçları sallanıyordu.

Haydut tek gözünü açtı. *Lütfen ona benim normal köpekler gibi olmadığımı söyler misin? Kötü köpek ya da yuvarlanmak gibi basit kelimeleri sevmiyorum.*

Ona böyle bir şey söylemeyeceğim, seni kötü köpek. Haydut gözlerini kıstı. *Çekilmez birisin. Senden anlıyorum.*

"Ne diyor o?" Loren sordu.

Darien ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Seni sevdiğini söylüyor." Haydut ters ters baktı. *Yalancı.*

Loren köpeğe gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Bandit." Bandit gözlerini devirdi.

Tavrına dikkat et, diye uyardı Darien, yoksa o lastik tavuğu elinden alırım.

Haydut kılındı. *Tavuğu al, isyan ediyorum. Bunu göreceğiz.*

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi Loren. Pijamasının cebine uzandı ve bir Avertera tılsımı çıkardı. "Biri bunu Dominic uyandığında ona verebilir mi?"

"Yaparım," dedi Ivy. "Zaten genellikle herkesten önce kalkarım." Ivy her sabah güneş doğmadan önce Soot'la birlikte koşuya çıkıyordu.

Darien Loren'e, "Bu Blue için mi?" diye sordu. O da başını salladı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. İnanılmaz derecede özveriliydi. "Sana daha fazlasını getireceğim." Kızın taktığına baktı; teninde toz halinde altın vardı. Birkaç hafta daha, o kadar şanslı olsalar bile, büyü muhtemelen tükenecekti.

"Beş parasız kalacaksın," diye suçladı.

Darien sırtıttı. "Benim toplama hızıma göre değil." Kızın yüzündeki endişeyi görünce, "Altın. Hatırladın mı tatlım? Sen benim için her türlü paradan daha değerlisin."

Bu ifade başını eğmesine ve yanaklarının pembeleşmesine neden oldu.

Ama çok geçmeden bir esnemeyi bastırdı, eli yarı açık ağzına gitti. Onu uyandırdığı için kendini çok kötü hissetti.

Ayağa kalktı ve onun halıdan kalkmasına yardım etti. "Hadi yatağa gidelim." Bu geceyi unutmaya ve süitine dönüp tüm dünyasını kollarının arasına almaya fazlasıyla hazırды.

Loren ertesi sabah sessiz bir eve uyandı.

Yatakta yuvarlanarak esnemesini bastırdı ve yatağa uzandı ama parmakları boş bir alan ve soğuk çarşaflarla karşılaştı.

Göz kapakları çırpınarak açıldı. Komodinin üzerindeki saat yalan söyleme yeteneğini geliştirmemişse, saat çoktan dokuz buçuğu gösteriyordu. Bu kadar geç uyumak istememişti ama dün ve dün geceki olaylardan sonra, şimdiye kadar ölü gibi uyumuş olması onu şaşırtmamıştı.

Darien'in son birkaç saattir yatakta yanında olması kesinlikle yardımcı olmuştu. Tüm bu süre boyunca ona sarılmıştı, kolları onu sarmış, sırtı ön tarafına sıkıca bastırmıştı. Onun kendisine böyle sarılmasını, rüyalarında bile onu güvende tutmasını seviyordu. Ama bu, onsuz geçen uzun gecelere katlanmayı her zaman daha da zorlaştırıyordu.

Ve sabahları.

Güneş ışınları o kadar parlaktı ki komodinin üzerinde yanan büyülmumları sönük gösteriyordu.

Gözlerini kısarak elini gözlerine götürdü ve bir saat daha uyumayı düşündü. Hafta sonuydu, bu yüzden fazladan dinlendiği için kendini suçlu hissetmemesi gerektiğini düşündü. Tanrım, gözleri hâlâ yanıyordu ve panjurların arasından sızan ışık da buna yardımcı olmuyordu.

Bunu tartışırken, evin içinde yaşam belirtisi olup olmadığını dinledi. Ama hiçbir şey yoktu. Ne Ivy'nin piyano çalarken çıkardığı müzik, ne televizyonun uzaktan gelen uğultusu, ne yankılanarak katına kadar çıkan sesler, ne de malikânenin her yerinde birbirini kovalayarak kargaşaya neden olan Familiar'lar.

Loren yan döndüğünde komodinin üzerindeki vanilyalı mum koleksiyonunun yanında bir kalem ve buruşuk bir not gördü.

Kendini dirseklerinin üzerine iterek yatağın üzerinde kaydı, bir market fişi olduğunu fark ettiği şeyi alabilecek kadar uzağa.

7/24 *Dur*, yazıyordu. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırdı ve Darien'in arkasındaki düzgün yazıyı okudu.

Günaydın, güzelim. Gidip bir koleksiyon yapmam gerekti ama öğleden sonra döneceğim. Max ve Dom'un yanında bugünlük Blue var.

NOT. Seni seviyorum, seni küçük

*velet. Xoxo,
Cesaret*

Ağzının kenarları bir gülümsemeye seğırdi. Uzun süre nota baktı, en çok da notun sonuna eklediğı şeye ve ismine. Nedenini bilmiyordu ama adamın el yazısını görmek onu her zaman şaşırtmayı başarmıştı. Çoğu erkekten daha düzgün, daha dikkatli. *Onun* yazısı bile onunkinden daha dağınıktı.

Loren, balkon kapısının yanındaki minderine kıvrılmış olan Singer'ı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktı ve notu saklaması için komodinin en üst çekmecesine, Darien'in birlikte geçirdikleri kısa süre içinde onun için yazdığı diğer notların arasına koydu. Henüz keşfetmediyse bile eninde sonunda keşfedeceğini ve notları sakladığı için onunla alay edeceğini biliyordu.

Yatağın altına doğru tekmelenmiş terliklerini buldu ve üşüyen ayaklarını içine soktu. Keşke Darien evde olsaydı da buz gibi ayak parmaklarını onun sırtında ısıtabilseydi. Bunu yapmasından nefret ettiği konusunda ısrar etmeye çalıştı ama bir şey ona yalan söylediğini söylüyordu, özellikle de bunu yaptığında her zaman irkilmediğı için.

Ev sessizdi ve görünüşe göre boştu. Loren koridorun sonuna doğru ilerledi ve büyük merdivenden aşağı atladı, bu sırada kendi kendine mırıldandı. Giriş holündeki avizenin üzerindeki kristaller sabah güneşini yansıtıyor, lekesiz duvarlara gökkuşağı ve beyaz ışık zerrecikleri saçıyordu.

Giriş holüne indiğinde, mutfaktan yayılan demlenmiş espresso, taze krep ve akçaağaç şurubu kokuları ağzının sulanmasına ve midesinin guruldamasına neden oldu.

Hızını artırdı, oturma odasının önünden aceleyle geçti-

Darien'in yemek masasındaki her zamanki koltuğuna uzanmış, çilek sarısı saçlı bir kadın Kara Katil görünce donakaldı. Bacak bacak üstüne atmış, altın sarısı yaz bronzluğu giydiği beyaz elbisenin üzerinde koyu bir renk almıştı. Elbisesiyle birlikte bir de kürk manto giymişti; yaşadıkları iklim düşünüldüğünde, son zamanlarda yağın yağmura rağmen tuhaf bir kıyafet seçimiydi bu. Sağ kolunu masaya dayamış, keskin tırnaklarıyla meşe ağacının yüzeyine kazınmış sanat eserine -Angelthene'in üzerinde gezinen kanatlı bir şeytan- ritim tutuyordu.

"Merhaba Loren," diye mırıldandı Warg. Kalın saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve hemen altındaki hilal dövmesini ortaya çıkardı. "Beni hatırlıyorsun, değil mi?"

"Valary." Loren onun adını sessiz bir nefesle söyledi ve bu da izinsiz giren kişiye onu gördüğüne ne kadar şaşırdığını anlatıyordu. Kalbi, Warg'ın duyabileceğini bildiği düzensiz bir ritimle çarpıyordu.

"Aww." Valary parlak dudaklarını büzdü. "Neden bu kadar korktun? Sadece merhaba demek istedim."

Loren omurgasını dikleştirdi. "Çık dışarı."

Warg'ın güzel yüzüne derin bir kaş çatma ifadesi yerleşti. "Misafirine böyle mi davranıyorsun?"

Loren tekrar, "Defol," dedi, kelimeler bir kırbaç şaklaması gibi kırbaçlanıyordu. "Burada olmaya hakkın yok."

İçeri nasıl girmişti ki? Gözleri buzdolabına kaydı ama Mortifer hiçbir yerde görünmüyordu. Yine de Loren mısır gevreği kutularının arkasında bir gölge gördüğüne yemin etti, sanki Hob bir an önce oradaydı ama ortadan kaybolmuş, sık sık yaptığı gibi duvarların ya da dolapların içinde eriyip gitmişti.

Valary onun bakışlarını takip etti ve dudak büktü. "Sanırım kimse Hob'a Darien'in başka bir kış parçasına geçtiğini söylemeye zahmet etmemiş."

Loren'in kanı damarlarında ısındı. "Cehenneme kadar yolun var."

"Defol," diye ciyakladı Valary. "Cehenneme git. Çok sınırlı bir kelime dağarcığın var Loren."

"Sözlerimi senin için harcamama gerek yok. İzinsiz giriyorsun ve eğer defolup gitmezsen-"

Valary bacak bacak üstüne attı ve ayağa kalktı. "Ah, eğer dışarı çıkmazsam ne olacağını söyle bana," diye araya girdi, sesi de hareketleri kadar acııcıydı. "Darien bana kızacak, değil mi? İhtiyacın olan şey oldukça acınası

sizin için savaşacak bir erkeğe güvenmek." Topuklu ayakkabılarını yere vurarak odayı geçti.

Loren giriş holüne doğru geri çekildi. Geri çekildiği için kendinden nefret ediyordu; bu tür davranışları geride bıraktığını sanıyordu ama Valary'nin yüzündeki ifade...

İçinde nazik hiçbir şey yoktu. Gülümsemesi zehir doluydu ve gözlerinde, sudaki kanın kokusunu alan bir köpekbalığı gibi onu dengesiz gösteren bir kıvılcım vardı. Burada hissedilmesi gereken gerçek bir tehlike vardı ve Loren bunu görmezden gelirse aptallık etmiş olurdu.

Valary yürümeyi bıraktı.

Loren de durdu. şimdi giriş holünün ortasındaydılar, n kapılardan sadece birkaç metre uzaktaydılar - birbirlerinden sadece birkaç metre uzaktaydılar.

Warg'ın gülümsemesi büyüdü. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Sesi garip bir şekilde sessiz ve nazikti, sanki ağlayan bir çocuğu teselli ediyormuş gibiydi. Gözleri ağır bir kırpışla kapandı ve tekrar açtığında simsiyahtı.

İşte o zaman saldırdı. Fiziksel olarak değil ama yine de bir saldırıydı.

Bu, Loren'in Darien'in barda Dennis Boyd üzerinde kullandığını gördüğü türden bir güçle zihnine yapılan bir saldırıydı. Valary onun zihnine girmişti -en kötü türden bir istila- ve onu olayları sanki kendisi yaşamış gibi görmeye zorluyordu. Korkunç şeyler.

Bu his, kafatasının içine kurtçuk gibi girmiş, istenmeyen bir varlık zihnine girip dizginleri ele geçirmiş, onu gözlerini kaıramayacağı -kaçmak için gözlerini bile kapatamayacağı- şeylere tanık olmaya zorlamıştı.

Valary'nin zihnine soktuğu görüntüler ruhunu parçalayan kurşunlar gibiydi. Her biri ardında asla iyileşmeyeceğinden korktuğu açık bir yara bırakıyordu. Görüntüler canlıydı, sanki bir film izliyormuş gibi; varlığının her zerresiyle nefret ettiği bir film. Her görüntüyü Valary'nin gözlerinden görüyordu, sanki Warg'ın beynine iğnelediği her anıyı yaşamıştı.

Ve yle olmasını diledi. Valary'nin yerine bu anıları yaşamış olmayı diledi.

Çünkü gördüğü şey kısa süre önce onun gerçekliği haline gelmişti.

Valary bir gece kulübünün grafitili tuvaletinde önünde diz çökmüş, ağzı ve eli sarılmış haldeyken Darien'in yüzündeki karanlık coşku ifadesini gördü.

onun sikinin etrafında. Darien'in yatağının yanındaki yerden tavana kadar uzanan yaldızlı aynada kendine baktığını gördü - *onların* yatağı, Loren'in her gece içine girdiği çarşaflar - arkadan becerilirken. Onu arabasının arka koltuğunda, topuklarını omuzlarına koymuş bir halde gördü.

Loren'in ciğerlerinden delici bir çığlık koptu ve Valary'nin elinden kurtulurken avizenin üzerindeki kristaller çığlığı yankıladı. Warg'ın büyüünün etkisi, taşıyıcısına bir lastik bant gibi geri dönerek tökezlemesine neden oldu.

Loren onun şaşkınlığından yararlandı. Yıldırım hızıyla uzandı ve iki eliyle Valary'yi itti.

Warg topuklu ayakkabılarının içinde bileğini yuvarladı, neredeyse cilalı zemine düşüyordu, gözlerindeki siyah soluyordu.

Ama çabucak toparlandı ve çok geçmeden Loren'e doğru hamle yaptı, hayvansı bir hırıltı dişlerini gıcırdatıyordu.

Loren bir adım geriye sendeledi ama Valary'nin keskin tırnakları onu boğazından yakaladı ve olduğu yerde sabitledi.

Nefes almaya çalıştı, kurtulmaya çalıştı ama Valary'nin onu tutuşu kıpırdamadı. Ve Warg'un yüzü sadece birkaç santim uzağındaydı, gözlerinde manyakça bir zevk ifadesi vardı.

"Şimdi anlıyorsun, değil mi?" Valary'nin soğuk kahkahası daha çok bir kıkırdamaya benziyordu.

"Öyle değil mi?" Keskin tırnaklar derisini kesti. "Küçük kaltak."

Warg'ın kesici dişleri uzamaya başladı, gözlerinin buz mavisi rengi kurt altınına dönüştü. Boğazındaki keskin tırnaklar daha da sıkılarak son nefes kırıntısını da kopardı. Loren, Valary'nin ellerinin arkasını tırmaladı ama Warg kan akarken bile irkilmedi.

"Sen onun için yeni bir şey değilsin," dedi Valary, dişlerini hâlâ göstererek.

"Hiçbir şey

Özel. Eminim daha önce hiç böyle sikilmemiştir."

Loren nefes alamıyordu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor, dizleri titriyor, ciğerleri büzüşüp posa haline geliyordu-

Derin bir erkek sesi Cehennem Kapısı'nı yırttı.

Valary bıraktı.

Loren sendeleyerek masaya doğru yürüdü. Terli elleriyle soğuk kenarı kavrayarak masaya yaslanırken soluk soluğa bir nefes aldı. Çiçek vazosu onun titrek tutuşuyla sarsıldı, gevşek yapraklar cam yüzeye doğru süzüldü. Tatlı hava ağrıyan ciğerlerine doldu ve öksürdü, hırıltılı nefes üstüne hırıltılı nefes alırken boğazı yanıyordu.

Valary, kendini beğenmişlikten başka bir şey olmayan bir gülümsemeyle, Travis merdivenlerden aşağı koşarken, savaş botları halıya çarparak teslim olmak için ellerini kaldırdı. Mortifer boynundan bir zincir gibi sarkıyordu, boncuk gibi kırmızı gözleri endişeyle doluydu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Travis talep etti. Yumrukları sıkılıydı, zayıf kollarındaki tendonlar derisinin altından dışarı çıkıyordu. Merdivenleri tepinerek inerken duvarlardaki resimler takırdadı.

Valary onu görmezden geldi, Loren'le yüzleşmek için başını çevirdiğinde gözlerindeki tuhaf altın rengi soldu. "Yakında senin amcığından bıkacak, seni küçük sürtük."

"Bu kadar *yeter!*" Travis son basamağa ulaşır giriş holünü geçerken gürlledi. Kapıya bir el salladı. "Defol buradan ve çıkarken kapının izinsiz giren kıcına çarpmasına izin verme."

Valary cüretkâr bir kaşını kaldırdı. "Görünüşe göre Darien'in öfkesi sana da bulaşmış Trav."

"Senden hiç hoşlanmadım, Valary," dedi Travis, sesi alçak ama keskin bir şekilde ona doğru yaklaşıırken. "Sana tahammül etmemin tek nedeni Darien'in seni becerecek kadar çekici bulmasıydı. Eğer evimizden defolup gitmezsen, yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi sileceğim. Bıçaklarımı nasıl sevdiğimi bilirsin."

Bu tehdit Loren'in ayaklarının üzerinde sallanmasına neden oldu ve Valary'nin yüzündeki o kendini beğenmiş ifade gerçekten de silindi.

Travis, Valary'e gitmesi için iki saniye verdi.

Warg yerinden kımıldamayınca patladı. "*Çık dışarı!*" diye bağırdı, kolları öfkeyle titriyordu. "*ŞİMDİ.*"

Loren'in kalbi onun sesinin yüksekliğinden dolayı hızla çarpmaya başladı ve ruhu derisinden fırlayacakmış gibi hissetti.

Valary kapıyı açtı. Ön basamaklara çıkmadan hemen önce Loren'e tısladı, "Seninle tekrar görüşeceğiz."

Travis kapıyı tuttu ve arkasından çarparak kapattı, neredeyse kapıyla sırtına vuruyordu.

Arkasını dönmesi bir an sürdü. Burun delikleri alev alevdi, gözlerindeki ateş dehşet vericiydi. "Çok özür dilerim-" diye başladı.

"Nefes alamıyorum Travis," diye soluk soluğa kaldı. Bir elini göğsündeki ağrıya bastırdı. "Nefes alamıyorum."

Yanına geldi ve o n u kucakladı, bacakları pes etmeden hemen önce ona ulaştı. Gezegen sallanıyormuş gibi hissediyordu.

Mortifer, Travis'in boynunun arkasından ona baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı, minik yumrukları Şeytan'ın saçlarını kavrıyordu.

"Sorun yok," dedi Travis. "Sorun yok."

Loren konuşmaya çalıştı, doğrulmaya çalıştı ama ikisini de yapamadı. Birkaç dakika boyunca Loren'e sarıldı ve sonunda yardım almadan kendi başına ayakta durabilene kadar çılgınca nefes alıp verişini yavaşlatmaya odaklandı.

Yavaşça Travis'ten ayrıldı ve tekrar masanın kenarına tutundu. Uzun bir süre cilalı zemine baktı, zihni karmakarışık.

Travis, kadın konuşmaya hazır olana kadar kollarını kavuşturmuş, sessizce bekledi. "Ben iyiyim," dedi sonunda, kelimeleri boğuk boğuk çıkmıştı. O bile yalanı duyabiliyordu içlerinde. "Ben iyiyim."

"Sana vurdu mu? Bir şey yaptı mı?"

"Ben iyiyim Travis. Zihnime yaptığı şey bedenime yaptığından çok daha kötüydü." Boğazında düğümlenen hıçkırıkla savaştı, Valary'nin zihnine soktuğu görüntüler intikam duygusuyla yeniden ortaya çıktı.

Travis'in yüzünü bir gölge kapladı. "Ne yaptı-" Durakladı, yüzü farkına vararak yumuşadı. "Sana Darien'le ilgili anılarını gösterdi." Küfretti ve bir elini yüzüne götürdü.

"Darien'e söyleme. Lütfen. Ona söylemeyeceğine söz ver."

"Loren, yapamam-"

"Ona söyleyemezsin." Boğazını yakan safrayı yuttu. "Bunu unutmak istiyorum, tamam mı? Onun bilmesini istemiyorum. Bana gösterdiklerini duymak zorunda kalmasını istemiyorum, yoksa-"

"Tamam, tamam." Uzanıp onun omzunu ovuşturdu. Travis şefkat gösterecek bir tipe benzemiyordu, o yüzden bu jesti takdir etti. "Sadece nefes al, tamam mı?"

Tıpkı Travis'in söylediği gibi yaptı. "Nefes al," dedi Travis tekrar.

Loren masadan kalktı ve merdivenlere yöneldi. "Ben yukarı çıkıyorum." Sesi de hissettiği kadar zayıf çıkmıştı. İlk basamağa ulaştığında tırabzana tutundu ve kendini yukarı çekti.

"Bir şey yapmamı ister misin?" Travis aradı.

"Sanırım yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Teşekkürler, Travis."

Darien'in süitine girip balkona çıkmayı başararak kendini şaşırttı. Uzun bir süre yasemin kokulu havayı soludu, aldığı her tatlı nefes ağrıyan

boğazını yakıyordu. Bir şekilde bunu yapmamayı başardı.

Ama Valary'nin **o n u** görmeye zorladığı görüntüler, sanki dağlama demiriyle dağlanmış gibi zihnine kazınmıştı.

Tek gördüğü onlardı.

"Güzel bir yerin var Art."

Elleri kahverengi deri ceketinin ceplerinde olan Maximus, Dallas'ı karmakarışık binada takip ederken ayaklarını hafif tutmaya çalıştı, dirsekleri neredeyse masaların kenarlarına tehlikeli bir şekilde yakın dengelenmiş kapları ve küçük kazanları çıkarıyordu.

Döşeme çok eski olmalıydı. Her adımını protesto ediyor, kızışmış bir kedi gibi gıcırıyor ve inliyordu.

Bir adım sonra, ağırlığının altında bir döşeme tahtası çöktü. Keskin bir *çatırtı* odanın içinde çınladı ve aşağı baktığında, sanki ince bir buzun üzerinde duruyormuş gibi, tahtada ince bir çizginin yarıldığını gördü.

Max dondu kaldı. "İçimden bir ses kapının yanında beklemem gerektiğini söylüyor."

Arthur J. Kind odanın ortasındaki bir masada oturuyor, etrafı kitap yığınları, sicimle bağlanmış bitki demetleri, isimlendirilemeyecek kadar karmaşık laboratuvar cam eşyaları ve yanardöner sıvılar içeren test tüpleriyle çevriliydi.

Arthur başını kaldırmadan, "Saçmalama Maximus," dedi. Buruşuk bir el hareketiyle Art'ın masasına ilk gelen Dominic'i işaret etti, onu Witchlight Simya ve Arşivleri'nde görülecek pek çok şeye gözlerini dikmiş bakan Blue izledi. Dallas acele etmiyordu; okuldan erken çıkmış ve Lucent Enterprises'da yaşanan onca saçmalıktan sonra Arthur'un yeni iş yerini görmeye hevesli olduğu için onunla gelmek istemişti. Art devam etti, "Eğer bu kanatlı beyefendi katlardan düşmeden ya da binayı havaya uçurmadan odanın karşısına geçebiliyorsa, sen de geçebilirsin."

"Bunu duyduğun mu Max?" Dominic sırtarak omzunun üzerinden baktı. "Bana kanatlı beyefendi dedi." Max kaşlarını çatınca Dominic arkasını döndü, omuzları gülmekten titriyordu. "Max benim kadar zarif ve hafif ayaklı olmayı dilerdi."

"Burada çalışmaya ne zaman başladın Arthur?" Dallas sordu. Sol duvara yaslanmış masalardan birinin üzerine eğildi ve uzun kırmızı tırnakları cama çarparak bir kondansatörün kenarına vurdu. Masanın arkasındaki kirli pencereden süzülen öğleden sonra güneşi saçlarını erimiş bakıra çevirmişti.

Max onun sırtının nasıl kıvrıldığını, yuvarlak poposunun tozlu havada nasıl yükseldiğini fark etmekten kendini alamadı. Göğüsleri alçalmış, bir cam eşya koleksiyonunu devirmekle tehdit ediyordu. Hâlâ okul üniformasını giyiyordu, Max'in bir süredir onu sıklıkla istediği bir kıyafetti bu.

Aleti sertleşmeden önce başını çevirdi.

"Ah, bugün günlerden ne?" diye mırıldandı yaşlı adam, herkesten çok kendine soruyordu. "Pazartesi, öyleydi. Pazartesi benim ilk günümdü."

"Burayı sevdin mi?" Dallas odanın içinde yürümeye devam etti, duvarların her santimini kaplayan yağlı boya tabloları baktı.

Max yine onun peşinden gitmeye başladı, her döşeme tahtası gıcırdadığında ya da patladığında irkiliyordu. Gerçekten o kadar ağır mıydı?

"Resmi olarak emekli olmadan önce biraz zaman geçirmek için mükemmel bir yer olduğunu söyleyebilirim," dedi Arthur. "Bana bakın, sizi eğlendirmek için gözümü görevimden zor ayırıyorum." Her ne yapıyorsa bitirdi ve önündeki masada açık duran kitabı kapattı, sayfalar bir toz bulutuyla birbirine karıştı. Ellerini kapağın üzerinde kavuşturdu. "Pekâlâ, sizi buraya getiren nedir?"

"Yeni bir arkadaşımız var," dedi Max. Yere düşmeden onlara yetişmeyi başarmıştı, grupları şimdi Arthur'un masasının bir ucunda toplanmıştı. "Adı Mavi."

"Mavi mi?" Arthur ona baktı, gözlükleri burnundan aşağı kayıyordu. İlginin altında küçüldü, söğüt gibi vücudunu öyle bir eğdi ki, yarısı yanında ölümcül bir gölge gibi beliren Ölüm Meleği tarafından gizlendi. "Önce isim mi yoksa saç mı geldi?"

"Gerçekten bilmiyoruz," diye başladı Dominic. Kız ona baktı, kaybolmuş gibiydi. Dominic konuşurken gözlerini kızıdan ayırmıyordu ve Max meleğin rahatlatıcı kanadını kızın omuzlarına nasıl örttüğünü gözden kaçırmadı. "Max, Lace ve Tanner onu dün gece nehir kenarında bulmuşlar. Sadece Ilevynce konuşuyor, bu yüzden adı dışında hakkında pek bir şey öğrenemedik."

Dallas Meleğin karın kaslarına dirsek attı. "Dom Ilevynce bildiğinde ısrar ediyor ama tercüme edebildiği tek şey onun renkli bir kuş arayan bir grup insanla birlikte olduğu." Homurdandı. "Sence bir papağan ya da muhabbet kuşu muydu?"

Max kendini tutamadı; hırıltılı bir kahkaha attı ve Dallas'ı uçurumun kenarına itti. Gözleri sulanarak homurdanmaya başladı.

Dominic ters ters baktı. "Arthur beni haklı çıkardığında, benimle alay ettiğiniz için hepiniz kendinizi aptal gibi hissedeceksiniz."

"Pekâlâ, şaka bitti," dedi Max sırtarak. Yanakları ağrıyordu. "Sadece takılıyoruz, dostum." Ama Arthur da gülmemeye çalışıyordu ve normalde ciddi olan adamın eğlencesini kontrol etmekte zorlandığını görmek Max'i neredeyse yeniden gülmekten kırıp geçirecekti. Bir sonraki sözlerini bulmak için tonozlu tavandan sarkan örümcek ağlarına bakmak zorunda kaldı. "Burada bize yardımcı olabilecek bir kitap var mı?"

Arthur soğukkanlılığını yeniden kazanmayı başardı. "Sanırım bu şehirde Ilevyn hakkında kitap olan bir yer varsa, o da bu raflardır." Ayağa kalktı ve uzun odanın arka tarafına doğru ilerledi. "Benimle gelin. Bu biraz zaman alabilir ve bu tartışmayı kesin olarak çözmeliyiz: Amerika papağanı mı, muhabbet kuşu mu?"

"Hepinizden nefret ediyorum," diye homurdandı Dominic. Ama Arthur'un peşinden gitti, Blue da hemen arkasındaydı.

-

"Madem sürekli mesajlaşacaktın, neden benimle gelmek istedin?" Max Dallas'a sordu.

Huysuzluk ettiğinin farkındaydı ama elinde değildi; biraz uyuması gerekiyordu. Kalendae'den beri uyumakta güçlük çekiyordu ve tek uyumayanın kendisi olmadığını biliyordu. Ancak aile üyelerinin her birinin gelip giden sorunları olsa da, Darien'inki Max'in sık sık yardım almasını önerecek kadar ısrarcıydı. Gecenin her saati, her gece ayaktaydı; hepsinden daha kötü durumdaydı.

Diğerleri bir masada oturmuş, Arthur'un kirli raflardan topladığı bir avuç kitabı inceliyorlardı. Şimdiye kadar hiçbir yere varamamışlardı ama hiçbiri bunun kolay olmasını beklemiyordu.

Dallas'ın nefesi kesildi ama başını ekrandan kaldırmadı. "Kıskandın mı, Reacher?"

"Hayır." Ama telefonuna bakıp sıırtmayı, tuşlara basmayı bırakmamıştı. Kıskanç bir tip olacağını hiç düşünmemişti ama cadıya karşı hisleri ve onlarla birlikte hayal gücü de kontrolden çıkmaya başlamıştı. "Kiminle konuşuyorsun?"

Dallas telefonunu çantasına yerleştirirken şarkı söyler gibi bir sesle "Sadece bir arkadaş," dedi. Sonunda.

"İşin bittiyse buraya gel ve yardımcı ol." Başını masaya doğru eğdi.

"Afedersiniz?" *Uh-oh.* Dal'in sesi keskin bir şekilde yankılandı, diğerlerinden toplu bir sus işareti ve muhtemelen çılgın kızılın neden bu kadar gürültü yaptığını merak eden Blue'dan meraklı bir bakış aldı. Lacey Blue'ya eski giysilerinden bazılarını vermişti ve dün gece izleme cihazını kestiği kolunu şimdi gazlı bezle kaplıyordu. Saçları kuruyup tarandıktan ve cildindeki kirler temizlendikten sonra boğulmuş bir kediden çok normal, sıradan bir kız gibi görünüyordu. Şey, saçları dışında. Dallas ona bıkkın bir şekilde elini salladı. "Nasıl yardımcı *oluyorsun?*" diye sordu.

Max sinirlendi. "Ben nöbet tutuyorum."

"Oh, *çok* yardımcı oldun, Max." Sesini alçak tutmaya çalıştı. "Tüm bu tehlikeli kitaplardan ve şişelerden kesinlikle korunmamız gerekiyor. Kağıt kesiğinden ölmek istemeyiz, değil mi?"

"Aslında," diye mırıldandı Dominic, önündeki kitapta eskilikten ve tozdan çatırdayan bir sayfayı çevirirken dikkati dağılmıştı, "buradaki bazı şeylerin patlamayacağından o kadar emin olmazdım."

Mavi, kafasını bir kuş gibi iki yana eğmiş Dallas'ı izliyordu. Kendini masadan kaldırdı ve cadıya doğru bir adım attı, beyaz spor ayakkabıları eski zeminde duyulmuyordu. Sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi topuklarına basarak yürümek gibi bir alışkanlığı vardı. Max hâlâ tüm bu maviliği atlatamamıştı. Bu... garipti. Gerçekten çok garipti.

"Ne oldu?" Dallas kaçmaya hazır görünerek sordu. "Sorun ne?" Gözleri çaresizce Max'e kaydı.

Omuz silkti, muhtemelen görüldüğü kadar eğlenmiş hissediyordu.

Mavi yavaşça uzandı ve Dal'ın saçından bir örümcek ağını kopardı.

Dallas'tan bir çığlık koptu. Beherleri salladı ve zavallı Arthur'a neredeyse kalp krizi geçirtcekti.

Max bunun geldiğini görmüş olsa da, tiz ses yine de tüylerini diken diken etti. "Lanet olsun, Red," diye yakındı, ürpertiden kurtulmak için omuzlarını sallayarak.

Dallas olduğu yerde zıplıyordu, gümbürdeyen ayakları camların takırdamasına ve kitapların raflarda birbirine çarpmasına neden oluyordu. "Ewwwww! Alın şunu, alın şunu! Çıkar onu, çıkar onu!"

Mavi sakince örümcek ağının yere düşmesine izin verdi. Dallas'ın saçlarını inceledi ve başını yana eğdi, tuhaf, geniş gözlü ifadesiyle yine bir kuşa benziyordu. "Scarlet," diye düşündü.

"Hey, bir kelime biliyor!" Dallas vurgulu bir şekilde Mavi'ye el salladı.

Max bir parmağını kulağına soktu ve gürültünün verdiği acıyı dindirmek için ovaladı. "Tam burada duruyorum Dal," diye mırıldandı. Mavi'ye hitaben, "Ben ona bazen Kırmızı diyorum ama onun adı Dallas. Dallas Loud- as-Hell Bright."

Mavi ona boş bir bakış attı. Sonra bir elini kaldırdı ve Dallas'ı işaret etti - saçını değil, göğsünü. "Scarlet," dedi tekrar, parmağını ona doğru sallayarak. "Inferno." Kelimeleri dikkatle söyledi, anlamaları için çaresiz görünüyordu. "*Scarlet.*"

Dallas'ın kaşları çatıldı, alt dudağı düşünceli bir şekilde dışarı çıktı. Max, Dominic ve Arthur'un arasına baktı. "Dallas," diye düzeltti cadı, işaret parmağıyla kendi göğsünü dürterek.

Bir süre sessizlik oldu. Max bir açıklama bulmak için Dominic'e baktı ama Melek ellerini havaya kaldırdı, yüz ifadesi Arthur'un ki kadar şaşkındı.

"Dallas," diye tekrarladı Mavi başını sallayarak. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Tuhaf, diye düşündü Max.

Witchlight'ın kapısının üzerinde asılı duran paslı çanlar çaldı. Herkes kimin girdiğini görmek için dönerken Max silahına uzandı ama kuzguni saçlı kızı ve peşindeki iri yarı kurt adamı fark edince hemen vazgeçti.

"Ciddi misin sen?" Max homurdandı.

AA üniformasını giymiş olan Sabrine, yüzünde bir sırıtişla onlara doğru zıpladı. Arkasında Logan Sands vardı, sanki dakikalar önce yataktan sürüklenerek çıkarılmış gibi görünüyordu. Ağzını tüm dişlerini görebileceğiniz kadar genişleten esnemesi bunun kanıtıydı.

"Mesajlaştığın kişi *bu* muydu?" Max Dallas'a, burada olmaktan fazlasıyla mutlu görünen yarı cadı yarı kurt adamı işaret ederek, "Bu mu mesajlaştığın kişi?" dedi. Artık bebek bakıcılığı yapması gereken *daha fazla* insan vardı. Darien, Blue'nun varlığını gizli tutmak konusunda kararlıydı ama Dallas'ın bunu umursamadığı belliydi. Tanıştıklarından beri Darien'i o kadar çok kızdırmıştı ki, Cehennem Kapısı'na girmesini yasaklamamış olması bir mucizeydi.

Işıl ışıl parlayan Dallas, kolunu Sabrine'in omuzlarına doladı. Ne kadar da yakışıklıyız bakışı atarak başlarını birbirine yasladılar. "Sana bir arkadaşşıma mesaj attığımı söylemişim," dedi Dallas.

"Senden ne yaptığımızı kimseye söylememeni istemiştim."

"Sabrine *herhangi biri* kategorisine girmiyor, Max. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi." Dallas kimseyi dinlemezdi ama anlaşılan o da bunu anlamamıştı.

"Yardım etmek istiyorum," dedi Sabrine çenesini kaldırarak. "Ayrıca, böyle şeylerde iyiyimdir."

Dallas başıyla onaylayarak, "Öyle," dedi.

Max gözlerini devirdi. "Her neyse. Ama başka yardımcı yok.

Anladınız mı?" "Anladım," dedi ikisi de aynı anda, sesleri birbirine karışarak.

Yine çeviri üzerinde çalışmaya başladılar. Logan da bu tür işlerde iyi değildi, bu yüzden o ve Max yakınlarda durup diğerlerinin sayfaları çevirmesini ve not defterlerine bir şeyler karalamasını izlediler.

Dallas konuşup gruba hitap ettiğinde Max, Logan'la Kan Gülü Evi hakkında bir sohbete dalmıştı.

"Çocuklar," dedi.

"Emilie Kalendae'den beri Chrysantha'yla temas kurmadı," diyordu Logan. "Chrys onu Kan Gülü'nde kontrol etmek isteyip duruyor ama bir kurt ön kapıya kadar yürüyemez-"

Dallas bağırdı, "*Çocuklar!*"

O anda herkesin dikkatini çekmişti. Yüzlerini ona döndüler, yaptıkları konuşmaları bıraktılar, kalemler kağıt üzerinde dondu.

"Bir sorunumuz olabilir." Telefonunun ekranında bir şeye tıkladı ve ardından görebilmeleri için cihazı ters çevirdi.

Üzerinde bir kızın yüzünün fotoğrafı vardı. Omuzlarına kadar uzanan saçları açık mavi, gözleri elektrikli deniz mavisiydi. Gülümsemeden kameraya bakıyordu, bakışları ekrandan nefret saçıyordu.

"Bu sen misin?" diye sordu Mavi'ye.

Öyleydi. Aranan bir suçluydu, sabıka fotoğrafı dünya çapındaki tüm internet sitelerinde yayınlanmıştı.

Daha da kötüsü, başına ödül konmuştu. Büyük bir bedel.

Şeytanın Avukatı'nın içinde olmak bir sürü anıyı geri getirdi. Bu anılardan bazıları - çok daha yeni olanlar - ıslak bir rüyanın gerçekleşmesi olsa da, diğerlerinin çoğu... o kadar da harika değildi. Ve bu hafif bir ifade oldu.

Mekânın tam kapasite dolu olması için henüz çok erkendi ama bu durum mekânı daha davetkâr kılmıyordu. Elbette solunacak daha fazla hava vardı, ama gerçek değişmemişti: burası bir lağım çukuruydu. Buldozerlerle yıkılması gereken çirkin bir bina. Ama Darien'in bu lağım çukuru için planları vardı. Buldozer içermeyen planlar.

En azından henüz değil.

"Sence Baylor bizi bekliyor mudur?" Ivy, sisle kaplı dans pistine çıkan merdivenlerden aşağı inerken cıvıladı. Parmaklıklara tutundu, parmakları yüzeyi kaplayan kırağıda eriyordu.

Darien, "Muhtemelen günlerdir benim ortaya çıktığıma dair kâbuslar görüyordur," diye güldü. Randal'ın ölümünü ilk duyanlardan biri Baylor olacaktı. Şimdiye kadar orman yangını gibi yayılmış olmalıydı ve eğer henüz yayılmadıysa, yakında şehirdeki her Karanlık Katil evinin kulağına ulaşacaktı. Bugün burada yapmayı planladığı şeyden sonra, bu bilginin onlara ulaşma şansı hızla artacaktı.

Darien bunu düşünmek için kendine izin vermedi. Bu başka bir günün sorunuydu. Kimsenin suç lordunun ve bir grup serserinin nasıl öldüğünü tam olarak bilmediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Yine başka bir günün sorunu, umarım uzun süre gelmeyecek bir günün. Darien'in hepsini bir ölüm tuzağına sürüklediği duyulursa, Randal'ın kalan adamlarından en az *biri* onun peşine düşerdi.

Bu da daha fazla kan dökmesi gerektiği anlamına geliyordu. Cevap her zaman daha fazla kan, kopması imkânsız sonsuz bir şiddet döngüsüydü.

Ivy, "Sence nasıl tepki verecek?" diye sordu.

"Ağlayan bir bebek gibi. Muhtemelen öfke nöbeti geçirecek ve yordakçılarını o kadar utandıracak ki ondan kurtulduklarına sevinecekler." Bunu görmek için iyi para öderdi.

Ivy kendisinininkine benzer bir gülümsemeye ona sıırttı. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Darien barın yanında en sevdiği fedaiyi buldu. Gümbür gümbür gülen iri yarı büyücünün onu ve kız kardeşini Baylor'un ofisine götürmek için fazla ikna olmasına gerek yoktu. Vampir karanlık işlerini en alt katta, Loren'in en son buraya geldiklerinde geçmeyi başardığı büyü korumalı kapının ardında yaparken, Baylor'un ofisi daha yukarıdaydı, Tempus ve Ignis'in azgın tavşanlar gibi birbirine girdiği devasa heykelin yakınındaki dar bir koridorda sıkışmıştı.

Şimdiye kadar gördüğü en çirkin heykeldi, gözlerini oymak istemesine neden olacak kadar kötüydü. Burada daha fazla zaman geçirmeyi planlasaydı, ilk gideceği şey bu olurdu. Ama artık o günler geride kalmıştı ve onları özlemiyordu. Burası onun en yeni nakit ineğinden başka bir şey olmayacaktı, onu sağmaktan bıkana kadar ekstra bir gelir kaynağı olacaktı.

Koridorun sonunda, kalın kadife bir perdenin arkasına kısmen gizlenmiş tek bir kırmızı kapı vardı. Yıpranmış yüzeyindeki bir tabelada SADECE ÇALIŞANLAR yazıyordu.

Darien kapıyı çalmadı. Kapıyı açtı ve içeri girdi, Ivy ve fedai -Whalen-peşindeydi.

Beyaz saçlı Baylor ve arkadaşları odanın ortasındaki uzun masanın etrafına oturmuşlardı. İçeri dalan insanları gördükçe komikliği hızla kaybolan bir şakaya gülüyorlardı.

İlk konuşan Baylor oldu, sorduğu soru odadaki hava kadar soğuktu. "Burada ne halt ediyorsun?" Eğer bakışlar öldürebilseydi, Darien yerde kanlar içinde yatıyor olurdu. Baylor için ne yazık ki işler böyle yürümüyordu ve Darien adamın kendisine tek bir yumruk bile atamayacak kadar korkak olduğunu biliyordu.

"Son finansal yatırımımı kontrol etmeye geldim," diye cevap verdi Darien. "Sen neden bahsediyorsun?" Baylor'un sesi bir haykırış gibiydi.

"Benim sandalyemdesin."

Önünde bir bulut gibi asılı duran bir kahkaha attı. Buradaki hava vampir kokuyordu - boğazı yakan çiçeksi bir koku. Baylor onay ya da müdahale için iki yanındaki adamlara baktı, Darien hangisinin olduğundan emin değildi. Baylor da biliyor gibi görünmüyordu. "Anlayamadım?"

"Sandalyemde oturduğunu söyledim. Kalk ve kabalığı bırak."

Baylor olduğu yerde kaldı. "Ne yapmaya çalışıyorsun, evlat? Buraya öylece girip buranın sahibinin senin emrinle kalkıp gitmesini bekleyemezsin."

"Aslında, ben sahibiyim."

Masadaki adamlar birbirlerine bakarak yer değiştirirken sandalyeler gıcırdadı. Baylor'un çenesi gözle görülür şekilde sertleşti, gözleri cam gibi soğudu. Yüzündeki ifade Darien'a, vampirin bu anla ilgili kâbuslar gördüğüne dair şaka yaparken çok da haksız olmadığını gösteriyordu.

Darien, "Eminim babamın zamansız ölümünü duymuşsunuzdur," dedi. "Söylentiler duydum-"

"Onları görmezden gelmeyi seçtiysen bu benim suçum değil. Babam öldü ve onun mallarının ilk sıradaki mirasçısının kim olduğunu söylememe gerek olduğunu sanmıyorum, buna işletmekte berbat bir iş çıkardığınız bu kulüp de dahil."

"Beni kovuyor musun?" diye alay etti. "Aslına bakarsanız, kovuyorum."

"Bunu yapamazsın."

"Yapamaz mıyım? Sahibi *benim*. Vasiyette öyle yazıyor." "Buna bir göz atmak isterim."

"Eminim yaparsın. Ayağa kalk. Eşyalarını topla. Git buradan. Burada işimiz bitti. Yağlı Parmaklar ve Kıç Silme'yi de yanınıza alın. Onlar da kovuldu." Kendisine en yakın oturan iki moronu işaret etti.

Yağlı parmaklar ellerini havaya kaldırdı. "Ne sikime?"

"Arkamdan iş çevirdiğin ve dansçılara sarkıntılık ettiğin için, işte bu yüzden." Kıç Silme'ye döndü. "Nedenlerini duymak ister misin?"

Kurt adam masadan kalktı ve ayağa kalktı. "Ben iyiyim."

"En azından biriniz akıllısınız. Eğer buradaki bazı değişikliklere uyum sağlamaya istekliyseniz geri kalanınız kalabilir."

Diğerleri başlarını sallayarak onayladılar ve eski patronlarını sanki gözlerinin önünde gerçek bir boka dönüşmüş gibi bıraktılar.

Baylor Yağlı Parmaklar ve Kıç Silme'ye baktı ama onlar çoktan kapıyı yarılamışlardı. "Eee?" diye bağırdı adamlarının geri kalanına. "Bir şeyler yapın, sizi işe yaramaz aptallar!"

Ivy topuklarını yere vurarak bir adım öne çıktı. "Oh evet," diye mırıldandı. "Lütfen yap. İyi bir mücadele için ölüyoruz." Ellerini birbirine sürttü, gözleri hınzır bir vaatle parlıyordu.

Masadaki hiç kimse kıpırdamadı. Kimse Baylor'un umutsuz bakışlarıyla karşılaşmadı. Kimse yüksek sesle nefes bile almadı.

Ama sonra Darien'in solunda bir gölge hareket etti.

Kimse gözünü kırpmadan harekete geçen Ivy'ye bunu uzatırken, ağzında bir gülümseme, kıpırdamadan durdu.

Darien'in görüş alanının köşesinde bir bıçak parladı ama Ivy elini kendisinden iki kat büyük bir adamın bileğine götürerek bıçağı durdurdu. Hızlı bir hareketle bıçağı avucunun içine aldı. Dizini adamın kasıklarına saplarken adam acı içinde bağırdı.

Tam iki büküm olmuş, elleri kasıklarına doğru uçarken, Ivy bıçağı kulağına sapladı.

Adam ve bıçak aynı anda yere düştü; yere çarpan cansız bedenin gümbürtüsü, kırmızı bir havuza düşen bıçağın metalik şakırtısıyla karıştı.

Darien masanın etrafında oturan suskun adamlara sırtıttı. "İnanılmaz biri, değil mi?"

Ivy, Darien'in yanındaki yerine geçerken yine sessizlik çöktü. Sanki bir konuşma yapmaya hazırlanıyormuş gibi saçlarını kulağının arkasına topladı ve ceketini düzeltti.

Baylor ne yapacağını şaşırmıştı. Adamlarına öfkeyle baktı ama hiçbiri kıpırdamadı. "Hepiniz bir avuç korkaksınız, değil mi?"

Vampir bir cevap alamadı.

Masadan kalktı ve sandalyesini büyük bir *gürültüyle* devirdi. "Bunu unutmayacağım, sizi pislik herifler." Darien'in yanından hışımla geçti, ona nefes alabilecek kadar yakındı ama dokunacak kadar değil. O zaman beyni tamamen lapa değildi.

Darien, "Güzel, sorunsuz geçti," diye söylendi. Whalen'e sessizce, "Ona göz kulak ol. Almaması gereken bir şey almadığından emin olun." Fedai hemen oradan ayrıldı. Darien omzunun üzerinden, "Görüşürüz Baylor," diye seslendi.

Vampirin sesi koridorda yankılandı. "Siktir git!"

Darien kıs kıs güldü. Son adamlara da emirler yağdırmaya başladı ve babasının en nefret ettiği çalışanlarını bir süreliğine buranın başına getirdi. Yeni elemanlar bulana ve bazı yeni kurallar koyana kadar işler her zamanki gibi devam edecekti, özellikle de arka odalarda devam eden anlaşmalara ve bulanık çizgilere odaklananlar

Bu kuruluştaki erkeklerin kadın iş arkadaşlarına ne yapmalarına izin verildiği konusunda.

İşi bittiğinde, Ivy ile birlikte bir şeyler içmek ve Baylor, Yağlı Parmaklar ve Kıç Silme'nin binadan ayrıldığından emin olmak için bara gittiler.

Öyleydiler. Bu fazla sürmedi.

Öğleden sonra akşama doğru ilerlerken mekân dolup taşıyordu, müdavimler geleneklerine başlamak için sabırsızlanıyordu. İnsanlar akın akın geliyor, dansçılar payetli kıyafetleri ve en az on santim uzunluğunda topuklu ayakkabılarıyla tünelerine yöneliyordu.

Darien ikinci tekila shot'ını yudumlarken küçük bir elin sırtının üst kısmında gezindiğini hissetti, dokunuşu tüy gibi hafifti. Kadehini yere bıraktı ve önünde duran kuzguni saçlı cehennem zebanisini görmek için arkasını döndü.

Kızın eli adamın koluna doğru kaydı ama ona gülümseyip saçlarını yüzünden savururken elini çekmedi. Dolgun dudakları yakutun koyu tonuna boyanmıştı, müziğin melodisiyle titreşen renkli flaş ışıkları pürüzsüz porselen teninde dans ediyordu. Düşük yakalı, kırmızı saten bir elbise giymişti ve her iki yanındaki yırtmaç uzun bacaklarını ortaya çıkarıyordu.

"Biraz konuşabilir miyiz?" Soru balla sarılmıştı, iri gözleri yalvarıyordu.

Darien onun dokunuşundan uzaklaştı ve bardaki bir tabureye çarptı. Ona, sanki mezardan çıkıp kendisine musallat olmak için gelmiş bir hayaletmiş gibi baktı. Kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Eli yanına düştü, dudaklarındaki gülümseme en ufak bir iz kalmayana kadar soldu. "Sakin ol," dedi o boğuk yatak odası sesiyle, ister yemek siparişi versin ister sakso çekmek üzere olsun, her zaman kullandığı ses tonuyla. "Buraya kemiklerini falan kırmaya gelmedim."

"Olmasan iyi edersin," diye araya girdi Ivy, elinde taşan iki kadehle onun yanına geldi. Darien kız kardeşine minnettar bir bakış attı, çünkü aptalca bir nedenden dolayı dili hareket etmiyordu. "Adam aşık ve sen bunu onun için mahvetmeye çalışırken ben buna seyirci kalmayacağım. Anladın mı?"

Christa Copenspire Ivyana'ya sıkı bir gülümseme verdi, gözlerindeki ışık azalıyordu. "Evet, notu aldım, Ivy. Teşekkürler." Koyu renk gözleri Darien'inkilere kayınca, Darien bu ilgiden rahatsız olmaktan kendini alamadı. Bir zamanlar

Kızın ona bakışı karşısında seve seve kendini boğmak isterdi ama şimdi sadece buradan bir an önce gitmek istiyordu. "O kelime hakkında."

Bu kadının ne istediğini bilmiyordu ama bir şey ona bunun iyi bir şey olamayacağını söylüyordu. Christa'nın, ne zaman ilgilenmesini istediği bir sorun olsa hayatına girme eğilimi vardı. Onunla takılırken gözden kaçırdığı pek çok tehlike işaretinden biri daha. Bu ilişkiden istediğini elde ettiğini düşünürken -koşulsuz sert bir sikiş- Christa ondan, ona vermeyi planladığından çok daha fazlasını almıştı. Ve bu genellikle yumruklarını ve arkasında bıraktığı pislikleri temizlerken bir adamın yüzünü içeriyordu, bu pisliklerin çoğu bir ipucu alamayan salyalı erkekler etrafında yoğunlaşıyordu.

Darien, Ivy'ye başıyla bir selam verdi ve Christa'ya sert bir bakış atarak oradan ayrıldı.

"Kız kardeşin istediği zaman çok korkutucu olabiliyor."

Darien ayaklarını iki yana açtı ve kollarını kavuşturdu. "Çabuk olun."

Adamın vücut diline baktı, bakışları ellerine takıldı. O anda milyonlarca şey düşünüyor olabilirdi ve o bunların hiçbirini bilmek istemiyordu. "Warglar hakkında içeriden bilgi almak isteyebileceğini düşündüm," diye başladı.

Darien sırtıttı. "Nesin sen, şimdi de muhbir mi?"

"Channary için çalışıyorum." Hiç şaşırtıcı değil. Bunu ona kanıtlamak istercesine saçlarını kaldırdı ve sağ kulağının altında parlayan hilali gösterdi. "Randal'ın ölümünden ve Skylen'daki hayatımı tamamen altüst ettikten sonra ve her şeye yeniden başlamak istemediğim için seçeneklerimi değerlendirmem gerekti. Şimdi faturalarımı ödememe yardım etse de, değer verdiğim insanlara göz kulak oluyorum." Darien onun sözlerinin ardındaki imayı ya da sanki bir süredir ona tekrar bakmayı arzuluyormuş gibi gözlerinin yüz hatlarında gezinmesini kaçırmadı.

"Eğer bu da başka bir numaraysa, Christa, bana yardım et-"

"Numara yok, Darien. Dersimi aldım, inan bana." Derin bir nefes aldı, göğsü yükseliyordu. "Bak, bundan sonraki planlarının ne olduğunu bilmiyorum ama kimse de bilmiyor. Ve eğer Randal'ın unvanını almak gibi bir niyetin varsa, bunu bir an önce yapmalısın. Gözü ödülde olan tek kişi Lionel değil ve... o sizin endişelerinizin en küçüğü olabilir."

Darien kaşlarını çatı. "Channary mi?"

"Channary'nin zirvede bir koltuğa sahip olmanın getireceği faydalardan yararlanmakla çok ilgilendiğini söyleyelim ve bu gücün tadının nasıl olduğunu görmek için Lionel'la ittifak kurmaktan geri kalmayacağını söyleyebilirim. Bu konuda ne kadar uzun süre oturursanız, elinizden kaçmasına izin verirsiniz o koltuğu kazanmanız o kadar zorlaşacaktır."

"İstediğimi kim söyledi?"

"Ben sadece," diye kelimeyi telaffuz etti, "eğer hakkın olan mirası almak gibi bir niyetin varsa, bunu bir an önce yapmanı *öneriyorum*. Lionel ya da Channary başa geçerse, senden başlayarak tüm piramidi yok edeceklerini biliyorsun." Gözleri onun omzunun üzerinden geçti. "Sen ve ailen."

Yok etmek, bunu ifade etmenin nazik bir yoluydu. Channary ve Lionel, Darien ve Şeytanlarının şehri terk etmesini istemekle kalmayacak, ölmelerini de isteyeceklerdi. Ve Darien'in Darkslaying tahtı üzerindeki iddiasını ortaya koyma konusundaki isteksizliğini ona karşı kullanacaklar, kimsenin onlara meydan okuyamayacağı kadar çok müttefik toplayacaklardı.

"Endişenizi takdir ediyorum, ama bunu halledebilirim."

"Yapabileceğinden hiç şüphem yok. Sadece kararınızı çabuk vermeniz gerektiğini düşünüyorum. Kimsenin zarar görmesini istemem." Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey Loren'den bahsettiğine inanmasını sağladı ama kız arkadaşının adını ağzından kaçırmayacak kadar zekiymi.

"İşiniz bittiyse, gitmem gereken yerler var."

Darien onun aurasının hayal kırıklığıyla karardığını hissetti. Bu ona kafasında canlandırdığı anılar hakkında yeterince şey anlatıyordu, ikisinin bir yerden ayrı ayrı değil de birlikte ayrılmalarını ve böylece şafağa kadar birbirlerinin havasını soluyabilmelerini içeren anılar.

"Görüşürüz," diye mırıldandı parmak uçlarını oynatarak.

Mümkün değil. "Sonra görüşürüz." Onun kalabalığın içinde kayboluşunu, tanımadığı ve ikisi de Darkslayer olmayan birkaç kadın arkadaşıyla buluşmasını izledi. Bir daha ona doğru bakmadı.

Ivy bir dakika içinde geri dönmüştü, elinde iki tane sağında ve bir tane solunda olmak üzere daha fazla iğne vardı. "Ee?"

"Birkaç uyarı getirdi," diye yanıtladı Darien. "Özellikle Channary ve Lionel ile ilgili olanlar."

"Dünyayı ele geçirme planları mı yapıyorlar?" "Onun gibi bir şey."

"Bunun için endişelenme."

"Ben değilim. Hadi gidelim. Bir saat içinde bir iblis yakalamalıyım." Ve Loren'i akşam yemeği için Erasmus'un evine götürmek için zamanında evde ol.

Ivy ona bir kadeh uzattı ve diğer ikisini bir şampiyon gibi birbiri ardına içti. Darien de sırtını döndü, sıvı göğsünü yakıyordu ve bardağı yere bıraktı. Onlar ayrılmadan önce Ivy barın öbür ucuna uzanıp gümüş bir kâsedan bir limon dilimi aldı. Yüzünü buruşturmadan emdi ve sonra dans pistinde ilerlerken en yakındaki çöp kutusuna attı, sis bacaklarının etrafında dönüyordu.

"Cinsi?" diye sordu.

"Tazı."

Başını bir anda onun tarafına çevirdi. "Hayatta olmaz."

"Merak etmeyin. İçim yanıyor, bu yüzden bu mükemmel bir meydan okuma."

Birinin onu izlediğini hissediyordu ve kim olduğuna dair oldukça sağlam bir fikri vardı. Ama dönmedi. İhtiyacı olan son şey Christa'nın ona yanlış nedenlerle baktığını düşünmesiydi.

Merdivenleri yaralamışlardı ki gözünün ucuyla karanlık bir karaltı ona doğru hamle yaptı. Kafatasına benzer bir kafası, çift sıra tırtıklı dişleri ve burun yerine yarıklardan başka bir şeyi olmayan bir bulanıklık.

Darien basamakta ayağını kaybedip neredeyse geriye doğru düşerken boğuk bir nefes aldı. Eli bir silaha uzanmak için çabaladı ama silah işbirliği yapmadı. Yerçekimi onu avucunun içine çekmişti.

Ivy onun kolunu tuttu ve tam zamanında yakaladı. "Darien," dedi, sesi yankılanıyordu. Onu basamakta sabitledi, yüzünü ona dönecek şekilde eğildi, iki eli de şimdi onun kolunu kavıyordu. "Darien! *Kahretsin.*" Hâlâ geriye doğru sallanıyordu.

O kadar ağır nefes alıyordu ki, her soluk alışında nefesi kesiliyordu. Burası çok sıcaktı, terliyordu ve o şey... o yaratık-

"Darien," dedi Ivy tekrar, onu sabit tutarak. Bu kez onun yüzüne odaklanabildi ve nefes alışını yavaşlatabildi. "İyi misin?"

Yutkunmaya çalıştı ama boğazı aniden kurumuştı. "Bir şey gördüğümü sandım." Karanlık gölgenin ortaya çıktığını gördüğü duvara baktı, sanki betondan sıyrılıyordu. Zihni kadar güvenilmez olduğunu hissettiği eliyle bir işaret yaptı. Tanrım, tir tir titriyordu. Bu da neydi böyle? "İşte."

Ivy onun bakışlarını takip etti, ama yüzündeki endişeli ifadeden onun da şimdi gördüğü şeyi gördüğünü anlayabiliyordu - başından beri görmesi gereken şeyi.

Orada duvardan başka bir şey yoktu. Kafatası yok, diş yok, çukura benzeyen gözler yok.

Çimentodan başka bir şey yok.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Ivy tısladı.

İçgüdüsel olarak bara baktı. Biri içkisine bir şey mi katmıştı?

Ivy tekrar ismini seslenerek onu dikkatini toplamaya çağırdı ve elini ona doğru uzattı.

"Ben iyiyim." Saçlarını geriye doğru düzeltti ve gömleğini düzeltti. Sırtında ve alnında terler birikmişti. "Hadi buradan çıkalım." Merdivenleri hızla çıktı, arkasına bakma isteğine direniyordu, Ivy hemen yanındaydı.

Kulübün kapısına yaklaşmışlardı ki, hepsi de cehennem zebanisi olan üç adam yollarına çıktı.

Darien durdu, eli Ivy'nin yanında, ilk tehlike işaretinde onu arkasına çekmeye hazır bir şekilde bekliyordu.

"Darien," dedi ortadaki. Spor salonuyla evli gibi görünen iri bir adamdı. Soğuk gözleri, kare bir çenesi ve düz bir tepe şeklinde kesilmiş kaba keten saçları vardı, bu stil zaten kutu gibi olan kafasını daha da kutu gibi gösteriyordu. "Bir dakikan var mı?"

"Hayır." Bu adamların görünüşünden hoşlanmamıştı; babasının tutacağı türden bir arkadaşılar.

Adam arkadaşlarına sırtıttı ve gri takım elbise ceketinin yakalarını düzeltti. "Benim adım Gaven Payne." Darien'in yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı, çünkü yine sırtıttı. "*Şimdi* bir dakikanız var mı?"

-

Kulübün ön kapısına yakın küçük bir özel odada Darien, Gaven Payne ve adamlarının karşısındaki masada oturuyordu. Ivy onun sağında oturuyordu, sırtı dimdikti. İkisi de Randal'ın adamlarının gelip onları koklamadan önce birkaç haftadan daha uzun bir süre geçirmeyi umuyordu ama görünüşe göre bu çok fazla bir şeydi.

Konuşmayı ilk başlatan Darien oldu; sessizce oturmaktan, bir et parçası gibi aval aval bakılmaktan ve değerlendirilmekten bıkmıştı. Ses tonunu medeni ve alçak tuttu; öfkesinin buna uzun süre izin vermeyeceğini biliyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İş," diye yanıtladı Gaven.

"Bu gerçekten çok belirsiz. Kulübü satın almak için mi buradasınız?" "Aslında sizi satın almak için buradayız."

"Bu da ne demek oluyor? Kanca takmıyorum."

"Kapa çeneni ve açıklamama izin ver, ukala."

Darien'in bu alışverişi medeni bir şekilde sürdürme çabaları da böylece boşa gitmiş oldu. Artık kırmızı görüyordu. Bu hıyar onunla bir daha böyle konuşmaya cüret ederse, bu konuşma o kadar hızlı bitecekti ki, kimse ne olduğunu anlamayacaktı. "O zaman devam et ve değerli vaktimi boşa harcamayı bırak."

"Sanırım kim olduğumuzu biliyorsun?"

"Gaven Payne-in-My-Fucking-Ass ve yandaşları. İhtiyacım olan tek tanıtım bu."

Gaven esprisiz bir kahkaha attı ve öne doğru oturarak parmaklarını masanın üzerinde kenetledi. "Baban ve ben iş ortağıydık. Ben denizaşırı ülkelerden mal getirirdim, o da müşterilerle ilgilenirdi. İyi bir ilişkimiz vardı, o ve ben. Tüm operasyon zahmetsizdi, tam da sevdiğim gibi. Bana bir söz vermişti, eğer ona bir şey olursa, operasyonumuzu devam ettirmek için planları vardı. Parmaklıklar ardında olması, kan kaybından ölmesi ya da çoktan ölmüş olması fark etmezdi. Onun sözü anlaşmamızın bir parçasıydı."

"Peki o kelime neydi?"

"Oğlu Darien Cassel'in onun yokluğunda tüm sorumlulukları üstleneceğini söyledi." Darien bunun olacağını tahmin etmişti, özellikle de dün Finn'le yaptığı ziyaretten sonra, ama yine de bir dakika boyunca nefes alamadı.

"Neden ben? Neden kendi güvendiğin adamlarından biri değil? Sen birini seç, ben yolundan çekileyim. Bu nasıl?"

"Sadece sokakları ve müşterileri bilen birine değil, aynı zamanda onlarla başa çıkabilecek birine de ihtiyacımız var. Randal ellerini kirletmekten ya da yüzünün spot ışıklarının altında olmasından korkmuyordu. Biz mi? Gölgelerden çalışmayı, isimlerimizi ve yüzlerimizi nispeten bilinmeyen tutmayı tercih ediyoruz. Siz ve size yardımcı olması için seçtiğiniz kişi, bu işi devralan isimler ve yüzler olacaksınız."

Randal ve adamları. Zaman ayırdığınız için size tazminat ödeyeceğiz elbette. Tıpkı Randal'a yaptığımız gibi."

Finn haklıydı. Endişelenmesi gereken çok şey vardı ve bu işten yara almadan kurtulma şansı çok azdı.

Ama yine de onlara "Başka birini bulun" dedi.

"Dediğim gibi." Gaven soğuk bir şekilde gülümsedi. "Baban, herhangi bir şey olursa onun yerine geçeceğin konusunda bize güvence verdi - anlaşmamızın kendisine düşen kısmını yerine getirememesine neden olacak herhangi bir şey, o her şeyi hesaplamıştı." "Bana böyle görkemli bir miras bırakması ne büyük incelik. Ben olsam ölmemiş olsaydı ona teşekkür ederdim."

"Eğer çeneni kapamayı bitirdiysen, belki bir anlaşma yapmak istersin. Randal'ın verdiği söz bana güven verdi ve böyle bir anlaşmanın bozulmasını kabul etmek istemiyorum, özellikle de ne zaman çenesini kapatacağını bilmeyen geveze bir çocuk tarafından."

Darien'in kanı kaynadı. Bir Dalgalanma kapıyı çalıyor, içindeki canavarın dışarı çıkıp oynaması için yalvarıyordu. Öfkesi yaşayan bir şeydi - genişliyor, genişliyor, odayı doldurana kadar genişliyordu, dişleri sökülmüş ve tüyleri diken diken olmuş büyük bir canavardı. Gaven Payne yürüyen ölü bir adamdı.

Darien, "Burada sadece bir tane dilsiz çocuk görüyorum, o da sensin," dedi, sesi buz gibiydi. "Ve daha işim bitmedi. Senin gibilerle çalışmak isteyeceğime inanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

"Bunu aklına girecek şekilde nasıl söyleyebilirim?" Dudaklarında zalim bir kıvrım ve gözlerinde bundan olması gerekenden daha fazla zevk aldığını gösteren hınzır bir parıltı vardı. "Darien, eğer işbirliği yapmazsan seni öldürürüz. Beni anlıyor musun, yoksa daha yavaş mı konuşmalıyım?"

Darien'in parmakları sandalyesinin kolçaklarına kıvrıldı.

Gaven devam etti, "Kız kardeşini, alt kattaki siyah saçlı yan parçanı, diğer Şeytanlarını öldüreceğiz. Kadınını öldüreceğiz-"

Darien koltuğunda öne doğru atıldı. Ivy kolundan tutarak onu geri çekerken, "*Siktir. Seni.*"

Gaven'in adamları kıs kıs güldü.

Bunu yaptığı anda bu şekilde tepki vermemesi gerektiğini biliyordu. En büyük zayıflığına ihanet etmişti ve bu adamlar bu bilgiyi hak etmek için önüne birkaç alaycı söz atmaktan başka bir şey yapmamışlardı.

Pratik yapmıyordu ve çok fazla uykusuz gece geçirmişti.

Gaven ona soğuk bir gülümseme verdi. "Angelthene Akademisi'nde okuyor, doğru mu? Kızıl Yıldız Bulvarı'ndaki küçük bir eczanede çalışıyor?"

Oda dönüyordu. Darien'in göğsü kabardı, boğazının ve ciğerlerinin daraldığını hissetti.

Gaven devam etti, "Peki ya o çok sevdiğin ev? 775237 Victoria Amazonica Bölgesi. Bahçesinde yaseminler olan kırmızı tuğlalı güzel bir ev. Odalarınız arka tarafa bakıyor. Durun, pardon, düzeltelim: sizin ve kız arkadaşınızın odaları arka tarafa bakıyor. Loren Calla, tatlı küçük sarışın şey. İnsan. Karıncayı bile incitmez, değil mi?" Gaven nefret dolu bakışlarını Darien'in kafasından botlarına doğru yönelterek alay etti. "Nasıl oldu da senin gibi biriyle birlikte oldu?"

Oda daha hızlı dönmeye başladı. Darien'in yüzündeki tüm kan ayaklarına doğru aktı ve kusabileceğini düşündü.

Gaven ayağa kalktı, hareketi akıcıydı ve kırışksız ve lekesiz takım elbise ceketini düzeltti. "Bunu iyice düşün. Dediğim gibi: bizimle çalışmak zorunda değilsin. Ama çalışmanız sizin yararınıza olacaktır."

Darien hayatında ilk kez söyleyecek bir şey bulamadı. Gaven'ın adamları kapıya doğru ilerlerken, Gaven'ın kendisi oyalanıyordu, Sandalyesini masanın altına iterken hâlâ Darien ve Ivy'yi izliyordu. Elleri neredeyse hiç yara almamıştı, avuç içlerinde tek bir nasır bile yoktu. Amına koduğumun elleri.

Gaven, "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Darien. Ivy." Çenesini Ivy'ye doğru eğdi. "Bilirsin... yüz yüze." Aralarındaki ince tehdit havada asılı kaldı ve odayı bir kasırga gibi sarmaladı.

Darien ve Ivy artık yüzlerini tanıyorlardı, bu da Gaven ve yandaşlarını işbirliği yapmazlarsa onları öldürmek için daha fazla teşvik ediyordu. Gölgelerden çalışan adamlar onları yemlemek için ortaya çıkmıştı ve Darien bunun geldiğini göremediği için kendinden nefret ediyordu.

Gaven ve adamları başka bir şey söylemeden ya da arkalarına bakmadan oradan ayrıldılar ve bir içki içmek için bara gittiler.

Darien hiçbir şey söylemedi, Ivy de öyle. Sessizce durdular ve odanın diğer tarafına geçtiler.

Daha fazla dayanamadığında kapıya yaklaşıyordu. Bir öfke çığlığıyla bir sandalyeyi duvara fırlatarak parçalara ayırdı. Parçalanmış tahtalar odaya yağdı. Kız kardeşi o kadar hızlı hareket ediyordu ki, ona zar zor yetişebildi.

Kulübün içinde dolaşırken insanlar akıllıca yollarından çekildi. Darien şu anda kendine güvenmiyordu ve masum bir seyirci ne yaptığına farkına bile varmadan boynu kırılabilirdi.

Şeytanın Avukatı'nın kapısından henüz çıkmışlardı ve Ivyana dönüp onunla yüzleştğinde öğleden sonranın serin havasındaydılar. Yüzü kızarmış ve gözleri korkuyla irileşmişti.

"İndir onları," diye homurdandı, boğazı düğümlendi. "*Hepsini* indirmeni istiyorum."

Onun endişelerini giderecek sözcükleri bulmaya çalıştı ama bulamadı. Çünkü o da en az onun kadar endişeliydi.

O pislikler nerede yaşadıklarını, Loren'in nerede çalıştığını, hangi okula gittiğini ve nerede uyuduklarını öğrenmişlerdi. Bundan daha fazla bilgi toplamış olmalarına ihtimal vermiyordu ve eğer onlarla çalışmayı kabul etmezse, işbirliği yapmazsa...

Birlikten kuvvet doğardı ama o ve Şeytanları her zaman birlikte olmazlardı. Tıpkı Darien'in Ivy'yi eve bırakır bırakmaz gideceği gibi, işleri tek başlarına alırlardı. Randal'ın iş ortakları etrafta olduğu sürece hiçbiri güvende değildi. Ve öylece kulübe girip onları öldüremezdi; Gaven'ın sadece bu şehirde değil, çevre eyaletlere ve okyanusun ötesine uzanan pek çok bağlantısı vardı. Eğer herif aniden ölü olarak ortaya çıkarsa, adamlarının bunu kimin yaptığını bulması ve misilleme yapması uzun sürmezdi.

Bu da Darien'in Gaven'ı öldürmekten daha fazlasını yapması gerektiği anlamına geliyordu. Hepsinden kurtulması ve kurdukları tüm operasyonu çökertmesi gerekecekti.

"Bununla ben ilgilenirim," dedi Ivy'ye. Kaldırımında volta atıyor, kalbi hızla çarpıyor, parmak uçları şakaklarındaki nabza basıyordu.

Onu böyle görmekten nefret ediyordu. Onu babalarının kötü yollarından korumak için elinden geleni yaptığı ama her zaman başarılı olamadığı çocukluk anılarını geri getirdi. O zamanlar çok fazla çılgılık atılır, çok fazla ağlanır, çok fazla kaçmaktan bahsedilirdi. Bazen, eğer bunu yapmış olsalardı, ev süsü verilmiş kafesi terk edecek cesareti bulsalar, sonlarının ne olacağını hâlâ merak ediyordu.

"Ivy, yapacağım. Bak." Telefonu çoktan eline almıştı. Finn'i aradı ve dedektif ikinci çalışta telefonu açtı.

"Solace," dedi selamlayarak.

Ivy volta atmayı bıraktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sessizce kaldırımı izledi, boynundaki deri tüylerini diken diken etmişti. Ivy'yi sinirlendirmek için çok şey gerekiyordu ve çoğu zaman onu sinirlendirmeyi başaran şey Randal'la ilgili olan her şeydi. Cehennem Kapısı'nın yerini yıllarca bir sır olarak saklamayı başarmışlardı ve şimdi ortaya çıkmıştı...

"Ben yaparım," dedi Darien. "Rapor etmeye değer bir şey bulur bulmaz seni arayacağım."

Bir duraklama oldu ve diğer uçtan kâğıtların hışırdadığını andıran bir cızırtı geldi. "Bir şey mi oldu?"

"Şöyle diyelim, sağlam bir planınız ve bol miktarda ateş gücünüz olsa iyi olur."

Bir duraklama. Ve sonra: "Sen bunun için varsın."

Darien güldü ama bunun komik bir yanı yoktu. Hiç yardım almayacaktı, değil mi? Bunu beklemiyordu, özellikle de kolluk kuvvetlerinden. Ne de olsa *Finn ona* bu yüzden gelmişti.

Ama bir planı vardı. İşe yaramayabilecek çılgınca bir plan ama riske girmeye hazırdı. Finn, ofisinde konuştukları gün o kadar da kötü bir fikir olmayabilecek birkaç şeyden bahsetmişti.

"Bana bulaşırsan seni öldürürüm," diye uyardı Darien. Telefonu kapattı.

Bununla o ilgilenecekti. Yedi Şeytan'ın lideri olarak en iyi yaptığı şey buydu.

Sokaklardaki pisliği temizlemek ve ailesine bakmak. Bu onu öldürse bile.

BÖLÜM II

TALAŞ KAPI

Darien Cehennem Kapısı'na geri döndüğünde bitkin düşmüştü. Tüm vücudu ağrıyordu ve neredeyse her yeri çürükler ve kesiklerle renklenmişti, bu kesiklerden birkaçı yara izi bırakacak kadar derindi.

Kiralandığı koleksiyon, Tazı olarak bilinen vahşi bir iblis türüydü, adına hiç benzemeyen bir yaratıktı. Angelthene Ulusal Ormanı'nda izini bulmuş ve her yıl binlerce turistin akın ettiği şelalelerin yakınına yerleşmişti; bu turistler de şehirdeki pek çok iş yeri ve turistik mekanda harcamak üzere binlerce değerli altın mynet getiriyordu. Bu yüzden belediye başkanı iblisle ilgilenip ilgilenmeyeceğini sorduğunda hiç şaşırmamıştı ama teklif karşısında sevinçten havalara uçtuğu da söylenemezdi.

Bu, hayatı boyunca öldürdüğü sadece ikinci Tazı'ydı ve bugünkü olaylardan ve Whitebridge'de olanlardan sonra, bu şekilde kalmasını tercih etti. Büyüklüğü ve gücü nedeniyle öldürülmesi en zor yaratıklardan biriydi. Kuyruğundaki zehirli dikenlerden bahsetmiyorum bile. Bu iş için yüklü bir para almıştı ama bu gibi yaratıklar, vücuduna verdiği zararı bir kenara bırakırsak, paranın bu telaşa değip değmediğini sorgulamasına neden oluyordu. Eskiden bunu hiç umursamazdı, hatta aramaya bile çıkmıştı ama şimdi...

Artık yaşadığını hissetmek için acıya ihtiyacı yoktu. Yeni bir bağımlılığı vardı - muhteşem bir gülümsemesi ve güneş ışığı gibi saçları olan biri. İçindeki şeytanları dizginlemek ve dürtülerini bastırmak için hâlâ şiddete ihtiyaç duysa da, eskisi kadar çekici değildi ve ne zaman şiddete başvurmadan yaşayabileceğini fark etse, her zaman onu seçiyordu. Her zaman onu seçecekti.

Darien botlarını çıkarma zahmetine katlanmadan eve girdi ve cam masanın önünden geçerken anahtarlarını giriş holündeki ahşap kaseye zar zor sokmayı başardı.

Travis mutfaktaki adada oturmuş, bir eliyle telefonuna mesaj yazıyor, diğer eliyle de birasını tutuyordu. Kutu o kadar soğuktu ki tezgâhın üzerine yoğunlaşma damlatıyordu. Bunu görmek Darien'in ağzını sulandırdı.

"Bunlardan başka var mı?"

Travis telefonundan başını kaldırmadan, "Sadece bir kılıf aldım," diye cevap verdi. "Keyfine bak."

"Sakıncası yoksa," diye nefes aldı Darien. Buzdolabının kapısını açtı ve eğildi, sırtındaki kaslar gerilirken yüzünü buruşturdu. Son zamanlarda uğraştığı tüm bu iblisler ona suçluları avlamayı gerçekten özletmişti. Onları yakalamak çok daha kolaydı ve özellikle de korku içinde yerde süründüklerinde çok daha eğlenceliydi.

Birini alırken kutular kutunun içinde yuvarlandı ve birbirine çarptı, yüzükleri ve saati kartonu yırttı. Buzdolabının kapağını istediğinden daha sert bir şekilde kapattı ve cihazın sarsılmasına neden oldu.

Mısır gevreği kutularının arkasındaki gölgelerden alçak bir hırıltı yükseldi.

"Üzgünüm Morty," diye kıkırdadı Darien. Gülmeye başladıktan kısa bir süre sonra keskin bir tıslamaya dönüştü ve sırtında yeni bir ağrı dalgası patladı. Başını iki yana sallayarak, "Emekli olmam gerek," diye mırıldandı.

Birayı açtı ve bir şişe ağrı kesici bulana kadar buzdolabının yanındaki dolabın içindekileri karıştırdı. İçkisinden bir yudum alarak iki tane içti ve sonra adada Travis'e katıldı. Kuzeni hâlâ telefonuyla meşguldü, muhtemelen her zamanki gibi barda tanıştığı bir kıza mesaj atıyordu. Travis aynı kızı asla iki kez eve getirmeyen, bağlılıktan uzak bir adamdı.

Darien Şeytanın Avukatı'nda olanlardan sonra hâlâ düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Kelimeleri bulur bulmaz diğerlerine de anlatması gerekecekti ama dün geceki oylamaya bakılırsa, hiçbirinin olayların bu şekilde gelişmesine itiraz etmeyeceğini biliyordu. Elbette Gaven ve adamlarının nerede yaşadıklarını öğrenmiş olmaları meselesi hariç.

Başka bir gün. Bu sorun için lanet olası bir gün daha. Böyle giderse, bir ajanda satın alması ve tüm bu saçmalıkları kaleme almaya başlaması gerekecekti.

devam ediyor. *Cumartesi, saat dokuz: Gaven Payne-in-My-Fucking-Ass ve yandaşlarını Blackgate Malikanesi'ndeki canavarla besleyin.*

Evet, bir planlayıcı iyi bir fikir olabilir. Blackgate canavarı da - geçen seferki anlık kararın ne kadar iyi gittiğini düşünürsek, o da iyi bir fikir olabilir.

Darien bar taburelerinden birine oturmak istedi ama elektrik çarpmış gibi hissettiren bir acı bacağının arkasından omurgasına doğru ilerledi ve daha da kötüleşmeden donup kalmasına neden oldu.

Travis sonunda telefonundan başını kaldırdı. "Yaralandın mı?"

Darien yüz hatlarını tarafsız olmaya zorladı ve tezgâha yaslanmakla yetindi. "Son zamanlarda çok fazla Darkslaying yapıyorum."

Travis bar taburesini yanına çekti. "Otursana."

"Ayağa kalkacağım. Fark etmediysen söyleyeyim, o tabure az daha beni öldürüyordu." Tekrar telefonuna dönmüş olan Travis'i inceledi, yüz hatları kasvetliydi. Travis dudağını çiğniyordu ve omuzları o kadar gergindi ki neredeyse kulaklarına kadar çökmüştü. "İyi misin?"

Travis yarım bir omuz silkti, gözleri hâlâ ekrandaydı.

"Trav." Cevap yok. "Sonunda bir kız senin o kalın derini aşmayı başardı mı?"

"Hayır." Kelime
mırıldanıyordu. "O zaman
nedir?"

Travis sonunda telefonunu tezgâha bıraktı. Başını ellerinin arasına aldı, parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra göz kapaklarını çekiştirerek yüzüne indirdi.

Sonra kollarını tezgâhın üzerinde kavuşturdu ve dümdüz önüne baktı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Darien'in midesi dehşet içinde kıvrıldı. Doğruldu, dikkati merdivenlere kaydı, zihni kitaptaki her korkunç olasılıkla dönüyordu, bu olasılıkların her biri... "Loren-"

"O iyi," dedi Travis çabucak. Dudağını çiğniyor, hâlâ dümdüz önüne bakıyor, bakıyor ama açıkça göremiyordu. "Ama..."

"Ama ne?" Midesindeki o hastalıklı his geri gelmişti. Bira kutusunu o kadar sert sıktı ki, metalik bir *çatırtıyla* basınç altında ezildi. "Trav, lanet olası yardım et bana-"

"Valary buradaydı." Travis sonunda ona baktı, ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Bu sabah buradaydı ve... Loren'i tehdit etti. Onu yakaladım."

ama o..." Travis konuşmaya devam etti ama sözleri artık çok uzaktaydı çünkü Darien onları duymayı bırakmıştı.

Darien ne beklediğini bilmiyordu ama bu değildi. O gece Şeytanın Avukatı'nda Valary'nin icabına baktığını sanıyordu ama belli ki bunu yeterince iyi yapamamıştı.

Ve o lanet Warg kız arkadaşını tehdit etmişti. Angelthene'de onun için güvenli olması gereken *tek* yerde.

Darien dişlerini gösterdi. "Valary *burada* mıydı?" diye bağırarak Travis'in ağzından çıkmaya devam eden sözcük dizisini kesti. Birayı avucunun içinde un ufak etti, içindekiler yere sıçradı. Keskin alüminyum elini kesmiş, kan parmaklarının arasından kaymıştı ama acı hissetmiyordu. Kırmızı görüyordu. "*Benim* evimde mi?"

Öfke ve adrenalinin vücuda yapabildikleri inanılmazdı. Tazı'yı öldürürken hissettiği acı buharlaşmıştı ve bunun ilaçlarla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu.

Öldürmeye hazırdı.

-

Loren derin bir nefes aldı ve arka bahçenin taze, yasemin kokulu havasıyla dolan ciğerlerinin genişlediğini hissetti.

Yine balkondaydı, Darien'in süitinin kapıları ardına kadar açıktı. Burada düşünmek daha kolaydı, Valary'nin zihnine zorla soktuğu görüntüler her seferinde intikam hırsıyla yeniden ortaya çıktığında gürleyen kalbini sakinleştirmek daha kolaydı.

Warg onun gününü mahvetmişti. Tek yediği kuru, artık bir krepti ve söz konusu krep için aşağıya inmek dışında Darien'in süitinden buraya gelmek dışında ayrılmamıştı.

Yasemin kokusu vücudunda sakinleştirici bir etki yarattı ve temiz hava da öyle. Etrafına odaklanarak sıkıntılı zihnini yatıştırabildiğini ve midesi bulandığında sakinleşebildiğini fark etti. Bu, terapistinin ona lisede, büyümenin verdiği acıyla başa çıkmak için haftada bir seansa gittiği zamanlarda öğrettiği bir teknikti. Taega on sekiz yaşına geldiğinde, büyüme zamanının geldiğini söyleyerek ödemeyi kesmişti.

ve sanki bu mümkünmüş gibi duygularını durdurdu. Bu yüzden kaygısıyla başa çıkmak için başka yöntemler aramak zorunda kalmıştı.

İşte o zaman Mordred ve Penelope'nin Havan ve Havaneli'ni bulmuş ve bazı bitkilerin beden ve zihin üzerindeki tedavi edici etkilerini keşfetmişti. Ve eczaneye girdikten kısa bir süre sonra da mesleğini keşfetmişti.

Hayatta yanlış bir dönüşün bazen doğru hedefe götürmesi komikti.

Loren derin bir nefes daha aldı ve avuçlarının altındaki ferforje korkuluğun, çıplak ayaklarının altındaki balkonun serinliğine dikkat etti. Avluda dolaşan esinti saçlarını karıştırdı ve kiraz desenli güneş elbisesini dizlerine doğru savurdu.

Evin içinde hızla yere vuran botların sesi onu konsantrasyon balonundan çıkardı. Derin bir nefes daha aldı, bu kez vücudunu saran yeni sinir nöbetini yatıştırmak için. Darien'in yakınlarda olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu ama Darien'in yürüme hızı, birisinin sabahki olaylarla ilgili ağzındaki baklayı çıkardığı konusunda onu uyardı.

Biri değil. Travis. Onu tam olarak suçlamıyordu ve bir yanı Darien'in öğrenmiş olmasından dolayı rahatlamıştı, çünkü artık bunu ondan saklamak zorunda değildi. Sır tutma konusunda berbattı. Ama diğer yanı, bu yükün altına girmek zorunda kaldığı için kendini berbat hissediyordu. Ona ne söyleyeceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Ama hazırlanmak için zamanı kalmamıştı çünkü Darien'in sesi arkasındaki açık kapıdan içeri süzülüyordu. "Loren."

Ciğerlerindeki nefesi üfleyerek yavaşça ona doğru döndü.

Kapının girişinde duruyordu, perdeler bir esintiyle etrafında hışırdıyordu, beyaz dantel uzun kollu gri gömleği ve siyah kargo pantolonuyla sert bir kontrast oluşturunuyordu. Yakışıklı yüzünde endişe ve öfke karışımı bir ifadeyle onu tepeden tırnağa tarıyordu.

İki saniye geçti. Bundan daha uzunmuş gibi geldi ama hareket etmeden önce sadece iki saniyeydi.

Adam ona doğru yürüdü, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Fiziksel temas anında endişelerini bastırdı ve kendini güvende hissetmesini sağladı. İnanılmaz derecede güvende.

"Özür dilerim," diye boynuna doğru nefes aldı. "Çok özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Boğazı hâlâ ağrıyordu. Valary'nin teninde bıraktığı morlukları örtmek için elinden geleni yapmıştı ama bunları Darien'dan uzun süre saklayamayacağını ve makyajın er ya da geç akacağını biliyordu. "O şeyler sen benimle tanışmadan önce oldu."

Onu bir o yana bir bu yana sallıyor, bir eliyle başının arkasını okşarken diğer eliyle belini kavıyordu. "Ama görmek zorunda değildin. Asla görmek zorunda kalmamalısın." Parmakları kızın saçlarında kıvrıldı ve sesi düzensiz bir fısıltıya dönüştü. "Çok üzgünüm Loren. Çok üzgünüm. Lütfen beni affet." Ses tonunda bir gariplik vardı, sanki Valary'den daha fazlası için özür diliyordu.

"Affedilecek bir şey yok, tamam mı?" Onu daha sıkı kavradı, parmakları gömleğini tutuyordu. "Travis'ten sana söylememesini istedim."

"Bunu neden yaptın?" Geri çekildi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Geniş ağzı çatılmıştı ve gözlerinde gölgeler vardı ama ses tonu nazikti. "Neden?"

"Bilmek zorunda kalmanı istemedim. Benim için endişelenmeni istemedim. -"

"Lola," diye iç geçirdi Darien, onu tekrar göğsüne doğru çekti. Onu sıkıca tuttu ve sanki dans ediyorlarmış gibi hafifçe bir o yana bir bu yana salladı. Onun vücuduna sızan sıcaklık rahatlatıcıydı ve kalbinin yanağının altında attığını hissedebiliyordu. "Lola, Lola, Lola... Seninle ne yapacağım ben?"

Yumuşak gömleğinin içine doğru mırıldandı: "Travis sana ne kadarını anlattı?" Darien itiraf etmeden önce kısa bir süre tereddüt etti, "Her şeyi."

Loren gerildi. "Ben yapmadım-"

"Bilmem daha iyi Loren." Bu söz hoşuna gitmemişti ama ondan ne demek istediğini açıklamasını da istemiyordu.

Uzun bir süre birbirlerine sarıldılar. Loren onun nefes alışını kendi nefes alışıyla eşleştirdi ve kulağının dibinde atan kalbini dinledi. Vücudu onunkiyle aynı hizadayken, var olan tek ses buydu. Meltemden daha sakinleştiriciydi. Fırtınalı gecelerde yağmurun pırtırtısından ya da yaseminin tatlı kokusundan daha sakinleştiriciydi. Onun ilacıydı, tedavisiydi.

Keşke aynı şeyi kendisi için de söyleyebilseydi. Eskiden onun ilacı, Dalgaları için bir tedavi olması ona acı veriyordu.

Eskiden olan şeyler her zaman en çok acı verenlerdir.

Darien onun sırtını ovdu. "Yine geriliyorsun. Aklında ne olduğunu bana söyleyecek misin?" Kız sessiz kalınca, sesi son derece nazık bir şekilde, "Lütfen?" diye dürttü.

"Sadece..." Derin bir nefes aldı. Tahta rüzgâr çanlarının içi boş takırtısı durdukları yere doğru sürüklendi. "Sadece Valary."

Darien'in bir sonraki sözleri tüm bu konuşmadan pişmanlık duymasına neden oldu. "Tamir edebilirim o."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer bu konuda rahatsan, sana kendi bakış açımı gösterebilirim." O Rahat bir nefes alma dürtüsüne karşı koydu; adamın başka bir şeyi kastettiğini düşünmüştü, ihtiyaçları olmayan yapışkan bir karmaşaya karışmak gibi. "Valary sana sadece kendi hastalıklı düşüncelerini gösterdi. Eğer bana bir şans verirsen, sana onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini ve senin... senin benim her şeyim olduğunu kanıtlayabilirim." Ona bakmak için geri çekildi ama kollarını ona dolamaya devam etti. "Sen benim *her şeyimsin*." Sözlerindeki duygu neredeyse onu gözyaşlarına boğacaktı.

"Bana hiçbir şey kanıtlamana gerek yok, Darien."

Kızın saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Haklısın. İhtiyacım yok ama istiyorum." Boğazının güçlü sütunu bir yutkunmayla değişti. "Bana izin verecek misin? Bana sorun olmadığını söylemezsen bunu yapmayacağım."

Valary yüzünden hâlâ o kadar sarsılmıştı ki en fazla başını sallayabildi. Darien, "Söylemeni istiyorum," dedi.

"Evet," diye fısıldadı, tekrar başını salladı. "Evet, sorun yok."

"Kıpırdamadan dur." Darien yavaşça onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnını hafifçe onunkine bastırdı. "Rahatlamaya çalış. Nefes al. Sadece nefes al. Hoşuna gitmeyecek bir şey yapmayacağım, söz veriyorum."

Loren kendi ellerini onunkilerin arkasını kavrayacak şekilde kaldırdı; parmak eklemlerindeki yara izlerini hissedebiliyordu, birkaç tanesi yeniydi.

"Nasıl çalışıyor?" diye fısıldadı, göz kapakları kayarak kapandı. Kendi ellerinin titremesini engellemek için onun ellerini daha sıkı kavradı. Neden bu kadar gergin olduğundan emin değildi. "Temasa ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedi adam, onun ses tonuna uyarak. "Ama sen biliyorsun."

Sözlerindeki anlamı kavradığında kalbi acı dolu bir şekilde çarptı. Onu herkesten daha iyi tanıyordu -bazı günler kendini tanıdığından bile daha iyi. Haklıydı: Adamın dikkatle zihnini zorladığını hissederken fiziksel temas tam da ihtiyacı olan şeydi.

Vücudu gerilmiş olmalı çünkü adam aniden durdu.

"İyisin," diye fısıldadı. Adamın zihnini tekrar kendi zihnine doğru ittiğini hissetti, yemek odasında vücudunu belli bir şekilde hissettirdiği o geceden çok farklıydı. Nasıl çalıştığından emin değildi - bir tür zihinsel gücün diğerinden nasıl bu kadar farklı hissettirebildiğinden.

Ona boyun eğmeye çalıştı, gergin kaslarını gevşettiği gibi zihnini de gevşetti.

Darien öncekinden daha da sessiz bir ses tonuyla, "İyi misin?" diye sordu.

Ellerinin altında başını salladı ve adam başparmaklarını kullanarak saçlarına sakinleştirici bir desen çizdi. Ciğerlerindeki nefesi serbest bırakarak, vücudundaki son gerginliği de dışarı attı ve onu tamamen içine aldı.

Yavaşça... yavaşça... ve sonra bir anda, onun zihnindeydi. Tamamen oradaydı, her şeyi onunla paylaşıyordu.

Ve *haklıydı*; Warg'ı onun gördüğü şekilde görmek, hislerine yardımcı olmuştu. Ona belli belirsiz cinsel bir şey bile göstermemiş olsa da, gösterdikleri yeterliydi. Onu zihninde görmek düşündüğü kadar korkutucu değildi. Bunun yerine, sanki oraya aitmiş gibi hissetti. Onun hissettiklerini hissetmesine, Valary'yi kendi gördüğü gibi görmesine izin vermiş, görüntülerin, kliplerin ve duyguların ardındaki gerçek, zihnini ve kalbini anında rahatlatmıştı. Valary'yi sevmemiş, onu bir arkadaş olarak bile görmemişti. Onunla olan ilişkisi tamamen fizikseldi ve ondan istediği tek şey de buydu.

Adam onun üzerindeki zihinsel baskısını bıraktığında, vücudunun tuttuğu son gerginliği de bıraktığını fark etti. Biraz daha rahat nefes alabiliyor, biraz daha net düşünebiliyordu. Kalbi hâlâ sanki biri onu göğsünden söküp çıkarmış ve üzerinde tepinmiş gibi acıyordu ama bu yakıcı bir acı yerine daha çok donuk bir sızı gibiydi.

Darien onu yakından izliyordu, elleri hâlâ başının iki yanında duruyordu. Kızın gözlerinin içine baktı, kendi gözleri kızın kalbini kıskanç bir kızın kırabileceğinden daha fazla kıran bir endişeyle doluydu.

Tek önemseydiği *bu* adamdı. Önemli olan tek şey.

Darien, "Daha iyi misin?"

diye fısıldadı. Loren başını

salladı. "Daha iyi."

Alnına bir öpücük kondurdu, elleri omuzlarından aşağıya, kollarından aşağıya kaydı... Bileklerini çevrelemek için durdular. Isı çiçek açtı

Dokunduğu her yere. Başparmağı, annesinin restoranının dışında ona verdiği hediye olan Kızıl Yıldız Bulvarı'nın tılsımlı bileziğini sıyırdı.

"Sen bana aitsin." Sözleri bir bildiriydi. Evrene bir haykırış, karşı çıkılamayacak bir iddiaydı. "Başka kimseye değil. *Bu-*" Sol elini göğsüne doğru kaldırdı, tam kalbinin üzerinde düzleştirdi, güçlü nabızı avucunun altında gümbürdüyordu. Konuştuğunda gözleri tutku ve niyetle yanıyordu. "*Bu* senin. Şu andan öleceğim güne kadar ve sonraki her gün seninim. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Yanağındaki gamzeyi gösteren bir sırıtış patlattı. Tüm endişelerini silip süpüren, yüzünü kızartan bir sırıtış.

"Benim yanımdayken kırmızının her tonuna bürünüyorsun," dedi Darien, parmakları bilekliğindeki küçük dükkân ve restoranlarla oynarken. "Bunu biliyor muydun?"

"Sadece çok çekici olduğun için."

O alaycı gülümseme duraksadı. "Beni çok fazla düşünüyorsun, tatlım." "Kendin hakkında yeterince iyi düşünmüyorsun."

İfadesindeki tüm mizah izleri kayboldu, o sevimli gülümseme kaşlarını çattı. "Bunu düzelteceğim."

Loren'in kalbi tökezledi, çok kısa süren huzur anı avuçlarının arasından kayıp gitti. Elleri Loren'in ellerinin etrafında sıkılaştı, tırnakları nasırlı avuçlarına batıyordu. "Darien, *bunu düzeltmekle* ne demek istiyorsun? Seni onun yakınında istemiyorum. Düşündüğün sebeplerden dolayı da değil."

"Neden bu kadar endişeleniyorsun bebeğim?"

Kelimeleri kekeleyerek söyledi. "Daha önce, yemek odanızdayken-"

"Yemek odamız."

"-yemek odamızda, delirmiş gibi görünüyordu. Sanki... Travis burada olmasaydı beni öldürecekmiş gibiydi."

Darien'in çenesinde bir kas tüylendi. "İşte tam da bu yüzden bununla ilgilenmem gerekiyor."

"Hayır, *tam* da bu yüzden ondan uzak durmalısın."

"Bana zarar veremez Loren. Çok fazla insan yapamaz." Loren'in elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Ve kimsenin *seni* incitmesine asla izin vermeyeceğim." Elini hafifçe sıktı

onu bırakıp sitlerine girmeden önce. "Hazırlanmamız gerek, yoksa akşam yemeğine geç kalacağız."

Loren bir i çekti ve tırnaklarını kafa derisine geçirdi. Kalbi göğsünde fırtınalar koparıyordu ve midesi kelebeklerle doluymuş gibi hissediyordu ama iyi türden değil.

Darien haklıydı, hazırlanmaya başlamazlarsa geç kalacaklardı.

Başka bir zaman. Bu Valary meselesiyle başka bir zaman, daha donanımlı olduğu bir zamanda ilgilenecekti.

"Buradan döneceğiz." Loren ilerideki bir yolu işaret etti. Yol dardı, girişi iğne yapraklı meşe ve jakarandaların sık yapraklarıyla kaplıydı.

Darien frene bastı ve direksiyonu sağa doğru kırdı. Otoyolda arabalar geçiyordu, sürücülerden birkaçı kornalarını çalıyordu. Darien bir adama orta parmağını gösterdi.

Eternal Light Memorial Gardens'ın içinden geçen yolda ilerlerken, "Daha iyi işaretlemişlerdir diye düşünüyordum," diye mırıldandı. Lastikler taze asfaltta uğulduyor ve kuş sesleri çatlayarak açılan açılır tavandan içeri süzülüyordu.

Akşam yemeğine kırk dakika vardı, bu yüzden acele etmeleri gerekiyordu. Loren bugün buraya gelmek için zaman ayırmıyordu muhtemelen korkup gelmeyeceğini biliyordu. Neden bu kadar gergin olduğunu bilmiyordu; cenaze töreni üç gün önce yapılmıştı ve alan terk edilmişti. İkisi de saygılarını sunmak istiyordu ama olay çıkarabilecek biriyle karşılaşma ihtimali olmadan. Loren gerçek cenazeye gidemediği için kendini suçlu hissediyordu ama kucağında özenle tuttuğu buket ve ziyaretin kendisi umarım bunu telafi ederdi.

Darien mezarlığın içinden geçen yolun kenarına park etti ve arabadan indi. Loren emniyet kemerini çözdü ve narin çiçeklere dikkat ederek kapıyı itti. Tam dışarı adım atacaktı ki Darien'in çoktan orada olduğunu fark etti, bir eli kapıyı açık tutarken diğer eli ona doğru uzanmıştı.

Kadın adamın elini tuttu ve adam da arabadan inmesine yardım etti.

"Acele etme," dedi Darien, elini sabit bir şekilde tutarken. "Çiçekleri tutmamı ister misin?"

"Sanırım idare edebilirim." Krem güller, beyaz zambaklar ve ortancaların zevkli bir karışımı olan buketi nazikçe dengeledi, onları ezmeye ya da uzun beyaz ceketine polen bulaştırmamaya dikkat etti.

Mezar uzakta değildi ve fark edilmesi de zor değildi. Birkaç dakika içinde, nemli toprak ve birçok çiçeğin baharatı kokan serin bir esinti etraflarında eserken, sessizlik içinde önünde duruyorlardı.

*Sevgili eş, baba, oğul ve öğretmen Ivador
Langdon'ın sevgi dolu anısına 7297
218 yaşında Huzur
içinde yat*

Loren, Darien'in elini bıraktı ve bir adım öne çıkarak taze toprak yığınının yanına eğildi. Buketi, özenle yerleştirilmiş fotoğraflara, aile yadigârlarına ve el yazısıyla yazılmış mektuplara dikkat ederek diğerlerinin arasına bıraktı.

Müdür Langdon kötü biri değildi. Elbette hatalar yapmıştı ama kim yapmazdı ki? Ivador'un yaptığı hatalar da -Randal Slade ve Calanthe Croft'la ilgili olanlar- pek çok hata gibi iyi niyetle yapılmıştı. Loren kızını sık sık düşünüyordu, özellikle de AA'nın yeni müdürüyle yolları kesiştiğinde. Ve Loren ne zaman onu düşünse, suçluluk duygusuyla dolup taşıyordu.

Ivador'un ölümünün gerçek nedenini çok az kişi biliyordu ve saklanması gereken pek çok sır nedeniyle, karısı ya da kızına bile gerçek konusunda güvenilemezdi. Onu koşulsuz seven iki kişiden bunu saklamak Loren'e kendini korkunç ve kirli hissettiriyordu ama bu sadece imparatora itaat etmek için değil, değer verdiği insanları korumak için de ödemesi gereken bir bedeldi.

Kalendae'de yaşananlar, hepsinin mezara kadar taşıyacağı dev bir sırdı.

Nemli gözlerini silerek ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek Darien'in yanına döndü.

Bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine doğru çekti.

İkisi bir süre sakın vahada durup mezar taşına kazınmış sözcükler ve rakamlardan başka hiçbir yere bakmadılar. Kızını o kadar çok seven bir baba, onun için her şeyi riske atmıştı. İşini, itibarını. Hayatını bile, hayatta olmanın ve kızına yardım edememenin acısı çok ağırlaştığında ayrılmayı seçtiği değerli bir şeyi.

Sessizliği ilk bozan Darien oldu. "Annem bir keresinde bana her zaman herkesin bir hikayesi olduğunu hatırlamamı söylemişti. Seni kızdıranların ya da incitenlerin bile. Ve kırılmış olanlar bile genellikle bir başkası onları bu hale getirdiği için kırılmışlardır." Bir duraklama. "Şimdiye kadar sözleri oldukça doğruydu. Ama babamı o bok çukuruna neyin ya da kimin dönüştürdüğünü bir türlü anlayamıyorum."

Loren bir kolunu gri ceketinin altına soktu ve beline dolayarak onu sıkıca tuttu.

Darien derin bir nefes aldı. Sonraki sözleri o kadar hızlı çıktı ki birbirlerine takıldılar. "Bilmiyorum, belki de bunu yapan babasıydı. Elma ağaçtan uzağa düşmez."

Saç çizgisinde bir ürperti belirdi. "Bundan emin değilim," dedi nazikçe. "Oldukça ileri gittiğini söyleyebilirim."

Darien sırtıttı. "Ağaç bir tepenin üzerine inşa edilmiş olmalı."
"Öyle olmalı."

Onu kendine çekti, o kadar yaklaştı ki çizmesine bastı ve alnından öptü. Kadın kollarını ona doladı ve yüzünü onun göğsüne yasladı.

Burası sessizdi. Huzurluydu. Otoyoldan geçen arabaların sesi bile durdukları yerden duyulmuyordu. Kuşların cıvıltısı, yaprakların çıtırtısı ve dalların gıcırtısına karışan hoş bir melodiydi. Görkemli anıt mezarlar yemyeşil araziye süslüyor, mezar taşlarının üzerine tüneyen tavus kuşlarının parlak mavi tüyleri alacakaranlığın çökmesiyle bulanıklaşıyordu. Gece neredeyse gelmek üzereydi.

Loren başını kaldırdı, kolları hâlâ Darien'in etrafında dönüyordu ve etrafa göz gezdirdi. "Nerede...?" Sorduğu kişinin burada, Sonsuz Işık'ta gömülü olmayacağını biliyordu; burası çok yeniydi, Kandırma'nın neden olduğu ölümlerdeki artışı karşılamak için daha yeni inşa edilmişti. Ama bir süredir Darien'e bu soruyu sormak istiyordu; bir dahaki ziyaretinde onunla birlikte gitmeyi teklif etmek istiyordu.

Darien onu aniden bıraktı, dokunuşunun yokluğuunda serin hava bacaklarını sardı ve arabaya doğru yürümeye başladı. Sesini bulduğuunda birkaç metre uzaklaşmıştı. "ACC." Angelthene Şehir Mezarlığı.

Rüzgârdan korunmak için beyaz ceketini vücuduna saran Loren, onun peşinden gitti. Topuklu ayakkabılarının altında çıtırdayan çimlerin sesi

onları arabaya geri götürecek yola ulaştıklarında yerini beton gümbürtüsüne bıraktı.

Birden Darien durdu.

Loren de durdu.

Konuştığında sırtı hâlâ ona dönüktü. "Cenazesine hiç gitmedim." Derin sesi kısılmıştı, kelimeler neredeyse rüzgârda uçup gidiyordu. Loren adamın söylediklerinin devamını duyabilmek için kendini zorladı. "O kadar üzgün ve kırgındım ki gidecek gücü kendimde bulamadım. O zamandan beri pişmanlık duymayı bırakmadım. Eğer geri dönebilseydim, eğer yeniden yapabilseydim..." Sözleri tüm alanı boğan bir sessizlikle kesildi.

Loren tekrar durmadan önce bir adım attı. "Herkesin farklı başa çıkma yöntemleri vardır."

"Kaçarak başa çıkıyorum." Hâlâ onunla yüzleşmemiştir. "Bu cesurca değil, korkakça. Acımla yüzleşmektense ondan kaçmayı tercih ediyorum ve bunun için hiçbir mazeret yok." Kelimeler buzla kaplanmıştı. Loren bu bilgiyi ne kadar uzun süre sakladığını, kendini affetmek istemeyerek ne kadar uzun süre bunun üzerinde durduğunu anladı.

Loren onun yanına yaklaştı ve parmaklarını kolunun altından geçirerek bileğine doladı. Nabızı başparmağının altında hızla atıyordu. "Kendini affetmeye çalışmalısın, Darien."

Ağır bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "Acıyor, bebeğim. Ama mesele şu ki, acımasını durdurmak istemiyorum. Unutmak istemiyorum, hayatıma devam etmek istemiyorum. O hatırlanmayı hak ediyor." Yalnız bir saksâğan yakındaki bir ağaca uçtu. "Gerçek adı Elsie'ydi. Emberley evden kaçtığında kendine verdiği isimdi, aptalca aşık olmuş genç bir kadın." Kanat şeklindeki madalyonu gömleğinin altında saklı olduğu yerden çekip çıkarırken gümüş şingirdadı. "Onu hatırlamak için elimde kalan tek şey bu. Bu ve bazı eski fotoğraflar. Sadece birkaç tane kaldı. Ben onlara ulaşmadan babam diğerlerini yaktı."

"Baban pisliğin tekiydi." Kelimeler dilinde titriyordu. "Ve sen ona *hiç* benzemiyorsun." Ona tekrar sarıldı, yüzündeki acı dolu ifadeye daha fazla bakmaya dayanamadı.

Kız ona sarılırken dakikalar geçti. Adam bir heykel gibi hareketsizdi, elleri ona sarılmak yerine yanlarında duruyordu. Onu hiç bu kadar gergin hissetmemiştir; nefes aldığıında göğsü bile yanağının altında titriyordu.

"Rüyamda ne gördüğümü biliyor musun?" Darien'in sorusu bir mırıltıdan daha yumuşaktı.

Loren ona baktı. Dosdoğru önüne bakmaya devam etti, bakıyor ama görmüyordu.

"Aynaya bakmayı ve bana bakan kişiyle gurur duymayı hayal ediyorum. Hayal ediyorum... Huzur bulmayı hayal ediyorum." Kolları ona sarıldı. Onun yutkunduğunu, kesik kesik bir nefes aldığını duydu. "Yıllar önce kendime, ne pahasına olursa olsun bir gün oraya varacağımı söylemiştim. Ama *bir gün* çok uzak görünüyor." Onu daha sıkı kavradı, bir eli saçlarının arkasını okşadı. "Beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyorsun Loren. Kendimi seninle o hayatı yaşarken görebiliyorum, *bir günümüzü* birlikte inşa ettiğimizi görebiliyorum. Kendimi orada her zamankinden daha net görebiliyorum ve bunu istiyorum. Hepsini istiyorum."

"Alacaksın," diye fısıldadı kısık sesle. "Söz veriyorum."

"Yemin eder misin?" Alay ediyor olsa da, sorudaki belirsizliği, bir gün nihayet olmak istediği yere ulaşabileceğine dair güvence ihtiyacını duyabiliyordu.

"Yemin ederim, Darien." Gözlerini kapatarak yüzünü Darien'in göğsüne çevirdi ve onun kokusunu, yani kendi kokusunu içine çekti. *Evinin kokusunu*. "Yemin ederim."

-

Darien, Erasmus Sophronia'nın evinin kapalı kapısına o kadar uzun süredir bakıyordu ki, ahşapta kaç çizgi olduğunu, kapı kolunda kaç pas lekesi bulunduğunu ezberlemişti. Bileğindeki saatin tik takları durmak bilmiyordu. Şimdiden on dakika gecikmişlerdi ve bunun nedeni Ebedi Işık Anıt Bahçeleri'nde geçirdikleri zaman değil, bu kapının eşiğinde ne kadar oyalandıklarıydı. Ama bütün gece sürse bile Loren'in ihtiyacı olduğu sürece burada duracaktı.

Evin tüm ışıkları yanıyor, tabak çanak sesleri ve tencere çingirakları açık pencereden içeri süzülüyordu. Mahalle Oceana bölgesindeydi ve trafiğin yoğun olmadığı zamanlarda Kızıl Yıldız Bulvarı'na arabayla sadece on dakika uzaklıktaydı. Angelthene'in kentsel yayılmasının olağan gürültüsünden uzakta, pitoresk ve sessiz bir yerdi. Oceana'nın

Kasaba evleri büyülerle korunuyordu, sokaklar piyasadaki en iyi ve en parlak LED ışıklarla kaplanmıştı. Işıklar güneş battığında yanacak şekilde tasarlanmıştı ki bu da her an gerçekleşebilirdi.

Darien, ön basamaklarda sert bir şekilde yanında duran ve önündeki bir şişe chardonnay'in boynunu tutan Loren'e baktı. O kadar uzun süredir gözlerini kırpmadan kapıya bakıyordu ki, Darien gözlerinin nasıl olup da tamamen kurumadığını merak etti. Güveler, sundurma ışığının büyüüne kapılmış, çırpınıyorlardı. Güneş ufkun altına daldığında kaldırım süsleyen LED sokak lambaları canlandı ve geride binaları, palmyeleri ve kaktüsleri keskin silüetlere dönüştüren en zayıf kehribar şeridini bıraktı.

"Tatlım-" Darien denedi.

"Sence chardonnay seviyor mudur?" Loren sordu. Far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi kapıya bakmaya devam etti.

"Chardonnay'e bayılacak," diye güvence verdi Darien. "Ama neyi daha çok seveceğini biliyor musun?"

Başını hafifçe eğip onun dikkatini çekmeye çalışırken bile o iri gözleri kapıda kaldı. "Mmm?" diye sordu.

"Kızının eşlik etmesi." Dudağını

dişledi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

Derin bir nefes aldı, dudaklarını büzerek üfledi ve kapıya doğru bir adım attı, yumruğunu kaldırarak kapıyı çaldı.

Babasının uzaktan gelen sesi pencere camından içeri süzüldüğünde, elini bıraktı ve topuklarını çimentoya vurarak merdivenlerden aşağı indi. "Başka zaman yine geliriz."

Darien onu kaldırıma kadar takip etti. "Bebeğim, dayan."

"Belki ona gitmemiz gereken bir yer olduğunu, yapmayı unuttuğumuz bir şey olduğunu söyleriz. Bir şeyler düşünüyoruz."

Hurma ağaçlarıyla kaplı caddeye adımını atıp neredeyse kendini hareket halindeki bir arabanın önüne atacakken, adam onu bileğinden yakalayıp vücuduna yasladı. Sürücü yumruğunu kornaya vuracakmış gibi görünüyordu ama yolun kenarında kimin durduğunu fark edince akıllıca durdu.

Bu kadar tanınır olmanın kesinlikle avantajları vardı.

"Bir saniye bekle," dedi Darien, ellerini omuzlarına koyarak onu sabitleyerek.

Ona baktığında gözlerinde dehşet vardı, saçları dudak parlaticısına yapışmıştı. Bu dehşetin, neredeyse bir aracın altında kalacak olmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu.

Darien ses tonunu yumuşak tuttu. "Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım. Ama seni tanıyorum ve bunu gerçekten yapmak istediğini biliyorum. Sadece korkuyorsun ve bu sorun değil. Bazen korkmak normaldir. Ama başka kim korkuyor biliyor musun?"

Ağzına takılan saç teli, ağır nefes alış verişleriyle birlikte dalgalandı. "Kim? Sen mi?"

Kıkırdadı. "Hayır, ben değilim tatlım. *Baban*. Eminim günün büyük bir kısmını bu akşam yemeği için hazırlık yaparak geçirmiştir ve şu anda içeride saati izleyerek altına sığıyordur." Parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Parmakları onunkilere kıyasla çok küçüktü ve rüzgârın savurduğu palmye yaprakları gibi titriyorlardı. "Eğer eve dönmek istiyorsan, seni eve götüreceğim. Ama oraya girip bu işi halletmek istersen, garip konuşmalar ve diğer her şeyde yanında olacağım. Yalnız değilsin ve asla olmayacaksın. Yemin ederim."

Bu ona bir gülümseme kazandırdı. Nefesini kesen ve dizlerinin bağına çözen türden bir gülümsemedir bu. Kahretsin, kız muhteşemdi. Ona her gün yeniden aşık oluyordu.

Titrek bir kahkaha attı. "Yemin ederim," diye tekrarladı başını sallayarak. "Tamam."

"Öyle mi?"

"Evet."

Onun burnunun ucunu öptü. "Hadi yapalım şunu."

-

Darien tüm yemek boyunca Loren'in yanında olacağına söz verdiğini biliyordu, garip konuşmalar ve hepsi. Ama lanet olsun, bu çok garipti. Saniyeler, kendisini çatalına saplamak istemesine neden olacak kadar eziyetli bir hızla geçip giderken, Erasmus'un onları davet etme zahmetine neden girdiğini merak etmeye başladı.

Yemek masasına oturmuşlardı, bıçak ve çatalların süslü tabaklardaki gıcirtısı, ağır sessizliği bozan tek sestti. Önlerine saçma sapan miktarda yemek yayılmıştı; salata ve sebze kaseleri, tavuk ve jambon tabakları, patates püresi, bir piramit dolusu akşam yemeği ekmeği ve meyve aromalı jelatin tatlısı. Darien masaya her vurduğunda ya da karşısında oturan Loren'in sinirlerine yardımcı olmak için onunla ayak oyunu oynamaya çalıştığında o tatlı sallanıyordu.

Loren ve Erasmus selamlaşmaları sona erdiğinden beri birbirlerine hemen hemen hiçbir şey söylememişlerdi ve sonraki bir saat içinde gerçekleşen sınırlı miktardaki konuşma, Darien ile kendisini Cyra adıyla tanıtan tavşan haberci arasındaki ufak tefek konuşmalardan ibaretti.

Yüzünü örten maske olmadan Cyra hiç de hayal ettiği gibi görünmüyordu, gerçi Darkslaying habercilerinin kimlikleri hakkında fazla düşünmemişti. Bir insanın fiziksel yaşını tahmin etmek her zaman kolay değildi, ama onun yirmili yaşlarının sonunda, otuzlu yaşlarının başında olduğunu düşündü. Kalın çilek sarısı saçları, hafif çilli bir yüzü ve mavi mi yeşil mi olduğuna karar veremediği gözleri olan bir cehennem zebanisi. Darien ilk başta onun bir şekilde Erasmus'la akraba olup olmadığını merak etti ama hiçbir özelliği bu olasılığı desteklemiyordu. Çenesinin altındaki yara izi dışında, Darien'in ona Loren'i Çukur'un önünde bulma işini teklif ettiği gece gördüğünü hatırladığı yara izi dışında hiçbir şey göze çarpıyordu.

Cyra'nın bir cehennem zebanisi olduğu gerçeği pek çok soruyu beraberinde getirdi. Cehennemlikler genellikle tavşan haberci olarak çalışmazlardı. Ve bunun yanı sıra, neden Loren'in izini sürmek için kendi Görüsünü kullanmamıştı? Trajediyle sonuçlanabilecek bir göreve neden bir Şeytan göndersin ki?

Darien düşüncelerden sıyrıldı ve kendini odaklanmaya zorladı.

Arada bir Erasmus Loren'le göz göze geliyor, ancak ikisi de sanki çok utanç verici bir şeye tanık olmuşlar gibi gözlerini hızla birbirlerinden kaçırıyorlardı.

Darien boğazını temizledi. "Açık sözlü olmak istemem ama bu çok garip." Çatalını yere bıraktı. "Kızınla konuşmayı mı planlıyordun, yoksa sürekli yemeğine bakmayı mı? Patatesler o kadar ilginç olamaz."

"Darien!" Loren tıslayarak masanın altından bacağına tekme attı. "Ne? Söylenmesi gerekiyordu."

"Hayır, o haklı," diye iç geçirdi Erasmus. "Özür dilerim, siz ikiniz. Bu... şey, utanç verici." Bir iç çekiş daha Darien'in parmaklarının boğazına uzanıp sözcükleri yırtma isteğiyle seğirmesine neden oldu. Erasmus'un konuşma bozukluğu, genellikle her iki cümlede bir, bazen de her üç cümlede bir kekelemesine neden oluyordu. "L-lily-"

"Loren," diye sertçe araya girdi, eli çatalında sıkılaştı. "Bana Loren denmesini tercih ederim. Lily'nin kim olduğunu bile bilmiyorum ve ben Lily değilim."

Duvarda asılı saat yüksek sesle tik tak ediyordu. Cyra hâlâ yemek yiyordu ama o anda dondu kaldı, çenesi hareketsizleşti.

Darien ellerini iki kez birbirine vurdu. "Harika!" diye teşvik etti. "Onun hakkında bir şey öğrendin. Bu da bir başlangıç."

"Öğrenecek çok şey var," dedi Erasmus gergin bir kahkaha atarak. "Dürüst olmak gerekirse, ne soracağımı gerçekten bilmiyorum."

"Aslında bazı sorularım var," dedi Loren, "sakıncası yoksa."

Erasmus'un yüzünde kızının dışarıda dururken takındığı ifadenin aynısı vardı: farların ışığında donmuş bir geyik. Yine de yutkundu ve boğuk bir sesle, "Sor bakalım." dedi.

"Nerelerdeydin?" diye başladı. "Ne zamandır hayattasın? Yeniden yaşlanmaya nasıl başladın?" Kelimeler birbirine karıştı. "Roark ve Taega hayatta olduğunu biliyor mu? İskeletin Ulusal Bölge'deki bir mezarda bulunmuşken nasıl olur da şu anda burada oturabiliyorsun-"

Erasmus, "Ne kadar çok soru var," dedi ama Loren konuşmaya devam etti.

"Gerçek Kuyu hâlâ var mı?" diye sordu, kalbi göğsünde çarparak. "O parşömeni neden Eski Salon'da bıraktın? Hatta onu neden *yazdın*?"

"Lily," diye denedi Erasmus. Hatasını fark edince hemen "Loren-" diye düzeltti.

"Eğer tekrar ölümlü olduysan, Kuyu'ya ne oldu? Daha önce senin bir parçan değil miydi?"

"Lütfen," diye kekeledi Erasmus, "yavaşla." "Beni hiç özledin mi?"

Sessizlik. Herkes nefes almayı, çiğnemeyi bırakmıştı.

Loren'in yüzü alev alev yanıyor, bakışları yoğunlaşıyordu. "Yoksa beni tapınakta terk ettiğin anda varlığımı unuttun mu?"

Sorusunun ardından gelen garip ve ağır sessizlik, öncesinden daha kötüydü.

Sonunda Erasmus konuştu, sesi boğuk çıkıyordu. "Bunu seni korumak için yaptım." Loren ona ters ters bakıyordu. "Bu hikâyeyi duymayı *gerçekten* çok isterim."

"Ölmemi isteyen insanlar vardı. Bir sürü insan. Senin hayatını riske atamazdım. Bu yüzden annen ve ben, en azından her şeyi yoluna koyana kadar, gitmene izin vermenin en iyisi olacağına karar verdik."

"Nerede o?" Loren'in çenesi sıkılmıştı. "Annem mi?"

Erasmus ve Cyra bakiştılar. "Yıllar önce vefat etti," diyen Cyra oldu.

Loren bir havucu tabağının kenarına itti. Erasmus ve Cyra'ya tekrar bakabilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Adı neydi?"

Cevap her ikisinden de geldi. "Helia."

Loren bardağını kaptı ve uzun bir yudum chardonnay aldı, yudumlarken gözleri sulanıyordu. Son yudumu da ağzında tuttuktan sonra bardağı yere bıraktı ve muhtemelen bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünürken yüzünde bir konsantrasyon ifadesi belirdi.

Sonunda yutkundu... Erasmus'a baktı. "Bana beni kendi aurandan bir parça kullanarak yarattığını söylediler. Eğer bir annem varsa, bu onun da beni yaratmada bir rolü olduğu anlamına gelir."

Erasmus pozisyonunu ayarlarken sandalyesi gıcırdadı. "Roark ve Taega öldüğüme inanıyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum," dedi, onun sorusunu tamamen görmezden gelerek. "En azından şimdilik."

Loren'in kaşları havaya kalktı. "Yani oyun oynayacağız, öyle mi? Hangi sorulara cevap vereceğinizi siz seçeceksiniz ve kabul etmek istemediklerinizi görmezden mi geleceksiniz?"

Erasmus'un söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Kuyu güçlerine nasıl sahip olabilirim?" Kalp atışlarında Darien'i alarma geçiren bir tökezleme oldu, eli masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı, parmak eklemleri bozulmamış beyaz kumaşa saplandı. Loren'in çenesi büküldü, kalbi bir kez daha çarpmaya başladı. "Buna cevap verebilir misin?"

"Onları miras aldın," dedi Erasmus, "insanların genlerini miras alması gibi." "Gerçek Kuyu nerede? Hâlâ var mı?"

"Loren-" Erasmus denedi.

"Neden sorduğum hemen her soruya cevap vermekten kaçınıyorsun? Beni aradınız, yemeğe davet ettiniz ve neredeyse yirmi yılımı size inanarak geçirdikten sonra bir açıklama istemememi bekliyorsunuz."

öldükten ve şehirdeki insanlar tarafından kovalandıktan sonra aniden sahip olduğumu bile bilmediğim bir büyüye sahip olduğum için mi?"

Darien koltuğunda öne doğru eğildi. "Pekâlâ, bir dakika sakinleşelim." Çenesini Loren'in ön koluna doğru salladı. "Ye. Dövmeni." Yılanla sarmalanmış çubuk kıpkırmızı parlıyordu ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Darien'inkini de hızlandırdı.

Bir havuç kesti, patates püresine batırdı ve hızla çiğneyerek ağzına attı.

Erasmus çenesini ovuşturarak kızının dövmesine odaklandı. "Bu ne kadar zamandır oluyor?"

"Tüm hayatı boyunca," diye cevap verdi Darien buz gibi. "Eğer biraz olsun yanında olsaydın, bunu bilirdin." Şimdi sinirlenme sırası *ondaydı*. Loren tabağına bakıyor, yavaş yavaş yiyor, yüzü kızarıyordu. Gözleri parlıyordu ve Darien, eğer ağzı çiğnemekle meşgul olmasaydı, muhtemelen duygularından dolayı sallanıyor olacağını biliyordu.

Onu üzgün görmekten nefret ediyordu. Bundan dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyordu. Bu onda kalpleri söküp atma, kafataslarını kırma ve tüm binaları yerle bir etme isteği uyandırıyor.

"Size teşekkür etmek istiyorum." Erasmus şimdi *onunla* konuşuyordu. "Onu güvende tuttuğun için."

"Bunu başka kimse yapmayacaktı, değil mi?" Gözleri hâlâ tabağında olan Loren'e baktı. "Ama benim için büyük bir zevkti." diye eklerken sesi yumuşadı.

"Neden onu seçtin?" Loren bir havuç daha mızrakladı ve sosun içinde döndürdü.

"Bu benim fikrimdi," dedi Cyra. "Seni mümkün olduğunca çabuk bulup saklamamız gerekiyordu, bu yüzden bu iş için en iyi kişiyi tuttuk."

"Onu öldürebilirdim." Darien ne söylediğinin farkına varmadan kelimeler ağzından çıkmıştı.

Loren başını kaldırdı, çatalı hareketsizdi.

"Yapmayacağınıza güveniyorduk," dedi Erasmus nazikçe. "Ve onun peşindeki diğer insanların deneseler bile seni geçemeyeceklerine güvendik."

Darien gözlerini kırptığında oda karanlığa ve parlayan renklere gömüldü. "Bir yabancıya güvenmek için çok fazla inanç." Tekrar göz kırptı ve

uzaklaştı. Ama o tanıdık sürünme hissi derisinin altında kaldı ve sadece çok fazla zamanı kaldığını biliyordu.

"Şu haline bak," dedi Erasmus kendini beğenmiş bir ifadeyle, ağzında belli belirsiz bir gülümseme vardı - Loren'inkine çok benzeyen bir gülümseme. "Senin hakkındaki varsayımlarımızın doğru olduğunu söyleyebilirim. Onun için en güvenli yer senin yanın."

Darien sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Bana bir dakika müsaade edin." Loren çatalını servis tabağına bıraktı. "Darien-"

Gözleri kararmış, görüşü siyah bir ışık altında bazı nesnelerin parlaması gibi kanayan renklerle dolu olan Darien, sürgülü cam kapıyı arkasından kapatarak balkona çıkarken onu el sallamaktan başka bir şey yapamadı.

Gecenin serin havasında nefes almaya ve başının dönmesini engellemeye odaklandı.

Şimdiye kadar Loren'i güvende tutmayı başarmıştı ama bundan sonra ne olacaktı? Sadece Gaven'la değil, Randal'ın adamlarıyla da derine inmek üzereydi ve eğer Loren yaralanırsa, eğer başına kötü bir şey gelirse, eğer diğer Darkslaying evleriyle ilgili yanlış bir hareket yaparsa-

Parmaklığı kavradı. Onun gücüyle inledi, o kadar zayıf bir şeydi ki neredeyse kırılıyordu.

Eğer boğulacağı gün gelirse, tek başına boğulacaktı - bundan kesinlikle emin olacaktı. Ona bir şey olmasına asla izin vermezdi. Sadece durumu kontrol altında tutması gerekiyordu.

Kontrolü elinde tut ve başını suyun üstünde tut.

-

Loren, Erasmus'a sabunlu bir tabak daha uzatırken, "Bu gece benim için yanıtlayabileceğin bir soru varsa, o da bu olsun," diye söze başladı. Musluğu sığağa çevirdi ve duruladı. Arkalarında Cyra yemek artıklarını topluyor ve kapları kalabalık buzdolabına istifliyordu. Dinlediğine dair hiçbir işaret vermese de Loren onun her kelimeye dikkat kesildiğinden şüpheleniyordu. "Ona nasıl yardım edebilirim?"

Darien hâlâ balkondaydı. İçeri gelip yemeğinin kalanını bitirmek isteyip istemediğini sormak için dışarı çıkmıştı ama Darien ona

arkasını dönmemeye ve gözlerindeki siyahlığı görmemesine dikkat ederek bitirdi. Tabağındakilerin sadece yarısını yemişti.

"Dalgalanmalar, değil mi?" Erasmus tabağı kuruması için rafa koyarken sordu.

Loren bir tencere kaptı ve dibindeki sos kabuğunu temizlemeye başladı. "Neredeyse her gece. Eskiden güçlerimle ona yardım edebiliyordum ama... güçlerim gitti. Kalendae'den beri onları çağıramıyorum. Bana nasıl olduğunu söyleyebilir misin?"

"Ah, Loren, ben uh..." Tıraşlı çenesini ovuşturdu. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını gerçekten bilmiyorum."

Sünger tencerenin dibinde sürükledi, paslanmaz çelik feryat ediyordu. "Benim için neler yaptığını bilmiyorsun. Benim için ne kadar fedakârlık yaptığını. Vücudumun bunu kaldıracak yapıda olmaması umurumda değil, ben olsam..." Onun için ölürdü. Onun için ölecekti ve bunun için iki kez düşünmeyecekti.

"Büyü türünüz çok, ah... bunu nasıl söylesem?"

"Loren?"

Loren döndüğünde Darien'in mutfığa girdiğini gördü. Gözleri artık siyah değildi ama yüzü yorgunluktan çizgilerle kaplıydı, kasları gömleğinin altında gergindi. Dalgalanma geçmemişti ve muhtemelen o bu konuda bir şey yapana kadar da geçmeyecekti.

Kan, her zaman ödemek zorunda olduğu bir bedeldi. Darien boğuk bir sesle, "Çok üzgünüm-" dedi.

Loren sünger suya bıraktı. "Üzülme. Zaten işimiz bitmişti."

Erasmus'la yüzleşti. "Bu kadar kısa kestiğim için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Erasmus, köpüklü bir el kaldırarak. "Neler yaşadığını anlıyorum. İnan bana."

"Yemek için teşekkürler," dedi Loren sert bir sesle ve sabunlu tencereyi Erasmus'un eline tutuşturdu. "Ve bilirsin, tüm o cevapsız sorular için. Harika vakit geçirdik." Ellerini lavabonun altındaki dolaptan sarkan bulaşık havlusunda kuruladı ve Darien'in yanına doğru ilerledi.

Erasmus kekeledi, "Bekle, Loren. Bekle. Lütfen."

Loren, Darien'in yanında durdu ve omzunun üzerinden baktı.

"Cevaplarınız," diye söze başladı Erasmus, acı çekmiş görünüyordu. "Onları sana zamanında verebilirim. Yemin ederim. *Zamanla.*"

Loren gözlerini devirdi ve bunu yapar yapmaz kendini suçlu hissetti. "Zaman, elbette. Çünkü şimdiye kadar bana bunu vermekte harikaydın." Darien'in elini kavradı

bilek ve uzaklaştı.

Erasmus'un ses tonu çaresizdi, "Neden haftaya tekrar buluşmuyoruz?" diye seslendi.

Loren bir sonraki sözcüklerin dilinden dökülmesine engel olamadı. "Belki yirmi yıl sonra." Omzunun üzerinden mırıldandı, "Yemek için teşekkürler Cyra. Harikaydı."

Ayakkabılarını ve ceketlerini giyip dışarı çıktıklarında haberci hiçbir şey söylemedi.

Loren, Darien'in arkasından ön kapıdan çıkıp caddeyi geçerek arabasına doğru giderken ona baktığını hissedebiliyordu. Hiçbir şey söylemedi ve Loren de ona bir şey söylemedi. İkisinin de ihtiyacı olan şey sessizlik ve düşünmek için boşluktu. Sessizlik ve birbirlerine eşlik ederek bunu atlatabilirlerdi. Yapabileceklerini biliyordu.

Loren bodruma doğru yürürken topuklu ayakkabıları merdivenlerde takırdıyor, erkeklerin bağırışlarının, kahkahalarının ve yumruk seslerinin yankısını takip ediyordu.

Bir saat içinde Cumartesi vardiyası için Mordred ve Penelope'nin evine gitmesi gerekecekti. Darien'in bu kez evde olduğunu fark etmeden önce bir taksi ayarlamıştı bile. Aracını iptal edip kendisini götürmesi için onu rahatsız etmeyi planlamıyordu ama evden çıkmadan önce ona veda etmek istiyordu.

Merdivenlerin dibine vardığında sola dönerek spor salonunu geçti ve ayrı bir egzersiz alanına, güç vuruşu gibi farklı antrenman aktiviteleri için ayrılmış bir odaya girdi; Darien, Travis, Tanner ve Jack de şu anda tam olarak bunu yapıyordu. Jack ve Travis bir ayna duvarının yanındaki bankta uzanmış, Darien'in Tanner'ın önünde tuttuğu yumruk kalkanına vuruşunu izliyorlardı.

Darien'in hassasiyeti ölümcüldü. Hızlı hareket ediyordu; neredeyse onun ölümlü gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızlıydı, yumrukları kör edici bir hızla savruluyordu. Ayakları çıplaktı, sırtında ve göğsünde ter parlıyordu, gri şortu yer yer kaslı kalçalarına yapışuyordu. Hiç eldiven giymemişti. Aslında elleri sarılı bile değildi.

Tanner bunun ara vermeden önceki son vuruş olacağını ilan ettiğinde, Darien sertçe vurdu.

Tanner sırtını duvara yasladı ve neredeyse yere düşüyordu ki homurdanarak kendini duvara tuttu. Diğerleri sessizleşti, bekliyorlardı ama odada bunun daha önce de defalarca yaşandığını düşündüren bir mizah havası vardı.

Gözleri alev alev yanarak duvardan uzaklaşan Tanner, kalkanı bir kenara fırlattı ve gözlüklerini kafasına doğru itti. "Bunu hep yapıyorsun!"

Darien gülmemeye çalışıyordu. "Seni tetikte tutmak lazım Atlas." Tanner'ın sırtını sıvazladı ama hacker omuz silkerek homurdandı

Kalkanı aynaların üzerine yuvarlandığı yerden almaya giderken nefesini tuttu.

"Cesaret." Jack çenesini Loren'e doğru sallarken gözleri dans ediyordu. Odaya süzüldü ve minderin kenarında durdu. "Senin ne kadar zorba olduğunu yeni anladı."

"Kabadayılar pislik arkadaşları için kurşun yemezler." Ona bir gülümseme fırlattı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Günaydın, tatlım."

"Günaydın. Böldüğüm için özür dilerim."

"Asla sözümü kesmeyeceksin ve asla özür dilemeyeceksin."

Odanın etrafına bakındı. "Pit'te yeterince pratik yapmıyor musun?" Darien dışında odadaki herkes toplu bir "Ooh!" çekerken, sorunun kulağa küçümseyici geldiğini bir saniye geç fark etti. Gözleri büyüdü ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Kesinlikle öyle demek istemedim."

."

"Bana karşı arsızlık mı yapıyorsun?" Darien gülümsemeye karşı koyuyordu. Ve bu gülümseme daha önceki tüm endişe duygularını sildi.

Eteğini düzeltti ve boğazını temizledi, dört erkeğin bakışları üzerinde ağırlık yapıyordu, Darien'inki diğerlerinden daha ağırdı - her zaman diğerlerinden daha ağırdı. "Öyleysem ne olmuş yani?" Darien'in şakacı ses tonuna uyuyordu.

"O zaman sana bir ders vermek zorunda kalırım."

"Tamam." Dikkati adamın kaya gibi sert ve ter damlalarıyla parıldayan karın kaslarına yöneldiğinden bu kelimeyi zar zor söyleyebildi. Onun görüntüsü ciğerlerindeki oksijeni çekip aldı. "Umm, bir saat içinde ayrılmam gerekiyor, ama önce veda etmek istedim..." Darien acı bakla gibi bir gülümsemeyle ona doğru ilerlerken sözleri sessizliğe gömüldü. Yutkundu ve parmaklarını birbirine geçirdi. Geri çekilmemek için tüm iradesini kullandı. "Terleyemem, birazdan işe gitmem gerekiyor."

Darien'in gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü ve omzunun üzerinden çocuklara doğru fırlattı. Onlar da gülümsüyordu, Tanner bile. "Duydunuz mu çocuklar? Terleyemez." Adam kıza doğru yürüdü - o kadar yakındı ki, kız onun vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Onu sırtının küçük kısmından tutarak kendine çekti, karnı onunkine çarpıyordu. Ona baktı, saçının bir teli yüzüne düşüyordu. "Nasıl yumruk atılacağına dair hızlı bir derse ne dersin?"

Ağzı kupkuruydu. "Yumruk atmama gerek yok. Onları benim için atacak sen varsın."

Gözlerindeki ince öfke kıvılcımı, düşüncelerinin okulda ona zorbalık yapan öğrencilere gittiğini gösteriyordu - onun uğraşmasına izin vermeyi reddettiği öğrencilere. Hayatı boyunca zorbalığa katlanmıştı; buna alışmıştı, hatta bunu bekler hale gelmişti. AA'dakiler ne onun ne de kendisinin bir dakikasına bile değmezdi. Ayrıca, Darien'in üç öğrenciyi öldürdüğü için hapse girmesini de istemiyordu. Zorbalığı ne kadar küçümsediğini öğrenirse, nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Cinayet muhtemel bir sonuçtu.

"Senin için savaşmak için her zaman yanında olamayabilirim," dedi Darien, başparmağını eteğinin altından geçirerek. Dikkati kızın ağzındaydı, bakışları o kadar sıcaktı ki kızın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Ayrıca, bir süredir sana kendini nasıl savunacağını öğretmek istiyordum, bu yüzden bu çok gecikti."

Kadının eteğini bırakarak önünde diz çöktü ve başını öne eğdi. Sol ayakkabısının kayışını çözmeye başlarken saçları kalçasına sürtünerek tenini gıdıkladı.

Kalbi boğazına kadar fırladı ve vücudunda yoğun bir sıcaklık dalgası yayıldı. Darien yavaşça kayışı çözüp ayağını ayakkabısından çıkarırken diğerlerinin ona baktığının farkındaydı.

Koyu renk kirpiklerinin altından ona bakarken, bakışları odanın sıcaklığını artırırken, ayağını dikkatlice mindere koydu. Çıplak teni soğuktu ve ağırlığının altında biraz çöktü. Nefes alış verişinin ne kadar sıklaştığını ve düzensizleştiğini, nabzının ne kadar hızlı attığını fark eden tek kişinin Darien olmadığını biliyordu.

Her iki eli de diğer bacağına gitti, biri ayak bileğini kavrarken diğeri baldırından yukarı kaydı, nasırlar tenini sıyırdı. Dokunduğu her yerde sıcaklık vardı, vücudunun bacaklarından çok daha hassas olan kısımlarında arzuladığı bir histi bu.

Darien ayakkabısının kayışını gevşetirken bakışlarını onunkilerden ayırmadı, her hareketi kasıtlı olarak uzatılmıştı. Yalnız olmadıkları gerçeği şimdiye kadar onu gergin tutmuştu ama o anda vücudu ona tamamen teslim oldu. Adam ona bakmaya devam ederken bakışlarının ne kadar yoğun olduğunu, ayak bileğine dolanan elin bacaklarının arasına dokunmasını ne kadar çok istediğini hissederek ısılandığını hissetti. Ona kendini çok iyi hissettirecekti ve bunu şimdi istiyordu. İşe geç kalsa bile buna değecekti. O buna değerdi.

Elinde değildi; dişleri alt dudağına gitti. Aldığı nefes duyulabilir ve titrekti ve bu odadaki her Şeytan'ın bunu anında fark ettiğini biliyordu. Zihnini iğrenç düşünceler kaplamıştı ve bu düşüncelerin içinde o kadar kaybolmuştu ki, ağzından kaçan sızlanmalardan ya da yüzünün aldığı şekillerden utanıyordu.

Darien'in göğsünün derinliklerinden yükselen ses, iç çekmekle hırlamak arasında bir şeydi. "Pekâlâ, bunu yapamam, gitmeniz gerekecek." Adamlara bir el salladı ve "İzlemek istemiyorsanız buradan gidin" diye bağırdı.

Jack ve Tanner hemen eşyalarını toplarken, Travis oturduğu yerden bakmaya devam etti, ağzı geniş bir sırıtışla gerilmişti. "Ne demek istediğimi anlıyorsanız, izlemeyi seviyorum."

Dördü de duvarlara ve alçak tavana yansıyan kahkahalara boğuldu. Tanner, Travis'i yakasından tutup ayağa kaldırarak odadan dışarı sürüklerken Loren yüzünün kızardığını hissetti.

Yalnız kaldıkları anda Darien tekrar ona baktı. İkinci ayakkabısını da çıkarıp minderin üzerine koydu ve ayağa kalktı, eli kızın ayak kemerinde geziniyordu. Topuklarının ek yüksekliği olmadan, her zamanki gibi korkutucu bir şekilde onun üzerinde duruyordu.

Boş boş eteğini düzeltti, avuçları sıcak ve terliydi, ağzı bir çölden daha kuruydu. "Ne yapıyoruz biz?"

"Sana nasıl yumruk atılacağını öğreteceğim." Onu çenesinden yakaladı ve dudaklarından sertçe öptü. Öpücüğü kestiğinde yüzünü onunkine yakın tuttu, eli hâlâ çenesini kavıyordu. Adam homurdandığında nefesini dudaklarında hissedebiliyordu, "Sonra da sikimin üzerine bir pislik yapacaksın. Kulağa nasıl geliyor?"

"Güzel." Sözcük dilinde titredi.

Darien birkaç adım geri çekildi ve avuç içleri ona bakacak şekilde ellerini kaldırdı. "Bana bir yumruk at."

Etrafına bakındı. "Şu yumruklama şeyini kullanmamız gerekmez mi?"

Ona abartılı bir hayal kırıklığı bakışı attı. "Loren, bebeğim, hadi ama, o zimba sert vuruşlar içindir." İşaret parmağının bir kıvrımıyla onu öne doğru çağırdı. Kadın bir adım daha yaklaştı, paspas ayaklarının altına indi. Birbirlerine yaklaştıkça hava elektrikleniyordu. Loren, eğer cinsel kimyayı görmek mümkün olsaydı, tam bir fırtına kopacağını hayal etti.

aralarında. "Yavaş başlayacağız. Sanırım asıl konuya girene kadar senin küçük parmak darbelerininle başa çıkabilirim."

"Sana sert vurmayı göstereceğim," diye homurdandı. Bu onu gülümsetti.

Kolunu geriye doğru sardı ve adamın açık avucuna vurdu. Etin etle birleşmesinden çıkan gümbürtü zar zor duyulduğunda, ona ne kadar hafif vurduğunu fark etti. Yumruğunu geri çekmeye çalıştığında, adamın parmakları yumruğun etrafını sararak sıkıca tuttu.

"Lorennnn," diye başını salladı. Hâlâ elinde sıkılı duran yumruğunu işaret etti. "*Bu* tamamen yanlış. Birinin çenesini böyle kırmazsın, başparmağını böyle kırarsın."

Gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Gerçekten birinin çenesini kırabileceğimi mi düşünüyorsun?" "Elbette kırabilirim. Sadece sana nasıl yapılacağı öğretilmemiş."

"*Ben mi? Çenemi mi kırayım?*" Yumruğunu adamın elinden çekip aldı ve sağ kolunu havada esnetti, oradaki kas eksikliğine dikkatle baktı, bir erişte kadar zayıftı. "*Bu* kötü çocuklarla mı?"

Yankılanan derin bir kahkaha attı, çekici sesi bodrumu doldurdu. "Çok tatlısın." Elini tekrar kendi elinin içine aldı ve onu tatmin edecek bir yumruk oluşturan kadar parmaklarını nazikçe bir o yana bir bu yana bükerek hareket ettirdi. Ellerini tekrar havaya kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Tekrar dene."

İleri atıldı ve adamın sağ avucuna vurdu.

"Daha iyi, ama her yumruk attığında kurbağa gibi sıçramana gerek yok Çaylak. Neyim ben, zambak yastığı mı?"

Dilini ona doğru uzattı.

Sırıtarak tekrar geri çekildi ve başını sallayarak çenesini eğdi. "Tekrar."

Ders yaklaşık on dakika sürdü ve bittiğinde nefes nefese kalmıştı, parmak eklemleri kızarmış ve acıyordu. O kadar sert vurmuyordu bile. Belli ki çene kırmanın bir olasılık haline gelmesi için çok fazla pratik yapması gerekecekti. Hâlâ Darien'in bu konuda yanıldığını düşünüyordu.

Son vuruşunu yaptığında, Darien'in parmakları yumruğunun etrafına dolandı ve onu hareketsiz tuttu. Yüzündeki ifade ancak şeytani olarak tanımlanabilirdi, yakışıklı bir gülümseme ağzının bir tarafını çekiştiriyordu.

Birdenbire bıraktı ve eğildi, onu kalçalarının arkasından kavrayabilecek kadar alçaldı. Adam onu yukarı kaldırırken nefesi kesildi,

bacaklarını onun beline doladı. Ona gülümserken yanağındaki gamze ortaya çıkıyordu.

"Sen bir kabadayısın," diye alay etti, ağzını onunkine indirdi, sıyırdı ama öpmedi. Tırnaklarını onun sırtında gezdirerek pürüzsüz teninin altındaki yontulmuş kasları hissetti.

"Ve sen bir veletsin." Elleri şimdi kızın poposunu kavıyor, parmakları etine batıyordu. "Senin gibi veletlere ne yaptığımı biliyor musun?"

Dilini açgözlülükle adamın alt dudağında gezdirdi. "Göster bana."

Onu ne kadar uzun süre taşırsa taşırsın, asla duraksamayan o güçlü tutuşuyla tutarak, onu duvara doğru itti ve kalçalarıyla duvara sabitledi. Adamın ereksiyonunun bacaklarının arasına baskı yaptığını hissedebiliyordu, sert ve talepkârdı. Ona daha yakın olma ihtiyacı onu bütünüyle yuttu ve kalbi hızla çarpmaya başladı, içi sıkıca kenetlendi. Elde edebileceği herhangi bir sürtünme için çaresizce onun uzunluğunu öğüttü.

"Kahretsin, çok kötüsün," diye soludu dişlerinin arasından. Dudakları onunkilere çarptı. Aletini klitorisine sürttü, duvar sırtına saplandı. Eteği yukarı kıvrıldı ve kışını soğuk yüzeye maruz bıraktı. Sıcaklık teninde bir ürperti yarattı, adamın ellerinden gelen ısı daha da soğuk hissettirdi. Kadın adamın ağzına doğru inerken, adam da onunkine doğru inliyordu. "Beni deli ediyorsun," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

"Aynı şekilde."

"Seni şimdi becermemi mi istiyorsun?" Eli çoktan eteğinin altına girmiş, tangasını yana doğru çekiştiriyordu.

Dudaklarını ıslattı, onu tekrar tatmayı arzuluyordu ve adam daha yeni çekilmişti. "Lütfen."

Parmaklarını kadının girişinde gezdirerek onun için ne kadar ıslak olduğunu hissetti. Bakışları karardı, Görüş'ten değil, en az onunki kadar güçlü bir ihtiyaçtan. "Lütfen ne?"

"Becer beni, Darien." Çaresizlik ses tonunu nefes nefese yapmıştı. "Lütfen." "Nasıl istiyorsun?"

"Bu duvara karşı."

Orta parmağını kızın içine sokarak titremesine neden oldu. Parmağını geri çekip tekrar sokarken yüzünü dikkatle izledi, çenesi sıkıca kenetlenmişti, gözleri arzuyla parlıyordu. "Ne kadar sert?"

"Günün geri kalanında beni taşımanı gerektirecek kadar sert," diye nefes aldı. Yansımalarına takıldı gözleri, öyle bir görüntü ki

onu hep şaşırtmıştır. İkisi arasında büyük bir zıtlık vardı ama yine de mükemmel bir uyum içindeydiler. Gece ve şafak, birbirine karışıyor. Şeytan ve beyaz zambak.

"Aferin kızıma." Bir parmak daha ekledi, onu iyice gerdi. "Sert sevdiğimi biliyorsun." Onları sonuna kadar itti. Kız inledi, nefesi adamın ağzını havalandırdı. Adamın bakışlarındaki onay yakıcıydı ve kız kendini adamın parmaklarını sıkarken hissettikçe daha da arttı. "Etek giymeyi asla bırakmayacağına söz ver."

İçinden bir inilti daha çıktı ve tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi. "Sana ihtiyacım var."

"Söz ver bana." Elini bacaklarının arasından çekti, onu dokunuşundan yoksun bıraktı, böylece şortunun bandına uzanırken onu daha iyi dengeleyebildi, aletin şekli şortun içinden görünüyordu, ağzı kuruyan, kalbi beklentiyle atlayan bir manzaraydı. "Bana söz ver, yoksa hiçbir şey alamazsın."

"Ben balo-"

"Darien!" Max'in sesi merdivenlerden aşağı yankılanan ve odanın içine sıçrayan bir gök gürültüsü gibiydi.

"Siktir," diye inledi Darien, başı yenilgiyle göğsüne doğru düştü, saçları boynunu gıdıklıyordu. Kız kıkırdamaya başladığında, Darien bir eliyle kızın ağzına bastırdı. "Şşşt! Bizi duyacak-"

"*Darien!*" Max tekrar seslendi. "Aşağıda olduğunu biliyorum."

Darien elini Loren'in ağzının üzerinde tuttu ve iyi ki de öyle yaptı çünkü Loren dudaklarında bir kahkaha daha patladığını hissetti. "Darien şu anda burada değil!" diye bağırdı.

Kısa bir duraklama oldu. "Loren'i yere bırak ve yukarı gel."

Darien'in başı yana döndü ve merdivenlere doğru ters ters baktı. "Beni mi gözetliyorsun? Görüşünü kapat, seni sürüngen."

"Bu önemli, dostum. Öyle olmasaydı vajina randevunu bölmezdim."

"Bütün gece yoksun ve şimdi de benim ilgimi mi istiyorsun?"

"Evet, eğer bu benim-" Bir duraksama oldu ve cümlesini bitirirken ellerini ağzının üzerine kapatmış gibiydi, "-*merdivenlerden aşağı sana bağılıyor!*"

"Siktir git buradan." Darien mırıldanarak cevap verse de Loren bunun Max'in keskin cehennem kulağından kaçmadığını biliyordu.

"Üst kata, şimdi."

Darien gülümseyerek, "Benim gibi konuşmaya başladı," diye fısıldadı.

Loren bu kez onun kıkırdamasına karşı koymadı. Bu sesle gözleri parladı ve kaşlarının arasına bir öpücük kondurdu.

"*DARIENNNNN!*" Bu kez ışıklar takırdadı.

Darien sesin şiddetinden irkildi. "Taşaklarını şimdiden soğut, geliyorum!" diye seslendi. Ona göz kırptı ve ekledi, "Keşke başka türlü bir geliş olsaydı."

Kıs kıs güldü. "Çok kirlisin."

Onu ayağa kaldırdı, elleri kışından yukarı kayıyordu. "Bunu seviyorsun."

"Seviyorum." Bir öpücük daha almak için parmak uçlarında durdu ve adam eğilerek dudaklarını yumuşakça onunkilere bastırdı. "Hem de çok."

Kollarını bırakmak için kendini kontrol etmesi gerekti. Topuklarının üzerinde dönerek eteğini düzeltti ve ayakkabılarına doğru ilerlerken ona baktı.

Adam kızın kışına acıtacak kadar sert bir şaplak attı ve kız alaycı bir solukla oradan uzaklaştı.

"Daha sonra mı?" diye sordu.

Topuklarını yukarı kaldırdı. "Daha sonra." Bu düşünceyle yüzü ısındı. Eğlencelerinin bölünmemiş olmasını diliyordu ama zamanı tükeniyordu. Vardiyası yaklaşıyordu ve kulağa ne kadar cazip gelse de eczaneyi geç açarak Mordred ve Penelope'yi üzmemek istemiyordu. "Sence Max ne istiyordur?" diye sordu.

Terden ıslanmış saçlarını yüzünden uzaklaştırarak banktan siyah bir gömlek aldı ve üzerine geçirdi. "Hadi öğrenelim."

-

Loren'in şakağı Darien'inkine yaslandı ve yemek masasının karşısına geçip Dallas'ın telefonundan gösterdiği fotoğrafa dikkatle baktılar.

Loren vücudundaki son arzuyu da zorlamak zorunda kaldı, Darien'le olan yakınlığı düşüncelerini tekrar yasak olana itmekle tehdit ediyordu.

bölge. Masanın başındaki dizine tünediği gerçeğini boş verin.

Herkes buradaydı. Sabrine, Logan ve Dominic'le birlikte tüm Şeytanlar. Sabrine Logan'ın kucağında oturuyordu, alfa kurdun kolu onun beline sarılmıştı. Max kollarını kavuşturmuş Dallas'ın sandalyesinin arkasında duruyordu. Tanner ve Travis, kapağında Whisking Witch'in logosu olan pembe bir hamur işi kutusundan yemek yiyorlardı.

Blue da buradaydı elbette. Herkes onun fotoğrafına bakıyordu. Tam olarak bir sabıka fotoğrafı.

Hakkında tutuklama emri çıkarılmıştı ve yakalanmasını sağlayacak yeterli bilgiyi kolluk kuvvetlerine verenlere ödül verilecekti. Haber çok fazla ayrıntı vermiyordu ama onun halk için tehlike arz ettiğini söylüyordu ki bu da odadaki herkesi geren yeni bir gerçektir.

Sadece kafası karışmış gibi görünen, elektrikli gözlerini etrafta gezdiren Mavi hariç herkes.

Darien koltuğuna geri oturdu, Loren'i göğsüne doğru çekti, bir eli kalçasında duruyordu. "Bir şey tercüme edebildin mi?" diye sordu Dominic'e.

"Zar zor," diye yanıtladı Melek. "Ve doğruyu söylemek gerekirse, çok yorgunum." O da öyle görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve göz kapaklarının kapanmaya hazır gibi görünmesi onlara her an ölebileceğini söylüyordu.

Mutfakta kendine bir fincan kahve doldurmayı henüz bitirmiş olan Ivy, yemek odasına sürüklendi ve Jack'in dizine kaydı. Üzerinde hâlâ sabah koşusundan kalma atletik giysiler vardı. "Yardım edebilecek biri var mı?"

"Evet," dedi Logan. "Arthur. Onu yeni işinde görmeye gittik ve Ilevyn hakkında pasajlar içeren bazı eski kitaplar buldu." Genişçe esnedi, bu refleks çok geçmeden Sabrine tarafından da yankılandı.

"Neredeyse bütün gece bunun üzerinde çalıştık," dedi Sabrine esnerken. Demek hepsi *oradaydı*.

Dominic Mavi'ye baktı. "Ona arama emriyle ilgili neler olduğunu sormaya çalıştım ama o yanlış bir şey yapmadığı konusunda ısrar etti. Kötü adamlardan kaçtığını söyledi."

"Kötü," diye tekrarladı Mavi. Gözleri uzaktı. Sisliydi. Ama başını sallıyor ve aynı kelimeyi tekrar tekrar söylüyordu. "Kötü. Kötü."

Dominic'in kalkık kaşları Darien'e yöneldi. "Gördün mü?"

Blue'nun gözleri aniden Loren'in yüzüne kaydı. Loren kaskatı kesildi ve kendini Darien'in göğsüne doğru geri çekilmekten alıkoyamadı, eli Darien'in koluna gitti, Blue ona şöyle dedi: "Onlar kötüydü. Onları öldürmem gerekiyordu. Canlı gitmelerine izin veremezdim, yoksa bana zarar vereceklerdi."

Loren gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Daha yeni başlamış olan konuşmalar kesildi. Herkes döndü, tüm gözler ona ve Mavi'ye çevrildi.

"Ben Ilevyn," dedi Darien, rahatlatıcı bir eli onun sırtında gezdirerek.

"Dom ve Arthur biraz daha çeviri yapana kadar bu konuda endişelenme bile." Blue da en az Loren kadar şaşkın görünüyordu. Bir sonraki sorusu fısıltı halindeydi ve gözleri Loren'inkilere dikilmişti. "Beni anlayabiliyor musun?" Pencereleden içeri süzülen sabah ışığında, gözleri Loren'in Safirin kobalt rengi.

Loren başını salladı, zihni dönüyordu. Mavi ona bir soru daha sordu ama bu sefer kelimeler bilmediği bir dilde birbirine karışmıştı: Ilevyn.

"Onu halkın gözünden uzak tutmamız gerekecek," diyordu Darien Dominic'e, Blue'nun az önce kendi dillerinde birkaç cümle kurmuş olmasına aldırmadan. "Neler olduğunu anlayana kadar. Eğer sizin için de uygunsa, zamanını burası ile Ölümün Şehri arasında geçirebilir."

"Death's Landing'de hoş karşılanmaktan çok daha fazlası," dedi Dom. "Diğer Meleklerle çok iyi anlaşıyor. Conrad ona nasıl poker oynanacağını öğretti bile." Bir yumruğuyla Blue'nun omzunu dürttü. "Öyle değil mi, Blue?" Ama o hâlâ Loren'e bakıyordu.

"Dışarı çıktığında şapka ve güneş gözlüğü taktığından emin olun," dedi Darien. "Ve o tılsımı çıkarmasına izin *verme*."

Lace, "Belki de saçını boyamalısınız" diye dalga geçti.

Ivy sırıttı. "Kulağa eğlenceli geliyor." Ama şakacı elini Blue'nun saçına doğru uzattığında Dominic elini geri çekti. "Ah!" Ivy haykırdı.

"Saçının bir teline bile dokunmayacaksın."

Blue ona bir soru sormayı denedi, o da dalgalı bir Ilevyn diliyle cevap verdi. Verdiği cevap Blue'nun iki elini başına koymasına neden oldu, yüzündeki dehşet ifadesi

Yüzü Ivy'den bir kıkırdama ve Lace'den bir gülümseme aldı.

Loren, Darien'in yüzünü görebilmek için döndü. Neredeyse dizinden kayacakken, onu belinden kavrayarak sabitledi. "Ilevyn mi diyordu?" Loren sordu. Tam olarak ne söylemeye çalıştığından emin değildi.

Ama yemin edebilirdi ki...

"Evet, adı Ilevyn." Şaşkınlık Darien'in yüz hatlarını gölgeledi. Kirpiklerine takılan bir tutam saç kenara itmek için uzandı. "Bu eski bir dil - Kadim Reunerya dili kadar eski ama öğrenmesi daha da zor."

Mavi, Ilevyn'le konuşuyordu.

Peki Loren neden bir şekilde onun ne söylediğini anlamıştı?

Loren tıkırdayan bir nefesle ayağa kalktı. "Sanırım taksimin sesini duyuyorum. İşe gitmem gerek."

"Taksi mi çağırdın?" Darien'in eli onun bileğine dolandı. "Seni götürebilirim." Sözlerinde, belli ettiğinden daha fazla endişelendiğini gösteren bir ağırlık vardı.

Tipik Darien - muhtemelen fazla düşünüyor ve kendini gereğinden fazla strese sokuyor.

"Sorun değil, meşgulsün." Onu öpmek için eğildi. Kısa ama diğerleri kadar tatlı bir öpücüktü bu, onu buradan uzaklaştıran, çevrelerindeki her şeyi eriten türden bir öpücük.

Öpüşmeyi bitirdiklerinde Darien elini kadının çenesine götürdü, parmak eklemleri çene boyunca ilerledi. "O bıçak hâlâ üzerinde mi?"

Başıyla onayladı. Oyma kemik saplı bıçak, Kalendae'den iki gün sonra ona verdiğinden beri çantasından hiç çıkmamıştı.

"Sana ne öğrettiğimi hatırlıyor musun?" Ona nasıl kullanacağına dair birkaç ders vermişti, özellikle de bir tehdit onu köşeye sıkıştırdığında en fazla hasarı vermek için nereye saldırması gerektiği konusunda. Dersleri son derece bilgilendiriciydi ama bunları asla kullanmak zorunda kalmamak için dua ediyordu.

"Hatırlıyorum," diyerek ona güvence verdi ve doğruldu. Elinin bileğinden kaymasına izin verdi, dokunuşu bıraktıktan sonra da uzun süre kaldı, bir anı tenine kazındı. "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Ruhlar Evi'ni ziyaret etmem gerekiyor." "Şu Malakai ittifakı şeyi mi?"

"Evet, Malakai ittifakı şeyi." Göz kırptı.

Lace mırıldandı, sesi alaycıydı, "Eğlenceli bir gece olacak."

"Ben de gelebilir miyim?" Loren sordu.

Darien odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Bunu daha sonra konuşuruz."

Dallas uyukluyordu ama birden elektrik çarpmış gibi sandalyesinde doğruldu. "O gidiyorsa, ben de gidiyorum!" diye haykırdı.

Loren boğazından taşan kahkahayı yuttu.

Darien gözlerini o kadar geriye yuvarladı ki beyazları göründü. "Ben de *tam olarak* bundan korkuyordum."

Cadı ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Bu arkadaş grubunda çifte standarda izin yok, Darien." Kollarını kavuşturarak sandalyesine geri yaslandı, göz kapakları gözle görülür şekilde ağırlaşmıştı.

"Bunun çok farkındayım Dallas," diye yanıtladı Darien. "Bunu bir kez olsun unutmama izin vermedin."

Dal'ın sandalyesinin arkasında duran Max, "Aslında kötü bir fikir olmayabilir," diye önerdi.

Dallas ellerini çırttı ve erkek arkadaşının yüzüne bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Teşekkürler, Maximus!"

Max Darien'e, "Bana Delaney'nin hepimiz kapısına geldiğimizde bir pusu kuracağından endişelendiğini söylemiştin" dedi.

Darien kaşlarını kaldırdı. "Ve daha fazla insan getirmek bir şekilde bu varsayımı azaltacak mı?"

"Sadece genç değil, aynı zamanda görünüşte tehditkâr olmayan iki kızı bir araya getirmenin faydalı olabileceğini" söyleyen Tanner'dı.

Jack, "Yaşasın, bebek bakıcılığı." dedi. Bu yorum Dallas'ın ona ters ters bakmasına neden oldu.

Loren tekrar Darien'e baktı ve onun dikkatinin zaten üzerinde olduğunu gördü. "Bunu sonra konuşuruz," diye tekrarladı. Ama sesindeki ton ona çoktan kazandıklarını söylüyordu.

O gecenin programında Ruhlar Evi vardı ve tüm mesaisini yakında Angelthene'deki en güçlü ikinci Karanlık Katil evinin lideri Malakai Delaney'nin evinde olacağı gerçeğini sindirerek geçireceğini biliyordu.

Ruhlar Evi'ne yolculuk sessiz ve gergindi. Loren, Dallas ve Tanner'la birlikte Darien'in arabasının arka koltuğundaydı, Maximus ise yolcu koltuğundaydı. Onların arkasında, Travis'in arabasında Lace, Ivyana ve Jack vardı. Loren onların aracının da Darien'inki kadar sessiz ve gergin olduğunu hayal etti.

Başını penceresinin serin camına yaslayarak sokak lambalarının ve palmye ağaçlarının bulanık bir şekilde geçip gitmesini izledi. Şehrin çok yukarısında, güç alanı parıldıyordu; ölümlü gözlerin sadece belli açılardan görebildiği soluk bir yeşildi bu. Arkasındaki yıldızlardan oluşan tuvali renklendiriyor, gökyüzünü elmas yerine parçalanmış zümrütlerle beneklenmiş gibi gösteriyordu.

Araba Angelthene Şehir Mezarlığı'nın karşısındaki eski bir mahalleye girdiğinde Loren gözlerini açık tutmak için mücadele ediyordu. O kadar kuruydular ki göz kapaklarının kırıştığını duyabiliyordu.

Mahalle, Oldtown'ın batı yakasında, Angelthene Uluslararası Havaalanı'ndan çok da uzak olmayan bir yerdeydi. Bölgedeki her ev büyük ve etkileyiciydi, ağaçlarla çevrili sokaklar sukulentler ve siyah güllerle süslenmişti. Sürünen sarmaşıklardan oluşan kalın örtüler soluk kırmızı tuğlalı duvarları kaplıyor, beş köşeli yapraklar tuğlalara çivilenmiş altın adres levhalarını neredeyse yutuyordu. Buradaki sokak lambaları özenle kıvrılmış süslemeler, gül çelenkleri ve dökme demir direklere kalıplanmış melek varlıklardı. Ampuller yuvarlaktı ve beyaz camdan yapılmıştı, yaydıkları ışık ay ışığını taklit ediyordu.

Loren, en az Şeytanlar kadar uyanık ve tetikte görünen Dallas'a baktı. Cehennem zebanilerinin insanlardan, veneficae'lerden ve kurtadamlardan daha az uykuyla hayatta kalabildiği düşünülürse *bu* şaşırtıcıydı.

"Nasıl yorgun değilsin?" Loren fısıldadı.

Dallas kıpırdandı, dikkati ön camdan görünen manzaraya odaklanmıştı. "Çok kahve içtim."

Loren'in arka cebindeki telefonu çaldı. Kendini kaldırdı ve mesajı kontrol etti.

Bir saat içinde kapıda ol.

Kaşlarını attı. Numarayı tanımıyordu.

Başparmağını kaydırarak mesajı sildi ve telefonunu cebine geri koydu.

Darien arabayı birkaç ev aşağıda, Ruhlar Evi'nin pencerelerinden dışarı bakmaya karar veren olursa arabanın görünmeyeceğı bir park yerine çekti. Pencerelerin çoğı çimenlere yayılan tereyağı bir ışıkla parlıyordu ama bunun dışında mahallede başka bir yaşam belirtisi yoktu. Diğer evler karanlık ve sessizdi ve mezarlığın konumuyla birleştiğinde, bölge insanın çok yüksek sesle konuşmak istememesine neden olan bir ürkütücölüğe sahipti.

Loren, Şeytanlar silahlarını hazırlarken sessizce onları izledi. Tüm bu durum onu zamanda geriye, Cain'in mahallesine ışınladı ve baş döndürücü bir dakika boyunca ikisini birbirinden ayırt edemedi. Burada eksik olan tek şey, ön bahçede köpek gibi hırlayan zincirlenmiş bir fırtına drenaj iblisiydi.

O anıyı gerçekten özlememişti.

Darien'in koltuğunun derisi, ona bakmak için arkasını döndüğünde inledi. "Burada beklemek istemediğine emin misin?"

O daha konuşmadan Dallas cevap verdi. "Evet, eminiz Darien. Bunca yolu boşuna gelmedik."

Cadı, Loren'in üzerine eğilerek kapının kilit açma düğmesine bastı ve kolu çekti. Aralık kapıdan içeri serin bir esinti girdi ve Loren'in üzerinde yüksek bel kot pantolon, beyaz atletin üzerine örme bir hırka ve beyaz spor ayakkabılarının içine giydiğı en kalın çoraplar olmasına rağmen tüyleri diken diken oldu.

"Ben de bundan korkuyordum," diye mırıldandı Darien.

Loren emniyet kemerini çözdü ve Dallas onu yere yuvarlayamadan dışarı ıktı.

Lace, Ivy, Jack ve Travis kaldırımında bekliyorlardı; silahlarını kılıflarına, bıçaklarını kılıflarına yerleştirirken kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı. Açlık Ayı hepsini gümüş rengine boyamıştı ve sokağın karşıındaki mezarlıkta baykuşlar ötüyordu.

Ivy, Jack'in ön kolundan bir sıra Stygian tuzu çekiyordu, burun deliği işaret parmağının keskin siyah tırnağıyla kapatılmıştı. Jack kolunu sabit tutarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gözleri, Loren'e izlememesi gerektiğini hissettiren türden bir şefkatle doluydu.

"Ayrıca," dedi Dallas arabadan inerken omzunun üzerinden Darien'e seslendi, parmak arası terlikleri topuklarına çarpıyordu. "Bu şekilde daha az tuzağa düşmüş gibi hissedeceğini kendin söyledin."

Darien dışarı çıktı, onu Max ve Tanner izledi. Kapılar hep birlikte kapanırken çarpı ve arabanın üzerinde büyüler dalgalandı.

Şeytanların lideri konuşurken gözleri sadece Loren'i görüyordu. "Hiçbir şey söylememeliydim." Herkese baktı ve hazır olduklarına karar vermiş olmalıydı çünkü bir kez başını salladı ve ilerideki evi işaret etti. "Hadi gidelim."

Loren, kaldırımından aşağı doğru ilerlerken grubun ortasında kaldı. Palmiye ağaçlarının yaprakları ve çöp parçaları botların ve ayakkabıların - ve Dallas'ın durumunda sandaletlerin- altında çıtırdıyordu. Loren'in grubun ortasında kalma kararının aslında kendi kararı olmadığını, muhtemelen Darien'in talimatıyla Şeytanların verdiği bir karar olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Dallas onun önünde yürüyordu, Maximus da onun yanındaydı. Loren, Max'in "Daha yüksek ayakkabılar giyemez miydin?" diye fısıldadığını duyunca gülmek için kendini zor tuttu.

Cadı, "Bunlar teknik olarak sandalet Max," diye cevap verdi.

"Eğer kaçmak zorunda kalırsan, tökezleyip ölürsün. Bunu biliyorsun, değil mi? Böyle bir şehirde bu tür ayakkabıları asla anlayamayacağım."

Her zaman didişirlerdi. Bu Loren'e kendisini ve Darien'i hatırlattı. Aslında, solunda yürüyen Darien'e baktığında, yanağının bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildiğini gördü.

"Sana birini mi hatırlattı?" Darien mırıldandı. Dikkati Ruhlar Evi'ndeydi, eski yapının silueti karanlığın içinden hızla beliriyordu.

"Aklımı okuyabildiğini bilmiyordum."

"Artık aynı frekanstayız, bebeğim." Sözlerindeki mizah izi, "Kalbin tekliyor," diye eklediğinde kayboldu. O yoğun gözler onunkilere yerleştiğinde, tamamen farklı bir nedenden dolayı atlıyordu.

"Biraz gerginim."

Parmakları bileğini kavradı, başparmağı hızla atan nabzının üzerinde gezindi. Elini ağzına götürerek arkasına bir öpücük kondurdu. "Benimle olduğun sürece seni her zaman koruyacağım. Bodyguard, hatırladın mı?"

Derin bir nefes aldı. "Hatırlıyorum." Aynı şeyi ona da söyleyebilmeyi diledi. Eğer ona bir şey olursa ve yardım edemezse, kendini asla affetmeyecekti.

Elini bırakmadan önce hafifçe sıktı.

Sonra ferforje kapının önüne geldiler ve artık endişelenmek için çok geçti.

Kıvrak bir figür çimenliği kesen kaldırım taşlı patikada yürüyordu, ayak bileğindeki botların topukları gürültüyle şaklıyordu. Maun rengi saçları küt ve açılı bir kesimle omuzlarına dökülüyor, rengi kâğıt beyazı tenindeki çillerin tozunu ortaya çıkarıyordu.

"Bunun için bana çok şey borçlusunuz," diye tısladı Aspen Van Halen. Menteşeler gıcırdayınca yüzünü buruşturarak kapıları açtı. Uzun çivili parmağını Darien'e doğrulttu. "Ve eğer aforoz edilirim, beni yanına alacaksın ve adını Sekiz Şeytan olarak değiştireceksin. Anladın mı?"

Kapıdaki parmaklıkların gölgeleri Darien'in yüzünden geçerken ona alaycı bir gülümseme sundu. "Hadi ama Asp. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Aspen sırtarak kenara çekildi ve geçmelerine izin verdi. "*Yapıyor* önemiştir" dedi.

Darien bir elini Loren'in sırtına koyarak onu öne doğru itti. "Adımızı asla Sekiz Şeytan olarak değiştirmeyeceğimi kastetmiştim," diye açıkladı. "Bu kulağa çok saçma geliyor."

Aspen ona sarıldı ve omzuna bir yumruk attı.

Vurduğu yeri ovuşturdu, dudaklarından derin bir kahkaha döküldü. "Sağ kroşe üzerinde çalışıyormuşsun."

Azrail, dikkati Lace'e yönelmeden önce ona arsızca bir gülümseme verdi. "Lacey." Selamlamak için çenesini eğdi. "Seni gördüğüme sevindim."

"Aynı şekilde," diye yanıtladı Lace. Platin rengi saçları, dökme demir sokak lambalarının ampulleri kadar parlaktı.

"Bir daha arkadaş olmamız yasaklanmadan önce birkaç haftadan fazlasını geçirebilecek miyiz merak ediyorum."

Lace'in kırmızıya boyanmış ağzı kıvrıldı. "Merak ediyorum."

Aspen, Loren'in kendisine baktığını fark edince ona ihtiyatlı bir göz kırptı. Şeytanın Avukatı'yla ilgili anılar zihnine hücum etti ve tıpkı o zamanki gibi kiraz kırmızısı kızarmasına neden oldu.

Aspen başını öne eğerek eve doğru bir işaret yaparken başını salladı. "İçeri girin. Acele edin."

Kapıdan en son giren Dallas'tı ve ilk adımını atar atmaz, Loren parmak arası terliklerinin topuklarına vuruşundan herkesin irkildiğine yemin etti. "Peki ya büyüler?" Cevap aramak için Tanner'a bakarken kızıl saçları rüzgârda dalgalandı.

"Aspen bana bir gün izin verecek kadar nazikti," diye yanıtladı Tanner.

Ivy kemerli kaşlarını Aspen'e doğru kaldırdı. "Belki de Malakai seni hackerlığa terfi ettirmeli."

"Bu işte iyi olurum," dedi Aspen gülümseyerek. "Malakai'nin bilgisayarına girmem ve sizi içeri alabilmek için programlamam gerekti. Ve size söyleyeyim, *hiç* kolay *olmadı*." Darien'e geniş gözlerle baktı ve parmağıyla onu işaret etti. "İşte *tam da* bu yüzden bana acıyacak ve kovulursam bana evinizi teklif edeceksiniz. Değil mi?"

Darien kaldırım taşlı patikadan aşağı inmeye başladı, dikkati ön kapılardaydı. "Oraya vardığımızda o köprüyü geçeceğiz."

Herkes onu takip etti, Loren ona yetişmek için acele ediyordu. Aspen de onun arkasından geldi, artık kaldırım taşları yerine çimenlerin üzerinde yürüdüğü için botları çok daha az ses çıkarıyordu. Azrail sığ nefesler alıyordu, bu da çemberden atılma korkusunun ayaklarının altındaki zemin kadar gerçek olduğunun bir işaretiydi.

Darien, "Malakai nerede?" diye sordu.

"Son duyduğumda süitindeydi." Aspen yüzünü buruşturdu. Darien ona meraklı bir bakış fırlattı. "Bilmek istiyor muyum?"

"Muhtemelen hayır." Ön merdivenlerden yukarı yürüdü ve kapıyı iterek açtı. "Ama en azından senin geldiğini göremeyecek kadar meşgul."

Herkes teker teker Ruhlar Evi'ne girerken sessizliğe gömüldü. Vanilya, deri ve biraz da tütün kokan ılık hava etraflarını sarmış, koku Loren'in burnunu gıdıklamıştı. Hepsi giriş salonuna girer girmez eşleştiler ve Aspen'i, renkleri eskidikçe ağarmış yağlı boya tabloların sıralandığı dar bir koridorda takip ettiler. Loren, hırkasının kolu elinin arkasına değen Darien'e yakın durdu.

Mimari eski ama güzeldi. Karmaşık metal işçiliği ve kehribar rengi camdan yapılmış duvar aplikleri yollarını aydınlatıyor, evin içini yumuşak altın renginde bir ışıkla yıkıyordu. Kobalt damask desenli eski duvar kâğıtları evin olduğundan daha da karanlık görünmesini ve hissedilmesini sağlıyordu. Tam karşılarında antika kanepeler ve koltukların bulunduğu büyük bir salon vardı, köşede uzun bir dede saati tıkırdıyordu. Mobilya koleksiyonunun üzerinde kazınmış cam gölgeli sekiz ışıklı pirinç bir avize asılıydı. Avizenin bir kolunda baş aşağı uyuyan, uzun ok ucu kuyruklu bir yarasa Tanıdık vardı, derimsi kanatları vücuduna dolanmıştı. Yüzü tamamen gizlenmiş olan yarasa, küçük siyah bir kozadan farksızdı.

İki adam mürekkep siyahı tuğlalardan oluşan şömineye en yakın koltuklarda oturmuş, kristal bardaklardan viski gibi görünen bir şey yudumluyorlardı. Birinin altın rengi gözleri, fildişi teni ve omuzlarına dökülen kirli sarı saçları varken, diğeri tam tersiydi. Siyah saçları yumuşak bir şekilde kıvrılıyordu, teni gözlerinin tonunu ortaya çıkaran çarpıcı bir kahverengi tonundaydı - o kadar açık maviydi ki neredeyse hiç renkleri yoktu.

İki Azrail'in grubu fark etmesi uzun sürmedi. Onları görür görmez ayağa fırladılar; sarışın olan viskisini bıçağıyla değiştirirken, siyah saçlı olan gri kot pantolonunun önündeki kılıftan bir silah çıkardı.

"Sakin ol!" Aspen ellerini havaya kaldırarak tersledi. "Bu gece kan dökülmesini istemiyorum."

"Bu da ne böyle Asp?" Siyah saçlı Azrail gruba doğru bir silah salladı.

Maximus'un Loren'in diğer tarafında durduğunu, onu Darien'le birlikte çitle çevirdiğini fark etti. Silahını sallayan adamı değerlendirirken gülümsemesini bastırıyor gibiydi. "Seni son gördüğümde daha iyi görünüyorsun, Sylvan. Burun estetiği falan mı yaptırdın?"

"Git kendini becer, Maximus."

Sarışın olan boğuk bir kahkaha attı. "Malakai bunun tadına bakana kadar bekle." Keskin bir ıslık dişlerinin arasından çıktı.

Karanlık bir gölge onunkinden ayrılarak grubun yanından hızla geçti ve ardında koyu bir sis izinden başka bir şey bırakmadı. Loren'in ne tür bir hayvan olduğunu anlayamayacağı kadar hızlı hareket ediyordu.

Tanıdık'ın ardından bakarken Aspen'in yüzünde endişe ve hoşnutsuzluk karışımı bir ifade vardı. "Bana hiçbir şeyi açıklama fırsatı vermiyorsun Valen."

"En önemli kuralı çiğniyorsunuz: Şeytanlar buraya giremez. Daha önce hiç aforoz edildin mi? Berbat bir şey."

Darien Aspen'in yanına yaklaştı. "Görüyorum ki hiç değişmemişsin Valen," dedi buz gibi bir sesle. "Hâlâ yargılamakta hızlısın ve ailen olması gereken insanları ispiyonlamakta daha da hızlısın."

Valen'in gözleri parladı. "Eğer aileden biri olsaydı, düşmanların ön kapımızdan geçmesine izin vermezdi."

"Biz sizin düşmanınız değiliz, ama patronunuz sizi açıkça başka türlü ikna etmiş. Bu beni gerçekten şaşırtmadı; beyin yıkama her zaman en çok zayıf fikirli insanlar üzerinde işe yaramıştır."

Valen sırtarak bıçağını tırnaklarını temizlemek için kullandı. "Dilini kesmem için bana onay verir vermez, seninle bir randevumuz var."

"Yerinde olsam pek umutlanmazdım," dedi Darien. "Buradan tek parça halinde çıkmamıza izin vereceğine dair sahip olduğum her şey üzerine bahse girmeye hazırım."

Buz gibi gözlere sahip olan -Sylvan- soğuk bir şekilde gülümsedi ve iri kollarını kavuşturdu. "Adamlarımızı öldürdükten sonra mı? Hiçbir yere gitmiyorsun, Darien." Bakışları Loren'e kaydığında, orada bir duygu karışımı gördü ama çoğunlukla merak ve küçümsemeydi. "Görüyorum ki başka bir barış teklifi getirmişsin. Bunun sana bir faydası olmayacak, Malakai'nin bu evde yeterince amcığı var."

Darien çenesini sıktı. "Neden hâlâ bekâr olduğunu anlamaya başlıyorum, Sylvan."

Sylvan buz gibi gözlerini kısmıştı. "Gitmek mi istiyorsun Cassel?" Darien'e doğru hamle yapmak istedi ama Valen onu kolundan yakalayınca durdu, ikisi de Jack ve Travis'in şu anda Darien'in yanında, elleri silahlarının yanında gezindiğini fark etmemişti.

Darien soğukkanlılıkla, "Bak ne diyeceğim. Eğer işler umduğum gibi gitmezse, dışarıda sadece sen ve ben ödeşebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Kulaklarıma müzik gibi geliyor."

Biri yaklaşırken çıplak ayaklar sert zemine çarptı.

İki Ölüm Meleği sırtlan benzeri bir sırtışı paylaştı. "Bu iyi olacak," diye mırıldandı Valen.

Grup hızlı ayak seslerinin nereden geldiğini görmek için döndü. Loren de aynısını yaptı, ağır çekimde sıkışmış gibi hissediyordu, hareketleri diğerlerine kıyasla her zaman gecikiyordu.

Koridorda hışımla ilerleyen adamı ve dar koridorların karanlığından çıkan, ikisi de dev gibi olan ikiz erkek Azrail'i gördüğünde kendini Darien'in yanına sürüklenirken buldu. Adamın hemen önünde, gölgeli sırtında parlayan benekleri olan bir vaşak yürüyordu; Valen'in gölgesinden çağırdığı Tanıdık.

Loren, Malakai Delaney'nin neye benzemesini beklediğinden emin değildi ama bu değildi.

Dalgalı saçları kırmızımsı renkte ve omuz hizasındaydı, sakalı dolgun ve yontulmuştu. Yüzünün bir tarafı, bir tür sembole benzeyen soluk mavi dövmelemlerle kaplıydı. Eski Reunerian olduğuna karar verdi. Zümrüt gibi parlak gözleri Darien'inkine benzer bir yoğunluğa sahipti, size çok uzun süre bakarsa sizi cayır cayır yakabilecek türdendi. Gömlek giymiyordu, sadece aşağıya doğru sarkan gri bir eşofman altı giyiyordu, giysisizliği vücudunda etkileyici derecede kaslı bir sürü yara izi ve mürekkep olduğunu ortaya çıkarıyordu. İki güzel kadın onu koridorda takip ediyordu, battaniyeler vücutlarını sarıyordu ama neler olduğunu ve burada kimin olduğunu görür görmez aniden arkalarını döndüler.

"Bu o mu?" Loren fısıldadı.

"Çok seksi," diye tısladı Dallas onun kulağına. "Dağlarda yaşayan o sert adam tarzında."

Loren odaya giren Azrail'e tekrar baktı, gözleri Darien'e sabitlenmişti. "O görünüyor..." Yutkundu. "Kızgın."

"*Seni orospu çocuğu!*" Malakai kelimeleri tükürdü. Doğruca Darien'e doğru ilerliyor, yoluna çıkan herkesi ezip geçiyordu.

Darien, "O kızgın," dedi.

Loren daha ne olduğunu anlayamadan Darien onu iterek yolundan çekmiş ve bu hareketin arkasındaki güç onun Dallas'a çarpmasına neden olmuştu.

Malakai saldırmıştı. Darien Azrail'e karşılık vermeyi başarana kadar Darien'e birkaç darbe indirmişti bile. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki insan gözleri kavgayı zar zor takip edebiliyordu. İnsanlar bağırıyordu. Bardaklar ve süs eşyaları yere saçılıyordu. Azrailler Şeytanları geride tutuyordu ve her iki çemberin liderleri birbirlerine saldırırken bunun tersi de geçerliydi.

Kan sıçradı. Kıyafetler yırtıldı. Yumruklar ete çarptı. Mobilyalar devrildi ve şöminenin içine fırlatıldı, odun kıymıkları süslü halının üzerine yağdı.

Loren, Darien'i çok sık dövüşürken görmemişti ama yetenekleri hakkında yeterince şey biliyordu ve bunun onun için alışılmadık bir durum olduğunu söyleyebilirdi. Malakai onun dengiydi ve karşılıklı vuruşları arttıkça Loren kendini daha da hasta hissediyordu. Hangisinin kazanacağını ya da durmaları için ne gerektiğini bilmediğini fark ettiğinde başı döndü.

Malakai Darien'in yüzüne hızlı bir darbe daha indirdi, orta parmağındaki yüzük Darien'in alnını yarmıştı. Kan havayı buğulandırdı ve Darien bir küfür savurdu. Malakai ona doğru hamle yapınca Darien önce geri çekildi, sonra da kör edici bir hızla tekrar ileri atılarak alnını Azrail'inkine çarptı. Kemikler çatırdadı ve daha fazla kan fişkırdı; Loren kimin kanı olduğundan emin değildi.

Ne yaptığıının tam olarak farkına varmadan hareket ediyordu. Herkes birbirini müdahale etmekten alıkoymakla meşgulken, gruptaki insan kimsenin aklına gelmemişti.

Loren, Darien ve Malakai'nin arasına girdi, tam da Malakai yumruğunu geri çekip bir darbe daha indirecekken - Darien'in doğrudan ağzına indireceği bir aparkat, hafifçe bükülmüş dizleriyle hazırlandığı bir saldırı, yumrukları onu engellemek için yükseliyordu.

Malakai'nin yaralı eklemleri bir anda yaklaştı. Loren tökezleyerek Darien'in göğsüne yaslandı; Darien'in keskin nefes alışları tüm bu kargaşa arasında bile duyulabiliyordu.

Sonra Darien'in eli fırladı ve Malakai'nin yumruğunu yüzüne değmeden yarım saniye önce yakaladı. Darien'in eli ona o kadar yakındı ki teninin sıcaklığını hissedebiliyor, çelik halkalarındaki her ayrıntıyı görebiliyordu. Şeytan yüzleri hınzırca sırıtıyor, kıpkırmızı damlalar dişlerde ve boynuzlarda minik yakutlar gibi parlıyordu.

Malakai ağzı açık ona bakıyordu, kanlı yumruğu Darien'in elinde donup kalmıştı. Odadaki başka hiç kimse nefes almak bir yana, konuşmuyor ya da hareket etmiyordu.

Köşedeki antika saat yüksek sesle çalışıyordu.

"Seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum," dedi Darien gergin, nefes nefese, "ama geri çekilmezsen öldüreceğim."

Saatin tiktakları daha da gürültülüydü. Azrail Loren'i incelerken Darien Malakai'nin yumruğunu bırakmadı.

Onun bakışlarını tuttu. Ne kadar kırmak istese de tuttu, nefesi sabit ve sessizdi.

"Çekil yolumdan," diye hırladı Malakai. Dişlerine kan bulaşmıştı ve kız, köpek dişlerinin gümüşle kaplanmış keskin noktalar halinde törpülendiğini gördü.

Loren çenesini kaldırdı. "Hareket etmiyorum. Onu istiyorsan beni geçmen gerekecek ve bana vurursan neler olacağını öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum."

Bir saniye daha geçti. Bir saat gibi gelen bir saniye.

Malakai, Darien'in yumruğunu itmesiyle aynı anda elini Darien'in tutuşundan çekti. Azraillerin lideri hâlâ Loren'e bakıyordu, bir an önce yüz hatlarını gölgeleyen öfke şimdi yerini meraka bırakmıştı.

Malakai, Darien'e "Güzel memeler, sert vuruyorsun," dedi. "Sen de öyle."

"O yüzükleri neden taktığını şimdi anlıyorum." Başparmağını burnunun üzerinde gezdirdi, yüzüklerden birinin boynuzları yüzünden derisi yırtılmıştı. Ve sonra Azrail'in dikkati tekrar ona döndü. "Taşaklıymışsın kızım," dedi Malakai. "Bunu sana vereceğim."

Loren tatlı bir sesle, "Senin onayına ihtiyacım yok," diye cevap verdi. "Ama ona bir daha asla dokunmamana ihtiyacım olacak."

Malakai'nin ağzında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Çok alıngan biri. Onu nerede buldun?"

"Bu uzun bir hikâye." Darien, Loren'in yanına doğru adım attı. Loren, Darien'in vücudunu Malakai ile Loren'in arasına sokacak şekilde eğildiğini fark etmemişti. "Ama elleşmeyi bitirdiyseniz, belki biraz konuşabiliriz." Malakai konuşmak için ağzını açtı ama Darien devam etti: "Soracağın bildiğim için, Tyson ve Liam'ın ölümlerinin bir kaza olduğunu bilmeni istiyorum. Blackbird'ün dışında üzerimize ateş açıldı ve ben de kendimi savunmak için harekete geçtim."

"Onlar olduğunu biliyor muydun?"

"Tetiği çoktan çekene kadar değil. Tyson olduğunu biliyordum ama Liam'ı tanıyamadım."

"Saçmalık," diye tükürdü Malakai.

"Gerçek bu," diye bastırdı Darien. "Başka bir hanenin üyesini asla bilerek öldürmem Malakai. Bunu sen de biliyorsun. Gerçekten de sana bir barış teklifi getirdikten sonra onları öldürmek için yolumdan sapacağımı mı düşünüyorsun?"

Malakai bunu iyice düşündü. Odadaki atmosfer değişti ve Loren, Kızıl Yıldız'a teşekkür ederek gerginliğin gittiğini hissetti.

"Biz demiştin," diye başladı Malakai. Yoğun yeşil gözleri tekrar Loren'e kaydı. "O-"

"Müdahil mi? Evet. Öylece durup onun öldürülmesine izin veremezdim. Sanırım bunu anlayabilirsin." Bir duraklama. Sonra Darien daha yumuşak bir tonda, "*Umarım* bunu anlayabilirsin," diye düzeltti.

Sadece ocaktaki ateşin çıtırtısı ve gürültülü saatin tik taklarıyla bozulan sessizlik yeniden yükseldi.

Malakai, "Eğer buna özür diyorsan, kabul ediyorum," dedi. "Ama eski kuralımın arkasındayım: Bir daha buraya girmene izin yok. Mülküne adımını atarsan izinsiz girmiş olursun ve kanın benim için adil bir av olur. Şimdi, işiniz bittiyse gidebilirsiniz." Uzaklaşmaya başladı.

Darien arkasından seslendi: "Sana bir özür borçlu olduğumu kabul etsem de buraya gelme sebebim bu değil."

Malakai durdu. Döndü, kaşları çatıldı. Hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu, göğsündeki ter ve kan damlaları avizenin ışığında parlıyordu.

Avizeden sarkan Tanıdık büyük bir esnemeye uyandığında, küçük yarasa kanatlarının gölgesi yere düştü.

"Size bir iş teklifim var," dedi Darien.

"Dinliyorum," diye söze girdi Malakai. "Ama seni şimdiden uyarıyorum, sabrım tükeniyor."

"MPU'nun yeni Baş Dedektifinin şehirdeki tüm çevreleri alaşağı etmek istediğini gösteren içeriden bilgilere sahibim."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Dedektif Finn Solace."

"Neden bir dedektif size bu bilgiyi versin ki?"

"Çünkü yardımımızı istiyorlar. Sokakları çita tüccarlarından temizlemelerine yardım edersem peşimize düşmezler ama bunu yapmak için Randal'ın pozisyonunu almam gerekiyor."

Malakai'nin kaşlarını çatması, Darien'in Angelthene'in Darkslayer'larının yeni lideri olarak yerini almasına yardım etme fikrinden ne kadar etkilenmediğini gösteriyordu. "Peki ben bunun neresindeyim? Eğer koltuğunu sağlama almak için beni kullanmayı planlıyorsan-"

"Seni sağ kolum olarak istiyorum." Sağ El unvanı daha önce Lionel Savage'a aitti, Randal Slade'e yardım eden ve harcadığı zaman için cömertçe para alan avcı.

Odadaki diğer Azrailler ayaklarının üzerinde kıpırdandılar. Bakışlar fırlatıldı ama kimse konuşmadı.

Malakai muhtemelen hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. "Ne-"

"Dinleyin lütfen," dedi Darien. "Sen ve senin Reaper'ların maaşınıza zam alacaksınız ve ben silah tüccarlarının icabına baktıktan, adımızı MPU'nun kara listesinden çıkardıktan ve kendi sorunlarımdan birkaçını hallettikten sonra, tüm Evlerin Başkanı olarak benim pozisyonumu alabilirsiniz. Darkslaying'den ayrılmak istiyorum."

Loren'in ağzı açık kaldı. Odada dalgalanan gerginliğin farkındaydı, Darien'in Şeytanlarını bu karar konusunda bilgilendirmemiş olabileceğini düşündüren türden bir gerginlik. Onunla da bu konuda konuşmamıştı ama o anda kalbinin umutla dolduğunu hissetti.

Doğruyu mu söylüyordu? Eğer yalansa, o da dahil olmak üzere herkesi kandırıyordu.

Zihni dönerek ona baktı. Odadaki birçok auradan hissedebildiği farklı duyguları engellemek için muhtemelen bir duvar inşa ederek Azrail'e odaklanmaya devam etti.

"Çıkmak mı istiyorsun?" Malakai, o anda herkesin aklından geçtiğinden emin olduğu soruyu dile getirerek talepte bulundu. "Ne zamandan beri? Ne için?" Gözleri Loren'e kaydı ve anlayış yüz ifadesini yumuşattı. "Ah, biraz tatlı amcık için."

Darien'in sonraki sözleri bir kırbaç gibi şakladı. "Onun hakkında böyle konuşma."

"Sorun değil," diye araya girdi Loren, ses tonu alaycıydı. "Ayrıca, pek de haksız sayılmaz. Öyle değil mi, Darien?"

Malakai bir kahkaha attı. "Bunu sevdim. Şaka kaldırabiliyor."

Darien Malakai'nin yorumuna hâlâ sinirlenmiş görünse de, kaşlarını kaldırarak soruyu geçiştirdi. "Peki, sen ne diyorsun?"

Malakai iyice düşündü. Orakçılara, sonra da avizeye ve avizeden sarkan yarasaya baktı. "Sana güvenmediğim bir sır değil, bu yüzden tüm bunlara inanmak konusunda biraz isteksizim."

"Eskiden arkadaştık Malakai. Bunu pencereden atan sendin, hatırladın mı? Peki ne için? Çocukça bir kıskançlık için mi? Sen izin verdin

Randal'ın güç sıralaması bizi ayırıyor." Yüzündeki gerginlik çözüldü.

"Bunu *sen* yaptın, Malakai. Ben değil."

Sessizlik yeniden ortalığı kapladı ve o gürültülü saatin tik takları da öyle.

Sonunda Malakai yaralı bir parmağını kaldırdı. "Eğer benimle oynadığını anlarsam-"

"Bunun için endişelenmene gerek yok çünkü ben oynamıyorum. Seninle oynamıyorum, hayatım üzerine yemin ederim." Loren, "Hayatı üzerine yemin ederim" diye eklerken Darien'in dikkatinin *onun* üzerine düştüğünü hissetti.

İçini pembe bir his kapladı. Onun sözlerinin Darien'e güvenilebileceğini teyit eden bir beyan olduğunu anlamıştı. Buraya onun yanında gelmişti ve Malakai'nin, Darien onu aldatmaya karar verirse en fazla zararı vermek için tam olarak nereye vurması gerektiğini görmesini sağlamıştı. Ve bunu yapmanın onu öldürdüğünü biliyordu - neredeyse bir saat boyunca onu Cehennem Kapısı'nda kalmaya ikna etmeye çalışması bunun kanıtıydı - ama şu anda Reaper'larla yaptığı anlaşmayı mühürlemek için ihtiyaç duydukları şey buydu.

Loren Darien'e baktı, o da ona baktı. Bir dakika boyunca her şey ve herkes eriyip gitti ve ikisi kendi özel baloncuklarında yüzmeye başladılar.

Malakai tekrar konuştuğunda sesinde düşmanlık yoktu. "Bunu hissedebiliyorum.

Onunla aranızda ne var?"

Darien cevap vermedi. Ona bakarken bir süre daha geçti ve sonra gözleri omzunun üzerinden kaydı. "Barı siz mi yenilediniz?"

Loren onun neye baktığını görmek için döndü. Bar tamamen siyahtı, içki dolapları ve deri bar tabureleri de öyle. Siyah kafatasları ve kristal süsler oniks tezgahı süslüyordu. Lavabo bile mat siyahtı.

Malakai, "Geçen yaz." dedi.

"Eğer tartışmaya açıksanız, bir içkiye hayır demem." Bu

Azrail'in sırtmasına neden oldu. "Eminim içmezsin."

Ön kapının büyük bir gürültüyle açılma sesi tüm konuşmaları durdurdu.

"MalakaaAAIIIIIIIIIIIIII!" diye feryat etti bir kadın sesi. Sesine bakılırsa üzgün bir kadındı.

Valen konuştuğunda sözlerinde gerçek bir endişe vardı. "Olamaz." Sylvan'la ağır bir bakış paylaştı.

Bir dizi hızlı bot yere vurdu ve bir an sonra, ay beyazı tenli ve lila saçlı bir kız, soluk elleri sıkı yumruklar halinde köşeden döndü. Tamamen siyah deriden bir kıyafet giymişti; mini bir etek, bir bluz ve kalın topuklu savaş botları. Koyu sürmeli iri gözleri, Azraillerin liderine odaklanana kadar odayı taradı.

"Ona ne dedin sen?" Siyah rujla renklendirilmiş üst dudağı dişlerinin üzerinden geriye doğru kıvrıldı.

Malakai "Kim?" derken inandırıcı görünmeyi başardı.

"Randevum, seni cahil!"

"Ah, o." Yüzü sahte bir anlayışla yumuşadı. "Seni dışarı çıkaran herkese yaptığım gibi birkaç uyarıda bulunacağım."

Düz dişlerini göstererek işaret parmağını kaldırdı. "Buna hemen şimdi son vereceksin. Beni duyuyor musun?"

Malakai gülmek gibi bir hata yaptı. Valen ve Sylvan'a baktı, onlar da güldü ve kısa süre sonra ikiz erkekler de onlara katıldı. Loren isimlerinin Brodie ve Macen Verlice olduğunu hatırladı. Onları daha önce hiç görmemişti ama çoğu Darkslayer gibi adlarını duymuştu. Kahverengi tenli ve iriyarılardı, koyu renk saçları kafalarına yakın kesilmişti.

"Bu hiç komik değil, seni soytarı!" diye öfkeleni kız. "Fazla zamanım kalmadı ve iyi bir alete ihtiyacım var. Anladın mı?" Bu, odadaki erkeklerden birkaçının -birkaçı Şeytan'dı- kıs kıs gülmesine neden oldu.

Loren kızın fazla zamanı kalmadığını söylerken ne demek istediğini merak etti.

"Eğer değerli bir aletse, istediğin kadar alabilirsin," dedi Malakai. "Ama şimdiye kadar eve sadece bir sürü alet getirdin ve hiçbirini çok keskin değil."

"Bu saçma bir şaka. Sen kim oluyorsun da kiminle çıkacağıma karar veriyorsun?"

"Ben senin kardeşinim, Jewelry Bean. Küçük kız kardeşimin kiminle çıkacağı konusunda söz hakkım var, sence de öyle değil mi?"

"Eğer babam burada olsaydı-"

Malakai kollarını kavuşturdu ve öne doğru eğilerek başını onun hizasına getirdi. "O da aynı şeyi yapıyor olurdu Jewels! Bana bu saçmalığı yapma."

Travis dedi ki, "Eğer bir penis randevusuna ihtiyacı varsa, ben müsaitim. İlk açılışım bir saat içinde."

Jewels ona ters ters bakmak için başını çevirdi, saçları ağzına takıldı. "Özür dilerim, siz *kimsiniz*?"

"Travis Devlin." Kaşları çatıldı. "Şimdiye kadar iki kez karşılaştık."

"Evet, *Travis Devlin* diye birini hatırlamıyorum, o yüzden benim tipim olmadığın *çok* açık."

Malakai bir kahkaha attı ve Loren Darien'e baktığında onun da gülmemeye çalıştığını gördü.

Travis gözle görülür bir şekilde sinirlendi. Belli ki pek sık reddedilmiyordu. "Sen de benim tipim değilsin Jewels."

Jewels onu görmezden geldi ve Malakai'ye yenilgi dolu bir bakış attı. Ellerini havaya kaldırdı ve tekrar aşağıya indiklerinde düzgün kalçalarını tokatladılar. "Çok eğlenceliydi ama ben odama gidiyorum. Kimse beni rahatsız etmesin, bu odada vaktimi harcamaya degecek tek bir sik bile yok."

Birkaç kişi "Ah" dedi.

Jewels arkasına bile bakmadan dönüp gitti. Valen Malakai'yle yüzleşti.

"Bazen onunla nasıl başa çıktığını merak ediyorum."

Malakai boş gözlerle kız kardeşinin kaybolduğu boş koridora bakıyordu. "Olan biten her şeye karşı anlayışlı olmaya çalışıyorum ama söz konusu pislik erkekler olunca elimde değil."

Brodie Verlice - sağ kaşını kesen bir yara izi olan ikiz

- "Pili biten bir saatle ne yapmak istediklerini merak ediyor insan."

Malakai Brodie'ye odaklandı. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım." İçini çekti. "Ama aynı zamanda haklısın. İşte tam da bu yüzden onu yakından izliyorum." Dikkati, Loren'in hissettiği kadar kafası karışmış görünen Darien'a yöneldi. "Bırak da üzerime düzgün kıyafetler giyeyim ve üzerimdeki kanı temizleyeyim. Sonra senin şu planın hakkında konuşabiliriz."

"Güzel," dedi Darien. "Piercingli meme uçlarına bakmaktan bıktım."

Malakai'nin yüzünde beliren sırıtiş genişti, köpek dişlerinin gümüş rengi parlıyordu. Koridora doğru ilerlerken çıplak ayakları birbirine çarptı. "Eğer barımdaki herhangi bir şeye dokunursan, anlaştığımızı unutabilirsin."

"Peki ya viski?" Darien aradı.

Malakai'nin sonraki sözleri duvarlarda yankılandı. "Ya hiçbir şey yapmazsın ya da ukala kışını kaldırıp buradan gidersin."

Darien sessizce kıkırdadı, odadaki birkaç kişi de bu sesi yankıladı.

Kalan Azrailler hemen kendilerini Şeytanlardan ayırdılar. Şöminenin yanındaki mobilya grubuna gittiler, açıkça onlara güvenmek ya da henüz kaynaşmak istemiyorlardı.

Aspen bar taburelerinden birine yaslandı, solgun ama aynı zamanda rahatlamış görünüyordu. "Düşündüğümde daha iyi geçti."

Tanner ve Maximus aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

Darien, "Bana güvenmeniz için daha kaç kere söylemem gerekecek bilmiyorum," dedi.

"Sorun sen değilsin," dedi Tanner. "Delaney gibi psikopatlar yüzünden." Ivy de söze karıştı. "Katılıyorum."

Darien homurdanarak onları onayladı. Sonra da Aspen'e döndü. "Malakai'ye aşık olma işi nasıl gidiyor?"

Loren bu soru karşısında canlandı. Aspen'in Malakai'ye karşı bir şeyler hissettiğini asla tahmin edemezdi ama yine de onu tanıyacak kadar uzun süredir yanında değildi.

Aspen ayaklarının üzerinde kıpırdandı, yaslandığı bar taburesinin ayakları yere çarpıyordu. "Sanırım cevabını daha önce aldın."

"Ona nasıl hissettiğini söyleseydin, eminim dururdu."

Lace eliyle işaret ederek, "Ben de ona *aynen* böyle söyledim!" dedi.

Aspen el sallayarak onları uzaklaştırdı. "*Lütfen*. Sanki evimi, çevremi ve en iyi arkadaşlarımdan birini kaybetme riskini göze alacakmışım gibi."

"Asp." Darien'in sesi sitemkârdı.

Gözleri parladı. "Cüretkâr şeytan, meraklı kıcını işimden çek artık. Çöpçatanlık yapmana ihtiyacım yok."

Jack bardaki kristal kafataslarından birini almaya çalıştı ama Ivy onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ah," diye tısladı Jack. Ama sonra sırtıtmaya başladı. "Darien sonunda ilişkiler konusunda uzman olduğunu düşünüyor-"

"Sakın söyleme," diye uyardı Darien.

"-Eve getirdiği kızlardan birini tutmaya karar verdi," diye bitirdi Jack kıs kıs gülererek ve eğlenerek kendi kalçasını tokatladı.

Max başını sallıyordu. "Tanrım, Jacky. Eski iletişimini kurmak mı *istiyorsun*? Çünkü öyle gibi görünüyor."

"Hayır, sadece onu kızdırmayı seviyorum." Tüm dişlerini göstererek Darien'e gülümsedi. "Bunda iyi miyim?"

"Ivy tasmanı çok gevşetti, seni küçük pislik."

Ivy görünmez bir ipi çekiyormuş gibi bir hareket yaptı. "Konuştuğumuz gibi sıkılaştırıyorum," diye mırıldandı.

Jack hâlâ gülümsüyordu. "Bunu yankılanan bir evet olarak kabul ediyorum." Darien, "Çekil gözümün önünden," diye hırladı.

"Gitti, bebeğim!" Tembel bir el salladı ve başı eğik bir şekilde ön kapıya yöneldi.

Malakai kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, saçlarını arkadan düğümlemiş ve yüzündeki kanı temizlemiş bir halde köşeden çıktı. "Pekâlâ, artık yarı çıplak ve kan içinde olmadığımı göre. İçkiye ne dersin?"

-

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Malakai bardağını ıslak bir gümbürtüyle yere bıraktı.

Darien barda Malakai ve Max'in arasına oturmuş, Loren dizinin üzerinde dengede dururken viskisinin tortularını geri attı. Sıvı içerken boğazını yakmış ve vücuduna canlılık vermişti ki bu geceden sonra tam da ihtiyacı olan şeydi. Yüzü zonkluyordu. Şu anda kendini bir aynada görebilseydi, Malakai kadar berbat görüneceğini biliyordu. "Önce Warglar," diye karar verdi, kadehini yere bırakarak. "Avcılar ikinci."

"Ya da ikisi birden," diye önerdi Max, "eğer şansımız yaver giderse."

Malakai başını salladı. "Onları asla aynı yerde yakalayamayız, birbirlerinden nefret ederler. Neredeyse benim bu adamdan nefret ettiğim kadar." Darien'in omzuna bir yumruk attı; kasın acıyla zonklamasına neden olacak kadar sertti.

Darien ona sağ kaşındaki yırtığın sızlamasına neden olan buz gibi bir bakış fırlattı. "Bana gerekenden çok daha sert vurdun."

"Çünkü kazanan vuruşumu yapamadan Sarışın yoluma çıktı." Göz kırptı.

"Kazanmak mı?" Darien alay etti. "Daha yeni başlıyordum."

Loren boğazını temizledi. "Benim adım Blondie değil, Loren." Parmaklarını saçlarında gezdirip yüzüne doğru iterken Darien'in omurgasından aşağı bir zevk ürpertisi damladı. Tırnakları derisine en iyi şekilde batıyor, bu his ona sırtını tırmaladığı zamanları hatırlatıyordu

sevişirlerken. "Sen bana Sarışın diyebiliyorsan, ben de sana Dövmeli Surat diyebilirim."

Malakai hırıltılı bir kahkaha attı. "Ondan hoşlanıyorum. Eğer ondan sıkılırsan nereye geleceğini biliyorsun, ne demek istediğimi anladın mı?" Loren anlamadıysa bile Darien kesinlikle anlamıştı ve bunu Malakai'nin boğazına geçirmeyi hayal etti. Kızın kucağında hafifçe kaskatı kesilmesine bakılırsa, gayet iyi anladığını düşündü.

"Eğer birlikte çalışacaksak, birkaç kuralım var," dedi Darien, Loren'in belindeki tutuşunu sıkılaştırarak. Sözleri sadece Malakai için değil, arkalarındaki oturma odasında uzanan diğer Azrailler için de geçerliydi. "Bir numaralı kural: Sır saklamak yok. Birbirimize her şeyi anlatırız. Kural iki: Sevgilim hakkında iğrenç şakalar yapmak yok. Anladınız mı?"

Malakai ona el salladı. "Bekârken daha eğlenceliydin." Ayağa kalktı, bardakları topladı ve lavaboya götürdü.

Malakai'nin Tanıdığı, dolapların üzerindeki gölgelerden aşağı süzülerek omzuna tünedi. Adı Yaratık'tı; kanat çırpışları gittiği her yere siyah ışıltılı bulutlar saçan, ok uçlu kuyruğu olan bir yarasa. Bandit ile iyi anlaşıyordu, Bandit'in genellikle kendisinden daha küçük olan her canlıyı yemeyi tercih ettiğini düşünürsek.

Haydut, Darien'in gölgesinde kıpırdandı. *Beni suçlayabilir misiniz? Küçük şeyler sinir bozucudur ve genellikle tatları güzeldir.*

Çok komiksin. Durakladı ve yere eğilmiş olan gölgesine baktı. *Bir dakika, Mortifer'dan mı bahsediyorsun?*

Haydut kendi kendine mırıldanmaya başladı.

Malakai musluğu açtı. "Defolun gidin buradan, size bakmaktan bıktım çocuklar."

Darien, Loren'in kalçasına teşvik edici bir okşama yaptı. Loren'in üzerinden kaydı ve ayağa kalkabilmesi için uzaklaştı. Jack dışında, Dallas'la birlikte diğer tüm Şeytanlar, daha önce olduğu gibi aynı Orakçılarla birlikte şöminenin yanında oturuyorlardı ve onun kendilerine doğru baktığını görünce ayağa kalktılar.

Darien Malakai'ye, "Bu Cumartesi Channary's'de buluşalım," dedi. "Saat altıda." Parmaklarını Loren'inkilerle birleştirerek, "Keskin, Mal," diye ekledi.

Malakai gıcırtılı bir sesle onu taklit etti: *"Keskin, Mal."*

"Siktir, çok sinir bozucusun."

Malakai onu tersledi. "Saat tam yedide orada olacağım." "Saat altıda demek istiyorsun."

"Evet, evet, her neyse."

Malakai'nin teveccühünü yeniden kazanmak artık listesinden çıkarabileceği bir görevdi. Üstesinden gelmesi gereken en büyük engel değildi, hiçbir şekilde değildi, ama en azından bir şeydi.

Channary ile bir anlaşmaya varır varmaz daha rahat nefes alabilecekti. Malakai tehlikeliydi, bu doğrudu ama aklı başında biriydi ve onunla anlaşmak daha kolaydı.

Channary ve Lionel ise tam tersiydi. Malakai bir zamanlar Darien'in en iyi arkadaşlarından biriyken, Channary ve Lionel her zaman düşman kategorisine girmişlerdi. Onları satmak zor olacaktı ve onunla çalışmayı kabul etseler bile, asla gardını indirip onlara tam olarak güvenemeyecekti.

Calanthe'nin başına gelenlerden ve bir parça Nacht Essentia'dan başka bir şey kullanmadan hepsini nasıl kolayca kandırdığından sonra, işini şansa bırakmayacaktı. Ruhlar Evi'nden çıkan arkadaşlarına bakarken, kaybedecek çok şeyi olduğunu fark etti ve hiçbirini bırakmak istemiyordu. Bundan sonra yapacağı seçimler onun için önemli olan herkesi bağlayacaktı.

İşi berbat etmeyi reddetti.

Ruhlar Evi'nden ayrılmalarının üzerinden tam yirmi üç dakika geçmişti ve Loren hâlâ nefes almakta zorlanıyordu. Yirmi üç dakika geçmişti ve Darien tek kelime etmemişti. Ne ona ne de başkasına.

Sessizlik uzadıkça Loren'in kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Arka koltukta oturduğu yerden dikiz aynasından onu izlemek zorunda kalması, gözlerinin bir kez bile camda onunkilerle buluşmaması, ona Stone's End'e yaptıkları ziyareti hatırlattı. O gece onu fena halde kızdırmıştı. Ve şimdi bunu tekrar yapmış olmaktan korkuyordu.

Bir hata yaptığını biliyordu - bu kadarı kesindi. Kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir kavga'nın ortasına düşmek büyük bir hataydı. Darien onunla Ruhlar Evi'ne gitmesine izin vererek bir şans yakalamıştı ve araya girerek bunu mahvetmişti. Bunu hissedebiliyordu.

Victoria Amazonica Bölgesi'nden geçerlerken Cehennem Kapısı'nın altın ışıkları uzakta parlıyordu, dolambaçlı araba yollarıyla genişleyen konaklar bulanık bir şekilde yanlarından geçiyordu. Mahalle sakin ve huzurluydu, evlerin çoğunun pencereleri karanlıktı.

Birkaç dakika sonra araba yavaşladı, ferforje kapılar açıldı.

Darien araba yoluna döndü, lastiklerin altında çakıllar patlıyordu. Ön taraftaki her zamanki yerinde durdu, arabayı park etti ve farları söndürdü. Diğerleri arabadan inerken emniyet kemerleri çözüldü ve kapılar açılarak onu arabada Darien ile yalnız bıraktı. Dallas, Max'in uzattığı eli tutup ön merdivenlere doğru ilerlemeden önce ona ters bir bakış attı.

Loren emniyet kemerini çözmeden önce diğerlerinin içeri girmesini bekledi, tokenın şaklaması sessizliği bozdu. Darien motoru durdurup telefonunu ve anahtarlarını alırken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Dışarı çıktı, kapısını kapattı ve ön merdivenlere doğru ilerledi. Gece sessizdi, Darien'in kapısının sallanarak açılma sesi

durgun avlu. Hemen arkasında yürüyen Şeytan'ın, geçen sonbahardan beri neredeyse her gün arkasında beliren o düşünceli erkek varlığının fazlasıyla farkındaydı.

Ön kapıdan geçer geçmez Darien, Malakai'yle olan kavgasından dolayı giymeye devam edemeyeceği kadar kanlı olan ceketini ve gömleğini çıkarıp merdivenin korkuluklarına astı. Merdivenin dibine oturup botlarının bağcıklarını çözerken onu izlediğini hissedebiliyordu.

Aralarındaki sessizlik ona ağır ve kalın geliyordu. Bunu bozmak istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu ve bunun yerine onun yapmasını beklemenin daha iyi olup olmayacağını merak etti.

Loren ayakkabılarını çözme zahmetine katlanmadan ayaklarını ayakkabılarından çıkardı ve giriş holünü geçti. Darien'in yanından geçerken aralarındaki boşluk gerilimle elektriklendi, gözleri onun her hareketini takip ediyordu.

Konuşurken bileziğindeki tılsımlarla oynadı, hepsi pembe altından yapılmış küçük dükkânlar ve restoranlar. "Benimle yukarı gelebilir misiniz lütfen?" Nefesli ses tonundaki belirsizliği kendisi bile duyabiliyordu. Kendini merdivenlerden yukarı çekti, elleri düz tırabzanı kavradı. Bir süre sonra Darien'in arkasından geldiğini duydu.

Kalbi, birkaç adım gerisinden bile onun fark edeceğini bildiği endişeli bir atım atıyordu. Onun dikkatli dikkatinden hiçbir şey kaçmazdı. Yine de aceleyle süitine ve banyoya girdi, hareket ederken ışıkları yaktı. Çekmecelerden birinde şifalı merhem kutusunu buldu, etiketin üzerinde havan ve havan tokmağı vardı.

Daha sonra Malakai ile olan kavgasına karıştığı için ona kızabilirdi. Önce ona bakması gerekiyordu.

Tenekenin kapağını çevirirken metal şingırdadı. Tenekeyi ve kapağı tezgâhın üzerine koyarken Darien'in odaya girdiğini hissetti. Onu her yerde, her zaman hissedebiliyordu, orada olduğunu anlamak için bakmasına bile gerek yoktu. Nerede olurlarsa olsunlar, kiminle birlikte olurlarsa olsunlar, onun varlığı onu etkilemekte asla başarısız olmuyordu.

"Loren." Sesi alçaktı. Nazikti, soğuk değildi. Ses tonu duymayı beklediğinin tam tersiydi ama yine de adamın söylemek istediği şeyle yüzleşmeye hazır değildi.

Çekmecede bir kutu gazlı bez buldu ve başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıştırarak kısa bir yığın çıkardı. Birini diğerlerinden ayırdı ve musluktan akan suyla ıslattı. "Lütfen küvetin kenarına oturur musunuz?" dedi dönmeden.

Bir duraklama oldu ve sonra Darien onun istediğini yaptı.

Kadın ona doğru yaklaştığında odayı sessizlik kapladı. Darien yaklaşabilmesi için bacaklarını araladı ve ardından gazlı bezle çenesindeki, burnundaki ve sol gözünün altındaki ve üstündeki kesikleri temizleyerek çalışmaya başladı. Darien'in cehennem zebanisi genleri sayesinde yaraların çoğu çoktan iyileşmişti ama diğerlerinden daha derin olan birkaç tane vardı ve Darien bunlara odaklandı.

Darien dikkatle onu izledi, gözleri bir an bile onun yüzünden ayrılmadı. Sessizliği bozduğunda neredeyse bitirmişti, derin ve zengin sesi tüm odayı dolduruyordu.

"Bana zar zor dokunuyorsun, bebeğim." Sessiz sözcükler belli belirsiz yankılandı. "Neredeyse bitirdim," diye fısıldadı.

Tezgâhtan şifalı merhem kutusunu almak için arkasını döndü. Açık teneke kutuyu avucunun içinde dengeleyerek ona doğru geri adım attığında, adam gözlerini kapatarak onu delici bakışlarından kurtardı ve kıpırdamadan durdu. Kadın dikkatlice adamın alınına ve burun köprüsüne, yani yüzündeki en derin iki yaraya, iyileşmesi en uzun süren yaralara merhemden biraz sürdü.

Merhemi bitirip kapağı tenekeye geri koyduğunda, kendini meşgul edecek bir şey kalmamıştı.

Daha fazla gecikmenin bir anlamı yoktu. Tenekeyi küvetin kenarına yerleştirdi ve bekledi.

Adam ona bakmak için gözlerini açtığında, kadın başka tarafa baktı. Parlak zemine baktı, dişleri alt dudağını endişelendiriyordu. "Muhtemelen konuşmak istiyorsun," diye başladı. "Ruhlar Evi'nde olanlar hakkında."

"Sana kızgın olmamdan korkuyorsun," diye suçladı Darien. "Öyle değil misin?" "Neden olmayasın ki?" Darien ile göz teması kurmak için kendini zorladı.

Onu. "Seninle Malakai'nin arasına girdim. Karışmamam gerekirken karıştım. Bana kızmakta sonuna kadar haklısın."

"Haklısın," diye kabul etti. "Ben de öyle."

Yutkunmaya çalıştı ama ağzı çok kuruydu. "I-"

Ayağa kalktı, ani yakınlık onu bir adım geriye sürükledi. Adam onun üzerinde yükseliyordu, o tanıdık gerilim aralarında çatırdıyordu, çıplak üst bedeni ona o kadar yakındı ki aldığı her nefes neredeyse göğüslerinin adama sürtünmesine neden oluyordu.

Yavaşça uzandı, eli kızın çenesine yaklaştı. Yüzünü yukarı doğru eğdi ama kız aşağıya odaklanmaya devam etti, kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalanıyordu. "Bana bak," diye emretti.

Öyle yaptı. O el son derece nazikti ve gözleri-

Gözleri parlıyordu ama öfkeyle değil. İhtiyaçla parlıyordu. Arzuyla. Bu beklenmedik tepki onu şaşkına çevirdi.

"Yaralanabilirdin," dedi Darien, "bunu biliyorsun değil mi?"

Adamın eli hâlâ çenesini kavrarken, zar zor başını sallayabildi.

"Bana bunu neden yaptığını söyle," dedi, yoğun gözlerini onunkilere kilitleyerek. "Neden aramıza girdin?"

"Çünkü seni acı içinde görmeye dayanamadım." Sözleri titrek bir fısıltı gibiydi. "Ve çünkü..." Gözleri yaşardı, nem görüşünü bulanıklaştırdı. "Çünkü seni seviyorum."

Adını söylemeden önce bir an sessizlik oldu. "Loren."

Tekrar ona baktı, o ana kadar gözlerini kaçırdığını fark etmemişti.

"Ben deliyim," diye başladı. Kadın başını eğmeye çalıştığında, adam başını onun bakışlarını üzerine çekecek kadar aşağı eğdi. "Ama sana değil. Neredeyse inciniyordun ama bunu beni sevdiğin için yaptın." Sert başparmağı kızın ağzının üzerinde gezindi ve kısa bir süre alt dudağını çekiştirdi. Adam bu hareketi bacaklarını jöleye çeviren ateşli bir bakışla takip etti, sonra tekrar gözlerine odaklandı. "Ve ben buna kızamam."

Sonra onu serbest bıraktı, iki eli de uyluklarının arkasını kavramak için hareket etti. Onu yukarı kaldırdı ve bacaklarını beline doladı.

Konuşmanın gidişatı onu o kadar şaşırtmıştı ki, üst kısmı öne doğru eğildi ve neredeyse yüzünü onunkine çarpacaktı. Ama tam zamanında kendini onun göğsünde yakaladı, kolları boynunu çevreledi.

"Bir şeyi anlamanı istiyorum," diye başladı. "Kavga edeceğiz. Aynı fikirde olmayacağız. Birbirimize sessiz davranacağız." Dudaklarının kenarında gamzesini gösteren bir gülümseme belirdi ve "Bana sessiz muamele yapacaksın" diye düzeltti.

"Yapmayacağım," diye karşı çıktı.

"Evet, yapacaksın." Adamın elleri kadının sırtını kavrayacak şekilde yer değiştirdi. "Loren Calla kim oluyor da erkeğine sessiz davranmıyor?" Bakışlarında eğlence parıldıyordu. Ama sonra ciddileşti, gözleri mizah yerine şiddetle parlıyordu. "Ama ben istiyorum Loren. Hepsini istiyorum. Sunabileceğin her şeyi, her kavgayı, her anlaşmazlığı, hepsini istiyorum." Loren'in ağzının kenarını öptü, bu temas Loren'in içinde derin bir ateş yaktı. "Ve bu gece sana düşündüğün sebeplerden dolayı kızgın *olsaydım* bile, bunu sana karşı kullanmazdım. Ama-" Sonra sessizleşti, bu değişim o kadar ani olmuştu ki kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

İşaret parmağıyla onun dudaklarının şeklini çizdi. "Ama ne?"

Ağzında yeni bir gülümseme belirdi. "Oldukça kızgınım," diye itiraf etti. "Sadece sana değil." Bu eller onun kıçını sıktı. "Ve şu anda gerçekten bir şeye ihtiyacım var. Öfkemi çıkarabileceğim bir şey." Kız konuşmaya fırsat bulamadan adam onun ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Öpücük sertti. Çaresizdi. Elleri adamın saçlarına gitti, parmakları ipeksi tellerin arasından geçti. Adam onun ağzının içinde inledi, dili onunkine sahip çıktı. Adamın ereksiyonunun kalçalarının arasına baskı yaptığını hissedebiliyordu ve bunu istiyordu, onun içine gömülmesini nefes almak istediğinden daha çok istiyordu.

Ama adam öpücüğü kesti ve onu ayağa kaldırdı. "Kollar yukarı." Alt dudağını ısırđı.

Kadın söyleneni yaptı ve adam gömleğini ve hırkasını çıkarıp yere attı. Onu kendine çekti, eli sütyeninin kopçasına giderken göğsü onunkini sıyrđıyordu. Kadın ağır ağır nefes alıyor, her nefes alışında göğsleri ona doğru yükseliyordu. Parmaklarının ustaca bir hareketiyle kopça gevşedi ve sütyenini çıkarıp önünde üstsüz duran kızın görüntüsüne hayran kaldı.

Ve sonra onun önünde çömelmiş, elleri kot pantolonunun düğmelerine doğru kayđıyordu.

Adam düğmeleri ve fermuarı açarken Loren nefesini tuttu. Yavaşça kot pantolonunu çektiştirerek indirdi ve tangasını üzerinde bıraktı. Saçından bir tutam kayarak yüzüne düştüğünde, ucu kalçasının çıplak tenini sıyrđıđında, kalbi tökezledi. Midesini bir kelebek kaleydoskopu kapladı, kanatları içinde büyüyen alevden alev aldı.

Pantolonunu dizlerinden aşağı indirirken, bacaklarının arasındaki nabza bir öpücük kondurdu. İç çamaşının inci dantelleri arasından, fırça

ağızı dayanılmaz derecede hafifti ama yine de onu kıvrandırmayı başardı.

Özellikle de ona baktığında, bir şekilde aynı anda hem korkutucu hem de seksi olmayı başaran koyu bir siyah tarafından yutulan o kavernöz gözler.

Ayağa kalktı ve arkasındaki küveti işaret etti. "Otur."

Ayak bileklerine kadar inen pantolonuyla kendini biraz aptal gibi hissederek küvete doğru yürüdü. Ama Darien'in onu gölgeleyip oturabilmesi için kenara çekilirken yüzünde beliren ifade, onun hiç de aptal görüldüğünü düşünmediğini gösteriyordu.

Kız oturur oturmaz, küvetin kenarı çıplak kışının altında buz gibi soğukken, adam tekrar önünde çömeldi. Kot pantolonunu ayak bileklerinden çekerek çıkardı ve onu çorapları ve iç çamaşırlarından başka bir şeyle bırakmadı.

Elini sol bacağından aşağı doğru sürükledi, dizini geçti ve parmakları bileğini çevrelemek için durdu. Başparmağı çorabın kenarının altına kaydı, parmak eklemi ayağının kemerini sıyırdı. Çorabı çekiştirerek çıkardı, bu sırada ona bakıyordu, kömür karası yerine yine mavi gözleri vardı. Ayağını kaldırdı ve sağ ayağına geçmeden önce bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdu, nefesi tenini ısıttı.

"Ayaklara karşı bir ilgin var mı?" Soru, o daha durduramadan ağzından çıkmıştı.

Yumuşak bir kahkaha attı, zengin sesi ensesinden omurgasının dibine kadar karıncalanmalara yol açtı. "Hayır. Ama sana karşı bir şeyler hissediyorum." İkinci çorabı çekiştirerek çıkardı ve bir kenara fırlattı. Elleri onunkileri buldu ve ayağa kalkarak onu da kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. "Senin her parçana takıntılıyım." Bir elini göğüslerinin arasındaki vadide gezdirdi... karnından aşağıya... göbek deliğini geçti. El aşağıya doğru kayarken vücudundaki her kas beklentiyle gerildi. Tam amının üzerinde durdu, elinin sıcaklığı ve o son derece hassas bölgeye olan yakınlığı onu durduğu yerde kıvrandırdı, kalçaları içgüdüsel olarak birbirine sıkıştı. "Özellikle de bu." Kelimeler boğuktu ve şehvetle damlıyorlardı.

Ve sonra o el külotunun ipinin altından geçti. Külotu dizlerine kadar çekti, kumaşın her bir sıyrığı tenini elektriklendirdi ve sonra ayak bileklerine düşmesine izin verdi. Adam onu ensesinden yakalayıp dudaklarından sertçe öperken, dili dudaklarında gezinirken o da külottan çıkıyordu.

Adam öpücüğü bıraktığında, kadının kalbi ihtiyaçtan kaskatı kesilmişti. Kalbi göğsünde çarpıyor, her atış vücudunu sarsıyordu.

İşaret parmağı Avertera tılsımını taşıyan ince altın zinciri dürterek, "Çıkar şunu," dedi. Küvetin yanındaki taş duşu işaret etti. "Duşa gir."

Ona iki kez söylemesine gerek yoktu.

Cam kapıyı açıp içeri girdiğinde, hareket ederken kolyesinin tokasını çözen Darien banyoya geçti ve ışıkları yumuşak bir parıltıyla kararttı.

Duş genişti, duş başlıklarının üzerine serilmiş taze gümüş dolarlık okaliptüs demetleri ile kokuluydu, mavi-yeşil yapraklar şişman yağmur damlaları gibi aşağı damlıyordu.

Kolyesini banyo malzemelerinin bulunduğu rafa yerleştirdi ve duş başlıklarının ikisini de açarak suyu ısıcağa ayarladı. Buhar banyoyu bulandırmaya başladığında, ılık su akıntıları fışkırıp vücudunu ıslatırken, camdan Darien'i izlemek için döndü.

Adam geri dönerken onu da izliyordu ve elleri kemerinin tokasını açmak için hareket ettiğinde karnının döndüğünü hissetti.

Yanaklarına sıcaklık yayıldı ama bakışlarını ayırmadı, ellerini suyun akışına doğru uzattı, adam pantolonunu ve boxer'ını kalçalarından aşağı indirirken, kıyafetinin aşağı doğru her kayışı sert kasların kışkırtıcı bakışlarını ortaya çıkarıyordu.

Bunu her yaptıklarında, sanki ilk kez yapıyorlarmış gibi hissediyorlardı. Kelebekler hâlâ oradaydı. Kalbi hâlâ hızlı atıyordu. Midesindeki sinirler, birleşmelerinden uzun süre sonrasına kadar rahatlamayan sıkı bir düğüm haline gelmeye devam ediyordu.

Gözleri adamın geniş göğsündeki sıkı kaslarda, ağır dövme kollarında, sonra da karın kaslarındaki oluklarda gezindi. Vücudunun mürekkeple kaplı olmayan neredeyse her santiminde yara izleri vardı ama loş ışıkta neredeyse hiç görünmüyorlardı, cildi Angelthene'in parlak güneşi altında yirmi dört yıldan fazla zaman geçirdiği için zengin bir altın rengindeydi.

Darien duşa girip kapıyı arkasından kapatırken, "Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi. Darien ona yaklaştıkça, kız onun farkına daha çok varıyor, dünyanın geri kalanı daha çabuk eriyip gidiyor ve geriye sadece ikisi kalıyordu. Başka hiçbir şeye yer yoktu; sadece ona. O ve kız.

"Herhangi bir şey." Sesi soluk soluğaydı.

Yaklaştığında odadaki son oksijen de yok oldu. "Söz vermeni istiyorum," diye başladı, onu düşün en uzak duvarına doğru sıkıştırarak, "bir sorun olduğunda her zaman benimle konuşacağına."

"Yapacağım," diye fısıldadı. Sırtı duvarla buluştu ve ayakları hareketsiz kaldı. Adam ellerini başının iki yanındaki taşa dayadı ve çenesinin kenarını öpmek için eğildi. Şimdi yakındılar, göğüs uçlarının sert tepeleri adamın göğsüne sürtünüyor, adamın etkileyici ereksiyonunun sıcaklığı karnına baskı yapıyordu.

Aşaağı bakmaya cesaret ettiğinde ağızı kurudu ve kalbi en az iki kez tökezledi. Hatta belki üç.

Ağızını onunkinin üzerinden geçirdi, dudaklarının sürtünmesi kadının ürpermesine neden oldu. "Söylemene ihtiyacım var."

"Söz veriyorum."

Elini kadının kalçalarının arasına daldırdı, parmakları doğrudan onu ne kadar çok istediğini ele veren o bölgeye gitti. "Bu benim." Sesi çok derindi ve koyu renk kirpiklerinin altından ona baktığında, gözlerinin yine simsiyah olduğunu, ifadesinin vahşî olduğunu gördü.

İki parmağını içine soktuğunda, parmak uçlarında durdu, parmak uçları arkasındaki duvara gömüldü. Adam parmaklarını kızın sıcaklığına gömerken gözlerini ondan ayırmadı, parmak eklemlerine kadar, bu hareket kızın kıcının duvara yaslanmasına neden oldu. Parmaklarının içinde sürtünme hissi onu nefessiz bıraktı, yumuşak ses aniden daha önce olduğu kadar geniş hissetmeyen duşa taşındı.

Ve sonra gürleyen kalbinin hemen üzerindeki tene bir öpücük kondurdu. "Ya bu?" diye mırıldandı. Eli hareket etmeye başladığında ona baktı, parmakları içeri ve dışarı daldı, o bölge duş duvarları kadar kaygandı. Siyah saç telleri yüzüne doğru sarkıyor, uçlarından nem damlıyordu.

"Senin." Onun dokunuşuyla ürperdi, tepkisi adamın sikinin karnına doğru seğirmesine neden oldu.

"Bu küçük amcığı becermemi ister misin?"

Tanrım, evet. Ama o hıznır el bacaklarının arasında hareket etmeye devam ederken kelimeler ağızından kaçtı. Boğazından bir inilti yükseldi ve alt dudağını ısırđı. Bir şekilde başını sallamayı başardı.

Parmaklarını onun içinden çekti, dokunuşunun ani yokluğu acı vericiydi. Onu kalçalarından yakaladı, elleri neredeyse tümüyle kalçalarına dolandı ve onu yukarı kaldırdı. "Seni bu duvara karşı becerdiğimde hoşuna gitmişti.

Geçen gün," diye nefes aldı, bacaklarını beline dolayarak. "Öyle değil mi?" Başını onun hizasına eğdi, ağzı yine onun kine değdi, dokundu ama öpmeydi. "Değil mi?"

Dudaklarını ıslattı, bacakları adamın beline dolandı. "Evet."

Onu biraz yukarı kaldırdı, bir eliyle arka tarafını desteklerken diğeri eliyle vücutlarının arasına daldı. Dizlerini büktü ve sikini onun girişine yerleştirdi.

Ve sonra kendini onun içine itti. İlk başta birkaç santim, izinsiz giriş onun beklentiden titremesine neden oldu. Beklenti ve vücudu onun büyüklüğüne uyum sağlarken biraz da acı.

İzlediği acı buydu - onu geri çekilmeye iten, neredeyse ucuna kadar kaymasını sağlayan acı.

Parmakları adamın saçlarını kavradı ve adam tamamen içinden çıkamadan onu durdurdu. "Sakın buna cüret etme."

Dudaklarında günahkâr bir gülümseme belirdi. Tekrar, bu sefer biraz daha ileri giderek kızın içine girdi. Gözlerini ondan ayırmadı, bir kez bile.

"İyi misin?" diye nefes

aldı. Kadın yutkundu.

"Evet."

Geri çekildi. Ve sonra, yavaşça, kalın tabanına kadar kendini geri itti. Adam onu gerdikçe biraz irkildi, onu tam olarak doldurdu, aralarında en ufak bir boşluk kalmadı.

"Tatlım." Bu bir soruydu ve yumuşak bir şekilde yankılandı. Etraflarında dönen buhar bulutlarının arasından ona baktığında, gözlerinin ihtiyaçla parladığını, ancak şefkatle nazik olduğunu gördü.

"Devam et." Sesi de hissettiği kadar çaresizdi. "Ben iyiyim."

Kadın iyiydi. Her seferinde böyle oluyordu, ona kıyasla adamın büyüklüğü, alışana kadar yavaş bir hızda hareket etmelerine neden oluyordu. Ama bunu seviyordu, onun içindeyken vücudunun nasıl hissettiğini seviyordu. İstemekten asla vazgeçmedi, onu istemekten asla vazgeçmedi.

Son bir kez geri çekildi, hareketiyle kadının bedenini yukarı kaldırdı, parmakları kadının kalçalarına saplandı.

Ve sonra tekrar içine daldı. İçine ve içine ve içine. Dudaklarından bir inilti kaydı, kendi çılgılığıyla karıştı, kendini derinlere itti, daha fazla sığamayana kadar kendini ona gömdü. Gözleri zevkten kısa süreliğine kapanırken onu izledi.

"Siktir." Sesi karanlıktı. Çakıl gibi sertti. "Çok iyi hissediyorsun, tatlım. Çok iyi."

Ve sonra o büyük elleriyle kalçalarını kavradı ve başladı. İlk başta, hareketleri her zaman olduğu gibi yavaş ve dikkatliydi. Günler geçmişti, ilk birlikteliklerinden bu yana haftalar geçmişti. Ama ona bu şekilde davranmayı, ona karşı dikkatli olmayı bırakmamıştı.

Her hareketi yavaş ve nazik olan adam onu duvara yaslayıp sikerken zaman akıp gidiyordu. Birlikte hareket ettiklerinde, elleri onun vücudunu okşadı. Ona dokunma şekli tapınma ve sahiplenme gibi hissettiriyordu, sanki onun üzerinde hak iddia ediyordu. Nefes alış verişleri aynı hızla hızlandı ve çok geçmeden vücutları da daha hızlı hareket etmeye başladı.

Loren, her hareketi sert ve derin olan Darien'in içine doğru itişinden başka bir şey hissedemiyordu. Kalçalarını onunkilere doğru yuvarlarken parmakları tenine batıyor, seçtiği açı pelvisinin klitorisine sürtünmesine neden oluyor, arkasındaki duvarla bu his ikiye katlanıyor, sert ve inatçı yüzey vücuduna uyguladığı her acımasız darbeyi derinleştiriyordu. Kadın adama yapıştı, tırnakları adamın sırtını kazıyordu. Adam kızın içine girdikçe kasları kızın kavrayışı altında kayıyor, ikisi de aynı sona doğru koşuyor, aralarında zevk kıvılcımları çakıyordu.

"Hoşuna gitti mi?" Darien'in sesi boğuktu, yüzü onunkine o kadar yakındı ki nefesi ağzını buhar gibi ısıtıyordu.

"Evet." Tek kelime bir nefes alıştı. Onun söylediğini duymaktan hoşlandığı bir kelimeydi, özellikle de böyle birbirlerine dolanmışken.

"Aferin kızıma." Hareketleri hızlandı. Derinleşti. Her hamlesi umutsuzluğa dönüştü. Ağgözlü.

Duş duvarına doğru kaydı ama adamın ona olan tutuşu sarsılmadı.

"Seni yakaladım," dedi.

Yüzünü onun göğsüne bastırdı, zevk vücudundaki her kası sıkarken, iç organları onu sıkıca kavrarken, beli taşa gömülürken tutunmaya çalıştı. Kadının nabızı her yerde gümbür gümbür atarken, adamınki de yanağının altında aynı güçle atıyordu.

"Durma," diye yalvardı. Bu anda kendini boğabilirdi - isteyerek kendini onun içinde boğabilirdi.

Eli kızın saçlarını buldu, başını geriye çekerek ağzını kendi ağzıyla kapattı. Öpüşmeyi kestiğinde yakın durdu, dudakları hâlâ onunkileri sıyrıyordu.

"Siktir, Loren." Her hareketi acımasızca, kışını taşa çarparak ona vurdu. *"Siktir."*

Birlikte gittiler, doruk noktaları onları aynı anda buldu, adam son bir hamleyle kendini eve götürdü, aleti kadının içindeki o tatlı noktaya çarptı, serbest kalırken karnına doğru bir sıcaklık oku fırladı. Kadın haykırdı, ayak parmakları havada kıvrıldı, kalçaları adamın belini sıktı.

Darien ona karşı sarsıldı, elleri kalçalarını sertçe kavradı, yavaşlamadan onu becermeye devam ederken adı dudaklarından alçak bir hırıltıyla süzüldü.

Kalçaları hâlâ kızın içine girerken, ikinci bir zevk dalgası zirveye ulaştı, ilkinden o kadar kısa bir süre sonra ikisi birbirine karıştı.

Darien orgazmı boyunca onu izledi, vücudu zevkten titriyordu. "Aferin kızıma," diye nefes aldı, her hareketini kesin ve hızlı bir şekilde yaparak ona sertçe süründü.

Sonunda gevşeyip başı göğsüne doğru düşene kadar. Adam onun ağırlığını tamamen destekledi, kollarındaki kaslar hafifçe titriyordu, yorgunluktan değil, biliyordu, ama serbest kalmaktan.

Uzun bir süre boyunca, kız ona sarılırken adam da ona sarıldı, etraflarından su fışkırıyordu. Yanağı adamın göğsüne yapışmıştı ve elleri adamın omuzlarını kavradığı yerde çırpınıyordu. Adamın kalbinin güm güm attığını hissedebiliyordu, her düzenli gümbürtü kendi göğsünde titreşiyordu. Bir elini kışının altında tutarak ağırlığını destekliyor, diğer elini başının arkasındaki saçlarına gömüyordu.

Ve sonra o el sıkılaştı. Yavaşça, yüzüne bakabilmek için başını geriye doğru çekti. Terli yüzüne, suyun sıcaklığının tenini pembeleştirmesine.

"Neye bakıyorsun?" diye mırıldandı. Nefes nefese kalmıştı.

"Sana," diye nefes nefese kaldı. "Sana bakmaya iznim yok mu?"

Kıpırdandı ve içinde hâlâ sert olan sikinin seğirmesine neden oldu.

Hissettiklerinden dolayı yemin etti, hareketlerini durdurmak için elini beline koydu.

Loren onun sorusuna cevap olarak omuz silkti. "Bunu yaparken ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum," dedi.

"Ben de hep aynı şeyi düşünüyorum." Yanağına ter ve suyla yapışmış bir tutam saç dikkatlice kenara çekti. "Sen

gördüğüm en muhteşem şey." Onu alnından öptü ve tenine karşı mırıldandı, "Ve ben yaşayan en şanslı adamım."

"Artık benden bıkmış olmalısın."

"Senden bıcarsam dünyanın en büyük aptalı olurum." Sonra onu içinden çekti, ani hareket kızın irkilmesine neden oldu. Onu ayağa kaldırdı, su sıçrattı ama ellerini kalçalarında tuttu, dengesini bulduğuna ikna olana kadar onu tuttu, biliyordu. Adamın dikkati kızın kalçalarının iç kısımlarından akan döllere takıldı. "Kahretsin, bu çok seksi," diye homurdandı, başparmağıyla bir çizgi çizerek. "Ben de bundan asla bıkmam."

Eğer yüzü zaten sıcaktan ve seksten pembeleşmemiş olsaydı, kızarırdı.

Darien onu suyun akışına doğru itti. "Hadi temizlenelim."

-

"Kendi başıma yürüyebileceğimi biliyorsun, değil mi?" Darien onu banyodan çıkarırken Loren sordu. Loren pijamalarını giymişti, kendisi ise nefes alabilen ve uyurken onu rahatsız etmeyen gri bir pantolon giymişti.

"Bacakların vızıldıyor," diye cevap verdi.

"Bu senin hatan, biliyorsun."

Ona doğru sırtıttı. "Delirdin mi sen?"

Yanakları pembeye boyandı. "Hayır." Pembe dudaklarının cömert kıvrımı utangaç bir gülümsemeyle dalgalandı. Bunu görmek dizlerinin bağını çözdü ve kalbini sadece Loren Elizabeth Calla'nın çıldırtabileceği bir şekilde çıldırttı. Onu yatağa yatırdı ve yanına uzanarak yorganı ve çarşafı yukarı çekti. Loren ona yaklaştı ve başını onun omzuna yasladı.

Rahatladığında elini kalbinin üzerine koydu ve gözlerini kapattı.

Sonraki dakikalarda sessizliği bozan tek ses nefes alış verişleriydi. Adamın kalbi doruğa ulaştıktan sonra yavaş ve sabit bir şekilde atıyordu, kadınınki de öyle. Sanki sadece kendisi için yazılmış, her gece uykuya dalma onuruna sahip olduğu bir ninniymiş gibi dinledi.

Gözlerini kapatan Darien mırıldandı: "Çok kötü bir etki bırakıyorsun, biliyor musun?" Ona bakmak için tek gözünü açtı.

"Ben mi?" Loren ona burnunu kıvrarak baktı. Gözleri açılır açılmaz tekrar kapandı. Genişçe esnedi, dilindeki çivi büyülmüş mum ışığında göz kırpyordu. "Tüm yozlaştırmayı yapan sizsiniz, Bay Karanlık Katil."

"Sence yarın yürüyebilecek misin?" "Hiç sanmıyorum."

"Güzel. Demek ki işimi doğru yapmışım." Onu başının üstünden öptü, dudaklarının şefkatli bir fırçalayışı, tekrar esnediğinde bile gözlerinin dış köşelerinin bir gülümsemeyle yukarı doğru eğilmesine neden oldu.

"Hâlâ kızgın mısın?" O kadar yorgundu ki, kelimeler karışık bir mırıltıya dönüştü.

"Tabii ki hayır. Bunu aştım. Özellikle de bundan sonra." Bir an sessizlik oldu ve sonra "Lanet olsun" dedi.

Ona baktı ama gözleri hâlâ kapalıydı. "Neden?"

"Çünkü eğer kızgınlığın böyle görünüyorsa," diye geveledi, "o zaman daha fazlasını isteyeceğim."

Darien kıkırdadı. "Sen çok tatlı bir şeysin." Darien konuşmasını bitirdiğinde, kız uykuya dalmış, nefes alış veriş kesilmişti.

Sütlerinin sessizliğinde, Darien Loren'in uyumasını izledi. Kalbinin üzerinde bir ağırlık vardı ve gözlerinin arkasında, çok nadiren hissettiği için zar zor fark ettiği bir yanma hissi vardı.

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi, elinin sıcaklığı onunkilere sızıyordu.

O gelene kadar hayal kurmaya cesaret edememiş ve nadiren dua etmişti. Ve o ortaya çıkana ve ona umutsuzca aşık olana kadar, onun sadece gerçekleşen bir rüya değil, aynı zamanda kabul edildiğini fark etmediği umutsuz bir dua olduğunu fark etmemişti.

Elleri hâlâ kızın ellerini tutarken, onun yanında kendinden geçerken son bir dua etti, sessiz ve kısa bir dua. Buradaki şeyin -bu kızın, bu nimetin- sonsuza dek sürmesi için dua etti. Onu asla hak etmeyeceğini biliyordu, bir milyon yıl geçse bile. Ama onu sonsuza dek isteyecek kadar bencildi.

Her zaman ve sonsuza dek. Ne olursa olsun.

Bir şey tenini gıdıklıyordu. Tam olarak sağ kulağının hemen altındaki bölgeyi. Bu his onu sessiz bir uykudan çıkardı ve devam ettikçe rüyasında örümcekler görmeye başladı. Binlerce örümcek üzerinde geziniyor, saçlarının arasından tırmanıp kulaklarının derinliklerine yerleşiyordu-

Vahşi bir solukla ayağa fırladı, eli boynunu tokatlamaya hazırды.

Başka bir el -sıcak, sert ve onunkinden daha büyük- hafifçe bileğinin etrafına dolandı.

"Şşşt," diye fısıldadı Darien. "Kıpırdama, yoksa onu mahvedeceksin."

Gözlerindeki uykuyu kırıştırarak kendini yatağa geri bıraktı ve başını yastığa yasladı. Kafası tamamen karışmış bir halde Darien'in işini bitirmesini bekledi, parmakları tenini gıdıklarken irkilme, gülme ya da ayaklarını tekmeleme dürtüsüne direndi. Kendini daha uyanık hissettikçe farkındalığı da artıyordu ve boynuna bir şey yapıştığını fark etti. Karton gibi sert ve hafif nemliydi.

"Beni yaladın mı?" diye fısıldadı, sorusu uykuyla karışıkty. Büyülü mumların ışığı duvarlarda oynaşıyor, tonozlu tavanda gölgeler dans ediyordu.

Darien kıkırdadı. "Hayır ama istersen yapabilirim." Boynundaki bir şeyi dikkatlice soydu ve arkasına yaslandı. Yüzüne yayılan kocaman gülümseme yanağındaki gamzeyi derinleştirdi ve çelik gözlerini sevinçle parlattı, öyle masum bir bakıştı ki bu, kadının içinin bulanıklaşmasına neden oldu. "İşte. Bir bak bakalım."

Hâlâ uyku sersemiydi, kendini yavaşça dizlerinin üzerine kaldırdı ve yatağın yanındaki dev aynaya baktı.

Kulağının altında boynuzlu bir S harfi vardı. Tıpkı Darien ve diğer Şeytanların taktığının aynısıydı. Eğer daha iyisini bilmeseydi, bunun gerçek olduğunu düşünebilirdi.

"Beğendin mi?" Yansımada ona gülümseme şekli şimdiye kadar gördüğü en sevimli şeydi.

Yüzüne cevap niteliğinde bir gülümseme yayıldı. "Bayıldım." Gevşek saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırarak parmak uçlarını dövmenin üzerinde gezdirdi, dokunmamaya dikkat etti. "Bunu nereden yaptırdın?"

"Kyle başardı."

"Bastırarak dövme mi yapıyor?"

"Artık öyle." Yatakta arkasından yaklaştı ve saçlarını bir omzuna doğru itti, parmak uçları ensesinde gezindi. Bu his kadının omurgasından aşağıya doğru bir sıcaklık dalgası gönderdi. Ağzını onun boynuna indirerek tenine karşı mırıldandı, "Ona biraz zorbalık yapmam gerekti."

Loren onun ağzını hissedince ürperdi. "Bu hiç hoş değil." Kalçaları birbirine yaklaştı, aralarında sıcaklık titreşiyordu. Haftalar geçmişti ama Loren hâlâ onu arzulamaktan vazgeçmemişti, gecenin sessiz saatlerinde Loren'in ona yaptığı şeyler yüzünden tüm vücudu ağrıya bile.

Ve gün ışığında çaldığı saatler de.

Darien'in nefesi tenini gıdıklarken, "Ben iyi bir insan değilim bebeğim," diye fısıldadı.

"Bu sadece insanların inanmasını *istediğin* şey." Adamın boynuna doğru gülümsediğini hissetti. "Sana birden fazla mı yaptı?"

"Evet. Ama onları nereye koyduğumu asla tahmin edemezsin."

Loren'in gözleri komodine kaydı. "Şu üst çekmecedeler, değil mi?"

"Şşş."

Loren güldü. "Hala gerçek bir tane alamayacak mıyım?"

O sevimli gülümsemesi yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. "Bu gece olmaz. Ya da elimden gelirse herhangi bir gece." Boynunun yan tarafını öptü, nefesi teninde yeni bir karıncalanma yarattı.

Ona bakmak için başını çevirdi, bakışları suçlayıcıydı. O kadar yakındı ki, gözlerindeki mavinin her tonunu, her kirpiğini görebiliyordu. "Adını Sekiz Şeytan olarak değiştirmeyi gerçekten istemiyorsun, değil mi?"

Gülümsedi. "Kesinlikle hayır." Onu çenesinden yakaladı ve dudaklarını onunkilere kilitledi. Öpücüğün ardındaki tutku kalbinin ve midesinin aynı şarkıyla çarpmasına neden oldu. Adam geri çekildiğinde yakın durdu, dudakları onunkileri sıyrıyordu. "Sen zaten bundan daha iyisin Loren. Şeytanlardan daha iyisin. Benden... daha iyisin." Bir öpücük daha söylemeye çalıştığı kelimeleri yuttu.

Öpüşmeyi kesmeyi başardığında nefes nefese, "Neden böyle söyledin? Ben senin için çok iyi *değilim*."

Gülümsedi. "Hayır

mı?" "Hayır!"

"Bana kızmana bayılıyorum."

Kürek kemikleri arasına bir elini yerleştirerek onu karnının üzerine itti ve kadın bir "Oof!" sesiyle yatağa düştü.

Onun üzerine eğildi, saçları sırtının küçük kısmını gıdıklıyordu. Alçaldı... ve alçaldı...

Tam ona ne yaptığını soracaktı ki, adam pijamasının şortunu sert bir çekişle aşağı çekti. Ve sonra-

Ve sonra dişlerinin kış yanağına battığını hissetti.

Loren şok içinde nefesini tuttu. "Az önce beni ısırдын!" diye haykırdı ve başını çevirerek ona ters ters baktı.

Darien ona gülümsedi. "Beğendin mi?"

Soru onu kıvrandırdı, yüzüne dökülen saçları bir ışık perdesi gibi sallanıyordu. "Aldırmadım," diye sessizce itiraf etti.

"Yemek odasındaki o geceden beri bunu yapmak istiyordum." Bahsettiği anı tüm vücudunu ısıtmıştı. Özellikle de Darien sesini alçaltarak, "Ben yaparsam her şeyin zevkli olacağını söylemişim," diye eklediğinde.

Ve sonra Darien kalçalarını hafifçe yukarı kaldırdı, bir eli karnının altındaydı. Bir eliyle de dizlerini ayırarak onu kendine doğru açtı ve göğüslerini yatağa yasladı. Adam aç bakışlarla onu seyrederken kendini tamamen açıkta ama çok tahrik olmuş hissediyordu. Dilinin üst dudağında gezinme şekli çok dikkat dağıtıcıydı ve bacaklarının arasındaki nabzın zonklayan bir ihtiyaca dönüşmesine neden oldu, bunun gücünü görmezden gelmek imkansızdı.

Darien sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, "Bu gece birinin ihtiyacı var," diye mırıldandı. Eli şortunun bandına gitti, şortu ayak bileklerine kadar çekerken malzeme neredeyse yırtılıyordu. İç çamaşırı giymiyordu ama giyseydi yırtılacağından emindi. Zaten birkaç çift mahvetmişti.

Adam elini kalçalarının arasına daldırırken nefesini tuttu. Klitorisinin etrafında dönmeye başladı, baskısı dayanılmaz derecede hafifti.

"Beni suçlayabilir misin?" diye sordu ona, sözcükler onun hissettiği gibi nefessiz çıkıyordu. Adam ona dokunmaya devam ederken sürekli yüzünü izledi, eli girişle alay ediyordu.

Çabucak umutsuzluğa kapıldı, kalçaları küçük dönüşlerle hareket ederek parmaklarını istediği yere yaklaştırdı. Ama o bunu ona vermedi, parmakları onu çılgına çevirecek kadar girişle alay etti.

Diğer eliyle kıkına acıtacak kadar sert bir şaplak attı ve kızın nefesini kesmesine neden oldu. Darien konuştuğunda sesi hırıltılıydı. "En mükemmel kıkı sahipsin." Ona doğru eğildi ve ağzını acıyan derinin üzerinde gezdirdi. O bunu yaparken, kendini onun kendisini tekrar ısırmasını dilerken buldu. Kendisi yaptığında her şeyin daha zevkli olduğunu söylerken kesinlikle yalan söylemiyordu. "Sana bunu hiç söylemiş miydim?"

"Sadece her gün," diye alay etti. "Bana tavrı mı yapıyorsun?" Kıpırdandı. "Belki."

Bir şaplak daha yiyince dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı. Ama hoşuna gitmişti. Ve tekrar yapmasını istiyordu.

Darien'in ateşli bakışları onun üzerinde kilitlendi. "Bundan hoşlanıyorsun," diye suçladı, sesinden şehvet damlıyordu. "Hoşuna gitmiyor mu?"

"Hayır," diye yalan söyleyerek onu yemledi.

"O kelime hakkında ne demiştin?" Yalan işe yaradı, çünkü parmakları tekrar bacaklarının arasına kaydı, orada onu ele verecek ıslaklığı hissetti - ona şaplak atmasını ne kadar sevdiğini tam olarak ortaya çıkaran ıslaklığı. "Eğer hoşuna gitmiyorsa, o zaman buradaki ne?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." "Sen küçük bir yalancısın."

Parmakları girişine geri döndüğünde, orta parmağının ucu tam içeri kayarken, kalçaları tekrar dönmeye başladı. "Lütfen," diye ısırdı.

"Lütfen ne?"

"Sana içimde ihtiyacım var." "Söyle o zaman."

"Becer beni, Darien. Lütfen."

"İşte benim güzel kızım." İki parmağını onun içine soktu. Bölge onun dokunuşuna karşı hassastı ama yine de inledi, bu kadar kısa sürede ona tekrar ihtiyaç duymasına hiç şaşırmasıydı. Adamın ağzı çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Ağrın var mı?"

"Biraz," diye itiraf etti.

"Durmamı ister misin?"

"Hayır!"

Dudaklarından karanlık bir kahkaha döküldü.

Ama sonra durdu, parmaklarını çok kısa bir süre içinde kızın içinden çekti.

"Darien!" diye itiraz etti, ona bakmak için döndüğünde duştan kalma kısmen nemli saçları kirpiklerine takıldı.

Adamın pantolonunu çıkardığını görünce lanet çenesini kapattı.

Adamın ucu girişini dürttü, sikinin sıcaklığı tenine sızıyordu. Adam hızlı bir hareketle tam dibine kadar içine girip onu o kadar iyi gererken, kadın kışını adama doğru itti ve nefesi kesildi. Nefes nefese kaldı ve sonra inledi, bu ses onu utandırmalıydı.

Ama artık umurunda değildi çünkü Darien o sırada onu beceriyor, her sert hamlesiyle içini öyle derinlemesine dolduruyordu ki, o lezzetli ufukta yeni bir coşku vaadi parılıyordu.

Yüzü şimdiden olabildiğince kızarmıştı ve saçları alnına yapışmıştı. Belini kavrayan güçlü ellerin desteğiyle vücudunun kemiksizleştiğini hissetti, her hareketi sert olan adam içine girerken uzuvları titriyordu. Onu izlemek için başını çevirdi, ellerinin kışını kavrayışını, kollarındaki kasların gerilmesini ve esnemesini, mum ışığında belirginleşen tenindeki mürekkebi görmeyi seviyordu. Kalçalarını eğdi, bu açı onun içinde son derece hassas bir noktaya sürtünmesine neden oldu.

Dudaklarından bir zevk iç çekişi süzüldü.

"Oh, bunu sevdim," diye nefes aldı, boğuk sesinden onay damlıyordu. Kadının saçlarını sağ elinin etrafına dolayarak avuçlarken, diğer eliyle de kadının belini kavradı.

"Ne gibi?" diye sordu.

"O küçük gıcırtı." Vuruşları hızlandı, ciğerlerindeki son havayı da boğuk bir çığlıkla dışarı attı. "Bu da öyle."

"Utanç verici," diyebildi.

"Çok seksi." Dudakları kadının omzunu okşadı. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Beni nasıl etkilediğini." Başının tepesini öptü, düzensiz nefesleri saçlarını ısıtıyordu. "Sana takıntılıyım."

El saçlarını bırakıp bacaklarının arasına daldı ve vücutlarının birleştiği gergin bölgeyi keşfederken titredi. O ciyaklamalardan biri daha, mümkün olan en iyi şekilde canını yakan sert bir itişle içinden dışarı itildi ve göz kapakları kapandı.

Eli yine kızın saçlarını buldu ve aynaya bakması için başını çarşafın içinde çevirdi. "Bak ne kadar güzelsin." Gözleri buluştu

bardağın içinde. "İzlemen hoşuma gidiyor." O da onu izliyordu. Gözlerini bir saniye bile ondan ayırmadı.

Onu boş ver. O, gördüğü ve görebileceği en güzel şeydi. Vücudu bir sanat eseriymiş, kaslarının oluklarından akan ter kusursuz bir heykelin üzerindeki boya gibi parlıyordu. Yaptığı her hareket o kadar iyi hissettiriyordu ki, kendini kışını ona doğru iterken, ona karşılık verirken, ona indirdiği her darbeyi karşılamak için can atarken buldu. Belki de önyargılıydı, ama camın içinde birlikte hareket eden vücutlarının görüntüsü olağanüstüydü. Gece ve gündüz gibi birbirlerini mükemmel bir şekilde tamamlıyorlardı.

Kadın onu geriye doğru ittikçe, kıcı adamın önünü tokatladıkça, adamın nefes alış veriş i daha da düzensizleşiyor, hareketleri daha hızlı ve daha acil hale geliyordu. Adam çözülüyordu, tıpkı onun çözüldüğü gibi. Birlikte gideceklerdi, tam da onun sevdiği gibi.

Kürek kemiklerinin arasından geçirdiği iri eliyle kadının üst yarısını yatağa sabitledi, göğüsleri şilteye yaslandı, kıcı ona çarparak havalandı.

"*Siktir.*" Söylediği kelime, ayak parmaklarının çarşaflarda kıvrılmasına neden olan derin bir hırıltıydı.

Karnının derinliklerine bir sıcaklık hücumu vurdu, onun serbest bırakılma hissi onu kendi bitiş çizgisinin üzerine itti, eli sıkı bir yumrukla çarşafları kavradı. Kadından boğuk bir çığlık yükseldi, bu ses çok geçmeden Darien'inkiyle buluştu ve birlikte titreyen bir orgazmın içinde eridiler, boşalırken aleti kadının içinde o kadar derin zonkluyordu ki sanki bedenleri tek ve aynıydı.

Darien'in hareketleri durulduğunda, görüş alanındaki yıldız serpintisi kaybolduğunda, nefes nefese kalmış ve titriyordu. Darien'in belini kavrayan elleri olmasaydı yere yığılabileceğini düşündü.

Adam içinden çıktığında ve kadın kendini oturur pozisyona itmeye başladığında, kadın yere yığıldı.

Şilte düşmesini engelleyecek olsa da, Darien onu yatağa çarpmadan önce yakaladı. Bir eliyle göğsünü desteklerken, diğer eliyle beline sarılmış halde onu tutuyordu. Dizleri titriyordu ve kulaklarında tiz bir çınlama vardı.

"İyi misin?" Darien'in sesi çok uzaklardan geliyordu. "Lola, tatlım, beni duyabiliyor musun?"

Soru yankılandı. *Lola, tatlım, beni duyabiliyor musun? Tatlım, beni duyabiliyor musun?*

Beni duyabiliyor musun?

Duydun mu beni?

Kendine geldiğinde ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Yatakta uzanmış, başını yastığıyla yastıklamıştı. Darien tekrar konuştuğunda, sadece birkaç saniye ya da en fazla birkaç dakika geçtiğini fark etti.

"Bir dakika kıpırdama," diye talimat verdi, sözleri endişeyle doluydu. Bulanık görüşünden onu zorlukla görebiliyordu, ama pantolonunu giydiğini fark edecek kadar toparladı, her hareketi acildi. "Pencereleri açacağım."

"Darien," diye mırıldandı.

"Kımıldama."

Yatağa geri döndüğünde, gecenin serin havası pencere camlarından içeri süzülürken, ona doğru uzandı ve sol kolunu dikkatli ellerinin arasına aldı. Yılanla sarmalanmış sopanın dövmesi kıpkırmızı parlıyor ve nabız gibi atıyordu, ışık güçlü çenesini yaldızlıyordu. Kirpiklerine ve saçlarına yansıyan ışık, siyah telleri kızıla boyuyordu.

Kolunu tuttuğu gibi hızla bıraktı. Gözleri kararmış bir halde onun şifonyere doğru ilerleyişini ve bulabildiği ilk gömleği alıp üzerine geçişini izledi. Yatağa geri döndüğünde, çıplak ayakları yerleri tokatlıyordu, oturur pozisyona gelmesine yardım etti ve şortunu bacaklarına geri çekti.

Kendini gülünç hissediyordu, işe yaramaz olduğunu söylemeye bile gerek yoktu. "Yapabilirim." Onu el sallayarak uzaklaştırdı ve pantolonu kendi başına giymeyi bitirdi, bel bandındaki kıvrımları düzeltti.

İşini bitirir bitirmez kollarını ona doladı ve sanki bir oyuncak bebekten daha ağır değilmiş gibi onu yukarı kaldırıp bacaklarını beline doladı.

Bir an önce kendini ne kadar işe yaramaz hissetmiş olsa da ona karşı koymadı ve yorgunluğu gururuna galip gelerek başını onun omzuna yasladı. "Ne yapıyoruz biz?" diye mırıldandı gömleğinin içine, adam odayı geçerken. Yumuşak kumaş, her zaman sürdüğü o ağız sulandıran kolonyanın kokusuyla birlikte onun kokusunu da taşıyordu.

tarif etti ama tüm kalbiyle sevdi. Onu derin derin içine çekti, her nefeste açgözlülükle.

O cevap verdiğinde çoktan koridora çıkmışlardı. "Aşağıya iniyoruz."

Darien onu koridordan aşağı taşıırken başka bir şey söylemedi, yürürken ışıkları yaktı. Merdivenleri hızla indi, kollarını o kadar sabit tutuyordu ki kız ayaklarının basamaklara çarpışının etkisini neredeyse hiç hissetmedi.

"Darien, ben iyiyim," diye mırıldandı. Kahretsin, sesinin böyle çıkması gerekiyordu, değil mi? "Gerçekten. Panikliyorsun."

"Bunun için suçlanabileceğimi sanmıyorum," dedi, ona bakarak, gözleri inanılmaz derecede yumuşaktı, "söz konusu olan sensin."

Hâlâ dalgın ve nefessiz olmasına rağmen yanaklarına kan hücum ettiğini hissetti. Ona bakış şekli, sözlerinin arkasındaki anlam...

Onu hak etmiyordu.

Mutfağın ışıkları yanıyordu. Jack adada oturmuş, bir kase patlamış mısırdan bir şeyler atıştırıyor, bar taburesini oturma odasına doğru çevirmiş, televizyonda bir aksiyon filmi izliyordu.

Jack dikkatini ekrandan ayırmadan, "Siz seks kokuyorsunuz," dedi.

Darien onu Jack'in oturduğu yerin iki sıra aşağısındaki bir bar taburesine oturttu. Elleri kızın arkasında havada asılı duruyor, düşerse onu yakalamaya hazırlanıyordu. Jack, kızın yeterince sağlam olduğuna karar verip adanın etrafında dönene kadar tam bir dakika geçmiş olmalıydı.

Lavaboya gidip ellerini yıkamak için musluğu sonuna kadar açtığında Jack'e, "Neden hâlâ ayaktasın?" diye sordu. Avuçlarına sabun pompaladı ve ovuşturdu.

Jack omuz silkti. "Uyuyamadım."

Darien çabucak ellerini yıkadı ve kuruladı. Sonra dolaplara gidip etrafı karıştırmaya başladı, ihtiyacı olan her neyse ararken kapılar açılıp kapanıyordu.

"Ne arıyorsun?" Jack bir ağız dolusu patlamış mısırın etrafında mırıldandı, çiğneme sesi Mortifer'inkine karışıyordu. Hob da filmi izliyordu ama her zamanki yerinde, buzdolabının üzerinde oturmuş, buz parçalarını atıştırıyordu.

"Bu evde hiç temiz bulaşık yok mu?" Darien söyledi.

"Temizler." Jack bulaşık makinesini işaret etti. "Şurada."

Darien hayal kırıklığıyla başını salladı ama bulaşık makinesini boşaltmaya başladı. "Ne yemek istersin Loren?"

"Ben iyiyim Darien, gerçekten. Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Ayağa kalkmaya çalıştı. "Yardım etmeme izin ver-"

Aniden durdu ve parmağıyla onu işaret etti. "O şirin kışını hemen yerine oturt."

Loren onun koltuğunun üzerinde geziniyordu. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama alaycı bir kaş kaldırdı, dudaklarında bir gülümseme oluşmak üzereydi.

"*Otur.*"

"İyi. Bay Otoriter Pantolon buraya." Ama o tekrar yere yığıldı.

"Sağlığın söz konusu olduğunda her zaman otoriter olacağım. Yemek yemelisin tatlım," dedi Darien bulaşık makinesini boşaltmaya devam ederken kararlı bir şekilde, gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kayarken yoğun bir şekilde. Yüzündeki ifade itiraz kabul etmiyordu. "Ne istersin?"

O daha konuşmadan Jack araya girdi, dikkati hâlâ filmindeydi. "Bana peynirli bir sandviç hazırlayabilirsen harika olur, teşekkürler."

Darien durakladı, elinde spatula vardı. "Ne?"

"Bana bir peynirli sandviç hazırla, Darien Baba. Teşekkürler."

"Bana bir kez daha Darien Baba derssen, bu spatulayla seni pataklarım." Durakladı, spatula önünde duruyordu ve sonra ekledi, "Ve kendi sandviçini ızgara yapabilirsin." Dikkati Loren'e döndü. "Senin için ne yapabilirim?"

"Aslında... kızarmış peynir kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Bebeğim, hayır!" Darien elindeki spatulayı Jack'e doğru sallayarak nefes nefese kaldı. "Onu cesaretlendirme!"

Jack histerik bir kahkaha krizine girdi. "Bu harika!" Ellerini çırpı. "Onun etrafımda olmasından hoşlanacağımı biliyordum. İkimiz de birer tane alalım, teşekkürler. Ben benimkini ekstra çıtır severim."

Darien Loren'e baktı, yüzünde çaresiz bir ifade vardı. Loren sadece omuz silkti ve gülümsemeye çalıştı.

"Tamam." Spatulayı Jack'e doğrulttu. "Ama sonra mutfağı temizleyeceksin. Ve benimle tartışma, yoksa harçlığını keserim."

"Anlaştık." Bir avuç patlamış mısırı daha ağzına attı ve çiğnerken ağzını kapatmaya zahmet etmedi.

"Sağ ol baba," diye takıldı Loren.

Darien'in gülümsemesi büyüdü ve bunu görmekten memnun oldu. Çok fazla endişeleniyordu. Kız iyiydi.

Aslında birkaç dakika sonra ayağa kalkıp buzdolabına doğru yürüyecek kadar kendini iyi hissetti. Darien ocakta yemek pişirmeye dalmış gibi davransa da, buzdolabının kapağını açıp raflardaki malzemeleri karıştırırken, havanın yanaklarını serinlettiğini hissedebiliyordu. Sonunda aradığı kavanozu bulup çıkardı ve neredeyse bir sürahi buzlu çayı deviriyordu.

Saçlarını yüzünden savurarak doğruldu ve dereotu turşusunun kapağını kavradı.

Darien sandviçlerden birini spatulayla düzleştirirken belli belirsiz bir eğlenceyle onu izliyordu.

"Izgara peynirin yanında turşu severim," diye açıkladı. Kapağı daha sıkı tutarak çevirdi ama yerinden oynamadı. İç çekerek Darien'in yanına gitti ve kavanozu ona uzattı. "Al bakalım, kaslar."

Kavanozu ondan almak yerine, sadece kapağı kavradı ve kolaylıkla çevirerek çıkardı, yüzü endişeyle karardı.

"Ne var?" diye sordu. "Turşu ister misin?"

"Bunu kendi başına açabilmen gerekirdi." İfadesinde kaba bir şey yoktu, sadece endişeliydi.

Kavanozdan bir turşu kopardı ve emdi, tuz dilini büzdü. "Sanırım ağırlık kaldırmaya başlamalıyım o zaman."

"Kapak yarı kapalıydı, Loren."

"Senin için gevşetmiş olmalıyım."

Yüzündeki çatık kaşlar derinleşti.

"Loren." "Mmm?" Turşunun ucunu ısırdı.

Ne yaptığına bakmadan sandviçleri çevirdi. "İyi olduğuna emin misin? Endişelenmeli miyim?"

"Ben iyiyim, Darien. Söz veriyorum." Kadın ona turşusundan bir ısırık uzattı ve adam onu yatıştırmak için bir tane aldı, dikkati hâlâ kadının yüzündeydi. "Bu senin gördüğünden çok daha uzun süredir devam ediyor. Ben iyiyim. Güven bana." Gözlerini kısarak ona baktı. "Sen bana güveniyor musun?"

"Tabii ki sana güveniyorum."

"Güzel. O zaman yaygara koparmayı bırak. Benim turşu kavanozuyla kavga etmemden daha büyük dertlerin var." Kapağı ondan alıp tekrar yerine taktı ve

kavanozu buzdolabına geri koydu. Darien'in kendisine baktığını hissetmiyormuş gibi davranarak koltuğuna geri döndü.

Darien onu izlemeye devam etti. Ne yapıyor olursa olsun ya da kiminle birlikte olurlarsa olsunlar, onunla aynı odadaysa her zaman onu izliyordu. Genelde bu durum onu mutluluktan havalara uçururdu ama bu gece sadece görüldüğünü hissetmesine neden oldu ve bu iyi bir şey değildi.

Çünkü az önce ona söylediklerinden bağımsız olarak, bu onun için alışılmadık bir *durumdu*.

Ama onun endişelenmesini istemiyordu; endişelenmesi gereken yeterince şey vardı.

Jack'le birlikte film izliyormuş gibi yapmak için koltuğunda dönerken, Dul'un çalışma odasına girdiği gün ona söylediği sözleri hatırlamamak için kendini zor tuttu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o sözler

-Uyarı yine de içeri sızmayı başardı.

Büyünü kullanırsan ölürsün Liliana Sophronia.

Dallas, Max'in saçlarını gözlerini yaşartacak kadar sert bir şekilde tutarak, "Kıpırdama," diye azarladı.

"Kıpırdamadan duruyorum," diye homurdandı. Ama bunu söylerken bile yatakta kaydı, şilte ağırlığının altında kaldı. "Sanki güzellik okulundayız ve ben de lanet olası bir mankenim."

"Bir mankeni idare etmek senden çok daha kolay olurdu. İki yaşında bir çocuk gibi kıpırdanıyor ve şikayet ediyorsun. Bir manken bunların hiçbirini yapmazdı." Süitindeki komodinden cam şişeyi kaptı ve orta parmağına krem rengi bir sıvı daha pompaladı. Buna *sıvı fondöten* diyordu.

Ürün o kadar soğuktu ki, kadın kulağının altına biraz daha sürdüğünde irkildi. Elleri dizlerini dövmesine ve ayakkabıları parke zemine vurmasına rağmen konuşurken başını hiç kıpırdatmıyor, yarı açık bir ağızla mırıldanıyordu. "Bu ne kadar sürecek?"

Günlerden pazardı ve güneş çoktan batmış, koyu turuncu ışınları gri perdelerin arasından süzülüyordu. Etkinliğe hazırlanmak için acele ederken zaman gözlerinden kaçmıştı.

"Bana yanlış yoldan bak ve seni öldüreceğim dövmeni kapatmam gerektiği sürece." En azından boynundaki diğer dövmeleri kapatması gerekmiyordu, yoksa bütün gece burada kalırlardı.

"Cazibe kullanamaz mısın?"

Dallas homurdandı. "Büyülerimin o kadar uzun süre dayanabileceğini düşünmen beni gururlandırıyor."

Max onun kusursuz makyajını inceledi; dudaklarının yakut rengi, keskin elmacık kemiklerinin üzerine sürülmüş mercan rengi pudra, yeşil gözlerini ortaya çıkaran kirpiklerinin koyu renk karışımı. "Her zaman göz kamaştırıyorsun."

"Evet ve yemeğin yarısında yüzümün çirkinleşmesini engellemek için sihrimin her zerresine ihtiyacım olacak."

Max kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen asla çirkin değilsin, Dallas."

"Troll'ü makyajsız ya da cazibesiz hiç görmemiş olan adam söylüyor bunu." "Kendine çok yükleniyorsun." Bu doğrudur. Görünüşü Bu gece... Fleet etkinliğindeki en ateşli kadın o olacaktı, orası kesin. Cazibesi olmasa bile.

"Mırıldanmayı keser misin?" Adamın saçlarını tekrar sıkarak başını geriye doğru çekti ve dişlerini gıcırdatmasını sağladı. "Ve son kez söylüyorum, kıpırdamadan dur."

"Bu ilişkide saç çekenin ben olduğumu sanıyordum."

"Sen de bu ilişkide pantolonu giyecek olanın kendin olduğunu düşünüyordun ve şu halimize bak."

Kıpırdamamak için elinden geleni yaptı, gözleri sulanmaya devam ederken Dallas'a baktı, yumruğu saçlarını ölümcül bir şekilde tutuyordu.

Hayal kırıklığı içinde homurdandı ve ellerini havaya kaldırarak onu muhteşem bir an için serbest bıraktı. "Her şeyi berbat edip duruyorum!"

"Ellerin çok terli de ondan," diye suçladı beyaz düğmeli gömleğini düzeltirken. Gömleği onun telaşı yüzünden sürekli karışıyordu. Eğer dikkat etmezse, yakında makyajla kaplanacak ve üstünü değiştirmek zorunda kalacaktı. Bu da çok kötü olurdu çünkü bir Filo etkinliği için uygun sayılabilecek çok fazla kıyafet seçeneği yoktu. "Neden bu kadar gerginsin? Her şey yoluna girecek."

"Belli ki babamla tanışmamışsın." Çivili topuğunun üzerinde dönerek komodinin üzerindeki makyaj çantasını karıştırdı ve küçük siyah bir pudra buldu. Kapağını açarak ona doğru yürüdü ve kabarık beyaz bir şeyle sıvı fondötenin üzerine biraz pudra sürdü.

"Hapşıracağım," diye uyardı, burnu kaşınıyordu. İnce, kuru parçacıklar havada süzülüyordu.

"Yapma, yoksa senden ayrılırım."

Boğazından bir kahkaha yükseldi ama Dallas tehdidini gerçekleştiremeden önce onu ve hapşırığını yutmayı başardı.

Sonunda, yaptığı işi değerlendirmek için geri çekildi.

"Eee?" Max yanan gözlerini kırıştıtarak sordu. O tozumsu şeylerden bazıları göz kapaklarının altında hapsolmuş gibiydi.

Ağır bir iç çekişle omuzları çöktü. "Yeterince iyi."

Max daha çok hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıya benzeyen bir iç çekişle kendini ayağa kaldırdı, yatak rahatlamış bir şekilde gıcırdayıyordu. "Nihayet."

Dallas makyaj malzemelerini ve fırçaları çantasına atarken o da kemerinin tokasını düzeltti ve gömleğinin gevşek kıvrımlarını bel kemerinin içine soktu. Zümrüt yeşili kısa bir elbise giymişti ve bu elbise bakır rengi saçlarına çok yakışıyordu. Uzun saç telleri yumuşak bir şekilde kıvrılmıştı ve Dallas'ın ona arkadan çarparken itmeyi sevdiği bölge olan sırtının küçük kısmından biraz uzakta duruyordu.

Max bu düşüncüyü rüzgârda salladı. "Dallas?" diye seslendi.

Saçlarını çilli omzunun üzerinden savurarak doğruldu ve küçük çantasını sıkıca kavradı. Şimdiden gergindi ve gece daha yeni başlamıştı. "Ne?"

"Çok güzel görünüyorsun."

Gözlerini devirdi. "Seni tekrar manken olarak kullanmayayım diye böyle söylüyorsun."

Komodinin üzerinden anahtarlarını ve cüzdanını aldı. "Haklısın. Kıpırdamadan duramıyorum, bu gece her şey yolunda gitmeyecek ve sana güzelim dedim, böylece beni bir daha manken olarak kullanmayacaksın. Doğru, doğru, doğru."

Dallas yüzünü buruşturdu. "Birileri huysuzlanmış."

Kolunu geriye doğru sallayarak saatine baktı. "Ve iki kişi geç kalmak üzere." Kapıya yöneldi, çıkarken takım elbise ceketini aldı, sadece düğünlere ve diğer gösterişli etkinliklere katılırken giydiği ayakkabıları yere vuruyordu. "Hadi gidelim."

-

Roark Bright'ın şehre dönüşünü kutlamak üzere düzenlenen Filo etkinliği Emerald Bay Resort'un ziyafet salonunda gerçekleştirildi.

Mekan cömertçe dekore edilmişti, bina takım elbiseli, özenle hazırlanmış elbiseler giyen ve muhtemelen kişilikleri kadar sahte gülümseyen insanlarla doluydu. Romantik ışıklandırma altında mücevherler göz kırptıyor ve kemancılar güney duvarındaki sahnede çalışıyordu. El yapımı buzdan heykeller ve orta süsleri, şampanya kuleleri, pahalı görünümlü çiçekler ve o kadar çok balon vardı ki Max Angelthene'de hiç balon kalıp kalmadığını ya da etkinlik planlayıcısının tüm stokları satın alıp almadığını merak etti.

Max bundan nefret ediyordu. Kendini hiç bu kadar yersiz yurtsuz hissetmemişti. Bir sakarlık yapsa, bir kule dolusu şampanya kadehini devirebilirdi.

Baskı falan yoktu. Ama ne kadar garip hissederse hissetsin, Dallas'ı bunun onun için ne kadar zor olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Sığ nefes alıyordu, gümüş halkalı gözleri odada geziniyordu. Nabzının boynunda hızla attığını görebiliyordu.

"Şu anda bir içki iyi giderdi," diye mırıldandı Dallas. Max'in yanına yaklaştı, kolu gömleğinin koluna değiyordu.

"İhtiyacın olan son şey bu," diye cevap verdi Max, sesini onunkiyile aynı seviyede tutarak. "İhtiyacın olan şey iyi, sert bir şaplak."

Dallas görüşünü netleştirmek istercesine birkaç kez gözlerini kırptırdı ama dikkatini ileride tuttu. "Buradan başka bir yerde olsaydın, pantolonunu yırtardım, Max Reacher."

Max tsked. "İzin verin açıklayayım. Bu kadar endişelendiğin için iyi ve sert bir şaplak yemelisin. Beni çileden çıkarıyorsun."

Kedi gibi gözleri onunkilere kaydı. "Özür dilerim."

"Her şey yoluna girecek, Dal. Neden bu kadar endişeleniyorsun?"

O anda sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi dondu kaldı, parmakları saten elbisesinin kırıklıklarını düzeltti. "O." Kelime yumuşak bir nefesti, boğazı ağır bir yutkunmayla titriyordu.

Max onun bakışlarını takip etti. Yaklaşık bir düzine metre ötede, Roark Bright'ın etrafı ona hayranlık duyan kalabalık bir grup insanla çevriliydi; ne zaman bir şey söylese başlarını arkaya eğip gülen bir grup sahte kış. Max, Roark'ın denese bile şaka yapamayacağına bahse girmeye hazırdı. Max bu adamı Daystar gazetesinde sayısız kez görmüştü ama Dallas'a olan benzerliği şahsen daha belirgindi. Aynı saç rengi, aynı ten rengi, aynı gülümseme. Gözleri farklıydı; onunkiler gümüş yeşiliyken, onunkiler kehribar rengiydi, ama bunun dışında, yanılgıya yer yoktu: Dallas onun kızıydı.

Roark bir zamanlar, Erasmus Sophronia'nın genç ve insan olduğu zamanlarda Anka Kafa Topluluğu'nun bir üyesiydi. Roark'ın Elix Danik adını kullandığı zamanlarda. Adamın gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkalar büyücü genetiğine işaret ediyordu ama içinde cehennem zebanisi de vardı. Olmak zorundaydı. Bu da onu bir cehennem zebanisine dönüştüren gen değişiminin Dallas'a geçmediği anlamına geliyordu.

Ancak adam da Erasmus Sophronia gibi ölümlü olarak doğmuştu ve ikisinin bir araya gelerek Arcanum Kuyusu'nu oluşturmalarının nedeni de buydu.

O zaman nasıl büyücü kanı taşıyor?

Bu soru, Bright'ın çatı katındaki o gecedan beri Max'in zihnini işgal eden pek çok sorudan biriydi. O kadar çok soru vardı ki, bazen geceleri onu uyutmuyorlardı.

Max sinir bozucu düşünceleri yakaladı ve onları zihninin en gerisine itti, bunun yerine şimdi ve buraya odaklandı. "O senin baban," dedi Dallas'a. "Onu etkilemek konusunda endişelenmesi gereken son kişi kızıdır. Öyle değil mi?"

"Keşke." Kelimeler boğuk bir fısıltı gibiydi. "Boya kalemlerini keşfeden küçük bir kız olduğundan beri onu etkilemeye çalışıyorum." Tekrar yutkundu, gözbebekleri büyüdü. "Ona başyapıtlarımdan birini gösterdiğimden ve bana çizgilerin içini boyamam gerektiğini söylediğinden beri."

Max yanından geçen bir servis elemanının tepsisinden bir kadeh şampanya kaptı ve sıvıyı geri fırlattı. "Dick."

Dallas ona baktı. "Bu gece medeni olmana ihtiyacım olacak."

"O zaman çocukluk anılarının geri kalanını sonraya sakla, yoksa suratına gerçek bir yumruk yemenin nasıl bir his olduğunu öğrenecek." Dikkati tekrar herkesin üzerine titrediği kendini beğenmiş Roark'a yöneldi. Emrinde çalışan hizmetçilerle ne kadar zor bir hayatı olmalıydı.

Darien ailedeki en savaşçı kişi olsa da, Roark gibi insanlar Max'in içini yakıp kavuruyor, kendi yumrukları bir şeyleri un ufak etme isteğiyle kaşınıyordu. Adamın onu memnun etmek için elinden geleni ardına koymayan harika bir kızı vardı ama hayatı boyunca o kadar korunmuş ve övülmüştü ki, bindiği yüksek attan inip neyle kutsandığını göremiyordu.

Dallas'ın sessiz sesi onu tekrar dikkatini toplamaya çağırdı ve yumruğunu gevşetti. "Oh, inan bana, uzun zaman önce öğrendi. Bugün bulunduğu yere kendi payına düşeni almadan gelmedi." Derin bir nefes göğsünü titretti, taktığı kolye avizelerin altında parlıyordu. "Hadi şu gösteriyi başlatalım."

Max, Dallas gruba doğru ilerlerken ona yakın durdu ve boş bardağını yanından geçen başka bir servis elemanının tepsisine bıraktı. Dal çantasını önünde tutuyordu, gözlerini kırpmadan babasına bakıyordu. Gruba yaklaştıkça Dal'ın ayakları daha fazla sürükleniyordu.

Onlar da gruba katılınca kahkahalar ve sohbet yerini kibar ve meraklı bir sessizliğe bıraktı.

Roark Bright'ın dikkati Dallas'ın üzerindeydi. "Ah, işte burada," dedi yüzüne mükemmel bir gülümseme yerleştirerek. Yüzüklerini ve saatini gösteren zarif bir el hareketiyle gruba "Millet, kızım Dallas" diye seslendi. Onu öne doğru çağırdı ve kız da yanağına bir öpücük kondurdu. "Angelthene Filosu'ndaki en iyi yeni acemi."

Gruptaki kadınlardan biri sırtarak, "Kanatların zamanı gelmiş olmalı," dedi.

Roark, "Bunu çoktan ayarladım," diye cevap verdi. Dallas'ın yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Gerçekten mi?" "Şubat ayının yedisinde."

Dallas'ın yüzündeki çocuksu heyecanı bastırmaya çalıştığını görmek Max'in hiç hoşuna gitmemişti. Duygularını bastırma, profesyonel ve sakın görünme ihtiyacı hissetmesi, ona çocukluğunun nasıl geçmiş olabileceği hakkında çok şey anlatıyordu.

Grup, Max'in üzerinden kıyıya vuran dalgalar gibi geçen bir avuç dolusu tanışma ve boş konuşmayı daha geveledi. Dallas onun yanına gelene kadar nerede olduğunu unutmaya başlamıştı.

"Baba, seni Maximus'la tanıştırmak istiyorum."

Max Kızıl Baron'a elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk efendim."

Roark bu jesti kabul etmedi. Sadece çenesini eğmekle yetindi, hareketin arkasında kibar sayılabilecek kadar çaba yoktu. Öfkeli gözleri Max'in kulağının altındaki deriye kaydı. "Burada küçük bir şey var." Kendi boynunu işaret etti; lekesiz ve tıraşsızdı.

Max ellerini ceplerine soktu. "Bu gece için biraz yaratıcı olmamız gerekiyordu."

"Ve kimsenin seni tanımayacağını mı düşünüyorsun?" Soru daha çok bir tehdit gibiydi.

Sıkı bir gülümseme sundu. "Pek çok insan bu isme bir yüz ekleme lüksüne sahip değil efendim."

Roark sıkılmış gibi odaya göz gezdirdi. "Eminim değildir."

Grubun geri kalanı, eşleriyle eşleşerek ya da arkadaşları ve tanıdıklarıyla kaynaşarak uzaklaşmış ve üçünü yalnız bırakmıştı. Birdenbire onları izleyen gözlerin ve dinleyen kulakların yokluğu

Roark'un aurası değişiyordu, ama iyi anlamda değil. Max onun Dallas'ı değerlendirme şeklinden hoşlanmıyordu, eski hayranlığından eser kalmamıştı. Aslına bakılırsa, ona bakış şekli yüzünü buruşturduğu izlenimini uyandırırıyordu.

"Bugünlerde eğitimin nasıl gidiyor?" Roark ona sordu.

Dallas gözle görölür bir şekilde yutkundu, parmakları sanki pullardaki suyu sıkıyormuş gibi çantasının kumaşını büküyordu. "Güzel." Sesi hırıltılı çıktığında boğazını sessizce temizledi. "İyi, baba, gerçekten iyi. Bütün derslerimde çok başarılıyım."

Roark kaşlarını çatıyordu. "Büyücölükte pek iyi olmadığını duydum."

"Bence gayet iyi gidiyor," diye araya girdi Max, tam Dallas'ın dediği gibi bir test, baba."

Roark, Max'e bir bakış bile atmadı. Dallas'a, "Bir daha olmasına izin verme," derken sesi buz gibiydi.

Max çenesini tutamadı. "Haftanın beş günü şehrin en prestijli okuluna gitmesi ve altı gün de Filo'yla birlikte eğitim alması beklenen biri için başarısız bir sınavın oldukça etkileyici olduğunu söyleyebilirim."

"Ben de haddini aştığını söyleyebilirim," dedi Roark soğukkanlılıkla, sert bir bakışla onu sıkıştırarak. "Geri çekil. Bu bir Darkslayer ev partisi değil, bir Filo etkinliği ve sen benim aile işlerime karışıyorsun."

"Kusura bakma ama o artık benim de ailem. En azından ben senden daha sık buralardayım."

Dallas'ın eli bileğine gitti. "Neden koltuklarımıza gitmiyoruz? Sanırım akşam yemeği yakında servis edilecek."

Max gözlerini Roark'tan ayırmadı ve Dallas onu terli elleriyle çekerken Kızıl Baron da gözlerini ondan ayırmadı.

"Evet, Maximus," dedi Roark, kelimeler duygudan yoksundu. "Neden koltuklarınıza gitmiyorsunuz?"

Max boştaki elini cebinde tutuyor, yumruk yaptığı gerçeğini gizliyordu, parmak eklemlerindeki yaralar ne kadar sert sıktığından dolayı yarılmıştı. Dallas hâlâ bileğini tutuyor ve onu sahnenin yanındaki yuvarlak masalardan birine doğru çekiyordu.

Tanrıların lütfuyla masalarında henüz başka kimse oturmuyordu, bu da Max'e nefes almak, pişman olacağı bir şey yapmadan önce kendini toparlamak için zaman veriyordu - Dallas'ın onun varlığını unutmasına neden olacağına şüphe olmayan bir şey.

Cadı iki sandalye çekti ve kolundan çekiştirerek oturmasını işaret etti. "Medeni olmanın nesini anlamadın?" diye tısladı kulağına.

"O bir pislik, Dal." Kendini koltuğa attı, tahta bacaklar ağırlığının altında neredeyse bükülüyordu.

Onun yanındaki sandalyeye oturdu ve çantasını kucağına koydu. "O aynı zamanda benim babam, bu yüzden ona böyle hitap etmezseniz sevinirim."

"Senin kanından olması seni hak ettiği anlamına gelmez. Zehirli bir ilişki zehirli bir ilişkidir, kiminle olursa olsun." Çocukken katlandığı onca şeyden sonra, bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Endişen çok tatlı, Max. Gerçekten öyle. Ama bu sefer geri çekilmeni istiyorum."

Max kelimeleri bir araya getiremedi, onun yerine homurdandı. Star'a şükürler olsun ki masada şarap vardı. Uzanıp kendine bir kadeh doldurdu ve ağzına kadar doldurdu. Kadehin sapını öyle sert kavradı ki kırılmadığına şaşırdı, üç cadı kaşlarını çatarak ona doğru bakınca umursamadan hepsini içti.

Yemek hızlıca geçti, yemekler de görevliler kadar tatsızdı. Masalarda on ikişer kişi oturuyordu ve Roark ile Taega onlara eşlik ederken, çevredeki diğer konuklar da onların dikkatini çekmek için yarışırken, Max'in fazla bir şey söylemesine gerek kalmadı. İnsanlar ona merakla bakıyordu ama neyse ki kimse onu tanımıyor gibiydi. Buradaki herkes muhtemelen onu daha önce görmeyecek kadar varlıklı ve korunaklıydı ve o da bundan memnundu. Dallas, aralarında geçen konuşmaları Bright ailesi ve Angelthene'in Hava Filosu etrafında tutmaya dikkat ediyordu, bu da onun sessizce oturmasına ve buraya gelirken onun için uydurduğu sahte hikâyeyi hatırlamak zorunda kalmamasına olanak sağlıyordu. Sahilin ilerisindeki okyanus kıyısındaki Carmel'den ziyarete gelen bir Aura Şifacısı hakkında bir şeyler... Yoksa Glasslight mıydı? Kahretsin, detayları hatırlayamıyordu. İyi ki hatırlamasına gerek yoktu.

Tatlı tabakları kaldırılırken, tabakların şingirtisi ve içkili sohbetlerin gürültüsü ziyafet salonunu doldurduğunda binaya yayılan yüksek enerji yumuşamıştı.

Sonunda boş konuşmalardan kurtulmuş, üzerlerinde tek bir çift göz bile yokken Dallas sandalyesini onunkine yaklaştırdı. Aurasından yayılan pembe sıcaklık Max'in ona doğru eğilmesine ve bir kolunu onun sandalyesinin arkasına dolamasına neden oldu. Elini onun dizine koyarak hafifçe sıktı.

Elin kaslı kalçasında yukarı doğru kaydığını hissettiğinde gerildi, bu çağrışım yapan hareket omurgasından aşağı bir sıcaklık damlası gönderdi.

"Yapma," diye sessizce tersledi. "Ne yapmayayım?"

"Bana böyle dokunmaya devam edersen, ortadan kaybolacak bir yer bulmamız gerekecek." Aldırmazdı; Dallas'la yakınlaşmayı severdi, bunu yapma fırsatını her zaman kaçırmazdı.

O yaramaz elin bir kez daha sıkılmasıyla vücudundaki tüm kaslar sertleşti ve başka bir şey daha oldu.

"Dallas," diye uyardı, kızın bileğini yakalayarak. İstenmeyen bir dikkat çekmemeye özen göstererek elini masanın altında tuttu. Tam zamanında ereksiyon olmasını engellemeyi başarmıştı ama kıl payı kurtulmuştu.

"Nerede senin macera anlayışın?" Dallas'ın yüzü içtiği şarap yüzünden kızarmıştı.

"Kızıl Baron'un önünden başka herhangi bir yer." Pislik herif hâlâ masalarında oturuyordu, karısı da sağ tarafındaydı, Max'in Dallas'ı ayağa kaldırıp götürmemesinin nedeni de tam olarak buydu.

"Gerçekten Kızıl Baron olduğu için mi?" diye mırıldandı, gözleri kapalıydı, koyu kirpikleri dalgalanıyordu. "Yoksa babam olduğu için mi?"

Max kıpırdandı. "İkisi de."

Parmağını adamın gömleğinin düğmelerinde gezdirdi. "Maximus Reacher'in derisinin altına girmenin bu kadar kolay olduğunu bilmiyordum."

"Genelde öyle değildir. Bir tek sen varsın."

Şarapla hiç ilgisi olmayan bir kırmızılık yanaklarından süzüldü. "Hemen duygusallığa kapılmayalım," dedi başını eğerek.

"Asla duygusallaşmak istemiyorsun. Bırak şu duvarı Dal."

"Bunu inşa etmek için çok uzun zaman harcadım." Bu ifade neredeyse duyulmuyordu. Adam cevap vermek için ağzını açtığı anda, ona sırrını açmak için çırpınırken, kadın tek kelime bile edemeden onu susturdu. "Sanırım şimdi konuşmalara geçiyorlar."

"Aman ne güzel," dedi, alaycı bir sesle. "Sivil,"

diye tısladı, koltuğunda doğrulurken.

Başını salladı. "Medeni."

Mümkün olduğunca ihtiyatlı davranarak başını eğdi ve sol bileğini yana yatırarak kolundaki saate baktı. Bir saatlik konuşma ve biraz da

ve gitmekte özgür olacaklardı.

Parmaklarını Dallas'ın kollarıyla birleştirerek, birbirine dolanmış ellerini dizine koydu ve hepsi de Roark ve Taega Bright'a övgüler yağdıran konuşmaları dinliyormuş gibi yaptı. Max hâlâ Dallas'ı tanımaya, onun yirmi dört-yedi saat ısrarla koruduğu duvarı aşmaya çalışıyordu ama çenesinin duruşunda, bu yerin ve içindeki insanların saçmalıklarla dolu olduğunu düşündüğünü gösteren bir şey vardı.

Böylece iki kişi oldular.

-

Max yıldızlı gökyüzüne kadife bir duman üfledi ve şehrin üzerinde kabarcıklar oluşturan güç alanını incelemek için Görüşünü kullandı. Emerald Bay Resort'un ön kapılarına yakın bir bankta oturuyor, sessizlik ve yalnızlık için minnettar hissediyordu. Görüşü sayesinde, güç alanının büyülerini oluşturan kadim rünleri görebiliyordu; zamanın kendisi kadar eski dillere ait bir sürü harf.

Tesisin üzerinde, Darkslayer'ların binanın içindeki auraları görmesini engelleyen pahalı büyüler vardı ve bu büyüler ona bir kaleydoskopun içini hatırlatan yoğun renk katmanlarıyla tamamen gizlenmişti.

Güç alanından ve tesisin üzerindeki büyülerden, başını döndüren dalgalı sembollerden yeterince sıkılınca, gözlerini kırpıştırarak görüşünü uzaklaştırdı ve bunun yerine döner cam kapıları izledi. İçerideki ışıklar kaldırımı yayılıyor, burayı inşa eden insanlar bu etkiyi vermek için hangi malzemeyi kullanmışlarsa, kaldırımı ışıltı ışıltı yapıyordu.

İzlerken, Dallas'ın kapıların diğer tarafından geçtiğini gördü, hareket ederken etrafına bakıyordu, saklayacak bir şeyi varmış gibi görünüyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Max, elindeki puroyu bankın kolçağına bırakırken. Kadının yaptığı şeyin muhtemelen babasıyla ilgili olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ayağa kalktı ve kapılardan hızla geçti, kapıların ne kadar yavaş döndüğünü içinden mırıldandı. Geçer geçmez sağındaki koridordan aşağıya indi.

Artık içeride olduğuna göre, buradaki auraları okuyabiliyordu, bu yüzden Dallas'ı tesisteki birbirine bağlı birçok oda arasında dolaşırken bulması uzun sürmedi, olmaması gereken yerlerde dolaşan cadı dışında hepsi boştu.

Onu izlemeye devam etti, hızını artırdı, ayakka bıları desenli halıda gümbürdüyordu.

Sonunda, kadın özel bir toplantı odasının girişine yakın bir köşede yavaşlayarak durdu ve adam koşmaya başlamadan ve dikkatleri üzerine çekmeden ona yetişebildi.

Gözlerini kırpıştırarak koridorda ilerlerken Dallas'ı normal görüşüyle izledi. Toplantı odasının hemen dışında duvara yaslanmıştı, kapılar ancak bir aralık açıktı.

"Dal," dedi usulca.

Döndü ve şaşkınlıkla bir elini boğazına bastırdı. Kendine geldiğinde bir parmağını dudaklarına götürdü.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Filo'dan insanlar kayboluyor." Sesini sadece bir cehennem zebanisinin duyabileceği kadar alçak tuttu, kelimeler zar zor duyulabiliyordu. "Bir tanesi  gün önce l bulundu."

"Bunu haberlerde duymadım."

"nk birinin saklayacak bir şeyi var."

"Ya da," dedi Max sertçe, sesini alçaltmaya çalışarak, "bu Kızıl Baron'un gizli işi ve halkın bunu bilmesini istemiyorlar. Bu yüzden bizi dinlerken yakalamadan önce gitmeliyiz."

Dallas kımıldamadı. "Sence de bu garip değil mi? Demek istediğim, Filo için savaşan insanlar dünyadaki en zorlu insanlardan bazıları. Nasıl oluyor da böyle ölüp gidiyorlar?"

Ensesinde bunu yapmamaları gerektiğini söyleyen bir karıncalanma vardı. "Dallas, gerçekten-"

Arkalarından keskin bir kadın sesi geldi. "Dallas."

Max arkasını döndü, Dallas birkaç metre ötede kollarını kavuşturmuş duran kadını görünce bir küfür savurdu.

Taega başını arkasındaki koridora doğru eğdi. "Hadi biraz yürüyelim." Dikkati Max'e yöneldi. "Yalnız."

Dallas duvardan uzaklaştı, sessizce ilerliyordu, muhtemelen babasının ve onunla birlikte o odada her kim varsa dışarı çıkmayacağını umuyordu.

araştırın. Kızgın bir ebeveyn yeterince kötüydü.

Max onu takip etti. "Kızınız olmadan hiçbir yere gitmiyorum Bayan Bright. Kabul edin ya da etmeyin."

Taega'nın gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkalar parladı. "Beni bir kez daha tehdit ederseniz kızımı bir daha görmenizi yasaklarım, Bay Reacher. İster kabul edin ister etmeyin."

Dallas ona yalvaran bir bakış attı, ayaklarını sabit tutmaya yetecek kadar çaresiz bir bakış.

Bu gece ne kadar da berbat bir geceye dönüşüyordu. Saldırmaya hazırlanan öfkesini bastıran Max, kız arkadaşının annesine yanlış bir şey söylemeden önce cevabını yuttu - bir anda kışına tekme yiyeceğini bildiği bir avuç kelime.

Taega onun sessizliğini itaat olarak algıladı ve Dallas'a onu takip etmesini işaret etti. Max'in keskin kulaklarının seslerini algılayamayacağı kadar uzakta, bir köşede gözden kayboldular.

Olduğu yerde kalması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi ve durduramadan ayaklarının onlara doğru ilerlediğini fark etti. Siyah, onları takip ederek yürürken gözlerini yuttu. Binadan çıkmışlardı, büyüler artık nereye gittiklerini görmesini engelliyordu.

Max kendini durduramadan kapıdan içeri girmişti. Konuşmalarını duyabilmesi için çok fazla adım atması gerekmedi. Sesleri zayıftı ama en azından artık onları duyabiliyordu ve daha da önemlisi Dallas'a kulak verebilirdi. Ailesi şimdiye kadar tanıştığı en karmaşık ve öngörülemez insanlardı. Taega'yla olanlardan ve onlara Erasmus Sophronia ve Loren'in doğumu hakkında bilgi verdikten sonra ondan daha iyisini beklemişti ama görünüşe göre yanılmıştı.

"Babanın işlerine burnunu sokmayacaksın." Taega'nın sesi sessiz ve soğuktu.

"Bir şey demek istemedim-"

Gecenin içinde bir tokat çınladı.

Max ileri atıldı ama köşeyi dönmeden kendini durdurdu, ayakkaııları kaldırımında kayıyordu. Ciğerleri öfkeli soluklarla parçalanmıştı, kanı damarlarında ateş gibiydi.

Çekip gitmesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapamıyordu.

Gözlerini kırpıştırarak, arkasında durdukları çitlerin arasından baktı.

Dallas yanağını tutuyordu. Taega önünde durmuş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Bunun bir daha olmasına izin verme" diye ısıran ikincisiydi. İşte o cümle bu gece ikinci kez çirkin yüzünü gösteriyordu.

Max dilini ısırdı ve müdahale edemeden önce işbirliği yapmayan ayaklarını tekrar sakınleştirdi. Ama tek görebildiği bir anıydı; hak etmediği bir şey için soğuk annesi tarafından dövülen başka bir genç kızın görüntüsü. Zamanından çok önce ölmüş ve Max'in onu sonsuza kadar özlemesine neden olmuş bir kız. Bu anı, rüyalarına musallat olan aynı dumanla solunum yollarını kapladı ve çığlıklar kulaklarını doldurdu.

Max anıyı gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırdı, kendini nefes almaya ve kollarında dolaşan titremeleri durdurmaya zorladı.

Taega'nın sesi sadece biraz daha yumuşaktı, "Ben sadece senin için en iyisini istiyorum, Dallas. Ve şu anda senin için en iyisi derslerine ve eğitimine konsantre olman ve burnunu babanın işlerinden uzak tutman. Beni anlıyor musun?"

"Tamam." Sözcük kısaydı ama Max artık Dallas'ı sesindeki gözyaşlarının kalınlığını fark edecek kadar iyi tanıyordu.

"Dallas," diye azarladı Taega, kelime geceyi yarararak geçti.

Dallas elinin yanağından düşmesine izin verdi. "Evet anne," diye mırıldandı, şimdi kollarına sarılmıştı. "Çok iyi anlıyorum."

"Güzel."

Topuklu ayakkabıların çıkardığı sesler binaya çarparak park alanında yankılandı.

Max geri çekildi, cehennem zebanisi hızıyla Taega kulak misafiri olduğunu anlamadan önce içeri girebildi.

Taega içeri girer girmez, gülümsemesi kadar soğuk bir yan bakışla yanından geçip gitti ve tekrar kapıların dışına çıkıp Dallas'ı aramaya başladı.

Onu bankın yanında ayakta dururken buldu. Gözlerinde yaş yoktu ama hâlâ kendine sarılıyordu ve yanağı pembeydi.

Max birkaç adım ötede durdu. "İyi misin?"

Ona gergin bir şekilde başını salladı. "Evet, ben iyiyim. Sadece konuşmak istedim." Elini umursamaz bir şekilde sallayarak ekledi: "Ebeveynler, bilirsiniz. Onları sever ya da onlardan nefret ederim."

"Doğru."

Dallas park yerine doğru baktı. Okyanustan gelen bir esinti saçlarını geriye savurdu ve kokusunu ona taşıdı -vanilya ve ormandaki temiz hava gibi topraksı ve sıcak bir şey. Aralarında bir dakika süren sessizlikten sonra kız vücudunu ona doğru çevirdi, gözleri ayak parmaklarındaydı. "Eve gidebilir miyiz?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Kadının yanına yaklaşarak sağ elinin parmaklarını kolundan nazıkçe ayırdı ve kendi eliyle birleştirdi. "Hadi buradan çıkalım."

Sıra sıra dizilmiş araçların arasından geçerek otoparka doğru yürürken görüşünü kullandı. Zümrüt Körfezi'nin sularından esen rüzgâr kıyafetlerinin arasından geçti ve Dallas'ın saçlarını omzunun üzerinden geçirerek göğsünde dalgalandırdı.

Dallas sessizce, "Bütün bunlar için gerçekten üzgünüm," dedi.

"Bunda üzülecek bir şey yok, Dal. Herkes bir miktar aile dramı yaşar."

"Ailen nasıl biri?"

Max gerildi, keşke bunu söylemeseydim diye düşündü. Ama artık yeterince uzun süredir birlikteydiler ve Max onun gerçeği hak ettiğini düşündü, özellikle de sonunda normalde yaptıklarından daha derin bir konuşma başlattığı için. İlişkileri en başından beri tamamen fizikseldi ve Max her zaman daha fazlasını istemiş olsa da, Dallas her zaman olduğu gibi kalmaktan memnun görünüyordu.

"Ergenliğimden beri babamla konuşmadım," diye başladı Max. "Shadowhaven'daki Sihirli Koruma Birimi için çalışıyor."

"Peki ya annen?"

"Annem bir BP bağımlısı ve satıcısıydı. Ben babamla kapalı bir buz pistindeyken bir gece evimizde iksir hazırlıyordu. Annemle babam o zamanlar çoktan ayrılmışlardı, bu yüzden babam Shadowhaven'a taşınmadan önce hafta sonları beni almaya gelirdi. Kız kardeşim üst katta annemin evinde uyuyordu ve bu..." İşte o zaman oldu.

Dallas onun elini hafifçe sıktı. "Dinle Max, belki de sormamalıydım-"

"O gece öldü," diye boğuk bir sesle konuştu. "Kız kardeşim. Evde yangın çıktı ve annem onu kurtarmaya zahmet bile etmedi. Onun yerine kendini dışarı attı."

"Adı neydi? Kız kardeşinin."

"Maya." Yutkundu. "Maya Jane Reacher. Kısaca MJ." Onun adını söylemeyeli yıllar olmuştu ama sık sık onu düşünüyordu. Anılar canını yakmayı hiç bırakmamıştı. "Bunun en kötü yanı neydi biliyor musun?"

Dallas bekledi.

"Yangın her şeyi yok etti - onu tamamen yok etti. Ondan geriye gömecek hiçbir şey kalmamıştı, bu yüzden MPU oraya varıp alevleri söndürene kadar dayanmayı başaran birkaç eşyasıyla idare etmek zorunda kaldık." Nem görüşünü bulanıklaştırdı. "Sevdiğiniz birini gömmek istemenize rağmen bu basit isteğinizin reddedilmesi ve bunun yerine fotoğraflarını, doldurulmuş hayvanlarını ve kıyafetlerini gömmek zorunda kalmanız nasıl bir şeydir bilir misiniz?"

Dallas'a baktığında onun da gözlerinin parladığını gördü. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Nasıl yapabildin? Şeytanlar dışında kimseye bundan bahsetmedim."

"Çok üzgünüm,
Max." "Ben de
öyle."

Max, cipe ulaşana kadar onun elini bırakmayı reddetti. Ona kapısına kadar eşlik etti ve kapıyı onun için açtı. Sürücü koltuğuna oturmak üzereydi ki araçtaki bir şey onu duraklattı.

"Ne oluyor be?" Max ön camdaki bir damlayı silmek için işaret parmağını kullandı. Başparmağına sürdü ve kalın kırmızı sıvıdan bir nefes aldığı anda, solunum yolları ona demiri hatırlatan tuzlu bir kokuyla saldırıya uğradı.

Dallas araçtan dışarı çıktı. "Bu...?"

"Kan." Pantolonuna sildi ve gözleriyle otoparkı taradı. Görüş gücüyle, tesisi kaplayan aynı büyülerin otoparkı da kapladığını görebiliyordu; giriş için programlanmadıkları sürece pek çok insan ya da yaratığın geçmesinin zor olacağı bir koruma katmanı. Ne olursa olsun, "Muhtemelen bir iblis dövuşü ya da onun gibi bir şeydi. İçeri gir, Dal."

Bir kez olsun tartışmadı. Max cipe bindiğinde Dallas emniyet kemerini takmış ve kapısını kilitlemişti bile. Motoru çalıştırdı ve lastiklerin altında çakıl parçaları uçuşarak otoparktan çıktı.

Farlar sıra sıra dizilmiş arabaları aydınlatıyor, ısıltı fırçadan fırlatılmış boya gibi her birini renklendiren kırmızının üzerine düşüyordu.

Dallas öne doğru eğildi, emniyet kemeri göğsünü çekiyordu. "Eğer bu bir iblis dövüşüyse, büyük bir dövüştü."

"Ya öyle ya da kan yağıyordu." Bunu şaka yapar gibi söylemişti ama kendini direksiyona yaslanmış ve yıldızlarla tozlanmış gökyüzüne bakarken buldu.

Güç alanı hâlâ yerindeydi ve her gece olduğu gibi aynı görünüyordu. Ne aradığını ya da neden gökten kan yağabileceğini düşündüğünü bilmiyordu.

Bir iblis dövüşü. Hepsi buydu.

O lanet büyü kitabı neredeydi?

Pazartesi sabahıydı ve Loren, Darien'le geçirdiği hafta sonundan dolayı bitkin ve ağrılıydı. Tüm vücudu zonkluyordu ve dünyada gözlerinin sulanmasını engelleyecek kadar kahve yoktu, aşırı dolu dolabının içindekileri karıştırırken boğazına bir esneme tırmanıyordu, öğrenciler koridorda vızıldayarak yanından geçiyordu.

Dağınık kitap sırasının arkasındaki gölgelerde farelerin saklanmadığını umuyordu. Isırılmış bir parmak ve acil servise gitme havasında değildi. Şu anda hissettiği acı, Darien'la ne kadar eğlendiği düşünülürse affedilebilirdi ama bir hayvan ısırığı?

Evet, bunu pas geçerci.

Tek rafa tıkıştırılmış kitaplar bir o yana bir bu yana çarparken, eski dolapların tüm sırası tıkırdadı. Uzun zaman önce unutulmuş gizemli bir yemeğin kırıntıları tırnaklarının arasına sıkıştığında irkildi.

Eğer o aptal kitap yine kaçıp gittiyse, tanrılara yemin etti-

İşte oradaydı. Parmakları çatlak sırtın etrafına dolandı ve kitabı, metalle kamufle olarak dolabın en arkasına yaslanmayı başardığı yerden çıkardı. Kitabın sayfalarında yazan gizleme büyüleri göz önüne alındığında, büyü kitabının bu kadar iyi gizlenmeyi başarmasına şaşırması gerektiğini düşündü. Bunu daha iyi takip etmesi gerektiğini hatırlamak zorundaydı. Bu yıl onu dördüncü kez kaybediyordu ve Januarius daha yeni sona ermişti.

Grimoire'u çıkardı ve kitap çantasına tıktı. "Artık saklanmak yok," diye azarladı, parmağıyla çantanın içindeki karanlığı işaret etti, kitap çoktan en yeni kamuflajına bürünmüştü. "Çalışmama yardım etmen gerek."

Telefonu çantasının içinde vızıldadı ve içini aydınlattı. Telefonu çıkardı ve Darien'in mesajını okudu.

Nasıl hissediyorsun?

Sanki vücudum kocaman bir çürükmüş gibi, diye cevap verdi gülümseyerek. Kocaman, lezzetli bir çürük. Onu en iyi şekilde incitmişti.

Gelecek hafta sonu tekrarını istemeyecek kadar kötü mü?

Gelecek hafta sonu tekrarını yapmazsak ölebilirim.

Bebeğim, buna izin veremeyiz, dedi. İlkini takip eden bir mesaj daha geldi. O küçük sevimli kıcını dinlendirdiğinden emin ol. Tekrar yatağıma girmen için sabırsızlanıyorum.

Loren'in gülümsemesi büyüdü, önümüzdeki hafta sonunu düşününce yüzü ısındı. *Tempus'la bir anlaşma yapıp Cuma gününe atlayabilir miyiz?*

Gönder tuşuna bastığında mesaj dondu ve yanında kırmızı bir ünlem işareti belirdi. Ekranının üst köşesinde, cep telefonu sağlayıcısının adının yanında SERVİS YOK yazıyordu.

Çın! Dolabının kapısı aniden çarparak kapandığında bir adım havaya sıçradı, ses kulak zarlarını bıçak gibi deldi.

Bir çocuk dolabına yaslanmıştı. Kısa kesilmiş açık kahverengi saçları, gri gözleri, burnunda bir tutam çili vardı. Uzun boyluydu, omuzları geniş, beli dar ve teni fildişi rengindeydi. Bir an için neredeyse onu tanıyamayacaktı ama sonra kafasında bir şeyler canlandı.

"Yardımcı olabilir miyim, Bay Çok Bakıyor?" Kitap çantasının askısını omzundan sarkıttı ve kollarını kavuşturdu.

"Geçen gün gelmemenizin bir nedeni var mı?"

Loren kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun? Sen de *kimsin?*"

"Hâlâ anlamadın mı?"

"Sanki bilmem gerekiyormuş gibi konuşuyorsun, bu arada üç haftadır beni bir sürüngen gibi izliyorsun. Dört mü? Takip edemedim. Cidden, olay nedir?"

Bay Çok Bakıyor alay etti. "Derslerinde başarılı olmana rağmen bir kutu taş kadar aptalsın. Doğru kızı bulup bulmadığımızı merak ediyorum." Doğru kız mı? Buraya arkadaşları tarafından kıza eşek şakası yapmak için falan mı gönderilmişti? Ethan McIntyre'ın yeni elemanlarından biri miydi? Bu kadarı ona yetmişti.

Hırkasının kolunu yukarı itti ve çıplak bileğine bakar gibi yaptı. "Tanrım, saate bakar mısın? Bu değerli sohbeti kısa kesmekten nefret ediyorum ama gitmem gerek. Yapılacak işler, gidilecek yerler

Gördün mü? Hakaretler ve bakışlar için teşekkür ederim. Çok güzeldi." Ona tembelce bir el salladı ama tekrar göz göze geldikleri anda donup kaldı ve birkaç dakika önce aklına gelmeyen bağlantıyı kurdu.

O gözleri tanıyordu. Sanki ilk fırsatta alay etmeye hazırmış gibi sürekli eğik duran ağzını. Burnunun şeklini ve o keskin, köşeli çenesini.

Karnında bir çukur vardı. "Sen-"

"Imperator'un oğlu, evet," dedi ve çabucak geçen bir an için etkilenmiş görünüyordu. İçinden bir ses onun hem dikkat süresinin hem de sabrının çok kısa olduğunu söylüyordu. Bir elini uzattı. "Adım Klay."

Loren bunu görmezden geldi. Kollarını açmayı ya da bakışlarını kırmayı reddederek onun yüzüne baktı.

"Pekâlâ." Elini kalçasına doğru indirdi, acı bir kahkaha havayı kesti. "O zaman gidip kendimi becereyim."

"Ben düşmanla dostluk kurmam."

"Küçük bir kız için büyük konuşuyorsun. İmparatoru düşman ilan etmek istediğine emin misin?" Sesini alçak tutmasına rağmen Loren koridora göz gezdirdi. Kimse onları izlemiyordu ama yine de.

Sessizce, "Neden dışarıda sohbet etmiyoruz?" dedi.

"Okul bittiğinde *sohbet* edebiliriz. Sen de benimle geleceksin."

Loren'in midesi bulandı. "Yani sen ve...?" O ve imparator.

"Tamamdır, tatlım."

"Ew," diye mırıldandı nefesinin altında. *Cupcake*. Ne kadar iğrenç. "Peki ya istemezsem?"

"Dinle." Ona bir adım daha yaklaştı. Çok yaklaştı. Uzun boyluydu, varlığı göze çarpıyordu. Başını kaldırmak istemedi ama kaldırdı ve adamın gözlerinde azap olduğunu fark etti. Buna güvenmiyordu -ona hiç güvenmiyordu- ama bir şey ona bunu yapmak istemediğini söylüyordu. "Bu sefer orada olmak isteyeceksin. Güven bana. Ben düşman değilim Loren." Loren'in sözlerindeki alt akımı kaçırmamıştı; Loren'in kendi iradesi dışında bu işe gönderildiğine, kesemediği iplerle oynatılan bir kukla olduğuna dair şüphelerini doğruluyordu.

Loren yutkundu. "Ne istiyormuş?"

"Sadece kontrol etmek için."

Kaşları kalktı. "Bunu şu anda onun için yapmıyor musun?"

"Kendisi görmeyi tercih ediyor. Onu gerçekten suçlayabilir misiniz?" Arkasını dönecek oldu ama sonra bir şey hatırlamış gibi durakladı. Parmağıyla yüzünü işaret ederek sessizce, "Bundan küçük arkadaşlarına ya da Şeytan korumalarına bahsetme. Anladın mı?"

Çenesini kaldırdı ve adamın parmağını ısırıp koparma isteğiyle savaştı. "Peki ya yaparsam?"

"Bu uyarı benden geliyor Loren. Babamdan gelmiyor. Kurallarına uyduğunuz sürece iyi oynamaya istekli. Sadece konuşmak istiyor.

-İşte bu kadar."

Elbette. İmparatorun bu kez ne halt istediğini öğrendiği anda, bilgi geçen seferki gibi doğrudan Darien'e gidecekti.

Klay'e sert bir gülümseme sundu. "Anlaşıldı."

Demek *bu* yüzden buradaydı. Ama başka bir şey söyleyecek ya da soru soracak zamanı yoktu.

Arkasını dönüp uzaklaştı ve onu arkasından bakakaldı.

Loren içini çekti ve dolabına yaslandı. Bundan kurtulamayacak gibi görünüyordu.

-

Pazartesiler genellikle uzun sürerdi ama bu çok erken bitti.

Sabrine ya da Dallas'la paylaşmadığı tek ders olan bitkibilim dersinin bittiğini haber veren zil saat üçte çaldığında, sestten irkildi. Öğrenciler ayağa kalkıp eşyalarını topladı, heyecanlı konuşmaların sesi etrafında bir kükremeye dönüştü.

Telefonunu çıkardı ve hâlâ telefonun çekmediğini gördü. Bu Angelthene gibi bir yer için garipti; anima mundi'yi gezegenin çekirdeğinden yukarı çeken cristala kulesi sayesinde telefon neredeyse hiç çekmiyordu. Bu da imparatorun bununla bir ilgisi olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Eğer Darien'e bundan bahsetmesi için en ufak bir şans olduğuna inansaydı, okuldaki tüm cep telefonu hizmetlerini kapatması işten bile değildi.

Bu kararı vermekte haklıydı, çünkü bütün öğleden sonra telefonunu kontrol etmiş, Darien'e bir mesaj göndermek için fırsat kolluyordu

ya da diğerk Şeytanlardan biri. Ama Klay ortaya çıkmadan önce ona göndermeye çalıştığı mesaj hâlâ ekranında donup kalmıştı.

İç çekerek ayağa kalktı ve kitaplarını çantasına tıktırdı. Sınıftan dışarı çıktı, yürürken düşüncelere dalmıştı, kapının yanındaki duvara yaslanmış figürü, ona sadece bir adım kalana kadar fark etmedi.

"Aklına parlak fikirler gelirse diye," dedi Klay, duvardan omuz silerken sesini kısarak.

Çantalarının askılarını ayarlayarak onun yanından geçti ve omzunu koluna çarptı. "Cep telefonu sinyalinı kapatabildiğine göre baban oldukça güçlü olmalı."

Klay onu takip etti, peşinde aç bir kurt vardı. "Onun Terran İmparatoru olduğunu düşünürsek mi? Evet, gerçekten öyle."

Koridora şöyle bir göz gezdirdi. "Nerede konuşmak istiyor?" Çoktan merdivenlere yaklaşmışlardı.

Klay aşağıdaki kapıları işaret etti. "Kapıların orada bizi bekliyor."

Harika.

Loren öğrenci kalabalığını tarayarak Sabrine ya da Dallas'ı aradı ama hiçbir yerde bulamadı. Ve ne olduğunu anlamadan kapıları iterek ön basamaklarda birbirine karışan öğrencilerden kaçmaya başladı, Klay hemen arkasında duruyordu.

Bugün hava güneşliydi ama yine de tuhaf bir şekilde serindi, çimler dün gece şehri kasıp kavuran kısa süreli yağmurdan dolayı hâlâ nemliydi. Bu koku onu Cehennem Kapısı'na geri götürdü; uykusunun yarısında yağmurun şıptısıyla uyandığında, Darien yanına sokulmuş, güçlü kolları ortasına sarılmış, başı kalçasına yaslanmıştı. Şafak sökene kadar onunla kaldığı gecelerin sayısı azdı ama her birine ayrı ayrı değer veriyordu.

Gözlerini kırptırarak derin bir nefes aldı ve olacaklar için kendini hazırladı.

Klay onun yanında kaldı. Tepeye doğru yürürken ve aralık olan kapılardan geçerken rahat edemeyecek kadar yakındı, ellerinde sihirli asalar ve üst üste yığılmış büyü kitapları olan bir sürü öğrenci geçiyordu.

Klay'e nereye gideceğini sormasına gerek yoktu. Kısa bir mesafe ötede park etmiş siyah bir limuzin vardı ve onu görünce Loren'in midesine mide bulandırıcı bir déjà vu dalgası yayıldı.

Bu limuzine en son bindiğinde, sadece yasal adı Quinton Lucent olan imparatorla değil, aynı zamanda Jonathon Kyle ve o koltuğa oturduktan kısa bir süre sonra araca giren Calanthe Croft'la da yüz yüze gelmişti. Loren uzun bir süre Calanthe'ye sessiz bir şok içinde bakmış, bunun kendisine oyun oynayan bir büyü mü yoksa karşısında oturanın gerçekten Calanthe mi olduğunu merak etmişti. Sonunda noktaları kendi başına birleştirdi: Yalancı Tempus zamanı geri alarak Calanthe'nin Kontrol Kulesi'nde ortaya çıkıp ona saldırmasından öncesine dönmüştü.

Hâlâ tam olarak anlayamıyordu -dileğin nasıl bu kadar çok mucize yaratırken diğerlerini tersine çevirdiğini. Eğer çok fazla düşünürse, beyni kafatasının içinde sıvılaşıyormuş gibi hissediyordu.

O gün Calanthe de dahil olmak üzere milyonlarca insanın ölümü bir son değil, yeni bir şeyin başlangıcı olmuştu.

Loren sakın bir nefes alarak limuzinin arka kapısında durdu.

Sürücü dışarı çıktı; büyücü onun yanına geldi ve kapıyı açtı.

Limuzine bindi, Klay de arkasından onu takip etti. Kapı kapandığında, ürkütücü bir sessizlik içeri girdi ve dış dünyayla bağlantısını kesti. Onu burada, limuzinin en ucunda oturan ve ellerini dizlerine dayamış olan Klay'in babası Quinton Lucent'ın yanına hapsedmişti.

İmparator bir cehennem zebanisiydi. Yüz yaşına yaklaşmış olmalıydı ama çoğu ölümsüz gibi o da çok az yaşlanma belirtisi gösteriyordu. Siyah saçlarında gümüş lekeler vardı, gri gözleri tıpkı Klay'inki gibi keskin bakıyordu. Bakışlarındaki nefret ifadesi olmasa yakışıklı sayılabilecek adamlardan biriydi, nadiren duygu hissettiğini gösteren türden.

Loren boğazını temizledi. "Klay kontrol etmek istediğini söyledi." Quinton Lucent hiçbir şey söylemedi.

Loren kıpırdanıp koltuğu kalçalarına yapıştırırken Leather inledi. "Kalendae'den kimseye bahsetmedim, yemin ederim. Ve güçlerim... hâlâ yok-"

"Konuşmayı kes," dedi imparator sakince. Sessizce. "Sadece konuşmayı kesin, Bayan Calla."

Yutkundu. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, atışlarını ayıramıyordu. Kusacağını düşündü.

Limuzin hareket etmeye başladı.

Okul uzakta kaybolurken Loren koltuğunda dönerek arka camdan dışarı baktı. "Nereye gidiyoruz? Beni nereye götürüyorsun?"

"Pek iyi dinlemiyorsun, değil mi? Çeneni kapalı tutarsan belki seni öldürmem."

Çaba sarf ederek kendini koltuğunda rahatlamaya zorladı ve titremelerini önlemek için parmaklarını dizlerinin arasına kenetledi.

Limuzin Angelthene'in şehir merkezinde hız sınırını aşmasına rağmen, yine de çok hızlı hareket ediyormuş gibi hissettiriyordu. Loren yanından geçip giden araçları izledi; tekleyen belediye otobüsleri, sabırsız sarı taksiler, havaalanı servisleri ve gece kulüplerinin, kan barlarının, sihirli çubukların ve ev güvenlik büyülerinin reklamını yapan pazarlama araçları.

Sonunda sürücü, Kızıl Yıldız Tapınağı'ndan çok da uzak olmayan bir sokak köşesinde yavaşlayarak durdu.

Loren arka pencereden dışarı bakmak için döndü.

Burayı hatırlıyordu. Burası, Randal Slade ile buluşmaya zorlandıkları gece Darien'in onu ve birkaç Şeytan'ı getirdiği yerin aynısıydı.

Arkasını döndüğünde, imparatorun onu izlediğini gördü, dudaklarında meraklı bir eğim vardı. "Buradayız."

-

Loren buraya tekrar döneceğini hiç düşünmemişti.

Yeraltındaki şelalelerin gürültüsü bölgedeki diğer tüm sesleri yutuyordu. Botların vuruşlarını ve seslerin yankısını yutuyor, cam bir balonun içinde esir tutuluyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Tünelleri kaplayan, hepsi de ağır kaslı ve siyah giyimli çok sayıda silahlı adam kesinlikle yardımcı olmamıştı. Her biri eldivenli ellerinde makineli tüfekler taşıyan imparatorun adamları tarafından dört bir yandan çitle çevrilmiş tünellerin yanından geçerken, şelalenin aşırı püskürttüğü suyun serinliği kollarında bir ürperti yarattı.

Bir zamanlar Kuyu replikasının bulunduğu yerde artık toprakta bir çukurdan başka bir şey yoktu. Kırık kayalar ve molozlar tünel yolundan temizlenmişti,

Gidecekleri yere olan yolculuğu umduğundan daha hızlı ve kolay hale getiriyordu. Klay bütün bu süre boyunca onun yanında kaldı. Ona doğru bir bakış atmaya cesaret ettiğinde, onun da kendisi kadar gergin görüldüğüne yemin edebilirdi. Gözleri birbiriyle bağlantılı tünellerde geziniyor, her yutkunuşunda boğazı düğümleniyordu. Onun verdiği tepkiler kendi sınırlarını olduğundan daha kötü bir hale getiriyordu ama onlarla savaştı ve bunu atlatıp Darien'e dönecek kadar güçlü kalmak için kendini zorladı.

Grup çukurun birkaç metre ötesinde durdu. Loren de durdu, şelalelerden gelen sis onu iliklerine kadar ürpertiyordu.

Terran İmparatoru yüzünü ona dönerek ellerini önünde kavuşturdu. "Buradayız."

Loren etrafına bakındı. "Peki burası neresi? Beni bunca yolu bir çıkmaz sokağa bakmak için mi getirdiniz?" Onu öldüreceklerdi. Yüreği ağzına gelmişti ama acı sona kadar savaşıyordu. Singer onun gölgesinde tüm dikkatini toplamıştı. Belki onun yardımıyla buradan canlı çıkabilirlerdi. Cehennem Kapısı'na ulaşabilirse, Darien ve diğerleri ne yapacaklarını bilirlerdi.

İmparator arkasındaki beton duvarı işaret etti. "Belki de bakış açını değiştirmen gerekiyordur. Yanıma gel, olur mu?"

Klay'e baktı. Çenesi bükülmüş bir halde yere bakıyordu. Bacakları titreyerek öne doğru adım attı, nabızı hızla atıyordu. İmparator elini hafifçe koluna koyup onu duvara doğru yönlendirdi ve sonra batıya bakacak şekilde vücudunu çevirdi.

"Tam olarak neye bakıyorum-" Sözleri boğazında düğümlendi, çünkü o anda görmüştü.

Duvar sanki canlıymış gibi dalgalanıyordu. Hareket sadece belirli açılardan görülebiliyordu, tıpkı güç alanı gibi, ama yeşil yerine parıltıyan bir siyahtı. Yerden tavana kadar uzanıyordu ve esintiye kapılmış bir kumaş gibi dalgalı bir hareketle hareket ediyordu.

Loren tökezleyerek geri çekildi. "Bu da ne böyle? Neye bakıyorum ben?"

"Bazıları buna Bariyer dese de biz Peçe ya da *Bölünme* demeyi tercih ediyoruz," diye cevap verdi Quinton, şelalelerin gürültüsünden yükselen çakıllı sesiyle. "Bunu elimden geldiğince basit bir şekilde açıklayacağım." Zemindeki çukuru işaret ederek, "O zeminde asla yaratılmaması gereken büyü bir eser vardı. Kalendae'de patladığında, o kadar güçlü bir ham büyü patlaması yaydı ki, erişilemeyen bir alemde bir delik açtı

binlerce yıl içinde. Bu âlemin pek çok adı vardır ama en yaygın olanı Ruhlar Âlemi'dir. Bazıları Öbür Dünya veya Alt Dünya'yı tercih eder. Ölü ve ölmekte olan her şeyin yeridir. Ne burada ne de orada olan bir yer-"

"İki arada bir derede," diye bitirdi Loren sakın bir nefesle. "Doğru. İki arada bir derede."

Loren anlamaya çalışırken zihni dönüyor, Kalendae'de yaşananlar baş döndürücü bir hızla aklından geçiyordu. "Ama şehri korudum." Anılarında kendini gördü, şu anda durduğu yerden sadece birkaç metre uzakta duruyordu, aurası Arcanum Kuyusu'nun kopyasının etrafında beyaz bir duvar oluşturunuyordu. "Patlamayı aurala durdurdum."

"Onu durdurmadınız, sadece daha küçük bir alana hapsettiniz. Kuyu yine de patladı ve Peçe'yi sıcak bir bıçağın yumuşak tereyağında kayması gibi kesti. Böylesine büyük bir güç, senin nadir büyüyle birleştiğinde durdurulamaz Loren."

Başını arkaya doğru eğerek parıldayan perdenin bittiği yere baktı, tünelin tavanından biraz uzakta, arabaların geçtiği ve yayaların yürüdüğü yerin sadece kısa bir mesafe altındaydı.

"Kuyu kopyası patladığında, büyü patlamasının Ruh'taki bir şey tarafından yankılandığına inanıyoruz," diye devam etti Quinton.

"Gerçek Arcanum Kuyusu." Eğer bu doğruysa, o zaman hâlâ vardı. Keşke babası bu kadar inatçı ve bencil olmak yerine geçen akşam yemekte aradığı cevapları ona verseydi.

Ve eğer hâlâ varsa, bu, babasının Kuyu'yu dönüştürdükten ve güçlerini ruhuna bağladıktan sonra, onu tekrar çıkarmanın bir yolunu bulduğu anlamına geliyordu. Onu orijinal haline, belki de yeni bir şekle dönüştürmek için.

Bir an için, orada durup sihrinin yarattığı hataya bakarken, kendini ondan nefret ederken buldu - babasından nefret ederken. Bunun adil olmadığını biliyordu ama umurunda değildi. Sadece kendisinden değil, değer verdiği herkesten bu kadar çok sır sakladığı için ondan nefret ediyordu. Bu karmaşa onun ve Anka Kafa Derneği'nin suçuydu.

Quinton onun vardığı sonuçtan etkilenmiş görünüyordu. "Bu doğru Loren. Kuyu ve kopyası birleşip birbirlerinin çağrılarına cevap verince, büyüleri yaşamı ölümden, Terra'yı Ruh'tan ayıran perdeyi araladı."

"Beni neden buraya getirdiniz?"

"Gerçek Arcanum Kuyusu'nu bulmanı istiyorum."

Loren'in ağızı kurudu. "*Oraya* girerek *mi?* Delirdin mi sen?" Eğer bu perde ruhlar âlemine açılan bir kapıysa... Oraya girdiğinde ne olacağı belli olmazdı. Orada ne yaşadığını bilmenin de bir yolu yoktu.

"Kuyu'nun izini sürebilirsin Loren. Daha önce denesen bile yapamazdın çünkü Bölünme buna izin vermezdi. Artık zayıflatıldığına ve bir giriş yolu bulunduğuna göre, görevi engelleyecek hiçbir şey yok. Kuyu bulunabilir - siz ve yalnızca siz."

Kalendae'den beri ilk kez bu gerçeğe şükrederek, "Sihrimin yok olması dışında," dedi. "Beni tehdit etmek için okuluma ilk kez uğradığında sana bunu söylemiştim."

"Yok olduğuna inanmıyorum. Bence onu nasıl çağıracağını öğrenirsen, bunu benim için yapabilirsin."

"Peki sana neden yardım edeyim?"

"Çünkü yapmazsan seni öldürürüz." Quinton'ın cevabı düzdü, itiraz edilemeyecek bir gerçek gibi dile getirilmişti.

Bu durumdan kurtulmak için bir bahane ararken nefes alışları hızlanmıştı ama orada öylece durdukça kapana kısıldığını daha iyi anlıyordu. Quinton Lucent dünyanın en güçlü insanıydı; ne isterse alırdı. Ama bu küçük gerçek onu, "Darien-" demekten alıkoymadı.

"Ne yapacak, Loren?" Quinton araya girdi. Sesi soğuk ve alaycıydı, gözleri cam gibi sertti. "Ne yapacak? Burada olduğunu bilmiyor, değil mi?" İki uzun adım atarak Quinton'la yüz yüze geldi, o kadar yakındı ki Quinton'ın parfümünün kokusunu alabiliyordu, kokusu mide bulandırıcıydı. "Bana karşı çalışmaya kalkışırsan tam olarak ne olacağı konusunda seni aydınlatmama izin ver."

Zihnini zorlayan bir şey onu gerginleştirdi. Geri adım atmaya çalıştı ama adam sert bir elle boğazını kavradı ve onu olduğu yerde sıkıca tuttu. Büyüsü zihnine girip ona korkunç bir görüntü gösterirken, günah kadar siyah gözler ona dik dik bakıyordu. Sadece bir tane, ama hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak kadar korkunçtu.

Görüntü, kafaları korkunç derecede yanlış açılarla bükülmüş bir yığın cesetten oluşuyordu. Her tarafları kan içindeydi, derileri ve giysileri kana bulanmıştı. Değer verdiği herkesin -Darien ve diğer Şeytanlar, Dallas ve Sabrine, Logan ve Dominic- yüzleri ölümden bomboştu.

Loren gözlerini kapattı, nem gözlerini yakıyordu. Kurtulmak için mücadele etti, tırnakları imperatorun büyük elinin arkasını parçaladı. Ama İmperator elini bırakmadı ve boğazını öyle sert sıktı ki göz kapakları bir anda tekrar açıldı. Öğürdü, yüzü mora döndü.

Yakınına eğildi, o kadar yakındı ki sıcak nefesi kızın boynunun kenarından geçerek fısıldadı, "Kanayan hiçbir şeyden korkmam Loren. Ve senin Karanlık Katilin de tıpkı bizim gibi kanıyor."

Bir itiş kakışla onu bıraktı.

Kafasındaki tüm kan ayaklarına doğru aktı. Yerinde sallanırken dövmesi kolunu yakıyordu. "Onlara zarar verme," diye boğuk bir sesle bağırdı, sesi de hissettiği kadar düzensizdi. "Onlara zarar veremezsin."

"Yapmayacağım," dedi, kelimeler sanki ağlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi mide bulandırıcı derecede nazikti. "Eğer işbirliği yaparsan olmaz." Quinton'ın cevabı, ne kadar yumuşak söylenmiş olursa olsun, her yanından yankılandı ve aniden yer yükselip alçalmaya, duvarlar üzerine kapanmaya başladı. Bir bayılma büyüğü onu soğuk pençesine çağırırken görüşünün kenarları griye döndü.

Neden burası? Neden *şimdi*?

En kötü zamanlama. Bunun için en kötü zamanlamaydı.

Loren sendeleyerek duvara doğru yürüdü ve kendini buzlu betona tuttu. Çantalarını omzundan kaydırды. Çantalar ayaklarının dibine düşerken, çantasının yan gözüne sıkıştırdığı ilaçları takırdadı. "İlaçlarımı almam gerekiyor."

Quinton'ın yüzünde küçük bir gülümseme vardı, adamlarından birine, "Ona biraz su getir," dediğinde bu gülümseme büyüdü.

Loren yere çömeldi ve kitap çantasından yarısı boşalmış metal su şişesini çıkardı. "İyi deneme," demeyi başardı, dili şişman ve beceriksizdi.

Yüzündeki gülümseme hiç solmadı.

Loren nemli elleriyle reçete şişesinin kapağını açtı ve avucunun içine bir hap salladı. Hapı neredeyse ağzına atacaktı, başını geriye doğru savurdu ve metalik bir tadı olan ılık suyla onu kovaladı. Bu duygudan kurtulması gerekiyordu; bu insanların yanında bayılmak isteyeceği son şeydi. Nerede uyanacağını kim bilebilirdi? Belki de o perdenin arkasında, nasıl yön bulacağını bilmediği bir dünyada.

Su, çukur karnına çarptığında bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Bayılma büyüğü dağılmıştı ama onun yerine yeni bir his vardı

Bu onu derinden sarstı. Başının tepesinden ayak toplarına kadar yayılan, burnunun kaşınmasına ve dilinin boğazından dışarı çıkıyormuş gibi hissetmesine neden olan bir karıncalanma dalgasıydı bu.

Su şişesi avuçlarının arasından kayarak betona çarptı ve duvara yuvarlandı; suyun son damlası da yerdeki su birikintisine sızdı.

İmperator'a baktığında onun hâlâ kendisine gülümsediğini gördü.

"Bana ilaç verdin." Sesi titrek bir fısıltı gibiydi.

"Sana ilaç vermedim, seni büyü altına aldım," dedi. "Yapacağın ilk şey küçük lorduna ispiyonlamak olurdu ve buna izin veremeyiz."

Dersteyken... İşte o zaman olmuş olmalıydı. Su şişesini günün bir kısmında dolabında unutmuştu ve onu geri aldıktan sonra bile şimdiye kadar hiç içmemişti. Klay onu çıkarmış ve içine tatsız, kokusuz, renksiz büyü malzemelerini koymuş olmalıydı.

Dünya dizlerinin altına çöktü. Kapana kısılmıştı. Buradan çıkıp gitmekte özgür olabilirdi, Cehennem Kapısı'na, okula ya da dünyanın herhangi bir yerine dönmekte özgür olabilirdi ama konuşma özgürlüğü elinden alınmıştı ve o olmadan ne yapacağını bilmiyordu.

İmparator tekrar konuştuğunda, birkaç metre ötede kollarını kavuşturmuş, gözlerini yere dikmiş duran oğluna sesleniyordu. "Limuzin hâlâ ön tarafta," dedi Quinton. "Okula sağ salim döndüğünden emin ol, olur mu?"

Birdenbire kendisi için en büyük tehlikenin gecenin yaratıkları değil, bu cehennem zebanisi olduğunu hissetti; yüzünde hastalıklı bir bekleyiş ifadesiyle ayaklarının dibinde yerde titremesini izleyen bu adam.

Quinton, "Seni buraya geri getirmeye hazır olduğumuzda seninle temasa geçeceğim," dedi. "Hazırlamamız gereken birkaç şey var ve sonra benim için o kuyuyu bulacaksın."

"Peki ya istemezsem?" diye ısırdı.

Dudağındaki yara izi alaycı bir ifadeyle derinleşti. "Onu benim için bulacaksın Loren." Yaklaştı. Yavaşça önünde çömeldi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Onu bulacaksın, yoksa sevdiğin herkesi yok edeceğim."

"Yeniden düşündüğünü görmek güzel," dedi Gaven.

Geçen seferkiyle aynı odada, Şeytanın Avukatı'nda Darien'in karşısında oturuyordu. Müziğin bas sesi duvarlara çarpıyor, uzaktan gelen bardak şingirtıları, sesler ve kahkahalar kapının altındaki aralıktan süzülüyordu.

Cadı Saati geçmişti, Pazartesi olmasına rağmen mekân boşa giden müşterilerle doluydu. Burası kırıklara hitap ediyordu ve kırıkların tatil günü yoktu. Gaven'ın iki yanında dört adam duruyordu; kas yığını ve buz gibi bakışlardan oluşan bir duvar.

Gaven arkasını kollayan en az bir kişi olmadan hiçbir yere gitmiyor gibiydi. Gaven muhtemelen bunun yetenekli ve hazırlıklı olduğunun bir işareti olarak görülmesini istemiş olsa da, Darien bunu sadece bir zayıflık olarak görüyordu, zaten kendisi de tam olarak bu yüzden kulübün kapısından tek başına girmişti. Gaven hiçbir zaman sarsıldığına dair bir işaret vermemeye dikkat ediyordu ama Darien auraları hissetme konusunda o kadar yetenekliydi ki Gaven'ın bundan tamamen etkilenmese bile en azından biraz tedirgin olduğunu hissedebiliyordu, Darien'in bu hamleyi yapmasının nedeni de tam olarak buydu.

Elbette o da hiçbir yere hazırlıksız gitmezdi. Malakai, Valen ve Sylvan kulüp ile yan taraftaki vampirlerin işlettiği içki dükkânı Dark Heaven arasındaki ara sokakta bekliyor, müdahale etmeleri gerekebileceğine dair herhangi bir belirti olup olmadığını duvarlardan izliyorlardı. Darien, şu anda Cehennem Kapısı'nda bulunan Tanner'dan tam da bu nedenle bu gece büyüleri zayıflatmasını istemişti; böylece kulübün içinde olup bitenler Malakai ve Orakçıları tarafından bu konuşmayı yapmak için gereken süre boyunca görülebilecekti.

Darien, kışını parmaklıkların arkasına attığında Gaven'ın yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu.

"Başka seçeneğim yoktu, değil mi?" Darien ses tonunu Gaven'ınki kadar düz ve soğuk tutarak cevap verdi.

Bir sırtma dudaklarını yukarı kaldırdı. "Hayır, yapmadın. Ne demek istediğimi anlıyorsan, sadece kendin için değil, akıllıca bir seçim yaptın." Bu ima Darien'in ellerini saldırmak için kaşındırdı ama bu sefer duygularını kontrol etmeye dikkat etti, ifadesini net bıraktı, parmakları yanlarında rahatça sallanıyordu. Gaven devam etti, "Zekisin, Darien. Zeki olduğunu biliyordum."

"Seni gayet iyi anlıyorum," diye başladı Darien, "ama eğer bu konuda ilerleyeceksek, senin de bir şeyi anlamana ihtiyacım olacak." Bir süre durakladı. Gaven başını eğdi, fazlasıyla eğlenmiş görünüyordu. "Senin ve adamlarının benim sınırlarıma saygı göstermenizi ve kızımдан, ailemden ve evimden uzak durmanızı istiyorum. Bunu yapabilir misiniz?"

"Anlaştık." Gaven gülümsedi. "Zarar vermek istemedik, Darien. Sadece itaat etmeni istedik." Takım elbise ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp masanın üzerine koyarken başparmağındaki zümrüt yüzük parladı. "Bu bir sonraki sevkiyatın tarihi ve saati. Babanın bağlantılarını yeniden kur, adamlarının hâlâ bizim için çalışmaya istekli olduklarından emin ol ve onlara yazdığım yeni rotayı ver."

Darien zarfı aldı ve ceketinin içine soktu.

"Bunu bir test çalışması olarak düşünün. Her şey yolunda gider ve senin açıdan karanlık bir iş çıkmazsa, kendine ömür boyu sürecektir dostlar edinmiş olacaksın. Biz böyle bir dünyada isteyeceğin türden insanlarız, Darien."

Darien sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Yeterince arkadaşım var. Rotalarını çalıştırıp müşterilerini güvence altına alacağım. Bu arada sen de burnunu benim özel hayatımdan uzak tutacaksın. Tek istediğim bu."

Gaven sandalyesinde geriye yaslandı, gülümsemesi genişledi. "Sizinle iş yapmak için sabırsızlanıyoruz."

-

Darien her şeye rağmen iyi gidiyordu. Neredeyse kulübün kapısına varmıştı ki, bir Dalgalanma zihnini sardı ve onu öyle bir güçle ele geçirdi ki neredeyse kış üstü düşecekti.

Kulüpteki sesler karmakarışık bir uğultuya dönüştü. Işıklar, renkler ve sesler birbirine karıştı, büyüdü ve yüksek bir sesle yankılandı. Sanki

Tüketiliyordu, sanki birçok el etini kemiklerinden ayırıyor, kafatasını yarıyor ve beynini ters yüz ediyordu.

Dalgalanmalar ne kadar şiddetli ya da hafif olursa olsun her zaman kötüydü. Ama bu-

Darien yönünü kaybetmişti. Kapıların nerede olduğunu hatırlayamıyordu ve çok fazla insan, çok fazla ses vardı. Damarlarındaki kan asit gibiydi ve vurup öldürme ihtiyacı düşüncelerini ele geçirerek ellerini sıkı yumruklara ve ciğerlerini boğulmuş bir posaya dönüştürdü.

Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu.

Kalabalığın arasından geçerek soğukkanlılığını korumaya çalıştı ama Dalgayı bastırmaya çalıştıkça daha da kötüleşti. İnsanlar yolundan çekilmek için çırpınıyor, ondan düpedüz dehşete kapılmış görünüyorlardı. Onları suçlamadı; o da kendisinden korkuyordu.

Ara sokağa açılan bir kapının üzerinde parlayan neon ÇIKIŞ tabelasını henüz fark etmişti ki aklına bir anı geldi

"O lanet okuldaki öğretmenlerine büyüdüğünde kanun için çalışmak istediğini söylüyor." Angelthene'in Kuzey Yakası'ndaki çatı katının mutfağında duran Randal, Darien'in ev ödevini buruşturup top haline getirdi ve yaralı yumruğuyla sıkı.

On üç yaşındaki Darien yatak odasının kapısının önünde durmuş, koridordan aşağı bakıyor, bakmaması gerektiğini bildiği halde izliyordu. Ivyana mutfak masasında oturuyordu, Soot kucağında kıvrılmıştı. Kendisine söylendiği gibi tabağındaki her lokmayı bitirmiş, akşam yemeğinin son lokmasını yutmaya çalışıyordu. Başını hep öne eğmiş, anne babasını dinlemiyormuş gibi yapıyordu. Darien onun kalp atışlarını buradan duyabiliyordu.

Anneleri Randal'ın karşısında durmuş, kollarını kavuşturmuş, tüm vücudu kaskatı kesilmiş bir halde kocasını ikna etmeye çalışıyordu. "O daha genç, Randal." Sesi titriyordu. "Bunu atlatacaktır."

"Öyle olsa iyi olur." Randal parmağını onun yüzüne doğrulttu. "Bu fikrin onun zayıf zihninden silindiğinden emin ol, Em, yoksa onu döverecek çıkarırım. Anladın mı?"

Elsie başını eğdi, dalgalar halindeki kızıl kahverengi saçları yüzünü Darien'in görüş alanından gizliyordu. "Evet, Randal."

"Biliyor musun?" Gözleri parlıyor gibiydi. "Onu hemen şimdi döveceğim." Çizmelerini vurarak mutfaktan çıktı ve elindeki ödev topunu duvara fırlattı. Yumruklarını sıkarak

Darien'i görür görmez adımlarını hızlandırarak koridorda ilerledi, siyah gözleri nefret dolu bakışlarla doluydu.

Darien annesinin kocasının peşinden koşuşunu izlerken midesi bulandı, çoraplı ayakları tertemiz zeminde kayarken neredeyse düşüyordu.

"Randal!" Elsie sesi titreyerek seslendi. "Randal, lütfen onu rahat bırak. O sadece bir çocuk-"

Randal onun suratına ters bir yumruk attı. Kadın duvardan sekerek yere yığıldı ve alevler içindeki yanağını tuttu.

Darien'in burun delikleri alevlendi, elleri iki yanında sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. Vücudunu saran savaş ya da kaç tepkisi kalbinin çarpmasına neden oldu ama babasına duyduğu öfke bunu bastırdı. Çenesi yukarıda, geri adım atmayı reddederek dimdik durdu.

Ivy gözlerini kapatmış, Soot'u göğsüne bastırıyordu. Sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyor, muhtemelen Darien'a her zaman söylediği gibi, gecenin sessizliğinde, battaniyelerin ve çarşafların altında birlikte saklandıklarında, bir el fenerinin parıltısı onların tek arkadaşı olduğunda, buradan ışınlanabilmeyi diliyordu.

Babası onu dirseğinden tutup odasına sürüklerken ve orada yumrukları ve kemeriyle serbest bırakırken, annesinin ve kız kardeşinin hissettiği acı onu kendi acısını kaydetmekten koruyordu.

Darien, babası onu dövdüğü süre boyunca tek bir ses bile çıkarmadı, kemer sırtının derisini kesip korkunç uzun hayatının geri kalanında sürece k yara izleri bıraktığında bile.

Tek bir ses bile yok.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandı Darien, Advocate'in yan kapısından fırlayıp ara sokağa sendeleyerek girerken başını ellerinin arasına aldı, botları sidik kokan su birikintilerine sıçradı, cıva buharlı ışıklar gözlerine vurdu. "Lanet olsun, artık dayanamıyorum!"

"Her şey yolunda mı?" Malakai'nin sesi zayıftı. Azrail, grafitili duvara yaslandığı yerden omuz silkerek uzaklaştı, elleri siyah deri ceketinin ceplerindeydi. Yanında sigara içen Sylvan ve Valen sigaralarını söndürüp Malakai'yi takip ettiler.

Ayak sesleri onu ara sokakta kovaladı ama nefesini tutamadı. Dünya dönmeye devam etti ve sesler yükselmeye, gürültülü ve istilacı olmaya devam etti. Evrendeki her şeyi duyabiliyor, görebiliyor ve koklayabiliyormuş gibi hissediyordu - kulüpteki müziğin gümbürtüsü, yoldan geçen arabaların tekerleklerinin uğultusu

Ön taraftaki yol, sokağın aşağısındaki çamaşırhanede yeni ütülenmiş çamaşırlar, Angelthene Nehri'nin çağıltısı, kilometrelerce ötedeki köprülerden gelen araba kornaları, okyanus üzerindeki martıların cıvıltısı, uzaklardaki dağların zirvelerindeki taze kar kokusu, uzak galaksilerdeki yıldızların patlaması-

"Darien?"

"Onun nesi var?"

Sesler daha da yükseldi. Tenser.

Başını ellerinin arasına alan Darien, kendi botlarına basarak ara sokakta volta attı. Hava çöp ve içki ve sidik ve kusmuk ve yanmış lastik ve durgun su kokuyordu ve - kahretsin, ne zaman *bitecekti*?

"O iyi mi?"

"Onu rahat bırakın."

"Yardıma ihtiyacı

var."

"Dokunma ona! Uzak durması gerektiğini söyledim."

Darien dizini taştan bir çöp konteynerinin köşesine çarptığında metal şangırdadı. Sendeleyerek yanındaki duvara çarptı, alnını ve parmak eklemlerini tuğlaya çarparak kırdı.

Darbeye eşlik eden acı şimşegi Dalgalanma'yı uzaklaştırmayı başardı. Gözlerini karartabildi, nefes alışını yavaşlatabildi, birkaç dakika boyunca hareketsiz durabildi, duvara sinmiş gibi yaslandı, alnı tuğlaya gömüldü.

Ama o bir korkaktı, değil mi? Korkaklar böyle yapar. Tüm vücudu titriyor, başı dönüyordu ama Tanrı'ya şükür Dalgalanma'yı kontrol altına almaya başlamıştı.

Biri yanına yaklaşırken çöpler botların altında çıtırdadı. "Uzak dur," diye ısırdı Darien, ağır ağır yutkunarak, ciğerleri titreyerek, "uzak dur."

"Kahretsin, dostum." Malakai'ydi. Sözlerinde empati vardı. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ama sende bu var-"

Darien duvarı itti ve yüzünü ona dönmek için döndü. "*Bunu ben almışım gibi mi görünüyor?*" diye homurdandı, burun delikleri alevlendi. Malakai'yi yakasından yakaladı, parmak eklemlerinden kan sızıyordu. "*Öyle mi, Malakai? Çünkü hiç de öyle hissettirmiyor!*"

Malakai irkilmedi ya da geri çekilmedi ama bir şey de söylemedi, sadece onu izledi. Bakışlarında anlayış vardı. Anlayış ve belki de merhamet; Darien'in böyle zamanlarda nefret ettiği iki şey.

Darien onu iterek bıraktı ve ellerini ceketinin ceplerine gömdü. Dalgalanma geri dönmek için can atıyordu, görüşünün kenarları gri ve siyah bir sisle bulanıklaşıyordu.

"Bu ne kadar zamandır devam ediyor?" diyen Valen'di.

"Annem öldüğünden beri." O daha durduramadan gerçek ortaya çıkmıştı. Annesi hayattayken de Dalgalanmalar yaşamıştı ama o zamanlar ona bunlarla nasıl başa çıkacağını öğretmişti. Annesinin öldüğü gün, onun hayatını ele geçirdikleri gündü ve o zamandan beri neredeyse hiç ara vermemişti.

Volta atmaya başladı, bu üç adama -neredeyse müttefik olan ve kesinlikle arkadaş olmayan, en azından artık olmayan- bu korkunç zayıflığı gösterdiği için kendinden nefret ediyordu. Bu geceye kadar bunu bilen tek Azrail Malakai'ydi. Darien onunla yıllardır arkadaştı ve bu nedenle birbirlerinin yanında sık sık Dalgalanmalarla başa çıkmışlar, acıyı uyuşturmak için birlikte uyuşturucu kullanmışlardı. Ama bunu hep içlerinde tutmuşlar, hissettiklerini asla kimseye anlatmamışlardı.

Malakai, Valen ve Sylvan'ın auralarındaki korku belirtilerini elinin tersiyle iterek, "Sorun yok," dedi. "Bu konu hakkında konuşmayacağız, değil mi çocuklar?" Anlaştıklarını mırıldandılar. "Cesaret, dostum. Sorun yok, anlıyorum-"

"Anlayamazsın!" diye bağırarak Malakai'nin durduğu yere doğru ilerledi, Azrail'in yüzüyle kendi yüzü arasında bir santim bile yoktu. Darien tükürürken Malakai çenesini kaldırdı, "Kimse kafamın içinde neler olduğunu anlayamaz. *Bu*

- "Kendi şakağına sertçe vurdu. *"Burası* cehennem. Burası cehennem ve kimse beni bu lanet kırılmadan kurtaramaz." Son kelimedede sesi titredi ve tekrar volta atmaya başladı.

Birdenbire, yanlış kanala çevrilmiş bir televizyondaki parazit gibi görüşü uğuldadı ve titredi. Sokak sarsıldı ve zıpladı, renkler kan kaybına uğradı, yerinde onu şaşkınlıkla bakakaltan tek renkli bir karmaşadan başka bir şey bırakmadı.

Sokağın sonunda, kalçalarının üzerine çömelmiş, boynuzlu bir yaratık duruyordu. Vücudu iskelet gibiydi, kemiklerinin çoğu herkesin görebileceği şekilde çıplaktı. Birkaç yerinden çatlamış göğüs kafesinden çürüyen et parçaları sarkıyordu. Kemik kafesinin içinde karanlık bir kalp atıyor, her çarpışta içinden siyah yağ damlıyordu. Kalbin içinden deniz mavisi bir ışık parlıyordu.

Yaratık bir şeyler tüketiyordu. Kemik ve etin ıslak çıtırtısı Darien'in ensesinde bir ürperti yarattı.

Yavaşça ona doğru döndü. Boynuzları sivri uçlarla sonlanıyor, dipten uca doğru sığ oluklar uzanıyordu. Bu oluklardan, kalbinden damlayan aynı siyah madde sızıyordu.

"Ne oluyor be?" Darien nefes nefese kaldı. Geriye doğru tökezledi ve sert bir şeye çarparak neredeyse ayağını kaybediyordu.

"Darien?" Malakai'nin sesi çok uzaklardan geliyordu.

Biri önüne geçti, çömeldiği yerden kalkarken parlayan gözleri olan yarattığı gizledi, ölü ve çürüyen bir şey keskin pençelerinde gevşek bir şekilde sallanıyordu, kan kaldırım taşlarına damlıyordu.

"Neye bakıyor?" Valen'in sesi ona doğru süzüldü, mesafeli ve endişeliydi.

Darien Valen'in etrafını göstermeye çalıştı. "Şunu görüyor musun?"

Sokağın gri tonları titreyerek tekrar tam renkli hale geldi, cıva buharlı ışıklar her şeyi taze bir kireç yeşili katıyla yıkadı.

Valen onun yolundan çekildiğinde ve üç Ölüm Meleği dönüp Darien'in işaret ettiği yere baktıklarında, orada kaldırım taşları ve çamur birikintilerinden başka bir şey yoktu. Ne deniz mavisi bir ışık, ne Darien'in yere damladığını gördüğüne yemin ettiği kanın kokusu, ne de çarpan bir kalpten salgılanan yağlı siyah bir madde.

Malakai'nin çizimleri çamurda sıçrarken Darien'in yanına geldi, yüz ifadesi sertti. "İyi misin?" diye sordu. "Bu sefer ciddiym, iyi *misin*?"

Darien kusabileceğini düşündü. "Görmedin mi?"

"Neyi görmedim?"

"Vardı..." Her göz kırpışında göz kapaklarını sıkarak görüşünü temizlemeye çalıştı. "Bir şey gördüğümü sandım."

Sylvan ve Valen ağır bir bakış attılar.

Safrasını bastırarak ceketini düzeltti ve Sylvan'dan uzaklaştı, o anda Azrail'in onu yumruklarıyla kavrayarak ayakta tuttuğunu fark etti.

Kahretsin, gerçekten neredeyse düşüyor muydu?

Bu üçü yerine Şeytanlarını buraya getirmeliydi. Belki o zaman berbat zihnini herkesin görebileceği şekilde gözler önüne sermemiş olurdu. Ama ailesini korumak, onları Gaven'dan ve bu anlaşma karmaşasından uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu, bu yüzden buraya gelmeden önce Malakai'yi aramaya karar vermişti. Orakçıları bu işe bulaştırmayı

onun için en önemli olan insanların hayatlarını tehlikeye attı. Max gelmeyi teklif etmişti ama onu geri çevirmişti. Sırf kendisi bu işin içine sürükleniyor diye Şeytanlarının da sürüklenmesi gerekmiyordu.

"Ben iyiyim." Yutkundu. Alnından terler akıyordu ama göğsü buz tutmuş gibi üşüyordu. "Hadi buradan çıkalım."

Diğerleri onu ara sokaktan çıkarken takip ederken birbirlerine fısıldadılar ama o onlara aldırmadı.

Bir şey... bir şey görmüştü. Ya öyleydi ya da yarattığı halüsinasyon görmüştü.

Halüsinasyon görmek, gerçek gibi görünen ancak gerçekte var olmayan bir şeyi deneyimlemek anlamına geliyordu, tipik olarak zihinsel bir bozukluğun veya uyuşturucu kullanmanın bir sonucuydu.

Uyuşturucu kullanmadığından emindi, yani bu sadece şu anlama gelebilirdi... Deli miydi? Yoksa başka bir şeyler mi oluyordu?

-

Nihayet arabasında yalnız kalan Darien birkaç dakika boyunca nefes almaya odaklandı. Azrailler motosikletleriyle hızla geçip gidiyorlardı, Malakai geçerken arabaya bakmak için başını çevirdi. Darien içeriği göremeyeceğini biliyordu -büyüler bunun için çok kalındı- ama yine de korkunç bir şekilde görüldüğünü hissetti. Motosikletlere güç veren büyü parlak bir şekilde parlıyor, koltuk ve ön panel arasında bulunan cam tanklarda DNA iplikleri gibi renk şeritleri birbirine dolanıyordu.

Nefesini toplar toplamaz Loren'i aradı, onun sesini duymak için yanıp tutuşuyordu. Gün o kadar çok şeyle doluydu ki, henüz onunla konuşma fırsatı bulamamıştı.

Yumuşak sesi hoparlörden süzülmeden önce hat iki kez çaldı, her kelimesi uykuyla sersemlemişti. "Darien?"

"Bebeğim, hey, benim." Kendi selamlaması neredeyse yüzüne tokat atmasına neden oluyordu. Elbette o olduğunu biliyordu; onu adıyla selamlamıştı ve arayanın kimliği de vardı. Kahretsin, zihni dönüyordu. Acaba kaza yapmadan araba kullanabilecek miydi?

Arka planda çarşafklar hışırdadı. "İyi misin?" diye mırıldandı. Bir elektrik düğmesi gibi gelen ses işitme duyusunu keserek onu

İrkildim.

"Evet, iyiyim tatlım," diye güvence verdi ona, gözlerini kırıştıtararak. Geçen arabaların farları penceresinden içeri süzülüyor, ilerideki kavşaktaki sokak lambalarının ışıkları işaret fişekleri gibi parlıyordu. Nefes nefese tekrarlardı, "Ben iyiyim. Neden?" diye tekrarlardı.

Bir duraklama oldu ve tekrar konuştuğunda sesi daha uyanık geliyordu, ses tonunda ağır bir endişe vardı. "Sesin gergin geliyor."

"Yok, ben iyiyim, iyiyim. Sadece sesini duymaya ihtiyacım vardı." Onu aramamalıydı. Yaptıklarını bir dakika düşünseydi, onun ne kadar endişeleneceğini fark ederdi. Onu bu saatte nadiren arardı. Ama onunla konuştuğu için şimdiden kendini daha iyi hissediyordu. Kalbinin hızlı koşusu yavaşlamış ve başındaki gümbürtü, şiddetli bir ağrı yerine donuk bir sızıya dönüşmüştü.

"Tamam." Sesi ona inanmış gibi çıkmıyordu ama bu konuyu kapatıyordu. "Neredesin?"

"Şeytanın Avukatı. Burada birkaç işi halletmem gerekti ama şimdi eve gidiyorum."

"Her şey yolunda gitti mi?" Telefonda konuştuklarında, tıpkı ona söylediği gibi, isim vermemeye özen gösterirdi.

"Her şey yolunda gitti. Endişelenecek bir şey yok."

"Güzel. Bu iyi, Darien." Sesi yorgun geliyordu, bir esneme sözcüklerini yutmakla tehdit ediyordu.

"Seni uyandırdığım için çok özür dilerim."

"Sorun değil, üzölmene gerek yok." Kısa bir duraklama oldu ve sesi boğuk bir fısıltıya dönüşerek ekledi: "Ben her zaman senin yanıdayım." Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey onun daha dik oturmasına neden oldu.

"Her şey yolunda mı?" Sessizlik telefonun ağırlığını azaltarak elini titretti. "Loren?"

Bir nefes hoparlörü titretti. "Evet, ben iyiyim. Sadece yorgunum."

Koltuğuna geri yaslandı. Onu uyandırdığı için kendini tam bir pislik gibi hissediyordu. "Biraz uyu. Hafta sonu görüşürüz."

"Beni Perşembe günü mü alacaksın?"

"Cuma."

"Neden Cuma?" Sorusundaki hayal kırıklığı Darien'in kalbini sanki bir taşa bağılıymış gibi sıkıştırdı.

"Evde daha az kalmanı istiyorum. Orada tek başına olmanı istemiyorum, bu yüzden en iyisi önümüzdeki kısa süre boyunca kalışlarını Cuma'dan Pazar'a kadar yapalım, böylece evde her zaman seninle birlikte biri olabilir. Ben... bazı şeyleri çözene kadar." Artık Gaven evin yerini bildiğine göre, onun Cehennem Kapısı'nda olduğu düşüncesi...

Göğsündeki gümbürtü yeniden koşuya dönuştü.

"Tamam." Çarşaf lar hış ırdadı ve bir tık ırtı daha ona lambayı kapattığını söyledi. "Korkmalı mıyım?"

"Hayır, tatlım. Sana yaklaş an herkes i öld ürece ğim, söz veriyorum. Sadece beni dinlemek zorundas ın. Tamam mı?"

"Kay. Seni
seviyorum." "Tatlı
rüyalar, aş kım."

Aramayı sonlandırdı ve telefonunu ön cama çarparak parçalandığı konsola fırlattı. Bir dirse ğini kapısına dayayarak elini a ğzına götürdü ve Loren'in sorusu zihninde yankılanırken penceresinin önünden geçen far lar ı izledi.

Korkmalı mıydı? Kahretsin, bilmiyordu. Bu gece Dalgalanma'yı o kadar kötü idare ettikten, Gaven ve adamlarından zar zor saklamayı baş ardıktan ve sonra Malakai ve Reaper'larından saklamakta tamamen başarıs ız olduktan sonra, bunu yapabilir miydi? Bu belirsizlik onu çı ldırtıyordu.

Ama başarıs ız olsa bile, her şey boka sarsa bile, olmasına asla izin vermeyece ği bir şey vardı ve o da Loren'in zarar görmesiydi. Hayatına mal olsa bile onu her zaman koruyacaktı.

-

Darien aramayı sonlandırdığında Loren ekranı izlemeye devam etti. Birkaç dakika sonra ekran karardı ve onu yansımasıyla baş baş a bıraktı, kendi boş yüzü camdan ona bakıyordu.

Akşamını akademi kütüphanesinde geçirmiş, sayıs ız grimoire ve ders kitabını karış tırarak dilini hareketsiz kılan büyü hakkında bilgi verebilecek herhangi bir şey aramış tı - az önce Darien ona iyi olup olmadığını sordu ğunda konuşmaya çalış tığı büyü. Ama kitapların hiçbirinde bu konuda bir şey yoktu.

Çıkardığı sonuç, büyüünün ya yeni ya da nadir olduğuydu. Ne de olsa bunca yıllık eğitimi boyunca bu büyüü daha önce hiç duymamıştı. Ustalaşmanın da zor olduğuna şüphe yoktu ama imparatorun karalar ve denizler boyunca uzanan bağları vardı. Dünyadaki her toprak parçasının hükümdarı olarak, muhtemelen bilmediği pek bir şey yoktu. Ve Terra'da bir insanı nasıl bu kadar kötü manipüle edebileceğini öğrenebilecek biri varsa, o da Quinton Lucent'tı.

Ama pes etmeyecekti. Şu anda güçsüz olabilirdi ama bu sonsuza kadar böyle kalacağı anlamına gelmiyordu. Var olan her büyü için, ona karşı koyan bir tane vardı ve o bunun ne olduğunu bulmaya kararlıydı.

Cumartesi günü gelmişti. Loren'in imparatoru görmesinin üzerinden günler geçmişti. *Günler*. Tehditlerinden yeni bir şey çıkmamıştı ama Klay her okul gününde onu izliyordu, aptal herif. Sağ kroşesini onun burnunda denemeyi düşünmüş ama direnmişti.

Loren, imparatorun aralarındaki anlaşmayı unutup onu yalnız bırakmaya karar vereceğini düşünmekten çok daha iyisini biliyordu, bu yüzden onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalmasının sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu.

Hayatına devam ederken bunu düşünmemeye çalıştı, her boş anını büyüünün etrafında konuşmaya çalışmak için kullandı, ancak korkunç bir şekilde başarısız oldu. Yazmayı, daktilo etmeyi denedi. Başka bir dilde konuşmayı denedi, görsel jestler ve işaretler denedi. Hatta Singer'a Bandit'i uyabilir mi diye sormayı bile denedi ama Tanıdık da aynı büyüye bağlıydı. Hiçbir şey işe yaramadı. Her girişim, ne kadar ince olursa olsun, dilini ve ses kutusunu uyuşturdu. Ne zaman işaret dilini denese elleri bile kaskatı kesiliyor ve hareketsiz kalıyordu.

Bunun bir yolu olmalıydı ve eğer varsa, onu bulmak zorundaydı. Loren vardiyasının sonunda evrak işlerini tamamlıyordu.

Eczacının kapısının üzerinde asılı çanlar çaldığında Havan ve Havaneli. Penceredeki tabelada kapalı oldukları yazıyordu ama buraya gelmeden önce kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmalıydı.

Sandalyeyi masadan uzaklaştırdı ve ayağa kalktı, buraya her kim geldiyse, kendisine bir hizmetçiymiş gibi emirler yağdıran bir cadı olan son kişiden daha dost canlısı olmasını umuyordu. Alnındaki teri bir eliyle silerek eczanenin alt katına bakan merdivenlerin başına doğru yürüdü, beyaz güneş elbisesi bacaklarının arasında sallanıyordu. Singer arkasından geliyor, nemden nefes nefese kalıyordu.

Klima kesinlikle bozuktu. Loren geçen hafta sonu Mordred ve Penny'ye bundan bahsetmişti ama henüz tamir etmemişlerdi. Loren'in suçu yoktu.

Son zamanlarda havanın nasıl olacağı hiç belli olmuyordu. Her güneşli güne karşılık en az iki ya da üç yağmurlu gün oluyordu.

Loren geç kalan müşteriye akşam için kapalı olduklarını bildirmek üzereydi ki dondu kaldı.

En alt katta, babası kapıyı arkasından kapatmış, öğleden sonranın sıcak altın ışığını kapatıyordu. Kızın kendisini izlediğinden habersiz, kova şapkasını çıkarıp havaya savurarak nefes almaya çalışıyordu. Yüzünde ter parlıyordu ve düğmeli gömleği nemliydi, ekose kumaşı sırtının alt kısmına yapıştıyordu.

Loren bir elini kapının pervazına dayadı ve keskin tırnaklarını yıpranmış tahtaya geçirdi.

Gözleri onun yüzünü buldu. İş yerine yeni girmiş olmasına rağmen onu gördüğüne şaşırmış gibiydi. Kadın kaşlarını kaldırdı ve adam ensesini kaşdı.

"Kapı kilitli olmadığı için şanslısın," dedi Loren, "yoksa seni içeri alma zahmetine girmezdim." Erasmus cevap vermeyip ağzı bir balık gibi açık kalınca, "Eğer bir şey satın almak istiyorsanız, başka bir zaman gelmeniz gerekecek. Kapalıyız." Masaya doğru yürümeye başladı.

"Bir dakika bekle Loren."

Loren arkasını dönerken öfkesini bilinçli olarak bastırmak zorunda kaldı. Kendisini sayısız sorunun içine atan adamı görünce kanı damarlarında kaydadı - diline yapılan susturma büyüünden, Darien'in hayatına yönelik tehditten, Anka Kafası Topluluğu'nun yeniden ortaya çıkmasından sorumlu olan adam. İmparator'un kendi mükemmel dünya vizyonunu yaratma planlarından bahsetmiyorum bile.

Olumsuzluğu iyiye karşı tartmaya başladığında ve ilkinin ikincisinden çok daha fazla olduğunu fark ettiğinde Erasmus'un babası olduğu gerçeğini önemsemek zordu.

Kelimeleri bulmaya çalışırken şapkasını elinde evirip çevirdi, her zamanki gibi kaybolmuş görünüyordu. "Bak, bana kızgın olduğunu biliyorum."

Ona kuşkulu bir bakış attı, kanı şimdi kaynıyordu. Şehrin altında uyuyan Ruh Terra'nın girişini düşündükçe yüzünde boncuk boncuk terler birikti. Onun kanlı hatası olan pek çok şeyden bir diğeri, çözmekten aciz olduğu bir başka sorun. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye bağırdı.

"Konuşmama izin verirseniz, sesimi duyurma şansı için minnettar olurum." Durakladı - gerçekten konuşmasına izin vereceğinden emin olmak için yeterince uzun bir süre. Kulaklarından buharlar çıkıyordu. "Darien'e yardım etmeyi ne kadar çok istediğini bana ifade ettikten sonra biraz düşündüm," diye başladı. Ve deneyebileceğin bir şey olduğunu fark ettim."

Kollarını kavuşturdu. "Biri bana nasıl yapılacağını anlatırsa büyü yapmayı deneyebilirim."

Erasmus bu küçümseyici yorumu duymazdan geldi. "Yveswich'te Dalgalanmalarla mücadele eden cehennem zebanilerine yardımcı olduğu bilinen bir tonik var. Şehir dışında pek bilinmiyor. Caliginous Chambers icat edildikten sonra çoğu insan toniği kullanmayı bıraktı. Ama birkaç yıl önce oraya gitmiştim, o yüzden aşınayım." Birkaç yıl öncesinden bahsetmesi ikisinin de irkilmesine neden oldu.

Birkaç yıl önce - onsuz büyümüş bir kızı ve öldüğüne inandıkları biri için hayatlarını bir sır saklayarak geçirmiş arkadaşları olduğu gerçeğini görmezden geliyordu. *Hâlâ* öldüğüne inandıkları biri için. O kadar çok insanı kandırmıştı ki; babası hakkındaki tüm gerçeği bilen kimse kalmış mıydı? Anka Kafa Derneği hakkında? Olmadığını düşünmeye başlamıştı. Taega ve Roark bile... onlar bile her şeyi tam olarak bilmiyordu.

Erasmus devam etti, lacivert gözleri dağınık eczaneyi tarıyordu, "Aslında, ihtiyacınız olan şey tam da bu dükkânda bile olabilir."

Kızgınlık hâlâ içini kemiriyordu ama ilgisini çektiğini de itiraf etmek zorundaydı. Darien'e Dalgalanmalar konusunda yardım edebileceği anlamına geliyorsa, baba-kız sorunlarını bir süreliğine bir kenara itebilirdi.

Loren merdivenin korkuluğuna sarılmış sarmaşıklara baktı. "Bu toniği yapmak için neye ihtiyacım var?"

"Oldukça basit bir tarif aslında. On altı ons su ve dörder çorba kaşığı kediotu, kara ateş ve cadı asması gerekiyor. Sıcak suya batırın, balla tatlandırın ve işte hazır."

Loren aşağıdaki rafları taradı. Bunlardan ikisine sahipti ama üçüncüsü... Cadı asması ikizlerin genellikle stoklamadığı bir malzemeydi, çünkü bölgede buna pek talep yoktu. Bu da biraz bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Babası onu izliyordu. Bakışlarını hissedebiliyordu ama ona bakmayı reddetti, onun yerine gün ışığının kaç saat kaldığını hesapladı. Aşağıdaki sürtünmüş döşeme tahtalarının üzerindeki güneş ışığına bakılırsa, toplamda yaklaşık iki saat tam ve kısmi ışık vardı. Darien için malzemeleri alıp bu gece toniği yapmasına yetecek kadar. Onun acı çektiğini görerek bir gece daha yaşamaya dayanamazdı.

Erasmus boğazını temizledi. "İhtiyacınız olan şey yanınızda mı?"

Dikkatini yerdeki parlak ışıktan çektiğinde, görüş alanında gri bir kare belirdi. Gözlerini kırıştırarak onu uzaklaştırdı ve babasına sırtını döndü. "İki şeyim var ve üçüncüsünü de gayet iyi bulabilirim."

Kısa bir duraklama oldu ve sonra Erasmus sessizce, "Darien'e benden selam söyle. İşe yararsa bana haber ver, olur mu?"

"Yapacağım." Tekrar konuştuğunda sesi gergindi ve sırtı ona dönüktü. "Öneriniz için teşekkür ederim." Başka bir şey söylemeden masaya geri döndü, ama adamın oyalanıp oyalanmadığını görmek için onu dinledi.

Birkaç saniye daha geçtikten sonra çanlar onun ayrıldığını haber verdi.

Loren son evrak işlerini de bitirmiş, kendisine çok umursamaz ve soğuk davrandığını söyleyen duyguları görmezden gelmişti. Belki de çok umursamaz ve çok soğuktu. Ama Erasmus'un onu onsuz yaşamaya zorladığı onca yıldan sonra, tüm bu süre boyunca onun öldüğüne inanarak... herkesten saklamak için özenle inşa ettiği bir *yalana* inanarak...

Bir gün onu affedeceğini biliyordu, her şey için. İçinde kin tutmak yoktu, en azından sonsuza kadar. Ama bu affi kazanmak için bir toniğin - Darien'e faydası olsun ya da olmasın- malzemelerinden biraz daha fazlası gerekecekti.

Diğer yandan dürüstlük.

Masadan bez çantasını aldı ve bir kot pantolon, bir tişört ve spor ayakkabılarını giydi. İş bittiğinde, küçük çapraz askılı çantasını aldı ve ardından topuklu ayakkabılarını ve elbisesini çantasına doldurdu.

Dürüstlikle çalışabilirdi ve tek istediği de buydu.

Loren caddeden dışarı adımını attı. Kapıyı arkasından kilitlediğinde, güneş başını ısıtırken planını düşündü.

Cadı asması, iblis faaliyetleri nedeniyle her zaman güçlü bir seyahat tavsiyesine sahip olan Kapşonlu Takke bölgesinde bulunabilir. Ama güneş bir süre daha batmayacaktı. Eğer bir otobüse atlarsa

Güvenliği büyük bir endişe haline gelmeden önce oraya ve Cehennem Kapısı'na geri dönmeyi başarabilirdi. Gündüz vakti etrafta dolaşan çeşitli tehlikelere dikkat etmesi gerekecekti ama en azından iblisler şu anda bir endişe kaynağı olmayacaktı.

Toniği yapmak için ihtiyaç duyacağı diğer iki malzemeyi çantasına koyan Loren bir şehir otobüsüne bindi. Ön tarafa yakın, kapıdan sadece üç sıra uzakta oturdu. Çıkışlara yakın durmak, muhtemelen hayatının geri kalanını vazgeçemeyeceği bir güvenlik alışkanlığıydı.

Kötü bir şey olma ihtimaline karşı Ivy'yi aradı ve sesli mesaj kutusuna nereye gittiğini ve ne yaptığını bildiren bir mesaj bıraktı. Telefonu kapattıktan sonra çantalarını ayaklarının dibine bıraktı ve kirli bir havalandırma deliğinden üflenmiş buz gibi bir klima akımının tam altına, pencereye doğru yığıldı.

Singer onun gölgesinde kıpırdanıyordu. Düşüncelerinde onu teselli etti, Singer'ın tedirginliği onu geçmişe, onu o sokakta ibislere kaptırdığı geceye götürdü. Singer'ın o anda zihnini paylaşması ihtimaline karşı, bu anıları normal, sıradan düşüncelerin altında tutmaya dikkat ediyordu. İkisi de o korkunç, karanlık günü yeniden yaşamak istemiyordu. Ayrıca, artık birlikteydiler. Ve her zaman da öyle olacaklardı.

Otobüs Kapşonlu Takke'nin dış mahallelerine girene kadar izlendiğini fark etmemişti.

-

Kızıl Yıldız Bulvarı'ndan Kapşonlu Takke'ye otobüs yolculuğu yarım saatten biraz fazla sürdü.

Sonunda şoför toprak bir yolda durdu, otobüsün üzerinde bir toz bulutu dalgalanıyordu. Yolu çevreleyen tarlalar kırmızı ışıkla çalkalanıyordu, akşam güneşinin eğik ışınları otları bir alev denizine dönüştürüyordu.

Loren bekledi ve göz ucuyla bir avuç yolcunun daha otobüsten inmesini izledi. Kendisini izlediğinden şüphelendiği üç zebani -iki erkek ve bir kadın- koltuklarından kaydı. Koridorda gümbür gümbür yürüdüler, yürürken birbirleriyle konuştular, çantaları sırtlarına çarpıyordu. Çıkarken şoföre teşekkür ettiler.

Loren'in dudağı düşünceli bir şekilde dışarı fırladı. Belki de izlediklerini düşünmesi yanlıştı. Belki de son birkaç aydır karşılaştığı tüm o kıl payı kazalar onu paranoyaklaştırmıştı.

Burası onun durağıydı. Ve şimdi üç cehennem zebanisinin kendisinden önce ayrıldığını gördüğüne göre, karaya çıkma kararı konusunda daha rahat hissediyordu.

Son kişi de otobüsten indiğinde Loren koltuğundan kalktı ve dar koridorda aceleyle ilerledi. Çıkarken şoföre teşekkür etti ve merdivenlerden aşağı süzüldü.

Dışarıda, güneşin kavurduğu hava kreozot ve katrana benzeyen chaparral kokusuyla doluydu. Dışarısı tuhaf bir şekilde huzurluydu, sıcak ve yapışkan bir öğleden sonrasının puslu sessizliğini sadece ağustos böceklerinin uzaktan gelen vızıltısı bozuyordu.

Bu yol, ulaşım hizmetlerinin Kapşonlu Takke bölgesine girmeye istekli olduğu en uzak noktaydı. Burada pek fazla insan yaşamıyordu ve yine de Kavşak sayesinde fazla emlak bulunmuyordu. Ne zaman bir Kavşak olsa, arazi çoğunlukla yaşanmaz olarak etiketlenirdi, ancak sessizlikten hoşlanan ve tam da bu nedenle Kavşak yakınında bir ev inşa etmeyi tercih eden tek bir kişi vardı. Genellikle bu insanlar akla gelebilecek en kalın koruma büyülerini satın alabilirlerdi ve paraları varsa bunun için ödeme yapmamak aptallık olurdu. Kanlı Ay gökyüzünde asılı durmadıkça, İsimsizler yaşam alanlarını çevreleyen belirli bir yarıçapa bağlıydı. Ancak söz konusu yarıçaptan daha uzağa sürüklenememeleri, zenginler için bile güvenli olduğu anlamına gelmiyordu.

Otobüs tıslayarak ve homurdanarak uzaklaşırken yolun kenarında duran Loren, çantasının içindekileri karıştırıyormuş gibi yaparak otobüsten inen üç zebaninin hangi rotayı izleyeceğini görmeyi bekledi.

Olmayan bir şeyi ararken kendini gülünç hissetmeye başlamıştı, özellikle de Darien'in ona verdiği ve çantasının gölgelerinin derinliklerinde saklanan bıçağa bakarken. Üç cehennem zebanisi sessizce konuşuyor, hiçbiri ona doğru bakmıyordu; yolda yürürken, kendilerini savunmak için boğazlarını kesmeyi planlayan insan kızdan tamamen habersizdiler. Rotaları onları Tebeşir Kapı'dan uzaklaştırıp bu bölgedeki seyrek mahallelerden birine götürecekti.

İyi ki kurtulduk. Belki burada yaşıyorlardı. Belki de deli olan oydu.

Çantasının kayışını başının üzerine kaldırdı, vücuduna sımsıkı geçirdi ve diz boyu otların arasında ilerlemeye başladı.

Cadı sarmaşığı için gözlerini dört açtı. Güneşin her geçen saniye ufka doğru ilerlediğinin ve sağladığı küçük güvenlik derecesini de beraberinde götürdüğünün farkında olarak hızlıca ilerledi.

Yaklaşık bir saat sonra, her iki çantası da en az bir düzine tonik yapmaya yetecek kadar cadı asmasıyla doluydu. Çantasının fermuarını kapattı, otlar metal dişlere sıkıştı ve aceleyle geri döndü. Hava karmadan önce buraya son bir otobüs gelecekti ve onu yakalayamazsa mahvolacaktı. Taksiler her zaman bir seçenektir ama sadece Dallas ve Sabrina'le Cehennem Majesteleri'ne gittiği o gece olduğu gibi çoktan rezerve edilmemişlerse.

Loren bu düşünceyle ürperdi. Adımlarını hızlandırdı, kuru otlar bacaklarına çarparak çatırdıyordu. O gecedeki hayat çok değişmişti.

Donup kaldığında, uzaktaki ıssız otobüs durağını ve yanındaki tek sokak lambasının titreyerek uyandığını seçebiliyordu.

Hiç de ıssız değildi. Daha önceki üç kişi geri dönmüştü ve tarlanın karşısından sessizce onu izliyorlardı.

Burada bir insanın saklanabileceği pek fazla yer olmadığı gibi, yardım için koşabileceği pek fazla yer de yoktu. Bölgedeki birkaç mahalle çok uzaktı, ağaçlar çok seyrekti. Ne bir mağaza ne de şarj istasyonu vardı. Hiçbir şey yoktu.

Bir yer hariç... Bir yer vardı.

Loren topuğunun üzerinde dönerek sola, tarlanın karşısına ve genç kadife dişbudak ağaçlarının yetersiz sığınağına doğru ilerledi.

Buraya sadece bir kez gelmişti, Mordred ve Penelope onu Havan ve Havaneli'nde çalışması için ilk işe aldıklarında, ama doğru yolda olduğunu biliyordu. İkizlerin uyarılarını sanki daha dün söylenmiş gibi hatırlıyordu, ona uzak durmasını söyledikleri bölgeyi, Crossroads'un etrafındaki çemberin cep telefonları ve radyo sinyalleri için ölü bir bölge olduğunu hatırlıyordu.

Ve uzak durmuştu. Onların uyarılarına isteyerek kulak vermişti ama şu anda tek seçeneği buydu.

Omzunun üzerinden baktığında bunun ne kadar doğru olduğunu fark etti.

Üç cehennem zebanisi onun peşinden geliyordu. Stratejik bir düzende birbirlerinden ayrılmışlar, eğer geri dönmeye karar verirse kaçmasını zorlaştıracak bir yarım daire oluşturmuşlardı.

Loren'in eli Avertera tılsımına gitti. Parmakları çıplak teninde gezinerek kadim r nlerle kaplı, ortasında kapalı bir göz bulunan küçük altın kolyeyi aradı. Fark ettiğinde midesi ayaklarına dolandı...

Gitmi ti. Ne zaman kayboldu undan emin değildi ama son birkaç saat içinde olmuş olmalıydı.    le yemeği saatinde onunla oynadığını hatırlıyordu ve kop ası kopmadı ı sürece d  mesine neden olacak herhangi bir şey yapmamı tı. Bu da büyünün çoktan bittiği anlamına geliyordu.

Bu alışılmadık derecede hızlı görünüyordu. Kalendae'den beri Darien ona dört farklı tılsım almıştı. *Dört*. Büyü neden bu kadar çabuk tükeniyordu?

Ko maya ba lamadan bacaklarının onu g t rebilece i en hızlı şekilde yürürken Loren parmak uçlarında sıcak g m    hissedene kadar çantasının yan cebini karıştırdı. Tüylü bir biber ağacının gövdesinin etrafından dolanırken iki madeni parayı avucuna aldı. Hafif adımlarla, kır   ekleriyle beneklenmi  küçük bir patikadan a a ıya ko tu.

Patika, içinde saten taşlarla kaplı bir göletten başka hiçbir şeyin olmadığı bir açıklığa çıkıyordu. Göletin yanında soluk gri kayadan pürüzsüz bir duvar vardı.  imenli bir tepeci in önüne sıkı tırılmı tı, yüzeyine beyaz tebe irle bir kapı  izilmı tı.  zerinde   eksiz yeşil bitkiler ve uzun altın rengi otlar, esintiyle dalgalanıyordu.

G lette yoğun bir yosun birikimi vardı, ta lar yosun tutmuştu. Hızla kaybolan güneş ışığında su, cesur ve umutsuz ziyaretçilerin geçmişte sunduklarıyla kırmızıya boyanmı tı.

Loren otların arasında sivri bir ta  buldu, avucunun içinden hızla bir çizgi kesti ve sonra kan lekeli iki madeni parayı suya attı, onlar da diğerlerine katılmak üzere sümüksü dibe doğru sürüklendiler.

Her nasılsa titremeyen derin bir nefesle, parmaklarından kan süzülürken mühürlü kapıya baktı.

"Beni içeri alın," diye fısıldadı. Pe indekileri artık duyabiliyordu; gittikçe yakla ıyorlardı. Loren'in kalbi gümbür gümbür atıyor, damarlarındaki kan adrenalin ve korkunun heyecan verici bir karışımıyla u ulduyordu ama sözcükleri kararlıydı, *"Bırak gireyim, lanet olsun!"*

Ta ın  zerindeki tebe ir işaretleri parlamaya başladı. Bir dakika önce sadece bir kapı çizimi olan şey gerçek, fiziksel bir giriş haline geldi.

Ta  kapı çatırdayarak açıldı, içeri adım atmak için ürkütücü ve sözsüz bir davet. Güneşin ısıttı ı ahududu  arabı ve taze meyve kokan nemli hava

Yaz yağmuru püfür püfür yüzüne vuruyordu. O kadar lezzetli kokuyordu ki, içine çekmek istedi.

Bu bir yalan, diye kendine hatırlattı Loren. Bir adım öne çıktı ve boştaki avucunu kapıya dayadı. *Unutma, hepsi bir yalan.*

Tebeşir Kapıyı iterek açtı ve içeri adım attı.

BÖLÜM III

KAN BANYOSU

Channary Graves'in bir partiye ev sahipliği yapması gerekiyordu, değil mi?

İskeledeki Ev şehirdeki en eski binalardan biriydi. Darien'e Terra'nın dört bir yanına serpiştirilmiş çeşitli Kavşakları hatırlatıyordu; ne orada ne de burada olan, zamanın hiçbir şey ifade etmediği ve kâbusların rüyalarla dans ettiği bir yer. Safir çatı kiremitleri ve camları aynı mavi renkte olan kemerli pencereler sayesinde binanın büyüğü bir havası vardı ve evin içine adım atan herkese su altındaymış hissi veriyordu.

"Sakinleşmeyi deneyebilir misin?" Darien arabayı sarp kıyıya yakın bir yerde durdururken Maximus mırıldandı. Okyanus kayalara çarparak evin üzerine deniz köpüğü püskürtüyordu. "Beni sinirlendiriyorsun."

Darien direksiyonu ne kadar sıkı kavradığını, çenesini ne kadar sıkıldığını fark etmemişti. "Bütün geceler içinde bu gece misafir ağırlamaya karar vereceğini tahmin etmiştim." Ellerini gevşemeye zorladı, kendini sakin bir nefes almaya zorladı. Damarlarında dolaşan öfke ona bu gece bir Dalgalanma ile uğraşacağını söylüyordu.

Darien gaza basıp geri geri giderken araba sarsıldı ve birkaç gösterişli üstü açık arabanın arasındaki boş bir yere sıkıştı. Vites kolunu park konumuna getirdiğinde neredeyse yerinden söküyordu, iyi olamayacak bir gıcırdama sesi aracın sessizliğini parçaladı. Motoru durdurdu ve farları söndürdü.

Artık motor sustuğundan, Channary'nin partisinden gelen müzik garaj yolunda süzülüyor, donuk gümbürtüler evin ve arabanın üzerindeki büyüler tarafından bastırılıyordu.

Darien bölgeyi son bir kez daha taradı ve yanlarında Azrail'in logosu olan bir motosiklet aradı.

Malakai'nin çoktan burada olması gerekiyordu. Ama Darien bir saat önce ona ulaşmaya çalıştığında, telefon doğrudan telesekretere düşmüştü. Eğer Azrail ortaya çıkmaya karar verirse, Darien kafasını omuzlarından ayırmamakta güçlük çekecekti.

Max küfretti. Şimdi Darien'i sinirlendirme sırası ondaydı.

"Ne?" Darien sordu.

"Bu Lionel'in arabası mı?"

Darien, Max'in görüş açısını takip ederek ön kapıların yanına park edilmiş koyu gri sedana gitti, evin dış duvarlarına monte edilmiş mavi fenerler lekesiz boyada yansıyor.

Bir eliyle yüzünü ovaladı. "Tek kelimeyle harika," diye mırıldandı.

Lionel Savage'ı son görüşünden bu yana epey zaman geçmişti. Randal Slade'in eski sağ kolu olan Lionel, Darien'ı hiç sevmemişti ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Babasının göreve getirdiği hiç kimse Darien'in gözüne bir gün bile girememiştir.

"Başka bir zaman gelmek ister misin?" Max'in sesi Darien'in düşüncelerini ele geçirmiş olan gerginliği dağıttı.

Darien neredeyse hırıltıya dönüşecek kadar ağır bir iç çekişle kapısını araladı, tuzlu hava arabanın içine doldu. "Son kırk beş dakikayı buraya gelmek için harcamadım." Başını eve doğru salladı. "Hadi gidelim."

Garaj yolunda ilerlemeye başladılar. Darien birkaç aracı tanıdı; bazıları Viper'lara, birkaçı da şehir dışından gelen Darkslayer'lara aitti.

Okyanustan esen soğuk bir rüzgâr pencerelerdeki panjurları tıkırdatıyordu.

Darien gözlerini kırıştırarak görüşünü yerine getirdi ve etrafını bir kez daha gözden geçirerek sahili çevreleyen yosunlu kaya duvarının ya da eski yolun bazı kısımlarını koruyan çam meşelerinin arkasında gizlenmiş olabilecek herhangi birini kontrol etti. Batmakta olan güneşin koyu turuncu ışınları okyanusa yayılıyordu.

Neredeyse Rıhtımdaki Ev'in yüksek ön kapılarına varmışlardı ki kapılar gıcırdayarak açıldı ve Max'le birlikte kendilerini Lionel Savage ve oğlu Harley'le yüz yüze buldular. Harley'nin yanında Valary Sternberg vardı ve Avcı'nın dövme kolunu kırmızı boyalı pençeleriyle kavramıştı. Gözlerindeki parıltı, bu gece içkiyi biraz fazla kaçırdığını gösteriyordu.

Harley ve Lionel pek ayık görünmüyorlardı, bu da bu gecenin *gerçekten* çok kötü geçebileceği anlamına geliyordu.

İlk konuşan Lionel oldu, sözleri tamamen Darien içindi, kara gözleri nefretle parlıyordu. "Bana burada ne halt ettiğini söylemek ister misin?" diye homurdandı, siyah sakalının altındaki kare çenesi esniyordu.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye cevap verdi Darien soğukkanlılıkla. Onun varlığına öfkelenmekle şaşırmaq arasında gidip gelen Valary'ye baktı. "Ne zamandan beri Warg'larla uğraşıyorsun?" dedi Lionel'a.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Senin işin beni ilgilendirmiyorsa, benimki de seni ilgilendirmez. Kenara çekil."

Lionel yerinden kıpırdamadı. Babasının özelliklerinden çok azını paylaşan oğlu da öyle. Lionel'ın saçları griyle karışık koyu renkten, Harley'ninki kirli sarı kalın bir tutamdı ve düz bukleler alnından yukarı doğru savruluyordu. İki adam arasındaki tek benzerlik vücut yapılarıydı; zayıf ve güçlüydüler, vücutlarında neredeyse hiç yağ yoktu.

Lionel, "Sanırım bize bir açıklama borçlusunuz," dedi.

"Tam olarak neyle ilgili?" Darien'in sorusu buz gibiydi.

"Babanın ani ölümü. Onu en son gören kişi seninle birlikteydi. Ve birkaç gün sonra, ölümüyle ilgili söylentiler yayılmaya başladı. İnanılcı bir mazeretin olduğunu umsan iyi edersin."

"Yoksa ne olur?" Darien öfkeyle Lionel'a doğru yaklaştı. Avcı gerildi ve çenesini kaldırdı.

"Dikkat et." Harley'nin kolu fırlayarak Darien'in göğsüne çarptı.

Darien onun yüzüne doğru hırladı, "*Bana dokunma lan!*" Dikkati, küçük bir gülümseme takınan Lionel'a geri döndü. "Ben olsam tehditlerini dövüşte yenebileceğin birine sakladım Lionel."

Ağzında bir eğlence belirdi. "Bana meydan mı okuyorsun?"

Darien'in kanı adrenalinle elektriklenirken, yolda yürüyen bir avuç gölgenin farkına vardı - dört Avcı, yanlarında sürünen av köpekleri Familiar'lar.

Max tehditleri değerlendirdi, eli kalçasına doğru kaydı. Kanındaki tuz depolarını çağırırken gözleri ölümcül bir siyahla parlıyordu.

"Siz çocuklar sayıca azsınız," diye söylendi Lionel. "En iyisi şimdi Cehennem Kapısı'na geri dönmek."

Darien, "Aynı anda altı adamınızı alabilen birinden sayıca üstün olmak zordur," diye cevap verdi.

"Bu ifadeyi kanıtlamak ister misiniz?"

Darien dişlerini gösterdi. "Çok *heyecanlanırdım*."

Avcılar yaklaştı, işaretlerini bekliyorlardı, Familiar'lar ağızlarından köpükler saçıyordu.

Darien Lionel'ı soğuk bakışlarıyla kısırdı. "Benimle uğraşmak istemezsin Lionel. Artık bir genç değilim ve hafızan körelmiş olabilir diye söylüyorum, o zaman da sana haddini bildirmiştım, şimdi de bildirebilirim. Eğer adamların bir adım daha atarsa, sen babamla cehennemde buluşurken onlar da senin kanını yerden temizliyor olacaklar."

Lionel'in sırtışı daha da büyüdü. Üç saniye geçti. Üç.

Ve sonra av köpekleri boğazlarına saldırdı.

Haydut ve Grim anında dışarı çıktılar, köpek ve dağ aslanı siyah bir sis bulutu içinde gölgelerinden fırladılar, havlamalar ve hırlamalar geceyi yırttı. Lionel'in iki adamı Darien ve Max'in üzerine gelirken, diş ve pençe çarpışmalarıyla havada çarpışarak ön merdivenlere ve evin yanındaki çitlere çarptılar.

Max birini etkisiz hale getirip kafasını basamaklara çarpana kadar, Darien diğerini omzunun üzerinden çevirip yere öyle bir fırlatmıştı ki, acısı Avcı'yı anında işe yaramaz hale getirmişti.

Bu süre zarfında Lionel silahını bile çekmemişti. Ve tam Avcı silaha uzanırken, sonunda ukalaca hatasının farkına varan Darien, Harley'i boğazından yakalamış, bıçağını şahdamarına dayamıştı.

Valary boğuk bir nefesle bıçaktan sendeleyerek uzaklaştı ve kapalı ön kapıya çarptı.

Tüm hareketler, Avcılar ve Tanıdıklar, durdu.

Darien konuştuğunda, bölgedeki tek ses onun sesiydi. "Adamlarını geri çek yoksa oğlun ölür."

Grup arasında gergin bir sessizlik yayıldı. Eller silahlara yaklaştı, orada bulunan herkesin gözleri hesaplamayla soğudu.

Darien bıçağı Harley'nin derisine bastırarak kan çekti. Bir damla kırmızı boğazından aşağı süzülürken Avcı irkildi, nabızı bıçak ucuna yakın bir yerde atıyordu. Darien, "Blöf yapmıyorum," dedi.

"Yerinde olsam onun dediğini yapardım," dedi hafif bir kadın sesi. Darien döndüğünde Christa'nın topuklarını kaldırım taşlarına vurarak evin yanından çıktığını gördü. Bir ışığın altından geçerken samur saçları lacivert renkte parlıyor, yoğun bakışlarını Lionel ve Harley'e ayırıyordu. "Channary bu gece onunla buluşmayı kabul etti. Onu bekletmek istemezsin.

Yapacak bir sürü önemli işin var, değil mi?" Yalan o kadar yumuşak söylenmişti ki, Darien neredeyse buna kendisi de inanacaktı.

Grup arasında bir an sessizlik oldu. Lionel, Harley ve Valary Darien'i, o ve Max de onları değerlendirdi.

Sonunda Lionel kenara çekildi ve silahına uzanan eliyle kapıları işaret etti. "Önden buyurun," dedi, kelimeler tehditle doluydu.

Darien Harley'i kenara itti ve kılıcını kınına soktu. "Bir dahaki sefere daha fazla adam getir," dedi Darien Lionel'ın yanından geçerken. "Benim için gerçek bir meydan okuma olsun."

Lionel söyleyecek milyonlarca şeyi varmış gibi görünüyordu ama hiçbirini söylemedi.

Darien eve doğru yürüdü, Max yanında, Familiar'lar da peşlerinde. Christa onların ardından içeri girdi ve kapıyı diğerlerinin üzerine kapattı. "Beni takip edin." Christa eliyle işaret etti.

"Teşekkürler," dedi Darien, kemerli pencerelerin sıralandığı, zeminin camlardan hipnotik bir mavi renk aldığı kıvrımlı bir koridorda ilerlerken. Her yer sessizdi; partiyi arka tarafta ya da belki de üst katlardan birinde veriyor olmalıydılar.

Christa dönmedi. Yürümeye devam etti, gözleri ilerideki odanın ortasında çıtırdayan şömineye sabitlenmişti. "En azından bunu yapabilirim." Sesi temkinliydi. Darien, Christa'nın sesindeki gerginliğin kaygıdan kaynaklandığını söyleyebilecek kadar onu iyi tanıdığını düşünüyordu, yaptığı herhangi bir şeyden değil, hatta Şeytanın Avukatı'nda ona karşı ne kadar soğuk davrandığından bile.

Dalgalar çarptıkça ev inliyor, deniz köpüğü ve deniz bitkileri kümeleri pencerelere sığıyordu. Burası cereyan yapıyordu ve tuzlu su, narenciye ve ıslak ahşap kokuyordu.

Oturma odasına varmışlardı ki üç iri adam yollarına çıktı, hepsi de cehennem zebanisi, hepsi de Piyon'du.

"Siz üçünüz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" dedi ortadaki.

Christa konuşmak için ağzını açtı ama soldaki, "Tek kelime edersen seni ve kız kardeşini dışarı attırırız, yeni kız," dedi.

Darien sırtıttı. Bunlar bir Piyon için büyük sözlerdi.

Max, "Channary'yi görmeye geldik. Bize birkaç dakikasını ayırabilir mi?" diye sordu.

"Sana sormadık," dedi adam Max'e bakmadan, gözleri Darien'i arıyordu.

"Buraya Channary'yi görmeye geldik," diye tekrarladı Darien, yollarını kesen üç adamı tartarken sözlerini eğlence kaplamıştı. "Sence bize birkaç dakikasını ayırabilir mi?"

Darien göz ucuyla Max'in ağzının kenarının yukarı doğru kıvrıldığını gördü. En iyi arkadaşının ona olan sevgisinin o bir avuç basit kelimeyle maksimum kapasiteye ulaştığını biliyordu.

"Başka bir zaman gelmeniz gerekecek," dedi ilk Piyon. "Patron meşgul ve istenmeyen pisliklerden pek hoşlanmıyor."

Darien, "Gösteriye geç kalman çok kötü, yoksa şu anda yolumda duruyor olmazdın," dedi.

Max gülümsüyordu. "Warg'ların erkekleri iş ortağı olarak değil, sadece sikleri için kullandıklarını henüz anlamış görünmüyorlar."

Piyonlar hamle yaptı-

"Bu kadarı yeterli," diye keskin bir kadın sesi çan sesleri kadar net bir şekilde yükseldi ve üç adamı anında susturdu.

Kum saati vücutlu, uzun boylu bir Warg çıtırdayan şöminenin yanında duruyordu, siyah ipek bir elbiseye sarınmıştı ve elbisesi arkasından yere dökülüyordu. Omuzlarına atılmış beyaz bir kurt postu vardı, cansız gözleri kandan daha kırmızıydı. Şık saçları ağlayan kirazlar gibi sırtından aşağı dökülüyordu, rengi kurt kürküne çok yakışıyordu.

Darien selamlamak için başını salladı. "Channary."

O da çenesini eğerek karşılık verdi, bu jest o kadar inceydi ki selamlama olarak bile sınıflandırılmazdı. "Darien. Maximus. Uzun zaman oldu."

"Size bir teklifte bulunmaya geldik, eğer duymak isterseniz."

Ciğerlerinin derinliklerinden bir uğultu yükseldi. "Bu akşam ilk değilsin."

"Lionel bizden önce mi geldi?" Max cesaret etti.

"Korkarım henüz benimle konuşma fırsatı bulamadı." Ne lanet bir yalan. Kıvrık pençeler halinde törpülenmiş tırnaklarını sallayarak işaret etti. "Acele et. Gece tükeniyor ve ben yorgunum."

Darien Christa'ya baktı, o da ona hafifçe başını salladı. Burası onlardan ayrılacağı yerdi.

Channary evin içinde, gıcırtılı koridorlardan oluşan bir labirentte ilerledi. Geçtikleri pek çok kapı kapalıydı. Mumlar titriyordu

aplikler, sökölüp değıştirilmesi gereken döşeme tahtalarının üzerine balmumu damlatıyordu.

Dik olduğu kadar dar da olan bir merdivene ulaştıklarında, basamakları tırmanarak üçüncü kata çıktılar. Channary'nin ofisi aşağıdaki beşinci kapıydı ve iki Piyon tarafından sürekli korunuyordu. Kapıyı açıp kasıla kasıla içeri girerken ikisine de selam vermedi.

Duvarlar kitap rafları ve süs eşyalarıyla doluydu, tek bir boşluk bile görünmüyordu. Cumbalı bir pencerenin yanında bir masa duruyordu; soyulmuş çerçeveler, hızla batan güneşin dalgalı sularda turuncu yansımasını sergilediği okyanusun çarpıcı bir manzarasını sunuyordu.

Kurt postunu omuzlarına dolayan Channary masanın arkasındaki sandalyeye çöktü, bacak bacak üstüne attı ve bir sigara yaktı. Sigarasını, kıyafetlerinin külle kaplanmasını önleyen ve onu geçmiş bir çağdan fırlamış gibi gösteren antika, uzun gümüş bir ağızlıktan içti.

"Pekâlâ, Darien," diye mırıldandı, tavana doğru bir duman akışı üfleyerek. "Duyalım bakalım. Zamanımı harcadığıma değse iyi olur."

"Randal öldü," diye söze başladı, doğrudan konuya girerek.

"Farkındayım. Buraya yeni keşfettiğiniz zenginlik ve statünüzü yüzüme vurmak için geldiğinizi varsayıyorum."

"Bir teklifle geldim." Channary başını öne eğdi. "Yakın zamanda elimizde yeni bir sorun olduğu bilgisini aldım ve eğer teklif etmeye istekliysen yardımını istiyorum. MPU, Randal ve adamlarının dahil olduğu silah ticaretini çökertmek istiyor ve eğer onlara yardım etmezsek, bizi hapse atacaktlar. Hepimizi."

"Hepimiz mi?" Channary soğuk, inanmaz bir kahkaha attı. "Şehirdeki tüm Kara Katil evleri mi? Bir hiç uğruna bu kadar telaşlanıyorsun, Darien." Gümüş mavisi gözleri onun formunu taradı. "Sen gençsin. Geri kalanımızın statümüz için savaştığını göreceğ yaşta değilsin. Birkaç hoşnutsuz dedektif bizim için yeni bir şey değil."

"Belki de değil," dedi Darien. "Ama Blackwater ya da Darkwater'da hapis yatmak gibi bir niyetim yok. Senin deyiminle, gencim ve hayatımın büyük bir kısmını parmaklıklar ardında çürüyerek geçirmek istemiyorum."

Gerçeği bilmesine gerek yoktu - MPU onun endişelerinin en küçüğüydü ve onu, ailesini ve evini kişisel olarak tehdit eden Gaven Payne ve adamlarıydı. Yanında ne kadar çok müttefiki olursa

Yoluna çıkan ya da onu alaşağı etmeye çalışan ne kadar az insan varsa o kadar iyiydi. Bu kadınla konuşmaktan ne kadar nefret etse de.

Ve onunla müttefikmiş gibi davranmaktan ne kadar nefret etse de.

Channary kıs kıs güldü, hâlâ olması gerekenden daha fazla eğleniyordu. "Bizi Blackwater'a koyarlardı, değil mi?" Sigarasının külüne dokundu. "Bütün bunları sana kim söyledi?"

"Bu gizli bir bilgi. Size söyleyebileceğim en fazla şey, operasyonlarından sorumlu yeni bir Baş Dedektif olduğu ve Darkslayers hayranı olmadığıdır."

Warg sigarasını cam kül tablasında söndürdü, sonra tutucuyu ağızdaki çentikte dengeledi. Öne doğru eğildi ve beyaz parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Şunu açıklığa kavuşturalım." Sesi, kül tablasından dışarı kıvrılan gri akıntı kadar dumanlıydı. "MPU'nun bizi parmaklıklar ardına atmak istediğine dair bir uyarı aldınız, bu yüzden bu satıcıları yakalamak için benden yardım istiyorsunuz."

"Doğru." Gerçekten ihtiyacı olmadığı sürece ondan asla yardım istemezdi. Bunun için ona yeterince güvenmiyordu. Asıl istediği, babasının koltuğu üzerinde hak iddia etmek ve onun körüklediği planları suya düşürmektir. Lionel'ın buradaki varlığı endişe vericiydi; belli ki işbirliği yapıyorlardı, ki bu bir ilkti.

"Peki bahsettiğiniz teklif nerede? Karşılığında ne alacağım?"

"Evinin hiyerarşinin en tepesinde istiyorsun," diye başladı Darien.

O soğuk gülümseme yayıldı. "Ne kadar da gözlemcisin."

"Size daha iyi bir şey teklif etmek için buradayım. Randal'ın eski pozisyonu olan tüm evlerin başkanlığına ne dersiniz?"

Ona soğuk bir değerlendirmeye baktı. "Onun pozisyonundan sanki senin pozisyonunmuş gibi bahsediyorsun." Elbette çizgiyi aşmayacak ve onun ne kadar küçümsemeye tahammül edeceğini görecekti.

"O benim. Ben Randal Slade'in oğlu ve halefiyim. Onun unvanı tartışmaya açık değil, *bana ait*-" Darien göğsünü yumrukladı. "-Başka birine teklif etmeye karar verene kadar. Maaşınızda kesinti yapılmasını ve evinizin en alt kata taşınmasını istemiyorsanız, bir sonraki hamlenizi bir kez daha düşünün derim. Bu Lionel için de geçerli."

Bakışları düşmanca bir hal aldı. "Lionel'ın bununla ne ilgisi var?"

"Neden burada olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? İkinizin yıllardır kafa kafaya verdiğinizini bilmediğimi mi sanıyorsun, ama o burada, senin evinde."

"Bu gece hırsızlar kadar kalın kafalı mısın?"

"Onun buradaki varlığı bir koruma. Randal öldüğünden beri kimsenin ne bekleyeceğine dair bir fikri yoktu. Diğer evlerden güç aradığım için beni gerçekten suçlayabilir misiniz?"

"Sanırım ödeştik o zaman." Gözlerinde bir soru vardı. Darien açıklık getirdi: "Çünkü ben de kendime bazı müttefikler edindim. Engerekleri ve Melekleri zaten biliyorsun ama ben listeye bir yenisini daha ekledim."

Geniş ve inanmayan bakışlarla odayı süzdü, her hareketi alaycıydı. "Peki Malakai Delaney şimdi nerede? Onun iyiliğini geri kazanmayı başardığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bana inanmıyorsanız, sorun değil. Ama bana ya da Şeytanlarıma karşı bir hamle yaparsanız, Azraillere, Engereklere ve Ölüm Meleklerine karşı bir hamle yapmış olursunuz."

Max, Channary'nin yüzündeki düşünceli ifadeyi görünce ekledi: "Senin için pek de iyi bir ihtimal sayılmaz, değil mi?" Haydut bir kahkaha attı.

Channary hâlâ Darien'i değerlendiriyordu. "Bu kadar düşük bir bedel karşılığında unvanını devretmeye razı olacağına inanmamı mı bekliyorsun? Bu anlaşmadan gerçekten ne elde edeceksin?"

"Özgürlük," dedi. "Darkslaying'den çıkmak istiyorum. Şimdi değil ama yakında."

"Ne kadar ilginç." Gözleri merakla parlıyordu. "Aptal yanım sana inanmaya meyilli olsa da, bunun çok fazla şey istemek olduğunu kabul etmeliyim evlat. Özellikle de kararımı Randal'ın koltuğunu bana vereceğine dair zayıf bir söze dayandırmak." Yılan gibi gözleri kısıldı. "Bu tam olarak ne zaman olacak?"

"Bir yıl içinde."

Warg yüzünde titreşen merakı gizleyemedi. "Bir yıl içinde," diye tekrarladı, sesi kuşkuluydu.

Darien sessizliğini boynuzlarından yakaladı ve onunla birlikte koştu. "Bu arada ben de senin kârını artıracam. Ben çıktığımda, hepsini alabilirsin. Hepsini."

"Peki ya senin şeytanların?" Max'e baktı. "Değerli tacınız lideriniz tarafından teslim edildiğinde ne hissedeceksiniz? Yoksa sen de mi onun saçmalıklarına ortaksın?"

"O benim bir nedenden ötürü liderim," diye cevap verdi Max, bu konuşmanın bu gece nasıl ilerleyeceği konusunda tam olarak bilgilendirilmemiş biri için kelimeler etkileyici bir şekilde akıcı geliyordu. "Ne seçerse seçsin onun arkasındayım."

Channary iyice düşündü. "Ayrılmak istediğini söylüyorsun ama sana güvenmek konusunda biraz isteksizim. Randal bir sansardı ve ondan nefret etsem de zeki olduğunu ve birkaç zeki çocuk yetiştirdiğini kabul ediyorum. Senin de onun gibi bir çakal olmadığını nereden bileceğim?"

"Babamdan nefret ederdim. Çürümüş bağırsaklarından hala nefret ediyorum ve artık beni kızdırmak için etrafta bile değil. Bana bu konuda yardım edersen, hiçbirimiz parmaklıklar ardına gitmeyiz. Güç pencерem olacak ve sonra istediğin sürece sana devredeceğim. O zamana kadar, onunla ne bok yediğin artık beni ilgilendirmez."

Sessizlik çöktü. Rüzgâr dışarıda bir kurt gibi uluyordu.

"Neden aniden ayrılmak istediğini sorardım ama alacağım tek cevabın saçma bir yalan olacağını hissediyorum."

"Ayrılmak isteme nedenlerim sizi ilgilendirmiyor. Randal'ın gidişiyle birlikte, yirmi dört yılı aşkın bir süre boyunca dümende o olduğu için hayatımı yeniden değerlendirme fırsatım oldu ve eğer kararım size fayda sağlayacaksa, bu konuda endişelenmenize gerek yok." Darien kara kaşlarını kaldırdı. "Haklı mıyım, yoksa ben mi haklıyım?"

Kız sadece onu izliyordu, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama adam konuşmanın kendi lehine döndüğünü hissedebiliyordu. Kızın aurası yumuşamıştı; hayatını para ve statü için bitmek tükenmek bilmeyen bir yarışa adanmış herkes gibi kız da onun elinde oyuncak olmuştu. Ona güvenmiyor olabilirdi ama merdivenin en üst basamağına çıkmak için riske girmeyi göze alacak kadar çaresiz olduğu açıktı.

Belki onun da kendine göre fikirleri vardı ama bunun bir önemi yoktu. Eğer bir şey yapmaya kalkarsa, o lanet kafasını keserdi.

"Peki, ne diyorsun?" Darien sordu. "Bu konuda birlikte çalışabilir miyiz, yoksa savaşmak zorunda mı kalacağız?"

Channary ayağa kalktı. Masanın etrafında döndü, her hareketinden zarafet akıyordu.

Bir dakika boyunca sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

Ve sonra Darien Wargların liderine elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Onun bakışlarını tutarak elini sıktı. "Anlaştık." Kavrayışını sıkılaştırarak yüzüne doğru eğildi, gözleri kurt postunda dolaşan şekil değiştiren büyüyle parlıyordu. "Beni aptal yerine koyarsan Darien, değer verdiğin her şeyi yok ederim."

Darien ona hınzırca bir gülümseme verdi, gözleri kendi tehdidiyle parlıyordu. "Aynı şekilde."

Channary bıraktı. Elini zarif bir şekilde sallayarak, "G i t buradan. Katılmam gereken bir parti var."

Darien odayı geçti, Max onun yanındaydı, Familiar'lar peşlerinde sessizce ilerliyordu.

Kapıya ulaştığında durdu ve listesinden çıkarması gereken bir şey olduğunu hatırladı. "Bir şey daha var."

Channary soru sorarcasına başını eğdi.

"Valary Sternberg hakkında."

Tebeşir Kapının ötesi, gölgeden doğan bir yaratığın altın parlaklığındaki yaşam alanıydı.

Duvarlar karmaşık bir şekilde oyulmuş kemikten yapılmıştı ve her bir tasarım altınla süslenmişti. Birçok oyuğun içine binlerce renkli çiçek yerleştirilmişti. Yere damlayan yapışkan bir özsuğu ağılıyorlardı, sakarın kokuları havayı bir çöl serabı gibi çarpıtıyordu. Çiçek yapraklarının kenarları yaldızlıydı, sanki biri onları koparmış, sıvı altına batırmış ve sonra dikkatlice yeniden takmış gibiydi.

Çok güzellerdi. Ama güzel şeyler de ölümcül olabilirdi.

Loren kendini bedeninden kopmuş hissediyordu. Göz kapakları kurşuni ve karıncalı, uzuvları hantal ve kemiksizdi. Mekân, yenilebilir asmalara benzeyen avizelerden parlayan alevlerle aydınlatılmıştı; ağırlığıyla sarkan dallarda patlamaya hazır tombul mor meyveler vardı. Polenler havayı kaplamıştı, parlayan parçacıklar burnunu gıcıklıyordu.

Arkasından inleyerek açılan Tebeşir Kapı'nın sesi onu harekete geçirdi. Yeni bir adrenalin dalgası damarlarında dolaşarak bir an öncesine göre daha net düşünmesini sağladı.

Üç ayrı yola ayrılan yaldızlı koridorda aceleyle ilerledi. Üçü de aynı görünüyordu ama o soldakini seçti.

"Nereye gitti?" diye bağırdı bir erkek sesi, dili henüz buranın hipnotize edici etkisiyle ağırlaşmamıştı.

Loren daha hızlı yürüyor, insan uzuvlarının bu kadar beceriksiz olmasına ve büyüden bu kadar kolay etkilenmesine lanet ediyordu.

Belki de buraya gelmek iyi bir fikir değildi. Belki de cehennem zebanileri Solgun Adam'ın cazibesinden etkilenmiyordu ve planı boşa gidecekti.

Kafasındaki olumsuz sesi susturarak yürümeye devam etti, bunun o olduğuna, cennet vaat eden ama sadece cehennem sunan bir yerde öleceğine inanmayı reddediyordu. Bu yer hakkında pek çok hikâye duymuştu. Buraya giren herkesin Solgun Adam tarafından yutulduğuna dair söylentiler

öbür dünyayı bu yaldızlı duvarlar arasında sonsuza dek kapana kısılmış olarak geçireceklerdi. Burada hüküm süren canavardan tamamen habersiz, cennete hapsediklerine inanıyorlardı.

Ayak sesleri duvarlara çarptı.

Erkeklerden biri "Ayrılın!" diye talimat verdi. "Bulun onu." Daha sonra ayak seslerinin nereye gittiğine bakarak, her birinin farklı bir tünele girdiğini düşündü.

Soğuk bir ürperti ensesine yayıldı, hareketlerini izleyen bir yırtıcı olduğunu söyleyen türden bir his.

Gerçek bir smorgasbord, tıslayan bir sesle geldi.

Loren saçları terli alnına yapışmış bir halde dönüp durdu ama bu sözlerin kaynağını bulamadı.

Ses tekrar konuştu, bu sefer ters yönden. *İyi bir meze olacaksın.*

Diğer tarafa döndü, bakıyor ama göremiyordu. Ağzı kurumuştı ve kalbi göğsünde dehşet verici bir ritimle atıyordu.

"Dışarı çık, küçük insan," dedi erkek bir cehennem zebanisi, sözleri duvarlarda yankılanıyordu. Sesin yüksekliğine bakılırsa sadece birkaç metre uzaktaydı. "Ne kadar gecikersen, senin için o kadar zor olacak."

Loren nefesini tuttu. İki mermer sütunun arasındaki gölgeli bir oyuğa geri çekildi ve vücudunu sıkıca sıkıştırdı. Dikkatle çantasına uzandı ve Darien'in Kalendae'den kısa bir süre sonra ona verdiği, sapı kemikten, üzerine kafatasları oyulmuş korkunç bir şey olan hançeri çıkardı. Onu sıkıca kavradı, beklerken eli şaşırtıcı derecede sabitti, buradaki büyüye güvenerek aurasını onu avlayanlardan gizledi.

Beklerken büyüler onu rahatlattı ve göz kapakları sarmaya başladı. Büyüyle savaştı, hızla gözlerini kırıştırdı, hançeri terden kayganlaşan tutuşu sıkılaştı. Yaklaşan adamın ayakları sürüklenmeye başlamıştı ve tekrar konuştuğunda kelimeleri bulamaç gibiydi.

"Nerede saklanıyorsun, aptal amcık?" Sesi sarhoş gibiydi. Bir taş duvara çarptı, muhtemelen beceriksiz botuyla tekmelemişti. "Dışarı çık."

Gölgesi yerde kayar kaymaz Loren nefesini içine çekti ve hamle yaptı. Tüm ağırlığıyla üzerine atılarak onu duvara doğru itti. Loren homurdanarak ona doğru uzandı, uzuvları hantaldı.

Bıçağı adamın iki kaburgasının arasına soktu ve tıpkı Darien'in ona öğrettiği gibi kalbine sapladı. Adamın iri bedenini kendine doğru çekerek

Onu yavaşça yere indirdi, kolları ağırlığının altında zorlanıyordu. İhtiyacı olan son şey, onun düşerken çıkardığı gümbürtünün diğerlerini uyarmasıydı.

Vücudu yere değer değmez kalp atışları yavaşladı. Sanki çok derin bir uykuya dalıyormuş gibi silikleşti. Son gücü de bedenini terk etti ve bıçağı adamın böğründen çıkaracak iradeyi bile kendinde bulamadı.

Solgun Adam onunla mırıldanarak konuştu. *Onun benim olması gerekiyordu,* dedi. Hayal kırıklığı her kelimeye yapışmıştı. *Sırada sen varsın.*

Loren'in ayakları hareket etmeye başladı. Koridorun derinliklerine doğru sendeleyerek ilerledi, düşmemek için duvarları kullanıyordu, uzuvları işe yaramaz bir lastik gibiydi. Burası sauna gibi sıcaktı. Yüzünde boncuk boncuk ter birikti ve omurgasından aşağı süzülerek cildini sıcak ve kaşıntılı hale getirdi.

Kan donduran bir çığlık çalışma odasını sarstı.

Loren dönerek kendi ayaklarının üzerinde tökezledi. Kemik çatırtıları ve ıslak bir şeyin hışırtısı koridordan aşağı süzülürken kendini bir duvara yasladı.

"Sırada benim olduğumu söylediğini sanıyordum," diye mırıldandı. Dilinin üzerinde safra birikti. Yutkundu, gözleri kapanma ihtiyacıyla yanıyor, dudaklarından ter izleri süzülüyordu. Tuz, kavrulmuş dilini kapladı ve onu susattı.

İfadesine verilen tek yanıt, çiğneme ve çatırdayan kemiğin obur sesiydi.

Loren duvara yaslandı ve yüzünü oyulmuş kemiğe çevirdi.

Uyku onu çağırıyordu ve bacakları sarkıyordu.

Göz hizasında bir çiçek vardı. Belli belirsiz bir örümceğe benzeyen siyah bir çiçek. Ortasındaki polen soğanı bir kiraz kadar kırmızıydı.

Halüsinasyonlarla savaştığı ve ateşi düşürdüğü bilinen bir bitki olan Spiderdrop'tu.

Bir el önüne uzandı, kadifemsi yaprakları sıyırdı, çok yumuşak ve pürüzsüzdü. Loren bu elin kendi eli olduğunu zar zor fark etti.

Tomurcuğu duvardan kopardı.

İşte o zaman bacakları tutmadı. Yere kaydı, çiçeğin sapı zayıf parmaklarının arasında sıkıştı, tüm ağırlığıyla duvara yaslandığında duvar yanağını sıyırdı. Kendi hayatını kurtarmak için son bir çabayla çiçeği ağzına götürdü ve çiğnedi.

Tadı siyah meyan kökü ve maraschino kirazı karışımı bir şeydi. Midesi bulandı ama hepsini yuttu.

Üç dakika geçti. Üç dakika sonra gözlerini açabildi, artık büyülerin etkisi altında değildi. Net bir şekilde düşünebiliyor ve görebiliyordu ama burası hâlâ fokur fokur kaynıyordu, nem ciğerlerini çekiyordu. Kollarındaki sarı tüyler nemli tenine yapışmıştı ve giysileri sıırıslılandı.

Gökkuşağı Anka Kuşu, Loren ayağa kalkarken Solgun Adam tısladı. *Bu senin neden bu kadar zeki olduğunu açıklıyor. Avlarımdan hiçbirisi Örümcük Damlası'nı bulamadı, bırakın onu tüketecek kadar zeki olmayı.*

"Buradan canlı çıkacağım." Daha fazla safra yuttu.

Oh, öyle mi düşünüyorsun?

"Öyle olduğunu biliyorum."

İşte o zaman onu gördü.

Solgun Adam koridorun sonunda durmuş, çıkışa giden yolu kapatıyordu. Onu görür görmez içine korku doldu ve ayakları olduğu yerde kök saldı. Teninde bir ürperti gezindi ve bağırsakları sulandı.

Yaratık neredeyse bir metre boyunda olmalıydı. Elleri kemikli, parmakları uzun ve sivriydi, kolları neredeyse bacaklarıyla aynı uzunluktaydı. Grimsi derisi, perdeli ayakları olan iskelet formundan sarkıyordu. Dirseklerinden ve baldırlarından ölümcül sivri uçlar çıkıyordu, uçları parlak kırmızıydı.

Yüzü en kötü kısmıydı. Alt yarısının tamamını kaplayan bir gülümseme, çürümekten kararmış sivri dişler. Burun için yarıklar ve göz çukurları vardı; pürüzsüz, yarı saydam bir deriden başka bir şey yoktu, sanki çürükmüş gibi ortaları hafifçe koyuydu. Başında saç yoktu ama kulakları uzun ve sivriydi, uçları balık kancası gibi kıvrıktı.

Sana üç dakika avans vereceğim, dedi yaratık. *Ve sonra tatlımı yiyeceğim.*

Solgun Adam'ın ona iki kez söylemesine gerek yoktu.

Loren topuklarının üzerinde döndü ve ayakları taşa çarparak koşmaya başladı. Tünellerin onu girişe geri götürüp götürmeyeceğini ya da başka bir çıkış yolu olup olmadığını bilmiyordu ama pes etmeyecekti.

Koşarken yanından kemikler, çiçekler, sütunlar ve altınlar geçiyordu; nefesi ciğerlerini parçalıyor, midesi bulanıyordu.

Sonunda, ikinci bir kata çıkan dolambaçlı bir merdivene ulaştı. Bu kat sadece küçük bir platformdu, zemin taş yığınlarıyla kaplıydı

ve uzun zaman önce emilerek temizlenmiş kuru kemikler.

Kayaların arkasında bir kafes, bir kapı vardı. Paslı bir asma kilit mandaldan sarkıyordu, delikte anahtar yoktu.

Merdivenlerden yukarı çıktı, neredeyse ayak bileğini taş ve kafatası parçalarına çarpıyordu.

Tepeye ulaştığında kazmaya başladı. Bu kayaları temizleyebilirse, kilidi kırabilir ve toprağın içinden geçen dar tünele tırmanabilirdi. Tünelden taze bir esinti esiyor, tenini öpüyor, diğer tarafta onu bekleyen yaşamı müjdeliyordu.

Kayaları kazdıkça tırnakları kırıldı ve kanadı. Kayalar ayaklarına çarpıp inciklerine yuvarlanıyor ve onları zedeliyordu.

Gökkuşağı Anka Kuşu, Gökkuşağı Anka Kuşu, kokunu alabiliyorum. Solgun Adam'ın sesi merdivenlerin dibine yakın koridorda süzülüyordu. Giderek yükseliyordu. Neden kaçmaya çalışıyorsun, Gökkuşağı Anka Kuşu? Benimle oynamak istemiyor musun?

Daha hızlı kazdı, avuçlarını keskin kenarlarda kesti, her hareketi çaresizdi. Acıyı zar zor hissediyordu. Kalbi göğsünde gümbürdüyordu ve zihninin arkasındaki küçük bir ses çok fazla kaya olduğunu mırıldanıyordu. O sese yanıldığını, aptal olduğunu ve hiçbir şey bilmediğini söylemek istedi ama gerçeği biliyordu.

Buradan canlı çıkmasının imkânı yoktu.

Seni buldum.

Loren dondu kaldı. Ellerini indirdi -biri hâlâ bir taşı tutuyordu, ucu hınzır bir noktaya doğru sivrilmişti- ve arkasını dönmeye hazırlandı. Solgun Adam'ın dikkatinin üzerinde olduğunu hissedebiliyor, çürümüş et ve kan kokan nefes alışını duyabiliyordu. Dönerken saçları terli yüzüne yapıştı...

Solgun Adam merdivenlerin dibinden onu izliyordu. Kadının döndüğünü hissetmiş olmalıydı, çünkü çok geniş ağızındaki tüm iğrenç dişleri gösteren bir gülümseme yüzüne yapışmış, kulaklarına kadar uzanıyordu. Pullarla dolu siyah bir dil, dişlerinin arasındaki boşlukları itiyordu, çiğnenmiş gibi görünen kalın bir sıvı

-Çenesinden aşağı siyah meyan kökü damlıyor.

Bir sır duymak ister misiniz?

"Hayır." Şimdi titriyordu -buna engel olamıyordu- ama sesi kararlı ve yüksekti.

Ama tüm ziyaretçilerime onları öldürmeden önce bir sır veririm.

"Bitir şu işi o zaman." Taşı sıkıca kavradı, avucundaki yaraların daha da genişlemesinin acısını görmezden geldi, çakıl parçaları hassas etine saplandı.

Oh, paylaşmama izin verin. Bu çok iyi bir sır. Bilmecelerle konuşuyorum; bu daha eğlenceli oluyor.

"Bitir şu işi artık." Gözlerini kapadı ve sihrinin ona yardım etmesini diledi. Kalendae üzerinde mucizeler yaratmıştı; belki gücü ona yine yardım edebilirdi.

Gözleri kapalı bekledi.

Ancak yaratık konuşmaya başladığında, tüm konsantrasyonu buharlaştı.

Şeytan ölecek.

Loren'in kalbi küt küt atmaya başladı. Midesi düğümlendi.

Yavaşça gözlerini açtı.

Şeytan ölecek, dedi Solgun Adam tekrar. *Üç saksağan gökyüzüne çıkarsa, Şeytan ölecek.*

"Ne dedin sen?" Loren dişlerinin arasından, kalbi iki atışta bir tökezleyerek konuştu. "Kimden bahsediyorsun sen?"

Şey ona gülümsemeye devam etti, kemik beyazı diş etleri kanıyordu. Tırtıklı dişlerin arasındaki boşluklardan kan ve daha kalın siyah bir sıvı sızıyordu.

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordu.

Bu şimdiye kadarki en kolay bilmecem olmalı, diye yanıtladı Solgun Adam. Sanırım kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsun.

"Onu geri al." Kelimeler ciğerlerinden nefes nefese çıkıyordu.

Artık seni öldürme vaktim geldi. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, eklemleri dışa doğru çıkarken patladı. *Ve tadın çok nefis olacak, Gökkuşağı Anka Kuşu. Bedenin bir şey kokarken, ruhun başka bir şey kokuyor. Sedir ateşi ve menekşe suyu. Ağzı sulandırıcı.*

"Geri al onu!"

Solgun Adam hücum etti.

Loren bağırmaya devam etti. Kımıldamadı ve orada durdukça daha az korktuğunu hissetti.

"GERİ ALIN! GERİ AL!" Yaratık yaklaştıkça sesi kulak zarlarını zangırdatan bir çığlığa dönüştü. *"GERİ AL ONU!"*

Adam merdivenin tepesine ulaşıp boğazına sarıldığında, kadın dönüp dizlerinin üzerine çöktü ve kulaklarını kapattı.

Bir sonraki kelime ağzından yırtılarak çıktı, çalışma odasını salladı ve merdivenlerden aşağı taşlar yuvarlandı.
"STTTTOOOOOOOOOOOOOOPPPPPPP!"

Sessizlik odayı doldurdu. Sessizlik ve durgunluk. O kadar sessizdi ki, damarlarındaki kanın her kalp atışında zonkladığını duyabiliyordu, bu da ölmediğinin tek göstergesiydi.

Ellerini kulaklarından çekip başını çevirdi ve yukarı baktı...

Solgun Adam havada donmuş, pençeli ellerini ona doğru uzatmıştı; yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaydı, o kadar yakındı ki pullu avuç içlerindeki çizgileri görebiliyordu. Yaratık gözlerini kırpmıyor, nefes almıyordu. Şakaklarından ter damlacıkları akıyor, damarlar şeffaf deriye karşı kabarıyordu.

Sanki zaman durmuş gibiydi.

Loren hâlâ çömelmiş bir vaziyette, başını adamın ellerine değdirmemeye dikkat ederek Solgun Adam'ın altından sıyrıldı.

Kaçarken arkasına baktı. Sadece bir kez, merdivenlerin dibine ulaştığında.

Solgun Adam hâlâ hareket etmemişti, sanki dünyanın geri kalanı hareket etmeye devam ederken sadece onun saati durmuştu.

İskeledeki Ev'den çıkıp garaj yolunu yarılamışlardı ki Max, Darien'ı kolundan yakaladı ve tıpkı yeni bir Dalgalanma'nın yapmaya çalıştığı gibi konsantrasyonunu bozdu. Beyni kafatasının içinde şişiyordu ve derisi, onu tırmalamak istemesine neden olan o sürünme hissini almaya başlamıştı.

"*Aklını mı kaçırdın sen?*" Max onun yüzüne tısladı. "Malakai'ye teklif ettiğin şeyin aynısını Channary'ye de teklif ettin!"

"Bunun farkındayım. Ve sesini alçalt, olur mu?" Darien omuz silktilti ve yürümeye devam etti.

Max onun peşinden gitti. "Konuşabilirler, Darien. Er ya da geç içlerinden biri ağzındaki baklayı çıkaracak ve sonra ne olacak? Kelleni isteyen sadece MPU, Payne ve Huntsmen değil, Delaney ve Graves de olduğunda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Böyle bir şey olmayacak."

Max'in sonraki sözlerinde gerçek bir korku vardı, Darien'in nadiren duyduğu bir sestir bu. "Düzgün düşünemiyorsun."

Darien dönerek onunla yüzleşti ve neredeyse en iyi arkadaşının ona çarpmasına neden oluyordu. "Hiç şu anda olduğum kadar düz düşünmemiştim. Bu konuda bana güvenmelisin Maximus."

Max'in çenesi doğru kelimeleri ararken çalıştı. "Gerçek plan nedir? Sakın benim için sulandırma."

"Az önce o odada söylediklerimin aynısı."

"Ve gerçekten Darkslaying'den çıkmak mı istiyorsun?"

"Evet. Hayır." Ellerini yüzünde ovuşturdu, halkalar burnunun köprüsüne batıyordu. "Belki," diye iç geçirdi.

"Peki gücü geride bırakırsan kime vereceksin?" "Malakai," diye itiraf etti.

Max'in yüzü çöktü, gözleri sertleşti ve cam gibi soğudu. "Yani bu bir yalan değildi."

"Hayır, o kısım çok doğrudu." Ama Max'in anlamasını beklemiyordu, henüz değil. Hiçbirinin anlamasını beklemiyordu. Hiçbiri bunun olacağını tahmin edememişti, kendisi bile.

"Neden o?" Max nefes aldı. "Peki ya biz?"

"Sana endişelenmemeni söylemişim, Maximus. Ayrıca, bu çok uzak bir ihtimal. O yüzden bunu düşünmeyi bırak, olur mu? Düşünmeyi bırak ve bana güven. Çünkü şu anda başımda bir sürü iş var ve bana soru yağdırmak yerine en iyi arkadaşımı arkamda tutabilirim."

Sessizlik. Ağaçlar gıcırdarken ve su kıyıya vururken Max onu izledi, yüzünde çelişkili bir ifade vardı. Acı bir esinti saçlarını karıştırıyor ve giysilerini kamçılıyordu. Darien onu içine çekti, onu topraklamasını diledi. Nem ciğerlerine doldu ve onu iliklerine kadar üşüttü ama yaklaşan Dalgalanma'nın sıcaklığında hoş bir duyguydu.

Sonunda Max başını salladı.

"Tamam." "İyi miyiz?"

Tekrar başını salladı, ancak çenesinde bir kas tüylendi. "Evet. Evet, sana güveniyorum. Evet, sana güveniyorum."

El ele tutuştular. "Güzel." Darien onu yarı kucaklayarak sırtına vurdu. Bıraktığında bir elini Max'in omzunda tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Sana ve diğerlerine ifade edebileceğimden çok daha fazla değer veriyorum. Güven, tek istediğim bu."

Max onun yüzünü inceledi. Ne kadar belli belirsiz olursa olsun, yüzündeki isteksizliği görmek Darien'i öldürüyordu. "Sana güveniyorum."

Topukların kaldırım taşları üzerinde çıkardığı tok sesler ikisinin de eve doğru dönmelerini sağladı.

Valary onlara doğru kasıla kasıla yürüyor, gür saçları rüzgârda alev gibi arkasından savruluyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, yüz hatları öfkeyle çarpılmıştı. Channary onun postunu çoktan çıkarmıştı; kurt kürkünün yokluğu vücudunu her zamankinden daha küçük gösteriyordu, çıplak kollarının ve omuzlarının derisi havadaki soğuktan dolayı küçük şişliklerle kaplıydı.

Kahretsin. Darien bu olay gerçekleşmeden önce buradan çok uzakta olmayı umuyordu. Onu görmek bile Dalgalanma tehdidini on kat artırmaya yetmiş, görüşünün kenarlarında renkler parıldamaya başlamıştı.

"Tebrikler, Darien!" diye hiddetlendi, sözlerinin yankısı yolu kaplayan eski binalara sertçe çarpıyordu. "Az önce beni aforoz ettirdin."

"Amaç da buydu zaten."

"Sen lanet olası bir pislüksin!" diye tükürdü.

"Ve sen de lanet bir *kaltaksın*." Darien'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

Valary kollarını kavuşturdu. "Gerçekten mi?" diye alay etti, dudaklarında sinir bozucu bir yarım gülümseme vardı.

Darien'in o anda görebildiği tek şey bu Warg'ın Loren'i tehdit ettiği ve sanki buranın sahibiymiş gibi onu lanet olası yemek odasında köşeye sıkıştırdığıydı. Bu kaltağın kafası omuzlarından koparılıp duvarına asılsa çok daha iyi görünürdü. "Evime izinsiz girdin ve kızıma zihinsel saldırıda bulundun. Yani evet, *gerçekten*."

Warg kaşlarını kaldırdı. "Senin kızın," diye alay etti. Diliyle Darien'in tenini tırmaladı. "*Doğru*. Sanki sizin çürük ilişkinizin uzun süreceğine inanmam gerekiyormuş gibi. Gerçeği görmeyi kaldıramaması benim suçum değil-"

"Seninle aramızdaki *hiçbir şeydi*," diye hırladı Darien, üç sert adımla aralarındaki mesafeyi kapatarak. Max ona ayak uydurdu, müdahale etmek zorunda kalırsa diye izledi - Darien'in Dürtü'sü onu yapmak istemediği bir şey yapmaya iterse diye. "Soğuk ve boş bir seksti. Eğer bunun sana benim üzerimde bir hak verdiğini düşünüyorsan, çok yanılıyorsun."

"Sorun değil." Valary ona ters ters baktı. "Devam et ve öyle düşün, umurumda değil. Ama senin her zaman bağıllık sorunların oldu, Darien. Birdenbire değişebileceğini sanıyorsan kendini kandırıyorsun. Yani, şu haline bir *bak*." Sanki her şey sadece görünüşüyle açıklanabilirmiş gibi elini Darien'e doğru salladı. Kız onu tepeden tırnağa süzerken Darien çenesinin gerildiğini hissetti, bakışları kızgın kömürlerin kavurucu dokunuşu gibiydi. "İlk fırsatta avcılığı bırakacağını söyledikten sonra Randal'ın tahtında hak iddia etmek."

Darien'in kolları titredi, kanı kaynamaya başladı. Dişlerini göstererek tısladı: "Beni hiç tanımıyorsun."

Dalgalanma artık kapıyı çalmıyordu, vuruyordu. Kafatası çatlayıp açılincaya ve kanayincaya kadar vuruyor, düşüncelerini rüzgârda dağılan parçalanmış bir posaya dönüştürüyordu.

Valary devam etti, "Elmanın ağaçtan uzağa düşmediğini biliyorum. Sen iğrenç, *ezik* babanın aynadaki görüntüsün-"

"*BENDEN UZAK DUR!*" Darien'in sesi gecenin içinde yankılanan bir kükreme gibiydi. Valary irkildi ama umurunda değildi. "*ŞİMDİ!*" Kafasındaki kan, sesinden daha yüksekti. Bir Dalgalanma ruhunu parçalara ayırıp hiçbir parçasına dokunmadan bırakırken, tüm vücudu şok yemiş gibi titriyordu. Nefes alamıyordu.

O. Olabilir. Yapamazdı. Nefes alamadı.

"Bu iş daha bitmedi," diye kekeleydi Warg. Görü normal görüşünün yerini aldığı anda, kadın titrek bir auradan başka bir şey değildi.

Darien, Max'in yanına geldiğini görmekten çok hissetti. "Yanlış kişiyi tehdit ediyorsun, kızım."

"Her neyse." Valary arkasını döndü ve uzaklaştı. Mırıldandığı sözler, her biri Dalgalanma tarafından güçlendirilen, garaj yolunda yankılanan hakaretlerden başka bir şey değildi.

Dünya çok büyüktü. Zemin dizlerine doğru kabarıyordu ve okyanusa baktığında kendini gerçeklikten kopmuş, bir rüyanın içinde salınan bir balon gibi hissediyordu. Nefesi, ciğerlerinin gerildiğini hissettiren sık soluklarla geliyordu ve karanlığı göz kırparak uzaklaştıramıyordu.

"Benim sürmemi mi istiyorsun?" Max sordu.

Darien tereddüt etmeden ceketinin cebine uzandı, anahtarları çıkarıp Max'e fırlatırken neredeyse dikişleri yırtılıyordu.

Eve dönmek buraya kadarmış. Şu anda Loren'e gidemezdi, sistemindeki öfkenin bir kısmını boşaltmadan olmazdı. Bu çok tehlikeliydi, bunu göze alamazdı.

Caddeden onlara doğru hızla gelen bir motosiklet vardı, motorun derin bas gümbürtüsü gecenin içinde gürlüyordu. Motosikletin görüntüsü, Darien'in öfkesinin hayvani fırtınasının bir uyarı ile çatırdamasına neden oldu - genellikle uzaktan bile olsa önemseydiği herkesten uzaklaşarak dikkate aldığı türden.

Ama bu sefer önemli değildi, çünkü tam da ihtiyacı olan şey buydu ve ona gümüş bir tepside sunuluyordu.

"Şu Malakai mi?" Max'in sorusu Darien'e doğru süzüldü ama o kadar kaybolmuştu ki soruyu zar zor duydu.

Darien karanlık yolda sinsice ilerleyerek motosikletin hızlı yoluna girdi. Sürücü motosikleti durdurmaya çalışırken lastiklerin gıcirtısı havayı parçaladı.

Vites küçültmek için o kadar çılgınca fren yaptı ki arka tekerlek gevşek çakıllara takıldı ve savruldu.

Motosiklet yeterince yaklaşır yaklaşmaz, lastikler gıcırdayıp tüm araç yalpalamaya başlar başlamaz, Darien gidonu kavradı.

Öfkeli bir kükremeyele aracı sola doğru kırbaçlayarak yolun karşısına fırlattı.

Motosiklet ve sürücüsü havada uçtu ve sessiz geceyi yırtan kulak tırmalayıcı bir *çıtırtıyla* yere çarptı, çarpışmanın etkisiyle motor durdu. Kornalar çaldı ve ışıklar yanıp söndü, bölgedeki birkaç arabanın alarmı bu kargaşa nedeniyle tetiklendi.

Malakai dönmeyi bitirmeden önce Darien hareket ediyordu. Metal parçaları ve parçalanmış bir farın parçaları yere çarptı.

Darien ona ulaştığında Malakai, deri ceket ve kot pantolonu yırtılmış ve çakıl taşlarıyla dolmuş bir halde kendini ayağa kaldırmıştı.

"Seni *lanet* olası pislik!" Darien yumruğunu Azrail'in burnuna indirdi.

Malakai bağırdı, kan havaya karıştı. Yere düştü ve omzunun üzerine düştü.

Darien üzerine atladı ve göğsüne bir diz atarak onu yere yapıştırdı. Vurmaya başladı, yumruğunun Azrail'in etinde çıkardığı gümbürtü araba alarmlarının çığlıklarına ve çınlamalarına karışıyordu. Max'in arkasından bağırdığını, ceketini çekiştirdiğini ve onu Malakai'den uzaklaştırmaya çalıştığını belli belirsiz fark ediyordu ama Darien yerinden kıpırdamadı ve yumruğu uçuşmaya devam etti, halkalar Malakai'nin yüzünü parçaladı.

Malakai'nin karşılık vermediğini fark etmesi için birkaç darbe alması gerekti.

Darien vuruşunun ortasında dondu kaldı, kanlı

yumruğu havadaydı. "Vur bana, seni aptal

herif," diye hırladı Darien.

"Dövüşmeyeceğim," diye homurdandı

Malakai.

"Neden olmasın?" Onu yakasından yakaladı ve yüzüne hırlayabilmek için başını yerden *kaldırdı*, "*Neredeydin?*"

Malakai yola bir ağız dolusu kan tükürdü. "Hastanedeydim," diye nefes nefese kaldı Azrail.

"Ne için? Hasta görünmüyorsun."

"Bu Jewels." Malakai acı içinde yüzünü buruşturdu. Bu acının bir kısmı fiziksel gibi görünmüyordu. Gözlerinde parlayan nem Darien'in yumruğunu gevşetmişti. Onu daha önce hiç böyle görmemişti, bir kez bile. Malakai'nin bir sonraki cümlesinden önce bir yüz buruşturması daha geldi. "O ölüyor."

Kahretsin.

Darien ayağa kalktı ve Malakai'yi de yanına çekti. Birkaç adım geri çekildi ve Azrail'in konuşmasını bekledi. Malakai'nin kendini toparlaması bir dakika sürdü, yerden başka bir şeye bakmıyordu, elleri iki yanında hafifçe titriyordu.

"O hasta," diye nefes nefese kaldı Malakai. Yutkundu, kusacakmış gibi görünüyordu. "Ona yaklaşık bir ay önce Kandırma teşhisi kondu. Bir süredir belirtileri görüyordum ama doğru olmadığını umuyordum. Sihirini neredeyse hiç kullanmıyor, Darien. O bundan daha zeki. Büyüsünü neredeyse hiç kullanmıyor ve yine *de* hastalandı." Sert yeşil gözler Darien'in yüzüne yerleşti, içinde Kandıran'a karşı nefret kaynıyordu. "Bu nasıl adil olabilir?"

"Değil," dedi Darien ısrarak. "Özür dilerim dostum."

Malakai, Jewels ile Darien'in Ivyana ile olan bağının aynısına sahipti. Hepsi de pek hoş olmayan ev hayatlarında büyümüşlerdi. Malakai'nin babası Randal'a hiç benzemese de, annesi ve üvey babası tam bir baş belasıydı; biyolojik babaları öldükten sonra daha da kötüleşen zorbalılar ve kabadayılardı. On sekiz yıl boyunca Malakai, Jewels'ı Darien'in Ivy'yi koruduğu gibi korumuştı ve kendi başlarına yaşayıp geçimlerini sağlayabilecek yaşa geldiklerinde Malakai kız kardeşini boğulmakta oldukları sudan çekip çıkarmış ve kendi sahilini inşa etmişti.

Malakai özü elinin tersiyle itti. "Üzülme, hiçbir fikrin yoktu." Etrafına bakındı, göğsü hala çılgınca nefeslerle yükseliyordu, dikkati İskeledeki Ev'e takıldı.

Darien döndüğünde bir avuç Warg ve Avcının ön basamaklardan onları izlediğini gördü. Grupta Lionel ve Channary'nin kızlarından biri olan Lumen de vardı.

Her şeyi görmüşlerdi.

"Şey," diye iç geçirdi Darien. "Çok geç kaldın ama yine de bir şekilde işi bitirmeyi başardın."

Malakai ona dişlerini boyayan kanı gösteren küçük bir gülümseme verdi. "Patlayıcı bir giriş gibisi yoktur." Döndü ve bisikletine doğru ilerledi. "Gitmem gerek. Evde beni bekleyen birkaç sarışın var." Tembel bir el salladı. "Sonra görüşürüz sik kafalılar."

"Geçen geceyle aynı olanlar mı?" Darien sordu.

"Tabii ki hayır." Malakai omzunun üzerinden çarpık bir sırtış fırlattı. "Beni bundan daha iyi tanırsın." Bisikleti yerden kaldırdı.

Max, "Sarışınları bir kızıyla değiştirmeye ne dersiniz?" dedi.

Malakai kırılmış farlara ve çizilmiş boyaya bakarak başını sallıyordu. Bir dizi küfür mırıldandı, motosikleti destekledi ve karışmış saçlarını yüzünden silkeledi. "Ha?" Max'e boş bir ifade verdi. "Kimden bahsediyorsun sen?"

Darien Max ile bakıştı. Darien, "Eğer bu kadar bilgisizsen bu oldukça üzücü," dedi.

Malakai gözlerini kırıştırdı. "Aspen mi?"

Max'in dudaklarından alçak bir ıslık döküldü. "Evlat, sen kesinlikle aptalsın." "Aspen benim hakkımda böyle düşünmüyor," diye ısrar etti Azrail.

Bacağını bisikletin üzerine koy.

Max, Darien ile bir bakış daha paylaştı. "Ve benim adım Maximus Reacher değil."

Malakai onlara el salladı. "İşime karışma." Motosikleti çalıştırdı, motor gümbür gümbür çalışmaya başladı.

Darien gürültü üzerine, "Geldiğiniz için teşekkürler," diye seslendi.

"Evet, evet, her neyse. Bana ihtiyacın olduğunda ara, bir saniye bile erken değil. Anladınız mı?" Onlar daha cevap veremedi bisikletle caddede hızla ilerliyordu.

Bu ses neredeyse Darien'in cebindeki telefonun vızıltısını bastırıyordu. Telesekretere düşmeden önce aceleyle telefonu çıkardı ve ekranda kız kardeşinin adını görür görmez cevap verdi.

"Ivy," dedi. "Neler oluyor?"

"Loren vardiyasının sonunda beni aradı ve biraz ot almak için Hooded Skullcap'a gideceğini söyledi." *Hooded Skullcap* ismi Darien'in kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. "Gün batımına kadar oradan çıkmış olacağını söyledi ama telefonuna cevap vermiyor."

"Kahretsin." Arabasına doğru yöneldi, Max onun yanındaydı ve muhtemelen tüm konuşmayı duymuştu. Max'e anahtarları geri vermesini işaret etti. Artık gözlerindeki siyahlık geçici de olsa gittiğine göre, Max anahtarları hemen onun bekleyen eline attı. "Şimdi oraya gidiyorum."

"Jack ve ben National'daki bir koleksiyonu yeni bitirdik, ama bize ihtiyacınız olursa-"

"Sorun değil, ben senden daha yakınlm." oktan arabaya binmişti, Max aceleyle yolcu koltuğuna oturdu. "Teşekkürler, Ivy."

Telefonu kapattı ve arabayı gidebildiği kadar hızlı iterek Kukuletalı Takke bölgesine doğru hızla ilerledi.

Gece çökmüştü, ağır ve sessiz.

Loren uzakta parlayan otobüs durağını gördü, güvenliği ilan eden bir fenerdi bu. Siyah gökyüzünde bir tutam yıldız belirdi ve şehrin çok yukarısında güç alanı parıldadı. Ayın dörtte üçünün görünmesi, Loren'in tarlada ilerlerken topraktaki tümseklere ve çukurlara takılmamaya özen göstererek etrafı görmesini biraz daha kolaylaştırıyordu.

Çantasındaki telefonunun gelen bir aramayla titrediğini hissettiğinde ölü bölgeden ayrıldığını anladı.

Loren cüzdanının altından çıkardı, gözleri dalgınlıktan donuklaşmıştı, her hareketi mekanikti. Zihni hâlâ Tebeşir Kapı'nın diğer tarafında az önce olanların gerçekliğiyle dönüyordu ama ekranda onun adının yanıp söndüğünü gördüğünde, düşüncelerinin kasırgasını bir araya getirmeye zorladı. Başparmağının bir hareketiyle telefonu kulağına götürdü.

"Merhaba, Darien."

"Ne oldu? İyi misin?"

Loren yutkundu, sözlerinin düzgün çıkmasını istiyordu. İhtiyacı olan son şey Darien'in kendisi için endişelenmesiydi; onun yeterince sorunu vardı ve bunlara bir yenisini eklemek istemezdi. Buraya kadar ona *yardım* etmek için gelmişti, Tanrı aşkına. Bu gece nasıl bu kadar ters gitmişti?

"Ben iyiyim," dedi. Yürümeye devam etti, gözleri ıssız otobüs durağına sabitlenmişti, karanlık ışıltısı yoğun gölgelerle çarpışan tek bir sokak lambasının aydınlattığı ulaşım barınağı. Çimenler bacaklarına çarparak hışırdıyor, cırcır böcekleri uzaklara kadar ulaşan tiz bir melodi söylüyordu. "Hooded Skullcap'teyim."

"Biliyorum." Darien'in her kelimesi gergindi. "Seni takip ediyorum." Elbette. Gece çöktüğünde ve ondan hâlâ haber alamadığında onu izlemeye çalışması uzun sürmezdi. Görüşüyle onu görebildiğini bilmek, ciğerlerine ve kalbine yapışan son gerginliği de hafifletmişti. "Bu

Ben gelene kadar bekleyebileceğin güvenli bir yer var mı?" Arka planda motorun hafif vızıltısını duydu.

"Neredeyse otobüs durağındayım." "İyi, orada kal."

Bir rüzgâr akımı tarlayı tırmıklayarak kanın pasa benzeyen tadını solunum yollarına taşıdı.

Bir şey avlanıyordu. Ziyafet çekiyordu.

Arka plandan gelen derin bir ses, "Stone's End'i az önce geçtik," dedi. "Max benimle birlikte," diye açıkladı Darien. Garipti; sadece onun sesini duymak

ses onu güvende hissettirdi. Bir an için Angelthene'in en tehlikeli bölgelerinden birinde olduğunu unuttu, karanlıktan onu izleyen bir sürü göz vardı. "Işıklardan ayrılma, beni duyuyor musun?"

Başını salladı. Kan kokusu giderek güçleniyordu. "Seni anlıyorum."

Darien telefonda onunla konuşmaya devam ederken o da üstü kapalı bankta oturuyordu,

Dizlerini çenesine kadar çekmiş, telefonunu bir kulağına yapıştırmıştı. Beklerken, gecenin olaylarını düşündü ve Solgun Adam'ın altın yaşam alanından nasıl sağ çıkabildiğine dair bir açıklama bulmak için beynini yokladı.

Bu onun kanalı mıydı, dileği miydi? Yalancı Tempus'un büyüü hâlâ bir şekilde parmak uçlarında mı parlıyordu? Bu olasılığı ne kadar çok düşünürse, o kadar az mantıklı geliyordu. Dul'un buna dilek demesinin bir nedeni vardı. Bir dilek bir tanrıdan ya da yüce bir varlıktan satın alındığında, o tanrı ya da yüce varlığın, dileği taşıyan kişi talep ettiğinde dileği yerine getirmesi gerekirdi. Ve bir kez gittiğinde, *gerçekten* gitmiş olurdu. Geri dönüş yok, ikinci şans yok, bedava yok.

Peki bu ne anlama geliyordu?

"Şimdi kapatıyorum, tatlım." Darien'in hoparlörden gelen sesi onu tekrar kendine getirdi. "Seni görüyorum. Güvendesin." Aramayı sonlandırdı.

Farlar otobüs durağının önünde uzanan toprak yolu aydınlatıyor, motorun alçak homurtusu ağaçlara doğru dalgalanıyordu. Loren, Darien'in arabası gürültüyle dururken ayaklarını banktan kaydırды.

Darien'in kapısı açılır açılmaz bas sesi geceyi doldurdu. "Yaralandın mı?" Bir anda arabadan inip kızın önünde diz çöktü, soğuk ellerini avuçlarının içine aldı, endişeli gözlerle kızın yüzünü taradı.

Max onun arkasından arabadan indi ve tarlanın karanlığında pusuya yatmış bir şey olup olmadığına baktı.

"Ben iyiyim. Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve fark etmedim..." Kirli parmakları boynunun etrafındaki boş alanda gezindi.

Darien kaşlarını çattı. "Bir tane daha." Başparmağı avucunun içinde, neredeyse elini çekecek kadar acıtan büzüşmüş yaranın üzerinde gezindiğinde, kaşlarını çatarak aşağı baktı. "Bebeğim, elin."

"Chalk Door'a girmem gerekiyordu. Ben iyiyim."

Darien'in yüzünü korku kapladı. "Tebeşir Kapı," diye tekrarladı.

"Saklanabileceğim tek yer orasıydı. Ve... ve bana verdiğin bıçağı kaybettim." Çenesindeki bir kas titredi. "Kullanmak zorunda mıydın?"

Tekrar başını

salladı. "İyi

misin?" "Sanırım

iyiyim."

Tekrar yaraya baktı, eli onunkini daha bir özenle kavıyordu. "Bununla şimdi mi ilgilenmemi istersin yoksa evde mi?" Bir cevap bulmak için başını kaldırıp ona baktı, gözlerinin mavisi sokak lambasının yüzünü aydınlatmasıyla daha da belirginleşmişti. "Bagajda bir acil durum kitim var."

"Eve, lütfen." Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordu.

"Tamam." Yavaşça onu ayağa kaldırdı, bıçak yarasına dokunmamaya dikkat etti. "Hadi seni eve götürelim." Onu yolcu tarafındaki kapıya götürdü ve Max arkaya geçerken arabaya binmesine yardım etti. Aç yaratıkların dikkatli gözleri Darien ve Max'in gelişiyile karanlığın içinde kayboldu. İblisleri göremiyordu ama varlıklarını hissedebiliyor, ağaçların yakınında gizlendiklerini hissedebiliyordu.

Hiçbirinin ne olduğunu bilmek istemiyordu.

Arabaya bindiklerinde, Kapşonlu Takke aynalarda kayboldu ve onlara her şeyi anlattı. Bitirdiğinde bir süre sessizlik içinde oturdular. Darien'in söylediği her şeyi sindirmesini bekledi. Ve sonunda konuştu.

"Seni kimin takip ettiğini biliyor musun?"

Loren alt dudağını çiğneyerek, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Onları daha önce hiç görmedim ve dövmele de yoktu, en azından benim görebildiğim kadarıyla." Geçen yıl onu avlayanlar Anka kuşu kafası dövmeleleriyle oldukça gösterişliyen, tüm organizasyon tedirgin edici bir sessizliğe bürünmüştü.

Darien çenesini ovuşturdu. "Sana birkaç tılsım almam gerekecek, böylece her zaman yanında bir yedek bulundurabilirsin." Ona baktığında gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim Loren. Söz veriyorum."

"Sanki senin hatanmış gibi konuşuyorsun." Elbette bu durumu kaçınabileceği bir hataya dönüştürecekti.

"Onları daha fazla takip etmeliydim," diye mırıldandı, gösterge panelinin ışıltısı güçlü yüz hatlarını soğuk mavinin bir tonuyla vurguluyordu, "büyü bu kadar çabuk tükendikten sonra."

"Benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?" Adam ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kalendae'ye kadar tılsımlar çok daha uzun süre dayanıyordu. Sonra büyüm bu geceye kadar kayboldu."

Ön koltukların arasına eğilmiş, her birinin yan tarafına bir kolunu dayamış olan Maximus, "Bundan sorumlu olduğuna inanıyor musun? Solgun Adam'ın sana saldırmasını engellediğin için mi?"

"Başka ne olabilir ki?"

Soru hepsini şaşkına çevirmişti. Loren onlara Ruh Terra'daki yırtıktan bahsetmek istedi ama ağzını açtığı anda sesi boğazında düğümlendi ve dili ağırlaşp garipleşti.

Darien başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," diye iç geçirdi. Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular ve sonra arabanın diğer tarafına uzanıp kızın elini kalçalarının arasından çıkardı ve sıcak parmaklarını kızinkilerle birleştirdi. "Hiçbir şey için endişelenme. Önemli olan senin güvende olman." O anda aklına bir şey gelmiş gibiydi, kaşları çatıldı. "Burada ne yapıyordun ki?"

Kıpırdandı. "Babam eczaneye uğradı ve bana Dalgalanmalarınızda size yardımcı olabilecek bir bitkiden bahsetti."

"Benim için Kapşonlu Takke'ye kadar tek başına mı geldin?"

Başını eğerken sarı saçları yüzünün bir kısmını gizlemek için düştü. "Kendimi savunmam gerekirse, o insanlar peşimden gelmeye başlamadan önce bolca gün ışığım vardı."

"Kızgın değilim Loren." Başparmağı parmak eklemlerine sürtündü, nasırları sıyrıldı. "Sadece bunu bir daha yapma. Beni ölümüne korkuttun." Araba bir kavşakta durmak üzere yuvarlanırken, Darien yoğun bir bakışla onu kıstırdı. "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

"Solgun Adam bir şey söyledi mi?"

Loren, Darien'inkilerle birleşen parmaklarının gerilmesini engellemeye çalıştı. "Çoğunlukla sadece tehditler," diye fısıldadı kısık sesle. "Beni yemekle falan ilgili." Omurgasında bir ürperti dolaştı.

Darien buna izin verdi ama yüzündeki ifadeden onun kanmadığını anlayabiliyordu. Belki de Solgun Adam'ın kehanetini onunla tartışmak istememesi onu yalancı yapıyordu ama... bunu düşünmek istemiyordu.

Gerçekleşmeyecekti. Gerçekleşmezdi. Bu bir yalandı. O korkunç yaratık yalanlarla doluydu.

Loren bacaklarını altına katladı ve yolculuğun geri kalanında başını Darien'in omzuna yasladı. Elleriyle Darien'in kolunu kavrarken bir rüyaya girip çıktı, sadece arabanın kasislerden sekmesi ya da motorun homurtusu onu kendine getirdi ve hemen ardından tekrar rüyaya daldı.

Zamanı durdurmuştu. Nasıl olduğundan emin değildi ama bir şey ona bilmemesinin daha iyi olacağını söylüyordu.

-

Loren toniği karıştırırken kaşık bardağa çarptı ve sıcak sıvının içindeki bal parçasını eritti. Darien mutfak tezgâhında onun yanında durmuş, bacaklarının aniden kemiklerinin olmadığına karar vermesine neden olan türden bir bakışla onu izliyordu. Ellerini tezgâha dayamış, sırtını tezgâha yaslamıştı; mürekkepli derisinin altındaki gergin kaslarının görüntüsü kısa süreliğine dikkatini işinden uzaklaştırdı. Dikkatli olmazsa ağzının kenarındaki salyayı silmek zorunda kalacaktı.

"Al bakalım yakışıklı." Fincanı ona uzattı, fincanı dengede tuttu, böylece fincanın haşlanan kenarları yerine kulpunu tutabilecekti. "Dikkatli ol, çok sıcak."

Dudaklarında beliren gülümseme, sıcak bir içecekten bu kadar kolay zarar görebileceğini düşündüğü için onu çok sevimli bulduğunu gösteriyordu. "Teşekkür ederim, tatlım." Fincanı ondan aldı ve buharını üfledi. "Hadi gidip oturalım. Kız filmlerinden birini seçebilirsin." Gözleri siyah değildi ama bir Dalgalanma'yla savaştığı belliydi.

Toniğin işe yaraması için tüm kalbiyle dua etti.

Loren ona elini uzattığında, Darien'in titiz bakımı sayesinde diğeri gibi bandajla sarılmamış olan sağlam eliyle elini tuttu ve onu oturma odasına kadar takip etti. "Loren, "Seni onları tek başına izlerken yakaladığımda, onlara gerçekten *benim* civciv filmlerim diyebilir miyiz bilmiyorum," dedi.

Darien'in ağzı sahte bir dehşetle açıldı. "Asla." Göz kırparak kızın elini bıraktı ve kanepeye oturdu. Tonikten bir yudum alıp sehpanın üzerindeki bardak altlığına koydu. Sonra saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve kalçasını okşadı. "O tatlı kışını hemen kucağıma getir."

Bir kaşını kaldırdı, dudakları seğirdi. "Bu bir emir mi?"

Parmağıyla kışını işaret etti. "Kıç," dedi ve sonra kucağını işaret etti. "Kucak. Şimdi."

Ona yaramaz bir bakış attı ve sehpanın üstündeki kumandayı kaptı. Kanepeye oturmak için hamle yaptığında -kendisine oturmasını söylediği yere değil, onun yanına- kollarını beline doladı ve onu öyle hızlı bir şekilde kucağına çekti ki, kız telaşla ciyakladı.

Onu sert göğsüne doğru çekerek kollarını göğsünün altına sıkıştırdı. Homurdandı, nefesi kulağına bir ürperti gönderdi, "Bunu bir daha asla yapma, yoksa nefes alamayana kadar seni gıdıklarım."

Ona bakmak için döndüğünde saç telleri yüzüne yapıştı, onun sıkı tutuşu altında zar zor hareket edebiliyordu. Kendini bir koza gibi hissediyordu ve adam o kadar yakındı ki nefeslerini paylaşıyorlardı. Başını birazcık yukarı kaldırırsa onu öpebilecekti. "Bu bir tehdit mi?"

Parmakları kızın yanlarına batarak kalçalarını oynatmasına ve ciyaklamasına neden oldu. "Darien, dur!"

Ama onu gıdıklamaya devam etti, onu kucağından fırlatarak kanepeye yatırdı, vücudu onunkine bastırdı, parmak uçları kaburgalarının altındaki hassas bölgelerde gezindi.

"Darien!" diye bağırmaya çalıştı ama kahkaha krizleri arasında adını zar zor söyleyebildi. "Dur, altıma işeyeceğim-"

"Söyle o zaman." Saldırısına ara verdi, parmakları hâlâ kızın yanlarında, her an tekrar sokmaya hazır bekliyordu. Vücudundaki her kas tetikte, onu tekrar gıdıkladığı anda kıpırdamaya hazır bekliyordu.

"Ne diyeceğim?" diye nefes nefese kaldı. Adam onun üzerinde duruyordu, göğsü onunkine değiyordu, yüzü o kadar yakındı ki her kirpiğini görebiliyordu. Kendini kaybetmişti

O gözler, asla hareket etmek istemiyordu, gıdıklanmayı tamamen unutmuştu. Gözlerinin rengini seviyordu; kendini içinde boğmak isteyeceği bir mavi tonu.

Ona bakışındaki bir şey, onun da kendisi için aynı şeyleri hissettiğini düşünmesine neden oldu. "Bunu bir daha yapmayacağını söyle," diye fısıldadı, eğilip ağzını onunkinin üzerinden geçirerek. Aldığı her nefes göğsünün onunkine bastırmasına neden oluyordu.

Gülümsemesi bir sırtışa dönüştü. "Bunu bir daha yapmayacağım." Onu burnundan öptü. "Aferin kızıma."

Parmaklarını adamın kemer tokasında gezdirdi. "Eğer tonik işe yaramazsa, yapabileceğimiz başka bir şey var." Adam cevap vermeyince, çaresiz parmaklarını kemerinden çekip onunkilerle birleştirmek yerine, "Beni kullanabilirsin. Benim için sakıncası yok."

Kaşlarını çattı. "Bu kelimeyi sevmiyorum." Gözlerinden bir hoşnutsuzluk fırtınası geçti. "Bunu nasıl öğrendin ki?"

Kıpırdandı. "Jack, Dalgalanma yaşadığında yardımcı olduğunu ağzından kaçırmış olabilir." Zavallı Jack muhtemelen şimdi bir kulak dolgunluğu alacaktı.

Darien başını salladı, bir tutam saç yüzüne düştü. "Kahrolası Jacky," diye mırıldandı, kaşlarını çatarak üst katlara baktı.

"Ona kızma," dedi Loren çabucak. "Bana söylediğinde aramızda bir şey bile yoktu."

Darien kıs kıs güldü. "Aramızda her zaman bir şey olduğunu sanıyordum." "Beni inciteceğinden endişeleniyorsun," diye suçladı.

Gıdıklayan bir iç çekişle yüzünü onun göğsüne gömdü, nefesi gömleğini ısıtıyordu. "Loren-"

"Bunu başka kızlarla da yaptın." Adam başını kaldırıp gözlerini kısarken neredeyse dilini ısıracaktı. "O kadar riskli olamaz-"

"Şu anda beni gerçekten test etmeye çalışıyorsun, değil mi?" Onu orada öylece bırakarak ayağa kalktı ve ayaklarını kucağına doğru sürükledi.

Gerildi, ayak parmakları kıvrıldı. "Darien, hayır! Ayaklarını değil! Seni tekmeleyeceğim-"

"Rahatla," dedi, sesi erimiş bal ve derin bir bas tonundaydı. "Sana ayak masajı yapıyorum." O konuşurken, başparmakları kızın ağrıyan topuğuna öyle bir saplandı ki, kız zevkten inlemek istedi.

"Kelimenin tam anlamıyla her şeyde nasıl iyi olabiliyorsun?" Bu his onu uykuya sürükledi, vücudundaki her kas sıvılaştı.

Oh, çok iyiydi. Çok iyiydi.

Bir eliyle kızın ayağını ovarken, diğer eliyle kumandadaki düğmelere basmaya başladı. "Hangi filmi izlemek istiyorsun?"

"Sen seç," diye mırıldandı, gözleri sımsıkı kapandı. Birdenbire film umurunda olmamaya başladı. Sadece adamın ellerini önemsiyordu.

Keşke onları başka bir yere koysaydı.

Darien konuştuğunda sözlerini bir gülümseme renklendirdi. "Hırsız ve çete lideriyle ilgili olanı sevdim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bensiz mi izledin?" diye nefes nefese kaldı.

Darien yüzünde çok sevimli bir gülümsemeyle televizyona bakıyordu; bu gülümseme Darien'in sorusu üzerine sırtmaya dönüştü ve gamzesi ortaya çıktı. "Sen okuldayken başlamış olabilirim."

"Darien!" Başını yastığa vurdu.

"Baştan başlayalım ve ben de tüm bu süre boyunca ayaklarını ovayım. Kulağa nasıl geliyor?" Filmi buldu ve oynat tuşuna bastı.

"Ellerin ağrıyormuş gibi görünüyor."

Mürekkep rengi kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Ellerim oldukça dayanıklıdır, bebeğim." Onun kız arkadaşı olarak geçirdiği birkaç haftadan sonra, bunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyordu. Ve onun dövüşmesinden bahsetmiyordu.

Loren filmin yarısına ancak gelebilmişti ki kanepede uyuyakaldı, ayakları Darien'in kucağındaydı ve onun elleri hiç yorulmuyordu.

Adam onu bir tüyden daha ağır değilmiş gibi koltuktan kaldırana kadar kendine gelmedi. Ağırlaşan göz kapakları ve birbirine dolanan kirpiklerinin arasından ona baktı ve giriş holündeki avizenin ışığının güçlü çenesini beyaz altınla süslediğini gördü. Başını onun sert göğsüne yasladı ve gözlerini tekrar kapattı.

Merdivenleri hafif adımlarla çıktı, kollarının arasında hafifçe sallanan bedeni onu tekrar uykuya daldırdı.

Başı yastığa gömülmeden önce tekrar bayılmıştı.

-

Darien, Loren'i sağ salim Cehennem Kapısı'na geri götürecek kadar uzun bir süre boyunca, Loren'in onun için yaptığı toniği deneyecek ve son damlasına kadar içecek kadar uzun bir süre boyunca Dalgalanma'yı kontrol altında tutmayı başarmıştı. Ama filmin yarısında uyuyakaldığında ve Dalgalanma'nın onu rahat bıraktığına dair hiçbir işaret olmadığında

Gece için Max ve Travis'le birlikte en yeni koleksiyonlarının izini sürmek üzere evden ayrıldı: her biri bir düzineden fazla kadına tecavüz etmiş üç adam.

Şimdi, yanında Travis, Jack ve Maximus olduğu halde Cehennem Kapısı'nın bodrumundaki bir odada duruyordu. Yerde o kadar çok kan vardı ki, aklı başında her insanın midesini bulandırırırđ. Ama kendileri hastaydı.

-Hasta ve çarpık, her biri kendi tarzında. Başlangıçta hepsini aynı çatı altında toplayan şey buydu, şiddete duydukları ihtiyaç onları bir arada tutan tutkaldı. O ve Şeytanları kanlar içinde, ölmekte olan adamların, hayatları için yalvaran zavallı büyücülerin etrafında dururken havada bir heyecan titreşiyordu.

Dalgalanmasının sınırı yumuşamıştı ama hâlâ kat etmesi gereken bir yol vardı. İçsel mücadelelerinin Randal'ın ölümüyle sona ereceğine hep inanmıştı ama bunun yerine daha da kötüleşmişti. Ve ne zaman bir Dalgalanma gelse, artık sadece damarlarındaki asitle değil, anılarıyla da mücadele etmek zorunda kalıyordu. Zamanla dikkatlice gömdüğü eski anılar, şimdi yeniden ortaya çıktıklarında, onu çürüten geçmişinin derin çukuruna, eskiden olduğu kişiye, zihninin arkasında çöreklenen canavar onu tamamen tüketmeden önce normal bir hayat yaşamak için savaşılan çocuğa geri sürükleyerek intikamla geliyorlardı.

Bu gecenin anısı en kötülerinden biriydi ve kendini isteyerek karanlık tarafına teslim ederken kafasında bir film gibi oynadığını gördü.

Darien, kâğıdı tararken terapistin zihninden geçen kelimeleri görebildiğine yemin etti.

Soğuk.

Boş.

Kusurlu

.

Korkmu

ş. Kırık.

Suçluluk

duygusu.

Kayıp.

Tek

başına.

Zayıf.

Değersiz.

On kelime bir not defterine karalanmıştı. Darien bunları dün gece

*yazmış, kalemi kâğıda o kadar sert bastır mıştı ki ucu neredeyse kopacaktı.
Ödev onun için hiçbir şey yapmamıştı. Terapist ona*

Her gün bir kelime, o anda nasıl hissettiğini anlatmak için aklına gelen en iyi kelimeyi yazması gerekiyordu. Bunun ona yardımcı olması gerekiyordu, ancak bunun yerine göğsündeki görünmez bıçağı daha da derine itmiş, bükmüş ve son kanını da dökmüştü.

Kırık bir kalpten ölmek mümkün müydü?

"Günde sadece bir kelime, Darien," diye azarladı terapist. "Unuttun mu?"

Darien on beş yaşındaydı. Büyücünün ofisindeki kanepede oturuyordu; karşısındaki sandalyede oturan, sadece müşterilerini ve savaştıkları iblisleri önemsiyormuş gibi yapan bir sahtekârı hatırlatan sert ve soğuk bir mobilya parçası.

Annesinin ölümünün üzerinden bir ay geçmişti. Bir ay süren günlük terapi seanslarının hiçbirisi kanayan kalbinin buzlarını eritmeye yardımcı olmamıştı. İşe yaramazdı, bu işe yaramazdı. Saçmalıklar listesine ekleyeceği bir kelime daha.

"Sadece birini seçmem imkânsız," diye mırıldandı Darien. Hiç kıpırdamadan oturuyordu. Sırtını kanepeye dayamış, başını eğmiş, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuştu.

"Nasıl olur?" diye sordu terapist. Darien cevap vermedi. "Nasıl olur?" diye tekrar sordu. Darien adamın kendisine vahşi bir hayvanmış gibi bakmasından hoşlanmamıştı. Ağır bir iç çekiş Darien'in tenini tırmaladı. "Darien, eğer benimle konuşmazsan-"

Darien koltukta öne doğru fırladı, alev alev yanan gözlerinin kararmasına yarım saniye kalmıştı.

"Çünkü bunların hepsini her gün hissediyorum!" diye öfkeleni, tükürükler uçuşuyordu. "Her. Tek. Gün." Listesini terapistin elinden kapdı ve önünde tuttu, dile getirdiği her kelimenin üzerine parmağını sapladı. "Üşüyorum. Boşum. Kusurluyum. Korkuyorum. Kırıldım. Suçluluk duygusuyla doluyum. Kayboldum. Yalnızım. Zayıfım." Göğsü kabardı, kırık kalbi daha küçük parçalara ayrıldı, titreyen ellerinde kağıt hışırdayarak son kelimeyi söyledi, "Değersiz. Görüyor musun? Gördün mü? İşte ben buyum, değersizim!"

Adam ona baktı; yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Sen bunların hiçbirisi değilsin-"

Eliyle bütün not defterini buruşturup bir top haline getirdi. Burun delikleri alevlenmiş, gözlerinde öfkeli yaşlar parlarken, "Benim ne olduğumu nasıl bilebilirsin?" diye haykırdı.

Bu katıldığı son seanstı. Kelimeler onun için işe yaramıyordu; sadece yumruklar işe yarıyordu. Acı, ister uygulansın ister hissedilsin. Başa çıkma mekanizmalarına bir cankurtaran salı gibi sarılmıştı. Onu hayatta tutmuyorlardı, gerçekten değil, ama onu su üstünde tutuyorlardı. Ve bu hiç yoktan iyiydi.

Darien anıyı göz kırparak uzaklaştırdı.

Masanın üzerine serpiştirilmiş silahlar arasından bir levye alarak, bu piçleri, onlardan geriye hurdadan başka bir şey kalmayana kadar bitirmeye hazırlandı. Bir daha asla kimseye zarar veremeyeceklerdi.

Yirmi dört yaşındaydı ve bu hala onun başa çıkma mekanizmasıydı, onu boğmaya kararlı bir dünyada hala ayakta kalma aracıydı.

Hedeflerden birine saldırırken hiçbir şey düşünmedi, üçünün de değersiz hayatları için yalvararak çıkardıkları çaresiz iniltileri duymazdan geldi, aldıkları hayatları, iğrenç eylemleriyle parçaladıkları kadınları tamamen unuttu. Kan havaya püskürdü, derisini ve giysilerini boya gibi kapladı.

Darien bunu hissetmedi. Topladığında hiçbir şey hissetmezdi. Saldırırken kendini kaybetmek, sorunlarını unutmak kolaydı. Bu duvarlarda şiddetten başka bir şey yoktu, kendi iblislerinden kurtulamadıkları için onları avlayan soğuk ve umursamaz adamlardan başka bir şey yoktu.

Bu üçü gittiğinde dünya az da olsa daha iyi bir yer olacaktı. Kendi kendine söylediği şey buydu; yaptıklarını, aldığı her canı bu şekilde haklı çıkarıyordu.

Angelthene'in geceleri karanlık ve canavarlarla doluydu ama hiçbir şey geçmişinden daha karanlık değildi. Ve varlığının geri kalanında onu boğmak için çalışacak, hava almak için çıkmayı bıraktığı güne kadar ne pahasına olursa olsun onu suyun altına itecekti.

-

Loren, Cadı Saati'ni kısa bir süre geçtikten sonra ölü uykusundan uyandı. Onu neyin uyandırdığından emin değildi; ev karanlık ve sessizdi, bu yüzden huzurlu bir rüya görmesini engelleyen yanındaki yatakta Kara Katil'in olmaması olduğunu düşündü.

Bir gece daha ve o burada değildi, bu da toniğin ona hiçbir faydası olmadığı anlamına geliyordu. Bunun daha ne kadar süreceğinden emin değildi ama komodinin üzerinde titreyen mumlara bakarken midesinin bulandığını hissetmeye başladı ve nedeninden tam olarak emin değildi.

Komodinin üzerinden telefonunu alarak mesaj ya da arama olup olmadığını kontrol etti ama hiçbir şey yoktu. Pit'e gitmiş olmalıydı. Ama saat ikiden sonra nadiren dışarıda kalırdı, yani en fazla birkaç saat sonra tekrar yatağında, onun yanında olmalıydı.

Tekrar uzandı ve yorganı ve çarşafları yüzüne çekerek tekrar uykuya dalmaya çalıştı. Midesi açlıktan kıvrılıyor, bir hayvanın iniltisi gibi hırıltı odaya yayılıyordu. Tebeşir Kapı'da olanlardan sonra iştahını kaybetmişti, bu yüzden akşam yemeğini atlamış ve kaslarını gevşetmek ve Solgun Adam'ın yaşam alanının pis kokusunu silmek için sıcak bir duş almayı tercih etmişti. Ön kolundaki dövme soluk bir maviden, yorganı aydınlatan donuk bir kırmızıya dönüşüyordu; bir şeyler yemesi gerekiyordu.

Loren yataktan kalktı ve şifonyere doğru yürüdü. En sevdiği soluk mavi kapüşonluyu bulana kadar üçüncü çekmeceyi karıştırdı ve üzerine geçirdi. Ev bu gece soğuktu. Telefonunu kapüşonunun cebine, ayaklarını da tüylü terliklerinin içine sokarak odadan çıktı ve diğerlerinin uyuyor olma ihtimaline karşı sessizce yürümeye başladı.

Alt kata indiğinde mutfığa girmek üzereydi ki bir şey onu duraklattı. Ön kapıya doğru yürürken ayaklarını hafif tuttu, kilidi açtı ve başını dışarı uzattı.

Darien'in arabası buradaydı, Max'in cipi de öyle. Garajda daha fazla araç olduğunu biliyordu, Darien genellikle kamyonetini orada tutardı ama o aracın kayıp olup olmadığını kontrol etme zahmetine girmedi. Şehir dışına çıkmadığı sürece onu nadiren kullanırdı.

Serin bir rüzgârla kapıyı kapatırken bodrumdan bir ses yükseldi. Sesler, ama kimin ya da ne söylediğini anlayamadı. Darien ve diğer birkaçının yine saldırı eğitimi yapıp yapmadığını merak etti.

Loren hâlâ uyku sersemiydi ve kan şekerindeki düşüş nedeniyle hafifçe başı dönüyordu, bodrum kapısına doğru yürüdü ve buz gibi sıcaklık teninde bir ürperti yaratarak merdivenlerden aşağı indi. Duyduğu ses gitmişti ama buradaki tüm ışıklar yanıyordu. Bunu hayal etmediğinden emindi.

İlerideki koridora gitmekten daha iyisini biliyordu, genellikle daha kapsamlı bir öldürme gerektiren kurbanları oraya götürüyorlardı, bu yüzden bunun yerine sola döndü ve spor salonunun önünden geçti. Az ileride açık bir kapı vardı ve orada durdu, ayakları tökezleyerek durdu.

Gördüklerini anlamlandırmaya çalışırken geniş oda dönmeye başladı. Çok geçmeden midesi de dönmeye başladı.

Yerde kan vardı. O kadar çok kan vardı ki, beton simsiyahtı. Darien üç hırpalanmış cesedin başında duruyordu, üzerinde tişört yoktu, teni kendisine ait olmayan kanla kaplıydı, elinde bir levye vardı, o da çok fazla kanla kaplıydı, kan damlıyordu. Yüzündeki ifade vahşiydi, ayaklarının dibinde can çekişen adamla -hâlâ hayatta olan tek kişiyle- sessizce konuşup canının bağışlanması için yalvarırken gözleri daha önce hiç görmediği kadar siyahtı. Yanında üç Şeytan daha vardı: Jack, Travis ve Maximus. Hepsi de kan içindeydi, giysileri ve yüzleri kana bulanmış, kendi silahları damlıyor, her yer kırmızı su birikintileriyle kaplanmıştı. Kelimenin tam anlamıyla *her yerde*.

Kahretsin. Bir hata yapmıştı. Burada olmaması gerekiyordu.

Kapıdan tökezleyerek uzaklaşırken terlikleri çimentoya sürtündü.

Darien levveyi kavramış, adamlardan birine öldürücü bir darbe indirmeye hazırlanıyordu ki gözleri kızın yüzüne kaydı. O bakış hâlâ oradaydı; aynı anda hem ölü hem de diri olmanın tuhaf bir karışımı.

Loren elini ağzına bastırdı.

Sonra Darien bağırmaya başladı. "*Sana lanet kapıyı kapatmanı söyledim!*"

Travis'in büyüü kolunun kör edici bir hareketiyle ortaya çıktı ve kapı yüzüne çarptı.

BANG! Üflenmiş doğum günü mumları gibi kokan duman koridoru kapladı, kapının kapanma kuvvetinden dolayı saçları omuzlarına döküldü. Havada gözlerini kırpmaya çalıştığı ama başaramadığı bir duman izi vardı.

Birden başı dönen Loren sendeleyerek duvara çarptı ve titreyen eliyle kendini duvara sabitledi.

Bu onun hatasıydı. Buraya gelmemesi gerektiğini biliyordu, özellikle de gecenin bu saatinde, ama doğru düşünememişti, hiç düşünememişti, tek istediği Darien'i görmek ve onu yatağına geri getirmektir. Darien, kim-

Düşüncesini bitirmeyi reddetti. Loren etrafının dönmesini engellemek için gözlerini kapattı ama bu sadece kendisini daha kötü hissetmesine neden oldu. Midesi bir kasırgaya dönüşmüştü ve başı da aynı hızla dönüyordu.

Burası kan kokuyordu. Kan ve sidik, sanki hedefleri çok korkmuş ve mesaneleri gevşemiş gibi.

Nasıl yaptığını bilmiyordu ama her adımda zeminin alçalıp yükseldiği merdivene geri dönmeyi başardı. Kendini merdivenlere bırakıp yarı sürünerek ana kata çıktı, kusma isteğini defalarca yutkunarak bastırdı, safra dilini kapladı. Cildini kaplayan ter, banyoya ulaşmak için sadece birkaç dakikası olduğunu söylüyordu.

Tepeye ulaştığında kendini ayağa kaldırdı ve koridordan aşağıya doğru fırladı. Banyoda patinaj yaparak durduğunda kusmuk boğazına dolmuştu ve tuvaletin önünde dizlerinin üzerine çökerek safra ve midesindeki azıcık şeyi öksürmeye başladı. İçeride fazla bir şey yoktu, bu yüzden neyse ki kusmasının durması uzun sürmedi.

Aklının mantıklı kısmı ona neden bu şekilde tepki verdiğini sordu. Darien'in iş için ne yaptığını her zaman biliyordu, tanıştıkları andan itibaren bunu kabul etmişti. Ama bu konu hakkında hiç gerçek anlamda *düşünmemişti*. Darien'in az önce bodrumda üzerinde durduğu adamların suçlu olduğunu bilse de, bu hiç görmemeyi tercih edeceği bir şeyin içine girdiği gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Darien hayatının bu kısmını ona görünmez kılmak için her zaman çok dikkatliydi ve o bunu mahvetmişti - bir koleksiyonun tam ortasına girmiş ve onun görmesini istemediğini bildiği bir kısma tanık olmuştu.

Onun hatası. Onun hatası, onun değil. Bunu kendi başına atlatmak zorundaydı; elinden gelse hatasının onu etkilemesine izin vermeyecekti. Ona sahip olduğu sürece dünyada üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktu.

Tuvaletin kenarlarından tutarak kendini ayağa kaldırdı, kapağı indirdi ve sifonu çekti. Lavaboya doğru yürüdü ve bulabildiği en sıcak suyla ellerini ovdu ve işi bittiğinde musluğu soğuğa çevirip yüzüne sıçrattı. Ellerini kuruladığında hâlâ tepeden tırnağa titriyordu, suyun buz gibi sıcaklığının bunda hiçbir rolü yoktu.

Tam o sırada cebindeki telefon çaldı.

Bir dirseğini tezgâha dayayarak telefonu çıkardı, kilidini açtı ve mesajı kontrol etti. Her nedense, Darien'den geldiğini düşünmüştü.

onu kontrol ediyordu, belki de *bu olaydan* sonra onu şahsen görmeye gelme konusunda endişeliydi. Onun yerine, bilinmeyen bir numarayla karşılaştı.

Biri çeyrek geçe AA'nın kapısında olun, mesajı okundu.

"Kahretsin." Bu konuşmanın diğer ucundan onu kimin izlediğini fark ettiğinde bir mide bulantısı nöbeti daha geçirdi.

Ekrana baktı, ne yapacağını düşündü, bir plan düşünmeye çalıştı - Darien'e ya da diğerlerinden birine neler olduğunu anlatmanın bir yolu.

Banyo kapısına doğru bir adım atıp bu mesajı Darien'e göstermeye hazırlanırken ve onun koleksiyonunu bölmek zorunda kalıp kalmayacağını umursamazken, telefonu tekrar çaldı.

Bir adım daha atın ve ne olacağını görün.

"Cehenneme git," diye mırıldandı. Banyo kapısına doğru yürüdü, yıldızların ve ayın ışığı buzlu pencereden süzülüyordu. Ama telefonuna tekrar baktığında tüm mesajların gitmiş olduğunu gördü. "Ne...?"

Telefonu tekrar çaldı ve beş fotoğraf geldi. Her birine tıkladı, yüzündeki kan çekiliyordu.

Hepsi Cehennem Kapısı'ndandı. Evin farklı açılardan fotoğrafları -Geçerli tarih ve saat ile işaretlenmiş fotoğraflar.

Ev izleniyordu. İmparator sadece nerede yaşadıklarını bilmekle kalmıyordu, aynı zamanda adamları şu anda dışarıda bir yerde konuşlanmış, *evlerinin fotoğraflarını çekiyorlardı*-

Bu kez midesi bulandığında, bunun bodrumda gördükleriyle hiçbir ilgisi yoktu.

Fotoğraflar gözlerinin önünde kayboldu ve sanki hiç mesaj gönderilmemiş gibi ekranı boş bıraktı.

Ama sonra yeni bir mesaj geldi. *Oluk efendinize bir şey söylerseniz, o ev havaya uçar.*

Loren cevap yazarken parmakları titriyordu. *Yarın 1'i çeyrek geçe mi?*

Kısa bir sessizlik anı oldu. Kalbi göğsüne çarptı ve sonra yeni bir mesaj geldi. *Bir saat sonra.*

Loren parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bu gece nasıl daha da kötüleşebilirdi ki?

Merdivenlere doğru ilerlerken ön kapı açıldı ve neredeyse kalp krizi geçirmesine neden olacaktı. Ve Ivyana içeri girdiğinde,

Bej rengi trençkotu kalçalarının etrafında sallanırken, bu his zar zor hafifledi.

Çünkü Ivyana az önce dışarıdaydı. Ev gözetleniyordu ve o da hayatının ve evinin şu anda tehlikede olduğundan tamamen habersiz bir şekilde kapıdan içeri girmişti. Gaven'a olanlar yüzünden zaten üzgün olan Ivy, şimdi de...

Ivy onu görür görmez durdu, kapı hâlâ geceye ve onu izleyenlere açıktı. Kadının yüzündeki ifade Loren'in kendi yüzünün nasıl görüldüğünü merak etmesine neden oldu. "Her şey yolunda mı?" Ivy sordu.

Loren kelime bulamıyordu ve düşünebildiği tek kelime boğazında düğümlenmişti; büyüün yapışkan ağına takılmıştı.

Ivy eve adımını attı. "Loren? Hasta mısın? Neyin var?"

Loren'in midesi yeniden bulandı, gözleri karanlık avluya ve ötesindeki yola kaydı. "Okuluma gitmem gerekiyor."

Kapıyı kapattı. "Witching Hour'da mı?"

Cebi yine uğuldadı. Eğer imparatorun istediğini yapmazsa, bu insanlar... Darien, Ivyana, diğerleri... hepsi tehlikede olacaktı. Bu evden hiç çıkmazsa imparatorun ne yapacağını görmek için beklemek yerine gitmesi daha iyiydi.

Loren, aralık bıraktığı bodrum kapısını işaret ederek, "Bir şey yakaladım," dedi. "Oraya inmemem gerektiğini biliyordum ve ben..."

Ivy'nin yüzü anlayışla yumuşadı. "Gördün." Ivy yumuşak bir iç çekişle cebinden anahtarlarını çıkardı. "Belki de gecenin geri kalanını yatakhane geçersen daha iyi olur." Merdivenleri işaret etti. "Eşyalarını topla. Seni ben bırakırım."

Loren, Darien yukarı çıktığında onun gittiğini fark ettiğinde nasıl tepki vereceğini düşünmek istemedi. En kötü sonuca atlayacağını ve muhtemelen kısa sürede onu arayacağını biliyordu.

Kitaplarını, giysilerini ve tuvalet malzemelerini, Kyle'ın yaptığı baskı dövmelemlerle birlikte küçük bavuluna atarak hızla toparlandı. Tam da şüphelendiği gibi komodinin en üst çekmecesindeydiler.

Ivy'nin gri cipine bindiğinde ve ferforje kapılardan geçtiklerinde, telefonunu sessize aldı, bu noktaya gelmesine izin verdiği için kendinden nefret ediyordu. Her şey kontrolden çıkıyordu, bunu hissedebiliyordu ve bunu nasıl durduracağına dair hiçbir fikri yoktu.

Ama bu ev ve orada yaşayan insanlar... Onları koruması gerekiyordu ve onları zor durumda bırakacak bencilce kararlar veremezdi.

Tehlike. Onun için çok şey feda etmişlerdi ve şimdi onlar için fedakârlık yapma sırası ondaydı.

Onu Angelthene Akademisi'ne götürürken Ivy'nin karşısında yıkılmamak için tüm gücünü kullanmıştı.

Karanlık şehir hızla geçip giderken ve Loren'in sahip olduğu en gerçek ev olan Hell's Gate ile aralarındaki mesafe artarken Ivy onun sessizliğine ve pencereden dışarı bakma ihtiyacına saygı duydu.

Loren, güzel yüz hatları gösterge panelinde parlayan kırmızı ışıklarla aydınlanan Ivy'ye baktı. Ellerinden biri direksiyona dayanmış, gerektiğinde direksiyonu çeviriyor, diğeri ise manikürlü tırnakları aracın sessizliğinde belli belirsiz tıkırdayarak kalçasına bir şarkıyı vuruyordu.

Loren boğazını temizledi. "Ne yapıyorsun?"

Ivy ona gülümsedi; her iki yanağında birer tane olmak üzere iki gamzesi vardı. "Adı Lucky Star. Annem yazdı."

"Bir ara bana öğretebilir misin?"

"Piiano öğrenmekle mi ilgileniyorsun?"

Loren omuz silkti. "Seni çalarken dinleyene kadar değildim." Ivy çok güzel çalardı. Her sabah koşuya çıkmadan önce çalardı, yumuşak müzik tüm Hell's Gate'i doldururdu. Onu uyandırdığı zaman en iyi çalar saat oluyordu. Bazen de tam tersi bir etki yaratıyor ve daha uzun süre uyumasına yardımcı oluyordu.

Ivy, onları Victoria Amazonica Bölgesi'nin dışına çıkaracak olan otoyola girdi. Reklam panoları ve sokak lambaları cipin içini aydınlatıyordu. "Seni uyandıracağımdan endişeleniyordum," dedi. "Diğerleri buna bayılıyor ve artık alıştılar. Hepimizin sakinleşmesine yardımcı oluyor."

"Benim üzerimde de aynı etkiyi yaratıyor," dedi Loren. "Hiç durma."

Ivy ona gülümsedi. "Sana öğretmeyi çok isterim. Birlikte oynayabilir ve herkesi uyandırabiliriz." Darien'inkine çok benzeyen o gülümseme yavaşça soldu. "Bu gece için endişelenme. O iyi olacak ve sen de iyi olacaksın."

Loren'in boğazı duygusallıkla düğümlendi. "Nereden biliyorsun? Daha yeni ayrıldım. Gittim ve onunla konuşamadım bile."

"Onunla konuşacağım." Ivy aracın diğer tarafına uzanarak Loren'in bileğini rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Neden gittiğini anlayacak ve geri dönmeye hazır olduğun anda kapımız sana açık olacak."

Birkaç dakika sonra cip yavaşlayarak okulun kapısının önünde durdu. Çok erkendi, her şey çok erken oluyordu ve o bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

şimdi ne ile karşı karşıya kalacağını.

"Biraz dinlen," dedi Ivy. "Çok yorgun görünüyorsun. Kardeşimin korkunç uyku programından uzak bir gece geçirmek muhtemelen sana iyi gelecektir."

Ama o bunu istemiyordu. Eğer ona kalsaydı, hayatının sonuna kadar her gece kendisini uyandırmasına izin verir ve bundan memnun olurdu.

Loren eşyalarını topladı ve kapıyı açtı.

"Seni seviyoruz Loren," diye seslendi Ivy. "Yakında görüşeceğiz." Loren bunun doğru olduğunu umuyordu.

-

Darien bodrumda duş almaya özen gösterdi. Loren'in onu üzerinde bu kadar kan varken tekrar görmesini istemiyordu. Diğerleri de onun isteği üzerine öyle yaptı. Bodrum katını daha fazla banyo içerecek şekilde yeniledikleri için hayatı boyunca hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

İşi bittiğinde, vücudunda en ufak bir kan izi kalmamıştı, siyah bir kas gömleği ve soluk mavi bir kot pantolon giydi -burada sakladığı kıyafet çeşitlerinden seçti- ve üst kattaki süitine çıktı. Loren'in tekrar uykuya dalma ihtimaline karşı hafifçe yürüdü.

Ama süite vardığında, kapının girişinde donup kaldı.

Yatak boştu. Banyoda ışık yanmıyordu, dışarıda balkonda ışık yanmıyordu.

Başı dönerek odaya girdi. Karmakarışık çarşafklar soğuktu ve Loren'in yumuşak kokusu çoktan solmuştu.

Şifonyere doğru yürüdü. Eşyalarını koyduğu çekmeceleri açtı ve karıştırdı, ancak temel ihtiyaçlarının çoğunun ve eşyalarını Cehennem Kapısı'na götürüp getirmek için her zaman kullandığı küçük çantanın kayıp olduğunu gördü. Kitapları da -grimoire'lar, defterler, hatta o dandik aşk romanları- gitmişti. Neredeyse her şey gitmişti, ajandası bile.

Darien ciğerleri aniden sıkışarak, "Ne oluyor lan?" diye nefes nefese kaldı.

Aceleyle aşağı indi, ayak sesleri o kadar ağırdı ki duvarlardaki resimler titriyordu. Tam giriş holüne ulaştığında ön kapı açıldı ve Ivy içeri adım attı.

Darien dondu kaldı.

Ivy de durakladı. Yüzündeki ifade ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu ve göğsünde bir şeyin ikiye ayrıldığını hissetti. "Darien-"

"Onu götürdün, değil mi?" Sanki biri karnına yumruk atmış gibi hissetti, kelimeleri de hissettiği gibi soluk soluğa çıkıyordu.

Ivy kapıyı kapattı. Arkasına yaslandı. Kollarını kavuşturdu. "Sadece zamana ihtiyacı var."

"Sana böyle mi söyledi? Onu nereye götürdün?" Bu ses... zar zor tanıdı. Kendisi gibi çaresiz ve yenilmiş hissediyordu.

"Akademiye dönüyoruz."

Ellerini nemli saçlarında tekrar tekrar gezdirerek volta atmaya başladı. "Başka bir şey söyledi mi? Sana ne anlattı? Korkmuştu, değil mi? Onu korkuttum-"

"Darien, lütfen," diye denedi Ivy. "Çok fazla araştırıyorsun."

"Bunun Valary ile bir ilgisi var mı? Loren ondan korkuyor mu? Beni başka bir kadınla sikişirken gördüğü için mi? Bu yüzden mi?"

"Darien, Valary hakkında hiçbir şey söylemedi, tamam mı?"

Sonra cinayet, yerdeki kan, gözlerindeki o lanet ölü bakışı. Ya da belki de bunların bir kombinasyonuydu. Belki de Valary'nin anılarının bununla bir ilgisi vardı ve Loren bunu kabul etmiyordu. Belki de fark ettiğinden çok daha fazla şeyi berbat etmişti-

"Ona birkaç gün verin," diye nazikçe yalvardı Ivy. "Bir yolunu bulacaktır."

"Neyi çözmeyi?" dedi, ellerini iki yana açarken çaresiz bir soruyla. Boyunları kıran ve bıçakları bedenlere saplayan ellerini. "Çıkmayı kabul ettiği adamın, o uyurken insanları öldüren bir canavar olduğunu mu?" Bunun olması kaçınılmazdı, değil mi? Gerçekliğin ortaya çıkması ve onun hakkında hayal ettiği peri masalının karanlık gerçeğe gölgelenmesi an meselesiydi.

"Darien," diye tekrar denedi Ivy. "Söz veriyorum her şey yoluna girecek. Birkaç gün içinde -hatta bir hafta içinde, bir *okul* haftasında- tekrar buraya dönecek, bunu biliyorum. Zaman her şeyi iyileştirir."

Hayır, iyileştirmede. Annesinin ölümü onu iyileştirmemişti, kendi hastalıklı bağımlılıklarından kurtarmamıştı.

Vücudum iyileşme konusunda oldukça başarılıydı, ancak bazı yaralar diğerlerinden daha uzun süre kalıyordu ve bazıları da hiç iyileşmiyordu.

Dolaba doğru yürüdü ve kapıyı açtı, önce dar alandan çıkarmaya zahmet etmeden ayaklarını botlarının içine soktu.

"Ne yapıyorsun?" Ivy sordu.

Ceket giyme zahmetine girmedi. Masanın üzerindeki tahta kaseden anahtarlarını alıp kapıya doğru yürüdü ama Ivy hâlâ kapıyı kapatıyordu.

"Darien." Sesi yumuşaktı. Hak ettiğinden çok daha yumuşak. "Bu evi terk ederek neyi başaracağını düşündüğünü bana söyleyene kadar taşınmıyorum."

"Arabayla gezmeye gidiyorum," diye yalan söyledi.

Ivy bunu yemedi. "Eğer o okula gidersen-"

"Yapmayacağım." Bunun yalan olup olmadığından emin değildi ama arabasına bindiğinde bunu anlayacaktı.

Ivy'nin kollarını açıp yoldan çekilmesi için bir dakika geçti. "Dikkatli ol, her ne yapıyorsan."

Sadece yanından geçip gitti, buradan yeterince hızlı çıkamıyordu ve pişman olabileceği bir şey söylemek istemiyordu. Şu anda kendine güvenmiyordu. Eğer dikkatli olmazsa, kurduğu tüm ilişkiler de dahil olmak üzere etrafındaki her şeyi yok edebilirdi.

Neye dönüşüyordu?

Arabasına biner binmez telefonunu çıkardı. Kız kardeşinin tavsiyelerine rağmen yine de kendini Loren'in numarasını çevirirken buldu. Hoparlörden gelen tatlı sesiyle doğrudan sesli mesaja geçtiğinde, telefonu kapattı ve onun yerine Dallas'ı aradı.

Telefonu açana kadar dört kez çaldı. "Selam." Dallas'ın sesi çoktan uyanmışa benzemekle kalmıyor, Loren'in aramasını bekliyormuş gibi geliyordu ki bu onu şaşırtmadı. Loren muhtemelen yurt odasına girer girmez ona her şeyi anlatmıştı.

"Dallas," dedi, neredeyse adını söylerken boğulacaktı. Kalp krizi geçiriyormuş gibi hissediyordu. "Ben Darien."

"Biliyorum, uyuşmuş deliler. Arayanın kimliği bende var."

"Loren seninle mi? Onu aramaya çalıştım ama telesekretere düştü."

"Ders çalışmak için kütüphaneye gitti. Muhtemelen telefonunu falan kapatmıştır." Sabahın birinde ders çalışmak mı? Doğru ya. Acaba Dallas'ın yanındaydı, konuşmalarını dinliyor ve onunla konuşmayı reddediyor muydu diye merak etti.

"Tamam." Gözlerini kırıştırdı, eğer yaptığı şey buysa bunu hak ettiğini çok iyi biliyordu. "Oraya vardığında bir şey söyledi mi?"

"Evet, o... görmek istemediği bir şey gördüğünü söyledi."

Kalbinin çarpıntısı o kadar çılgınca bir hal almıştı ki, her çarpışta kemiklerini kıran bir yumruk gibi canını acıtıyordu. "Ben de onun görmesini istememiştim." Tempus'un zamanı tekrar geri alabilmesini diledi, böylece bu çirkin hatayı düzeltebilecekti.

"Bu bir kazaydı, Darien. Demek istediğim, ne iş yaptığını biliyor, bunu ondan sakladığın falan yok."

"Ama görmesine gerek yoktu." İç çekerek bir elini yüzünde gezdirdi. "Asla görmek zorunda kalmamalı."

"Çok fazla anlam yüklüyorsun. Ona biraz zaman tanı, belki bir ya da iki gün, eminim bunu unutacaktır."

Haklı bir öneriydi ama Darien sesini bulamıyordu. Ve bir ya da iki gün aslında uzun bir süre olmasa da, kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Son on dakika içinde Loren'e zaman tanınmasını tavsiye eden iki kadın vardı ve Loren dinlemesi gerektiğini biliyordu.

"Sana böyle mi söyledi?" Darien söyledi. "Boşluk istediğini mi?"

Bir duraklama oldu. "Evet." Dallas'ın cevabı onu yıkmaya yetmişti.

Elleri kadar titreyen derin bir solukla nefes aldı,

"Ona sadece onu sevdiğimi söyleyebilir misin? Bunu benim için yapabilir misin?" Dallas'ın sesi yumuşadı. "Ona söyleyeceğim."

"Teşekkürler." Dallas başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Birkaç dakika boyunca arabada oturup ne yapacağını düşündü. Bencil kalbi Loren'e gidip kendisini affetmesi için yalvarmasını istiyordu ama ona biraz zaman tanınması gerektiğini de biliyordu. Tanrılar buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Onu o odada kanlar içinde, lanet olası bir psikopat gibi dikilirken görmenin onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu... Bu herkesi mahvederdi.

Telefonunu konsolun üzerine fırlattı. "Siktir!" diye bağırdı. İki eliyle direksiyonu kavradı ve bükte, neredeyse direksiyonu ortadan ikiye ayırırken damarları derisinden görünüyordu. Kalbi göğsünde hızla çarpıyordu ve kanının vücudunda dolaştığını duyabiliyordu, şimdiden kaynamaya başlamıştı ama yakında kaynayacaktı.

Bir Dalgalanma daha geliyordu. Bu yirmi dört saat içinde iki olacaktı, ama kim sayıyordu ki?

Arabayı çalıştırırken anahtarlar şingırdadı, her hareket mekanikti. Motor homurdanarak uyandı ve acil durum freni inleyerek indirdi, vites kolunu iterek sürüşe geçirdi ve ayağını gaz pedalına vurdu.

Arabayı geri çevirip farları avluda zıplatarak garaj yolundan hızla aşağı inerken lastiklerin altında çakıllar uçuştı.

Kapılar onun için ancak zamanında açıldı. Yola döndüğünde lastikler gıcırdadı, gri bir bulutu yaktı, sıcak lastik kokusu havalandırma deliklerinden süzüldü. Caddeye çıktı, aracı gidebildiği kadar hızlı itti. Hız göstergesindeki ibre sağa doğru uçtu ve o karanlıkta süzülürken, sokak lambaları açılır tavandan titreşirken orada dalgalandı.

Çukur'a varması bir milyon yılını aldı. Ön tarafta durup arabadan indiğinde, sanki bir maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Gözlerinin simsiyahlığı dünyayı karanlık bir tuvalin üzerindeki neon boyaya dönüştürüyordu. Fahişeler ve Kan İksiri bağımlıları onun karşıdan karşıya geçip binaya girişini izliyordu.

Çukurun etrafını saran seyirciler o ilerlerken yolundan çekildiler. O derin çukurun kenarına doğru yürürken insanlar birbirlerinin ayaklarına basarak geri çekildi.

İçeri sıçradı, kanlı kuma ayaklarının üzerine indi, her zamanki rutiniyle uğraşmadı, soyunma odasında durmaya zahmet etmedi, derisinin altında kaynayan bu yeni öfke dalgasını serbest bırakmak dışında hiçbir şey umurunda değildi. Perez'in her zamanki yerinden onu izlediğini hissetti ama Darien ona bir bakış bile atmadı. Belki de iblislerle işi bittiğinde o pisliğin ona ödediği değersiz parayı alıp boğazına tıkacaktı.

Çukurda başka bir zebani daha vardı ve kafesli ızgaranın diğer tarafında pençeleriyle duvarı oyan zebaniyi bekliyordu.

Darien, "Defol git buradan, yoksa sen de ölürsün," diye bağırdı. Adam konuşmasını bitirmeden gitmişti.

Fedailer ızgarayı kaldırdı ve iblis dört ayak üzerinde ona doğru fırladı, boynuzları sarımsı ışıktaki parlıyordu. Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla boğazına yapıştı, ayakları kumu yırtıyordu.

Darien iblisin boynuzlarına tutundu, yaratığın saldırısının gücü ikisinin de birkaç metre geriye kaymasına neden oldu, botlar ve pençeler kana bulanmış kumda çukurlar kazdı. Darien sağlam durdu ve sertçe bükerek keskin bir hareketle boynunu kırdı.

Gözlerindeki öfke ve açlık ölümle birlikte donuklaştı, şekilsiz çenesi gevşedi. Yere yığıldı, havaya kum püskürttü.

Saçları yüzüne dökülen, gözleri gece kadar siyah olan Darien, bakışlarından korkaklar gibi kaçan fedailere baktı. "Bir tane daha."

Gece böyle devam etti, ağır ve yalnız. Çarpık zihnine neşe ve rahatlama getirmesi gereken şeylerle dolu olan bu gece, kendisini sadece bir canavar gibi hissetmesine neden oldu.

Ama o bir canavardı, değil mi? Annesinin kara gözlü oğlunu doğurduğu andan beri olduğu tek şey buydu.

Yirmi dört yıldan fazla bir süreyi ışığı arayarak geçirmiş, ancak ait olduğu yerin orası olmadığını fark etmiş bir canavar.

İmperator Loren'in sol elini tutup parmağına geçirdiği beyaz bandı kavrarırken Loren'in tüyleri diken diken oldu.

Saat yönünün tersine bir dönüşle zırh aktive oldu ve boynundan ayak parmaklarına kadar tüm vücuduna yayıldı. Aynı görünmez sihir kalkanı tam bir yüz kaskı gibi hareket ediyordu ve başının üzerinde dalgalanan sıcak bir vızıltı hissiyle yerine oturup saçlarını hayali bir rüzgarla geriye taşıırken cildini kaşıma dürtüsüne direndi.

Quinton onu bıraktığında, ellerini kalçalarına dayadı, ellerini kaplayan pürüzsüz eldivenlerin altında kalan -yapışkan ve sıcak- dokunuşunu ovma dürtüsüyle savaştı.

Ruh Terra'ya girmek için topladığı insan grubuna göz gezdirdi. Aralarında Calanthe ve Johnathon Kyle da vardı.

Johnathon Kyle, Lucent Enterprises'ın CEO'suydu ve en az Quinton Lucent kadar kötüydü. O da bir cehennem zebanisiydi. Keskin yeşil gözlerindeki sulanmaya bakılırsa, Kandırma yüzünden ölmek üzereydi. Kendi bencil çıkarları için Arcanum Kuyusu'nu bulmaya motive olmuş bir başka kişi.

Sonsuz büyü. Sonsuz güç. Sonsuz yaşam.

"Neden beyaz giyen bir tek ben varım?" Loren sordu. Herkes aynı zıbınları giyyordu; onu Kuyu'nun patlamasından kurtaran, Lucent Enterprises'daki beyinler tarafından yaratılan zıbınlar. Ama onunki beyazken, onlarınki siyahtı.

Kimse bir şey söylemedi. Silahlarını hazırlamaya ve kulaklıklar aracılığıyla sessizce konuşmaya devam ettiler. Silahları ne kadar büyük ve gösterişli olursa olsun, ne kadar yetenekli ya da dirençli görünürlerse görünsünler, bu insanlardan hiçbiri onu güvende hissettirmeyi başaramadı.

Klay de buradaydı. Ölçemediği bir ifadeyle onu izliyordu. O bile siyahlar içindeydi. O yerde avlanırlarsa daha kolay saklanabilmesi ne güzel olurdu-

Loren soğuk bir ifadeyle, "Anlıyorum," dedi. "Beni daha kolay takip edebilmek istiyorsun. Kaçıp saklanmaya çalışırsam beni bulabilmek istiyorsun."

Quinton parıldayan duvara yaklaştı ve eldivenli eliyle bir işaret yaptı. "Eğer homurdanmayı bitirdiyseniz, Bayan Calla."

Beton duvarda dalgalanan Divide bugün farklı görünüyordu. Şimdi iki yanında iki sütun duruyordu, sanki Ruh'un parıldayan girişini çamaşır ipindeki bir kumaş gibi tutuyorlardı. Sütunlar volkanik cam gibi siyahtı. Sihirle dalgalanıyordu, sanki taş aslında taş değil de sıvıymış gibi. Yüzeyinde, sütunların keskin tepelerle son bulduğu yere kadar uzanan farklı renklerde kadim semboller vardı.

"Birkaç parçan eksik," dedi Loren arsızca, her sütunu işaretleyen ay şeklindeki küçük izleri göstererek, her ikisi de göz hizasında olan birer ay.

Quinton sadece bekledi, o soğuk yüz ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu. Ama sonra adamlarından biri yanına yaklaşıp kulağına sessizce bir şeyler söyledi. Loren, Quinton'ın yüzünün duyduğu şeyle değişmesini izledi ve bu pis ağızların hiçbirinden asla duymak istemediği bir isim duyduğuna yemin etti.

Quinton'ın o zalim gözleri yüzünde gezindi. "Şeytanınız Çukur'a gitmeye karar verdiği için şanslısınız. Bu tarafa geldiğini görseydik, ikiniz de şu anda ölmüş olurdunuz."

"Onu izlemeye nasıl cüret edersin," dedi soğuk bir sesle. "Onu bu işin dışında bırak, yoksa anlaşmamız bozulur. Beni anlıyor musun?"

Calanthe imparatorun yanına yaklaştı. "Ses tonunuza dikkat edin, Bayan Calla. Kiminle konuştuğunuzun farkındasınız, değil mi?"

"Hiçbirinizin kim olduğu umurumda değil. En azından *senin*." Quinton'a dişlerini gösterdi, parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Ve bana Darien'i, diğer Şeytanları ve arkadaşlarımı rahat bırakacağına söz vermezsen bir adım daha atmayacağım."

Quinton'ın yaralı ağzında bir eğlence ifadesi belirdi. "İzlemeye devam edeceğiz," diye söze başladı, "ama siz itaat ettiğiniz sürece hiçbirine dokunmayacağımızdan emin olabilirsiniz."

Öfkesini ve midesindeki bulantıyı bastırarak ısırды, "Güzel. O zaman beni kullanabilirsin." Az önce söylediklerine rağmen ayaklarını hareket ettirmek için zorlamak zorunda kaldı; ayakları da kalbi gibi ağırlaşmıştı. Burada bile, etrafı bu insanlarla çevriliyken, ayakları ölüm diyarına doğru ilerlerken

Aklı tekrar Darien'a kaydı. Kaç telefon görüşmesini kaçırdığını ya da Çukur'a gitmeden önce Dallas'ı arayıp aramadığını merak etti. Onu mümkün olan en kötü zamanda Darien'den kopardığı için imparatora duyduğu öfke derinden geliyordu ve yanaklarının öfkeyle ısındığını, ellerinin yumruk haline geldiğini hissetti. Bu insanları nasıl kıracağını bulur bulmaz, tam olarak yapacağı şey buydu.

Göz ucuyla Quinton'ın başını salladığını gördü.

Adamlarından ikisi kadının iki yanına geldi. Biri onu başından tutup sabit tutarken, diğeri saçlarını boynundan aşağı itti.

"Ne-" Kör bir noktada keskin bir şey ona doğru geldi. Şahdamarında delici bir his vardı, bir şırınganın içeriği kan dolaşımına boşaltılırken gözlerinin anında sulanmasına neden olan keskin bir acı.

Onu bıraktıklarında, onlardan uzaklaştı, bir açıklama için imparatora baktı, nefesi dişlerinin arasından geliyordu.

Başını, sol kulağının altındaki deride parlayan soluk rakamları ona gösterecek kadar yana eğdi. Bu bir saatti.

"Bu da ne?" diye homurdandı.

Calanthe, "Biz onlara Yaşam Saatleri diyoruz" dedi.

"Bu gerekli Loren," dedi Quinton. "Bu saatler ölümün kol gezdiği bir yerde hayatta kalmamızın tek yolu. Biz Kuyu'yu ararken bu bizi hayatta tutacak."

Eli kendi boynundaki rakamlara gitti. O bölge tıpkı bir kalp gibi karıncalanıyor ve nabız gibi atıyordu, her vuruş geçen saniyeleri işaretliyordu. "Peki saatler bittiğinde ne olacak?"

"Ölürüz," dedi kesin bir ifadeyle. Ağzında soğuk bir gülümseme belirdi ve gözlerinde, bundan herhangi bir insanın alması gerekenden daha fazla zevk aldığını söyleyen mide bulandırıcı bir parıltı vardı. "Endişelenmene gerek yok. Bu gerçekleşmeden önce Peçe'den geri dönmüş olacağız."

Duvara yaslanmış masanın üzerindeki gümüş bir evrak çantasının içinde daha fazla şırınga vardı ve hepsi de deniz mavisi sıvıyla doluydu.

"Yedekleri getiriyor musun?" diye sordu.

Cevap veren Calanthe oldu. "Ruh'ta kalıcı değiller. Eğer onları yanımızda götürmeye çalışsaydık, bu perdeden geçtikleri anda işe yaramaz hale gelir ve büyülerini tükenirdi."

"Harika."

Quinton tekrar parıldayan girişı işaret etti. Kadının yüzündeki isteksizliğı görünce, "Benim için Kuyu'yu ne kadar çabuk bulursan, sorunsuz hayatına o kadar çabuk dönebilirsin. Tek istediğim bu Loren."

Kuyu'yu ne kadar çabuk bulursa, kendi büyüünü tam potansiyeliyle uyandırmak ve bu insanları paramparça etmek için o kadar çabuk kullanabilirdi.

Aklında bir plan kök salmaya başlamıştı. Çantadaki ekstra şırıngaları da içeren bir plan. Sadece planının işe yarayacağını umuyordu.

Solunda imperator, sağında Klay ve arkalarında bir düzine silahlı adam ve kadınla birlikte parıldayan bariyerden geçip Ruh Terra'ya adım attı.

-

Yaşayanlar diyarını ölümlerden ayıran Uçurum'un diğer tarafındaki dünya korkunç olduğu kadar büyüleyiciydi de.

Toprak koyu menekşeydi. Kuruydu, neredeyse her santimi dikenli bitki örtüsü ve eski kemiklerle kaplıydı. Her adımda Loren'in ayaklarının altında kayıyor, göz alabildiğine uzanan düz arazide dalgalanan garip toprağın fısıltısı duyuluyordu. Gökyüzü de toprak gibi mordu ve uzakta, uhrevi bir fırtınanın tehdidiyle çalkalanan bir kara bulut kütlesi vardı.

Ölümler diyarında olmak ona kendini gergin ve boş hissettiriyordu. Ruhların öbür dünyada hiçbir amaç ya da yön duygusu olmadan sürüklenirken böyle hissettiklerini hayal etti. Buradaki hava kavurucu derecede kuru ve soğuktu. Her nefes alışında boğazından aşağı küçük bıçaklar gibi kazınıyordu.

Quinton onun yanına geldi. "Nasıl hissediyorsun?" Sesinde ince bir metalik yankı vardı.

Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "Yersiz," diye itiraf etti.

Etrafında duran insanları hesaba katarsa, hepsi de bir akbabanın bir cesedin etrafında dönerken sahip olabileceği türden bir dikkatle onu izliyordu. Calanthe'ye her baktığında vampir gülümsüyor, uzun köpek dişleri parlıyordu.

Quinton, "Peki ya senin sihrin?" diye sordu.

Eli göğsüne doğru kayd ı ve orada elbisesinin altında duran güneş t ılsımının üzerinde durdu. Teninde bir buz parças ı gibi as ılı duran t ılsım, Kuyu'yu nerede bulabileceğine dair hiçbir işaret vermiyordu.

"Henüz hiçbir şey hissetmedim," dedi.

Gruba şöyle bir göz gezdirdi. "Yürümeye başlayacağız. Bakalım bir şey hissedecek mi?" O soğuk gözler tekrar onun üzerine yerleşti. "Ona bir pusula gibi davran ın Bayan Calla. Sizinle konuşup konuşmad ına bak ın."

Bunu bir bıçak gibi kullan ıp k ıçına sokmama ne dersin?

Ama yürümeye başladı, imparatorun adamları etraf ını sarm ıştı. Uzaklara bakması ona hiçbir şey anlatm ıyordu; arazi her yerde aynı görünüyordu. Doğuda yumuşak tepeler vardı ve batıda yıkık dökük bir yapıya benzeyen bir şey. Ama bunun d ışında hiçbir şey göze arpm ıyordu.

Bu, İmperator da dahil olmak üzere hepsinin tahmin ettiğinden çok daha zor olabilir.

"Ne kadar uzağa gidiyor?" diye sordu.

Cevap veren Calanthe oldu. "Ruh Terra bildiğimiz Terra ile tamamen aynı boyutta."

Harika. Bu tam anlamıyla yıllar sürebilirdi, bu yüzden onun onlara doğru yolu göstermesine gveniyorlard ı.

Botunun altındaki bir kemiğin kırılması yere bakmasına neden oldu.

Yerde her yöne doğru uzanan leylak rengi damarlar vardı. İçlerinde ona gazozu hat ırlatan minik kabarcıklar yüzüyordu ama dokunulduğunda sert grnyorlard ı ve botunun tabanı mor atallardan birine yerleştiğinde, bir sonraki ad ım ını atana kadar kısa bir süre daha parlak bir tonda parlayarak sabit kald ı.

"Bunlar ne?" diye sordu.

Kimse cevap vermedi.

Yürüdükçe daha çok çizgi ortaya ık ıyordu. O kadar çoktu ki, ona st üste binmiş örümcek ağlarını ya da ağaç köklerini hat ırlatıyorlard ı. Klay de onun yanındaydı ve çizgilere bak ıyordu ama gördükleriyle ilgileniyor gibi görünmüyordu.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı.

Cevab ı alçak ve düzdü. "Kanallar." Gri gözleri damarları değerlendirmek için keskinleşti. "Gz'den büyü taşıyorlar."

Loren fırt ınalı ufka bakt ı. "Anima mundi mi?" "yle olduğunu varsay ıyorum."

Anima mundi, evreni birbirine bağlayan tüm sihrin kaynağıydı. Arabalarına güç veriyor, evlerini aydınlatıyor, Terra'daki pek çok şehrin üzerinde güç alanları oluşturuyordu. Hatta cep telefonlarının çekmesinden ve internetten bile sorumluydu. O olmasaydı, dünyaları çok farklı işlerdi. Loren, anima mundi'nin burada da bulunmasına şaşırması gerektiğini düşünüyordu ama kendi dünyalarında akan bu damarlar gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti.

Ve bu bölgedeki damarlar, ayaklarının altındakiler, morun çeşitli tonlarındaydı. Sadece mor, başka bir renk yok.

"Göz nedir?"

"Ruhlar aleminin merkezidir. Dünyanın çekirdeği."

"Burada yaşayan bir şey var mı?"

"Yaşamak mı?" Klay önüne baktı, temkinli bakışlarıyla araziye taradı.

"Onlara yaşayan varlıklar demezdim ama bilinçli olanları da var."

"Bize zarar verebilirler mi?"

Başını neredeyse belli belirsiz ona doğru çevirdi ama gözleri dümdüz karşıya bakmaya devam etti. "Evet."

"Bu yüzden buraya ilk geldiğimizde gergindin." Ağzının bir kenarı aşağı doğru eğildi. "Gergin değildim."

"Bunu itiraf etmekten utanmana gerek yok," dedi. "Aklı başında her insan buradan korkar."

Gözleri onunkileri buldu. "Sence senin Kara Katil korkar mı?"

"Onu pek fazla şey korkutmaz." Etrafına bir göz attı. "Ama sanırım burası hemen herkesi tedirgin ederdi."

Ayaklarının altındaki kuru toprağın çıtırtısı alana yayıldı ve serin sis Loren'in uzuvlarını sardı, soğukluğu bir şekilde zırhın içinden sızmayı başararak kemiklerinin iliklerine kadar işledi.

"Bu silahlar bizi koruyabilir mi?" Etraflarını saran kadın ve erkekleri işaret etti. Otomatik silahları cam benzeri bir malzemeden yapılmıştı ve fişeklerin içinden renk şeritleri geçiyordu.

Klay dudağını çiğnedi. "Umarım. Henüz bu teoriyi test etmek zorunda kalmayacak kadar şanslıyız."

Burada kalması gereken süre boyunca şanslı kalacaklarını umuyordu.

"Oradaki de ne?" Loren uzakta parıldayan siyah bir duvarı işaret ederek sordu, az önce Ruh Terra'ya girmek için içinden geçtikleri duvarın neredeyse aynısıydı, ancak bu duvarın bir başlangıcı ya da sonu varmış gibi görünmüyordu. Görebildiği kadarıyla sağa ve sola doğru uzanıyordu. Başını arkaya doğru eğdiğinde, gökyüzüne kadar kayboluyordu. Bu duvarın önünde Kontrol Kulesi kadar büyük bir sütun vardı, görünüşü Ruh'un girişinin önünde gördüğü iki sütunun aynısıydı. Sütun bu mesafeden küçük görünüyordu, boyutu yanıltıcıydı.

Loren'in daha fazla yaklaşmak istememesine neden olan bir şey vardı.

"Başka bir Peçe," diye yanıtladı Klay. "Ruh Terra perdelerle ayrılmış âlemlere bölünmüştür, ya da Peçeler, nasıl adlandırmayı tercih ederseniz. Şimdiye kadar iki tane bulduk."

"Nasıl geçeceğiz?"

Quinton, "Sen bunun için varsın Loren," dedi.

"Yine," dedi sert bir sesle, "ilk seferinde nasıl yaptığımı bile bilmiyorum. Tekrar yapabilmemi nasıl beklersiniz?"

Quinton hiçbir şey söylemedi. Grup yürümeye devam etti. Burada ne kadar zaman geçtiğini söylemek zordu. Gökyüzü farklıydı; hiç yıldız yoktu, ama fırtınanın ötesinde parlayan bir ay gördüğüne yemin edebilirdi, mor bir fonda kan kırmızısı bir orak.

"Henüz bir şey hissetmediniz mi Bayan Calla?" Calanthe sordu.

Hayır, değildi. Ama gerçek cevabı vermeden önce, suları test etmeye ve neyle çalıştığını, onları kandırmanın ve durumu kendi lehine çevirmenin ne kadar zor olabileceğini görmeye karar verdi.

"Bir şey deneyeyim." Durakladı, bir elini sahte bir konsantrasyonla göğsünün üzerine koydu. "Büyüm aktif olduğunda tılsımım her zaman yanar. Beyaz bir ışığı ve... ve ısısı var."

"Ve?" Johnathon Kyle iğrenme sınırında bir ifadeyle ona bakarak sordu. "Şimdi bir şey hissediyor musun?"

"Bir çekilme hissediyorum," diye fısıldadı.

Calanthe hevesle öne doğru bir adım attı. "Nerede, Bayan Calla?" "Doğuya."

Kız yönünü değiştiremeden, imperatorun kolu uzandı ve onu olduğu yerde durdurdu. Adam ona doğru bir adım attı ve küçük parmağını güneş tılsımının zincirinin altından geçirip tılsımı elbisesinin altından çekip çıkarırken kadın geri çekilme dürtüsüne direndi. Adam metali inceledi - soğuk ve

Işıksız. Adamın gözleri onunkilerle buluştuğunda, onların da tılsımı kadar soğuk ve ışıksız olduğunu gördü.

Zinciri bıraktı ve elini kadının boğazına kenetledi. Gözlerinin akı önce siyah tarafından yutuldu, ardından da irisleri.

"Dur." Elleri adamın ellerine giderken sesi boğuk bir çığlığa dönüştü. Adamın ellerini çekmeye çalıştı ama adam sadece daha sıkı sıktı, büyüü zihnine girerken oksijen kaynağını kesti.

Aklından görüntüler geçti. Ölüm, kan ve acıya dair korkunç görüntüler, hepsi de ailesiyle ilgiliydi-

"Lütfen-" diye denedi. Yüzünün yer ve gök kadar mora döndüğünü hissedebiliyordu ve gözleri sulanmaya başladı.

Görüntüler gelmeye devam etti.

Darien ve Ivyana, Cehennem Kapısı'nda mutfak zemininde kanlar içinde.

Sabrine ve Dallas, Angelthene Akademisi'nin kapılarına asılmış, parçalanmış bedenleri ölümle eğilmiş, boş gözleri parlak ve güzel bir bahar gününde gökyüzüne bakıyor, bu zıtlık ölümlerini daha da korkunç hale getiriyordu.

Son görüntü en kötüsüydü. Zihninden geçerken neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu, boğazına bir çığlık tırmanıyordu.

Darien, Spirit Terra'nın girişinin yanındaki duvara çivilenmiş, başı ölümle eğilmiş, kolları kanat gibi iki yana açılmıştı. Kan yere damlıyor ve kırmızı bir göl oluşturunuyordu.

Göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Yayıldı ve yayıldı, kalbinin etrafında sıvı ısı birikti. Büyü her uzvuna yayıldı. Tüm vücudunu karıncalandırdı ve sanki bir çapaymış gibi ona tutundu, onu buradan çıkarmasını diledi-

İmperator'un elinden kurtuldu, tökezleyerek geri döndü, çılgın adımlarının altında yer çatırdıyordu.

Klay arkasından hızla koştu ve düşmeden hemen önce onu yakaladı.

"Kahretsin," diye soludu Quinton, dengesini yeniden kazanırken boğazındaki ağrıyı yutarak, "sen," dedi.

O yaralı ağız zalim bir gülümseme oluşturdu. "İçinde olduğunu biliyordum."

Aralarındaki mesafeyi üç rahat adımla kapattı. Kadın geri çekilmeye çalıştı ama hain Klay onun üst kollarını sıkıca tuttu.

Quinton onun kulağına yaklaştı, nefesi boynunu gıdıklarken fısıldadı, "Bir daha yalan söyleme. Yoksa az önce sana gösterdiğim o görüntüler artık zihninin kendi yaratımı olmayacak."

Loren yutkundu. "Tılsımım yanıt vermezse Kuyu'yu bulamam." "O zaman cevap vermesini sağlayın, Bayan Calla," diye tısladı, yaklaşırken Burunları neredeyse birbirine değiyordu. Adamın nefesi kızın yüzünde dolaşıyordu. Başını çevirdi, her zerresi ondan uzaklaşmak için can atıyordu. "Yanıt vermesini sağla. Az önce seninle konuştuk, kaçma isteğine cevap verdi. Arcanum Kuyusu'nu bulma arzuna cevap vermesini sağla, yoksa az önce gördüğün şey senin gerçeğin olacak. Anlaştık mı?"

Gözlerinden nefret fıskırarak ona baktı.

Gözleri hala korkunç, parlayan bir siyah renkteyken tekrarlardı, "Bir anlaşmaya vardık mı?"

"Evet."

"Güzel." Dikkati adamlarına yöneldi. "Onu geri götürün. Bugünlük işimiz bitti."

Grup geri dönmeye hazırlanırken, Klay sonunda onu bıraktı, yaslanacak hiçbir şeyin olmamasının ani yokluğu, imperatörün zihnine zorla soktuğu kalıcı görüntülerle birleşince, göğsü öfkeyle şişerek olduğu yerde sallanmasına neden oldu.

İmparator hâlâ onu izliyordu, Johnathon da öyle. İlki şöyle dedi: "Size on gün veriyorum Bayan Calla. Sihrinizi tamamen uyandırmak için on gün. Bir dahaki sefere sizi buraya çağırdığımda, bana göstermeye değer bir şeyiniz olsa iyi olur."

-

Loren Peçe'den geri döner dönmez, şelalelerin gürültüsü tünelleri doldururken, yüzüğü çıkardı, zırh ve büyü anında yok oldu ve kot pantolonunun cebine soktu.

Çantasını bıraktığı masaya doğru adım attı ve askısını omzuna atarken, gerekenden daha sert salladı ve şıringalarla dolu açık evrak çantasını yere düşürdü.

"Aptal amcık!" diye bağırdı muhafızlardan biri, çakıllı sesi duvarlarda yankılanıyordu.

Şıringalar yuvarlandı, birkaç tanesi spor ayakkabılarına çarparak şingırdadı.

"Özür dilerim," diye hıçkırarak onları almak için eğildi. Birkaçını alıp çantaya geri koymak için el yordamıyla uğraşırken, iki tanesini avucunun içinde tuttu,

ceketinin kolunun altına sokarak-

Tam zamanında, çünkü imperator oradaydı ve kolunu morartan parmaklarıyla onu ayağa kaldırdı.

"Çıkarın onu buradan!" Onu Klay'e doğru itti ve Klay ona çarpmadan önce kendini durdurdu.

"Özür dilerim," dedi tekrar, inandırıcı bir şekilde kekelemeyi başararak. İki eliyle kollarını sıkıca kavramaya dikkat ediyor, sahte bir utançla başını öne eğiyor ve bileğine bastırılmış şırıngalara dikkat çekmemek için elinden geleni yapıyordu.

Klay onu kolundan tutup tünellerden dışarı çıkardı, o kadar hızlı çekiyordu ki kız ona yetişmekte zorlanıyordu.

Konu Ruh Terra'ya geldiğinde Loren'in emin olduğu pek bir şey yoktu ama şunu biliyordu: Perde'yi aralayan, Arcanum Kuyusu'nun patlamasıyla birleşen büyüydü. Ölüler diyarına bir giriş olmasının sebebi Kuyu'ydu ve onu doğuran da Kuyu'ydu.

Ruh Terra'ya nasıl girebileceğini, başka bir yerde -imparatorun adamları tarafından bu kadar sıkı korunmayan bir yerde- başka bir kapıyı nasıl açabileceğini bulabilirse, belki o zaman kendi başına diyara gidebilir ve onlar ulaşmadan önce Arcanum Kuyusu'nu bulabilirdi.

Ve daha da önemlisi, kendi başına âleme nasıl gireceğini öğrendiğinde Darien'e gösterebilirdi.

Ona neler olup bittiğini *anlatamayabilirdi* ama *gösterebilirdi*. Onu asla buraya, imparatorun adamları tarafından bu kadar sıkı korunan bir yere götürmezdi, bu onun ve yanında getirdiği herkes için kesinlikle ölüm anlamına gelecek bir hareketti - bu yüzden bu onun tek şansıydı.

Sadece bunu nasıl yapacağını bulması gerekiyordu.

Ertesi gün okula gittiğinde Loren bir değişiklik olduğunu fark etti. Burada yeni yüzler, koridorlarda yürüyen yeni insanlar vardı; hepsi de akademi cübbesi giymiş yeni profesörler.

Bu numaraya kanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu insanlar *onun* için buradaydı. Onu nasıl izlediklerini, her koridorda ve her sınıfta onu nasıl takip ettiklerini görebiliyordu. Elbette imparatorun böyle müdahaleci davranışları yanına kâr kalacaktı. Yeni müdürün hangi yalanlara inanmak zorunda kaldığını merak ediyordu. Belki de bu insanlar müdüre -adı Miles Osborn'du- araştırma için burada olduklarını söylemişlerdi. Ona her ne söylemişlerse, belli ki buna inanmıştı.

Loren'in günün ilk dersi büyülerdi. Bu ders bitkisel büyü alanında giriş seviyesi işler için bir gereklilikti, bu yüzden onun gibi büyü yapamayan insanların bile bu dersi almakla kalmayıp başarıyla geçmeleri gerekiyordu.

Şanslıydı ki sınıftaki en iyi partneri vardı ve o da Sabrine Van Arsdell'di.

Sabrine tam da Loren'in görmesi gereken kişiydi. Profesör dersini bitirir bitirmez ve önümüzdeki on-on beş dakika boyunca bugün öğrendiklerini uygulamalarını söyler söylemez, Loren Sabrine'le konuşma fırsatını kaçırmadı.

Sabrine'in yanındaki masada otururken koltuğunda döndü, sandalyesinin ayakları taş zeminde gıcırdadı. "Tarih dersinde Griffith'in mesaj attığım için bana kızdığın o günü hatırlıyor musun?"

Sabrine ateş saçan gözlerini devirerek kıs kıs güldü. "Profesör Griffith mesajlaştığın için sana *hep* kızıyor," diye takıldı. "Bundan daha açıklayıcı olman gerekecek, kızım."

"Crossroads'la ilgili eski efsanelerden bahsediyordu." "Ah, o gün," dedi Sabrine sırtarak. "Ne olmuş ona?"

"Notlarınızın fotokopisini çekebilir miyim diye merak ediyordum."

Sabrine kitap çantasını aldı ve karıştırmaya başladı. "Büyük sınavda başarısız olacağından mı korkuyorsun?" Birçok defterden birini buldu ve açıp masanın üzerine fırlattı.

"Çok." Tam olarak yalan sayılmazdı.

Sabrine o güne ait notlarını bulana kadar sayfaları karıştırdı. "İşte." Masalarının arasındaki boşluğa uzandı ve defteri yere çarptı. "Bunu yarına kadar geri ver, lütfen."

"Sorun değil." Ama sayfaları tararken -neredeyse on tane vardı- Sabrine'in not tutma işini o kadar derinlemesine yaptığını fark etti ki Loren onun yazdıklarının yarısını aklına getiremedi. Çok fazla ayrıntı vardı. İhtiyacı olan şey hızlı bir özet - Peçe'yi ve nasıl çalıştığını, dünyalarını Ruh'tan nasıl ayrı tuttuğunu daha iyi anlamasını sağlayabilecek herhangi bir bilgi.

Sabrine büyü yapmaya hazırlanırken asasını çıkarmış, havada salladıkça büyü parlıyordu. Diğer öğrenciler de aynı şeyi yapıyordu, mum dumanının kokusu sınıfı boğuyordu.

"Bunu benim için basitleştirebilir misin?" Loren sordu.

Sabrine'in asası havada durdu. "Bunu şimdi mi yapmam gerekiyor? Pratik yapıyor olmamız gerekiyordu."

"Bana sadece özünü anlatabilirsen. Lütfen, Sab. Bu işte pek iyi olmadığımı biliyorsun."

Asasını bir kenara bıraktı ve yüzünü ona döndü. "Birbiriyle örtüşen ama aslında aynı dünyanın parçası olan üç âlem var. Griffith bunu en iyi iki yüzü ve ortası olan bir madeni para olarak açıkladı, ortası Terra'yı, yani bizim dünyamızı temsil ediyor. Madalyonun bir yüzünde Ruh Terra, diğer yüzünde ise Beşinci Boyut yer alıyor. Ve madalyonu boydan boya kesen, her üç alemden de geçen delikler gibi, Kavşaklar, dünyalar arasında sıkışmış, bir nevi uzayda süzülen liminalite yerleridir."

"Beşinci Boyut nedir?" Loren sordu. Ve daha da önemlisi, diğer dördü neydi? Onlar hakkında teoriler duymuştu, Beşinci Boyut'un neye benzediğine dair teoriler, ama hepsi bu kadardı: teoriler.

Sabrine omuz silkti.

"Tüm bunlar doğru mu?"

Tekrar omuz silkti. "Eğer bunu tarih dersinde öğretiyorsa, doğru olmasa bile inanıyor olmalı."

"Neye inanıyorsun?"

Sabrine kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Efsaneler dünyamızın eskiden Ruh Terra ile bir bütün olduğunu söyler; ayrı değıllermiş. Yaşayanlar ölümlerle hassas bir denge içinde bir arada yaşarmış, ta ki bir gün büyük bir savaş çıkana kadar. Güce aç tanrılar ve tanrıçalar, kendilerinden daha aşağı gördükleri tüm varlıkların ölümüyle sonuçlanacak bir kıyıma başladılar." "Başta insanlar olmak üzere." diye eklerken ağzı buruştu.

Loren ürperdi.

"Ama bir tanrıça vardı ki ölümlüler için yumuşak bir kalbi vardı. Onları korumak için Terra'nın bir kopyasını yaratarak dünyaları ikiye böldü ve onları asla inmeyecek bir perdeyle ayırdı."

Peçe.

Sabrine şöyle devam etti: "Özellikle bir tanrı, planlarına müdahale ettiği için tanrıçaya kızgındı. Peçe atılırken ve kendisi sonsuza dek peçenin diğer tarafında, ölümlülerden ve diğer aşağı varlıklardan uzakta yaşamaya mahkûm edilirken, ona saldırdı. Ama artık çok geçti, Peçe onu uzaklaştırıyordu. Efsanevi siyah adamanttan bir bıçakla onu çenesinin hemen altından kesmeyi başardı. Ama ruhlar âleminde sonsuza dek kapana kısılmadan önce yapabileceği en fazla şey buydu."

"Ona ne oldu?"

"Efsaneye göre burada, bizim dünyamızda yaşamayı, ölümlülerin arasında dolaşmayı seçmiş. Kurtadamlar, cadılar, vampirler, hepimizin buradan geldiği söylenir. Ruh Terra'da kilitli kalan tanrı ve tanrıçalardan."

"Bayan Van Arsdell," diye seslendi profesör. Tam arkalarında duruyordu.

Sabrine hemen yüzünü ona döndü. "Evet, Bayan Ashby?" "Silahsızlandırma büyüünüzü görelim."

Loren'in aklından düşünceler geçiyordu. Sabrine'in ona verdiği defteri kapattı ve çantasına doldurdu.

Arcanum Kuyusu ve kopyasının yardımıyla, büyü bu isimsiz tanrıçanın binlerce yıl önce attığı Peçe'yi yırtıp açmıştı.

Loren, efsanedeki bu tanrılar kendi dünyalarına giden yolun yeniden açıldığını keşfederlerse ne olacağını öğrenmek istemiyordu.

"Bazen beni korkutuyorsun," dedi Kyle, Darien'in göğsündeki kalla zambaklarından birine gölge yaparken.

Darien, Diablo Tattoo'nun ana odasındaki siyah bir masanın üzerinde sırtüstü yattığı yerde, bir kolunu gözlerinin üzerine sarkıtırken homurdandı.

"Bugün konuşmuyorsun, tamam mı?" dedi Kyle, tek kullanımlık bir havluyla fazla mürekkebi silerken. "Anladım. Bana ne olduğunu anlatacak mısın? Dövme sanatçıları terapistlik de yaparlar, bilirsin. İkisine birden para ödemekten çok daha ucuza geliyor."

"Neden?" Darien mırıldandı, kelime neredeyse bir homurtuya dönüşmüştü.

Kyle durakladı, dövme tabancasının ucu yeni mürekkebin hemen üzerinde geziniyordu. Eldivenli elinin topuğu Darien'in göğsüne dayanmış, dövme makinesinden gelen titreşimler onu sarsıyordu. "Neden ne? Neden ben bir terapistim?" Gölgelelendirmeye geri döndü, birçok küçük arı sokması hissi Darien'i dinlenmeye yaklaştırdı.

"Hayır." Parmak eklemlerini gözlerine gömdü ve gözlerindeki uykuyu sildi. "Seni neden korkutuyorum demek istedim."

"Çünkü yeni mürekkep için buraya geldiğinizde sanki spa randevusu gibi davranıyorsunuz. Hiç irkilmiyorsunuz bile. İyi bir önlem için gözlerine salatalık da koyabilirsiniz."

"İyi hissettiriyor," diye mırıldandı, içinde dalgalanan yakıcı acıya odaklanarak. "Acıyı sevdiğimi biliyorsun."

"Evet, bu yüzden beni korkutuyorsun."

Dövme tabancalarının vızıltısı ve diğer müşteriler ile sanatçıların boş sohbetlerinin uğultusuyla aralarına bir sessizlik çöktü.

Darien, "Sence ben berbat durumda mıyım?" dedi.

Kyle'ın yüzüne yayılan gülümseme neredeyse hissediliyordu, Darien'in bakmasına bile gerek yoktu. "Elbette biliyorum. Bu bir soru mu?"

Darien kolunu kaldırıp Kyle'a baktı, Kyle tam da tahmin ettiği gibi sanat eserine bakıp sırtıyordu. "C a n ı n cehenneme. Ben sadece

ciddi."

"Ben de öyleydim." Kyle durakladı. Darien kolunu tekrar aşağı indirdi, buradaki loş ışık bugün güneş kadar parlaktı. "Bekle, sanırım seni anlıyorum. Berbat *durumda olduğumu* düşündüğüm için bana berbat durumda olup olmadığını soruyorsun. Sıcak mıyım yoksa soğuk mu?"

"Sıcak."

"Bunun senin kızla bir ilgisi var mı?"

Boğazından bir homurtu daha yükseldi; en fazla bu kadarını başarabildi. Kız arkadaşından bahsetmek kalbinin göğsünde parçalanmasına neden oldu.

Pazartesi gelmişti. *Aylardır* ilk kez hafta sonunun yarısını onsuz geçirmişti. Bazen onunla hafta içi bir gün geçirmeyi de başarıyordu ama hafta sonları... onun hafta sonları Loren'e, Loren'in hafta sonları da ona aitti. Birlikte oluşturdukları rutine kendini ne kadar sıkı bağladığını fark etmemişti ve şimdi bu rutin elinden sökülüp alındığı için kendini kaybolmuş hissediyordu. Kendisini eve götürecek bir pusula ya da ışık olmadan karanlık bir yerde sıkışıp kalmıştı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Kyle, sözleri Darien'in düşünceli halini keserek. "Neden tahmin etmeme izin vermiyorsun? Tahmin etmekte iyiyimdir."

Bir sessizlik dalgası daha çöktü, diğer konuşmaların mırıltıları Darien'in beynini kurcalıyordu. Bazen bu kadar keskin bir işitme duyusuna sahip olmaktan nefret ediyordu; istilacı ve çok gürültülü hissettiriyordu ve kafatasını yaran bir baş ağrısıyla savaştığı bugünkü gibi günlere katlanmayı daha da zorlaştırıyordu.

Sessizlik uzayınca Darien, "Bugün mü yoksa yarın mı tahmin edeceksin?" diye sordu.

"Düşünüyorum," diye mırıldandı Kyle. "Kız arkadaşın seninle çıkmaya başlamadan önce bir Karanlık Katil olduğunu biliyordu, değil mi?"

Darien alnına doğru bir yumruk oluşturup kaşlarının arasındaki ağrıyı sertçe bastırırken eklemleri alnına saplandı. "Her yerde herkes benim bir Kara Katil olduğumu biliyor."

"Giderek daha ateşli oluyorum, tamam mı?" Kyle'ın sözlerini yeni bir gülümseme kapladı. "Senin bir Karanlık Katil olduğunu biliyordu, ama belki de artık gerçekliği anlamaya başlamıştır."

"İgnis kadar sıcak."

"Tam isabet!" Kyle hırıltılı bir kahkaha attı. Darien içini çekti. "Herhangi bir tavsiyen var mı?"

"Pekala." Kyle boğazını temizledi. "İki başarısız evliliğim oldu, bu yüzden bu tür şeylerde pek iyi değilim. Ama madem sordunuz, ona zaman ve alan tanıyın derim. Bırak kendi başına halletsin. Bugün orada oturup homurdanmayı sevdiğin için tüm hikayeyi bilmiyorum ama belki biraz korkmuştur ya da başka bir şey."

"Çok korktu." O karmaşanın içine girdiğinde yüzündeki ifade... Bir daha asla görmek istemedi.

Kyle, "Tavsiyem hâlâ aynı," dedi. "Zaman ve mekân."

"Evet, ölmeden yapamayacağımı hissettiğim iki şey." Yumruğunu yüzünden kaldırdı ve duvardaki saate baktı. "Ne diyor bu?"

Kyle omzunun üzerinden gül şeklindeki saate baktı. "Saat bir." Başını iki yana salladı. "Yalancı sıçan piç. Lanet olası pilleri daha yeni değiştirdim." Ekose gömleğinin kolunu sıvadı ve saatini kontrol etti. "Neredeyse iki oldu."

Kahretsin, geç kalacaktı. "Gitmem gerek."

Kyle dövme makinesini kapattı ve taburesini geri çekerek Darien'e bacaklarını masanın kenarından sarkıtması ve ayağa kalkması için yer açtı. "Bu sefer güzel eserimi mahvetmemeye çalış, olur mu?"

"Söz vermiyorum." Darien bir taburenin üzerine attığı siyah uzun kollu kazağa uzandı.

"Bekle, bekle, bekle!" Kyle masanın yanındaki tekerlekli tepsiden bir tüp merhem ve bir rulo su geçirmez bandaj kaptı.

Bir heykel gibi hareketsiz duran Darien, Kyle dövmesine ince bir tabaka merhem sürerken saatin hareketsiz ibrelerini izledi. İş bittiğinde bölgeyi bandajla sardı, plastik Darien'in cildini dövmeden daha çok kaşındırıyordu.

"Bir saat," dedi Kyle. "Sonra bunları çıkarabilirsin."

Kyle uzaklaşır uzaklaşmaz Darien gömleğini giydi ve arabasının anahtarlarını bulana kadar kot pantolonunun ceplerini karıştırdı.

"Nereye gidiyorsun?" Kyle elindeki aletleri kenara çekip çalışma masasını ve tepsiyi dezenfektanla buğularken sordu.

"Malakai'yi almam gerek."

"Yine mi arkadaş?"

"Sanırım öyle de denebilir."

Kyle bileğinin tersiyle alnındaki teri silerek, "Birdenbire ölüm ilanında senin adını görürsem," dedi, "kimin yaptığını bilirim."

Darien kapıya yöneldi. "İntikamımı aldığından emin ol. Eğer beni toprağa gömen o şerefsizse, bunu yapmazsan varlığının sonuna kadar peşini bırakmayacağım."

"Not edildi."

"Görüşürüz," diye seslendi Darien kapıyı itip kapalı bir öğleden sonraya doğru yürürken, çanlar onun gidişiyle birlikte çalmaya başladı.

"Sonra görüşürüz."

-

Darien gri kapüşonunu kafasına geçirdi ve ellerini kollarından geçirerek arabasının yolcu koltuğunda oturan Malakai'nin yüzüne bilerek açık bir avuç içi ile vurdu.

Bir yumruk Darien'in şakağına çarptı, saldırı o kadar sert ve hızlıydı ki kafası pencereye çarptı, darbe yüzünü örten pamuk tarafından zar zor yumuşatıldı. Görebilmek için yakasını aşağı çekmeyi bitirdi ve kendi kapüşonunu düzeltirken Azrail'in öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzüyle karşılaştı.

Darien kaşlarını çatı. "Şaka kaldıramıyorsun, değil mi?"

Oldtown bölgesindeki bir sanayi bölgesindeydiler; depolama tesisleri, kimya tesisleri, çelik fabrikaları, hurdalıklar ve hepsi de yaşlılıktan ve bakımsızlıktan çürümeye yüz tutmuş bir avuç boş binadan oluşan göz kamaştırıcı bir alan. Şehrin üzerinde bir duman tabakası asılı duruyordu; kirlilik ve çorbamsı sıcaklık, bunaltıcı havayla daha da kötüleşiyordu.

Malakai dişlerini gıcırdatarak, sakalının altındaki çenesini esneterek, "Sen olduğun zaman değil," dedi. "Ayrıca, motorumu çizdiğin için sana bir borcum vardı." Orta konsoldaki bölmeyi açtı ve arabanın sahibiymiş gibi etrafı karıştırmaya başladı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Darien tersledi.

Azrail açılıp kapanabilir bir Stygian tuzu torbası çıkardı ve yüzüne doğru salladı. "Bunlardan biraz alacağım."

Darien onu elinden çekip aldı, plastik neredeyse yırtılıyordu. "Bunlar benim, hiçbirini alamazsın." Malakai çantaya doğru hamle yaptığında Darien çantayı onun ulaşamayacağı bir yere taşıdı. "Bunları neden istiyorsun?" diye sordu ve Malakai çantayı almak için hamle yaptığında çantayı tekrar yerinden oynattı.

Ona ulaşamayınca, bunun yerine Darien'in omzuna yumruk atmayı tercih etti. "Neden onları istediğimi sanıyorsun? Lanet olası bir pusu olma ihtimaline karşı!"

"Bu bir tuzak değil, bu adama güvenebiliriz."

"Belki de bize yardım etmek istiyordur," diye kuşkuyla söze başladı Malakai, gözleri abartılı bir yoğunlukla açılmıştı. "Ne olmuş yani? Patronuna güvenmiyorum."

"Ben de öyle, ama bunlara ihtiyacımız olmayacak, sadece boşa harcayacaksın." "Peki, seni tuz canavarı." Malakai oturduğu yerden kalkarak elini

gri kotunun arka cebinden çıkardı. Darien onun mürekkep kadar kalın ve siyah bir cam göz damlası şişesi çıkarmasını izledi. Başını geriye eğdi ve her iki gözüne üçer damla damlattı. Kapağı geri çevirdiğinde gözleri simsiyahtı ve gözlerinin etrafındaki ve şakaklarındaki ince deriden koyu çizgiler görünüyordu.

"Zehir mi?" Darien alay etti. "Gerçekten mi? O şeyin bağımlılık yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Malakai şişeyi tekrar cebine soktu. "Tuzunu paylaşmayacaksın, o yüzden bunu yapmak zorundayım."

"Ne zaman paranoyak oldun?" Darien siyah tuz torbasını tekrar bölmeye atıp kapağını kapatarak sordu.

"Ben paranoyak değilim, akıllıyım. Ve belli ki sen zeki değilsin." Malakai kapısını açtı ve çizmeli ayağını nemli kaldırıma koydu. "Geliyor musun, gelmiyor musun?" Arkasına baktı, saçları rüzgârda sallanıyordu. "Sen neye bakıyorsun, aptal?"

"Korkunç görünüyorsun." Darien Venom'u sadece bir kez almıştı ve o da iki yıl önceydi. Bir gece kulübünde zil zurna sarhoşken bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüş ve tökezleyerek banyoya girdiğinde yansımasını görünce neredeyse ödünü koparmıştı. Bardağı bile kırmış olabilirdi ama tam olarak hatırlayamıyordu.

Malakai gülümsediğinde, keskin gümüş köpek dişleri ve siyah damarlı gözlerin birleşimi Darien'e Strangler Fig'in altındaki canavarı hatırlattı. "Güzel," dedi Malakai. "Böylece bir pusu planlıyorlarsa, bizimle uğraşmadan önce iki kez düşüneceklerdir."

Evet, bu muhtemelen doğrudu. Venom cehennemliklerin büyü depolarına Stygian tuzlarından daha derinlemesine dalmalarını sağlıyordu ama tuzlardan farklı olarak bunun ağır bir bedeli vardı. Sadece bağımlılık yapmakla kalmıyor, aynı zamanda yığınla

Bir kişinin Venom kullanırken erişebildiği sihir, Kandırma'ya yakalanma riskini neredeyse on kat artırıyoru.

Malakai devam edip Venom'la uğraşabilirdi ama Darien geçecekti. Yıllar önce uyuşturucuyu bıraktıktan sonra tekrar uyuşturucuya başlamak için bu kadar yol kat etmemiştir. Kot pantolonu ve kapüşonuyla gizlediği kalçasına yakın duran silahını düzelitti ve arabadan indi.

Finn onları bir hurdalığın kapısının yanında gri bir sedanın içinde bekliyordu. Darien ve Malakai park alanını geçerken botları çamur birikintilerine sıçradı ve martılar depo çatılarındaki tünelerinden vırakladı. Her ikisi de kapüşonlarını yukarı kaldırarak, alanın ıssız görünmesine aldırmadan yüzlerini gözlerden gizledi. Darien yine de görüşüyle çevresini taradı; binaların duvarlarına, eski araçların paslanmış iskeletlerine, ağaçlara ve tepedeki yolları kaplayan çimento barikatlara baktı.

Araçtan birkaç metre uzaklaştıklarında Finn sürücü tarafından indi ve kapıyı kapatırken motoru çalışır halde bıraktı. Arabanın üzerinde büyüler vardı ama Darien içeride başka kimsenin olmadığını anlayacak kadar görebiliyordu.

Finn elleri ceketinin ceplerinde, rahat adımlarla yaklaşırken çamur ezildi. "Bunun tuhaf olduğunu kabul etmeliyim," dedi Finn.

"Bizim için de bir o kadar tuhaf," diye yanıtladı Darien. Etrafa sivri bir bakış fırlattı. "Desteyiniz nerede?"

"Onlara ihtiyacım yok. Size güveniyorum çocuklar."

Malakai alaycı bir homurtu çıkardı. "Bu oldukça cesurca. Sizin gibi parlak dedektifler için destek almak bir gereklilik değil mi?"

"Otuz dördüncü caddede beklemedeler." Çenesini yukarıya doğru salladı. "Bana inanmıyorsan git bir bak."

Malakai sinirli bir şekilde homurdandı.

Finn kaşlarını çatarak Malakai'nin gözlerinin etrafındaki koyu renkli ağa baktı. "Şu anda seni Venom'la kafayı bulmuş görmüyormuş gibi yapacağım."

Azrail sağ elini kapüşonunun cebinden çıkardı ve Finn'e orta parmağını gösterdi.

Darien arka cebine uzanarak, "Pekâlâ, bu kadar sidik yarıştırmak yeter," dedi. "Gaven'in en yeni rotası ve birkaç isimle ilgili güvenini aldım.

Toplu alım yapan eski müşteriler." Gaven'in Avukat'ta kendisine verdiği rotanın fotokopisini çıkardı ve Finn'e uzattı.

Finn kâğıdı açıp tararken uzaklarda bir fırtına gürledi. Darien yağmurun kokusunu alabiliyordu; yıldırım tehdidiyle daha da keskinleşen topraksı bir koku, ona elektrik kıvılcımlarını hatırlatan keskin bir koku.

"Peki, plan nedir?" Darien sordu. "Satıcı istihbaratı istediniz, ben de size satıcı istihbaratı getirdim. Şimdi söyle bana, onları parmaklıklar ardına atana kadar ne kadar süre bu adamlara tahammül ediyormuş gibi yapmam gerekiyor."

"Bu sadece bir rota," diye içini çekti Finn, çenesindeki kara sakalı okşayarak. "Tek bir rota ve Gaven'ın sana henüz tam olarak güvenmeyecek kadar zeki olduğunu düşünürsek muhtemelen geçici bir rota ve onların ya da alıcılarının erzaklarını nerede tuttuklarına dair bir yer yok." Elinin tersiyle kâğıda vurdu ve başını salladı.

"Kaç tane istiyorsun?" Darien tersledi. "Bunu ne kadar uzun süre yaparsam, o kadar riskli olur."

Finn çabucak, "Bu da bir başlangıç, şikâyet etmiyorum," dedi. Kâğıdı yeniden katladı ve ceketinin içine soktu. "Önümüzdeki kısa süre boyunca Gaven'ı izlemeni istiyorum, bu rotayı sık sık kullanıyor mu yoksa tek seferlik bir şey mi diye bak ve malzemelerini nerede sakladığını öğrenmeye çalış. Sattığı bu adamlar... bu silahları binlerce olmasa da yüzlerce satın alıyorlar. Onların ve Gaven'ın alaşağı edilmesi gerekiyor."

Angelthene'deki çete faaliyetleri, tıpkı uyuşturucu sorunu gibi, tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Her gün insanlar ölüyordu. Daha birkaç hafta önce bir Kan Çubuğu saldırısı sonucu ölen birkaç öğrenci de dahil olmak üzere masumlar çapraz ateş altında kalıyordu - asla yaşanmaması gereken korkunç bir trajedi. Sadece Angelthene değil, tüm Witheredge eyaleti söz konusuydu ve Gaven ve adamları bu suçları körükleyen tedarikçilerdi, denizaşırı ülkelerden Kan Büyüsü yüklü sihirli çubuklar getiriyorlardı. En azından söylentiler bunu iddia ediyordu. Ancak Gaven köklerini derinlere gömmeye dikkat ediyordu. Darien, silahlarını nereden temin ettiğinin iddia ettiğinden çok daha yakın olduğuna bahse girmeye hazırды.

Darien, "Malzemeleri nerede tuttuklarını öğrenir öğrenmez Gaven'ı, adamlarını ve müşterilerini tutuklamayı istiyorum. Anladınız mı?"

Finn, "Nolan'a soracağım," diye cevap verdi. "Ama bunun bir sorun olmayacağına eminim."

Darien soğuk bir sırıtışla Malakai'ye dolu dolu bir bakış attı.

"Sorun olmayacak mı?" diye sorarken Azrail'in gözleri uğursuz bir siyahla parlıyordu.

Darien, "Bana Nolan'ın Angelthene'deki silah tüccarlarının ortadan kaldırılmasını istediğini söyledin - *Gaven*'ın ortadan kaldırılmasını istiyor. Ben onun yakalamaya karar verdiği her pisliğin peşine düşecek bir emir eri değilim." İstese bile bu imkânsız olurdu. Nolan'ın en büyük balığı alaşağı etme arzusunu anlasa da, tüm Blood Staves operasyonunu çökertmenin aptalca bir iş olacağı gerçeği ortadaydı. Ayrıca, MPU'nun -Karanlık Avcıların değil- işi buydu, bunun için para alıyorlardı ve bu muhtemelen sonsuza dek sürececek bir savaş olacaktı. Gaven ve adamlarını hapsetmek işi yavaşlatacak ve onlara nefes almaları için zaman kazandıracaktı şüphesiz ama sonuçta bu, devam eden ve nihayetinde nafîle olan büyük bir kaz kovalamacasıydı.

"Biliyorum, biliyorum," diye iç geçirdi Finn. "Sen Gaven için endişelen, ben de Nolan için endişeleneyim."

"Öyle olsa iyi olur."

Alacakları en büyük teşekkür gibi görünen keskin bir baş hareketiyle Finn aracına yöneldi. "İrtibatta kalalım."

Malakai, Darien'le birlikte çamurlu arazide yürürken Finn'in duyamayacağı kadar kısık bir sesle dedektifi taklit etti.

Malakai, "Bunun yerine şu Nolan denen adamı bulup bizi bu şekilde manipüle edebileceğini düşündüğü için sıska boynunu kırmaya ne dersiniz?" dediğinde neredeyse arabasına dönmüşlerdi.

"Gaven işin içine girene kadar ben de bunu tartışıyordum."

"Onun yerine kışını öldürebiliriz." Keşke o kadar kolay olsaydı. "Nerede yaşadığımı biliyor."

Malakai yürümeyi bıraktı. "Kahretsin, ciddi misin?"

"İşte bu yüzden bunu yapıyorum," diye itiraf etti Darien. Hâlâ bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordu. Darien ya da diğer Şeytanlardan biri söylemediği sürece kimse Cehennem Kapısı'nın yerini öğrenememişti. "Ve evimi terk edip bir korkak gibi kaçacak değilim. Çürümek için Blackwater'a gidiyor ve onu oraya koymak için kaç kişinin hayatına son vermem gerektiği umurumda değil."

Tekrar arabaya doğru yürümeye başladılar ve tam arabaya binmek üzereydiler ki Malakai omzunun üzerinden Finn'in yolda ilerlediğini gördü, tekerlekler neredeyse gölet olan derin su birikintilerinden geçiyordu, Angelthene'de toprak suyu ememeyecek kadar kuruydu. "Ona güvendiğine emin misin?"

"Hayır. Güvendiğim çok fazla insan yok ama o beni ve kaynaklarımı kullanırken ben de onunkileri kullanıyorum."

Malakai kapısını açtı. "Benden istediğiniz başka bir şey var mı? Yapmam gereken bir tahsilat var..." Telefonunu kontrol etti. "Bir saat."

Darien arabaya bindi. "Benimle saat dörtte White Garden'da buluşmanı istiyorum."

Bunu başarabilir misin?"

"Yapabileceğime eminim."

"Ve birkaç Azrail'e Gaven'e benim için göz kulak olmalarını söyle, olur mu?" Channary'den yardım istemek yerine Orakçılara güvenmeyi tercih ederdi, en azından şimdilik. Dominic ve Conrad teklif etmiş olsalar da Melek arkadaşlarını da bu karmaşanın içine sürüklemek istemiyordu.

Malakai kendini yolcu koltuğuna attı ve kapüşonunu silkeledi. "Brodie ve Macen..." diye karar verdi nefesinin altında, telefonunda bir konuşma başlığı açarken. "Yakalanmama konusunda iyiler." Başparmağını ekranın üzerinde gezdirerek durakladı. Siyah gözleri Darien'in yüzüne kaydı. "Gaven'ı nerede bulabilirler? Takip edilebilir mi?"

Darien arabayı çalıştırıp çamur sıçratarak yola çıkarken başını salladı. "Aurası her zaman gizlidir." Muhtemelen bir Avertera tılsımı, bulunması giderek zorlaşan nadir bir mücevher parçası tarafından. Yeni bir tane alması ve cadı bir dahaki sefere gecelediğinde Loren'e iletmesi için Dallas'a vermesi gerekecekti. Şu anki tılsımın yakında bitmeyeceğine güvenmiyordu.

"Elbette," diye mırıldandı Malakai.

"Ama Şeytanın Avukatı'nı sık sık ziyaret ediyor." Darien kapüşonunu geriye itti. "Bulmak zor olmasa gerek."

"Elbette," dedi Malakai tekrar, bu kez duygusuz bir kıkırdamayla.

Malakai'yi kamyonetini bıraktıkları yere geri götürürken Darien'in kafasında düşünceler dönüp duruyordu. Araba otuz dördüncü sokaktan aşağı inerken, Finn'in sözde desteğinin bölgede olduğuna dair herhangi bir belirti olup olmadığını anlamak için yolu taradı, ancak geride onlara dair hiçbir ipucu yoktu, yolun kenarı boyunca uzanan çamurda lastik izleri bile yoktu. Belki de dedektif

Buraya tek başına gelecek kadar onlara güveniyordu ama Darien bunun adamı cesur mu yoksa düpedüz aptal mı yaptığına karar veremiyordu.

-

Malakai arabadan iner inmez, Blood Bath ile Queens of the Damned arasındaki ara sokağa park ettiği beyaz kamyonunun şoför koltuğuna atlarken Darien'e orta parmağını salladı ve Darien düşünmeye başladı. Oldtown'dan çıktı ve kendisini Angelthene Bulvarı'na götürecek olan otoyola girdi.

Altı şeritli sabit trafikte ilerlerken direksiyonu kısmen diziyle tutarak arka koltuğa uzandı ve ceketini aldı. Yolcu koltuğuna attı ve ceplerinden birinde telefonunu buldu. Hızlı aramada Tanner'ı buldu ve ARA tuşuna bastı.

Hacker üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "N'aber?" Kelime boğuktu ve çiğneme ile noktalanıyordu.

"Bu sefer ne yiyorsun?"

"Donutlar." Arka planda kağıt mendil kırıyordu. "Çırpıcı Cadı en iyi bal sırnı yapar."

"Bunu aklımda tutacağım. Dinle, eğer bir dakikan varsa, benim için bir şey araştırabilir misin?"

"Elbette. Old Trusty burada." Tuşlar şakırdadı. Darien onun dizüstü bilgisayarında oturum açtığını tahmin etti.

"Sihirli Koruma Birimi'nden Dedektif Nolan'ı bulmaya çalışın."

"Onun hakkında bir şeyler bulmamı mı istiyorsun?"

"Onunla ilgili *herhangi bir şey* bulmanızı istiyorum, ne olduğu umurumda değil. Bir fotoğraf, bir doğum tarihi, bir adres, lanet bir evlilik cüzdanı, umurumda değil."

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Sadece dikkat ediyorum," dedi Darien, şu anda bulunduğu şeritten daha hızlı ilerleyen şeride doğru hızlanarak. "Hepimiz için."

"Bir Dedektif Nolan, hemen geliyorum." Hoparlörden gelen bir geçirme sesi Darien'in telefonu kulağından çekmesine neden oldu.

"Siktir Atlas. Bu iğrençti."

"Özür dilerim." Yine geçirdi ama en azından bu sefer sessizdi.

"Seni sonra ararım." Darien telefonu kapatmak üzereyken gözüne bir şey takıldı ve elini durdurdu.

İleride, arka lambaları kırmızı yanan birkaç şeritli trafik vardı.

"Ah, kahretsin." Darien frene bastı, lastikler son yağmurdan beri kurumamış su birikintilerinde çekiş gücünü kaybetti. Araba yalpalayarak dururken, tampon önündeki arabayı kıl payı farkla ıskalayınca direksiyon elinde titremeye başladı.

"Ne?" Tanner sordu.

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Angelthene Bulvarı'ndaki ışıkları hâlâ tamir etmediler." Kalendae'den kısa bir süre sonra, muhtemelen Arcanum Kuyusu'nun kopyasından kaynaklanan bir yan etkiyle, titizleşmeye başlamışlardı. Ancak birkaç bozuk ışık, yok olmuş bir şehir ve yaklaşık dokuz milyon insanın ölümünden çok daha küçük bir bedeldi. "Bu gece görüşürüz. Bana bir çörek ayırır mısın?"

"Çok geç. Şu anda sonuncusuyla ziyafet çekiyorum."

"Pislik." Tanner'ın kahkahasının ortasında telefonu kapattı ve telefonu bardak tutucusuna fırlattı, bozuk paralar bardak tutucusunun dibinde şingirdiyordu.

Darien bas sesler hoparlörleri titretene kadar müziğin sesini açtı. Arabayı ileri doğru sürerek camdan kaldırımın kenarından akan suya, çöp ve molozlarla tıkanmış rögarlara baktı. Dört yönlü bir durağa dönüşen kavşaktan geçmek biraz zaman alacaktı, bu yüzden müzik düşünmemesine yardımcı olacaktı.

Yumuşak bir rock şarkısıydı - en sevdiği şarkı. Gökyüzünden yeni bir yağmur dalgası düşerken kendini şarkının ritmine kaptırdı. Damlacıklar ön cama sıçradı ve silecekleri çalıştırdı.

Başka bir yağmurlu gün, başka bir kırık ışık ve tam olarak güvenmediği başka bir insan.

-

Darien kavşağı geçtiğinde uyumaya hazırdı. Angelthene Bulvarı'nda hızla ilerledi, arabayı altı şeritli trafiğin içinden geçirdi, ayağını gaza doğru sürükleyen yoğun trafik sıkışıklığından kurtulmaya hevesliydi, içinde bir kazaya neden olma arzusu uğulduyordu

Kan. O trafikte bir dakika daha kalsaydı, iş i bitmiş olacaktı.

Yağmurun uğultusu ve motorun homurtusu, gelen bir aramayla bardak tutucusunda tıkırdayan telefonunun sesini neredeyse bastırıyordu. Telefonu eline aldı, arayanın kimliğini okurken bir yandan da yanından geçmekte olduğu arabalara bakıyordu.

Ekrandaki isim çok sık gördüğü bir isim değildi. Araması telesekretere düşmeden hemen önce, midesinin düğüm düğüm olduğunu hissetmesine aldırmadan cevap verdi. "Sab. Neler oluyor?"

"Az önce Loren'le telefonda konuştum," diye cevap verdi Sabrine, cümle kötü sinyalden dolayı çatırdıyordu.

Darien sesi yükseltti. "Neler oluyor?" dedi tekrar, cihazı kulağına dayayarak.

"Babasının onu aradığını ve evine hırsız girdiğini söylediğini anlattı. Seni aramamı istedi mi bilmiyorum ama bilmen gerektiğini düşündüm. Onunla buluşmaya tek başına gitmiş. Her yer mahvolmuş-"

"Yola çıkıyorum." Telefonu kapattı ve kucağına koydu.

Dikiz aynasından hızlıca kontrol ettikten sonra direksiyonu sağa kırdı ve keskin bir U dönüşü yaptı. Kornalar çaldı ve lastikler gıcırdadı, araçlar çarpışmaktan kıl payı kurtularak durdu.

Bu kez farklı bir rota izledi ve Oceana bölgesine doğru uçarken dört yönlü bir durağa dönüşen kavşaktan uzak durdu.

Loren yalnız kalmak istemiş olabilirdi ama istese de istemese de bugün bunu elde edemeyecekti. Erasmus babası olsa da tuhaf bir adamdı ve Darien onunla yalnız kalmasını istemiyordu, özellikle de geçen haftaki başarısız yemekten sonra. O geceye kadar Darien Erasmus'a şüpheyile yaklaşmıştı ama kızının sorularına cevap verme konusundaki isteksizliği Darien'in onun hakkındaki hislerini değiştirmişti ve Loren'in güvenliğini kendi başına evine girerek riske atmak istemiyordu, özellikle de biri eve zorla girdikten sonra.

Bütün bunları aslında onu görmek için bir bahanesi olsun diye kendine söylediğini biliyordu. Belki bu onu berbat bir erkek arkadaş yapıyordu ama onu koruması gerekiyordu. Ve lanet olsun, ona artık bunu istemediğini söyleyeceği güne kadar ona bakmaya devam edecekti.

Ev harabeye dönmüştü.

Ön kapının yanındaki kırık pencereden fırlayan cam parçaları, Loren beton basamakları çıkarken spor ayakkabılarının altında çıtırdadı. Kapı aralık bırakılmıştı ve evin içindeki yıkım Loren'in durduğu yerden görülebiliyordu.

Mobilyalar devrilmiş, bazıları parçalara ayrılmıştı. Görünürdeki her pencere paramparça olmuştu. Perdeler çubuklarından koparılmış, tabaklar dolaplardan fırlatılmış, resimler duvarlardan sökülmüş, çerçeveleri parçalanmıştı.

"Baba?" Loren eşikten adımını atarken seslendi, ayaklarının altında daha fazla cam çıtırdıyordu. Evin üzerinde büyü olmaması ona kendini ağırlıksız hissettiriyordu; davetsiz misafirleri dışarıda tutmaya programlanmış kapılardan girmeye o kadar alışmıştı ki, ne zaman büyü olmasa, kendini toplum içinde çıplakmış gibi ya da bir uzvu uzun süre aynı pozisyonda kaldığı için uyuşmuş gibi hissediyordu.

Bu tedirgin ediciydi ve davetsiz misafirlerin büyüleri kapatmayı nasıl başardıklarını merak etmesine neden oldu. Büyü sistemlerini hacklemek inanılmaz derecede zordu, bu yüzden Tanner ve onun kadar yetenekli olan diğer birkaç kişi bu kadar yaygın bir üne sahipti. Bu bir Kara Katil evinin ya da onun kadar güçlü birinin işi olmalıydı.

Erasmus oturma odasının ortasında duruyordu, etrafı kırık mobilyalar ve parıldayan camlardan oluşan bir okyanusla çevriliydi.

Kalbi boğazına düğümlenen Loren, hiçbir şeye basmamaya dikkat ederek koridorda ilerledi.

"Baba," diye tekrar seslendi. "Ne oldu burada? Yaralandın mı?"

Star'a şükürler olsun ki yüzünde hiçbir travma izi yoktu. Ama gözleri boş ve görmüyordu, teni hayalet gibi solgundu. Okullar kapanmadan kısa bir süre önce onu aramıştı ve o da elinden geldiğince çabuk gitmişti.

"Baba," diye tekrar denedi. Ona yaklaşırken elini uzattı, yere düşmüş, gölgesi ezilmiş ve yırtılmış bir lambanın üzerinden geçti.

Sanki sersemlikten kurtuluyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Birkaç saniye sonra kızın uzattığı elini kendi elinin içine aldı. Parmakları buz gibi soğuktu ve titriyordu. "Ben iyiyim Loren. Neyse ki bunu yapan her kimse çoktan gittikten sonra buraya geldim."

"Cyra nerede?"

"Dün şehirden ayrıldı." Elini gömleğinin cebine attı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bunu tezgahın üzerinde buldum."

Loren kâğıdı aldı ve açtı. Erasmus evinin enkazına bakmaya devam ederken o hızlıca okudu.

Erasmus,

Kızınızı bulmanıza yardımcı olmak benim için bir zevkti, ancak artık kendi evime dönme vaktim geldi. İkinize de en iyi dileklerimi sunuyorum ve içtenlikle sizi affedecek bir kalp bulmasını umuyorum. Loren'i görürseniz, lütfen ona ruhundaki ateşin sönmesine asla izin vermemesini söyleyin. Bir gün onu çok iyi yerlere getirecektir.

Ateşle beni, Phoenix,

Cyra

"Bu bir veda mektubu," dedi. Başını kaldırıp Erasmus'a baktı. "Neden ayrıldığını sana söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Uyandığımda çoktan gitmişti." "Sence bununla bir ilgisi var mı?"

Erasmus düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. "Hayır. Bir süredir eve dönmekten bahsediyordu."

Loren mektubu tekrar taradı. "Bu ne anlama geliyor? Sonunda ne yazıyor?" Tam Erasmus'a gösterecekti ki ayaklarının altında çıtırdayan cam sesi ikisinin de kapıya doğru dönmesine neden oldu.

Darien'in konağa girdiğini görünce Loren'in midesi ve kalbi aynı anda yerinden oynadı. Ağzı kurudu ve avuç içleri terledi. Darien yaklaşırken boşta kalan elini kalçasına sildi. Sabrine ya da Dallas onu aramış olmalıydı; eve zorla girildiğini söylediği tek kişiler onlardı.

Kara Katil etrafındaki dağınıklığa göz ucuyla bile bakmadı. Parçalanmış resimlerin üzerine basarken, camlar botlarının altında kırılırken ve mobilyaları tekmeleyerek yolundan çekilirken yoğun bakışlarını ona sabitlemişti

-Sert değil ama hareket ettirecek kadar. Adamın yüzündeki ifadeyi okuyamadı. O kadar çelişkili ve kafa karıştırıcıydı ki, neredeyse tamamen yabancı biri gibi görünüyordu.

Ama hiçbir yabancı kalbinin göğsünde bu kadar erimesine, midesinin bu kadar düzensiz bir şekilde çırpınmasına neden olamazdı. Avuçları ona dokunma arzusuyla karıncalandı ve bakışlarını özlemle onun mürekkepli ellerine takıldı. Bunlar korktuğunda onu tutan, incindiğinde onunla ilgilenen ellerdi ve şu anda onları üzerinde görmekten ve olan biten her şeyi unutmaktan başka bir şey istemiyordu.

Onun bakışlarını ilk kıran Darien oldu. Durup gözlerini kırıştırarak görüşünü yerine getirdiğinde ondan sadece birkaç metre uzaktaydı.

"Bunu kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?" Siyah gözleri enkazı didik didik ederek herhangi bir ipucu aradı. Bu derin ses, şimdi bile, içine düştüğü tuzaktan dolayı kendinden nefret etmesine neden olan o soğuk kenarıyla bile, omurgasından aşağıya ısı damlatmayı asla başaramadı.

Loren kendi sesini bulamadan Erasmus sesini buldu. "Korkarım en ufak bir ipucu bile yok."

"Eve büyü mü yaptınız?" Darien oturma odasına girip duvarları, pencereleri ve kapı aralıklarını tararken botları vuruyordu.

Erasmus ensesini kaşıyarak, "En iyi koruma bu değildi," diye itiraf etti. "Ama biraz vardı."

"Ne kadar ödedin?" Darien ayaklarının dibindeki dağınıklığı karıştırmak için eğilerek sordu. Fırtınalı günün alaca ışığı pencerelerden içeri süzülürken, arkaya taranmış saçları taze katran gibi parlıyordu.

"Elli bin."

Darien kara kirpiklerinin altından ona bir bakış fırlattı. "Elli bin," diye tekrarladı, iğrenmiş görünüyordu. "Neredeyse bunu sen istedin."

"Darien," diye fısıldadı Loren, onun adı, durduramadan dudaklarından süzüldü.

Ona ayırdığı bakış o kadar kısaydı ki, bir bakış olarak bile sınıflandırılmazdı. Bu durumdan incinmemeye çalışarak, kendisine bu bakışları atanın kendisi olduğunu hatırlattı.

Dün gece onu Cehennem Kapısı'nda bırakan kişi, telefonuna geri dönmeyen ya da basit bir mesajla konuşmaya başlamayan kişi.

Roller tersine dönseydi nasıl hissederdi?

Darien yerden kalktı, camlar çizmelerine çarparak çınılıyordu. "Umbra Forumu'ndan sana birkaç güvenlik büyüğü getireceğim," dedi gözlerindeki Görü'yü kırıştıtararak. "Bunlar kurulduktan sonra buraya geri dönmen güvenli olacaktır ama yerinde olsam bundan sonra gözümü dört açardım."

Erasmus başını sallıyordu. "Paranı benim için harcamanı istemiyorum, Darien."

"Ve kız arkadaşımın kötü korunan bir eve gelmesini istemiyorum," diye cevap verdi Darien soğuk bir şekilde. "Kızını bulmak için üç milyon altın mynet ödemeye razıydın, ama şimdi bulundu diye onu korumak için gerekli önlemleri almaya bile zahmet edemiyor musun?"

Erasmus bakışlarını ayaklarına indirdi. Utanç yanaklarını renklendirmişti. "Sorun değil," demeye çalıştı Loren, sesi kısıktı.

"Hepimiz hata yaparız-" "Evet, yaparız, değil mi?" Darien sözünü kesin bir dille kesti.

Bunu hak ettiğini düşünüyordu ama adamın kendisine bakarken gözlerinin boş bakmasından nefret ediyordu. Göz kırpmıyordu. Hareket etmiyordu. Zar zor nefes alıyordu.

Sonunda yüzündeki buzlar çözüldü. Kendi yüzünün neye benzediğinden emin değildi, ama adam orada bir şey görmüş olmalıydı, çünkü babasına bu konuda baskı yapmayı bıraktı ve oturma odasından çıktı, yanından geçerken o kadar yakın yürüdü ki kolu neredeyse onunkine değecekti.

"Otel için de mi paraya ihtiyacın var?" Darien koridorda ilerlerken omzunun üzerinden seslendi. Bu kez sorusunda düşmanlıktan eser yoktu. Kapı hâlâ aralıktı. Yağmur ön basamakları dövüyor, yolun karşısındaki palmiye ağaçları rüzgârla savruluyordu.

Erasmus kibarca, "Sanırım bunu tek başıma halledebilirim," diye cevap verdi. "Bunu benim çağırmamı ister misin?"

"Yapabilirim."

Loren'in ayakları Darien'e doğru sürüklendi. Onları durmaya zorlamak zorunda kaldı ve tam bunu başarırken Darien'in kendi hızını yavaşlattığını gördü. Koridorun yarısına kadar oyalandı, elleri şimdi ceketinin ceplerindeydi, eve bakıyor ama aslında hiçbir şey görmüyordu.

Hırsızlığın Darien'ı çok az ilgilendirdiğini ve buraya gelmesinin nedeninin çok küçük bir parçası olduğunu biliyordu.

Erasmus onun yanına geldi ve elini omzuna koydu. "İkinizi biraz yalnız bırakacağım. Zaten bazı eşyalarımı toplamam gerekiyor." Kız cevap vermeden önce merdivenlere doğru yürüdü.

Babası artık yokken ve Darien ondan sadece birkaç adım uzaktayken, bakışlarını yerden kaldıramadığını fark etti. Ne yapacağını şaşırmıştı. Dili donduğu için ona gerçeği söyleyemiyordu ama yüzüne karşı yalan da söylemek istemiyordu. Onunla konuşmak cevaplayamayacağı soruları garantileyecekti ama bu sessizliğe daha fazla dayanamadı. Darien onun bir şey söylemesine fırsat vermeden konuştu, ki bu noktada ağzından ne çıkacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı düşünülürse bu yeterince iyiydi. İmperator'un büyüsunün ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu. ve bunu öğrenmek konusunda isteksizdi.

"Hey," dedi Darien usulca. Bu tek kelime karnında hissettiği derin bir gümbürtüydü. Teninin üzerinde sıçradı ve kalbinin onun keskin kulaklarının fark edeceğini bildiği bir şekilde takla atmasına neden oldu.

Yavaşça gözlerini onun yüzüne kaldırdı.

Geniş ağzı sert bir çizgi halindeydi ama bakışlarında daha önce olmayan bir şefkat vardı. "İyi miyiz? Sen ve ben?"

"Evet," diye fısıldadı. "Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı neşesiz bir gülümsemeyle. "Ne demek *neden*? Beni terk ettin Loren. Hiç... hiç konuşmadık." Bir duraklama oldu ve sonra boğuk bir fısıltıyla ekledi, "Beni korkuttun." Bu cümle sonunda onun yüzündeki o yabancı ifadeyi tanımasını sağladı. Ona kızgın olduğu için bu kadar soğuk ve ilgisiz davranmıyordu.

Bunu yapıyordu çünkü korkuyordu. Bu, nedenini tam olarak anlamadan kalbinin kırılmasından korktuğu için kalbini koruyan bir adamın yüzüydü.

Özellikle de Ivy'nin çıkmaya başlamadan önce ona söylediklerini hatırlayınca -Darien'in kabul etmek istemediği kadar çok incindiğini- kendi göğsü de çatırdadı.

Doğru kelimeleri bulmak için çabalarırken, kalbinin neredeyse ikiye ayrılmasına neden olan çatlağın genişlediğini hissetti. "Her şey yolunda, Darien." İnandırıcı olmaya çalıştı ama başarılı olduğundan emin değildi. "Ben sadece... Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, hepsi bu." Darien'in yanında kalıp ona neler olup bittiğini anlatamazsa, kendini tehlikede bulabilirdi. Solgun Adam ona Şeytan'ın

ölecekti ve yaratığın kehanetinin asla gerçekleşmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Darien'in onsuz hayatta olması, onun yüzünden ölmesinden daha iyiydi. Ondan uzak durmak onu ne kadar kırarak olursa olsun.

"Seni bu gece görebilir miyim?" Bu soru gözlerinden sıcak yaşların akmasına neden oldu. "Seni yıldızları görmeye götüreceğim. Gökyüzünün açık olması gerekiyor."

"Bugün Pazartesi." Sesi son kelimedede kesildi.

"Seni erkenden geri getireceğim, söz veriyorum-
"

"Alana ihtiyacım olduğunu söyledim." İmperator onu bir dahaki sefere çağırdığında, üzerinde çalışabileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Büyüsünü kullanmanın bir yolunu bulamazsa, sadece onu öldürmekle kalmayacak, Darien'i de öldürecekti. Acınası bir şekilde ekledi, "Ve yetiştirmem gereken bir sürü ev ödevim var."

Yüzündeki ifade ona tam olarak ne düşündüğünü söylüyordu: Ne zamandan beri ev ödevleri onu kendisinden uzak tutuyordu?

"Şehirden ayrılmak istemiyorsan sorun değil, yıldızları başka bir zamana saklayabiliriz. Akşam yemeği yemek ister misin? Lakehouse'u denemek istediğini söylemiştin."

Başını eğdi, gözyaşlarını zorlayarak geri çekerken göz kapakları kapandı. Ne kadar acıtacak olursa olsun bu işi bitirmek için kendini zorladı. Çenesini kaldırıp gözlerini açtığında ifadesini soğukkanlı ve sakin tuttu, gözyaşlarının tüm izleri silinmişti. "Belki gelecek hafta, tamam mı?"

Aralarında uzanan sessizlik korkunç derecede gürültülüydü. Ciğerlerine ve kalbine baskı yapıyor, az önce zorla uzaklaştırdığı gözyaşları geri gelmekle tehdit ediyordu.

Darien cevap verdiğinde, tek bir kelimeyle karşılık verdi ve bu da onun hissettiği kadar titrek ve kırıktı. "Tamam."

"Buna saygı duyabilir misin?" Bu sorunun dudaklarından süzülüşü, korkunç derecede düz ve uzak, onu incitmekten vazgeçmek için kendi kalbini sökmek istemesine neden oldu.

"Evet," diye nefes aldı. "Evet, tabii ki."

Arkasını dönmek zorunda kaldı. Titreyen ellerini kapüşonunun cebine sokup Cyra'nın mektubunu avucunun içinde buruşturarak uzaklaşmak zorunda kaldı. Mutfığa doğru ilerledi, Darien'le arasına biraz mesafe koymazsa kendini ona atacağını ve tüm bu olanları unutacağını biliyordu.

Buna gerçekten inanması kalbini kırmıştı. Onun için yaptığı onca şeyden sonra, o filo yüzüğünü parmağına taktıktan sonra ondan bu kadar kolay vazgeçecek kadar gerçek aşkı hak etmediğine inanması-

"Seni seviyorum," dedi Darien. İfade o kadar duygu yüklüydü ki, hava onunla elektriklendi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça, o kadar yavaştı ki sanki hiç hareket etmiyormuş gibi hissediyordu, onunla yüzleşmek için döndü.

"Geçen gece gördüğün şey..." Kelimeler için savaştı. "Bunun ben olmadığımı bilmeni istiyorum. Bu benim tamamım değil, sadece kırık bir parçam. Ama düzeltmeye çalışıyorum, söz veriyorum-"

"Darien." Adı kadının dilinde titriyordu. "Sorun yok."

"Sana istediğin kadar zaman vereceğim," diye ısrar etti. "Eğer bir haftaya ihtiyacın varsa, sana bir hafta veririm. Eğer bir aya ihtiyacın varsa, sana bir ay veririm. Bir yıla ihtiyacın varsa, sana bir yıl veririm. Sadece benden korkmana izin veremem, bunun bir son olmasına izin veremem."

"Bu son değil-"

"O zaman neden öyle hissettiriyor?" Acı aralarında dalgalanıyordu, soludukları hava kadar gerçekti. "Neden sana bakıyorum ve benden uzaklaştığını görüyorum?" Tanrım, bunu yapamazdı. *Yapamazdı.*

"Hayal görüyorsun," dedi zayıf bir sesle.

Gülüşü soğuk ve alaycı değildi. "Bu son zamanlarda çok sık oluyor gibi görünüyor." Acıyla dolup taşan çelik mavisî gözler kızın yüzünü inceledi. "Ciddiydim, biliyorsun. Ruhlar Evi'nde söylediklerimde." Boğazının güçlü sütunu sallanıyordu. "Çıkmak istiyorum. Senin için."

Kırıldı. Boyun eğdi. Gerçek, o daha durduramadan boğazından fokurdamaya başlamıştı. "Darien-"

Terran İmparatoru beni büyü altında tutuyor, demeye çalıştı ama dili ağzında uyuştı ve kelimeler boğazına yapışarak onu boğdu. Ruh Terra'ya gitmemi ve Arcanum Kuyusu'nu bulmamı istiyor. Sana yalan söylememi istiyor, yoksa seni öldürecek.

Lütfen bana yardım edin.

Kelimeler boğazında bir yumruya dönüşmüştü ve ne kadar çabalasa da onları çıkaramıyordu. Bir tanesini bile.

Yeni yaşlar gözlerini yakıyor, Darien'in yakışıklı yüzünü birbirine karışan suluboya boyaları andıran bir bulanıklığa dönüştürüyordu.

"Sorun yok," dedi hemen, kızın yüzüne kazınmış acıyı ve gözlerindeki parıltıyı görünce. "Sorun yok, bebeğim. Sana zaman vereceğimi söyledim ve vereceğim. Ama bana bir söz vermeni istiyorum." Aralarındaki mesafeyi kapattı, her adımı tereddütlü ve yavaştı. Dikkatle ellerini cebinden çıkardı ve parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi. Onunkiler titreyip üşürken, onunkiler sabit ve sıcaktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, başın en ufak bir belaya girerse bana gelmeni istiyorum, tamam mı? Kırılmış olabilirim ama bir şeyleri düzeltmekte iyiyimdir ve sana zarar vermeye çalışan her şeyi düzeltirim, beni anlıyor musun?"

"Evet." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu; çünkü eğer yapabilseydi, kelimeleri oluşturabilseydi ona giderdi. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu büyü bir türlü geçmiyordu ve onları ayıracağından korktuğu korkunç bir sırrı saklamak zorunda kalmıştı.

Darien çenesini eğdi, rengi hava kadar fırtınalı olan o olağanüstü yoğun gözleri onunkilere dikildi. "Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

"Pekâlâ." Adamın söylemek istediği daha fazla şey olduğunu biliyordu, güçlü çenesi kendini tutarak esniyordu. Ama her ne ise, söylemedi. "O zaman bir hafta ile başlayalım." Adam bu öneriden en az onun kadar etkilenmiş görünüyordu. "Kulağa nasıl geliyor?"

Bir hafta o kadar da kötü değildi. Belki de tüm bunları nasıl düzelteceğini bulması ve normale dönmesi için yeterince uzun bir süre bile olabilirdi. Ama bunu düşündükçe, bir hafta bir yıl gibi geliyordu ve İmperator'u alt etme planı daha da imkansız görünüyordu.

Loren'in başı kendi kendine sallandı, robotik ve ürkek bir his, o berbat büyüünün bir başka etkisi. "Tamam." Kelimeyi durduramadan ağzından çıkmıştı ve dilini ısırp koparmak istemesine neden olmuştu.

Onu öpmek için hamle yaptı ama son anda durakladı, onun yerine sol elini ağzına götürerek dudaklarını elinin arkasında gezdirdi. Şimdi ona bu kadar yakın durduğuna göre, bencilce onun kokusunu içine çekti

-O erkeksi kolonya, tıraş losyonunun tenindeki serin ısırtığı, giysilerindeki tütün kokusu. Adamın tenini kendi teninde hissetmek vücudunda bir ısı patlamasına neden oldu.

Ağzından çıkan sonraki kelimeler bu sıcaklığı buza dönüştürdü. "Babanın seni eve götürmesine izin vereceğim."

Adam onu bıraktığında, sanki yarısı kopup gitmiş ve geride boş, kanlı bir kabuk bırakmış gibi hissetti. Yerde sallanıyor, adamın arkasına bile bakmadan konağın enkazına doğru yürümesini izliyordu. Adam ön basamaklardan inerken yağmur ayak seslerini bastırdı.

Ve sonra gitmişti.

Darien nefes alamıyordu. Göremiyordu. Gözlerinde nem birikti ve orada olduğu için nefret etti, arabayı gidebildiği kadar hızlı iterek şehirde hızla ilerlerken bu kadar zayıf olduğu için kendinden nefret etti. Yanından geçip gittiği polis memurları peşinden gelmeye bile çalışmadı, mavi-kırmızı ışıklar yanıp söner sönmez kapandı. Memurlar onu bu hızla yakalamanın imkânsız olduğunu bilecek kadar zekiydi.

Onun için her şey yolunda ve iyiydi. Şu anda tutuklanacak olsa, siciline işlenecek olan sadece bir hız cezası ve el konulan bir araç değil, aynı zamanda bir avuç cinayet olacaktı. Barış görevlisi cinayetleri, daha az değil.

Ama artık bir önemi var mıydı? Bunların bir önemi var mıydı? Hayatını daha iyi hale getirmek için neredeyse yoktan var ettiği bu zavallı yeni ahlaki değerlerin hepsi Loren içindi. Ama eğer ona sahip olmasaydı-

Akıl sağlığının son parçasını da tamamen kaybetmeden önce kendini nefes almaya, toparlanmaya zorladı.

Gözlerini yakan nemi elleriyle silerek başını en yakındaki sokak tabelasını okuyabilecek kadar aşağı eğdi; yağmur yüzünden rakamlar bulanıklaşmıştı. Zinnia Sokağı, yazıyordu.

Arabayı Çiçek Bölgesi'ndeki sessiz yan yola doğru sürdü, park etmiş arabaların ve küçük dükkânların yanından hızla geçerek birkaç blok ötedeki Witchlight Alchemy ve Archives'a doğru ilerledi.

Yolun ortasında duran bir iblis vardı. Gri tenli bir şeydi ve boyu bir metreyi geçiyordu. Biçimsiz kafasından tel tel siyah saçlar dökülüyordu. Yüzü belli belirsiz bir geyik yavrusununkini andırıyordu, hınzır noktalara doğru kıvrılan boynuzlarla tamamlanmıştı.

Daha önce hiç avlamadığı bir tane daha. Hiçbir kitapta görmemişti. Darien arabayı durdurdu.

Şey onu bembeyaz gözleriyle değerlendirdi, sanki ön camı kaplayan büyülerin arkasını görebiliyordu. Ayakları çatallıydı ve sivri uçlarla kaplı uzun kuyruğu, çürük gökyüzünde çatallanan şimşeklerle birlikte havada süzülüyordu. Yaratığın altında, derisinin içine itilmiş bir mücevher gibi bir iz vardı. Bir ametist.

"Beni görüyor musun, seni çirkin pislik?" Darien kalçasının yanındaki gizli kılıfından bir tabanca çıkararak mırıldandı. "Ben de seni görüyorum." Tam kapısını açacaktı ki bir korna sesi duyuldu.

Arkasında bir araba vardı. Sürücü camdan bağılıyor, Darien'e yoldan çekilmesi için öfkeyle el sallıyordu.

Darien tam adam tekrar kornaya basarken yağmurun içine adımını attı. Sürücü, aracına doğru fırtına gibi gelen Şeytan'ı fark ettiğinde ses koyu bir sessizliğe dönüştü.

Darien kapıya ulaştığında adamın penceresine vurdu, ıslak cam yumruğunun altında titriyordu. "*Kör müsün lan sen?*" diye bağırdı, dudaklarından yağmur damlaları uçuşuyordu. Adam ellerini havaya kaldırdı ve koltuğuna sinerek tüm vücudu titremeye başladı. "Camını aç," diye tersledi Darien.

Bir an sonra cam hafifçe alçaldı - sadece bir çatlak.

"Yolun ortasındaki iblisi görmüyor musun?" Darien tabancasını kullanarak arabasının önünde duran keçi benzeri yaratığı işaret etti-

Ve hareketinin ortasında dondu.

Göz kırptı. Ve tekrar göz kırptı. Kaldırımları, işyerlerini, caddenin her iki tarafına park etmiş arabaları taradı. Hatta binaların çatılarını kontrol etmek için başını geriye eğdi, soğuk yağmur yüzüne vuruyordu.

Yaratık gitmişti. Gözlerini kırpıştırıp az önce taradığı alanları taradığında ondan hiçbir iz, hatta bir aura bile yoktu.

"Özür dilerim dostum," diye hüngür hüngür ağlıyordu adam. "Özür dilerim, yapmadım-"

"Onu gördün mü?" Darien burun delikleri açılmış, saçları ıslanmış ve yüzüne yapışmış bir halde sordu.

Şoför ellerini yavaşça indirdi. "Neyi gördün?"

"İblis." Darien artık boş olan yola tekrar el salladı. "Ne dem-"

Adam sorusunu bitiremeden Darien arabasına doğru yürümeye başlamıştı. Gök gürültüsü şehrin üzerinde gümbürdüyor ve elektrik

güç alanı, yeşili geçici olarak aydınlatır ve çıplak gözle görülebilir hale getirir.

Koltuğuna geri döndüğünde, telefonunu çıkarıp daha önce hiç yapmadığı bir arama yaparken arabayı hareket ettirme zahmetine girmedir.

-

Witchlight Simya ve Arşivleri Lucent Enterprises'ın tam tersiydi. Witchlight dağınık olabilirdi ama Angelthene'in kuzey ucundaki soğuk ve steril binanın aksine bir karakteri vardı ve en az onu işleten insanlar kadar kendini beğenmiş görünüyordu.

Darien, Witchlight'ın yakın arkadaşı Arthur'a Lucent Enterprises'dan çok daha uygun olduğuna karar verdi. Darmadağınık odanın ortasındaki yıpranmış çalışma masasında oturan arkadaşının, Darien ön kapıdan içeri girdiğinde, paslanmış çanlar metalik bir çınlamayla girişini ilan ederken çok memnun görünmesi iyi bir şeydi.

Çünkü Arthur'un bu yaşta yapmaması gereken bir şeyi, iş havuzunu yüzerek geçmek zorunda kalması onun suçuydu. Ve eğer adam birazcık bile mutsuz görünseydi, Darien onu ezen diğer her şeyin üzerine yığılan bu ekstra ağırlıkla ne yapacağından emin değildi.

Arthur başını işinden kaldırmadan, "Ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi. Laboratuvar cam eşyaları önüne serilmiş, sarmal tüplerin içinde sıvılar fokurduyordu. Arthur bir mikroskoptan bakıyor ve bir kâğıda notlar karalıyordu.

"Ben olduğumu nereden anladın?" Darien odayı geçerken sordu, botları gıcırdayan döşeme tahtalarında gümbürdüyordu.

Art, Darien'e inanmayan bir bakış fırlattı. "Kör olsaydım bile odaya girenin sen olduğunu anlardım." Mikroskoptan tekrar baktı. "Sen etraftayken hava değişiyor. Neredeyse bir fırtına ya da hızla akan bir gece gibi."

"Çok şiirsel," diye mırıldandı. "Ne zaman bir cehennem zebanisi oldun?"

"Bazı insanlar enerjilere karşı duyarlıdır, Darien. Onları göremiyor olmamız hissetmediğimiz anlamına gelmez."

Darien masasının yanında durakladı. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Roark için bunu araştırıyorum." Mikroskopta incelediği küçük taşı işaret etti. "Bir göz atın." Sandalyesini bir adım geriye attı.

Darien masanın etrafında döndü. Mikroskoptan bakarken tek gözünü kapattı. "Bir taş mı?" Gözlerini kırıştırdı ve geri çekildi.

Arthur omuz silkti. "Öyle görünüyor."

Hilal şeklindeydi, yanardöner görünümü volkanik cama benziyordu.

"Neden seni bir kayanın içine baktırıyor?"

Arthur omuz silkti. "Müşterilerim bana çok az şey söyler, Darien. Temel olarak bilmem gerekiyor."

"Doğru."

Darien'in koluna şakacı bir yumruk indirdi. "Ben de en az senin kadar merak ediyorum," diye fısıldadı.

Darien gülümsedi. "Eğer casusluk yapmaya karar verirsen, bir şey bulursan bana haber ver. Bu adamın boş zamanlarında neler yaptığını bilmek isterim."

"Yapacağım. Buna Kaya Avı diyeceğiz."

"Harika bir kod adı."

"Deniyorum."

Darien'in gülümsemesi soldu. Bu ani mizah yokluğu eski dostunun gözünden kaçmamıştı.

"Buraya tavsiye almak için geldiğinizi hissediyorum," dedi

Arthur. "Tavsiye değil. Sadece konuşmak için."

"Ne hakkında konuşmak istersiniz?"

Darien masaya yaslandı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Sanırım deliriyorum. Dalgalanmalarım hiç bu kadar kötü olmamıştı. Neredeyse her gün bir tane yaşıyorum, bazen günde birden fazla."

"Baban da onlarla mücadele etti." Ne büyük sürpriz. Randal'ın ona bıraktığı hiçbir şey ona neşe getirmemişti. Arthur devam etti, "En azından başlangıçta öyleydi. Onlardan çok acı çekti. Annen onu da seni teselli ettiği gibi teselli ediyordu ve bence ona aşık olmasının nedenlerinden biri de buydu."

Darien ayaklarının üzerinde kaydı. "Onu gerçekten sevdiğine inanıyor musun?"

Arthur onun sorusunu düşündü. "Evet," diye başladı, biraz endişeyle. "Onu sevdiğine inanıyorum. Kendi tarzında."

Darien kaşlarını çatarak arka duvara yaslanmış kitap raflarına baktı. "O daha iyisini hak ediyordu."

Arthur yumuşak bir sesle, "İlişkilerinden kaynaklanan her şey kötü değildi," dedi. Darien ona doğru baktı. "Sana ve Ivyana'ya sahip oldu."

Darien kaşlarını çatarak raflara bakmaya devam etti. "Ben boktan bir evlattım." "Annen öyle düşünmüyordu."

"Uzun zaman önce kendime asla çocuk sahibi olmayacağıma dair söz verdim." "Peki neden?"

"Berbat bir baba olurdum. Yani, bana bir bakın." Her tarafını işaret etti, çünkü her tarafı kırık.

"Bakıyorum," dedi Arthur sabırla. "Kendinin farkında olan, her gün olduğundan daha iyi bir insan olmak için çabalayan bir adam görüyorum." Dudaklarında anlayışlı bir gülümseme belirdi. "İşte bu yüzden bir tane edinmelisin. Bir gün, hazır olduğunda. Önce kendini sevmeyi öğrenmelisin." Kendisi sevmeye değmeyecek biriyken bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Arthur sandalyesinde arkasına yaslandı ve kırışmış parmaklarını kucağında birleştirdi, hiç çıkarmadığı evlilik yüzüğü yıllar sonra bile yeni altın gibi parlıyordu. "Loren bir gün çocuk istiyor mu?"

Muhtemelen. Ve o bunları hak ediyordu; istediği her şeyi, elde edebileceği en güzel hayatı hak ediyordu.

Darien omuz silkti. "Konuşmuyoruz."

"Konuşmuyor," diye düşündü Arthur. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum." "Ben inanmıyorum. Bunun eninde sonunda olacağını hissediyordum."

"O mu seninle konuşmuyor, yoksa sen mi onunla konuşmuyorsun?"

"Onu rahat bırakıyorum. O... görmesini istemediğim bir şeye girdi. Ben... topluyordum." Bunu söylemenin en temiz yolu buydu. Onun üzerine yürüdüğü zamanki dehşete düşmüş yüzünün görüntüsü aklına geldi, anısı midesini bulandırdı. "Peki ne mazeretim var, gerçekten? İşim olduğu için bunu yapmak zorunda olduğumu mu?" Tiksintiyle başını salladı. "Siktir, benim işim..."

"Seninle tanıştığı anda bir Karanlık Katil olduğunu biliyordu. Hatta seninle tanışmadan *önce* de biliyordu. Bunu ondan saklıyor değildin."

"Hayır, ama onun görmesine izin verdiğim tek yanım daha iyi olan yanımdı, onu kurtaran kahraman. Geceleri uyuyamadığı için öldüren adam değil." İç çekti. "Aldığım canların sayısını unuttum Arthur. İşte bu kadar çok var."

"Dünya bu sayede daha iyi bir yer değil mi?"

"Öldürmek öldürmektir, kim olursa olsun. Sokakları bazı kötü insanlardan temizliyor olabilirim, ama bunu yaparken kendim de kötü oldum. Bazı günler, bir ruhum yokmuş gibi hissediyorum, eğer varsa bile."

Cehennemlikler kendi auralarını göremezlerdi; aynaya baksalar bile göremezlerdi. Ve hiç kimseden kendi aurasını okumasını ve renkleri kendisine açıklamasını istememişti; çıplak iç benliğinin neye benzediğini bilmek istemiyordu. Ama eğer görebilseydi, hasar ve yozlaşmaya işaret eden tüm tonları görebileceğini düşündü. Bir insanın olabileceği tüm aşağılık ve nahoş şeyler, kendisinin de öyle olduğundan emindi.

"Sende bir tane var, Darien," dedi Arthur. "Var. Olmasaydı benimle böyle konuşuyor olmazdın." Sandalyeden kalktı ve homurdanarak çalışma alanını toplamaya başladı. "Senin için çok geç değil, biliyorsun. Randal gitti. Halletmen gereken birkaç şey var, ama ondan sonra?" Gülümsedi. "Ondan sonra önünde koca bir hayat var, Darien. Ayrıca her şeyde yanında olacağını bildiğim bir kızın var, hız tümsekleri ve her şey."

Çok fazla hız tümseği olacağını biliyordu. "Umarım haklısındır." Cebinde anahtarlarını buldu ve masadan uzaklaştı.

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Bir randevum var."

Arthur masanın üzerine yayılmış kitapları kapatıp üst üste dizmeye başladı. "Saçını yeni mi kestirdin?"

"Asla," diye güldü Darien. "Gözlerimi kontrol ettireceğim."

Arthur başını kaldırdı. "Gözlerin kontrol edildi," diye tekrarladı kıkırdayarak. "Bu iyiydi."

Darien cevap vermeyip sadece kaşlarını kaldırıp ağzında bir gülümseme belirdiğinde Arthur'un yüz ifadesi şokla karıştı.

"Vay canına," diye mırıldandı Arthur. "Sen ciddisin."

-

Darien, Angelthene Optometri'nin bekleme odasında, alçak bir masanın etrafına yerleştirilmiş plastik sandalyelerden birine oturdu; masanın üzeri dedikodu, moda ve yemek pişirme üzerine son çıkan dergilerle doluydu.

Üç hasta daha vardı ve hepsi de burada neden bir Kara Katil olduğuyla, kucaklarında açık duran dergilerden çok daha fazla ilgileniyor gibiydi. Yaşlı adamlardan biri meşgulumuş gibi davranma zahmetine bile girmedi; gözlerini kırpmak için bile olsa hiç kesmediği bakışlarıyla Darien'e baktı. En azından ağzı açık değildi - Darien'in ona hakkını vermesi gerekiyordu.

Kalın çerçeveli gözlükler takan siyah saçlı bir yarı cadı, ince topuklu ayakkabılarını parlak zemine vurarak resepsiyona gelene kadar birkaç dakika geçti. Yüzündeki ifadeye ve insan resepsiyonistlerden biriyle konuşurken bekleme alanına bakıp durmasına bakılırsa, kendisine bir şaka yapıldığını düşündü.

Darien, kadının açık kahverengi elini zarif bir şekilde sallayarak panosunu işaret etmesini izledi. Söylediği dört kelime bekleme alanındakilerin duyamayacağı kadar alçak sesle söylenmişti ama Darien sorunsuzca duydu. "Benimle *dalga* mı geçiyorsun?" diye tısladı.

Darien neredeyse homurdanıyordu. Bu iyi olacaktı.

Birkaç dakika sonra kadın, çenesi yukarıda, beyaz önlüğü kalçalarının etrafında salınarak ona doğru yürüyordu. Ondan birkaç adım ötede durdu. Konuşurken kimseye bakmamaya özen gösterdi, en azından simsiyah giyinmiş Kara Katil'e - buraya görüşünü kontrol ettirmek için değil de birini öldürmek için gönderilmiş gibi görünen Kara Katil'e.

"Darien Cassel'i arıyorum," dedi kadın. Bağırma yeteneğine sahip olduğuna inanmayı zorlaştıran türden, hafif bir sesi vardı.

Darien gözlerini devirmekten kaçındı. Bunun yerine, hâlâ kendisine bakmakta olan yaşlı adamı işaret etti. Nasıl olur da gözlerini kırpmazdı? "O Darien Cassel," dedi Darien adam hakkında.

Adam sonunda gözlerini kırptırdı, sandalyesine geri oturdu ve gıdılarını oynatarak şaşkınlıkla kadına baktı. "Benim adım Fred. *Bu da* Darien Cassel." Buruşuk bir parmağıyla Darien'i işaret etti.

Darien gözlerini başının arkasına doğru devirdi. "Sizin hiç mizah anlayışınız yok." Ayağa kalktı.

Artık tam boyunda durduğu için kadın çenesini daha yukarı kaldırdı, kırmızı boyalı ağzı bir çizgi halinde düzeldi. Gençti, muhtemelen Loren'den çok da büyük değildi. Yirmi bir, belki de yirmi iki.

"Pekâlâ," dedi, panosunu sıkarak. "Beni takip edin."

Yirmi dakika sonra muayene bitmişti. Göz doktoru -Doktor Tamika Isley- göz tablosu projektörünü kapatarak küçük odayı karanlığa gömdü. Işıksız odada onu göremediği için tedirgin olduğu her halinden belli olan göz doktoruna doğru bir bakış atarak ışıkları yakmak için ayağa kalktı. Işıklar vızıldayarak yandığında sandalyesine geri döndü, topuklarının yere vuruşu ani sessizliği dolduran tek ses oldu.

"Mükemmel bir görüşünüz var," dedi uzun bir nefes vererek, koltuğa gömülürken siyah eteğini altına sıkıştırdı. Bacak bacak üstüne attı ve ellerini çıplak dizlerinin üzerinde kavuşturdu. "Ama bunun senin için sürpriz olacağını sanmıyorum."

"Sıra dışı bir şey görmediniz mi?" Darien kızgınlıkla karışık bir soruyla bastırdı. "Hiçbir şey mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu yaratıkları ne zaman görmeye başladığınızı söylemişsiniz?"

"Görmedim," diye açıklık getirdi Darien, sırf hıyarlık etmek istediği için. "Ama ilk kez birkaç gün önce gördüm."

Dudaklarını ıslattı ve odaya baktı, floresan ışıkları lenslerine yansıyor. Bir sonraki sorusunu dile getirdiğinde, parmakları dizinde titreyerek beyaz duvarlara odaklanmaya devam etti. Darien'in, beklenmedik varlığı dışında, onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ta ki soru nihayet ortaya çıkana kadar.

"Bir psikiyatriste görünmeyi düşündünüz mü?" Oh, Tanrı aşkına.

Darien sabırsızlığını dizginleyerek, "Güven bana," dedi. Dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğildi ve onu kendisiyle göz teması kurmaya zorladı. "Bu başka bir şey." Bundan o kadar emin değildi ama içgüdüleri ona bir psikiyatriste gerek olmadığını söylüyordu.

Adamın bakışlarını tekrar kırarak döndü ve elindeki panoya iliştilmiş kâğıtlarla oynadı. "Size daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm." Darien bu ifadenin bir görevden alma anlamına geldiğini biliyordu.

"Sorun değil," diye mırıldanarak ayağa kalktı. Odayı geçti ve kapının yanındaki askıdan ceketini alıp kollarını kollarından geçirdi. "Farklı bir şey beklediğimi söyleyemem."

"Umarım aradığınız cevapları bulursunuz." Kadının taktığı gözlükler ona daha fazla sosyal hayattan faydalanabilecek bir hacker'ı hatırlattı. Ekran başında çok fazla zaman geçiriyordu.

"Bekâr mısın?" Darien sordu.

Başını ona doğru çevirirken, gözlüklerinin kenarından, dış köşeleri hafifçe kalkık gözleriyle onu ölçerken, zarif siyah saçları dalgalanıyordu. "Bana çıkma teklif etme şeklin bu mu?"

"Ben istemiyorum. Bir arkadaş istiyorum."

Kaşları yukarı kalktı. "Ben Kara Katillerle çıkmam."

"Onun bir Kara Katil olduğunu nereden biliyorsun?"

"Darkslayer olmayan çok fazla arkadaşın olduğundan şüpheliyim."

"Touché." Darien kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Eğer fikrini değiştirirsen, adı Tanner Atlas."

Kağıtlarına döndü, saçları yüzünü gizliyordu. "Ben evliyim."

Darien sırtıttı. *Hangi yüzükle?* Neredeyse yüksek sesle söyleyecekti ama direndi. Kesik başını duvarlarına asmak için iyi para ödeyecek insanların listesi zaten yeterince uzundu. Listede bu göz doktoruna da ihtiyacı yoktu.

Dışarı çıktı, binadaki müşteriler ve çalışanlar vebalı gibi ondan kaçıyorlardı.

Bu bir daha böyle bir şey yapmayacağı son seferdi ve buna Tanner'ı kan dökülmesine ve şiddete bulaşmamış, tam da adamın ihtiyacı olan türden, hoş ve normal bir kızla buluşturmaya çalışmak da dahildi.

Bu ziyaretten pek bir şey beklemiyordu ama... umut etmişti. Belki bu onu aptal yapıyordu ama en azından denemişti.

Darien kolunu silkti ve saati kontrol etti.

Beyaz Bahçe olarak bilinen kulüpte babasının birkaç adamıyla buluşmadan önce bir saati vardı. Onları bu akşamki rotayı izlemeye ve bu gösteriyi yola çıkarmaya ikna etmenin zamanı gelmişti.

-

"Yirmi tane istiyoruz."

"Randal sana on beş dolar ödüyordu," dedi Darien. Randal'ın iki eski iş ortağının karşısında duruyordu. İki zebani homurdanıyordu.

Silah ticareti ve misilleme söz konusu olduğunda kirli işlerinin çoğunu yaptı.

White Garden'daydılar, bol miktarda egzotik dansçının ve çok gürültülü sarhoşların olduğu loş bir kulüp. Odanın ortasında bir dövüş ringi vardı, kare çemberde devam eden ölümler nemli havayı tuzlu bir kan ve ter banyosuyla yıkıyordu. Malakai de buradaydı ama şu anda kulübün başka bir bölümünde, Darien'in yardıma ihtiyacı olursa diye gözcülük yapıyordu. İhtiyaç duyacağını sanmıyordu; bu sık kafalılardan korkmuyordu. Ama hazırlıklı gelmekten zarar gelmezdi ve gelmemekle aptallık etmiş olurdu.

"Evet," diye alay etti Carlo. "Ve yirmi tane istiyoruz."

"Bak ne diyeceğim," dedi Darien soğuk bir sesle. "Bu koşuyu benim için yap, sana güvenebileceğimi göster, yüzde yirmini sonra konuşuruz."

Carlo ve Joseph birbirlerine baktılar. Darien auralarına bakarak, gururları yüzünden teklifi kabul etmekte hâlâ isteksiz olsalar da, buna meyilli olduklarını söyleyebilirdi. Aslında, içeri girdiği andan itibaren tartışmalarının gönülsüz olduğunu fark etmişti. Randal'ın gitmesi ve gelirlerinin tükenmesiyle Darien'in istediğini yapmaktan başka seçenekleri kalmamıştı.

"Artık benim için çalışıyorsun," dedi Darien. "Ve başka bir iş aramak istemediğin sürece, sana ne verirsem onu alacaksın."

"Rota nedir?" Joseph sordu.

Darien onlara verdi. Ayrılmadan önce, yüzlerine doğru yaklaşarak onlara yaklaştı. "Sakın geç kalmayın."

Çıktı. Neredeyse ön kapıya varmıştı ki bir grup insanın kendisine doğru döndüğünü ve konuşmalarının sessizliğe gömüldüğünü gördü.

Gruptaki auralar düşmancaydı. Kötü enerjileri Darien'in damarlarında anında bir adrenalin patlamasına yol açtı. Yaklaştıkça gruptaki yüzlerden birkaçını tanıdı.

Jude Monson, Engerek Yuvası'nın -ya da İn'in- başı, terimler genellikle birbirinin yerine kullanılıyor. Jessa Gilchrist, bir başka Engerek ve Darien'in eski seks arkadaşı. Çirkin ışıkların altında kıızıdan çok turuncu saçları görünüyordu.

Tanıdığı diğer kişiler arasında Lionel ve Harley Savage gibi avcılar da vardı.

Darien'in omurgasına bir uyarı dikenini tırmandı. Avcılar Engereklerle kaynaşmazdı. Hiç anlaşılamamışlardı, birbirlerine duydukları nefret Jude'un Darien'la olan yakın dostluğu yüzünden körüklenmişti.

Bir şeyler değişmiş gibi görünüyordu. Ve Darien bunun Darkslaying tahtı üzerindeki hak iddiasıyla ilgili olduğuna bahse girmeye hazırdı.

Jude ona doğru yürüdü ve yoluna çıktı. "Sağ Kolun olması için Malakai'yi seçtiğini duydum."

Darien durdu. "Ne olmuş yani?"

Diğerleri de onu izliyordu. Lionel yaklaştı, zalim bir gülümseme ağzını kıvırdı, birkaç adamı da onu taklit etti. Lionel purosunu üflüyordu, elinde bir bardak viski vardı.

Jude alay etti. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Darien. Ben de senin Delaney'nin bağırsaklarından nefret ettiğini sanıyordum-"

"İşler değişir."

"Sana güvenmişim," diye hırladı Jude. "Sana yıllarca güvendim-"

"Hâlâ yapabilirsin," diye tersledi Darien. "Ben oldukça güvenilir bir insanım, Jude. Öte yandan sen?" Yaklaşan insanlara sert bir bakış attı. "Ben Malakai'yi terfi ettiriyorum ve sen Huntsmen'lerle arkadaş olmak için mi kaçıyorsun? Şimdi hangimiz güvenilirmez bir insanız?"

Lionel yaklaştı. "Onu rahat bırak, Jude," diye söylendi, sesi mizahla doluydu. Gözleri Darien'in üzerinde, adamın gençken ona verdiği aynı soğuk yargıyla gezindi. "Hakkını alacak."

"Eğer bu bir tehditse, sözümü geri alırım."

Lionel gülümsedi. "Daha çok bir uyarı gibi." Göz kırptı.

Darien Jude'a baktı. "Yerinde olsam bunu bir kez daha düşünürdüm." Lionel asla müttefik edinmezdi ve eğer edinirse, seninle işi biter bitmez seni köpekbalıklarına atacağından emin olabilirdin.

Ama Jude sadece soğuk bir sırıtışla karşılık verdi. "Senin tavsiyene ihtiyacım yok." Lionel, "O lezzetli küçük insan amcığı nasıl, Darien?" diye sordu.

Darien Lionel'ın sözlerinin bir tehdit olduğunu anlamıştı. Randal'ın eski Sağ Kolu olarak Lionel, Kuyu kopyasına ne olduğu hakkında kesinlikle çok şey biliyor olmalıydı.

Ve gerçek olanı kullanmanın anahtarının kim olduğunu. Bu da Darien'i Loren'in büyüü gittiği için sonsuza dek minnettar kılıyordu - en azından kendisi ve Şeytanlar dışında kimsenin bilmediği kadarıyla. İmparatorun ona gelmesinin sebebi buydu.

Kalendae'den kısa bir süre sonra okula gitmişti; o gün yaşananlardan kimseye bahsetmemesi için söz verdirdikten sonra onu yalnız bırakmasının nedeni de buydu.

Lionel'ın gözleri Darien'in arkasındaki bir şeye kaydı. Kısa süre sonra diğerleri de bakmaya başladı.

Darien konuşmadan önce Azrail'i hissetti.

"Yeniden bir araya geldiğimizi fark etmemiştim," dedi Malakai, Darien'in sağında pozisyon alarak. Gruptaki tüm gülümsemeler solarken, Malakai'ninki büyüdü. "Nasılsın Lionel?"

"Biz de tam senin terfin hakkında konuşuyorduk," dedi Lionel. Viskisini boşalttı ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Tebrikler."

"Neredeyse samimi görünüyorsun," diye kırptı Malakai. Malakai, Darien'e "Hadi defolup gidelim" dedi.

Yürümeye başladılar, Engerekler ve Avcıların cesetleri arasından geçiyorlardı, hiçbiri onlara yer açmak için hareket etmiyordu. Söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünen ama ağzını açmayan Jessa dışında kimse. Bakışlarındaki ifadeden burada olmak istediği için değil, olmak zorunda olduğunu hissettiği için burada olduğu anlaşıyordu.

Darien Lionel'ın yanından geçerken yavaşladı ve Avcı'ya yaklaştı. O kadar yakındı ki nefesindeki viski kokusunu alabiliyordu. "Bir daha ondan bahsedersen," dedi Darien, sözleri ölümcül bir sessizlikteydi, "kanını akıtırım."

-

Karanlık fırtına yanıltıcıydı, ışık eksikliği günün gerçekte olduğundan çok daha geç görünmesine neden oluyordu.

Darien kulüpten çıkıp otoparka girdiğinde, motosikletine doğru ilerleyen Delaney'nin arkasından, "Valen ve Sylvan!" diye seslendi. Azrail'in neden bahsettiğini anlayacağını biliyordu.

"Anladım," diye geri aradı Malakai. "Sizi daha sonra aramalarını söyleyeceğim."

Darien arabasını otoparkın arka tarafına park ettiği yere doğru yürürken, telefonunu bulana kadar ceplerini karıştırdı. Yağmurdan kabarmış bulutların arasından süzülen şimşekler Oldtown bölgesini menekşe rengine boyuyordu. Telefonunun kilidini açtı ve Finn'in numarasını bulana kadar rehberinde gezindi.

Dedektif dördüncü çalışta telefonu açtı ve başka biriyle konuşurken cümlesini yarıda kesti. "Hayır, hayır," diyordu Solace. "Henüz değil. Etrafa biraz daha bakmak istiyorum." Bir çatırtı sesi duyuldu ve sonra "Solace" diye mırıldandı.

"Ben Darien."

Kısa bir duraklama. Darien ayaklarının altındaki çimlerin çıtırdadığını duydu. "Neler oluyor?"

"Bu akşamki rotayı babamın eski iş ortaklarından birkaçı yönetecek." Şimdi arabasındaydı. Kapılar bir cıvıltıyla açıldı.

"Bu harika, ama-" Bir çatırtı daha. "Burada biraz meşgulüm."

"Neler oluyor?" Darien arabaya bindi. "Sesin stresli geliyor."

"Alınma ama bu seni pek ilgilendirmiyor."

"Evet, alınma ama artık ortak sayılırsınız, o yüzden neden bana neler olup bittiğini anlatmıyorsun?"

Bir duraklama daha ve ardından Finn hoparlörden rüzgar gibi esen bir iç çekişle rahatladı. "Ekibim bazı ölü hayvanları araştırıyor. Tebeşir Kapısı yakınlarında bir grup vahşi hayvanın sebepsiz yere öldüğü bir bölgeyi bantladık."

Darien arabayı çalıştırmak üzereyken dondu kaldı, anahtar kontağın yarısındaydı. "Bekle, bekle, bekle. Tebeşir Kapı mı?"

Finans Bölgesi'nin kuzeydoğu ucundaki çatı katı asansörün dumanlı cam kapılarından görüldüğünde Dallas hayretle, "Vay canına," diye mırıldandı. "Burası inanılmaz bir yer."

Asansör yavaşlayarak durduğunda, hafif çilli yanaklarındaki gamzeleri görünce içi kıpır kıpır olan Max'e gülümsedi.

Kapılar kayarak açıldı. Dominic diğer tarafta bekliyordu, elleri kot pantolonunun cebinde, yüzünde kocaman bir sırıtiş vardı.

"Eee?" Ölüm Meleği'nin boğuk sesi tertemiz çatı katında yankılandı. "Death's Landing'in hayal ettiğın gibi bir yer mi?"

İçeri ilk giren Dallas oldu, onu Logan, Sabrine, Ivy ve Jack izledi. Max sonuncuydu ve başını arkaya eğip yüksek tavana, bu gecenin etkileyici gün batımının kendini göstermesine izin veren renkli cama bakan Dallas'ın şaşkın ifadesinden gözlerini alamadığını fark etti. Fırtına geçtiğine göre gökyüzü canlanmış, şehir turuncu ve pembenin her tonuyla yıkanıyordu. Siyah karo zeminler altın rengi damarlarla kaplıydı ve duvarlar tüylü bir dokuya sahip siyah kadife kâğıtla kaplıydı.

Gözleri kocaman açılmış, ağzı bir karış açık Dallas Dominic'e, "Önemli *bir şey* değil," dedi.

"Ölümün Şehri'ni hayal ettiğım gibi."

Max sırtarak, "Örümcek ağları, tabutlar ve kafatasları bekliyordu," dedi. "Öyle değil mi, Dal?"

Ivy kıs kıs güldü. "Eğer Death's Landing'den beklediğı buysa, insanların Hell's Gate'i nasıl hayal ettiklerini bilmekten nefret ediyorum."

Evlerinin böylesine tehlikeli bir üne sahip olduğunu hatırladıklarında bazen tuhaf hissediyorlardı. İnsanlar Cehennem Kapısı hakkında kafalarında en çirkin senaryoları yaratırlardı, bu senaryolardan birkaçı boş dedikodular sırasında o kadar çok ortaya atılırdı ki bazı insanlar

söylentiler gerçektir. Yine de bu Max'i ya da diğerlerini rahatsız etmiyordu; hastalık derecesinde meraklı halkın Cehennem Kapısı'nın yerini öğrenmek istemesini ve orada yaşayan Darkslayer'lerden daha fazla korkmasını engelliyorsa, bu sadece hayatlarını kolaylaştırmakla kalmıyor, aynı zamanda zor kazanılmış itibarlarını da sağlamlaştırıyordu.

Dallas konsol masasına doğru adım attı. Bir ucunda duran cam vazo gün batımında bir prizma gibi hareket ediyor, keskin kenarları beyaz ışığı karanlık duvarlara hayat veren bir renk yelpazesine ayırıyordu. "Tam olarak değil," dedi Dallas dikkati dağılmış bir şekilde, Ivy'nin ifadesine atıfta bulunarak. Işık Dal'ın saçlarını yakarak sıvı ateşe dönüştürdü. "Yani... belki birkaç kafatası, evet. Ama hepsi bu kadar."

Jack sırtıyordu. "Onları zindanda tutuyor."

"Ee, Dom?" Ivy cıvıladı. Gözleri ıslık ıslık, ellerini çenesinin altında kavuşturmuş, beklenti içinde etrafına bakınıyordu. "Kız arkadaşın nerede?"

Dominic'in yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Şşşt!" Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Seni duyabilir. Sıkıcı dilimizi öğrenmekte gittikçe ustalaşılıyor. Çok yakında beni de anlayacak." Onları takip etmeleri için işaret ederek daireye doğru ilerlemeye başladı.

"Peki ya sen?" Ivy, grubun geri kalanı arkalarından gelirken Dominic'e ayak uydurarak sordu. "Onun dilinde daha iyiye gidiyor musun, yoksa havlu mu attın?"

"Havlu falan atmıyorum. O bizim dilimizi öğreniyorsa, ben de onunkini öğreniyorum. Bu adil bir şey."

Max'in yanında yürürken Dallas başını Ivy ve Dominic'in arasına soktu ve Dominic'in kanatlarından birinin yanağına çarpmasını kıl payı önleyerek ona, "Şu renkli kuş çevirisi nasıl gidiyor?" diye sordu.

Max kahkahalara boğuldu.

Dominic ona bir bakış fırlattı ve başparmağını Dallas'a doğru salladı. "Bunun peşini asla bırakmayacak, değil mi?"

Maximus mırıldanarak, "Bu yılın en önemli sorusu, Dom," diye cevap verdi. "Amerika papağanı mı muhabbet kuşu mu?"

Dominic'in sesi bas bir mırıltıydı. "Sizi buraya neden aldığımı merak etmeye başladım."

Birkaç Meleğin etrafta dolaştığı dinlenme odasına döndü, bunlardan ikisi -Hanli ve Dylan- düz ekran televizyonda video oyunları oynuyordu,

Diğer ikisi -Nathan ve Melanie- ise bilardo oynamaya dalmışlardı. Conrad Valencia, poker masasında Lace ve Blue ile birlikte oturmuş, kartları ellerinde tutuyordu. Viski bardaklarında buzlar eriyor, kül tablalarından dumanlar yükseliyordu.

Conrad, gruptakilere bir parmağını kaldırarak poker masasından birkaç adım ötede durmalarını sağlarken tamamen iş başındaydı. Onlara bakmadan, "Sessiz olun," dedi. "Kazanmak üzereyim." Boğuk sesi kardeşininkiyle neredeyse aynıydı. Aynı kristal mavisi gözler, aynı kahverengi ten, kirli sakalla koyulaşmış aynı kare çene gibi pek çok ortak özellikleri vardı. Conrad'ın alt dudağındaki gümüş yüzük dışında ikisini birbirinden ayıran tek şey saçlarıydı; Dominic'inki omuz hizasındayken Conrad'inki daha kısa ve dağınıktı.

Lace, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle elindeki kartları yere bıraktı. Kedisi Cinder, etkileyici bir dengeyle boynunun arkasına kıvrılmış, kuyruğu omzunun üzerinden seğiriyordu. "Görelim bakalım," dedi Lace, manikürlü parmak uçlarıyla işaret ederek.

Conrad'ın gözlerindeki ukala parıltı, Lace'in elindeki kâğıtları incelediğinde alev alev yanan bir ateşe dönüştü.

"Hadi Conrad," diye mırıldandı Lace, gri gözleri zaferle parlıyordu. "Eziklik yapma."

"Lanet olsun." Kartlarını yere attı ve koltuğuna geri oturup ellerini yüzünde ovuşturdu. Hayal kırıklığıyla kanatlarını arkasından çırttı, bu hareket saçlarını ve giysilerini dalgalandıran ve tavandan tabana pencerelerdeki perdeleri havada yuvarlayan bir ısı dalgası yarattı.

Kartlarını en son bırakan Blue oldu, Dominic'e gülümserken oyunun sonucuyla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

Lace bir zafer çılgılığı atarak yumruklarını havaya kaldırdı ve Cinder'dan hoşnutsuz bir haykırış yükseldi. "Öde bakalım, pislik!"

Conrad ayağa kalktı ve ellerini ceplerine sokarak cüzdanını aramaya başladı. Lace'in önündeki masaya beş yüz altın mynet bıraktı ve Max'e soğuk bir bakış fırlattı. Lace'i işaret ederek, "Artık buraya girmesine izin yok," dedi.

Max gülümsedi. "Dom haklıydı, sen acılı bir eziksin."

"Ben gidiyorum." Hışımınla barın arkasına geçti ve buzdolabının kapağını açtı, içerisi bira kutuları ve şişeleriyle doluydu. "Bu üçüncü

Bugün beni yendiği oyun." Her hareketinden öfke fişkırsa da Max, buzdolabından zehirini seçip kapıyı tekmeleyerek kapatırken Meleği şaka yaptığını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Jack ona sırtıyordu. "İçki içip araba kullanmak mı?"

Conrad sürgülü cam kapılara yönelirken "İçmek ve uçmak," diye düzeltti. "Bunun için bana ceza veremezler." Balkon yoktu; kapılar doğrudan açık havaya açılıyordu, bu da kanatlı insanlarla dolu bir ev için mükemmeldi.

"Bir şeye çarparsan çarpabilirler," dedi Jack.

"Çarpmayacağım."

"Bahse girmek ister misin?"

"Bugün olmaz, seni bağımlı." Kapıları açtı ve temiz hava odaya girerek kartları dağıttı. "Sonra görüşürüz çocuklar." Kollarını iki yana açtı ve kapılardan geriye doğru düştü, kanatlarını açarak şehrin içine doğru spiral çizdi.

Dominic kendini Conrad'ın koltuğuna attı. "Bayanlar ve baylar, benim sık suratlı kardeşim." Bardaki boş tabureleri işaret etti. "Bir sandalye çekin, hasret giderelim."

İki dakika sonra, video oyunları ve bilardo oynamaya devam eden diğer Melekler dışında herkes poker masasının etrafına oturmuştu.

Dominic, Mavi hakkında şu ana kadar öğrenebildiklerinin en başından başlayarak gruba bir bütün olarak hitap etti. "Renkli bir kuş aramak için onu Angelthene'e götürmeyi planlayan üç adam tarafından evinden alındığını söyledi." Dallas bir şey söylemeye fırsat bulamadan parmağını kaldırdı. "Tek kelime etme Bright."

Dallas'ın elleri teslimiyetle havaya kalktı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim!"

Dominic devam etti. "Kaçırılan tek kızın kendisi olmadığını söyledi. Bir motelde kalıyorlarmış -adını bilmiyor ve yerini de hatırlayamıyor- bir gün diğer kızı odadan çıkarıp onu geride bırakmışlar."

Mavi, Dominic'e doğru eğilip Ilevyn dilinde bir şeyler söyleyerek duraklamasına neden oldu.

Dominic onun için tercüme etti. "Ama onu yalnız bırakmadılar. Adamlardan biri kalıp onu korudu. Diğer adam geri döndüğünde kız artık yanında değildi. Başının belada olduğunu ve kaçması gerektiğini bu şekilde anlamış. Adamların kızı öldürdüğüne inanıyor."

Ivy, "Bu kızı tanıyıp tanımadığını söyledi mi, yoksa yabancı mıydı?" diye sordu.

Dominic soruyu Blue'ya tercüme etti ve doğru bir şekilde ifade edene kadar birkaç kelimeyi değiştirdi. Blue'nun cevabını dikkatle dinlerken kaşları çatıldı. Yüzündeki birçok gözün fazlasıyla farkında olarak sessizce konuştu. "Kızın Angelthene'e giderken yolda yakalandığını söyledi." Mavi kulağına başka bir şey fısıldadı ve sonra Dom düzeltti, "Angelthene'e giderken *alınmış*."

Max Dallas'la bakıştı.

Cadı tekrar Dominic'e bakıyordu. "Alındı mı? Kaçırılmak gibi mi?"

Dominic soruyu Mavi'ye mırıldandı. Mavi ona cevap vermeyi bitirdiğinde, buz mavisi gözleriyle grubu taradı. "Kaçırıldılar."

Max Dallas'a bir kez daha baktı. Kadının ifadesi, onun düşüncelerinin de kendisinininkilerle aynı yere gittiğini gösteriyordu. "Başka bir kayıp kişi durumu," dedi. "Az önce konuşmuyor muyduk-"

Dallas o kadar hızlı ayağa kalktı ki taburesi neredeyse yere devriliyordu. Kimse kıpırdayamadan dinlenme odasının yarısını geçmişti. "Filo!"

Herkes ayağa kalktı ve onu takip etti, soruları birbirine karıştı.

"Bir şey mi kaçırıyorum?" Jack öyle diyordu. "Kendimi tamamen kaybolmuş hissediyorum," diye yakındı Lace.

Dominic, Blue'yu sandalyesinden kalkması için teşvik etti. "Biri beni bilgilendirebilir mi?" diye seslendi grubun arkasından, yetişmek için acele ediyordu. "Nereye gidiyorsunuz?"

Dallas döndü ve neredeyse Max'in ona çarpmasına neden oluyordu. "Burada bir bilgisayarınız var mı?" diye sordu Dominic'e, Max'e doğru eğilerek.

"Hangi evde bilgisayar yok ki?" Kaşlarını çattı. "Hıyarlık etme."

"Evet, bir bilgisayarım var Dallas. Ama aklından geçenleri bana söyleyene kadar kullanmana izin vermeyeceğim."

Dallas patlamadan önce Max açıkladı, "Angelthene'in Hava Filosundan birkaç kişi görevde değilken kayboldu. Dallas'ın babasının Filo etkinliğinde bu konu hakkında konuştuğunu duyduk."

Logan, "Bu neden haberlere çıkmadı?" diye sordu.

"Çünkü birileri kimsenin bilmesini istemiyor," diye araya girdi Sabine. "Demek istediğim, Filo askerlerinden bahsediyoruz. Bu paniğe neden olur."

"İnsanlar neden Filo askerlerini kaçırsın ki?" Lace sordu. "Ve bunun Mavi ile ne ilgisi var?"

Dallas parmaklarını şıklattı. "Bilgisayar. Şimdi."

Şaşkına dönen Dominic sol taraflarındaki koridoru işaret etti. "Ofis aşağıda. Ne bulacağınızı sanıyorsunuz?"

Ayaklarını yere vurarak koridorda yürümeye başladı. "Filo veri tabanına girmemiz gerekiyor."

Telaşlanma sırası Max'teydi. "Dallas, Dominic'in ev bilgisayarıyla Filo veri tabanına giremezsin."

Ama o zaten ofisteydi. "Neden olmasın?" diye seslendi.

Herkes bir anda onun peşine takıldı, ayakkabı çeşitleri duvarlara çarptı.

Max köşeyi dönüp penceresiz ofise girdi ve onu masaüstünün önünde oturmuş, parmakları tuşların üzerinde gezinirken buldu.

Başının arkasına bakıp gülümsemekten kendini alamadı. "Öncelikle, Dom'un şifresini bile çözemiyorsun, değil mi?"

Dominic odaya girerken arkasından kıkırdadı. "Bunu asla tahmin edemez."

"Onu bana verecek," diye Max'e çıkıştı. "Değil mi, Dom?"

"Ve eğer farkında değilseniz," diye devam etti Max. "Veri tabanları hacklenmesi en zor olanlardan biri."

Dallas sandalyesini döndürdü ve kollarını kavuşturdu. "Eee?" dedi Max'e.

"Peki ne?"

Ceketine dikkatle baktı. "Kimi arayacağını biliyorsun."

Max iç çekerek cebinden telefonunu çıkardı. "Bugünün yasadışı faaliyetleri başlasın."

Darien bir saat içinde Hooded Skullcap'teydi.

Burası Sihirli Koruma Birimi için çalışan takım elbiselilerle doluydu. Araçlarının tavanlarındaki ışık çubukları kırmızı ve mavi renkte salınan bir avuç barış görevlisi de buradaydı. Altın alanın büyük bir kısmı sarı yansıtıcı bantlarla ve burada bulunmaması gereken kişilerin alana girmesini engelleyen bir büyü duvarıyla kapatılmıştı.

Darien'in odaklanabildiği tek şey Loren'i bulduğu otobüs durağıydı ve düşünebildiği tek şey Loren'in Tebeşir Kapı'nın ötesinde geçirdiği zaman hakkında onunla paylaştıklarıydı. Her ne kadar Loren'in bu olayla neden ve nasıl bağlantılı olduğunu anlayamasa da, bir yanı Loren'in bu olayla bağlantılı olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Otobüs durağının yakınındaki toprak yolda Finn'in yanında yürürken, batmakta olan güneşin altında sallanan çimlere baktı. Bir saat önce Angelthene'i karanlığa gömen fırtına geçmiş olmasına rağmen, zemin hâlâ ıslaktı ve hava da öyle, aşırı nem ciğerlerini süngere çeviriyordu.

"Hastalık belirtisi yok mu?" Darien sordu.

"Görünürde hiçbir ölüm nedeni yok. Yakındaki arka bahçelerde ölü hayvanlar görülüyor. Kuşlar ağaçlardan düşüyor. Genç ve sağlıklı olan evcil hayvanlar vurulmuş gibi yere yığılıyor."

"Ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık iki mil yarıçaplı bir alan. Tebeşir Kapı da dahil."

Tebeşir Kapı - Loren'in Tempus'un gücünün gizemli bir kırıntısını kullanarak Solgun Adam'ı izinde dondurduğu yer.

"Kafanda bir yapbozu bir araya getiriyor gibisin," dedi Finn, düşüncelerini bölerek. Yürümeyi bıraktı, elleri ceketinin ceplerindeydi. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

Karnında bir yumruk vardı, sıkıyor ve büküyordu, onu kusma isteği uyandıran sıkı bir top haline getiriyordu. "Hayır," diye yalan söyledi. "I

sadece kendim görmek istedim."

Darien fazla kalmadı ama arabasına geri döndüğünde gözlerini kırpıştırarak yerine oturdu ve Tebeşir Kapı'ya ve ötesine kadar uzanan bantlanmış alana uzun uzun baktı. Bildiği tüm tanrılara bunun Loren'le bir ilgisi olmaması için dua etti.

Darien arabayı çalıştırırken motor homurdandı. Gece hızla çöküyordu; iki saat içinde Randal'ın iki adamı Gaven'ın ona verdiği rotayı takip ediyor olacaktı. Her şey plana uygun giderse, bu saçmalığı sona erdirmeye ve Gaven ile adamlarını, Randal'ın birkaç eski serserisiyle birlikte parmaklıklar ardına atmaya bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

Araba rölantide giderken telefonunu cebinden çıkardı ve okunmamış mesajlarını gözden geçirerek önemli olan tek ismi aradı. Ama kız onunla iletişime geçmemişti. Birbirlerinden bir hafta uzak kalmayı önerdiğinde kulağa o kadar da kötü gelmemişti ama şimdi bununla başa çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu. Komikti; her zaman neredeyse bütün bir haftayı ondan uzakta geçiriyordu, AA'da katıldığı dersler döneme bağlı olarak dört ya da beş gününü alıyordu. Ama şimdi onun yokluğu tamamen farklı bir nedenden kaynaklandığından, bu mesafe onu görmek için çaresiz bıraktı ve artık bir seçenek olmadığı için ölüyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu, ama onun iletişim kartına tıkladı - yıldızların altında ona gülümseyen güzel yüzünün fotoğrafını çekmişti - ve ARA'ya bastı.

Kahretsin, ondan uzak durma konusunda berbattı. Ona aşık olmak biraz aklını kaçırmak gibi geliyordu.

Telesekreter açtı ve hoparlörden gelen her kelimeye sarıldı, kadının sesi düzensiz kalp atışlarını anında yavaşlattı. Başparmağı aramayı sonlandıracak düğmenin üzerinde geziniyordu ama telefon bip sesi çıkarmadan önce zamanında basamadı. Kayıt başladı ve kendini durduramadan konuşmaya başladı.

"Seni yalnız bırakacağımı söylediğimi biliyorum," diye söze başladı Darien. "Ve bırakacağım da. Ama babanın evinde nasıl davrandığım için özür dilemek istedim. Sana kızgın olduğumu düşünmeni istemiyorum tatlım. Seni çok seviyorum Loren ve senin için her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum, ne istersen yaparım, seni sonsuza dek yalnız bırakmamı istesen bile yaparım. Ama sana karşı ne kadar kötü olduğumu düşünmeden edemiyorum Loren. Sana nasıl öfkelandiğimden utanıyorum ve özür dilemeye ihtiyacım vardı. Ben özür dilemem.

Davranışlarımın bana geri dönüp dönmeyeceğini etkilemesini istemiyorum." Kırmızı-mavi ışıklara bakarken derin, tıkırtılı bir nefes aldı ve kızın telefonu açmasını diledi. "Ne zaman istersen beni ara, ben burada olacağım." Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı, gözlerinde yine o yakıcı his vardı.

Penceresine bir yumruk çarptı.

Finn'in arabanın yanında durduğunu görmek için başını kaldırdı. Kapıdaki düğmeye bastı ve cam sonuna kadar indirildi.

"Şimdi ne olacak?" Darien

sordu. "Ölü vampir."

"Nerede? Burada mı?"

Finn başını salladı. "Silverwood."

-

Loren, Darien'in kendisine bıraktığı sesli mesajı üç kez dinlemişti. Aramasını kaçırdığı için kendine kızgındı ama bütün öğleden sonrasını - okulun bittiği andan beri- Angelthene Akademisi'nin kütüphanesindeki kitapları inceleyerek, konuşma yeteneğinin üzerindeki büyüyü bozmasına yardımcı olabilecek herhangi bir şey arayarak geçirmişti.

Ve şu anda oturduğu yer kütüphaneydi; akşam yemeğinden sonra buraya dönmüş, raflardaki tüm büyü kitaplarını, geniş odanın en tozlu köşelerine sıkışmış bulabildiği tüm büyü kitaplarını incelemeye devam etmişti. Hatta rafların arkasından çukura benzeyen göz çukurlarıyla sık sık ona bakan hayaletin rahatsızlığına rağmen, yasaklı bölümden birkaç tane ödünç almak için izin bile almıştı.

Bir masada tek başına oturmuş, telefonuna bakıyor, başparmağı Darien'in adının üzerinde geziniyordu ki biri karşısındaki koltuğa atladı ve yerinden sıçradı.

Klay kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Tik-tak," diye mırıldandı. "Zaman boşa geçiyor." Gözleri, kızın onları örtmesine fırsat vermeden masanın üzerine yayılmış kitaplara gitti.

Saçmalık.

Bakışlarını onun yüzüne kaldırdığında, gözlerinde Görü'yle ilgili olmayan bir gölge vardı. "Bu anlaşmamızın bir parçası değildi."

"Beni gerçekten suçlayabilir misin?" diye tısladı. "Yoksa o kadar taş kalpli misin?" Ona attığı bakış, kafasına bir hançer saplanmış gibi hissettirdi.

Sonra gözleri kadının elindeki telefona kaydı. "Eğer onu ararsan," dedi Klay soğuk bir sesle, "imparatorun bundan haberi olur."

Üst dudağı dişlerinin üzerinden geriye kıvrıldı. "Peki sen her zaman babanın dediğini yapar mısın?"

Bir kırbaç şaklaması gibi, Klay'in büyüü zihnine çarptı.

Koltuğunda dikleşti, telefonu masaya çarptı. Zihinsel bir pençe beynini sıkıyor, küçük hanerlerin beynine saplandığı hissiyle beynini deliyordu. Kurtulmaya çalıştı ama hareket edemiyordu.

Klay yavaşça ayağa kalktı, onu orada tutmaya devam ederken gözleri simsiyah parlıyordu ve onu bilinçli bir heykele dönüştürdü.

Donmuş dudaklarının arasından, "Bırak beni," diye kekelemeyi başardı. Ama pençe sadece daha sert sıkıttı ve her iki burun deliğinden de kan damladı.

Klay'in yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı.

"Bırak beni," dedi tekrar. "Beni öldürürsen, babanın planlarını mahvedersin."

O korkunç büyü rahatladı ve kadın koltuğuna yığıldı. Kütüphaneye baktı ama kimse ona ne yaptığını görmemişti. Burası neredeyse terk edilmişti, etraftaki diğer öğrenciler de etraflarında olup bitenlere dikkat edemeyecek kadar dizüstü bilgisayarlarını karıştırmakla meşguldü.

Klay ellerini masanın üzerinde düzleştirdi ve öne doğru eğilerek başını onun hizasına getirdi. "Bir sonraki hamlen akıllıca olsun Loren. Şeytanının ölmesini istemezsin, değil mi?"

Soluk soluğa kalmıştı ve zemin ayakkabılarının tabanlarının altında dönüyordu. "Senden nefret ediyorum."

Öfke ve tiksinti dışında hiçbir duygu barındırmayan gözleri tekrar önüne serilmiş kitaplara kaydı. "Asla bir şey bulamayacaksın. Aptal kız."

"Nereden biliyorsun?" diye alay etti, onu oltaya getirmek için bir olta attı. Burun deliklerinden sızan kan dudağının üzerinden süzüldü. Parmaklarıyla uzaklaştırdı ve akademi hırkasına sildi. "Her büyüünün bir karşı büyüü vardır. Bu sadece bir gerçek."

"Olabilir. Ama bunun işe yaraması için altında olduğunuz bir büyü olması gerekir." Hah! Az önce ona muhtemelen vermek istediğinden daha fazla bilgi vermişti.

Hissettiği zaferin her izini yüzünde göstermemeye dikkat ediyordu. Ama ne kadar çok düşünürse, o kadar az zafer gibi hissediyordu.

Klay az önce dilini donduranın bir büyü olmadığını açıklamıştı. Ama eğer bu bir büyü değilse, o zaman neydi? Ve bunu nasıl bozabilirdi?

Klay masadan uzaklaştı. "Bir gün gitti, dokuz gün kaldı. Onları iyi kullanın, olur mu?"

Kız başka bir şey söyleyemeden adam gitmişti.

-

Kurt Adam Bölgesi'nde ölü bir vampir kulağa geldiği kadar kötüydü ve bunun nedeni cesedin korkunç görünmesi değildi.

Sihirli Koruma Birimi'nin cesedi bulunduğu alanın etrafı sarı bantlarla çevriliydi. Black Mirror Göleti ve Kamp Alanı'nın hemen aşağısında, Eastside Akademisi'nin güneyinde ve Black Mirror Tepeleri'nin batısındaydılar. Bölge yılın bu zamanında oldukça ıssızdı, ancak motorlu araçlarda ve büyü korumalı çadırlarda kalan bir avuç insan vardı. Bu insanların hepsi şu anda kolluk kuvvetleri tarafından sorgulanıyordu. Dedektifler ve memurlar, yüzleri kırmızı ve mavi ışıkla aydınlatılmış kampçılardan öğrendikleri her şeyi yazarken kalemler kâğıtlara çizik atıyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi Finn sessizce Darien'a. Olay yerinin dışında, Darien'ın arabasının kaputuna yaslanmış bir şekilde duruyorlardı. Finn'in gözleri onunkilerle buluştu. "Drakon'dan biri bunu araştırarak kadar önemserse, elimizde bir savaş olabilir demek."

Yüzyıllardır böyle bir şey olmamıştı. Angelthene'deki büyük vampir evlerinin ve kurt sürülerinin bir parçası olan vampirler ve kurtlar birbirlerinin topraklarından uzak duruyordu, anlaşma onların birbirlerine karışmasını bile engelliyordu. Şimdi ölü bir vampir kurtadam topraklarında ortaya çıktığına göre, Logan ve Muhafız sürüsündeki diğer kurtlar büyük bir sorunla karşı karşıyaydı.

Logan, telefonuna cevap vermiyordu.

"Bunu kimin yaptığını bulmanız gerekiyor," dedi Darien. "Olay büyümeden önce." Özür ya da bahanelerle durdurulamayacak bir intikam kavgasına dönüşmeden önce.

Ceset sanki pençelerle parçalanmış gibiydi, bu da Logan'ın lehine olmayan bir başka işaretti. Eğer otopsi sonucunda ölümün gerçekten de bir kurt adam tarafından gerçekleştirildiği ortaya çıkarsa, Calanthe misilleme yapmak için adamlarını Silverwood Bölgesi'ne göndermeye karar verdiğinde yüzlerce, hatta binlerce insan hayatını kaybedecekti.

Darien'in telefonu cebinde vızıldadı. Telefonu çıkarmak için çabaladı, arayan Loren değilse bile en azından Logan olabileceği umudunu taşıyordu. Ama ekranda ikisinin de isminin yanıp söndüğünü görünce hiç şaşırmadı.

Dişlerini gıcırdatarak cevap vermek için kaydıldı. "Cassel," dedi, hissettiği kadar hayal kırıklığına uğramış görünmemek için elinden geleni yaparak.

Sylvan'ın tok sesi, "Rota devam ediyor," dedi. "Sevkiyat alındı. Şu anda onları takip ediyoruz."

"Güzel. Gözünün önünden ayrılmalarına izin verme." Darien Randal'ın adamlarına güvenmiyordu. Bu gece rotayı yönetmeleri için elindeki en iyi iki seçeneği seçtikten sonra Malakai'ye Sylvan ve Valen'in her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için onlara göz kulak olmalarını söylemişti.

"Malakai aradı," dedi Sylvan. "Buradan sonra nereye gideceğimizi bilmek istiyor."

"Yarın akşam Advocate'de buluşuyoruz. Saat 11'de. Onu alacağımı söyle."

"Yapacağım."

Darien sert bir sesle, "Gözünü kırpma," dedi. Telefonu kapattı. Finn ona bakıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Şimdiye kadar."

Bu rota tamamlandığında, enkaz halindeki hayatını düzeltmeye ve Loren'i eve geri getirmeye bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

En azından kendine söylediği buydu.

Maximus, Death's Landing'deki boş yatak odalarından birinde uyandığında, Dallas'ın artık yanındaki şiltede yayılmadığını gördü. Ay ve yıldız ışığı çıplak pencerelerden ve cam tavandan içeri süzülüyor, uzaklarda ve aşağıda binalar binlerce ışıkla parılıyor, bu saatte dışarı çıkmaya cesaret eden birkaç araba Angelthene'in şehir merkezinden geçiyordu. Vampir silüetleri gökdelenlerin üzerinde yükseliyor ve neredeyse hiç görünmeyen ayın üzerini örtüyordu. Yağmur benek benek Çatı ve pencereler bir fırtınanın daha geçtiğini gösteriyordu.

Tanner'ın Filo veri tabanına girme girişimleri herkesin beklediğinden uzun sürünce ve gün batımı ağır geceye karıştığında o ve diğerleri geceyi burada geçirmeye karar vermişlerdi. Şu anda herkes derin bir uykudaydı. Tanner ve şimdi de Max hariç herkes.

Ve muhtemelen Dallas, her nereye gittiyse.

Max yuvarlanıp ayağa kalktığında yatak inledi, pelüş halı ayaklarının altına battı. Üzerinde sadece boxer'ı vardı, cep kapısını kaydırarak açtı ve koridorda ağır ağır ilerlerken ışıkları kapalı tuttu.

Bilgisayar ekranının yumuşak ışığının açık kapıdan içeri süzüldüğü ofisten gelen tuş sesleri dışında Ölümün Şehri'nin her yeri karanlık ve sessizdi.

Mutfağa vardığında Dallas'a çarptı, elindeki su bardağı gömleğinin önünden aşağı dökülüyordu.

"*Dikkat et,*" diye tısladı.

"Ne yapıyorsun yukarıda?"

Saçlarını yüzünden silkeledi ve ona baktı. "Uyuyamadım." Bu onun için sürpriz olmadı; Dallas bugünlerde uyumakta zorlanıyordu. Ailesi dersleri ve eğitimiyle onu sınırlarına kadar zorluyordu, bu yüzden Dallas Cehennem Kapısı'nda uyuduğu gece sık sık uyandığında onu alt katta ödev yaparken buluyordu.

Bu iş yeterince uzamıştı.

Adam bardağı elinden kapıp tezgâhın üzerine koyduğunda kadın bardağı ağzına götürmek üzereydi.

"Hey!" diye itiraz etti.

Eğildi ve onu kalçalarından tutup omzuna attı, kızıl saçları sırtından aşağı döküldü.

"Max!" diye tısladı. "Ne yapıyorsun?"

"Uyuman gerek."

"Yarın beni anesteziyle bayılttıklarında uyuyacağım." Kanatlarını alacağı ameliyat yaklaşıyordu ve ses tonundan bu işlem konusunda gergin olduğunu anlayabiliyordu. Tam da bu yüzden dinlenmeye ihtiyacı vardı. İlaçlardan gelmeyen uygun bir dinlenmeye.

Onu görmezden geldi ve yürümeye başladı, onu yatak odasına geri götürdü. Attığı her adımda saçları beline doğru savruluyordu. "İndir beni!" Yumruklar çıplak sırtına çarptı.

"Şşş, herkesi uyandıracaksın." Artık odaya geri dönmüşlerdi ve adam kapıyı kaydırarak kapattı ve onu yatağın üzerine attı.

"Tanrı aşkına ne yapıyorsun?" dedi tekrar, sesini alçak tutmaya çalışarak. Her zaman parıltılı tuttuğu o kedi gibi gözleri ona dik dik bakıyordu, öfkesi onu daha da çekici ve adamın ona sunmak üzere olduğu şeye daha da muhtaç gösteriyordu.

"Uyumana yardım ediyorum." Kendini onun yanına yatağa attı, neredeyse ağırlığıyla onu şilteden fırlatacaktı ve sırtını göğsüne dayayarak yatması için onu kendine doğru çekti.

Dallas onun uykusuzluğunu gidermek için aklından uyku ilacından başka bir şey geçirdiğini anlayınca kaskatı kesildi. "Maximus," diye denedi ama kalp atışlarının çarpıntısından ve aurasının parıltısından tartışmasının gönülsüz olduğunu anlayabiliyordu. "Bizi duyacaklar."

Boxerını çoktan indirmiş, sert aleti serbest kalmıştı. "O zaman sessiz olsan iyi olur." Gömleğini başından çekip yere attı ve giydiği pijama şortunu -Hanlı'dan ödünç aldıklarını- çekiştirerek indirdi. Parmaklarını kızın kalçalarının arasında gezdirdi.

Baş ve işaret parmaklarını birbirine sürterken Dallas kıvranarak omzunun üzerinden ona baktı.

"Bunu istiyorsun," diye suçladı.

Dudaklarını ıslattı. "Peki ya yaparsam?"

"O zaman her zaman zoru oynamak yerine bana söylemelisin." Onu kalçasından tutarak yukarı kaldırdı, arasını açtı ve aletini içine soktu. Etrafını saran sıcak, sıkı ısı ikisinin de inlemesine neden oldu. "Yatağa tutun."

En azından bu sefer onu dinledi, sol eli yatağın kenarına gitti ve onu sıkıca kavradı. İlerlemeye başladı, yavaşça ve derinlemesine hareket ederek vücudunun girişe uyum sağlamasına izin verdi.

Onu çenesinden tutarak, neredeyse burun buruna gelene kadar yüzünü çevirdi. Kız hâlâ onun bakışlarından kaçındığında hiç şaşırmadı. "Bana bak, Dallas."

Gümüş yeşili gözler karanlıkta onunkilerle buluştu, şimdi dikkati tamamen onun yüzünde olduğu için gerekenden çok daha fazla göz kırpyordu.

"İşte," diye derin bir iniltiyle nefes aldı. Eli kızın kalçasına geri döndü, tekrar tekrar içine gömülürken onu yukarı çekti, o kadar derine itti ki kız titredi. "O kadar kötü müydü?"

"Bunun senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü ne zaman bunu yapsak bundan kaçınıyorsun." Nefes alış verişi düzensiz bir soluğa dönüştü. "Bana bakmak o kadar zor mu?"

"Öyle olmadığını sen de biliyorsun." Evet, biliyordu ama gerçek nedenin ne olduğunu anlamamıştı.

"O zaman söyle bana." Ona daha sert bir şekilde çarptı ve göğüslerinin karanlıkta zıplamasını izledi.

"Sadece çeneni kapa ve beni öp, Maximus."

İkinci kez sormasına gerek yoktu.

Dudakları tutkulu bir diş çarpışmasıyla kilitlendi ve adam dilini kızın ağzına daldırdı, kızın inlemesine neden olan bir iddia, kıcını adama doğru bastırırken sırtının çarşaflarda kıvrılması.

Isı vücuduna hücum etti, hızla serbest kalma arzusu onu daha hızlı hareket etmeye itti. Her hamlesinde yatak altından sarsıldı ve yan masadan bir şey düştü.

"Dur!" Dallas'ın nefesi kesildi. "Max, bizi duyacaklar-"

"İşte benim sihrim bunun için," diye nefes nefese ona daha sert vurdu, güzel kıcı ön tarafına çarpıyordu. Odanın etrafına görünmez bir büyü duvarı örerken, Görü görüşünü yuttu. Gözünü kırpabildiği kadar siyahı uzaklaştırdı, böylece kadının vücudunun onunkine doğru eğilmesini izleyebildi.

"Dök içini, Dal. Benden uzak durmayı bırak." Her zaman olabildiğince çabuk iner, ona asla her şeyini vermezdi.

Ama o bunu istiyordu. Kızın verebileceği her şeyi istiyordu ve kızın bunu verebileceği tek erkek olmak istiyordu, kızın vücudundan daha fazlasına tamamen güvenebileceği tek erkek.

Kızın kalçasını daha sıkı kavrayıp parmaklarını içeri sokarak hızını artırdı, etin ete çarpma sesi odaya yayılırken büyü duvarı çatı katındaki herkesin duymasını engelledi.

"Tanrım," diye haykırdı, şimdi onun içine doğru itiyordu. Tekrar ve tekrar ve tekrar, onunla buluştu, darbe için darbe, hareketleri onunki kadar sert ve kararlı. "Evet!"

Max, kendi doruk noktası yaklaşırken nefesinin altından küfretti, sırtında terler diken diken oldu.

"Durma," diye yalvardı, onu öpmek için başını çevirdi.

"Al şunu, Dal," diye nefes aldı onun ağzına karşı. Dal'ın çenesine ve dudaklarına alaycı öpücükler kondururken, ısırıp emerken Dal'ın ensesine yapıştı. Onu hiç böyle öpmemişti, her zaman yüz yüze yakınlaşmaktan kaçınırdı ve ilişkilerindeki bu değişiklik, ona verdiği bu hediye, kendini tutması, o anda içine boşalmasını engellemesi için yeterliydi. Boğazından bir hırıltı yükseldi. "Hadi, Red." Bir elini bacaklarının arasına daldırdı, böylece klitorisini ovabilecekti. O kadar hızlı nefes alıyordu ki, göğüslerinin koluna doğru yükseldiğini hissedebiliyordu. "Sikimin üzerine boşaldığını hissetmek istiyorum."

Kendini Dallas'ın içine, onu bitiş çizgisinin ötesine itecek açıyla soktu, daha da sert vurdu-

Yüksek bir çığlıkla boşaldı, vücudu onunkine karşı sarsıldı.

Kadının iç organlarının sikini sıkıldığını hisseden Max kendini bıraktı, sıcak dölle kadının içine patlayıp kalçasından aşağı fışkırırken titreyerek serbest kaldı. Bu his yüzünden gözleri tekrar karardı.

"Siktir." Vücudu zevkle sarsıldı. Sarsıntılar her düzensiz itişte yavaşlıyor, etin çarpışma sesi sönüyordu.

Sonunda sakinleşip başını onun omzuna yaslayana kadar.

Gözlerini kırıştırarak görüş alanından çıkardı ve Dallas'ın yüzündeki saçları geriye doğru taradı. "Artık uyuyabilir misin?" diye fısıldadı, şakağına bir öpücük kondurdu ve dudaklarının altında hızlı nabzını hissetti.

"Sanırım," diye nefes nefese kaldı, adamın sikiinin üzerinde kıvranıyordu. Adam bir elini kalçasına koyarak onu sakinleştirdi, bu duygu o kadar yoğundu ki adamın omurgasında bir ürperti belirdi ve içinde seğirmesine neden oldu. Nefes nefese ve baştan çıkarıcı bir ses tonuyla, "Tekrar gitmemiz gerektiğini" söyledi.

Sık beni. Max'in teni bu öneriyle elektriklendi, özellikle de çenesinin kenarını öpmek için başını kaldırdığında.

Kadının içinden çıktı ve oturdu, çarşaflar altında toplandı. Boxerını tamamen çıkardı ve yere fırlattı.

"Maximus!" diye sızlandı.

Çenesini yatak başlığına doğru salladı. "Dizlerinin üzerine çök."

-

"Hiç uyudun mu?" Ertesi sabah elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle ofise giren Tanner'a Max sordu.

Hacker dün geceki yerindeydi, kan çanağına dönmüş gözleri dizüstü bilgisayarının parlak ekranına yapışmış, parmakları çılgınca fareyi tıklıyordu. "Gözümü bile kırpmadım," diye yanıtladı Tanner. "Biraz kahve getirir misin?"

"İşte." Max masaya doğru yürüdü ve elindeki bardağı yere bıraktı. "Buna henüz dokunmadım. Gidip biraz daha yapacağım."

Evdeki herkes teker teker uyandı. Jack ve Ivy de Max ve Dallas'la aynı tür bir gece geçirmiş gibi görünüyorlardı, Ivy'nin boynundaki morluklar Max'in şüphelerini doğruluyordu. Ama kimse bu konuda bir şey söylemedi, geceyi geçirdikleri yatak odasından çıkmadan önce muhtemelen karısı tarafından dudakları mühürlenmiş olan Jack bile.

En son uyanan Dominic oldu. Sonunda ofise girip diğerlerine katıldığında, elinde bir fincan kahve, peşinde Blue, Max dönüp ona baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Tam zamanında," dedi Max. "Ev sahibinin herkesten önce kalkıp işinin başına geçmesi gerekmiyor mu?"

"İsteksiz bir ev sahibi olduğunda değil," dedi Dominic, çok fazla fındık kreması kokan kahvesini yudumlarken. "Resmen istila ettiniz." Gözleri dizüstü bilgisayara gitti. "Bir şey bulabildin mi Tanner?"

"Arkamda bir sürü akbaba olmadığında odaklanmak daha kolaydı," diye mırıldandı Tanner. Ama birkaç tuşa daha bastı ve

boşluk çubuğu yüksek bir sesle *tıkladı*. "İşte!"

Siyah ekrandaki semboller kayboldu ve Filo veritabanı bir parıltıyla ortaya çıktı.

Herkes masanın etrafında toplanmış, kafalar neredeyse birbirine yapışmıştı.

"Bana ne aramam gerektiğini söyle," dedi Tanner, sayfaları karıştırmaya başlarken kendisiyle gurur duyuyor gibiydi, "ve ben onu bulacağım."

"Kayıp Filo askerleri," diye yanıtladı Dallas, Tanner'a o kadar yakın duruyordu ki muhtemelen nefesini ensesinde hissedebilirdi.

Birkaç dakika sonra Tanner ilkini buldu. Delia Williams adında bir cehennem zebanisi. Saçları o kadar sarıydı ki neredeyse sarıya çalıyordu ve gözleri o kadar canlı bir altın rengiydi ki Max lens olup olmadıklarını merak etti.

Mavi bir adım daha yaklaştı. "Kim?" Mavi renkli tırnağıyla ekranı işaret etti.

"Delia Williams," diye mırıldandı Tanner. "Dört hafta önce kaybolduğu yazıyor." Ekranın altında, Filo ordusundaki bir kişinin rütbesini listeleyen alanın yanındaki bir kodun etrafına bir daire çizmek için fareyi kullandı. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

Birkaç kafa Dallas'a doğru döndü.

Dallas etrafına bakınırken tamamen kaybolmuş görünüyordu, taranmamış saçları yüzüne dökülüyordu. "Neden herkes bana bakıyor?"

Lace gözlerini devirdi. "Çünkü sen Filo için eğitim alıyorsun." "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum!" dedi Dallas.

Jack homurdandı. "Sana ordu hakkında bir bok anlatmayacaklarsa onlar için çalışmanın ne anlamı var?"

"Ben bir stajyerim!" Dallas öfkelenildi. "Neden *bana*, henüz kanatlarını bile takmamış bir kıza, cephedeki askerleri hakkında bilgi versinler ki?"

Max, "Ailesi işe yaramazın teki. Onu rahat bırakın."

"Ayrıca," diye devam etti Dallas, keskin sesi Dominic'in söylemeye çalıştığı her şeyi bastırıyordu, "babam benim yanımda hiçbir şey konuşmuyor, özellikle de Kalendae'den beri. Dürüst olmak gerekirse, annemle olanlardan sonra İmparator'dan korktuğunu düşünüyorum."

"İyi bir nedenle," diye mırıldandı Tanner, hâlâ fareyi kaydırıyor, diğer eliyle çenesindeki kirli sakalın gölgesini okşuyordu. "Adam delinin teki."

"Eskiden Filo'yla birlikte savaştığımı unuttunuz mu?" Dominic araya girdi. "Bu evdeki diğer Meleklerden bahsetmiyorum bile." Eliyle işaret etti

elindeki fincanla ekrana bakarken kahve şırıldıyor ve neredeyse halıya dökülüyordu. "Onlara Elemental deniyor. Filo için özel bir görev gücüdürler ama büyüleri kolayca tükenbildiği için sadece nadir acil durumlarda kullanılırlar. Roark için savaştığım dönemde tüm Terra Filosunda sekizden az sayıdaydılar." Kahvesinden bir yudum aldı. "Bu kızı daha önce hiç görmedim."

Lace, "Babası bizimle konuşsa her şey çok daha kolay olurdu," diye homurdandı.

Ivy kadının fotoğrafına bakarken saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onlara neden Elemental diyorlar?"

Dominic omuz silkti. "Bunu bilmiyorum. Elementaller mümkün olduğunca halkın gözünden uzak tutuldu - yine nedenini bilmiyorum. Onları bir kez bile savaşıırken görmedik."

Tanner bir sonrakine tıkladı. Sarı saçlı, gözleri kraliyet mavisi olan bir erkek cehennem zebanisi. Bir haftadır kayıp olduğu yazıyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Dallas parmağının ucunu ekrana dokundurarak sordu, temas etrafındaki boşluğun dalgalanmasına neden oldu. "*M: Mavi.*"

Max ona baktı, o da Max'e baktı. Sesleri birbirine karışarak hep bir ağızdan "Büyü mü?" diye sordular.

Tanner, "Mavi büyü." diye düşündü. Kelimeyi tekrarladı, tekrarladı, sandalyesi tam bir dönüşle döndü, çoraplı ayakları neredeyse insanların inciklerini tekmeliyordu. Parmakları çenesine vurarak dönmeye devam etti. Sonunda ayaklarını halıya vurarak sandalyeyi sabitledi ve parmaklarını şıklattı. "Hiç Blue'nun aurasını okuyan oldu mu?"

Herkes birbirine bakarken kafalar döndü. Kimse konuşmadı. Tanner gözlerini devirdi. "Bu odadaki neredeyse herkes bir cehennem zebanisi, ve kimse aurasını kontrol etmedi mi?"

"Bu kadar eleştirel olma, sen de bir cehennem zebanisisin," dedi Max ama konuşurken gözleri karardı ve Görü'sünü çağırdı.

Ivy, "Hiçbir zaman kontrol etmek için bir nedenimiz olmadı," dedi. Hedefleri takip etmedikleri ya da bir kişinin aurasını okumak için bir nedenleri olmadığı sürece, bundan kaçınma eğilimindeydiler.

Max Dominic'e, "Tılsımını çıkar lütfen," dedi.

Dominic bunu gecikmeden yaptı ve bu hareket Mavi'nin irkilmesine neden oldu. Dom'un arkasına geçerek onun kanadıyla kendini sakladı. Dom kanadıyla onu ileri doğru itti ve İlevyn dilinde rahatlatıcı sözler mırıldandı.

Max onun aurasına odaklandı ve hissettiği duyguların renklerini gösteren dış hatlar dışında her parçasının masmavi olduğunu gördü. Şu anda bu endişe ve korkunun yanı sıra, yanındaki Melek'e duyduğunu bildiği bir şefkat dokunuşuydu.

Max gözlerini kırptırarak siyahı uzaklaştırdı. "Mavi. Çılgın mavi gibi. Daha önce hiç böyle bir aura görmemiştim." Hayatı boyunca oldukça etkileyici auralar görmüştü ama hiçbirisi bu kadar canlı bir tonda değildi. Aslında buna rakip olarak gördüğü tek aura Loren'inkiydi ve onunki de ya bembeyazdı ya da tüm tonları eşit olan coşkulu bir gökkuşağıydı.

Odadaki diğer cehennem zebanileri de bunu okuyorlardı, Mavi'nin üzerindeki siyah göz sağanağı onun tekrar Dominic'in arkasına çekilmesine ve saçlarının yüzüne düşmesine neden oldu.

Dallas, "Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim," diye homurdandı.

Tanner ekranın altındaki kodu tekrar daire içine almak için fareyi kullandı. "Bu-" Örnek olması için fareye birkaç kez tıkladı. "Bunun ne olduğunu artık biliyorum. Bu bir onaltılık renk kodu."

Jack, "A hexa-hoobida-whatta?" dedi.

"Kendine zarar verme, Jack," dedi

Max.

"Onaltılık bir renk kodu," diye tekrarladı Tanner. Omzunun üzerinden Jack'e baktı. "Senin kuş beyninin anlamasını beklemezdim."

Sabrine, "Mavi aura büyü. Sence okullarda büyüü sınıflandırma şekline benziyor mu?" Herkesin dikkati onun üzerindeydi, cehennem gözlerindeki siyahlık kayboluyordu. "AA'da tüm öğrenciler evlere ayrılır: Cıva, Tuz ve Kükürt. Ama bu genellikle cadılar ve büyücülerdeki büyü türlerini değerlendirmek için kullanılır, cehennemlikler için değil."

Cadılar ve büyücüler doğdukları andan itibaren kanlarındaki sihri her zaman kategorilere göre sıralamışlardır. Sadece üç tür büyüden birine sahip olabilirlerdi: su, toprak veya ateş.

Tanner altın saçlı kızı tekrar görene kadar ekrana tıkladı. "*M: Sarı,*" diye okudu. Max'e baktı, ekran gözlüklerinden yansıyor. "Sarı nedir?"

Kimsenin buna verecek bir cevabı yoktu. Dallas yemin etti.

"Ne?" Max sordu.

Elini ekranın sağ üst köşesindeki saate doğru salladı. "Saate bak! Gitmek zorundayım. Eğer ameliyatımı kaçırırsam, babam

öldür beni." Ofis kapısına doğru bir adım attı. "Bekle, Red," diye seslendi Max. "Seni ben götürüyorum."

Ama kapıyı aniden kapatan bir Melek tarafından durduruldu. Conrad, Dallas'ın etrafından dolanırken, "Tak-tak, sikikler," diye gürledi ve sıkışık odaya girdi.

Jack sırttı. "İçmek ve uçmak nasıldı?"

"Birkaç güvercine çarptım ve bir martı tarafından pislendim ama bunun dışında her şey yolunda gitti." Gözleri, masaya yaslanmış Atlas'ın omzunun üzerinden bir şeyler okuyan ve hâlâ sırtı kendisine dönük olan Logan'ı buldu. "Darien aradı. Logan'ı arıyor."

Logan doğruldu ve dönerek uzun, siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Neler oluyor?"

Conrad gözlerini kırıştırdı. "Telefonunu kontrol etmedin mi?"

Logan ona boş boş bakıyordu ve bunu yapan tek kişi o değildi.

o.

Conrad kaşlarını kaldırdı. "Son zamanlarda bir balonun içinde miydiniz? On iki saat falan mı?"

Dominic, "Bize tahmin ettirmek yerine söyle," dedi.

"Dün gece Kurtadam Bölgesi'nde ölü bir vampir bulundu."

Logan'ın yüzündeki kan çekildi. Kurdun kolları titremeye başlarken Max değişimin tehdidinin kokusunu aldı, yüz kaslarından birkaçı titriyordu. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Max, Angelthene Genel Hastanesi'nin bekleme salonunda oturuyordu. Parmaklarını dizlerine vuruyor, masanın yanındaki duvarda asılı olan saate bakıyordu. Anahtarların şakırtısı, telefonların sıkıcı zil sesi ve kâğıtları tüküren yazıcıların uğultusu sessizliği dolduruyordu.

Neden bu kadar gergin olduğunu bilmiyordu. Bir Filo askerine kanatlarını takmak için yapılan ameliyat basit ve hızlıydı ve çok az risk içeriyordu. Ama Dallas'ı tuttukları odaya koşup onu kontrol etme isteğine engel olamıyordu. Elini mümkün olduğunca uzun süre tutmuştu ve onu bir dizi kapıdan geçirdiklerinde, kapılar kapanıp onu kendisinden ayırana kadar hep onu izlemişti.

Death's Landing'de birlikte geçirdikleri geceden ve Fleet etkinliğinde birbirlerine açıldıktan sonra, ilişkilerinin nihayet fiziksel olmaktan öteye geçebileceğini ummaktan kendini alamamıştı. Dallas'tan daha fazlasını istiyordu -her zaman daha fazlasını istemişti- ama duvarlarını yıkma konusundaki isteksizliğine saygı duyuyor, ilişkilerinin onun yerine kendi hızında ilerlemesine izin veriyordu. Ama doğruyu söylemek gerekirse, çıldırmak üzereydi. Onunla geçirdiği her an duygularının yoğunluğunu ikiye katlıyordu ama onun kendisi için aynı şeyleri hissetmemesinden de çok korkuyordu.

Kot pantolonunun cebindeki telefonunun vızıltısı resepsiyon görevlilerinden birinin ona ters ters bakmasına neden oldu. Özür dileyerek ayağa kalktı ve otomatın yanında oturan bir cadı ve bir büyücü dışında boş olan bekleme odasına doğru ilerledi.

Cevap vermeden önce arayanın kimliğini kontrol ederek, raylar üzerinde gıcırdayarak açılan sürgülü cam kapılardan geçti ve Meleğin çağrısına cevap vermek için sağa kaydıldı.

"Başka bir şey buldun mu?" Max selamlama amacıyla söyledi. Değişiklik olsun diye hava güneşliydi. Parlak mavi gökyüzünden süzülen altın sarısı güneş ışınları havayı ısıtıyordu.

saçları ve ceketi. Sıcak, şehre kendine özgü meşemsi, çölümsü kokusunu veriyordu; Max'in kendini her zaman likör gibi emerken bulduğu, tuhaf bir şekilde bağımlılık yapan bir koku.

Dominic'in boğuk sesi hoparlörden geliyordu. "Kayıp Filo askerlerinden ikisi daha, ikisi de yaklaşık bir hafta önce kayboldu. Şimdiye kadar kaçırılan toplam dört kişi var gibi görünüyor."

"Göze çarpan bir şey var mı?"

"Beyaz saçlı, gözlerinde pigment olmayan bir kadın zebani. Büyüsünün beyaz olduğunu söylüyor."

"Peki ya diğeri?"

"Bir cehennem zebanisi daha," dedi. Arka planda Tanner'a mırıldandı, "Sonuncusunu tekrar getirebilir misin?" Parmaklar klavyede davul çalıyordu. Sonra Dominic, "Siyah saçlı, yeşil gözlü bir erkek cehennem zebanisi. Büyüsünün yeşil olduğunu söylüyor."

"Düşünüyordum da," diye başladı Max kapıların yanında adımlarken, botları kaldırımında gümbürdüyordu. "Aura şifası dışında, aura büyüğü her zaman oldukça tehditkâr olmuştur. Ateş, su ya da toprak büyüğüne sahip cadılar ve büyücüler bununla pek bir şey yapamazken, Elementaller neden bu kadar büyük bir sorun olsun ki?" Standart bir büyücü ya da cadının bu tür büyülerle yapabileceğı en fazla şey bir geminin denizde daha hızlı yol almasını sağlamak ya da yanan bir binanın söndürölmesinde itfaiyecilere yardımcı olmaktır. Birini kaçırap her ne yapıyorlarsa onun için kullanmayı istemek bir yana, kesinlikle kimsenin sırtını dönmesine degecek bir şey değildi.

"Sabrine'in bir fikri var," dedi Dominic. "Onunla konuşmana izin vereceğim." Dominic telefonu ona uzatırken telefon cızırdadı.

Ve sonra Sabrine hatta. "Dallas nasıl?" "Henüz uyanmadı. Logan nasıl?"

"Duymadım." İç çekti. "Ama yakında öğreneceğıme eminim." "Dominic bir teorin olduğunu söyledi."

"Biliyorum," diye başladı, biraz endişeyle. "Kayıp insanların hepsi cehennemlik." Cehennemlikler - sihirleri hiçbir zaman bu kadar keskin kategorilere ayrılmamış tek sihir kullanıcıları. "Benim teorime göre bu Özel Görev Gücü'ndeki insanlar bir şekilde değiştirilmişler."

"Gen modifikasyonu gibi mi?"

"Belki, evet. Filo her zaman kendini Terra halkını korumaya adanmıştır. Büyüyü araştırmış olmalarını geçmişte bırakmazdım.

ve birinin gen havuzunu manipüle ederlerse bununla neler yapabileceklerini araştırdılar."

"Deneklerin istekli olup olmadığını merak ediyorum."

Sesinin şiddeti azaldı. "Hâlâ bunun Mavi'yle nasıl bağlantılı olduğunu anlamaya çalışıyoruz." Sanki başka bir odaya giriyor gibiydi. "Kolunda bir izleme cihazı bulunduracak kadar önemli olduğunu düşünen insanlar tarafından Angelthene'e getirildiğini biliyoruz. Nadir bulunan bir büyüye ya da onlar için önemli bir şeye sahip olmalı."

"Dominic ona büyü hakkında soru sormayı denedi mi?"

"Tüm bu olanlardan oldukça ürkmüş görünüyor. Tanner daha fazla araştırıyor. Kaybolan başka birini bulup bulamayacağını anlamaya çalışıyor."

"Hiç ceset çıkmadı mı?"

"Duyduklarımıza göre öyle değil."

"Mavi'nin o Elemental insanlardan biri olup olmadığını görebildiniz mi? Filonun bir parçası mıydı?"

"Üzerinde hiçbir şey bulamadık." Onu yolda dururken bulduklarında üzerinde kimlik olmadığını söylemeye gerek bile yok.

Cam kapılar açıldı ve Doktor Atlas dışarı çıktı, onun telefonla konuştuğunu görünce durakladı.

Max'in avuç içleri ter içinde kaldı. "Sab, gitmeliyim."

"Dallas'ı gördüğünüzde nasıl olduğunu bana bildirin. Uyandığında aşağı ineceğim ve Loren'in gelmek isteyip istemediğine bakacağım."

"Anladım." Telefonu kapattı, kalbi hızla çarpmaya başladı. Doktor Atlas gülümsedi. "Ameliyat iyi geçti. Uyandı."

-

Okul kapandıktan bir saat sonra Loren, Dallas'ı Angelthene Genel Hastanesi'ndeki odasında kilolarca dondurma yerken buldu. Yatakta yüzüstü yatıyordu, ayakları yastığın üzerindeydi, beyaz tüylü kanatları tavana bağlanmış askı ipleriyle havada tutuluyordu.

Loren ve Sabrine'in odaya koşarak girdiklerini, kırmızı balonlardan oluşan bir bulutun kapı çerçevesinden geçerken birbirlerine sürtünerek gıcırdadığını gören Dallas c i y a k l a d ı . Maximus odada uyukluyordu.

Yatağın yanındaki desenli sandalyeye oturdu, ama bir bomba patlamış gibi çıkan gürültüyle irkilerek uyandı.

"Siz ikinizi yeterince oyaladım!" Dallas güldü ve dondurma kutusunu bir kenara fırlattı. Bu hareket kaşığının yere çarpmasına neden oldu.

"Bu balonları bulmanın ne kadar zor olduğuna inanamazsın," dedi Loren Dallas'a, kendini yatağın kenarına bırakırken. Dallas'ın düzgünce bakabilmesi için bir balonu sabit tuttu.

Dallas başını geriye eğdi ve kıkırdadı. "*En İyi Cadılar*," diye yüksek sesle okudu. Loren, Dallas'ın kelime oyunlarını ne kadar sevdiğini biliyordu.

Sabrine Dallas'ın diğer yanına oturdu ve dirseğinin yanına krema ve kek hamuru kokan pembe bir kutu koydu. "Ayrıca Whisking Witch'te durduk ve sana en sevdiklerinden aldık." Kapağı kaldırdı, bir düzine kek bir peçete tabakasının üzerinde duruyordu, marshmallow kreması hayalet şeklindeydi, gözleri şekerden yapılmıştı.

Dallas bir tane almaya gitti ama acıyla irkildi.

Maximus doğrulup oturdu, Dal'ın neredeyse duyulmayacak kadar az hava aldığını fark edince yüzü stresle kaplandı. "Sakin ol, Dal."

Kutudan bir kek çıkardı. "Evet, evet." Elini sallayarak onu uzaklaştırdı ama aslında Loren, Dallas'ın onun bu ilgisinden hoşlandığını biliyordu. Maximus Reacher, olağanüstü katil, onun için büyük bir yumuşaklıktan başka bir şey değildi. "Şeker ihtiyacımı karşılamalıyım." Kek iki ısırıkta bitmişti, yumruğundan daha büyük olduğu düşünülürse bu etkileyiciydi ve sonra parmaklarını yalayarak temizliyordu.

Dallas'ın arkadaşlarıyla birlikte olmaktan ne kadar mutlu olduğu açık olsa da -yatağının yanında oturan iri yarı, ağır kaslı ödül avcısının göz alıcı görüntüsünden bahsetmeye bile gerek yok- Loren onu dirseğinin yanında duran cep telefonuna bakarken yakaladı.

Ama ekran aydınlanmadı, hoparlörden de bir ses gelmedi. Loren annesini beklediğini biliyordu; bir arama ya da mesaj, Taega'nın kızının ameliyatını önemseyeceğini gösterebilecek herhangi bir şey. Ancak Loren'in canını daha çok yakan şey, babasının da umursamadığını bilmektir, artık şehre dönmüş olsa bile.

Maximus da bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Onu yakından izliyordu, Dallas ona doğru baktığında yüzünde ustalıkla gizlediği bir endişe ifadesi vardı.

Dallas gülümsemeye zorladı. "Başka haber var mı?" diye sordu ona.

İfadesi temkinli bir hal aldı.

Loren ikisinin arasına baktı. "Ne hakkında haber?"

Dallas Loren'in kalçasını tokatladı. "Dün gece aptal projen üzerinde çalışmak yerine buralarda olsaydın, çoktan öğrenmiş olurdun."

Sabrine, "Onu rahat bırakın. Derslerine konsantre olması iyi bir şey." Keşke onun gerçekte ne yaptığını bilselerdi. Keşke onlara anlatabilseydi.

"Tükürecek kimse var mı?" Loren sordu.

Cevap veren Maximus oldu. "Dominic'in Mavi hakkında ne öğrendiğini görmek için Ölümün Şehri'ne gittik."

"Ve?"

Kapıyı kapatabilmek için ayağa kalktı. Kapının yanındaki duvara yaslanarak, "Onda bir tür nadir büyü olduğunu düşünüyoruz," diye söze başladı. Loren dik oturdu. "Aurası mavi-"

Dallas homurdandı. "Büyük sürpriz."

"-ve Tanner Filo veri tabanına girdi ve Elemental adı verilen dört kayıp asker buldu."

"Bunlar ne?" Loren sordu.

Dallas cevap verdi: "Tüm detayları bilmiyoruz ama Dominic onların Hava Filosu için Özel Görev Gücü olduğunu söyledi ve görünüşe göre büyülerini renklere göre kategorize edilmiş."

Sabrine araya girdi. "Auralarının temel renkleri."

Loren'in aklı İmperator'a ve Ruh Terra'ya gitti. Kayıp Filo askerleri bir şekilde onun Ruh Terra'da yaptığı şeyle bağlantılı olabilir miydi? Bu, büyüüne nasıl erişeceğini bulmak ve cevapları bulmak için daha fazla nedendi.

Bu tam da onun planıydı ve bugün Angelthene General'a gelmeye karar vermesinin nedeni de buydu. Dal'ın ameliyatı dışında. Burada ona yardım edebilecek insanlar vardı - beyaz ve çok renkli auralarını kullanarak Dalgalanmalardan ve Kandırmacalardan muzdarip insanlara yardım ederek geçimlerini sağlayan Aura Şifacıları.

Önce Tanner'ın annesini bulması gerekecekti.

Loren, Angelthene Genel Hastanesi'nin ikinci katında Doktor Atlas'ı gördü. Elinde pano, beyaz önlüğü arkasında dalgalanarak ters yönde yürüyordu. Loren koşmaya başlamadan ona yetişmek için acele etti.

Asansörün düğmesine basmak üzereyken Doktor Atlas'a ulaştı. "Doktor Atlas," diye nefes nefese kaldı.

Tanner'ın annesi döndü ve onu tanıdığına gülümsedi. "Merhaba Loren. Sizi buraya getiren nedir? Her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim, sadece biraz nefes nefese kaldım. Sana yetişmeye çalışıyordum. Burada Dallas'la birlikteyim. Hâlâ ameliyattan yeni çıktı."

"O nasıl?"

"İyi, iyi. Bu gece eve gidebileceğini söylediler."

Doktor Atlas ona sabırlı bir gülümseme verdi. "Biliyorum. Bugün onunla ilgilenen doktorlardan biriyim."

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. İnsanlar, veneficae'ler ve kurtadamlar, Doktor Atlas'ın içeri girmesi için yer bırakarak dışarı çıktılar.

Loren, Doktor Atlas hareket edemeden öne çıktı. "Hey, buradaki Aura Şifacıları hakkında bir şey biliyor musun?"

"Peki ya onlar?"

"İçlerinde ders veren var mı diye merak ediyorum."

Doktor Atlas kollarını kavuşturdu ve elindeki panoyu kalçasına vurdu. "Loren, bu ne için?"

"Sadece bir okul projesi," dedi çabucak. "Aura iyileştirme konusunda uygulamalı deneyim kazanmam gerekiyor."

"Bak, Loren. Bunu söylerken kaba görünmeye çalışmıyorum ama yapmaları gereken bir iş var. AA sana hastaneye gelmeni söyledi mi?"

"Hayır, ben sadece... bana yardım edebileceğinizi düşündüm."

"Başka bir yere bakman gerekecek tatlım. Üzgünüm ama hiçbirinin zamanı yok." Asansörün kapıları kapanmaya başladı ama eliyle yarı yolda durdurdu. İçeri girdi ve birkaç düğmeye bastı.

"Seni görmek güzel," dedi Loren, hayal kırıklığını sesinden uzak tutmak için elinden geleni yaparak.

Kapılar tekrar kayarak kapanmaya başladı.

Loren tam Dallas'ın odasına geri dönmek için arkasını dönerken, Doktor Atlas kapıların kapanmasını engelledi.

"Loren," diye seslendi usulca. Loren arkasını döndü. "Agatha'yı görmek için içeri girebilir misin bir bak."

"Agatha kim? Burada mı çalışıyor?"

"Agatha'nın Ortaöğretim Sonrası Botanik Eğitimi'nin sahibi. Aura şifası hakkında çok şey biliyor, çünkü kendisi de eskiden bir Şifacıydı. Size yardımcı olabilir."

Loren'in kalbi umutla hızlandı. "Ona ne söylemeliyim?"

Doktor Atlas omuz silkti ve asansörün içine geri döndü. "Ona sizi erkek arkadaşınızın gönderdiğini söyleyin." Ağzında oğlununkine benzeyen bir gülümseme belirdi, o kadar belli belirsizdi ki Loren bunu hayal edip etmediğinden emin olamadı.

Kapılar kayarak kapandı. Doktor Atlas binanın en üst katlarından birine çıkarken asansörün üzerindeki kırmızı rakamlar yanıp sönüyordu.

Loren orada öylece durmuş, Doktor Atlas'ın son yorumunun ne anlama gelebileceğini anlamaya çalışıyordu.

Ama sonra Darien'in, Angelthene Akademisi'nin sunduğu derslerden hayal kırıklığına uğrarsa bakmasını tavsiye ettiği okulu hatırladı. Agatha sihrini kullanmayı öğrenmek için tek şansı olabilirdi ama... çit cadısı Darien'i bir şekilde tanıyordu. Bildiği kadarıyla onunla hâlâ konuşuyor bile olabilirdi. Ama denemek zorundaydı. Tek yapması gereken Darien'in ne yaptığını asla öğrenmemesini sağlamaktı.

En azından kendisi ne yaptığını bilene kadar. Planı hâlâ aynıydı: Ona neler olduğunu söyleyemeyebilirdi ama ona nasıl göstereceğini bulursa, hayatına mal olmadan ona gerçeği anlatmak için en iyi şansı bu olacaktı.

-

Agatha'nın Botanik için Ortaöğretim Sonrası Eğitimi Loren'in gördüğü en şirin okuldu.

Eski binanın önündeki patikada dururken, kanatlı heykellerden, tuğla duvarların neredeyse her santimini kaplayan sarmaşıklardan, kemerli çift kapılardan büyülenmiş gibi her ayrıntıyı inceledi. Binanın yan tarafında bir çeşme şırıldıyor, ağır gölgeliklerini taş patikanın üzerine seren yaşlı meşe ağaçlarında kuşlar cıvıldıyordu. Bu yol

Kısa ve dolambaçlı bir yoldu ve yaban arıları, çiçekler ve iksirlerin tebeşir sanatıyla kaplı ön basamaklara çıkıyordu.

"İşte hiçbir şey olmuyor," diye nefes aldı.

Loren omuzlarını dikleştirdi ve şirin tebeşir sanatını çizmemeye dikkat ederek basamakları çıktı. *Üzerinde "Agatha'nın Ortaöğretim Sonrası Botanik Eğitimine Hoş Geldiniz"* yazan ahşap bir tabelanın yanından geçti. 6873. Büyük kapıları iterek açtığında içerideki çiçeklerin kokusunu şimdiden alabiliyordu. Kapılar hafif bir iniltiyle içeri doğru sallanırken ürperdi ve boğucu bir hava etrafını sardı.

İçerisi dışarıdan daha da nefes kesiciydi. Giriş holü tonozlu tavanlar ve çiçek bahçeleri ve sebze mahsulleriyle ilgilenen minik kanatlı insanların resimleriyle boyanmış pencerelerden oluşuyordu. Salonun ortasında devasa kavisli bir masa vardı ve burada iki cadı grimoire'ların eğri büğrü kuleleri arasında oturuyordu. Tüy kalemler, kendi başlarına hareket etmeleri için büyülenmiş kâğıtların üzerine çizik atıyordu. Tahta direklere tünemiş iki baykuş Familiar geniş, kırpmayan gözlerle onu izliyordu.

Loren masaya doğru yürürken kendini şekerçi dükkânındaki bir çocuk gibi hissediyordu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi ve ağzı açık kalmış, dili kurumuştı.

En yaşlı cadı grimoire'undan başını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Loren kendini toparladı ve boğazını temizledi, kısık ses uzağa taşındı. "Agatha'yı görmeye geldim."

"Sen onun yeni ayak işlerine bakan kızı mısın?"

Ayakçı kız mı? "Hayır, ben... yeni bir öğrenciyim."

Cadı gözlüğünün kolunu sıktı ve çengel burnundan aşağı kaydırıldı. Loren'e daha önce hiç görmediği yeni bir böcekmiş gibi baktı, tüylü kaşları birbirine o kadar yaklaşmıştı ki tek bir kaş haline gelmişlerdi. "Umarım bunu söylerken kaba konuşmuyorumdur canım ama sen... Şey, sen..." Boğazını temizledi ve kumaşında şalgam ve sulama tenekeleri olan renkli desenli gömleğini düzeltti. "Sen insansın canım."

Loren gözlerini devirmemeye çalıştı. "Bunun farkındayım, teşekkürler." "Agatha seni bekliyor mu?"

"Hayır. Aslında Mordred ve Penelope için çalışıyorum. Burada ders almak için Agatha'yla konuşmamı önerdiler." Yalan o kadar kolay söylenmişti ki neredeyse kendisi de inanacaktı.

Cadı kendini ayağa kaldırırken sandalyesi inledi. "Benimle gel. Agatha'nın seni görmeden önce dersinin bitmesine daha on beş dakika var, o yüzden sana beklemek için daha rahat bir yer bulalım."

-

Loren havasız odada tankların ve teraryumların yanında volta atıyor, Agatha geldiğinde ona ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyordu. Derin derin nefes aldı, tüm çiçeklerden gelen farklı kokular -bazıları bal gibi, diğerleri bitkisel veya misk gibi- ciğerlerini dolduruyor ve burnunun seğirmesine neden oluyordu.

Zaman bir kaplumbağa hızında geçiyordu. Ya da belki de bu konuşmayı bir an önce bitirmek için ne kadar hevesli olduğundan öyle geliyordu. Aynı birkaç metrelik zemini o kadar çok arşınlamıştı ki, nasıl olup da bir çukur kazmadığını merak ediyordu.

Devasa kapı gıcırdayarak açıldı ve kadın sustu.

Kıvırcık kahverengi saçları kalçalarına kadar dökülen bir cadı odaya girdi. Çok güzeldi, bronz teni sayısız çille tozlanmıştı, dolgun vücudu gittiği her yerde dikkat çekecek şekilde şehvetliydi. Zümrüt gibi iri gözleri Loren'in üzerinde eleştirel ve kapsamlı bir değerlendirmeye kayarken, mizah dudaklarını minik bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Rickie şaka yapmıyormuş," dedi. "Sen bir insansın."

"Benim adım Loren Calla. Bu garip bir istek olabilir ama bana yardım edebileceğinizi umuyorum."

Kapıyı kapattı ve gözleriyle uyumlu elbisesi yerde salınarak odayı geçti. "Rickie bana burada ders alma olasılığını görüşmek istediğini söyledi."

"Ben daha çok okul sonrası seansları düşünüyordum. Bire bir zaman, sadece ikimiz."

"Peki sana ne öğretmemi istersin?" "Büyü."

Agatha mükemmel biçimli bir kaş kaldırdı.

"Aura iyileştirmesi, spesifik olmak gerekirse." Söylenecek en güvenli şey buydu. Agatha'ya başka bir kapıyı nasıl açacağını öğrenmek istediğini söylemekten çok daha güvenliydi.

Ruh Terra, insanları durdukları yerde nasıl donduracağı, aurasını bedeninin dışına nasıl yansıtacağı...

Ve onunla düşmanlarını nasıl öldüreceğini.

Agatha'nın dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Peki bu dersler sırasında ne yapacaksın? Ben konuşurken ve gösterirken not mu alacaksın?"

Loren, Agatha'nın küçümseyici ses tonundan duyduğu rahatsızlığı bastırdı. "Şu anda Angelthene Akademisi'ne devam ediyorum ama ilgi alanımda eksikler var. Ve hayır, sadece not almakla kalmayacağım. Aynı zamanda sihrimi de kullanacağım." Loren, Angelthene Akademisi'nde öğrenci olduğu gerçeğinin Agatha'yı kendisine inanmakta daha da isteksiz kılacağını biliyordu. Şehirdeki en iyi lise sonrası eğitim kurumu olan ve ağırlıklı olarak büyü eğitimi veren bu okula insanlar nadiren öğrenci olarak kabul edilirdi. Roark ve Taega'nın etkisi olmasaydı Loren asla kabul mektubu alamazdı ama AA'ya gitmeyi o kadar çok istiyordu ki hayır cevabını kabul etmedi. Alabileceği en iyi eğitim ve bitkisel büyü alanına girmek için en iyi şansı buydu.

Agatha neredeyse tam bir dakika boyunca taş kesilmiş bir yüzle ona baktı. Yavaşça ağzı bir gülümsemeye dönüştü ve boğazından kısa bir kıkırtı yükseldi. "Rickie seni bu işe bulaştırdı, değil mi?"

Loren çenesini kaldırdı, dişleri sesli bir şekilde gıcırıyordu. "Buraya alay edilmek için gelmedim. Benim sihrim var ve daha önce güçleri olan bir insan görmemiş olmanız bizim var olmadığımız anlamına gelmez. Bize de herkes gibi davranılmasını hak ediyoruz."

"Ciddi misin?" Agatha hâlâ fazlasıyla eğlenmiş görünüyordu. "Çok şirin. Bak Lauren, ben çok meşgul bir insanım. Okuldan sonra fazladan ders alacak vaktim yok. Günümün sonunda çok yorgun oluyorum ve eve gitmek istiyorum." Kalçaları sallanarak uzaklaşmaya başladı.

"Ya sana beni Darien Cassel'in yönlendirdiğini söylersem?" Bu kartı oynamak istemiyordu ama ciddiye alınması için bunun olması gerekiyorsa, o zaman fazla seçeneği yoktu.

Agatha'nın elbisesi pürüzsüz bir taşın üzerindeki su gibi dalgalanırken, Agatha arkasını dönüp onunla yüzleşti. "Şimdi hangisinin daha zorlama bir hikâye olduğunu bilemiyorum."

Loren bu küçümseyici yorumu duymazdan geldi. "Onunla çıkıyorum ve gelip seninle konuşmamı tavsiye etti. Bahse girerim senin bu kadar

çok kaba."

"Elinizde büyüñüzü dair bir kanıt yoktur, değil mi? Bu, diğer büyük masallarınızdan biraz daha olası."

Burun delikleri alevlendi, kanı öfkeyle dolan Loren çantasından telefonunu çıkardı. "Onlara güvenebileceğimi kanıtlayana kadar kimse sihrimi görmeyecek." Telefonunun kilidini başparmağının iziyle açtı ve fotoğraf albümünü açtı, yukarı doğru kaydıldıkça tırnağı ekranda şingırdıyor, fotoğraf sıraları hızla ilerliyordu. İçinde Darien'in olduğu her fotoğraf kalbini sızlatıyordu. "Ama sen de bana güvenmiyor gibi görüñdüğün için..." Kalendae'den kısa bir süre sonra açık bir gecede onu götürdüğü huzurlu ve تنها bir bölge olan Yasak Plaj'da Darien'in kucağında otururken çekilmiş yeni bir fotoğrafını büyüttü.

O geceyi düşündükçe zonklayan kalbi ikiye ayrılma tehlikesi geçiriyor, anılar onu kısa bir süreliğine geçmişe götürüyordu. Adamın güçlü bedeninin onu geceye karşı nasıl sıcak tuttuğunu, bir eliyle her iki bileğini başının üzerinde tutarken diğer eliyle belini kavradığını; her sert hamlede kumun kaymasıyla sırtının altındaki battaniyenin dokusunu; yıldızların başının arkasında gökyüzünü nasıl toz haline getirdiğini ve onu nasıl minik elmaslarla süslediğini; göğsünü onunkine o kadar yakın tuttuğunu hatırlıyordu ki boynuna taktığı zincirlerin teninde fısıldadığını hissedebiliyordu.

Gözlerini kırıştırarak telefonu Agatha'nın ekranı görebileceği şekilde çevirdi; Darien'in kollarının onu sahiplenici bir şekilde sardığını, yanağından öperken yoğun bakışlarının ekrana kilitlendiğini görebiliyordu. "Bu kanıt senin için yeterli mi?" diye homurdandı. "Yoksa daha fazlasını mı görmek istersin?"

Agatha'nın gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırmaması Loren'e ne demek istediğini anladığını gösteriyordu. Ve fotoğraflar yalan söylemezdi. "Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bana öğreteceğini söyle. Bana öğreteceğini ve başkalarıyla alay etme konusunda dersini aldığını söyle."

"Gerçekten üzgünüm," diye kekeledi.

Loren telefonunu kaldırdı. "Bazen bundan gerçekten yoruluyorum," dedi sessizce ama zayıf bir sesle değil. "İnsanların bana onlardan daha değersizmişim gibi davranmasından. İnsan olmayı ben istemedim, biliyorsun."

Agatha'nın söyleyecek bir şeyi yoktu.

Loren sözlerini şöyle tamamladı: "Eğer benimle çalışmaya istekliyseniz, özrünüzü ve derslerinizi kabul edeceğim."

"Fazlasıyla istekliyim."

"Bir şartım daha var." Çit cadısı bekledi, bakışlarında endişe vardı. "Darien bunu asla duymayacak."

Kaşları havaya kalktı. "Bunu kabul edemem-"

"Evet, yapabilirsin ve yapacaksın," dedi Loren, sözleri bir haykırıştan farksızdı. "Sihrimi kullanmam konusunda endişeli ama bu onun değil, benim vereceğim bir karar. Sence de öyle değil mi?" Ona gerçeği göstermeden önce hazır olduğundan emin olmalıydı ve Agatha gibi bir yabancının yapacağı hiçbir hata bunu mahvedemezdi. Burada hataya yer yoktu, hayatı söz konusuyken olmazdı.

Yeşil gözlerini bir kez daha hızla kırıştırdı ve sonra Agatha başını salladı. "Harika," dedi Loren. "Ne zaman başlıyoruz?"

"İyi iş çıkardın," dedi Gaven.

Darien, Şeytanın Avukatı'nda Gaven'la en son görüştüğü odada duruyordu. Burası gerçekten sinirlerini bozmaya başlamıştı, sırf daha fazla bakmak zorunda kalmamak için her şeyi ateşe vermesini istiyordu.

Gaven'in ona verdiği rota - Darien'in Finn'le paylaştığı rotanın aynısı - sorunsuz geçmişti. Sylvan ve Valen her şeyi sonuna kadar izlemişlerdi, ta ki Kan Çubuğu kasalarının plakasız, penceresiz siyah bir minibüs kullanan bir grup adama teslim edildiği ana kadar. Darien'in Finn'e iletmesi için birkaç fotoğraf çekmeyi başarmışlardı ama Gaven'ın malzemelerini nerede sakladığını bulmak için birden fazla yol gerekecekti.

Umarım bu bir sonraki rota olurdu - Gaven bu gece ona her ne vermeyi planlıyorsa. Bu kadar oyalanmak yeterdi, Darien bu işin bitmesini istiyordu. *Düzgünce.*

Darien, "Şimdi beni rahat bırakmanı sağlayacak kadar iyi mi?" dedi.

Piç masada oturduğu yerden ona sırtarak baktı. "Benim için yapmanı istediğim özel bir iş var."

"Ben koşmam, başkalarının benim için koşmasını sağlarım. Anlaşmamız böyleydi." "Ve ben bu anlaşmada küçük bir değişiklik yapıyorum," dedi Gaven,

Eldivenli parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi, her zaman taktığı zümrüt yüzük derinin arasından çıkıyordu. "Bu koşuyu benim için yapacaksın, Darien. Sadece bu seferlik."

"Bu kadar özel olan ne?"

"Çok önemli bir müşteri için bir teslimat. Yarın gün batımında Demir Rıhtım'da Al adında bir adamla buluşacaksın. Sana vereceği şeyi hemen Deep Run'daki eski Casa Bira Fabrikası'na götür." Masanın üzerinden mühürlü bir zarf uzattı ve ona çirkin bir sırıtışla baktı. "Zahmetlerin için."

Darien zarfı kaptığı gibi uzaklaştı. "Oh, ve Darien?"

Gaven seslendi.

Darien ona doğru yarım bir dönüş yaptı, parmak eklemleri kemikleri kırma isteğiyle kaşınıyordu.

Gaven'ın gülümsemesi büyüdü. "Sizinle iş yapmak bir zevk."

-

Arabasına geri döndüğünde, Darien kapıyı çarparak kapattı ve saçlarını onu ağlatacak kadar sert bir şekilde geriye itti, halkalar saç jölesine takıldı, öfke içinde bir balon gibi patladı.

"O pislikten nefret ediyorum!" diye öfkeleni ve direksiyona yumruğuyla vurdu. Çarpmanın etkisiyle direksiyon titredi, kontakta bıraktığı anahtarlar şingirdadı, Loren'in onun için yaptığı etli anahtarlık ona suçlayıcı gözlerle baktı.

Konuştuğunda Malakai'nin arabada olduğunu neredeyse unutmuştu. "Tüm bu ayak işlerini yapmak yerine onu ve sık kafalılarını hemen şimdi öldürmek istemediğine emin misin?"

"Cezbedici, ama hayır." Arabayı çalıştırdı ve farları yaktı, parlak ışınlar kulüp kapısına doğru ilerleyen, hepsi de şık giyinmiş bir grup vampir ve cadıyı aydınlattı. "Bir anlaşma yaptım ve bundan cayacak değilim."

"Bu Finn denen adam senin için ne ifade ediyor?"

Darien arabayı yola çekti, hızlı ivmelenme onu koltuğa doğru geri çekmeye çalışıyordu. "Birkaç yıldır tanıdığım biri. Parti yıllarımda beni birkaç kez beladan kurtaran bir tür arkadaş." Penceresini araladı, kreozot ve asfalt kokan ılık bir esinti içeri süzüldü. "Ama mesele bu değil. Mesele ailemi ve evimi korumak. Gaven'ın adamlarının misilleme yapması riskini göze alamam."

"Peki ya Angelthene dışında sahip olduğunu duyduğum şu bağlantılar? Hepsini alt etmemiz mümkün değil, bunun imkânı yok."

"Olmayabilir. Ama tüm operasyonlarını işe yaramaz ve yeniden başlatılamayacak kadar riskli hale getirirseniz, geride kalanların bizimle bir şey denemeye cesaret edemeyeceklerine güveniyorum. Ayrıca, sanki Gaven'ın

ne yaptığımızı öğrenecek." Malakai'ye bir bakış fırlattı. "Ve yakalanmaya hiç niyetim yok. Hâlâ benimle misin?"

Malakai'nin gümüş köpek dişleri gülümseyerek parladı. "Plan nedir?"

"Yarın gün batımında Demir Rıhtım'da olacağız. Gaven için Casa Brewery'ye özel bir sevkiyat yapacağız."

"Biz mi?"

"Evet."

"Ne olduğunu söyledi mi?"

"Tabii ki hayır." Malakai'ye şeytani bir sırıtış attı. "Ama öğrenmeyi planlıyorum."

Malakai yumruğunu havaya kaldırdı. "İşte bu!"

"Bunun zaman ayırmaya degeceğini söylemiştim."

Darien Malakai'yi Ruhlar Evi'ne bıraktıktan ve Azrail kendine özgü orta parmağını omzunun üzerinden atarak kapılardan geçip gözden kaybolduktan sonra, yolun kenarında bir jakaranda ağacının gölgesinde durup Finn'i aradı.

Dedektifin telefonu açmasını beklerken, başının caddenin karşısındaki mezarlığa doğru döndüğünü fark etti.

Bir göz kırpması onu zamanda geriye götürdü ve kısa bir süre önce gördüğü, Loren ona sorduğunda anlatmaya cesaret edemediği o korkunç anıya dalıp gitti. O kadar canlı görüyordu ki, sanki daha dün olmuş gibiydi ve midesi o zamanki gibi aynı dehşet ve nefretle burkuldu.

Darien yatağının ucunda otururken, Bandit de yanına kıvrılmış, müziğin sesini en yükseğe çıkarmıştı. Kulaklıklarından öyle bir ses geliyordu ki beyni kanıyormuş gibi hissediyordu.

Acıyı memnuniyetle karşıladı. Gürültüyü. Anne babasının yatak odasında neler olup bittiğini duymasını engelleyecek her şeyi. O odadan gelen sesler mutlu bir çiftin duyabileceği türden sesler değildi. Randal Slade ve Elsie Cassel mutlu değildi. Bir süredir mutlu değillerdi.

Darien annesine vuran yumrukların, kaburgalarına ve kalçalarına tekme atan botların sesine dayanamıyordu, annesinin yere yığılmasından çok sonra. Çoktan canına tak etmişti. Randal'a durması için yalvarıyordu ama Randal'ın ne zaman duracağına karar verecek tek kişi Randal'dı.

Kulaklıklarında bangır bangır müzik çalan Darien, yatak odasının kapısının açıldığını duymadı. Göz ucuyla Ivyana'nın odaya girdiğini gördü. Kollarında, kulakları dümdüz yatan Soot'u tutuyordu.

Darien başını kaldırdı. Kulaklıklardan birini çıkardı.

"Onu öldürecek." Ivy'nin fısıltıyla söylediği sözler zar zor duyuluyordu, çelik mavisî gözleri yaşlarla parlıyordu. Soot'u daha yükseğe kaldırdı, köpeğin uzun, puslu uzuvları Ivy'nin kalçalarından sarkıyordu. Haydut gibi, Tanıdığı da taşıyamayacağı kadar büyüümüştü.

Darien diğer kulaklığı çıkardı ve telefonunu yatağın üzerine fırlattı. Eğer Ivy bu saçmalığı dinlemek zorundaysa, o da dinleyecekti.

Yatağı okşadı. Ivy odayı geçti ve onun yanına oturdu.

Darien bir kolunu kız kardeşinin omuzlarına doladı. "Onu öldürmeyecek," dedi. "Söz veriyorum." Ama sözlerindeki belirsizliği o bile duyabiliyordu. Bu tür davranışlar evlerinde bir süredir devam ediyordu. O ve Ivy iki hafta önce on dört yaşına basmışlardı; dört yıldan kısa bir süre sonra on sekiz yaşına gireceklerdi. O gün geldiğinde buradan ve babalarından uzaklaşabilecekleri umudunu taşıyordu. Annesi de gelecekti elbette. Bu hayalden pek sık bahsetmezlerdi ama Elsie en zayıf olduğu gecelerden birinde Darien'e planından bahsetmişti.

'Birkaç yıl sonra buradan gidebiliriz, Darien,' demişti ona. 'Hayat bir gün daha iyi olacak. Söz veriyorum. Bu sözleri onun için söylediğini bildiği kadar, kısmen kendi çıkarı için söylediğini de biliyordu. Bir gün artık acı hissetmeyeceğine dair bir söz.

Ertesi sabah Darien okula gitmek için uyandığında annesini mutfak masasında otururken buldu. Her tarafı yara bere içindeydi, gözlerinden biri neredeyse tamamen şişmiş, dudağı kanla kabuk bağlamıştı. Elinde bir fincan çay tutuyordu, Darien'in odaya girdiğini gördüğünde takındığı sahte gülümseme kadar parmakları da titriyordu.

"Nasıl uyudun?" diye sordu ona. Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Darien'in nefesleri zor geliyordu, elleri o kadar sıkı kenetlenmişti ki eklemleri deriden ayrılacakmış gibi hissediyordu. "Bu yanına kâr kalmamalı anne."

"Darien, sorun yok-"

"Bu iyi değil!" Sesi kesildi. Ona bir el salladı. "Şu haline bak! Sen onun kum torbasından başka bir şey değilsin."

"Birkaç yıl daha-"

"Birkaç yıl sonra ölmüş olabilirsin." Başını eğdi, boğazı düğümlendi.

Darien'in görüşü gözyaşlarıyla bulanıklaştı. "Ondan nefret ediyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Ondan nefret ediyorum anne. Bunu sana yapamaz-"

Çizmeler ön kapının dışında vuruldu. Anahtarlar şingirdadı.

Annesi ayağa fırladı ve masanın etrafından dolanarak iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "Ona bir şey söylemeyeceğine söz ver."

"Anne-"

"Bana söz ver."

Darien yutkunmaya çalıştı ama boğuluyordu. "Söz veriyorum," dedi. Onun için hiçbir şey söylemeyecekti. O pisliğin pis ellerini ona tekrar sürmesine neden olmayacaktı.

Kilit açıldığında "Darien, lütfen," diye fısıldadı. "Anne, söz veriyorum. Söz veriyorum."

Darien anıyı göz kırparak uzaklaştırdı. Gerçekliği geri döndü, ACC'nin ağaçları bir esintiyle sallanıyordu. Mezarlığın en uzak köşesine bakmadı. Belki bu onu korkak yapıyordu ama bunu yapamazdı.

Hâlâ kulağında tuttuğu telefonun çalması son anıyı da zihninden uzaklaştırdı. Finn nihayet telefonu açtığında arama telesekretere düşmek üzereydi, boğuk sesler ve izole duşların pıtırtiları hoparlörden geliyordu.

Darien gökyüzüne baktı, yapraklarının çoğu rüzgârla kopmuş jakaranda dallarının arasından baktı. Başka bir yağmur fırtınası tehdidi görmüyordu, ancak hava son zamanlarda o kadar öngörülemez olmuştu ki, her an bir fırtına çıksa şaşırmazdı.

"Teselli," dedi Finn.

"Elimde incelemeniz için bazı fotoğraflar var." Suç dosyalarının hızlıca gözden geçirilmesi Finn'in adamların kim olduğunu bulmasına ve isimlerini sürekli büyüyen tutuklanacak kişiler listesine eklemesine yardımcı olacaktır.

Ama dedektif dedi ki, "Bu gerçekten iyi bir zaman değil." Sanki yürüyor gibiydi. Gıcırdayan ayak seslerine bakılırsa ıslak bir yerde yürüyordu.

Darien gözlerini devirdi. "Benden yardım istedin, dostum."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece şu anda ellerim dolu."

"Daha fazla ölü hayvan mı?"

"Aslında bir insan." Bir iç çekiş telefonu tıkırdattı. "Üç kişi."

Hemen Darien'in değer verdiği herkesin yüzü zihninde canlandı.
"Tanıdığımız biri var mı?"

Finn konuşmadan önce uğuldayan rüzgâr ve çamurun ayak altında ezilmesi sessizliği doldurdu. "Kimliklerini bulamıyoruz ve yüzleri... tanınmaz halde. Araba kiralık."

Darien motoru çalıştırdı. "Neredesin?" "Drakon Bölgesi'nde. Foxheart'ın aşağısında." "Göl kenarında mı?"

"Cesetleri orada bulduk."

-

Sihirli Koruma Birimi kiralık arabayı gölden biraz zorlukla çıkarmıştı. Ekip nihayet arabayı çekmeyi başardığında, araba neredeyse parçalara ayrılmıştı. Ön tarafı tamamen ezilmiş, lastikler jantlardan parçalara ayrılmıştı. Bütün camlar kırılmış, koltuklar yırtılmıştı. Plakalar yamulmuş, harfler ve rakamlar okunamaz hale gelmişti.

Cesetler daha da kötüydü. Uzuvar ve yüzler şişmiş, etler çürükler ve kesiklerle lekelenmişti. Darien ortalama bir insandan daha fazla ceset görmüştü ama bu üç adamı görmek bile onu germeye yetmişti.

Darien, Finn'le birlikte olay yerinden kısa bir mesafe uzakta durduğu yerde, "Bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Sebeup ve motivasyon konusunda bir şey bulamıyorum ama bir ipucumuz var." Elini ceketinin cebine attı ve bir fotoğraf çıkardı. "Bu kişiyi duyduğunuzu varsayıyorum?"

Elektrik mavisi gözler ekrandan bakıyordu; uçları omuzlarına dökülen küt kesilmiş saçlarıyla aynı renkteydi.

Darien, "Üç ölü adam ve hurdaya dönmüş bir araçtan bu kızın sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi.

"Bildiğimiz kadarıyla, onlarla birlikte şehre seyahat ediyormuş gibi görünüyor. Kim olduklarını, onun kim olduğunu ya da ne planladıklarını bilmiyoruz."

ama onu bulmak buradan sonra atabileceğimiz en mantıklı adım."

Darien bunu Blue'nun yapmış olabileceği fikrini aklından çıkarmıyordu ama ne kadar korkunç görünürse görünsün Blue'nun hatalı olmadığı hissini de silemiyordu. Kaçan bir kız cinayete karışmış gibi görünse de, bu kızın kendini savunması da olabilirdi.

Birisi koluna bir izleme cihazı yerleştirmişti. Eğer kaçmayı başırırsa onu bulmak için daha iyi bir şans elde etmek istemişlerdi; Görme yetisi onları hayal kırıklığına uğrattığında -ya da uğratırsa- yedek olarak kullanılabilecek bir cihaz. Hikâyenin onun tarafını tam olarak öğrenene kadar onu teslim etmeyecekti.

"Arabada ruhsat ya da sigorta belgesi var mı?" Darien sordu.

Finn kaşlarını çattı. "Hiçbir şey yok."

"Kiralık olduğunu nereden biliyorsun?"

"Tampondaki çıkartma." Dikkati karanlık yola yöneldi, birkaç araba Foxheart Sokağı'nı işaret eden tabelanın yanında duruyordu. "Ah, kahretsin. Daha fazla işgüzar sülük - tam da ihtiyacımız olan şey."

"Vampirleri sevmez misin?"

"İşimi böldükleri zaman değil. Aklıma gelmişken... Calanthe'ye olanları duydun mu?"

"Peki ya o?" "O

öldü."

Darien'in şaşkınlığı sahte değildi. Loren ona Calanthe'yi limuzinin okulun önünde durduğu gün gördüğünü söylemişti. Birdenbire ölü olarak ortaya çıkması...

"Ölümünün cinayet olduğuna karar verildi," dedi Finn. "Emilie ile konuşmaya çalışıyorduk ama konuşmayı reddediyor. Bu yüzden vampirler işimize karışıyor. Cevap istiyorlar ve itiraf etmeliyim ki, kendi bölgelerinde üç ceset olması etrafı koklamaları için yeterli bir sebep. Yine de bu beni onların varlığını daha fazla kabullenir hale getirmiyor." Yüzünü buruşturdu.

"Calanthe nasıl öldü?"

"Otopsi, onun paramparça olduğunu ortaya çıkardı."

"Tıpkı-"

"Diğer vampir, evet. Ve şimdi, birdenbire Emilie'nin üvey kardeşi şehre geri döndü. Tesadüf mü?"

"Böyle bir şey olmadığına inanmaya başlıyorum."

Darien arabasına geri döner dönmez, Finn artık söyleyeceklerini dinlemek için etrafında değildi, kişiler listesinde Maximus'u buldu ve ÇAĞRI'ya bastı. Sesi sonuna kadar açmıştı, cihaz her çalışta titriyordu.

"Aç şunu," diye mırıldandı Darien. Ama Max bunu yapmamayı seçerse hiç şaşırmayacaktı. Dallas hâlâ ameliyattan yeni çıkmıştı ve Max tüm dikkatini cadıya veriyordu. Darien bunun için arkadaşını suçlamadı; Dallas'ın yerinde Loren olsaydı, Darien de aynı şeyi yapardı. Muhtemelen telefonunu kapatacak kadar ileri giderdi.

Max telefonu açtığında Darien tam telefonu kapatacaktı.

"Selam, Dare." "Selam," dedi Darien, selamlaşmanın verdiği rahatlamayla. "Dallas nasıl?"

"Harika gidiyor. Biraz dondurmayla kalçalarına sulu bir ağırlık katıyor." Max'in kafasına fırlatılan bir kaşığın çıkardığı ses arka planı dolduruyordu. Max gülerek, "Ne? Bu bir iltifat! Sulu kalçalarına bayılıyorum."

Dallas'ın sesi mesafeden dolayı zayıflamıştı ama Darien hâlâ onun, "Bu sulu kalçalarla kafanı uçuracağım," diye mırıldandığını duyuyordu.

Darien kıkırdadı. "Bir saniyen var mı?"

"Cadıyı kızdırdığıma göre var."

"Foxheart'ta üç cehennem zebanisi ölü bulundu."

Max yemin etti. "Gerçekten mi?"

Dallas arka planda bağırdı, "Ne oldu? Bilmek istiyorum!"

"Evet, gerçekten," dedi Darien. "Ve Finn az önce bana Calanthe'nin de öldürüldüğünü söyledi. Parçalara ayrılmış, tıpkı-"

"Silverwood'daki vampir."

"Doğru."

"Peki ya bu zebaniler?" Max sordu. Dallas'tan uzaklaşıyor gibiydi, meraklı haykırıışları her kelimedede daha da azalıyordu. "Sana nasıl görünüyordu?"

"Gölden çıkarıldılar. Araçları tamamen suya batmıştı.

Görünüşe göre

boğulmuşlar."

"Kahretsin."

Darien, "Onun hakkında daha fazla şey öğrenene kadar Blue'nun etrafında dikkatli olmanı istiyorum," dedi. "Kanun onun bu cinayetlerle bağlantılı olduğuna inanıyor. Finn adamların onunla birlikte kiralık bir arabayla Angelthene'e gittiklerini söyledi." Bu üç ölü adam bulunmadan önce birilerinin onun için tutuklama emri çıkarttığından bahsetmiyorum bile, bu da kolluk kuvvetlerinin onu bulmak istemesinin birden fazla nedeni olduğu anlamına geliyordu.

"Bunlar onu kaçıran adamlar, buna hiç şüphe yok." Max'in ses tonundan, Darien'den uzakta geçirdiği süre içinde yeni bir şey öğrendiği anlaşılıyordu.

Darien, "Bana bilgi verecekmişsin gibi konuşuyorsun," diye üsteledi.

"Blue Angelthene'e tek başına gelmedi ve ben ölü adamlardan bahsetmiyorum. Yanlarında başka bir kız daha vardı; buraya gelirken onu da almışlar. Blue, adamlardan ikisinin bir gün diğer kızla birlikte ortadan kaybolduğunu ve Blue'yu bir motelde bıraktıklarını söyledi. Geri döndüklerinde kız artık yanlarında değilmiş. Blue en kötüsünü düşünmüş ve kaçmanın bir yolunu bulmuş."

"Başka bir şey var mı?"

"Dallas'la birlikte Filo etkinliğindeyken Roark'ın kayıp Filo askerleri hakkında konuşmasına kulak misafiri olduk. Tanner'a veri tabanlarına girmesini söyledik ve o da kaybolan dört askeri buldu. Elementals adlı Özel Görev Gücü'nün bir parçasıymışlar."

"Elementaller nedir?"

"Hâlâ bunu anlamaya çalışıyoruz ama Filo kayıtlarında büyülerini kategorilere ayrılmış durumda." Darien tam ondan açıklamasını isteyecekti ki Max "Renklerine göre sıralanmışlar. Bunun aura büyüsü olduğunu varsayıyoruz."

"Dur tahmin edeyim," diye başladı Darien. "Mavi'nin aurası-"

"Mavi," diye onayladı Max, Darien ile aynı anda konuşarak. "Tamamdır patron."

"Yine de dikkatli olmanızı istiyorum. Eğer bu Elementallerle bir ilgisi varsa, neler yapabileceğini bilmiyoruz."

"Evet, sorun değil." Max durakladı. "Delaney ile nasıl gidiyor ve tüm bu... şey, bilirsin işte."

Darien içini çekti. "Olabildiğince iyi. Yarın gece bir işim var."

"Yardıma ihtiyacın

var mı?" "Delaney

geliyor."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı? Ve dikkatli ol."

"Her zaman öyleyim. Neredesin sen?"

"Doktorlar Dallas'ın gitmesine izin verdi, biz de Ölümün Şehri'ne geri döndük."

Darien sormaması gerektiğini biliyordu ama kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı. "Loren'i gördün mü?"

Max tereddüt etti. Sonra da itiraf etti: "Evet, hastanedeydi."

Kahretsin, gitmeliydi. Ama gitmemeye karar vermesinin nedeni de buydu. Çünkü onu rahat bırakmaya çalışıyordu ama Gaven'in onu meşgul eden tüm bu saçmalıklarına rağmen bu hayal ettiğinden de zordu. "İyi görünüyor muydu?"

Bir duraklama daha. "İyi görünüyordu."

Darien bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi. Mesafe Loren'i de onu olduğu gibi parçalara mı ayırıyordu? Eğer Max'in söylediği kadar iyiye, o zaman... O zaman ne düşüneceğini bilmiyordu.

Her şey nasıl bu kadar çabuk değişmişti? Sanki biri altından halıyı çekip almış da, o anda orada hiç zemin olmadığını fark etmiş gibi hissetti.

"Sıra dışı bir şey yok mu?" Darien bastırdı.

"Bana gerçekten ne sormaya çalışıyorsun?"

"Güvende mi?"

"Evet," dedi Max. "İyi görünüyordu. Dallas her derse girdiğini söyledi."

"Tamam," diyebildi Darien. "Dal ve Sab'a onun için hazır olmalarını söyle, tamam mı? Eğer durumu iyi değilmiş gibi görünürse ya da bir sorun varsa bana söylemelerini istiyorum."

"Elbette."

"Tanner orada mı?"

"Bekle." Max homurdandı. Sesine bakılırsa ayağa kalkıyordu.

Bir dakika sonra, Max telefonu Atlas'a uzatırken hat çatırdadı.

"Selam," dedi Tanner.

"Nolan hakkında bir şey bulabildin mi?" Son zamanlarda o kadar çok şey olmuştu ki, Tanner'dan Angelthene'in yeni Baş Dedektifini araştırmasını istediğini neredeyse unutmuştu.

"Bir sürü belge, fotoğraf ve her şey," diye yanıtladı Atlas. "Eğer ona pasta almak isterseniz, doğum gününü ne zaman kutlayacağınızı bile söyleyebilirim. Adam evli ve birkaç çocuğu var."

Darien'in kasları bu haberle eridi. "Pekâlâ. Araştırdığın için teşekkürler." En azından artık Finn'in kendisiyle dalga geçmediğini biliyordu. Tanner işinde en iyisiydi. Eğer bir şey onu kandırmayı başarır, bu bir ilk olurdu.

"Sorun değil," dedi Tanner.

Telefon bip sesi çıkararak yeni bir aramanın geldiğini gösterdi. Darien ekranı kontrol ettiğinde bilinmeyen bir numaranın ekranda kaydığını gördü.

Tanner'a "Başka bir telefon geliyor," dedi. "Max'i tekrar bağlayıp bir saniye beklemesini söyleyebilir misin? Ona bir şey için ihtiyacım olabilir."

"Elbette."

Aramayı durdurdu ve CEVAP tuşuna bastı. "Cassel."

"Saat onda Köpek Kulübesi'nde ol," diye geldi Channary'nin yumuşak sesi. "Konuşmamız gerek."

Doghouse Striptiz Kulübü kulağa geldiği kadar müstehcen bir yerdi.

Sıra sıra sandalyeler ve masalar binanın bir ucundan diğer ucuna uzanan uzun bir sahneyi çevreliyordu; parlak zemin bataklık yeşili ışıklarla aydınlatılmıştı. Hava Boneweed dumanı, terden sıırılsıklam olmuş bedenler, ucuza pişirilmiş Kan İksirleri ve seksle yağlanmıştı. Çok fazla seks. İksirlerin kokusu, içenlerin onları karıştırdığı alkol tarafından zar zor seyreltilmişti; Darien'e küflü havluları hatırlatan tuzlu ve keskin bir koku. Kulüpteki birkaç kişi, içkilerine karıştırarak kullandıkları uyuşturucuyu gizleme zahmetine katlanmadan, göz göre göre içiyordu. Bu insanların çoğu, odayı kaplayan kabinlerde yabancıları becerenlerle aynıydı, her şey diğerlerinin izlemesi için tam teşhirdeydi.

Ancak çalışanları ve müşterileri ne kadar pis olursa olsun, Doghouse, azgınsanız ve hızlı bir sevişme arıyorsanız ya da canınız sıkınsa, beş parasızsınız ve ucuz uyuşturucu kokusu alıyorsanız şehirde gidebileceğiniz en iyi yerlerden biriydi.

Kulüp, Dirge Caddesi üzerinde yer altında bulunuyordu. Tüneller, işletmeyi bloktaki diğer striptiz kulüplerine, barlara ve erotik masaj salonlarına bağlayarak geniş ve çeşitli bir müşteri kitlesine hitap eden bir yeraltı günah ağı oluşturunuyordu.

Darien hayatı boyunca buraya birkaç kez gelmişti, o zamanların çoğu artık uyuşturucu ve alkole batmış, silik anılardan başka bir şey değildi. Maximus'la birlikte bu gece burada olmalarının ve ön sıradaki masalardan birinde oturmalarının tek nedeni Channary'yle buluşmaktı. Channary, kim-

"Geç kaldı," dedi Max, üçüncü boş bira bardağını yere bırakırken saatine bakarak. "Geç kaldı."

"Rahatlayıp gösterinin tadını çıkarır mısın?" Darien kendi birasını yudumlarken, ılık ve sulandırılmış olduğunu söyledi. İçinde bulundukları bok çukuru düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi. "Eminim her an burada olabilir."

Max ona baktı. "Neden bana diziyi izlememi söylüyorsun? izlemeyecek misin?"

"Çünkü buraya bir striptizcinin memelerine bakmak için gelmedim. O günler geride kaldı."

Max'in ağzının kenarları yukarı kalktı. "Yakın zamanda dizlerinin üzerine çökeceğini düşünüyor musun?"

Darien sırttı. "Ben koca olacak biri değilim." Birasının s o n u n c u s u n u da geri fırlattı, söylediği o kelime dilinde ekşi süt gibi pıhtılaştı.

Hayır, o koca olacak biri değildi. Kahretsin, *erkek arkadaş* bile sayılmazdı. malzeme. Ama tanrılar Loren'in parmağında bir yüzük olmasını hak ettiğini biliyordu.

Onu görmeyeli günler, tatlı sesini duymayalı günler geçmişti. Aradaki mesafe içini kemiriyor, göğsünü ve kalbini kemiriyordu ama o bunu dikkatlice gömdü. Kendine onu yakında tekrar göreceğini ve hayattaki her şey gibi bunun da geçip gideceğini söyleyerek onu uyduruk bahanelerin altına gömdü.

Haklı olduğunu umuyordu. Ayrıca, babasının geride bıraktığı karmaşayla uğraşırken onun etrafta olmaması daha iyiydi. Gerçekten de ne muhteşem bir miras.

Max onu sadece en iyi bir arkadaşın sahip olabileceği türden bir endişe ve dikkatle inceledi. "Seninle konuşuyor mu?"

"Hayır."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Max burnundan iç çekti. "Fikrini değiştirirsen ben buradayım." Darien sahneyi izledi, bakıyor ama görmüyordu. "Biliyorum." Durakladı. "Red ile aranız nasıl?"

Şimdi rahatsız edici bir sessizlik içinde oturma sırası Max'teydi. "Aşağı yukarı aynı," diye mırıldandı. "Ne zaman onunla daha derine inmeye çalışsam, beni seksle oyalıyor."

Darien sırttı. "Bu kötü bir şey mi?"

Mizah yüzünden ağzı hafifçe buruştu. "Başka biri olsaydı öyle olmazdı." Omuzları derin bir nefesle yükseldi ve sonra burnundan üflediği uzun bir iç çekişle düştü. "Ama ben daha fazlasını istiyorum. Ondan hep daha fazlasını istedim."

"Seni duyuyorum."

Max'in dikkati kulübün uzak köşesine kaydı. Gözleri büyüdü ve bir iniltiyle başını arkaya eğdi. "*Ciddi misin?*"

Darien onun görüş alanını takip etti.

Söğüt gibi fiziği olan bir kadın bu tarafa doğru ilerliyordu. Siyah saçları dümdüzdü, uçları kiraz kırmızısına batırılmıştı. Gümüş mavisi gözleri süt beyazı tenine çok yakındı, ince ama güçlü vücudu dizlerine kadar inen bir kürk manto tarafından neredeyse yutulmuştu. Palto vücudundaki en ağır giysiydi; altında file çoraplar, kısa deri bir etek ve piercingli ve mürekkepli göbeğini sergileyen bir üst vardı.

"O Lumen mi?" Darien bardağını masaya koyarak sordu. Saç rengi yeniydi ve odayı kaplayan duman perdesi yüzünden onu neredeyse tanıyamayacaktı. Ama Channary'nin kızlarından biri olan Umbrielle'in Tantalize'ye giden tünelin yanında onu izlediğini görünce sorusu cevaplandı. Umbrielle'in tilki Tanıdığı omuzlarına kıvrılmış, gür kuyruğu boynuna dolanmış, rengi Darien'in o güne kadar gördüğü en gür simsiyah saçlarıyla neredeyse karışmıştı.

Max koltuğundan kalkarken, "Dışarı çıkmalıyım," diye mırıldandı.

Darien onu kahverengi deri ceketinin omzundan kavradı ve tekrar aşağı çekti. "Hayır, sen burada kalıyorsun. Ayrıca, muhtemelen hatırlamıyordur bile."

"Daha önce yarı çıplak vücudunun altında bir kızı ezmemişken bunu söylemek senin için kolay."

Lumen süzülerek masalarının yanında durduğunda, Darien yüz ifadesini tam zamanında düzeltmeyi başararak neşesini bastırdı.

"Darien," dedi çenesini eğerek. "Maximus." İkincisine küçümseyerek baktı, ağzının yapısı dudak halkasının kulüpte dalgalanan ışıkları yakalamasına neden oldu. "Mesafenizi korumaya dikkat edin lütfen. Bu gece ezilmek istemiyorum."

Maximus sinirlendi, elleriyle dizlerini sıktı. "Sarhoştum-"

"Ve havayı tamamen mahvettin. İyi bir binek olabilirdin ama ne yazık ki." Saçlarını omzuna atarak Darien'i tepeden tırnağa ölçtü, göz kapaklarındaki siyah gölge tozları ezilmiş oniks gibi parlıyordu. "Daha sonra boş musun, Darien? Bir kadını neredeyse burnunu kırmadan nasıl memnun edeceğini bildiğini duydum." Max'e doğru bir bakış daha fırlattı.

Darien kahkahalara boğuldu.

Maximus oturduğu yerde kıpırdandı. "Lanet olsun," diye mırıldandı. Etrafına bakınırken bir elini alnına götürdü, sanki dünyada bir dileği yerine gelseydi bu görünmez olmak olurdu.

"Hayır, özgür değilim," diye cevap verdi Darien, sözcükler bastırılmış kahkahası arasında zar zor duyulabiliyordu. "Şimdi, eğer arkadaşına sataşmayı bitirdiysen-"

Maximus ellerini dua eder gibi birbirine vurarak, "Teşekkür ederim," diye tısladı.

Darien sözlerini şöyle bitirdi: "-o zaman Başınızın söyleyeceklerini duymak isterim."

Lumen ona sıkı bir gülümseme verdi. "Bu anlaşmadan çekildiğini size bildirmemi istedi. Senin unvanınla ilgilenmiyor ve sen yoluna devam etmeye karar verene kadar şehrin Darkslayer'larına liderlik etmene saygı duyuyor. Satıcıları alaşağı etmeye gelince, o bunun bir parçası olmak istemiyor."

Darien yavaşça göz kırptı. "Sana nedenini söyledi mi?"

"O söylemedi. Ben de haddimi biliyorum, o yüzden sormadım." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, altındaki hilal dövmesi karanlık ışıkların altında yumuşak bir yeşil yansıtıyordu, "Yine de fikrimi soracak olursanız, annem her zaman risk ve ödülü dikkatle tartmıştır. O daha çok-"

Darien, "Geri çekilin ve diğerlerinin ellerini kirletmesine izin verin," diye sözlerini tamamladı.

Lumen burnunun ucuyla onlara baktı ve her ikisini de değerlendirdi. "Eğer bu şekilde ifade etmek isterseniz."

Darien, "Ona kararına saygı duyduğumu söyle," diye söze başladı, "ve barışı korumak ve tüm evlere uymak konusunda anlaşmanın kendi payına düşen kısmına sadık kalacağına inandığımı söyle."

Lumen'in çenesini eğme şekli Darien'i, şekerle kaplanmış kelimelerin altına özenle gömülmüş tehdidi fark ettiği konusunda uyardı.

Mükemmel.

"Ona ben söylerim," dedi Warg. Arkasını dönmeye başladı ama Darien'i tepeden tırnağa değerlendirerek durakladı. "Eğer fikrini değiştirirsen beni ara. Ben ve Umbrielle olacağız."

"Ben iyiyim."

"Sen bilirsin." Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı, yoğun kalabalığın arasından geçip geldiği yöne doğru ilerlerken binanın içinde onu takip eden pespaye bakışları görmezden geldi. Umbrielle de sonunda ona katıldı, ikisi de Köpek Kulübesi'nden çıkan tünellerden birine girerken arkalarına bakmadılar.

Max, "Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ve kilidini açtı. "Ama öğreneceğim." Bacaklarını önüne doğru uzatarak sandalyesine

oturdu ve Malakai'yi aradı. Telefona bastı

kulağına dayamış, yeri sarsan müziğin gürültüsünden hattın sesini duymaya çalışıyordu.

Azrail ilk zil sesinde telefonu açtı. "Selam."

"Channary geri çekildi," dedi Darien, sesini müziğin bas sesiyle gizleyerek. "Savaş değil barış saçmalığını öne sürüyor ve lider olarak benim yerimi kabul ediyormuş gibi davranıyor."

"Saçmalık," diye tükürdü Malakai.

"Ben de öyle dedim. Channary'nin her zaman gözetim altında olmasını istiyorum. Evini, Warg'larını izleyin. Eğer ilginç bir şey olursa, bunu duymak istiyorum." İhtiyaçları olan son şey Channary'nin etrafta dolanıp Gaven'in kim olduğunu öğrenmeye çalışması ve sonra da Darien'in operasyonunu çökertme planları hakkında silah tüccarı sık kafalıya ağzındaki baklayı çıkarmasıydı.

Kahretsin. Onu satın aldığını sanıyordu, ama şimdi bu şekilde bakınca...

Lanet olsun! Nasıl bu kadar aptal olabilir?

Nefes almak için kendini zorladı, açılmış bacaklarının arasında asılı duran yumruğunu gevşetmek için kendini zorladı. Channary hakkında bu sonuca varıyor olması, bunun gerçekten olduğu anlamına gelmiyordu.

"Pekâlâ." Malakai'nin cevabı, Darien'in kulaklarında öfkeyle çarpan kalbinin sesinden zar zor duyulabiliyordu.

Darien, "Conrad ve Hanli'yi de göndereceğim," dedi. Bu iki melek her zaman yardım etmeye fazlasıyla istekliydi. Darien ikisiyle de neredeyse Dominic'i tanıdığı kadar uzun süredir arkadaştı. Melekler ve Şeytanlar iyi müttefik olurlardı.

"Bana güvenmiyor musun?" Malakai'nin sözlerinde bir gülümseme vardı. "Hem de hiç."

Malakai'nin gür kahkahası hoparlörü salladı. "Görüşürüz, göt herif."

"Sonra görüşürüz." Darien aramayı sonlandırdı. Telefonunu cebine koydu ve Max'e doğru dönmeye başladı.

Darien'in ensesine ağır bir el indi. Gömleğinin yakasından tutup boğulmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çekerken, başka bir el de aynı şeyi Max'e yaptı. O sırada kaba bir erkek sesi Darien'in kulağına, "Senin gibi iki şeytanın böyle bir yerde ne işi var?" diye fısıldadı.

Bu çok yakındı. Darien'in eli kucağında gevşedi. Göz ucuyla Max'in vücudundaki gerginliğin de gittiğini, elinin uzaklaştığını gördü

Kalçasının yanında taşıdığı tabancadan.

Darien, "Sesin bu kadar tanınabilir olduğu için şanslısın, yoksa şu anda hepimiz kanlar içinde yerde yatıyor olurduk," dedi.

Kasap çömeldiği yerden kalktı, tasmalarını bıraktı ve masadaki boş bir sandalyeyi kaptı. İri bir eliyle sandalyeyi çukurlaşmış çimentoya sürtünerek yaklaştırdı ve Darien ile Max arasındaki boşluğa yerleşti. "Kulağa iyi bir zaman gibi geliyor, gerçekten iyi bir zaman." Kendini koltuğa bıraktı, yırtık pırtık siyah trençkotunun cebinden çıkardığı yarı tütsülenmiş bir Boneweed'i ateşledi ve uzun bacaklarını önüne uzattı.

Max BP satıcısını eğlenerek değerlendirdi. "Seni burada görmek garip bir duygu. Okul dışında bir profesörle karşılaşmak gibi."

Kasap bir kahkaha attı. "Arada bir rakiplerimi sınamayı severim, neyi daha iyi yapabileceğimi görmek için." Duman dudaklarından dalgalandı. "Ayrıca, benim mekanımda buradakiler gibi güzel memeler yok." Sakallı çenesini bir cadının vücudunu bir direğin üzerinde simit gibi döndürdüğü sahneye doğru sallayarak ekledi, "Channary onları gerçekten seçebilir, Warg'a bunu vereceğim."

Darien oradan geçen bir garsonun dikkatini çekti ve ona bir bira daha getirmesi için el salladı.

"Ne yapıyorsunuz lan siz burada?" Casen sisli bakışlarını dansçının piercingli göğüs uçlarına sabitleyerek sordu. "Bir dakika önce altınıza işemekle o kadar meşguldünüz ki soruma cevap veremediniz."

"Channary ile buluşmaya geldik," diye yanıtladı Darien.

Servis görevlisi gülümseyerek masaya ulaştı. Darien'e bir bardak bira uzattıktan sonra sandalyesinin yanında oyalandı, yüzünde umutlu ve beklenti dolu bir ifade vardı. Adam ona teşekkür etti ve el sallayarak uzaklaştırdı.

Casen, "Bu yüzden mi Lumen'in az önce buradan ayrıldığını gördüm?" dedi. "Evet."

"Ne istiyormuş?" Darien'e baktı, dudakları yolculuktan bir nefes daha çekti. "Angelthene'in Darkslayer'larının yeni kralı sen misin yoksa?"

"Görünüşe göre."

"Ünvanı istiyor gibi görünmüyorsun."

"Taşınması ağır bir unvan."

Kasap homurdandı. "Diğer her şeyi yaptığın gibi bunu da kolay göstereceksin."

"Kolay görünmesi zor olmadığı anlamına gelmez."

"Peki anlaşma ne o zaman? Channary seninle bir tür anlaşma yapmak için mi görüşmek istedi, artık yetkili sen olduğuna göre?"

"Tam tersine," dedi Darien birasını yudumlarken. "Birinden geri adım atıyordu. MPU'yu yöneten yeni adam Darkslayer'ları pek sevmiyor ama Randal'ın eskiden birlikte çalıştığı silah tüccarlarının icabına bakmasına yardım edersek operasyonlarımıza göz yummaya hazır."

"Gaven Payne, değil mi?" Elbette Kasap onun adını biliyordu. Ama büyücünün Gaven'in yüzünü tanıyıp tanımadığı tamamen başka bir şeydi.

Operasyonlarıyla ilgili detaylardan bahsetmiyorum bile.

Darien başını sallayarak çenesini eğdi. "Malzemelerini nerede sakladığını biliyor olamazsın, değil mi?"

Casen başını salladı, koyu renk omuz hizasındaki saçları sallanıyordu. "Hayır. Ben de sana söyledim Cassel, bunu biliyorsun." Başını tekrar salladı, iğrenmiş görünüyordu. "Siktir et o pisliği. Ondan nefret ediyorum." Oturduğu yerde dönerek masaya doğru eğildi ve sigarasının izmaritini taşan kül tablasına atarak kalın parmaklarını griye boyadı. "Kıçının parmaklıklar ardında çürüdüğünü görmekten memnun olacağım."

"Onunla ne alıp veremediğin var?" Max sordu.

"Hiçbir şey. Sadece ondan hoşlanmıyorum. Pek çok insandan hoşlanmam, Maxy." Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Özellikle de benden daha çok para getirenlerden. Bu gerçekten sürpriz mi?"

Max omuz silkti.

Darien, "Ben senden daha çok para getiriyorum," diye alay etti.

Kasap kocaman bir yumrukla onun omzuna vurdu. "Evet, ama senden nefret etmek zor, evlat. Hiç Block'ta dövüşmeye gelecek misin, yoksa sana yalvarmam mı gerekecek?"

"Belki bir gün." Yeterince çaresiz kalırsa.

"Çukur hâlâ seni kesiyor mu?"

Hayır. "Şimdilik," diye yalan söyledi.

Casen homurdanarak kendini ayağa kaldırdı. "Benden bir şey istersen seve seve yardım ederim. Pislikleri parmaklıklar ardına atmayı içeren her şey benim için eğlencelidir."

"Teşekkürler," dedi Darien. "Bunu aklımda tutacağım."

Kasap birkaç adım ötede, omzunun üzerinden sahnede iki büklüm kıvranan dansçıya son bir kez bakıyordu ki, teklifi Darien'in aklına bir şey getirdi.

"Aslında," diye seslendi.

Casen döndü, trençkotu yüksek formunun etrafını sardı.

"Eğer boş adamınız ve kullanılmayan bir odanız varsa," diye başladı.

"Bir şeyler düşünmüş olabilirim."

-

Darien'in aradığı kişi telefonu açtığında, Darien ve Max Köpek Kulübesi'nin çıkışına giden merdivene yaklaşıyorlardı - tıpkı bir mahzen gibi yerin derinliklerinden açılan bir dizi kapı-.

Christa'nın dumanlı sesi hoparlörden süzülüyordu, onu uyandırdığını düşündürecek kadar bulanıktı. "Darien?" Sorudaki umut notasını gözden kaçırmadı.

Darien, "Değer verdiğin insanları gözettiğini iddia ediyorsun," diye söze başladı. O ve Max merdivenleri çıktılar, çizmelerinin altında metal şingirdiyordu. Merdiven boşluğu, gözleri siyah çukurlara ve teni yeni dökülmüş kana çeviren kızıl bir ışıkla aydınlatılmıştı. "Kafa'nızın neden anlaşmanın kendisine düşen kısmından caymaya karar verdiğini söyleyerek beni kollamaya ne dersiniz?"

Hat sessizleşti ve Darien'in telefonu kapatmadığından emin olmak için ekrana bakmasına neden olacak şekilde uzadı.

Merdivenlerin başındaki fedai geldiklerini fark etti ve devasa omuzlarını iterek ağır kapıları açtı ve ışık kirliliğinin sisi tarafından seyreltilmiş bir yıldız tualini ortaya çıkardı. Doghouse, Angelthene Bulvarı'nın güney ucunda, Kristal Dişler ve Kızılsu kavşağından çok da uzak olmayan bir yerdeydi. Bu bölgedeki gece hayatı daha kuzeydekinden daha kirli ve daha sertti; o bölge daha uysaldı ve barlara ve kulüplere gidip gelirken suçlular yerine iblislerle kumar oynayan, uyuşturulmadan, öldürülmeden ya da saldırıya uğramadan eve dönme şanslarının biraz daha yüksek olduğuna güvenen üniversite öğrencilerinin uğrak yeri.

Sonunda Christa, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum" dedi.

"Yalan söylemekte her zaman iyiydin." Artık dışarıdaydılar, paslı kapılar fedailer tarafından kapatılırken çan gibi çalıyordu. Buradaki kaldırımlar, ateşten bir rüyada yürüyormuş gibi hissettiren LED projektörlerle aydınlatılmıştı ama iblisleri uzak tutmakta HID ve cıva buharından daha iyiydiler.

"Darien." Sesi uykuda kalınlaşmış bir vıraklamaydı. "Yalan söylemiyorum." "Pekâlâ, sana inanıyorum." Arabasının kilidini açtığında arabası cıvıldadı.

Uzaktan. O ve Max içeri girdiler, kapıları çürümüş et ve kan kokan ılık bir rüzgârla kapattılar. İlerideki kaldırımında tam olarak bu vardı.

-Kan ve beyinden oluşan bir leke, dokusu karnabahar gibi. Görünüşe göre bir iblis saldırısı; şehrin bu kısmında çok yaygın. Ya da gerçekten tüyler ürpertici bir cinayet. "Benim için bulabilir misin?" dedi.

Uzun bir duraklama oldu. Telefonu tekrar kontrol etti ama görüşmenin süresini takip eden numaralar hâlâ tıklıyordu.

Sonunda cevap verdiğinde sesi o kadar kısıktı ki onu zar zor duyabildi. "Her şeyimi ortaya koymuş olurum."

"Özür dilerim, unutmuşum," diye mırıldandı. Arabayı çalıştırdı. "Bunu yapamazsın ama aynı şeyi başkalarından da bekliyorsun. Bu senin için çok iyi bir özellik Christa." Telefonu kapatmak için hamle yaptı.

"Bekle." Bir iç çekiş telefonu tıkırdattı. "Ne bulabileceğime bakacağım ve seni arayacağım. Tamam mı?"

"Anlaştık."

"Bir daha böyle bir şey olursa lütfen beni arama," diye fısıldadı. Darien onun sözlerindeki incelikli daveti fark etmemişti; onun için ardına kadar açık bıraktığı bir kapıydı bu.

Kızın bunu yapmasına fırsat vermeden telefonu kapattı.

Loren ertesi gün Angelthene Akademisi'ndeki dersleri biter bitmez bir taksiye atlayarak Agatha'nın yanına gitti.

Çit cadısıyla olan dersi dünkü odada, kapısı diğer öğrencilere ve çalışanlara sıkı sıkıya kapalı, büyük ve yıpranmış bir masada gerçekleşiyordu. Öğleden sonra güneş ışığı kirli kemerli pencerelerden içeri süzülüyor, sıcaklık pervazların üzerine yığılmış bitki ve çiçeklerin mutlulukla hışırdamasına ve gerinmesine neden oluyordu. Haftalardır yaşadıkları tek güneşli günlerden biriydi ve Loren bundan mutlu olanın sadece bitkiler olmadığını biliyordu.

İkinci saat dolduğunda ve büyüsünün tek bir kıvılcımı bile ortaya çıkmadığında Loren'in canı sıkılmaya başlamıştı. Güneş tilsimini yumruk yaparak kavradı, metal güneş ışınları avucuna batıyor ve inatçı büyüsünü vücudundan çekmesi için onu zorlamaya çalışıyordu. Ama bu aptal şey bir buz parçası kadar işe yaramazdı ve öyle de hissediyordu.

Gölgesindeki dersi izlediği yerden onun tedirginliğini hisseden Singer, sadece onun duyabileceği alçak bir mırıltı çıkardı.

Bundan nefret ediyorum, diye fısıldadı Loren. Hayali bir pençenin ayağına yumuşakça indiğini ve burnundan bir iç çekişin ılık çaldığını hissetti.

Agatha koltuğuna geri oturdu. "Loren. Emin misin-"

Loren'in gözleri Agatha'nın çilli yüzüne kaydı. "Bana büyüye sahip olduğumdan emin olup olmadığımı sorma."

Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Tamam, özür dilerim. Sadece... şey, genellikle bu kadar uzun sürmez."

"Ama ben diğer öğrencilerinizden farklıyım. Benim için daha uzun sürebilir ama benden vazgeçmenize izin veremem." "Lütfen" diye eklerken ses tonunu yumuşattı.

Agatha onu değerlendirdi. Bakışlarında soğuk bir şey yoktu, sadece gerçek bir merak vardı. "Acaba onu teşvik etmenin başka bir yolu var mı?"

Loren tılsımı bıraktı. Sandalyesine yığıldı, sert sırtı omurgasına batıyordu. "Genellikle hangi yöntemleri kullanıyorsunuz?"

"Herkesin kendisini harekete geçiren bir şeyi vardır. Bu çok önem verdikleri bir şey olabilir, onları kızdıran ya da üzen bir şey olabilir. Bazı insanlar için bu bir nesnedir, tıpkı sizin güneş tılsımınız gibi." Kaşlarını çatı. "Ama bu işe yaramıyor." Dudaklarını büzerek bir iç geçirdi ve parmaklarını masaya vurdu.

"Peki ya iksir?"

İyice düşündü. "Tüm iksirlerimiz cadılar ve büyücüler için tasarlandı ve o zaman bile, zamanın yarısından daha az güvenilirler. Sizin üzerinizde işe yarayacaklarından şüpheliyim."

Loren dudağını çiğnedi. "Peki ya..." Yavaşça koltuğunda doğruldu ve öne doğru eğilerek kollarını masanın üzerinde kavuşturdu.

Agatha dürttü, "Ne hakkında?"

Loren o kadar hızlı ayağa kalktı ki Agatha irkildi. "Bir fikrim olabilir." Çantalarını ve ceketini kaptığı gibi kapıya doğru koştu.

"Bundan hoşlanacak mıyım?" Agatha aradı.

"Yakında öğreneceğiz." Bunu nasıl yapacağını bulmak için bir ya da iki güne ihtiyacı olacaktı ama çarklar istediğı gibi dönmeye başlar başlamaz, bu dersi bitirmek için buraya geri dönecekti.

-

Loren akademiye döndüğünde kendini Tuz Evi'ndeki yurt odasına kilitledi ve komodinin çekmecesinden dizüstü bilgisayarını çıkardı. Eski, tıknaz şeyin pili bitmişti, bu yüzden fişe taktı, yatağın kenarına oturdu ve dizlerinin üzerinde açarak ekranın aydınlanmasını bekledi.

Fan sıcak hava üflüyordu ve pek de umut verici olmayan bir ses çıkarıyordu ama siyah ekranın ortasında donmuş beyaz oktan başka bir şey göstermesini beklerken umudunu koruyordu.

Sonunda karşılama ekranı belirdi. Oturum açtı ve internete girdi. Oku arama çubuğuna doğru ittiğinde ok gecikti. Öfkeyle mırıldanarak, tıklayıp yazmaya başlarken dizüstü bilgisayarını duvara fırlatmamaya çalıştı ve harflerin teker teker belirmesini izledi.

Aramasını basit tuttu: *Venom*. İşaret parmağıyla vurduğunda enter tuşu kısa süreliğine takıldı.

Dizüstü bilgisayar daha yüksek sesle çalışıyor, fan dizlerine sıcak hava üflüyordu. Bir gökkuşakğı imleci belirdi ve dönmeye başladı, tüm sayfa beyaza büründü.

"Hadi," diye fısıldadı. "Haydi."

Sonunda ekran yüklendi. Açılan ilk birkaç paragrafı okumak için yaklaştı.

Venom, cehennemliklerin sihirlerine daha büyük ölçekte erişmelerini sağlayan yasadışı bir sokak uyuşturucusudur. Uyuşturucu çoğunlukla cehennemlik nüfusuna hitap etse de, veneficae ve lamiae'nin de uyuşturucuyu uyarıcı etkileri için kullandığı bilinmektedir.

Bazıları Venom'u eğlence amaçlı kullanmanın ötesinde, bu maddenin çeşitli kronik hastalıkların bazı semptomlarını hafiflettiğini iddia etmektedir. Ancak, maddeden elde edilen herhangi bir rahatlamanın geçici olduğu ve bir aile doktoru veya Şifacı tarafından reçete edilen ilaçların yerine geçmemesi gerektiği unutulmamalıdır.

Venom'un aşırı dozda alınması tipik olarak bir endişe kaynağı olmasa da, ilacın kullanımıyla birlikte gelen yan etkiler önemlidir ve ciddiye alınmalıdır. Yan etkilerden biri, kullanıcının Tricking'e yakalanma şansında keskin bir artıştır.

Loren parmaklarını çenesine vurdu. Tüm bu araştırmalar cehennemlikler için geçerliydi. Ama o bir cehennem zebanisi değildi.

Başka bir arama yazarken tuşlar yine takıldı. Sayfanın yüklenmesini beklerken koridorda yürüyen diğer öğrencilerin konuşmaları kapının altından geçiyordu, o aptal gökkuşakğı imleci yine dönüyordu. O seslerden hiçbirini tanımadığına sevindi. Şu anda ihtiyacı olan son şey Dallas ya da Sabrine'in içeri girip onu yasadışı bir uyuşturucu araştırırken bulmasıydı.

Sayfa yavaş yavaş yüklendi ve yeni metin görünür görünmez okumaya başladı.

Diğer yasadışı sokak uyuşturucularının aksine, Venom sadece tek bir yöntemle uygulanabilir ve bu da göz damlası şeklindedir. Siyah renklidir, kıvamı yağ gibi koyudur. Çarpma anında acı verebilir ve nispeten hızlı bir şekilde dağılan bulanık görmeye neden olabilir. Venom alan kişiler genellikle diğer ilaçlardan daha güçlü ve daha uzun süreli olan anlık sonuçlar elde ederler.

Loren iyice düşündü.

Stygian tuzu, kendi etini tırmalamak istemesine neden olmayacak aklına gelen diğer tek seçenektir ama bunun yeterli olacağından emin değildi. Aşırı bir şeye ihtiyacı vardı, büyüsunü uyandıracak ve içine düştüğü bu karmaşayı düzeltmesine izin verecek bir şeye. Arcanum Kuyusu'ndan doğmuştu, cehennem zebanilerini doğuran aynı yaratılıştan. İnsan olabilirdi ama sıradan biri değildi.

Bir fikri vardı. İşe yaramayabilirdi ama denemeye hazırdı.

-

Darien sürücü koltuğuna geçip kapıyı kapatırken, "Lanet olası bir minibüs kullandığımıza inanamıyorum," diye homurdandı. Dikiz aynasından sallanan ucuz çam kokulu oda spreyi ve soğutucu gibi kokan siyah bir araç yığınıydı.

Darien aynadan bir şey kopardı ve arkasında saklanan küçük yarası Tanıdık'ın öfkeyle cıvıldamasına ve kösele kanatlarını açmasına neden oldu. Aynadan baş aşağı sarktı, pençeli ayaklarıyla desteği kavradı. Kan kırmızısı gözleri Darien'in üzerinde küçük noktalar haline gelene kadar kısıldı.

"Tüh," diye kıkırdadı Darien. "Üzgünüm, Yaratık. Seni orada görmedim."

Yaratık, kanatlarını vücuduna sarıp uyumaya devam etmeden önce sinirli bir cıvıltı daha çıkardı. Bu şey her zaman uyuyordu, tıpkı şu anda olduğu gibi ay gökyüzünde yükseklerdeyken bile.

"Bilmiyorum," diye başladı Malakai sesli bir gülümsemeyle, minibüsün öbür ucuna uzanıp kırmızı gözlerini tekrar devirmek ister gibi görünen, hoşnutsuz bir koza halindeki Tanıdık'ına parmağıyla vurarak, "Bence sana yakışıyor. Çocuklarını antrenmana götürmek için sabahın köründe uyanan sporcu annelere benziyorsun."

Darien camını açtı -açtı, çünkü aracın otomatik camları yoktu- ve ağaç şeklindeki oda spreyini gecenin içine fırlattı. Oda spreyinden daha rahatsız edici olan bir esintiyle uçup gitti - deniz ürünleri, çöpler ve tıkanmış rögarlarda uzun süre beklemiş çamurdan oluşan hafif kükürtlü bir kokteyl.

Camı öyle bir açtı ki neredeyse kolunu koparacaktı, Darien, "Ben sporcu anneysem, sen de şımarık çocuksun," dedi. Malakai'nin kafasının yan tarafına bir yumruk atarak küfretmesini sağladı ve kamyonet parçasını Demir Rıhtım'dan uzaklaştırdı. Al, minibüse altı siyah kasa yükleyen birkaç adamla birlikte hâlâ olanları izliyordu.

Gaven için bu kadar önemli olan bir şey için, sevkiyat çok büyük değildi. Darien'in kafasını kurcalayan bir başka şey de buydu ve bu gece cevaplayamayacağı bir başka soruydu. Bu sandıklardaki her neyse, Gaven'ın kaybetmek istemeyeceği bir fiyata gitmeliydi.

Darien'in bu geceki planı, Al'le rıhtımda buluştukları anda ters gitmiş ve cehennem zebanisi, sevkiyatı Gaven'in kişisel filosundaki araçlardan biriyle teslim edeceklerini açıklamıştı. Şimdi, kasaların içinde ne olduğunu görmek için yolda kenara çekemeyeceklerdi - Gaven için Darien'in teslim etmesini isteyecek kadar önemli olan şey neydi? Bu dedektiflik işini uzatacak ve canlı bomba olana kadar son sinirini de koparacak bir şey daha.

Malakai mırıldandı, "Misafirimiz var."

Darien dikiz aynasına baktığında bunun aynısı olan iki minibüsün kendilerini takip ettiğini gördü. "Bunu görebiliyorum."

Hız tümseğine çarptıklarında minibüs sarsıldı. Yaratık sinirlenerek kanatlarını sıktı, gözlerini kısa bir süre açtıktan sonra tekrar kapattı.

Tanıdık'ın görüntüsü Darien'in aklına bir şey getirmesine neden oldu. Dikkatini çekmek için Malakai'nin koluna vurdu.

Malakai, "Ne?" diye mırıldandı.

Darien dizini yukarı kaldırarak yön vermek için kullandı ve ellerini kanat gibi göstermek için elinden geleni yapıp minibüsün arkasını işaret ederken kendini aptal gibi hissetti.

Malakai aptalca bir sırıtış takındı, bu hareketi yaptığı için Darien'e etmek istediği milyonlarca hakaret varmış gibi görünüyordu ama en azından öneriyi anlamıştı. Yaratık'la düşünceleri aracılığıyla konuşarak yarasayı tekrar uyandırdı.

Gözlerini devirerek, olması gerekenden çok daha dramatik bir tavırla, Yaratık aracın arkasına doğru kanat çırpıttı ve kasaların arasından içeri baktı. Darien dikiz aynasından minibüsleri izledi.

Bir dakika sonra Yaratık uçarak Malakai'nin omzuna tünedi.

Malakai, "Büyü korumalı," diye mırıldandı.

Tabii ki.

Casa Brewery'ye doğru giderlerken ikisi de başka bir şey söylemedi. Kendilerine ait olmayan bir araçta konuşmak güvenli değildi; gizli bir kayıt cihazının onları duyma ihtimali olmadan, sözlerini tekrar yalnız kaldıkları zamana saklamaları gerekecekti.

Sandıkları toplayanların sadece araçlar olması Darien için sürpriz olmadı. Bu kasaların içindekileri her kim satın alıyorsa, yüzlerini göstermeyecek kadar akıllıydı. Casa Bira Fabrikası da işe yaramaz bir yerdi; Darien'in geçici olduğunu bildiği, sandıkları satın alan adamların ıssız bira fabrikasının otoparkından ayrılıp ışıksız bir yan yolda kaybolmalarıyla kısa sürede doğrulanan bir varsayımdı.

Başka bir plan. Darien, Gaven'in ne sattığına dair cevaplar bulmak için başka bir plan düşünmek zorunda kalacaktı.

İki rota aşağıdaydı ve biri Finn'e aktaracak işe yarar hiçbir şey olmadan boka sarmıştı.

Oh neyse. Bire bir, ikiye birden daha iyiydi.

-

"Takip edildik," dedi Darien, Solace'la telefonda konuşurken nikotin arzusunu bastırmak için bir kürdan çiğneyerek. O ve Malakai arabalarına geri dönmüş, Bonefish Market'in köşesindeki karanlık bir sokağa park etmişlerdi. "Araçlar Casa Brewery'de teslimatı aldılar ve sonra tekrar Demir Rıhtım'a kadar takip edildik."

Finn küfretti. "Pekâlâ. Teslimat ne kadar büyüktü?"

"Altı sandık. Hepsi gizleme büyüleriyle kaplıydı; içlerini göremedik." Finn'in yaydığı gerginlik Darien'inkini yansıtıyordu. Dedektif de en az Darien kadar bu saçmalıktan sıkılmış görünüyordu. Darien, "Sizden bir haber var mı?" diye sordu.

"Üç Hellseher otopsisini sabaha kadar tamamlanmış olacak." Bu hızlıydı. "General'deki en iyi patoloğu görevlendirdim."

"İşleri bitince bana seslenirsin, değil mi?"

"Bağırırım."

Darien telefonu kapatıp konsola fırlattı ve ön camın dibine doğru kayd. Arabayı çalıştırdı ve tepeye doğru sürdü, otoyola çıkan bağlantı yoluna girdi, seyrek gece trafiğine karışmak için hızlandı.

Malakai, "Şimdi ne olacak?" dedi.

"Cevaplara ulaşmak için en iyi şansımız Gaven'ın malzemelerini nerede tuttuğunu bulmak."

"Brodie ve Macen hala üzerinde çalışıyor. Onlar yokken de Sylvan ve Valen var. Er ya da geç bir şeyler bulmaları gerekecek. Adam bir noktada malzemelerini kontrol etmeli..." Darien'i tiksinti dolu bir bakışla incelerken sözleri kesildi.

"Ne?" Darien talep etti.

"Kürdan da neyin nesi?"

"Dikkat dağıtmak için."

"Neyden?"

"Sigarayı bırakıyorum."

Malakai hırıltılı bir kahkaha attı. Uzun bir hırıltı, kısa süre sonra gürültülü bir kahkahaya dönüştü. "*Sen mi?* Sigarayı bıraktın mı?" Hırıltı geri döndü. "Bu iyiydi. Şimdi ne yapacaksın, evlenip tapınağa mı gitmeye başlayacaksın?"

Darien omzuna yumruk attı. Sertçe.

"Hey!" Malakai geri savruldu.

Darien başını zar zor zamanında çevirdi ve darbeyi şakağı yerine sırtına aldı.

Birbirlerine saldırmaya, küfür etmeye ve bağırmaya devam ettiler. Araba yoldan çıktı. İki yanlarındaki şeritlerden korna sesleri yükseldi ve kır saçlı yaşlı bir kadın Malakai'nin renkli camına orta parmağını uzattı. Darien onun neden bu saatte dışarıda olduğunu merak etti; belki de hayattan bıkmış ve artık umursamama yaşına gelmişti, muhtemelen çantasıyla bir iblisin ya da hırsızın ağzını burnunu kıracak türden bir kadındı.

Darien bu cesarete hayran kalmıştı.

"Dikkat et!" Malakai böğürdü.

Darien araba barıkata çarpmadan önce direksiyonu düzeltti. "Siktir git."

"Evet, seni de sikeyim, pislik."

Darien kapısına yaslanmış, tekerleklerin altından geçen karanlık yola bakıyordu. "Peki bunlardan herhangi birini yapmak istesem ne olur? Hayatımdaki hiçbir şey hakkında yargıya açık değilim, hele de senin tarafından."

"Oh, anladım." Malakai bilmiş bir sırıtış takındı. Dikiz aynasından sarkan Yaratık, Malakai ile bakıştı. "Bu senin kızla ilgili."

"Sen kendi işine bak. Onun hakkında iğrenç şakalar yapacak havada değilim ve eğer yapmaya kalkarsan seni öldürmek zorunda kalabilirim."

Malakai başını sallayarak, "Dostum, o nikotine çok ihtiyacın var," dedi. "Belki de sen orada oturup kendini beğenmiş bir ezik gibi kürdanı çiğnerken, Finn'in bahsettiğini duyduğum şu otopsiler konusunda beni aydınlatabilirsin." Kulak misafiri.

"Foxheart'taki gölde üç ölü cehennem zebanisi bulundu."

"Bunu haberlerde gördüm. Neden onlarla ilgileniyorsun?"

"Bir bağlantı olması ihtimaline karşı." Malakai Mavi'yi bilmiyordu, en azından henüz. Darien'in Azrail'e verebileceği en güvenli yanıt bu olsa da, açık bir yalan da değildi. Şehirde olup biten her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğu Darien'in aklından birden fazla kez geçmişti. Henüz nasıl olduğunu bilmiyordu ama hiçbir olasılığı göz ardı etmiyordu.

Malakai ona, Darien'in onu tek yumrukta yere sermesi için yalvaran türden aptalca ve kuşkulu bir bakış atıyordu. "Birkaç Kan Çubuğu satıcısı ve üç ceset arasında mı?" Azrail sırttı. "Kanıt olmadan bu biraz zorlama, sence de öyle değil mi?"

"Angelthene'de olan hiçbir şey karanlık değildir, Malakai." "Pekâlâ.

Hazır başlamışken şu büyükanneyi de yakalayalım.
ve kimi öldürdüğünü ve cesedi nereye attığını bulun."

"Her neyse. Haklı çıktığım zaman sana haber veririm."

Malakai sırttı ve kapısına yaslandı. "Sen öyle yap."

"Ee? Haberler ne?"

Darien, Angelthene General'in morguna giden soğuk beyaz koridorda Finn'in karşısında duruyordu, floresan ışıkları başlarının üzerinde eşek arıları gibi vızıldıyordu. Finn'e göre, General'deki en iyi patolog bu göreve atanmış ve MPU'nun Foxheart'taki gölde bulduğu cesetler üzerinde hızlı ama kapsamlı otopsiler yapmıştı.

"Boğularak ölmüşler," diye cevap verdi Finn, kollarını kavuşturmuş, lekesiz beyaz duvara yaslanarak. Cesetleri nerede buldukları düşünüldüğünde bu büyük bir sürpriz değildi. Ama bu, Mavi'yle herhangi bir bağlantıyı ya da bu adamların en başta göle nasıl düştüklerini açıklamıyordu. Finn daha alçak bir sesle ekledi, "Ama şunu anlayın: Göle girmeden önce zaten ölmüşlerdi, yani daha suya girmeden boğuldular."

Darien gözlerini kırıştırdı. Bir şey mi kaçıırıyordu? "Gece geç saatlere kadar çalışmaktan beynim kızardı. Benim için biraz daha basitleştirebilir misin?"

"*Boğuldular*," dedi Finn tıslayarak, ellerini vurgulamak için önünde tutarak, "*suya girmeden önce*."

Darien ona zihni kadar boş bir ifadeyle baktı. Finn ellerini havaya kaldırdı. "*Boğuldular*."

"Evet, seni ilk seferinde duydum!" Darien havladı, sesi oradan geçmekte olan bir hemşireyi ürküttü. Hemşireye bir özür mırıldandı ve Finn'e "Suyun içinde olmayan biri nasıl boğulabilir?" derken sesini fısıltıya indirmeyi başardı.

Finn içini çekti ve iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Özür dilerim, sadece tamamen afalladım." Ellerini iki yanına bıraktı, yüzünü yorgunluk kaplamıştı. "Ama otopsi, cesetlerin göle girmeden en az bir saat önce öldüğünü ortaya çıkardı." Finn dudaklarını ıslattı, kimsenin bakmadığından emin olmak için gözlerini etrafta gezdirdi. "Ve şunu dinleyin: göl kanla doluydu. O kadar çok kan vardı ki Darien, sanki biri tüm suyu çekip yerine kan koymuş gibiydi."

Darien'in telefonu çalmaya başladı. Telefonu çıkardı ve cevap vermeden önce arayanın kimliğini kontrol etti. "Cassel." Finn'den birkaç adım uzaklaştı ve arama için kendine biraz mahremiyet sağladı. Sessiz koridora bakarak dinledi.

"Sylvan ve Valen'le konuştum," dedi Malakai. "G'nin bazı eşyalarını nerede sakladığını bulmuşlar." Mükemmel. Ve tam zamanında, dün geceki büyük görev başarısızlığını düşünürsek.

Darien, "Bu gece boş musun?"

dedi. "Bir kuş kadar özgürüm."

"Ben seni alırım. Sana iyi bir zaman söylediler mi?"

"Saat onda evimde olun. Bu bize oraya varmak için fazlasıyla zaman kazandıracaktır."

"Kamyonumu alacağım. Hazır olduğunuzdan emin olun." Telefonu kapattı ve beş dakikalık uykuyla saçını başını yolmaya bir saniye kalmış gibi görünen Finn'e doğru yürüdü.

Böylece iki kişi oldular.

Finn, "Lütfen bana iyi haberlerin olduğunu söyle," dedi.

"Gaven'in stoklarının büyük kısmını nerede tuttuğunu iyi haber olarak görüyorsanız, evet, sizin için biraz var."

Finn dua etmek için ellerini birleştirdi ve beyaz tavana baktı. "Yıldız'a şükürler olsun."

"Ben buradan gidiyorum. Bu boğulmuş ceset olayında tek başınasın."

"Dikkatli ol, Cassel. İşin bitince beni ara."

Darien el sallayarak onu uzaklaştırdı. Asansörlere doğru yürüdü ve düğmelerden birine, ışığın titremesine neden olacak kadar sertçe bastı. Asansörü beklerken gözlerini küçük siyah ekrandan ayırmadı, kat numaraları kırmızı ışıktaki yanıp sönüyordu... ve düşünmeye başladı.

Mavi o adamlardan kaçmayı başarmıştı. Aurasının çekirdeği maviydi - Max'e göre, daha önce gördüğü tüm auralardan daha maviydi. Filo'nun Elementals adında bir Özel Görev Gücü vardı.

Elementaller.

Mavi'nin o adamları bir rehine durumundan kaçmak için öldürmüş ve bunu yapmak için büyüsünü kullanmış olması mümkün müydü? Böyle bir şey daha önce hiç duyulmamıştı, tüm Terra'da değil ama... mavi büyüsünün suyla bağlantılı olması ve adamları daha önce bununla boğmuş olması mümkün müydü?

cesetlerini ve arabalarını göle atarak mı? Elementleri bükme gibi nadir bir yeteneğe sahip olan az sayıda cehennem zebanisi vardı ama hiç kimse onları yoktan var edememişti.

Boş asansöre binerken Dominic'i aradı.

Dominic telefonu açtığında hat çatırdadı. "N'aber, Dare?"

Darien zemin kat için düğmeye bastı. "Blue'ya o adamları öldürüp öldürmediğini ve bunu nasıl yaptığını sor." Asansörün kapıları bir tıslamayla kapandı.

Gergin bir sessizlik çöktü. "Neler oluyor?"

Darien ona hızlıca bilgi verdi ve işi bittiğinde hat tekrar sessizliğe gömüldü. Platform zemin kata inerken hoparlörden asansör müziği çınladı. Buradaki duvarlar aynalarla kaplıydı. Darien bunların her birine bakmaktan kaçınıyordu. Asansörlerde tekerlekli sandalyedeki insanlara yardımcı olmak için aynalar olduğu gerçeği olmasaydı, muhtemelen hepsini paramparça ederdi.

"Bir saniye," dedi Dom. İsteddiği bir saniye yedi dakikaya dönüştü ve hatta geri döndüğünde Darien hastaneden çıkmış ve arabasına binmiş, siyah boyayı ısıtan nadir güneşli bir günde kapıyı kapatıyordu. Dominic iç çekti. "Konuşmuyor. Belki de o adamları öldürdüğünü itiraf ederse onu ihbar edeceğimizden korkuyordur."

"Kaçmak istemesine neden olmadan ondan daha fazla bilgi almak için elinizden geleni yapın."

"İlgileniyorum. Ama bana bir iyilik yapıp ne düşündüğün konusunda beni bilgilendirir misin?"

"Az önce General Finn ile konuşmayı bitirdim. Ölen üç zebaninin otopsilerinde boğularak öldükleri ortaya çıktı ama şunu dinleyin: göle girmeden *önce* zaten ölmüşlerdi."

"Ama boğularak mı öldüler?"

"Evet. Mavi'nin onları nasıl öldürdüğünü sormamın nedeni de büyüünün mavi olması. Ya su büyüü varsa? Ya sadece elementi kontrol etmekle kalmıyor, aynı zamanda onu yoktan var edebiliyorsa?"

"Vay anasını," diye nefes aldı Dominic. "Çok zekisin."

"Her zaman öyle hissettirmiyor ama teşekkürler."

"Sanırım geldiğini duyuyorum," dedi Dominic sessizce. "Yakında konuşur muyuz?" "Daha sonra."

Loren akademideki yurt odasında uyandı ve kapının yanında duran bir gölge gördü. Uzun uzuvları havada yüzgeçler gibi sallanıyordu. Kafası tuhaf ve sarkıktı ve bu şey her neyse, ağır ağır nefes alıyordu.

Boğazına bir çığlık düğümlendi ama gölge ayağını dolap kapısına vurunca yutkundu.

"Kamyoncu anne!" diye tısladı
bir ses. Loren doğruldu. "Dallas
mı?"

Dallas başının üzerine yapışmış olan bükülmüş başlığı indirdi ve uygun pozisyona itti. Muhteşem beyaz kanatları hışırdıyordu; o şeyler yolundayken kıyafet giymeye çalışmak biraz zaman alacaktı. Gardırobunu kanat dostu kıyafetlerle doldurmak zorunda kalmıştı.

Dallas uzun kollarını geriye doğru sallayarak, "Uyumaya devam et," diye fısıldadı.

"Nereye gidiyorsun?" Loren, Sabrine'i uyandırmamak için sesini alçaltarak sordu. Sabrine saate baktı. "Cadı Saati geldi."

"Sadece biraz hava almam lazım." Kapalı kapıya doğru ilerledi.

"Güvenli değil!" Loren yorganları bir kenara atıp ayağa kalktı, soğuk zemin çıplak ayak parmaklarını buz gibi yapmıştı. "Eğer seninle gelmeme izin vermezsen, profesörlerden birine söylerim."

"İyi olacağım, Lor." Kapıyı araladı. İçeri bir cereyan girdi, Loren'in göğsünde ve kollarında bir ürperti yarattı. "Söz veriyorum."

Kollarını kavuşturdu. "*Gerçekten* nereye gidiyorsun? Birden fazla kez gizlice dışarı çıktın. Sanırım kız kardeşimin gecenin bu saatinde nereye gittiğini bilmeyi hak ediyorum." Bunu söylerken midesi suçluluk duygusuyla burkuldu.

Keşke Dallas'a ona neler olduğunu anlatabilseydi. Ama eğer Dallas sır saklıyorsa, bu bir büyü değil, kendi seçimiydi.

Loren bir süredir Dallas'ın okul haftası boyunca nereye kaçtığını merak ediyordu. Bir süre için, Dallas'ın okuldan ayrıldığını düşünmüştü.

Maximus'la takılmak için. Ne de olsa Kalendae Loren haftanın rastgele günlerinde ortadan kaybolma eğilimindeydi. Gün batımından sonra Darien'le buluşmak için kapılara koşacak ve orada ya arabasında birkaç saat geçirecek ya da şafağa kadar onunla birlikte Cehennem Kapısı'na dönecekti.

Ama Loren burada başka bir şey olduğundan şüpheleniyordu. Onlar kardeşti; Dallas'ı yalan söylediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu. Ancak Dallas'ın sorunu, yüzleştğinde bile sırlarını sonsuza dek saklama eğiliminde olmasıydı.

Dallas içini çekti, eliyle kapı tokmağını kavradı. "Umbra Forumu."

Loren'in ağzı açık kaldı. "*Deli* misin sen?" Sabrine pencere kenarındaki yatağında kıpırdanıp yorganları hışırdayınca Loren sesini alçaltarak tısladı. "O yerden ne isteyebilirsin ki-"

"Büyülü Kırtasiye."

Loren kaşlarını kaldırdı. Şaşırmaması gerektiğini düşündü; Dallas Hava Filosu'nda eğitim almak için harcamak zorunda kaldığı zaman sayesinde derslerini takip etmekte zorlanıyordu. Ama yine de akla yatmayan bir şeyler vardı. "Uh-huh. Doğru ya. Angelthene'deki bir numaralı uyuşturucu merkezinden gelen büyülü kırtasiye." Ama kendi sözleri ona dün Agatha'nın evinde yaptığı planı düşündürdü... nasıl uygulayacağını bir türlü bulamadığı planı.

Şimdiye kadar.

Dallas, "Max'in satın aldığı yerin orası olduğunu söylemiştim," dedi.

Loren kapıdaki kancadan paltosunu aldı. "Ben de seninle geliyorum," diye fısıldadı.

Dallas'ın göz bebeklerinin etrafındaki halkalar karanlıkta parlıyordu. "Bunu kabul edemem, Lor. Bu çok tehlikeli."

"Senin için benim için olduğundan daha az tehlikeli değil. Ayrıca, mükemmel bir kılık değiştirme yöntemim var."

"Birlikte gelerek beni koruyacağını sanıyorsan-" "Saçmalama.

Benim de oradan istediğim bir şey var." "Hangisi...?" Dallas sordu.

"Venom."

Karanlıkta görmek zordu ama Dallas'ın kaşlarının havaya kalktığını düşündü. Bu olası bir tepkiydi. "Ne için?"

"Benim için." Dallas ona boş boş bakınca Loren açıkladı: "Darien'in artık Dalgalanmalar yüzünden acı çektiğini görmeye dayanamıyorum. Onu iyileştirmeye çalışmak istiyorum.

ve eğer Venom anahtar ise, o zaman..." Omuzlarını silkerek yukarı kaldırdı. "O zaman riske girmeye hazırım."

Dal'ın gözleri kısıldı. "Konuşmadığınızı sanıyordum." "Bu sadece... geçici bir durum."

"Bodrumlarında olanlar için hâlâ üzgün değilsin, değil mi? Yani, ne yaptığını düşünüyordun? İnsanları çok fazla uyku hapıyla öldürüp huzurlu bir dinlenme için yatırdığını mı?"

"Hayır." Kesinlikle hayır. Ama bu, bir hafta boyunca ondan uzak durmak için sahip olduğu en iyi bahaneydi.

"Eninde sonunda onunla konuşmaya başlaman gerekecek." Dallas tereddüt etti, ayaklarının üzerinde kaydı. "Max zor zamanlar geçirdiğini söyledi."

Kelimeler midesine inen bir yumruk gibiydi, göğüs kafesini delip kalbini söküyordu.

Dallas onun yüzündeki acıyı görmüş olmalıydı, çünkü içini çekti. "Pekala. Şu bahsettiğin kılık değiştirmeyi bir görelim."

-

Gerçekten mükemmel bir kılık değiştirmeydi.

İmperator'un ona verdiği beyaz elbiseyi giymişti, kulağının altındaki deri Kyle'ın geçici dövmelelerinden biriyle damgalanmıştı, taksiden inerken neredeyse Lace gibi görünebilirdi, Dallas da aracın karşı tarafında aynısını yapıyordu.

Şoför camını açtı. "Merkeze bir dahaki sefere minibüse ihtiyacınız olduğunu söyleyin, olur mu?" diye seslendi. Adam Dallas'ın kanatlarının arka koltukta ne kadar çok yer kapladığından şikâyet ediyordu, ilk bindiğinde tüyler birkaç kez kafasına çarpmıştı.

"Evet, evet, her neyse," diye mırıldandı Dallas. Kapısını gerekenden daha sert bir şekilde çarparak kapattı. "Pislik herif."

Şoför onları Umbra Forumu'nun binalarından ve puslu ışıklarından çok uzakta olmayan nehrin kenarında bırakarak uzaklaştı. Alçak bir sis perdesi görünürdeki her şeyin üzerine nemli bir yün gibi yapışmıştı.

"Acele etmeliyiz," dedi Dallas. "Bu büyü uzun sürmez ve eğer lezzetli insan eti gibi kokmaya başlarsan ikimizin de işi biter."

"Cadı eti de bir o kadar güzel kokuyor," diye şaka yaptı Loren, gölgeler arasında ilerlemeye başladıklarında, nehir arkalarından akıyordu. Derinliklerinde yılanlar gümbürdüyor, su kaldırıma sıçırıyordu.

Darien'in geçen yıl onları götürdüğü yoldan gittiler, ara sokaklardan ve çöp kutularının arkasına saklanmış ağlayan yaratıklardan kaçındılar. Casen Martel'e ait olan ve Chopping Block olarak bilinen dövüş ringinin bulunduğu depodan alkışlar, ayak sesleri ve gümbür gümbür müzik sesleri yükseliyordu. Loren ön tarafta duran kurt adam fedaiyi tanıdı ama o onları tanımıyor gibiydi, gözyaşlarından sıkıldığını haykıran bir ifadeyle satıcıların labirentine bakıyordu.

"Ayrılmalıyız," dedi Loren. "Böylece ikimiz de ihtiyacımız olan şeyi daha hızlı buluruz."

"*Ayrılmak mı?*" Dallas tısladı, eli Loren'in koluna dolandı. "Senin yanından ayrılırsam, o kan çiftliğine sürüklenirsen kendimle yaşayamam-"

"Var olduğunu kimse kanıtlayamadı," diye araya girdi Loren, kendi ifadesine bir cankurtaran salı gibi tutunarak. "Ayrıca, kimse benimle ilgilenmiyor bile. Gördün mü?" Etrafta dolaşan insanlara üstünkörü bir bakış attı; kulağının altındaki dövmeyi, saçını tek omzunun üzerinden örerek bilerek görünür kıldığı izi gördükleri anda dikkatlerini ondan kaçırdılar.

Onun gerçekten Lace Rivera olduğuna inanıyorlardı. Dallas'ın insan kokusunu gizleyen büyüü mükemmelleştirmiş olması iyi bir şeydi, yoksa muhtemelen şimdiye kadar kokusunu almış ve en yüksek teklifi verene satmış olurlardı.

Dallas sert bir parmakla onu işaret etti. "En geç on dakika içinde benimle burada buluş, yoksa ikimizi de kurtların önüne atar ve Darien'i ararım."

"Anlaştık."

Ayrıldılar. Loren'in Venom satıcılarını nerede bulabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama internette yaptığı araştırma ona vitrinlerini işaretledikleri sembol hakkında her şeyi öğretmişti.

Yürürken, tezgâhların ve yüzleri ağır kukuletalarla gölgelenmiş insanların etrafından dolanarak, depolardaki dükkânların metal kapılarını taradı ve sembolü aradı - kanayan siyah gözleri olan bir kafatası. Ne kadar yalnız olduğunun acı bir şekilde farkındaydı. Arkasında onu koruyan tehlikeli bir Kara Katil'in olmayışı, kendisini derisine kadar soyulmuş hissetmesine neden oluyordu ama bunu yüzüne yansıtmamaya dikkat ediyordu.

Sonunda, paslanmış parmaklıklarla kaplı dar bir kapının önündeki kaldırımında sembolü gördü. Kafatası kaldırıma parlak beyaz-siyah spreyle boyayla çizilmişti. O kadar küçüktü ki neredeyse yanından geçip gidecekti.

Kapıya yaklaştı ve yumruğunu parmaklıklara üç kez vurdu, zırhının kalın eldiveni acıyı fark etmesini engelledi. Metalin şingirtısı gecenin içinde çınladı ve ilerideki bir sokakta dolaşan ürkütücü görünümlü birkaç büyücünün dikkatini çekti.

Loren çenesini onlara doğru salladı. "Ne halta bakıyorsunuz siz?"

Gözlerini kirli kaldırıma diktiler.

Loren dudaklarına yayılan gülümsemeye engel olamadı.

Bir an sonra kapı açıldı. "Ne istiyorsun?" diye cılız bir ses geldi.

"Otuz mililitre," dedi kararlı bir şekilde. "Ve çabuk ol."

Kapı daha da açıldı ve yarı insan, yarı cadı bir kadının yaralı yüzü içeri baktı.

Loren başını eğerek kapının yanındaki yeşil ampulün dövmesinin üzerine düşmesine izin verdi.

Kadın kapıyı kapattı. Kilitler mandallarından kayarken zincirler takırdadı ve bir an sonra kadın kapıyı ardına kadar açarak kendini kapının arkasına sıkıştırdı. Hiçbir şey söylemedi ama başını eğerek Loren'i eşikten adım atmaya davet etti.

Kapı arkasından kapanırken Loren nefes alış verişini sakın tutmaya çalıştı, çeşitli kilitler takırdayıp tıkırdadı.

"Burada bekle," diye homurdandı kadın. Koridorun sonundaki bir odada gözden kayboldu, süngerimsi halı kirli çıplak ayaklarının altına batıyordu.

Loren olduğu yerde kaldı. Etrafı taradı: çimento duvarlar, lekeli tezgahlar, mutfak masasının üzerindeki bir kasede çürüyen meyve koleksiyonu, Venom'u pişirmek için kullanılan cam aletler ve obsidyen tencereler. Burası leş gibi kokuyordu, uyuşturucunun dayanılmaz kokusu midesini bulandırıyor. Sıcak, kabarcıklı katran gibi kokuyordu.

Sonunda kadın geri döndü ve içinde kalın siyah bir sıvı olan küçük bir cam şişe uzattı. Loren şişeye uzandı-

Kadın onu yırtık pırtık kazağının kıvrımlarına geri çekti. Çürüklerle dolu dişlerini göstererek, "Bin altın mynet," dedi.

Doğru ya. Bu kısmı neredeyse unutuyordu. Son zamanlarda para biriktiriyor olması iyi bir şeydi. Darien'in ne kadar küçük olursa olsun ve ona ne kadar yalvarırsa yalvarsın, her zaman her şeyin parasını ödemekte ısrar etmesinin kesinlikle yardımı oldu. Cüzdanını çıkarma konusunda her zaman ondan daha hızlıydı ve hangi iş olursa olsun, her çalışan Kara Katil'in parasını kendi parasından daha çok kabul etmeye istekliydi, yoksa onun tarifsiz gazabına uğrarlardı.

Hızla elbisesinin uyluk bölgesindeki bir cebe uzandı ve bir tomar banknot çıkardı.

Kadın parayı ondan kaptı, yumruğuna sıkıştırdı ve göz damlalarını Loren'in bekleyen eline sıkıştırdı. "Benden almadın," dedi kadın, sesi zar zor mırıldanıyordu.

Loren, sanki bir giyim mağazası işletiyormuş gibi kadına teşekkür etmemeye dikkat ederek başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Kapı kolayca itilerek açıldı, arkasından kapatırken parmaklıklar takırdadı ve kadının duvarlarının içinde pişirdiği şeyin kokusunu dışarıya sızdırmadı. Eğer Zehir satmasına izin verildiyse, elde ettiği kârın büyük bir kısmını eyaletteki baş Kan İksiri satıcısı olan Kasap'a vermesi muhtemeldi. Kimsenin onun bölgesinde uyuşturucu satmasına izin verilmezdi ve sadece bir aptal buna cesaret edebilirdi, özellikle de işinin merkezine bu kadar yakinken.

Bir gök gürültüsü şehri sarstı, iki dev kayanın birbirine çarpması gibi bir ses çıktı.

Kaldırımında ancak üç adım atabilmişti ki sert eller onu yakaladı ve çılgık atmasına fırsat vermeden ağzını kapattı.

Malakai, "Eğer bu daha fazla devam ederse," dedi, ağzı tüm dişlerini gösteren geniş bir esnemeye dönüşerek, "güç uykusuna yatmak zorunda kalabilirim."

Darien'in kamyonetindeydiler, nadiren kullandığı bir araçtı, bu yüzden şehrin bu kısmına arabası yerine onu getirmeyi tercih etmişti. Her şey boka sararsa ve Gaven'in adamları onları fark ederse, birilerinin kamyonetini tanıma ihtimali arabasını tanıma ihtimalinden daha azdı.

Kara Kızılağaç'ın dış mahallelerinde, hırsızlar, araba hırsızları, iblisler ve çete üyeleriyle dolup taşan keyifsiz bir bölgedeydiler. Başlangıçta Darien, Gaven'in neden değerli silahlarını böyle bir yerde tutmaya cesaret ettiğini merak etmişti ama düşündükçe daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Kolluk kuvvetlerinin yetişemediği karanlık işlerle zaten ağzına kadar dolu olan bir bölgeye eklenen bir suç faaliyeti daha dikkat çekecek gibi görünmüyordu. Bunun yerine mağazalarını lüks bir bölgede açarlarsa, birilerinin faaliyetlerini MPU'ya bildirme ihtimali daha yüksekti. Burada iblisler serbestçe dolaşıyor, ışık eksikliği ana yollara çıkmalarına izin veriyordu. Var olan birkaç ışık da çoğunlukla cıva buharlıydı, sisli yeşil ampuller bir güvenlik önlemi olarak sınıflandırılmayacak kadar zayıftı. Bu topraklarda sadece yırtıcılar dolaşırdı ve yırtıcıların bir suçu ihbar etme olasılığı avlara göre çok daha düşüktü.

Darien yanan gözlerini kırpıştırarak bakışlarını park ettikleri yerin hemen aşağısında, yol üzerinde duran depoya kilitledi. Binanın çevresinde üçer adam nöbet tutuyordu, hepsi de cehennem zebanisiydi ve hepsi de tepeden tırnağa silahlıydı.

Darien'in kolundaki saat gece birini gösteriyordu. "Brodie saat birde değiştiklerini söyledi?"

Malakai başını salladı, göz kapakları kapandı. Çenesi yaralı parmak eklemlerine dayanmış, dirseğini kapısına dayamıştı. "Onun sözleri," diye onayladı Malakai.

O ve Malakai'nin beklediği şey buydu. Bir sonraki nöbet vardiyası büyücüler ve vampirlerden oluşacaktı ve bunların hepsiyle başa çıkmak şu anda binada dolaşan adamlardan daha kolay olacaktı. Darien her zaman meydan okumaya hazır olsa da, bu sefer daha kolay olanı, daha az hata yapmayı garanti edeni seçmeleri daha iyiydi. Adamları yüzlerini göremeden etkisiz hale getirme planları ters giderse, vampirleri ve büyücüleri zihinsel olarak manipüle etmek çok daha kolay olacaktı. Öte yandan cehennem zebanileri zihin büyüüne karşı dayanıksızdı ve bu risk bunun için değmezdi.

Darien saatini tekrar kontrol etti. "Saat biri iki dakika geçiyor ve herhangi bir vardiya değişikliği görmüyorum."

Malakai'nin keskin soluk alışı, neredeyse bir homurtuya benzeyen sesi, Darien'e yarı uykulu olduğunu söyledi.

Darien omzuna bir şaplak atarak sarsılmasına neden oldu. "Uyanır mısın lan sen?"

"Uyandım," diye mırıldandı. Gözlerini yumarak doğruldu ve boğazını temizledi. "Kız arkadaşın bunu yapman hakkında ne düşünüyor?"

Darien sertleşti. "Yeterince destekleyici," dedi sıkıca.

"Nasıl oldu da ona puan vermeyi başardın?" Malakai sordu. "İnsan kızlara karşı bir ilgin olduğunu bilmiyordum."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Darien. "Ama ona karşı bir şeyler hissediyorum." "Seni suçlamıyorum, küçük, sıkı bir kıcı var."

Darien başını çevirip Malakai'ye baktı, burun delikleri iyice açılmıştı. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

Malakai'nin omuzları kahkahalarla sarsıldı. "Ne? Bu bir iltifat." "Benim iki kuralımı unutuyorsun."

"Onları çok iyi hatırlıyorum," diye homurdandı Malakai.

"Öyle mi?" Darien'in sesi tehditkârdı. "O zaman ne yapıyorlar?"

"Birbirinizden sır saklayın ve kız arkadaşınızın mükemmelliği hakkında şakalar yapın.

kedi."

Darien kamyonu doğru hamle yaptı. Malakai'nin suratına bir yumruk indirdi, Azrail başını sağa doğru eğerken yumruğu yanağına çarptı. Malakai onu geri iterken açık bir avuç içi Darien'in yüzüne çarparak burnunu düzleştirdi.

"Dur, dur, dur!" Malakai bağırdı.

"Elini yüzümden çek yoksa ısıtırım-"

"Bak!"

Malakai'yi ceketinden kavrayan Darien, çenesini öfkeyle sıkarak onun görüş açısını takip etti.

Bir minibüs aşağıdaki yolda sürünerek ilerliyor, farlarının ışıltısı çukurlarla delik deşik olmuş kaldırımını ağartıyordu.

Darien, Azrail'in kafasını cama çarpan bir itişle Malakai'yi bıraktı. "Gösteri zamanı," dedi sessizce, bir elini direksiyona koyup çenesini parmak eklemlerine dayadı ve minibüsün deponun hemen önünde durmasını dikkatle izledi.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde vardiyalar değişti. Binanın çevresini koruyan zebaniler minibüse doluşup uzaklaşırken, yeni grup yerlerini aldı. Artık sayıları daha azdı.

-Sadece altı, bu da bu planı çocuk oyuncağı haline getirecektir.

"Hazır mısınız?" Darien Malakai'ye döndüğünde onun gözlerinden Zehir damladığını ve başını koltuğuna yasladığını gördü.

Kapağı tekrar taktı, yanağından mürekkep gibi süzülen tek bir damla gözyaşını sildi ve şişeyi Darien'e uzattı. "İstemediğine emin misin?" Gözlerinin etrafındaki ve şakaklarındaki deriye siyah ağlar yayıldı.

"Eminim." Kapısını araladı. "Sistemimde beni şafağa kadar yüzdürmeye yetecek kadar tuz var."

Kamyondan indiler ve kapıları arkalarından usulca kapattılar. Mortifer bu gece kamyonu, siyah boyayı geceye karıştıran büyülerle gizlemişti, bu da yoldan geçen birinin aracı fark etmesini zorlaştırıyordu. Bu düşünce Darien'i rahatlatırken, yolda sürünerek ilerlediler ve iblislerin eski kemikleri kemirdiği yoğun gölgelere yapıştılar. Parlayan gözler karanlıktan onları izliyordu ama yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadılar. Buradaki yırtıcılar kademeliydi ve en alt basamaktakiler yerlerini bilecek kadar akıllıydı.

Depoya yaklaştıklarında Darien dilini şaklattı ve kendisi sağdan girerken Malakai'ye soldaki adamları almasını işaret etti.

Üç dakikadan kısa bir süre içinde tüm adamları öldürmek yerine bayıltarak yere sermişlerdi. Her köşede kameralar vardı ama Darien onlara aldırış etmedi; o gece daha önce Cehennem Kapısı'nda Tanner güvenlik sistemini hacklemişti ve Darien onun şu anda

Canlı yayını eski görüntülerle maskeleyerek. Kimse görmeyecekti. Kimse bilmeyecekti.

Darien sağdan gelirken Malakai binanın sol ön köşesinden döndü. Birbirlerini ön kapıda karşıladılar, tenleri ve giysileri projektör ışıklarında ürkütücü bir yeşil renk alıyordu.

Darien telefonunu çıkardı ve Tanner'ın şu anda izlemekte olduğu güvenlik yazılımını açtı. Ekrandaki sayılar, kapıyı tam olarak ne zaman açabileceklerini gösteren Kadim Reunerian rakamlarıydı. Sürgülerde kilit yoktu. En iyi büyülere gücünüz yetiyorsa kilide gerek yoktu.

"Üç, iki, bir..." diye mırıldandı.

Ekranı sıfır görüntüsü belirlediğinde Darien ve Malakai metal kapıyı açarak daha önce bir büyü duvarının vızıldadığı, artık boş olan alana adım attılar.

Deponun içinde yığınlar halinde birbirinin aynısı gümüş evrak çantaları vardı. Bunlardan iki yüzden fazla olmalıydı.

Büyük açık alana doğru yürürken çizmeleri çimentoya vurdu ve hırsızlar için herhangi bir büyü veya diğer caydırıcı unsurları kontrol etmek için Görüşlerini kullandılar.

"Ne zamandan beri Blood Stave'lerin kendilerine ait parlak evrak çantaları var?" Malakai boğuk sesi yankılanarak sordu.

Darien yığınlardan birinin önünde durdu. Dikkatlice yerleştirilmişlerdi, üzerlerinde tek bir çizik bile yoktu. En üsttekilerden birini çekip yere koydu ve önüne çömeldi. Mandalları açıp kapağı kaldırdığında Malakai yanına gelip çömeldi.

Darien nefes aldı, "Bu da ne böyle?"

Evrak çantasının içinde, kadife bir koruyucu kılıfın oyuklarına yerleştirilmiş, camdan yapılmış yedi silindir vardı. İçlerindeki madde soda gibi fokurduyor, her silindir farklı bir renk içeriyordu. Kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mor, beyaz ve siyah. Son ikisinden diğerlerine göre daha az vardı; siyah ve beyaz tüplerin içinde neredeyse hiçbir şey yoktu.

"Soruna cevap vermek gerekirse," diye başladı Malakai, "bu bokun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Darien'e bakmak için başını çevirdi, saçları sallanıyordu. "Ama görünüşe göre düşündüğümüzden daha büyük bir sorunumuz var."

Bunlar Kanlı Asa değildi. Silah olup olmadıklarını bile bilmiyordu.

Malakai daha yakından bakmak için eğildi. "Sence bunlar uyuşturucu mu?"

Darien omuz silkti. "Eğer Gaven silah ve uyuşturucu satıyorsa, onu parmaklıklar ardına attığımızda MPU turnayı gözünden vuracak demektir."

Malakai'nin dudaklarından şeytani bir kıkırdama döküldü.

Darien renkleri tekrar taradı. Kırmızı. Turuncu. Sarı. Yeşil. Mor. Beyaz. Siyah.

Vay
anasını.

"Eksik olan ne?" diye sordu Malakai'ye. Adrenalin damarlarında kıvılcımlar çaktıracak kalbini depar atmaya teşvik etti.

Malakai kaşlarını çattı. "Ha?"

Darien gözlerini devirdi. "Bu sana neye benziyor?" Çantanın içindeki renklere sabırsız bir el salladı.

Malakai içindekileri tekrar taradı. "Bir gökkuşağı mı?"

"Bir gökkuşağı," diye onayladı Darien. "Peki eksik olan ne?" Tekrar baktı. "Mavi."

Darien başını salladı. "Mavi."

-

Adamlar Loren'i Umbra Forum'un ışısız sokaklarından birine park edilmiş bir minibüsün arkasına attılar. Ağzındaki bant çığlık atmasını engellerken, el ve ayak bileklerindeki ipler de bir çöp torbası gibi kamyonetin içine atılırken mücadele etmesini engelledi. Yere düştüğünde cam şişeler şingırdadı, kollarında ve bacaklarında çürükler oluşarak sandık yığınlarının içine yuvarlandı.

Dallas da ellerindeydi. Loren, cadı ve Umbra Forumu'ndan aldıkları insanı saymazsak, satmayı planladıkları şeylerden biri olan Kan İksirlerine benzeyen sandıkların arasında yatan cadıyı gördü. Dallas'ın gözleri korkudan kocaman olmuş, ağzı da bantla kapatılmıştı.

"Yüksek bir fiyata satılır," dedi adamlardan biri, kadının üstünü örtmek istemesine neden olan iğrenç bir bakışla değerini ölçerek.

"Lace Rivera," diye güldü bir diğeri. Şahlandı ve yere köpüklü bir tükürük küreciği tükürdü. "Neredeyse beni kandırıyordun."

Botların gıcirtısı adamların kapıları kapatmasını engelledi. Loren görmek için boynunu büktü ama çok fazla ceset, kim olduğunu engellemiştii.

araca görüş alanından yaklaşıyor.

İşte buydu, değil mi? Onları kan çiftliğine, bazı umutlu insanların sadece bir söylenti olduğunu iddia ettiği korkunç yere götüreceklerdi. Eğer gerçek olsaydı, bu ölümden çok daha kötü bir kader olurdu.

Ama sonra biri konuştu ve gecenin içinde süzülür süzülmez sesi tanıdı - çakıllı ve bas. "Size mülkümde uyuşturucu satmanız konusunda ne demiştin ben?" dedi Kasap. "Minibüsünüzün arkasında parasını ödeyen müşterilerime mal mı satıyorsunuz?"

Loren ağzını kesen bandın etrafında çığlık atmaya çalıştı. Dallas da ona katıldı ve mümkün olduğunca çok ses çıkarmak için kasaların arasında kıpırdanmaya başladı ama gök gürültüsü onları bastırdı.

Adamlardan biri "Biz bir bok satmıyorduk." dedi.

"O zaman kenara çekil ve bana kanıtları göster. Eğer doğruyu söylüyorsan, belki seni parçalara ayırmam."

Kasap ayağa kalkıp minibüsün içine baktı ama ilk fark ettiği şey Kan İksiri sandıkları değildi. Loren'i gördüğünde gözleri büyüdü... ve Dallas'ı gördüğünde tekrar büyüdü.

Kasap'ın yüzünü öfke kapladı. "Bu da ne böyle?" diye sordu.

Adamlar silahlarını çektiler ama Kasap ve onu kuşatan adamlar kadar hızlı değillerdi.

Makineli tüfekler dışarıdaydı. Tüm sokak Loren'in kulak zarlarını delen bir ışık ve sesle aydınlandı. Cesetler kurşunlarla bal peteğine dönmüştü, ışık parlamaları gözlerini yakıyordu. Son mermi de ateşlendiğinde havada sülfür ve güherçile karışımı bir koku yayıldı. Kan duvarlara sıçradı, koku gölgelerden iblisleri çağırdı.

Gürültü nihayet azaldığında, tüm mermiler bitmiş, geriye kulaklarının derinliklerinde sağır edici bir çınlama kalmıştı ve Kasap tıraşsız çenesini minibüse doğru salladığında onu duymak zorlaşmıştı. "Onları serbest bırakın."

Kasap'ın iki adamı minibüse yaklaştı. Loren ve Dallas'ı yükleme alanının kenarına sürüklediler ve dik oturmalarına yardım ettiler. Bıçaklar el ve ayak bileklerindeki ipleri kesti. Loren ağzındaki bandı sıyrırken yanakları ve dudakları yandı, Dallas da aynı şeyi onun yanında yaptı.

Kasap silahını yere fırlattı. Yüzündeki ifade ikisinin de büzüşmesine neden oldu. "Siz kızlar bana ne halt olduğunuzu söyleyeceksiniz."

Burada ne yapıyorsun?" dedi, gür sesi -artık silah sesleriyle boğulmuyordu-sokağın ilerisinde aılıktan ölmek üzere olan iblislerin ıgıllıklarını bastırıyordu, "ve bana hemen şimdi söyleyeceksin."

Dallas sırtarak hata yaptı ve dirseğıyle Loren'in kaburgalarını dürttü. "Bize tam bir baba gibi davranıyor."

Kasap etli parmağını onun yüzüne doğrulttu. "Bana bir kez daha tavır yaparsan, Bright, kıcını bronzlaştırırım."

Dallas yutkundu.

Loren ayağı kalktı, ayaklarının altında çakıllar ıtırđıyordu. "Büyülü kırtasiye malzemeleri alıyorduk."

Yaralı bir el, örgüsünden kurtulan saç tellerini geriye doğru süpürerek kulağının altındaki sembolü ortaya çıkardı. "Ve bunu yaparken de süslenip püsleniyorsun!" diye homurdandı. "Bunun için öldürülebileceğini bilmelisin - bir Darkslaying çemberini taklit etmek, sen deli misin? Eğer Şeytanlar'la birlikte olmasaydın, seni yeraltına sürükler ve derini yüzerlerdi." Loren'in bundan şüphesi yoktu.

Sesi, aniden hissettiğı kadar küçüktü. "Biz bir şey demek istemedik-"

"Bir parça sihirli kâğıt hayatlarınıza değmez," diye homurdandı Casen, gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkalar yanıp sönerken. "Dersini aldın mı? Yoksa yine aptallık mı yapacaksınız?"

"Ders alındı," dediler hep bir ağızdan.

Birkaç saniye daha kaşlarını çatarak onlara baktı. "Salv ve Bugsy sizi eve bırakacak." İki adam öne çıktı, silahları hâlâ hazırđı.

Loren Casen'a, "Teşekkür ederim," dedi.

"Seni koruyacak daha büyük ve daha korkunç biri olmadan seni bir daha burada yakalamama izin verme," dedi. "Anladın mı?"

"Anladım," diye yanıtladı ikisi de.

Dallas durakladığıında Salv ve Bugsy'yi ara sokaktan dışarı kadar takip ediyorlardı, Kasap ve diğere adamları ters yönde yürüyor, iblisler onların ilerleyişinden çekiniyordu.

"Darien ve Max'e söylemeyin, tamam mı?" diye seslendi.

Kasap yarı dönmüş, dev omzunun üzerinden bakıyordu. Sesi daha çok bir köpeğın hırlamasına benzeyen bir dizi küfür homurdandı.

Loren bunu evet olarak kabul etti.

Cam kapların içindeki renkler hipnotize ediciydi.

Max dakikalardır Cehennem Kapısı'ndaki yemek odasında açık duran evrak çantasının içindekilere bakıyordu, dikkatini onlardan çekip Darien'e baktığında renkler görüşünü lekelemişti.

Dominic ve Malakai de buradaydı; Ölüm Meleği'nin sürekli yanı başında belirmesine çok sinirlenen Azrail, Blue'ya neler olduğu konusunda bilgilendirilmişti.

Max bu ikisiyle aynı odada olmanın eğlenceli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Her zaman birbirlerinin canına okumak için bir neden arıyorlardı, Malakai'nin insanlardan sık sık aldığı bir tepkiydi bu. Azrail'in bu şehirde herkesten daha fazla düşmanı olması mümkündü.

"Zihnine bir göz atabilseydik çok daha kolay olurdu, değil mi?" Max, Dominic'in yanında duran Blue'yu işaret etti. Kollarını kavuşturmuş, yüzünü buruşturmuş ve ürkütücü mavi bakışlarını çantaya sabitlemişti. Ancak Max, cehennem zihin büyüünün sınırları nedeniyle önerisinin işe yaramayacağını biliyordu. Bir kişinin zihnine bir şeyler *sokmak*, o kişi bir cehennem zebanisi olmadığı ya da beyinlerini bu tür saldırıları engelleyecek şekilde bilemek için eğitim almadığı sürece mümkündü, ancak herhangi bir şeyi dışarı çıkarmak...

Dominic konuştuğunda, sesi Mavi'nin gözle görülür bir şekilde sıçramasına neden oldu, yumuşak bir şekilde konuşmasına rağmen, Ilevyn dilinde bir soruyu tökezletti.

Bir çizmesini masadan çıkardığı sandalyeye dayamış, dirseklerini dizlerine dayamış olan Darien, Dominic'e, "Ona ne soruyorsun?" dedi.

"Eğer bunların ne olduğunu biliyorsa." Dom evrak çantasını işaret etti.

Blue yemek masasına çıktı ve solgun parmaklarını çantanın kenarlarında gezdirdi. Herkes sustu, Dominic ve Malakai bile,

Aynı odaya girdikleri andan beri durmadan birbirlerine hakaretler yağdırıyorlardı.

"Kırmızı." Sol elini ilk cam tüpün üzerinde gezdirirken Mavi'nin sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü.

Malakai ve Darien bakışlarını paylaştı.

Sonra ikinciye geçti. "Portakal." Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "Cehennem."

Max gözlerini kırpıştırdı. Bunu daha önce de duymuştu; Witchlight'ta, Mavi Dallas'ı işaret ettiğinde. Max, Mavi'nin Dal'ın sa  renginden bahsettiği izlenimine kapılmıştı ama belki de...

Hayır. Bu hiç mantıklı değildi. Dal'ın aurası kırmızı değildi. Mavi'ninkine hiç benzemiyordu; aynı canlılığa, bir alev gibi parlayan aynı katı çekirdek rengine sahip değildi.

Mavi omzunun üzerinden Dominic'e bakarken saçları dalgalandı. Tam parmaklarını kırmızı ve turuncu tüplerin üzerinde gezdirirken Dominic onun yanına geldi, kısa tırnaklarının altındaki camlar çınlıyordu. Tekrar, "Inferno, Dominic. Cehennem."

"Inferno." Dom cesaretle başını salladı ama o da muhtemelen herkes gibi kaybolmuş görünüyordu. "Inferno, tamam. Seni anlıyorum. Peki ya buradaki diğerleri?"

İşaret parmağını hafifçe üçüncünün üzerine vurdu. "Sarı. Aether." Gözleri dördüncünün üzerine yerleşti. "Yeşil. Terra Firma."

Max Darien'e baktı ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

Durdu ve yeşil silindir ile mor silindir arasındaki siyah kadife boşluğu işaret etti. "Kayıp," diye fısıldadı.

Dominic, "Mavi...." dedi. Ona Ilevyn dilinde bir soru sordu, Max sorunun özünü anladığını düşündü ve kız cevap verdiğinde haklı olduğunu gördü.

"Mavi," dedi Mavi sert bir baş hareketiyle. "Sis.

Kayıp." Malakai bir soru sormaya çalıştı. "Mavi neden-"

"Kapa  eneni," diye araya girdi Dominic, Malakai'ye omzunun üzerinden bakarken siyah saçları sallanıyordu. "Onun konuştuğunu göremiyor musun?"

Malakai mutfağı işaret ederken dudağı dişlerinin üzerine doğru kıvrıldı. "Eğer kaldığımız yerden devam etmek istiyorsan Dominic, tezgahın üzerinde bir satır görüyorum-"

"Lütfen," dedi Darien en az kendisi kadar yorgun bir sesle, "kapayın çenenizi. İkiniz de."

Dominic, "Ben yapmadım-" dedi.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. Lütfen." Darien gözlerini kırıştırdı. "Yorgunum."

Homurdanmaları yatıştır yatışmaz, hem Malakai hem de Dom yumruklarını açarak, Mavi mor olanın üzerine yürüdü. "Aether."

Sıradaki beyazdı. "Göz."

Bu kez Darien önce Max'e baktı. Max yüzündeki ifadeden Darien'in aklının Loren'e kaydığını anlayabiliyordu. Loren ve onun Kalendae'de vücudundan akıttığı aura, tüm şehri her binayı yerle bir edecek ve herkesi öldürecek patlamadan korumuş, geriye hiçbir şey bırakmamıştı.

Loren'in aurası beyaz olmadığında gökkuşağı gibi oluyordu. Siyah dışında, bu çantadaki her renk ve daha fazlası vardı. Bu silindirler her neyse, Loren'le bağlantılı olabilir gibi görünüyordu. Muhtemelen. Max sadece nasıl olduğundan emin değildi.

Sonuncusu siyahtı. O kadar koyu bir sıvı ki şişelenmiş mürekkebe benziyordu. Bu tondan -ve beyazdan- diğerlerine göre daha az vardı.

Mavi'nin rengi soldu, dudakları aralandı. "Boşluk," dedi titreyerek. Elini cam silindirin üzerinde gezdirdi, sanki ona dokunmaktan korkuyormuş gibiydi. "Boşluk."

"Nedir onlar?" Darien sordu. "Sen biliyor musun?"

Dominic onun sorusunu tercüme etmeye başladı ama Blue son zamanlarda çok yol kat etmişti ve Darien'in sorusunu kendi başına anlayabiliyordu.

"Büyü," dedi. "Ruh. *Ruh*." Bir duraklama. "Hellseher büyü." "

Darien yine konteynırlara bakıyordu. Bakıyor ama açıkça göremiyordu. "Auralar," dedi, yüzü farkındalıkla yumuşayarak. "Aura büyü." "

-

Darien evrak çantasını kapadı. "Gaven gittiklerini fark etmeden önce bunları depoya geri götürmeliyiz, ama önce nereden geldiklerini ve ne için olduklarını öğrenmek istiyorum..." Diğerlerine baktı. "Ve onları kim satın alıyor?" Telefonunu kot pantolonundan çıkardı ve kişiler listesinde gezindi.

"Geri kalanımıza beyninin nerede olduğunu anlatmak ister misin?" Malakai, Darien'in adanın yanında volta atmasını kollarını kavuşturmuş bir şekilde izleyerek sordu.

"Arthur'u arıyorum," diye yanıtladı Darien. "Bu konuda bir şey bilip bilmediğini öğrenmek istiyorum." Art'ın adını buldu ve ARA'ya bastı.

Blue çantanın içindekilerin aura büyüğü olduğunu tespit ettiği andan itibaren Darien'in midesini bir korku kaplamıştı. O çantada neredeyse tam bir spektrum vardı. Nereden geldiklerini bilmiyordu. Ya da belki de kimden geldiklerini söylemek daha doğru olurdu.

Loren'in gökkuşağı aurası vardı. Loren.

Darien nefes almak için kendini zorladı. Loren iyiydi; bu büyü ona ait değildi. Blue bunun Hellseher büyüğü olduğunu söylemişti. *Hellseher*.

Üç kez çaldıktan sonra hoparlörden Arthur'un sesi geldi. "Terra'dan ayrıldığını düşünmeye başlamıştım."

"Ben o kadar şanslı değilim. Cehennem aura büyüğünün farklı kategorilere ayrıldığını hiç duydun mu?"

"Daha açık konuşabilir misiniz?"

Darien adımlarını hızlandırdı, botları gümbürdüyordu. "Mavinin mavi büyüğü ve mavi bir aurası var," diye başladı.

"Bana öyle söylendi," diye söze girdi

Arthur. "Sis diye bir şey duydun mu hiç?"

Darien daha önce Arthur'un dikkatini verdiğini düşündüyse de, şimdi telefonda hissettiği duyguyla karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi. "Arcane Magic'in bir alt kategorisiydi."

"O da ne?"

"Uzun zaman önce kaybolmuş çok güçlü bir büyü türü. Artık efsane olan ve gerçekten uzak olduğu düşünülen yetenekler."

"Ya bu bir efsane değilse," dedi Darien, "ve birisi onu geri getirmeyi başardıysa?" *Her* ne haltsa artık. Baş dönüyordu.

"O zaman ben de size neden bunu istediklerini kendinize sormanızı söyledim." "Cevabı nerede arayacaksın?"

"Yüzeyde. Bazı şeyler her zaman sandığınız kadar derin değildir."

Darien'in bir düşüncesi vardı. Onları bir yere götürmeyebilecek bir fikirdi bu ama denemeye hazırdı. Fikrin özünde Arcanum Kuyusu vardı - tüm bunların tek mantıklı açıklaması ve çıkarmayı düşünebildiği tek sonuç olan antik bir eser.

Ama önce deneyeceği başka bir planı vardı. Onlara çeviriden daha hızlı cevap verebilecek bir şey. Bernard ve Tulsen'deki eski eve geri dönmekten biraz daha az riskli olan ve önseziden başka hiçbir şeyi desteklemeyen bir şey.

"Teşekkürler Arthur," dedi Darien.

"Bir noktada bana bilgi vereceğinize inanıyorum." "Bilmesi gerekenler bazında."

Arthur usulca iç çekti. "Eminim ihtiyaç yakında ortaya çıkacaktır."

Darien de öyle. Çünkü onlara bazı cevaplar getirebilecek şeyi alır almaz -yani ilk planından aradığı cevapları alamazsa- Art'ın yardımına ihtiyacı olacaktı.

Art, Kadim Reunerian dilini çevirmekte ondan daha iyiydi. Ve eski bir parşömen parçasını tekrar karıştırmak istemiyordu, en azından bu kadar erken değil. Özellikle de o parşömeni bulmak için nereye gitmesi gerektiğini düşününce. Söylemeye gerek yok, bunu dört gözle beklemiyordu.

Darien telefonu kapattı. "Malakai."

Azrail düşünceli düşünceli çantaya bakıyordu, kaşları çatılmıştı.

Adını duyunca başını kaldırdı.

"Kaçırılmaya hazır mısınız?"

"İşkence içeriyor mu?"

"Elbette içeriyor."

Gümüş köpek dişleri bir gülümsemeyle parladı. "Kulağa bir parti gibi geliyor."

"Hey, evlat." Kasap'ın sesi Darien'in telefonunun hoparlöründen gürliyor, arka plandaki müziğin gümbürtüsüyle noktalanıyordu. Chopping Block'ta gürültü hiç kesilmezdi, şimdi, sabahın onunda bile.

"Sana sorduğum odayı aldın mı?" Darien, Black Alder Bölgesi'ndeki depoyu daha iyi görebilmek için kamyonunun sürücü koltuğunda öne doğru eğildi. Nöbetçi vardiyası bugün için yeni değişmişti. O ve Malakai binanın çevresinde dolaşan zavallılardan birini almaya gelmişlerdi.

Bugün birileri makyaj yaptıracaktı.

Kasap'ın gülümsemesi duyulabiliyordu. "Senin için mi? Emin olabilirsin."

"Birkaç saat içinde ihtiyacım olacak. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, evime daha fazla misafir getirmek istemiyorum."

Casen'in cevabı bir babanın oğlu için duyacağı türden bir gururla doluydu. "Burada *misafirleriniz* için bolca yerim var."

"Yakında görüşürüz."

"Rahat etmelerini sağlayacağım," diye şaka yaptı Casen. Telefonu kapattı, hoparlörden hırıltılı bir kahkaha yükseldi.

Malakai heyecanla ellerini birbirine sürttü. "Seninle yeniden arkadaş olmak hoşuma gitmeye başladı."

"Arkadaş cömert bir kelime. Hâlâ senden nefret ediyorum." "Aynı şekilde, seni aptal pislik."

Darien orta konsolun kapağına bir sıra Stygian tuzu silkelerken, Malakai Venom şişesini çıkardı ve her iki göze de birkaç damla damlattı. Darien burun deliklerinden birini kapatıp bir banknotu burundan çekti, siyah taneler kafatasına doğru yükselirken sinüsleri karıncalandı.

Kasap, Köpek Kulübesi'nde Darien'e yardım teklif ettiğinde, Darien bu teklifi kabul etmeye karar vermiş ve Doğrama Bloğu'nun bulunduğu depodaki bir odayı herhangi bir cinayet için kullanmaya karar vermişti.

Özellikle de korkunç. Loren'in bir daha onu terk etmesine neden olmak, onu korkutup kaçırmak istemiyordu. Ve şu anda Cehennem Kapısı'nda olmasa bile, geri döneceği ana hazırlanmak daha iyiydi, özellikle de tanrılara şükürler olsun ki ondan uzak kaldığı hafta neredeyse dolmak üzere olduğu için. Durum kesinlikle gerektirmedikçe ve başka bir seçenek olmadıkça, ev dedikleri yerde daha fazla kan dökülmeyecekti.

Bunun dışında, Gaven evlerinin nerede olduğunu biliyordu. Ve eğer bir şeyler ters giderse ya da adamlarından biri mahallelerini gözlemekle görevlendirilirse, Darien görülme riskini göze alamazdı.

Nöbetteki tek büyücü alacakları kişiydi. Umarım zihni onların büyülerine karşı duyarlı olur.

Adamı öldüremezlerdi; bu Gaven'ın şüphesini çekerti. Bu yüzden cevaplarını ondan almaları ve sonra da o gece olanlarla ilgili hafızasını silmeleri gerekecekti. Kışını bir barın arkasına atarlar belki. Sarhoşken küfürlü konuştuğu için dayak yemiş gibi gösterirler.

Tuzlar kan dolaşımının derinliklerine işleyip kendisini canlı ve aşırı uyanık hissetmesine neden olur olmaz, Darien kalan tahılları arabanın zeminine süpürdü ve bardak tutucusundan telefonunu çıkardı. Hızlı aramada Tanner'ı buldu ve ARA'ya bastı.

Tanner hemen telefonu açtı.

"Selam." "Hazır mısın?" Darien sordu.

"Kameralar temizlendi. Büyüler hala açık, umarım binanın içine girmenize gerek yoktur."

"Bugün olmaz. İşimiz bittiğinde geri gelir ve çantayı o zaman iade ederiz." Hâlâ Cehennem Kapısı'ndaydı. Arthur silindirlerin içine hapsolmuş aura büyüsünü kontrol etmek için eve gelmiş, yanında mikroskoplar ve parçalanacak kadar eski kitaplar başta olmak üzere çeşitli ekipmanlar getirmişti.

Tanner, "Her şey yolunda o zaman," dedi.

"Teşekkürler, Tanner." Telefonu kapattı ve Malakai'ye baktı.

"Hazır mısın?" Malakai kapıyı açtı, gözleri siyah çukurlar gibiydi. "Hadi gidelim."

Geçen seferki gibi hareket ettiler, Darien binanın bir tarafındaki adamları alırken Malakai diğer tarafını aldı ve adamlar saldırganlarına bakamadan onları etkisiz hale getirip bayılttı. Yaratık tepelerinde uçtu ve Ruh Bağı aracılığıyla onlara cıvıdayarak

Binanın üzerindeki büyüler duvarların arkasını görmelerini engellediği için geri kalan muhafızların nerede olduğunu biliyorlardı.

Darien son cehennem zebanisini kafasının yan tarafına indirdiği sert bir darbeye etkisiz hale getirirken, Bandit'in buğulu sesi düşüncelerine karıştı. *Yaratık neden yardım ediyor?*

Darien saçlarının dağınık tutamlarını yüzünden uzaklaştırdı. *Çünkü o senden daha küçük ve daha az dikkat çekiyor.*

Artık ondan hoşlanmıyorum, diye homurdandı Haydut.

Darien, Malakai ile binanın sağ tarafında buluşurken, hedefleri olan warlock sol tarafta tur atıyordu.

"Arkadan dolaşalım," diye mırıldandı Darien.

Deponun arka tarafına doğru aceleyle sessizce ilerlediler. Ayak sesleri çimlerin üzerinde duyulmuyordu, büyüleri her taraflarında sessiz duvarlar oluşturunuyordu.

Yaratık bir güvenlik kamerasının üzerine tünemek için kanat çırdı. *Üç adım.*

Darien ve Malakai yan yana, binanın köşesine o kadar yakın bekliyorlardı ki büyücünün onları görme şansı yoktu, onlarla yüz yüze geldiğinde dönüp kaçma şansı da yoktu.

Adam köşeyi döndü... ve önünde duran Şeytan ve Azrail'i görünce kayarak durdu.

Malakai sırtıttı. "Boo!"

Ve sonra Darien adamın yüzüne yumruk attı.

-

Birini sorgulamak için mükemmel bir odaydı, özellikle de çok az planlama ya da kurgudan kaynaklanan bir son dakika kararı için. Casen duvarları, tavanı ve zemini mevcut en güçlü büyülerle kaplatmış, aksi takdirde Blok'taki insanlar tarafından kesinlikle duyulacak olan çığlık ve vuruşları engellemek için inşa ettirmişti. Saat henüz öğleden sonraydı ama mekân hâlâ endişe yaratacak kadar çok insanla doluydu.

Oda tamamen betonu. Ortada sert bir sandalye vardı, cehennem zebanisi burada oturuyordu, bağlanmış ve baygındı. Cıva buharından oluşan tek bir ampul yıkık dökük tavandan sallanıyor, Darien ve Malakai'yi yeşim taşlarıyla yıkıyordu.

Malakai bir adım öne çıktı ve deri ceketinin cebine uzanarak küçük bir cam kapsül kokulu tuz çıkardı. Kapsülü adamın burnunun altına tutup çatlatarak açtı, amonyak ve etanol büyücünün solunum yollarına karıştı.

Koku, adamın bir sarsıntıyla uyanmasına ve başını geriye atmasına neden oldu. Sıradan odayı incelerken sulu gözlerini çılgınca kırıştırdı.

Ve sonra bu gözler, önünde duran iki Kara Katil'e odaklandığında genişledi.

"Bu da ne böyle?" Kurtulmaya çalışırken sandalye takırdadı, bileklerindeki fermuarlı bağlar etini kesiyordu. "Neredeyim ben?"

Darien bir adım öne çıktı ve çizmesini adamın kalçalarının arasındaki sandalyeye yerleştirerek sandalyeyi arka ayakları üzerinde sallanacak şekilde geriye yatırdı. "Rahatla," diye fısıldadı Darien. "Size birkaç soru sormak istiyoruz."

Boynundaki damarlar şişkinleşmişti. "Konuşmuyorum. Beni asla konuşturamayacaksın."

Darien elini cebine attı ve bir çift çivili pirinç muşta çıkardı. Onları taktı ve yumruğunu sıktı, altın çiviler cıva buharının asit yeşilini yansıtıyordu. "Asla mı?"

Cehennem zebanisinin teni solgunlaştı. Yüzünde bir ter tabakası oluştu ve ter kokusu havaya yayıldı.

Darien sandalyesini adamın sıçramasına neden olan bir gürültüyle geri indirdi. Darien, "İşbirliği yaparsanız bunları kullanmaya gerek görmüyorum," dedi. "Öyleyse neden bu işi kendin için kolaylaştırıp bize o çok sıkı koruduğun gümüş evrak çantalarının içinde ne olduğunu söylemiyorsun?"

Büyücünün gözleri Darien ve Malakai arasında gidip gelirken korkuyla dolup taşıyordu. "Eğer sana söylemezsem, beni öldürür müsün?"

Darien ve Malakai hep bir ağızdan cevap verdi. "Evet." Malakai ekledi: "Sonra da kız arkadaşını buraya getirip yerdeki kanını temizleteceğiz."

Korku odayı duman gibi kapladı. Adamın nefes alış veriş hızlandı. "Ciddi misin sen?" diye soludu. Soğuk duvarlar onun sözlerini keskin bir yankıyla geri püskürttü. "Nerede o?"

Malakai'nin Darien'e attığı bakış ve dudaklarını hafifçe eğmesi, Azrail'in büyücünün bu tuzağa bu kadar kolay düşmesinden dolayı eğlendiğini ve çok değer verdiği bir kız arkadaşı olduğunu ortaya çıkardığını gösteriyordu.

Ve onlar asla masum bir kadını rehin almazken, bu büyücü bunu bilmiyordu.

"Onu göreceksin," dedi Malakai. "İyi bir adam olup sorularımıza cevap verir vermez."

Büyücü oturduğu yerde sallandı. "Eğer ona dokunursan-"

Darien bir adım daha yaklaştı, parmakları silahın üzerinde sıkılaştı. "Şu anda tehditler savurmak için doğru pozisyonda olduğunu sanmıyorum."

"Siz iki pis katilden başka bir şey değilsiniz. Yüzlerce insanı öldürmüş olmak nasıl bir duygu? Ha? Nasıl bir duygu?!"

"Yüzlercesini öldürmedik, binlercesini öldürdük," diye tısladı Darien, sesi hastalıklı bir gururla kalınlaşmıştı. Ama Darien bunu söylerken bile Loren'in yüzü zihninde canlandı ve içinde derinlerde bir şey onun sözlerinin gerçekliğinden uzaklaştı. Bu an gurur duyulacak bir şey değildi ve az önce yaptığı açıklama da öyle. Ve bir anlığına, sandalyeye bağlı olan bu adamın gözlerinden kendini gördü.

Canavar. Şeytan. Katil. Tam da yeni bir şey inşa etmek için umutsuzca uzaklaşmaya çalıştığı şeyler.

Ama bu, o yeni hayata -uzakta parlayan, her zaman ulaşamayacağı o mükemmel geleceğe- ulaşmak için atması gereken pek çok adımdan biriydi.

Düşüncelerini göz kırparak uzaklaştırdı ve Malakai'ye başıyla onay verdi. "Onu sabit tut.

Dilini gevşetmek için birkaç vuruşla başlayacağız."

Malakai bunu gecikmeden yaptı. Darien öne çıktı. Darien geri çekilirken Malakai adamı omuzlarından tuttu.

"Bekle, bekle!" diye hüngür hüngür ağladı adam, başı geri geri gitti. "Konuşmayacağımı hiç söylemedim!"

"Ve ben asla umursadığımı söylemedim," diye tısladı Darien. Ama silahını çıkardı. Adamın aurası o kadar güçlü bir korkuyla titreşiyordu ki, Darien'e bayılmak üzere olduğunu söylüyordu, ki şu anda tam olarak ihtiyaç duymadıkları şey de buydu. "Şimdilik bu küçük oyuncağı unutalım," dedi ve silahı cebine attı. "Kulağa nasıl geliyor?"

Adamın cevabı o kadar yüksekti ki odayı salladı. "NE İSTİYORSUN LAN?"

Darien çıplak yumruğuyla vurdu, parmak eklemleri adamın kaşını yararak açtı. Tekrar vurdu. Ve tekrar. Ve tekrar. Ve yine. Adam bayıldı.

Adama vurdu, kendini karanlık tarafına kaptırdı. Kaç darbe aldığından emin değildi ama durduğunda adamın bilinci hâlâ yerindeydi, yani en azından o kadar. Burun deliklerinden kan sızıyordu ve ağzı kesilmişti, dişleri kırmızıya boyanmıştı.

"Bana şimdi mi söyleyeceksin?" Darien elindeki kanı silkeleyerek sessizce konuştu. "Yoksa arkadaşımın senin birkaç kemiğini kırması mı gerekiyor?"

Malakai işi bitirmek için kullanacağı silaha uzandı ama adam bağırmaya başlayınca durakladı.

"Bekle, bekle! Söyleyeceğim, söyleyeceğim. Evrak çantaları..."

"Bekliyoruz," dedi Malakai tehditkâr bir mırıltıyla, gözleri siyah tarafından yutulmuştu. Sihirini kullanarak adamın zihnine bir pençe yerleştirip onu konuşmaya teşvik ederken, sönmüş mumların kokusu odaya yayıldı.

"İçlerinde sihir var. Aura büyüü." Yutkunmak için durakladı, çenesinden aşağı kan damlıyordu. "İnsanlardan çekilen büyü."

Blue haklıydı.

"Bunlar ne için?" Darien sordu. "Onlar silah."

"Ne için?" Malakai söyledi. "Ne yapıyorlar?"

"İblisleri öldürüyorlar."

"İblisleri öldüren başka pek çok silah var." Ama Darien bunu söylerken bile aklı kısa bir süreliğine Strangler Fig'in altındaki o kanatlı yaratığa gitti -Öldürmenin ne kadar zor olduğunu. "Saçmalık kokusu alıyorum." Yumruğunu geri sardı-

"Yalan söylemiyorum! Yemin ederim. Onlar silah, ama onlar... büyü... büyüü başka bir şey için de kullanıyorlar. Sadece mermi değil ama..."

Malakai onu daha sıkı kavradı. "Ama ne?" diye hırladı.

"Onları perdeleri açmak için kullanıyorlar," diye soludu adam, "yüzünü buruşturarak." "Bu da ne demek oluyor?" Darien hırladı. Adam hiçbir hareket yapmayınca

konuşurken, Darien yumruğunu geri sardı.

"Bekle, bekle, bekle, yapma, yapma-" diye bağırdı Malakai, "Tükür onu!"

"Perde," diye zırladı. "Bizim dünyamız ile ruhlar âlemi arasındaki perde. Onu açıyorlar, *hepsini* açıyorlar."

Peçe'yi çevreleyen pek çok hikaye vardı, bugünlerde bunların çoğu efsaneden öteye geçmiyor. Bazı insanlar hala

Ancak çoğu kişi Peçe'nin varlığına inanmayı uzun zaman önce bırakmıştı.

"Ne demek hepsi?" Darien talep etti. "Birden fazla mı var?"

Adam titriyordu. "Bağışlayın beni."

"*Birden fazla mı?*" Darien gürledi. "Cevap ver bana!"

Ama adam gevşedi, yüzü koyu mora döndü. Ağzı köpürüyor, tükürüğü çenesinden aşağı akıyor, gözleri ölümle kararıyor, beyazlarında kan yüzüyordu.

Zehir.

"Siktir!" Darien böğürdü ve onu iterek bıraktı. Malakai, "Ne oluyor be," diye mırıldandı. "Ağzını kontrol ettik-"

"Evet, ağzını kontrol ettiğimizi biliyorum, Tanrı aşkına!" Bunu depoda da yapmışlardı.

Darien sandalyeyi tekmeledi, neredeyse devriliyordu.

"Cesaret." Malakai'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Gaven adamlarından birinin nöbet sırasında kaybolduğunu ve şimdi de öldüğünü öğrenince ne yapacak?"

Darien cebinden telefonunu çıkardı ve Finn'in numarasını bulurken ekranın kan içinde kalmasını umursamadı.

"Teselli," diye yanıtladı Finn.

"Sana yardım ediyordum," diye başladı Darien, sandalyeye yığılmış cesede bakarken her kelimesi gergindi. "Şimdi de senin bana yardım etmen gerekiyor."

"Ne oldu?"

Darien, Finn'e neler olduğu hakkında bilgi verdi ve ayrıntıların çoğunu onu şahsen gördüğü zamana sakladı.

İşi bittiğinde Finn küfretti. "Ağzını kontrol etmedin mi Cassel? Nesin sen, acemi mi?"

"Benimle böyle konuşma! Elbette kontrol ettik ama depoda onu bayıltmadan önce yutmuş olmalı!" Zehirde bir gecikme olmuş olmalıydı, kan dolaşımındaki bir şey, istihbaratı ele vermeden önce kendisini öldürecek kadar hızlı tepki vermesini engellemişti. Bazı Kan İksirlerinin böyle bir şey yaptığı biliniyordu, burada olan da muhtemelen buydu ve Gaven'in adamı işe almadan önce yüzde yüz haberdar olmadığı bir şeydi.

"Tamam, tamam!" Finn öyle diyordu. "Bunu nasıl düzeltmemi istiyorsun?"

"Birini suçla. Veri tabanınızdan en kötü suçlulardan birini seçin ve bu işin arkasında onlar varmış gibi gösterin."

"Kahretsin, Cassel-"

"*Yap şunu, Finn!*" Darien havladı. "Yoksa ben yokum."

Tekrar küfretti. "Tamam, ben hallederim. Neredesin sen?"

"Bunu sana söyleyemem." Zaten MPU ve Witheredge eyaletindeki diğer tüm kolluk kuvvetleri tarafından aranırken Kasap'ı bu karmaşanın içine sürükleyemezdi. Casen onlardan bu kadar uzun süre kaçabildiği için şanslıydı, özellikle de Umbra Forumu'nun yerinin oldukça yaygın bir şekilde bilindiği düşünülürse. İyi şans sonsuza dek sürmezdi. "Benimle üçü çeyrek geçe Yalnızlar Plajı'nda buluş. *Tek başınıza*. Yoksa yanında getirdiğin herkesi ve seni öldürürüm."

-

Finn bagajı çarparak kapattı ve içindeki cesedi mühürledi. Arabaya yaslandı ve kaslı kollarını kavuşturdu, dişleri alt dudağını endişelendiriyordu.

Burada sadece ikisi vardı. Malakai, Jewels'ı doktor randevusuna götürebilmek için Umbra Forumu'nda Darien'le yollarını ayırmıştı. Malakai onun durumu hakkında ayrıntılı bilgi vermemişti ve Darien de sormamıştı. Malakai'nin yüzündeki ifadeden kız kardeşinin Kandırma'yla olan savaşını kaybetmekte olduğunu anlamıştı.

Hiç kimse Tricking'e karşı kazanamadı.

Finn, "Günümü tam olarak böyle geçirmeyi ummuyordum," dedi. "Sen de ben de."

"Ondan ne öğrendin?"

Darien, zehir vücuduna yayılmadan önceki kısa süre içinde adamın anlattığı her şeyi ona anlattı.

İşini bitirdiğinde çenesini Finn'e doğru salladı. "Sende yeni bir şey var mı?"

"İstediğimden çok daha fazla." İç çekişi daha çok hırlamaya benziyordu. "Daha fazla ölü hayvan."

"Nerede?"

"More in Hooded Skullcap. Edgemoore. Dark Creek'in yukarısındaki mahalleler." Durakladı. "Ve Ebonfield."

Darien sanki bir haritaya bakıyormuş gibi şehri kafasında canlandırırken gözleri gökyüzüne doğru kaydı. "Bunların hepsi Kavşağa yakın."

"Elbette öyle." Finn sertçe başını salladı. "Sadece ölü hayvanlar da değil. İnsanlar kendilerini aşırı derecede yorgun düşüren yeni bir hastalık için doktorlara ve Şifacılar'a gidiyorlar. Ve tıbbi kayıtlara baktığımda, tüm bu insanların -her birinin- şehirdeki o bölgelerden birinde yaşadığını gördüm."

Lanet olsun.

"Doktorlar ne dedi? Herhangi bir şey?"

"Şaşkına dönmüş durumdalar. Hastaları soğuk algınlığı ve grip için yazılmış işe yaramaz reçetelerle gönderiyorlar. Bu insanlardan bazıları evlerine döndükten sonra ertesi gün nefes alamadıklarından şikayet ederek acile geliyorlar. Bu insanlardan bazılarında solunum cihazı takıldı."

Darien iskelenin ucuna çarpan dalgalı suya baktı. Etraf sessizdi, görünürde tek bir insan bile yoktu. Öğleden sonra gökyüzünü martılar kaplamıştı. Beyaz bedenleri şamandıraların üzerinde yuva yapmış, birkaç tanesi de Yalnızlar Plajı'nın kumlarındaki yiyecek ve peçete artıklarını karıştırıyordu.

"Sende de o bakış var," dedi Finn.

Darien gözlerini kırıştırdı. "Ne bakışı?"

"Bir fikrin olduğunu söyleyen o bakış."

"Daha çok bir korku gibi," diye iç geçirdi Darien. "Eğer o büyücünün söyledikleri doğruysa ve Perde'yi açmak için aura büyüsü kullanan insanlar varsa, o zaman tüm bunların birbiriyle bağlantılı olup olmadığını merak ediyorum. Belki de bu hayvanlar ölüyor ve insanlar hastalanıyor, çünkü Peçe'yi indirmeye başladılar bile." Efsaneye göre, Peçe yaşayanlar diyarını ölümler diyarından ayırırdı. İkisinin birbirine karışmaması gerekiyordu ve eğer karışırlarsa, efsaneler doğruysa...

Finn'in kaşları havaya kalktı. "Tüm bunlara gerçekten inanıyor musun?" "İnanmıyor musun?"

Omuz silkti. "Bunun tuhaf bir efsaneden başka bir şey olmadığını düşünerek büyüdüm."

"Ben de öyle. Ama hiçbir şey yazmıyorum." Darien cebinden anahtarlarını çıkardı ve arabasına doğru ilerledi. "Başka bir şey olursa beni ara." Yürürken arkasına döndü ve parmağıyla Finn'in bagajını işaret etti. "Ve bununla ilgilendiğinden emin ol. Eğer bu iş başıma bela olursa, hayatını cehenneme çeviririm."

"Anladım, Cassel."

Darien arabasına bindi ve motoru çalıştırdı. Tam vitesle takacaktı ki telefonu gelen bir mesajla çaldı. Cebinden çıkardı ve ekranı kontrol etti.

Dickface Jacky kişi adı ekranda yanıp söndü. Darien telefonun kilidini açtı ve mesajı okudu.

Naber, Big Boy. Dalgalanma mı yaşıyorsun?

Darien bir cevap yazdı. *Ne zaman bir Dalgalanma yaşamadım ki?*

Hahahah, Jack yazmış. Ve sonra: Gümüş Pençe'de yuvalanan 50 Grimmacht. Geliyor mu?

Evet, neden olmasın.

Hemen geliyorum, diye cevap yazdı.

-

Kurtadam Bölgesi eğlendirmekte asla başarısız olmadı.

Darien, Jack, Tanner ve Lace, Silver Claw'ın mutfağındaki son Grimmacht'ları da indirdiler. Silverwood Bölgesi'nde bir gece kulübüydü ve mutfağının durumuna bakılırsa, kokuşmuş et ve salçaya benzeyen ve güneşte kaynamaya bırakılmış süt gibi kokan garnitürler konusunda uzmanlaşmış bir baş aşçısı vardı.

"Solunda!" Darien, vücudu kuşa, yüzü vampire benzeyen küçük kanatlı yaratıklardan biri yüksek perdeden bir çığlık atarak Tanner'ın boynuna atlayıp bıçağı elinden düşürürken havladı.

Tanner onu havada bir-

Dökme demir kızartma tavası. Şaşırtıcı derecede iyi de çalıştı.

Kanatlarını açarak yere düştü. Tanner botunun topuğuyla kafatasını dümdüz etti. Siyah kan damalı fayansın üzerine sıçradı.

"Dökme demir." Darien başıyla onayladı. "Güzel, Atlas." Tanner gülümsedi.

Bir Grimmacht daha Tanner'ın ensesine doğru hamle yaptı.

Darien yıldırım hızıyla onu kuyruğundan yakaladı ve vücudunu yere çarptırdı, çarpmanın etkisiyle anında öldü.

"Arkanı kollaman konusunda ne demiştin?" Lace ve Jack otomatik silahlarla bir düzine yarattığı indirirken Darien Tanner'a havladı,

mutfak personeli uzun odanın çevresinden izliyordu. Kan havayı buğulandırıyor ve mermiler duvarları delik deşik ediyor, alçıpanlar patlıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Tanner, kirli zeminden aldığı bıçakla iki tanesini keserken.

"Ekran başında çok fazla vakit geçiriyorsun," diye suçladı Darien, kurşun sesleri arasında bağırarak. Bu doğrudu; Tanner'ı telefon ya da bilgisayardan başka bir şey gerektiren işlere götürme konusunda sık sık endişeleniyordu. Adam öldürme konusunda da bilgisayar korsanlığı kadar yetenekliydi ama bu bir insanın pratik yapmadığı için paslanmayacağı anlamına gelmiyordu.

Jack sıırıttı. "Ve savaş alanında yeterince zaman geçirmedi." Eldiveninin tersiyle alnındaki kanı sildi, dalgalı saçları tenine yapışmıştı.

Grimnacht'ların geri kalanını birkaç dakika içinde katlettiler ve daha iyi günler görmüş olan mutfağı daha da karıştırdılar.

Sonra da cesetleri sızan çöp torbalarıyla birlikte arka tarafa attılar.

Lace eldivenlerini çekiştirerek çıkardı ve beyaz kotunun arka cebine soktu. Beyaz kötü bir kıyafet seçimiymiş ama bazen moda aşkı pratikliğine galip geliyordu. "Duş almam lazım." Kolundaki kanı silkeledi. "Bu şeyler iğrenç."

"Darien?" diye seslendi çakıllı bir ses.

Darien dönüp ara sokağa bakınca Valen ve Sylvan'ın sokakta yürüdüğünü gördü. Onun olduğunu teyit ettikten sonra bu tarafa doğru yürümeye başladılar, botlarının altında çöpler çıtırdıyordu.

"Sen olduğunu sanmıştım," dedi Sylvan, kelimeler duvarlara çarparak, tuğlalar grafitilerle renklendi.

Jack şaka yaptı, "Sanki onu kaçırmak imkânsız değilmiş gibi." "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Darien sordu.

Valen kulübü işaret etti. "Şehirdeki en iyi striptizcilerden bazılarını sahipler."

"Kurt adamlara karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" Lace alay etti.

"Güzel kadınlara karşı bir ilgimiz var," diye göz kırparak cevap verdi Sylvan, gözleri vücudunda gezinirken.

Lace kıs kıs güldü.

"Burada ne arıyorsun?" Valen karşı çıktı.

Darien çöp torbalarının üzerine yığılmış Grimmacht cesetlerini işaret etti. "Mutfakta yuva yapan bu böcekler hakkında bir telefon aldım."

Jack'in daimi sırtışı büyüdü. "Umarım menüden bir şey yemezsiniz."

Valen, "Sadece kucak dansı ve ara sıra bira," dedi.

Tanner yüzünü buruşturdu. "Yerinde olsam birayı bile içmezdim." Sanki başının üstünde duran gözlükleri yeni hatırlamış gibi onları tekrar taktı. Bir saniye sonra gözlükleri çıkardı ve gömleğinin iç kısmıyla camlardaki kan lekelerini temizledi.

Lace de yüzünü buruşturuyordu. "Abartmıyor."

Daha son kelimeyi söyleyememişti ki mutfakta camlar kırıldı, ardından bağırışlar ve ayak sesleri duyuldu.

Darien kapıdaydı ve daha kimse kıpırdamadan kapıyı iterek içeri girdi.

Vampiri görünce donakaldı -genç, belki de en fazla yirmi yaşında, bakır rengi saçları kısa kesilmişti- peşindeki kurtadamlardan mutfak bıçaklarıyla kaçıyordu.

Bağırışlar odayı böldü, sesler birbirine karıştı. "Gel lan buraya!"

"Aptal sülük!"

Korku, vampirin kırmızı gözlerinin kemik beyazı yüzünden fırlamasına neden oldu ve kaçmaya çalışsa da saldırma ya da av formuna geçme belirtisi göstermiyordu.

Darien'i tepki vermeye iten, yüzünde gün gibi açık bir şekilde yazılı olan bariz korkuydu; Şeytanları mutfağa geçerken onu takip ediyordu, Valen ve Sylvan da oradaydı. Talimat beklerken elleri silahlara doğru kaydı.

Darien, baş aşçı -Big onun lakabıydı- kafasını satırla kesmeden önce onun önüne geçti.

"Çekil yolumdan Cassel," diye karşılık verdi kurt, bıçağı başının arkasında tutarken parlıyordu, devasa omzundaki kaslar dalgalanıyordu.

"Neden onunla benim ilgilenmeme izin vermiyorsun?"

Darien önerdi. Saldırmaya çalıştı ama Darien yolunu kesti.

"İzinsiz giriyor!" Büyük gürledi.

Elleri yüzünün önünde, Darien'in arkasına doğru tam anlamıyla sinerken vampirden irkilmiş bir çığlık yükseldi.

"Bıçağı indir, Big." Big'in şansı tükeniyordu ve Darien'in elleri karanlık ve durdurulamaz bir ihtiyaçla seğiriyordu.

Big lunged-

Darien gömleğinin yakasından bir avuç yakaladı ve onu tezgâha çarptı, Big'in cüssesi Darien'in sıkı tutuşu altında çok az fark yarattı. Tabaklar ve mutfak eşyaları yere düşerken Darien onun yüzüne doğru hırladı: "Bıçağı bırak Big, yoksa onunla boğazını keserim."

Odayı bir sessizlik kapladı, sadece yemek pişirmeye ve temizlik yapmaya devam etmeye cesaret eden birkaç personel tarafından bozuldu, gaz ocaklarında kükreyen ateşler, raflardaki ve dolaplardaki kancalara asılı tencere ve tavalar birbirine çarpıyordu.

Ve sonra Big bıçağı indirdi.

Darien onu iterek serbest bıraktı. Geri adım atarak, "Onu saçından çekeceğim," dedi.

Big çenesini kaldırdı. "Bunu sen yap."

Darien omzunun üzerinden seslendi, "Gece yarısına kadar bana ödemeyi gönder yoksa kelleni almaya gelirim." Elli Grimmacht ağır bir faturaydı.

Diğerleriyle birlikte durduğu yerde, kollarını kavuşturmuş, yüzünde kocaman bir sırıtişla Jack, "Şaka yapmıyor. Bir süredir şöminemizin üzerinde bir av ganimeti istediğinden bahsediyordu."

Darien çenesini vampire doğru salladı, vampir bu basit hareket karşısında irkildi. "Hadi gidip dışarıda konuşalım."

Tepeden tırnağa titriyor, dişleri takırdıyor olmasına rağmen onu takip etmekte tereddüt etmedi.

Dışarı çıktıklarında Darien onu sıkıştırmamaya çalıştı ama etrafında gevşek bir yarım daire şeklinde duran diğerleri yardımcı olmadı.

"Buraya neden geldin?" Darien ses tonunu sakın ve sessiz tutarak konuştu. Angelthene'deki büyük vampir evlerinden birinin bir parçası olmasa bile, bir vampirin iyi bir nedeni olmadan Kurtadam Bölgesi'ne, özellikle de tek bir vampirin eşikten geçmesini yasaklayan bir gece kulübüne gelmesi alışılmadık bir durumdu. Kadın cevap vermeyince Darien sordu: "İntihara mı meyillisin? Sorun nedir?"

"Buraya getirildim," diye kekeledi.

"Buraya getirildiniz," diye tekrarladı. "Kim tarafından?" Kadın ona bileklerini gösterdi; sanki iple bağlanmış gibiydi. Jack, "Bu da ne?" diye mırıldandı.

"Kaçırıldım," dedi vampir. Boğazı düğümlendi. "Hatırladığım son şey, Cehennem Majesteleri'nde bazı arkadaşlarla bir şeyler içtiğimizdi ve sonra... birinin arabasında uyandım, kimin olduğunu bilmiyorum."

"Bir evin parçası mısın?" Kadın cevap vermeyince Darien başını sallayarak Jack'i yönlendirdi.

Jack bir adım öne çıktı ve onu bileğinden yakaladı, diğer eli ceketinin cebine gitti.

Vampir sıçradı. "Ne yapıyorsun?"

Jack onun kolunu itti. Anahtarlarına takılı küçük bir el fenerine bastı. UV ışığı bileğinin iç kısmından geçerek orada dövmesi bulunan meşale sembolünü ortaya çıkardı.

Kapattı. Darien'e baktı. "Gümüş Meşale."

Darien kızla yüzleşti. "Seni kaçıran insanlar," diye başladı. "Dövmeleri var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Ben görmedim."

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye dürtükledi. Başını bir kez daha salladı.

Son olaylar Görü'sünün bir zamanlar inandığı kadar güvenilir olmadığını kanıtlamış olsa da, Darien gözlerini kırıştırtarak yerine oturttu ve kadının aurasını okudu. Dürüst olmadığına dair hiçbir işaret yoktu; vücut dili bile ona doğruyu söylediğini anlatıyordu.

Darien başını sokağa doğru eğdi. "Gitmekte özgürsünüz. Uçtuğunuzdan emin olun, taksiye ya da otobüse binmeyin."

Başı öne eğik, kollarını kavuşturmuş bir halde koşarak uzaklaştı. Arkasına bile bakmadı.

Tam o sırada köşeden fırlayan kurt adam, omuz hizasındaki siyah saçları bir esintiyle geriye savrulmuş, onun peşinden gitmek için-

"Logan!" Darien havladı.

Adımının ortasında durdu. Dönerek ara sokağa baktı. Grup halinde duran Şeytanları ve Azrailleri görünce göğsü öfkeyle kabardı.

Logan'ın arkasından alfanın ikinci kurdu Sebastian geliyordu. Seb'in kurt adı Cryo'ydu ve Guardian sürüsünün bir üyesiydi. Yirmili yaşlarının sonlarında bir adamdı ve fiziği Logan'inki kadar iriydi. Genç yaşına rağmen omuz hizasındaki saçları koyu gümüş rengindeydi, bu bazı kurtadamların doğuştan sahip olduğu bir özellikti.

Bu tarafa doğru gitmeye başladılar. "Ne yaptın sen?" Logan ellerini iki yanında yumruk yaparak sordu.

"Sakin ol Logan." Darien onun yoluna çıktı. "Sakin ol. O hiçbir şey bilmiyor."

Burun delikleri alevlendi. "Başından beri burada olmaması gereken bir Meşale vampirinin mülkünden çıkıp gitmesine izin vermeye hakkınız yok."

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Sylvan sordu.

"Adı Desiree Denaldi. Gümüş Meşale'yi miras alacak ikizlerden biri." Parmağıyla Darien'i işaret etti. "Ve buna hakkın yoktu, Cassel." Kolu titriyordu.

Lace aralarına girmeye çalıştı. "Darien, geri çekil."

Darien bir elini kaldırdı. "Sorun yok." Logan'a dedi ki, "Sakin ol. Buraya isteği dışında getirildi. Her yerinde çürükler vardı. Bileklerinin durumu bana bağlandığını söyledi."

"Kim tarafından? Söyledi mi?" "Bilmiyordu."

"Bu hiç mantıklı değil." "Benim teorimi duymak ister misin?"

Hem Logan hem de Sebastian onunla isteksizce yüzleşti, ilkinin kolları yaklaşan vardiya yüzünden hâlâ titriyordu.

"Benim teorime göre *senin* arazine cesetleri atanlar vampirler," diye göğsüne vurdu, "arazi."

Logan iyice düşündü, burun deliklerini şişirerek nefes alıp veriyordu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey."

"Öyle mi? *Düşün* Logan. Bölgenizde ortaya çıkan tek ölümler vampirler ve hepsi de bir kurt adam tarafından parçalanarak öldürülmüş gibi görünüyor." Otopsiler bunu doğrulamıştı. "Neden bıçak yarası değil? Kurşun yarası? Neden bunlardan biri değil? Neden pençeler?"

Sebastian, "Ne istiyorlar ki? Ne anlamı olabilir ki?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Darien. Lace, Jack ve Tanner arkasından takip ederken, ara sokaktan aşağı inmeye başladı. Mahallede bir rüzgâr esiyordu. Islak çöplerin ve balık bağırsaklarının nemli kokusuyla sarsıldı. "Ama bu gece dışarıdayım, yorgunum." Daha öğleden sonraydı ama çok yorulmuştu. Kulübü işaret etti. "Tanrı aşkına, burayı bir sağlık kontrolünden geçirin, olur mu?"

Logan sıkıca, "Bu benim kulübüm değil," dedi.

"Hayır, ama sizin arazinizde. Burası domuz ahırı gibi ve yeni mutasyonlarla uğraşmak istemiyorum." İblis mutasyonları tam bir baş belasıydı ve Gümüş Pençe'nin mutfağı gibi pis yerler genellikle bunların yaratılmasında rol oynardı.

Ancak son zamanlarda karşılaştığı yeni iblislerin aksine, mutasyonları fark etmek kolaydı. Birincisi, auraları vardı. İkincisi, özellikleri her zaman halihazırda var olan iki türün bir karışımıydı ve bu da tespit edilmesi kolay bir şeydi.

Sokağın sonuna ulaştığında, diğerleri iki yanında yürürken, Logan'la yüzleşmek için döndü. Kurt derin düşüncelere dalmış, ateşle boyanmış gözleriyle uzaklara bakıyordu.

"Şu sağlık kontrolünü yaptırın, yoksa Gümüş Pençe'nin gizemli eti yeni bir kötölük doğurduğunda buraya bir daha gelmeyeceğim." Köşeyi döndü, caddede ilerlemeye başladı ve omzunun üzerinden seslendi, "Ve teorimi biraz düşünün."

"Görüşürüz, Darien," diye seslendi Sylvan.

"Kucak danslarınızın tadını çıkarın," diye karşılık verdi Darien. "Oh, planlıyoruz."

Loren iç çekti. "Bak, bir şeylerin ters gitmesinden korktuğunu biliyorum ama denememe izin *vermelisin*. Hiçbir yere varamıyoruz."

Agatha, botanik okulundaki her zamanki eğitim odasında onun karşısında oturuyordu. Loren'in önerisi üzerine çit cadısı göz damlası şişesine kaçamak bir bakış attı. Zehir masanın kenarına yakın bir yerde oturuyordu ve her şey düşünüldüğünde oldukça zararsız görünüyordu.

Loren kaşlarını kaldırdı. "Eee?"

Agatha'nın dudaklarından bir iç çekiş süzüldü. Öne doğru eğildi ve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. Bir an elbisesinin uzun kollarıyla oynadı -bugün mordu- ve sonra Loren'e ciddi bir bakış fırlattı. "Peki ya aşırı doz alırsan ya da daha kötüsü ölürsen Darien'e ne diyeceğim?" Loren'in buna verecek bir cevabı yoktu.

Koltuğunda kıpırdandı. "Yapmayacağım."

"Nereden biliyorsun? Bu hiç hoşuma gitmedi Loren-" "Agatha, lütfen, sana yalvarıyorum. Sadece sihrimi anlamak istiyorum, Tamam mı?" Yine sessizlikle karşılaştı. Sessizlik ve endişe... ve muhtemelen sihre sahip olduğuna dair süregelen bir güvensizlik. Loren onu suçlamadı; ne de olsa bir insanın sihre sahip olması duyulmamış bir şeydi. Agatha'nın hâlâ onunla bu dersleri yapmaya istekli olması bir mucizeydi.

Agatha içini çekti. "Eğer uzaktan bile olsa tehlikeli bir şey olursa-" "O zaman onu arayabilirsin, ambulans çağırabilirsin, kanunu arayabilirsin. ve beni uyuşturucu satın almakla suçlayacak." Görüldüğünden daha ağır olan şişeyi eline aldı. "Ne yapman gerekiyorsa yapman için sana izin veriyorum. Sadece bunu denememe izin ver." Kapağı çevirdi ve Venom'la kararmış ucuna baktı. Katranımsı koku o kadar güçlüydü ki, odaya anında nüfuz etti ve pencerelerin yanındaki bitkilerin yapraklarını tiksintiyle hışırdatmasına neden oldu.

"Loren...", diye denedi Agatha.

Ama Loren başını geriye eğdi ve her iki gözüne birer damla damlattı.

İlaçla ilgili yaptığı araştırmada, çarpma anında acı verdiğini söylerken haklıydı. Gözleri anında sulandı ve çevresi bulanıklaştı, ta ki Agatha ile odadaki başka hiçbir şeyi ayırt edemez hale gelene kadar. Gözlerini kapattı, ayaklarının altındaki zemin dönüyor, dönüyor ve dönüyordu...

Duvardaki saat, sessizliği dolduran ağır bir tık tak sesiyle iki dakikanın geçtiğini gösteriyordu. Bu iki dakika dolduğunda ve gözlerinin yanması durduğunda, ayaklarının altındaki zemin hareketsiz kaldığında Loren gözlerini açtı.

Agatha sandalyesinde geriye doğru sarsıldı ve neredeyse devriliyordu. Masanın kenarına tutunarak kendini sabitledi ama ağzı açık bir şekilde Loren'e bakmaya devam etti. "Kutsal Yıldız."

Loren gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Gözlerin." Agatha'nın boğazı düğümlendi. "Gözlerin, onlar... onlar bembeyaz." Ayağa kalktı ve odanın uzak tarafındaki masaya doğru yürüdü, elbisesinin etekleri yerde sallanıyordu. Çekmeceleri karıştırdı, içindikiler gürültüyle birbirine çarpıyordu, ta ki küçük bir el aynası bulana kadar. Aceleyle geri döndü. Loren aynayı ondan aldı ve yansımasına baktı.

Agatha yalan söylememişti. Gözleri bembeyazdı ve elmacık kemiklerinin ve şakaklarına yakın saç çizgisinin hemen altında biten, gözlerinden uzanan beyaz çizgiler vardı.

"İyi görebiliyor musun?" Agatha sandalyesine geri oturdu.

"İyi görebiliyorum." Hiçbir şey farklı görünmüyordu. "Venom kullanıcıları genellikle neye benzer?"

"Senin gibi, ama siyah gözleri ve siyah ağları var."

Loren bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu ama aynayı bir kenara bıraktı ve biraz daha korkmuş görünen Agatha'ya baktı. "Hadi tekrar deneyelim."

Agatha derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Kanalını al. Sıkıca kavra. Gözlerinizi kapatın ve konsantre olun."

Loren onun talimatlarını izledi. Elinden geldiğince odaklandı ve sihrinin kendini göstermesini istedi. Ama hiçbir şey farklı hissettirmiyordu ve saniyeler geçtikçe hayal kırıklığına uğramaya başladı.

Gözleri hâlâ kapalıyken Agatha'ya sordu: "Bana verebileceğiniz başka talimatlar var mı? Hiçbir şey hissedemiyorum."

Agatha, "Aslında ben de sana bir şey sormak istiyordum," diye söze başladı. Ses tonunda bir gariplik vardı, Loren'in neredeyse gözlerini açmasına neden olacak bir şey, ama o direndi. "Nasıl oldu da Darien'le çıkmaya başladın?" Bu rastgele soru Loren'in alnının kırışmasına neden oldu.

"Uzun hikâye," diye dikkatle cevap verdi.

"Ondan gerçekten hoşlanıyor gibisin," diye devam etti Agatha. "Seni suçlamıyorum, gördüğüm en çekici adamlardan biri."

Loren kendini derin bir nefes almaya zorladı ama elleri kanalın etrafında kıvrıldı ve keskin metalin avuçlarına battığını hissedene kadar kanalı sıkıca kavradı.

Agatha devam etti, "Sanırım siyah saçları ve mavi gözleri - çok çarpıcı bir kombinasyon. Ama aynı zamanda o yüz..." Dudaklarından alçak bir ısıklık döküldü. "Dalgalanmaları konusunda yardım almak için beni görmeye geldiğinde -ki bu şekilde tanıştık, biliyorsun- aslında ona aşık oldum. Umarım bu seni rahatsız etmez. Ona yıllarca aşık oldum-"

"Konuşmayı kesmezsen," diye başladı Loren ölümcül derecede kontrollü bir sesle, "saçlarını yolacağım. Ve içimden bir ses kel kalmaktan hoşlanmayacağını söylüyor." Loren gözlerini açana kadar bir dakikalık sessizlik geçti.

Agatha onu izliyordu, ağzında bir espri vardı. "Bunun işe yarayacağını umuyordum."

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?" Loren, Agatha'ya söylediklerinden herhangi birinin doğru olup olmadığını sorma zahmetine girmede. Muhtemelen bilmemesi daha iyiydi. Ayrıca, söyledikleri doğruysa Loren onu *suçlayamazdı*.

Agatha omuz silkti. "Kıskanç. Kızgın. Ne dersiniz deyin." Tekrar omuz silkti. "Denemeye değdi."

"Hiçbir şey görmedin mi?" Loren elleriyle hâlâ ışıksız ve soğuk olan kanalı işaret ederek bastırdı. Ama içinden bir şeylerin onu dürttüğünü hissedebiliyordu, Venom'dan kaynaklandığını düşündüğü bir his.

Agatha başını salladı. "Başka bir şey deneyelim. Bir ilacın yardımıyla bile olsa, büyüü nasıl çağıracağını bilmen gerekiyor, bu yüzden burada bana katlan. Darien'e karşı güçlü hisler beslediğin belli. Onu sevdiğini söyleyebilir misin?"

"Evet," diye cevap verdi Loren, Agatha daha konuşmasını bitirmeden kelime dilinden dökülüvermişti. "Evet, biliyorum."

"Onunla ilgili sevdiğin her şeyi düşünmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin? Ben burada yokmuşum gibi davran."

"Tamam."

"Bunları yüksek sesle söylemeyin. Sadece düşün. Onları hisset."

Tılsımı hâlâ kalbinin önünde tutan Loren gözlerini kapadı.

Darien ile ilgili o kadar çok şeyi sevmiştir ki nereden başlayacağını bilemiyordu. Ama en başından başlayıp onu nereye götüreceğini görmeye karar verdi. Zihni geçen yıla, onu Tuzlu Karamel Dondurma Salonu ile Medea'nın Sihirli Numaraları arasındaki ara sokakta bulduğu ana geri döndü. Ve hatırladı...

Onu ilk kez gördüğünde yüzündeki ifade. Onun insan olduğunu fark ettiğinde, ama ona sanki başka bir şeymiş gibi baktığında. Korku o zamanlar bunu görmesini engellemiştir, ama şimdi onu yeterince iyi tanıyordu, o kadar iyi tanıyordu ki, geriye dönüp baktığında daha önce kaçırdığı şeylere ışık tutmuştu. Ona olağanüstü, güzel ve olmadığını bildiği her şeyden oluşmuş gibi bakmıştı.

Rook and Redding's'te ona nasıl baktığını düşündü, sanki gözlerini ondan alamıyormuş gibi. O zamanlar, ne kadar yakışıklı olursa olsun bakışlarını korkutucu bulmuştu ve midesinde uyandırdığı kelebekler yüzünden neredeyse boğulacak gibi olduğunu hatırlıyordu, o kadar çok kelebek vardı ki sanki içi kanatlanıp açılacaktı gibi hissediyordu.

Daha sonra yemeğinin parasını nasıl ödediğini, kadın çantasından cüzdanını çıkaramadan kartını garsona nasıl uzattığını.

Cehennem Kapısı'ndaki merdivenlerde takılıp düşmesini nasıl engellediğini, sanki onu bırakmak istemiyormuş gibi gerekenden daha uzun süre ona nasıl tutunduğunu.

Odanın neresinde olursa olsun her zaman ona dönük oturması ve vücudunu ona doğru eğerek mümkün olduğunca ona yakın durması. Ve ne zaman doğrudan onun yanına otursa, bacaklarını açarak onu çerçevesliyordu, sahiplenici bir eli sandalyesinin arkasındaydı. Her zaman onu koruyordu. Daima onun koruyucusu.

Ne zaman acıksa onun için yemek pişirdiğini ve dövmesinin alevlendiğini o daha fark etmeden nasıl fark ettiğini.

Geceleri birlikte uyuduklarında ona nasıl sarıldığını, asla bırakmadığını, güçlü kollarının vücudunu sardığını. Uykuya dalarken onun kalp atışlarını dinlemeyi nasıl da severdi, sanki bu ses onun kişisel ninnisiydi, yanağı onun göğsündeydi.

Ve her öpüşüklerinde, onu sanki son kez öpecekmiş gibi öptüğünü. Ve ne zaman ona veda etse.

Okul, iş ya da ikisi arasında herhangi bir şey için, gözünün önünden kaybolduğu ana kadar onu izlemeye devam etti.

Ve...ve yüzüğü hatırladı. Kontrol Kulesi'nde yüzüğü parmağına taktığı zamanı. Onun hayatını kurtarıken, bunu yaparken kendi hayatını da kaybettiğini çok iyi biliyordu.

Loren gözlerini açtı.

Güneş tılsımı aurasının birçok tonuyla parlıyordu. Gökkuşağıyla renklendirilmiş parlak bir beyaz olan ellerini ısıtıyor, renkler teninde parıldıyordu.

Agatha ona gülümsedi. "Aşk kendi sihrini yaratır."

Loren de ona gülümsedi. Sihrine baktığında gülümsemesi daha da genişledi, göğsünde bir umut kıvılcımı belirdi. "Aşk kendi sihrini yaratır."

-

Max'in sevimli diyebileceği çok az şey vardı, özellikle de kadınlarla ilgili olmadığında, ama Arthur'un Lambsquarters'taki evi oldukça sevimliydi.

Küçük mutfakındaki masada yaşlı adamın karşısında oturuyordu, diğer sandalyelerde Blue, Dominic, Dallas ve Lace oturuyordu. Jack de buradaydı ama masada onlara katılmak yerine şöminenin yanında durmuş, şöminenin üzerindeki antika ve eşsiz biblo koleksiyonunu inceliyordu. Bu süs eşyaları Arthur'un karısı Irene'e aitti ve hepsi de kırılabilirdi; Jack gibi birinin bunlardan uzak durması gerekirdi. Ama Jack bazen iki yaşındaki bir çocuğun merakına ve kendini kontrol etme yeteneğine sahipti.

Mavi grup için su büyüsunü gösteriyordu. En azından yapmaya çalışıyordu. Sandalyesinde oturmuş, elleri dizlerinin arasında, yüzünde konsantrasyon ifadesi vardı. Kobalt rengi allık yanaklarını tozlandırıyordu.

Bir an sonra gözleri elektriklendi. Yavaşça sağ elini kaldırdı ve işaret parmağını siklonik bir şekilde döndürdü.

Su birdenbire ortaya çıktı. Bir şerit parmağının etrafına dolanarak birkaç metre yukarı çıktı. Tuzlu bir esinti odayı kapladı-

Oturma odasından bir kargaşa geldi. Jack küçük bir porselen evi neredeyse düşürüyordu, parçalanmadan hemen önce yakaladı.

Arthur yorgun bir sesle, "Jack," diye seslendi.

Jack evi tekrar şöminenin üzerine koydu. Arthur'a tüm düz beyaz dişlerini gösteren mahcup bir sırıtış attı. "Sorun değil," dedi Jack elini umursamazca sallayarak.

"Bu öğleden sonra bunu ikinci kez söylüyorsun," dedi Arthur sert bir sesle, "ve korkarım üçüncüsü iyi olmayacak."

Dominic kıs kıs güldü. "Bebek kapısı koymamı ister misin?" Max mırıldandı, "Ona bir tane lazım."

Arthur, "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedi. Sesini yükseltti ve ekledi: "Bay Steele oturduğu sürece."

Başka bir süs eşyasına uzanmakta olan Jack donakaldı.

"Jack!" Lace tısladı.

"Ivy burada olmadığı sürece onu neden evde bıraktığımızı şimdi hatırladım," dedi Max ve dikkatini hâlâ havada spiral çizerek dönen suyu tutmaya odaklanmış olan Blue'ya verdi.

Jack, o yorgunluktan sandalyesine yığılıp kaldığında masaya geldi, büyüü dizlerine sıçrayan küçük yağmur damlacıklarına dönüşerek kayboldu.

Dominic endişeyle masaya doğru eğildi, beyaz mürekkeple dövülmüş eli Mavi'ye uzandı. "Bunu iki gün içinde ikinci kez yapıyor."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Mavi. Ama nefes nefese kalmıştı.

Arthur önündeki defteri işaret etti, son araştırmaları sayfalara karmakarışık bir el yazısıyla yazılmıştı. "Witchlight'taki birçok kitapta bulduklarımıza göre, Mavi'nin büyüü Sis'ten geliyor." Parmağını yırtık Ana Parşömene, yani ellerindeki yarısına soktu. "Ben de eski dostumuza dönmeye karar verdim," dedi parşömeni tekrar dürterek, "Darien bana bu gece nereye gideceğini anlattıktan sonra."

Arthur parşömeni düzeltirken parşömen kırıştı ve bilmeceyi yüksek sesle okudu.

*"Ben cennetim ve
dünyayım, Bedenim ve
ruhum.
Gökkuşağı,
ruhun kanı.
Ateşli ve yakıcı su."*

Arthur boğazını temizledi. "Yanılıyor olabilirim. Ama içimden bir ses Darien'in Gaven'in deposunda bulduğu aura büyüünün Arcanum Kuyusu'yla bağlantılı olduğunu söylüyor. Bu Ana Parşömen gökkuşağından bahsediyor. Ve hepimiz Kuyu'nun sadece Erasmus Sophronia'nın kanı tarafından kullanılabileceğini biliyoruz."

Dallas Max'e baktığında gözlerinde korku vardı. "Loren," diye fısıldadı. Max başını salladı.

"Doğru," dedi Arthur. "Peki Loren'in aurası ne renk?" diye sordu.

"Beyaz," diye yanıtladı Max. "Ya da gökkuşağı."

"Yine doğru. Yani Kuyu sadece tam bir büyü spektrumuna sahip olan biri tarafından kullanılabilir, tüm renkleri eşit derecede parlak olan biri, ki bu da -odadaki cehennemlikler bunu zaten biliyor- inanılmaz derecede nadirdir."

Haksız da sayılmazdı. Dünya nüfusunun küçük bir kısmı gökkuşağı aurası kategorisine girse de, renkleri genellikle seyreltilmişti ve biri *her* zaman diğerlerinden daha parlaktı. Bunlar genellikle şifa alanında kariyer yapan insanlardı, nadir auraları sayesinde Kandırma'ya sahip insanlar üzerinde geçici de olsa olumlu bir etkiye sahip olabiliyorlardı.

Arthur ekledi: "Parşömende bu kişiden Gökkuşağı Anka Kuşu ya da İskelet Anahtar olarak bahsediliyor. Bu kişiye neden İskelet Anahtar dediklerini tam olarak anlayabilmiş değilim ama neden bu kişiden Gökkuşağı Anka Kuşu olarak bahsettiklerini size açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum." Tüm renkleri eşit derecede parlak olan tam bir büyü spektrumuna sahip olan ve Arcanum Kuyusu olarak bilinen hayat veren makineyi çalıştırabilen bir kişi.

Dominic dik oturdu. "Lanetleneyeceğim." Herkes soru dolu gözlerle ona baktı. "Mavi, Angelthene'e onu arayan insanlar tarafından getirildi-"

"Renkli bir kuş," diye tamamladı Max ve Dallas hep bir ağızdan. "Gökkuşağı anka kuşu," dedi Lace etkilenmiş görünerek.

Dominic çenesini kaldırdı, yüzüne gururlu bir gülümseme yayıldı. "Ve hepiniz benimle alay ettiniz."

"Üzgünüm Dom," diye mırıldandı Dallas.

"Vay canına," diye mırıldandı Dominic. Alçak bir ıslık çaldı. "Dallas Bright gerçekten özür mü diledi?"

Sadece gözlerini devirdi.

Arthur Ana Parşömeni yuvarladı, kâğıt çatırdıyordu. "Diğer yarısının ne dediğini görmek ilginç olacak."

Evet, gerçekten.

"Bekle," dedi Loren, Angelthene Sihir Akademisi'nin kütüphanesindeki uzun meşe masada oturduğu yerde daha dik oturarak.

Öğleden sonra Agatha'yla birlikte sihrini çağırma alıştırmaları yaptığı için çok yorgundu ama okuldan döndüğünde hemen buraya gelmiş ve Ruhlar Âlemi hakkında bilgi bulmaya çalışmıştı - Terran İmparatoru orada olmadan ve her adımını izlemeden oraya girmesine yardımcı olabilecek herhangi bir şey. Dallas ve Sabrine onun karşısında oturmuş, az önce ona söyledikleri her şeyi keşfettikleri için kendileriyle gurur duyuyorlardı.

"Loren yavaşça, "Bana Mavi'nin aurasının mavi olduğunu ve Mavi Büyü'ye sahip olduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

Sabrina ve Dallas başlarıyla onayladılar.

"Teknik olarak, bu Sis'in büyüü" diyen Sabrine'di. Yakınına eğildi, parlak saçları yüzünü çerçevelemek için sallanıyordu. "Arthur bunun uzun zaman önce ortadan kaybolan bir tür Arcane Büyüsü olduğunu söyledi. Bu terim su büyüüne sahip cehennem zebanilerini tanımlamak için kullanılırdı. Bu elementi havadan çağırabiliyorlarmış."

Loren kuşkuyla ekledi, "Bu da tırnaklarının ve saçlarının neden mavi olduğunu bir şekilde açıklıyor?"

Tekrar başlarını salladılar.

Loren kaşlarını kaldırdı. "Tamam o zaman."

"Bak," diye başladı Sabrine. "Bütün bunların kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama mantıklı. Onun hakkında her gün yeni şeyler öğreniyoruz ve Arthur'un yardımıyla nereden geldiğini ve birlikte olduğu adamların onu ne için istediğini bulabiliriz."

Dallas ekledi, "Dom ona bir tesisten geldiğini söyledi. Bir deney olduğunu söyledi. Ama bunu söyler söylemez kendini kapattı. Artık bu konuda konuşmak istemiyor."

Loren'in alt dudağı düşünceli bir şekilde dışarı fırladı. "Hala hangi renk kuştan bahsettiğine dair bir belirti yok mu?"

Dallas, Sabine ile bakışlarını paylaştı. "Dom'un biraz yanlış tercüme ettiğini düşünüyoruz," dedi Dallas, ses tonu isteksizdi. "Mavi'nin *Gökkuşağı Anka Kuşu* demek istediğini düşünüyoruz."

Gökkuşağı Anka Kuşu.

Tebeşir Kapı'da geçirdiği zamanı hatırladığında zemin Loren'in ayaklarının altında döndü.

Gökkuşağı Anka Kuşu, Gökkuşağı Anka Kuşu, kokunu alabiliyorum.

Dallas yemin etti. Saatine bakıyordu. "Geç kaldık."

Sabine'in rengi soldu. "Kahretsin! Daha önce hiçbir derse geç kalmamıştım. Acele et, Dallas! Acele etmeliyiz."

Loren daha önce hiç kimsenin kitaplarını Sabine ve Dallas kadar çabuk topladığını görmemişti. Sabine hızlıca vedalaşp omzunun üzerinden bir öpücük kondurarak aceleyle uzaklaştı.

Öte yandan Dallas oyalandı. Sabine koşmaya devam etti, Dallas'ın arkasında olmadığını fark etmemişti. "Hangi sınıftasın?"

"Yok," dedi Loren. "Ben sadece biraz daha çalışacağım. Sonra görüşür müyüz?"

"Elbette," dedi Dallas.

Loren kitaplarına döndü ama Dallas hâlâ oyalanınca başını kaldırıp baktı, kaşları çatılmıştı. "Sorun nedir?"

Dallas omuz silkti. "Yok bir şey, ben sadece... Sen iyi misin?" "Ben iyiyim."

"Hâlâ Darien'la konuşmuyor musun?" Loren omuz silkti.

"Dans yaklaşıyor." Loren bu konuyu neredeyse tamamen unutmuştu. "Elbisenin tadilatı bitti mi?"

Dudağını çiğnedi. "Hemen hemen." Aslında dün bir sesli mesaj almıştı. Onu almakta gecikmişti bile. Ama Dallas'a, "Önümüzdeki hafta alabilmeliyim," dedi.

"Artık bir randevun bile olacak mı?" Bu soru Loren'in kalbine saplanan bir ok gibiydi. Bir çift Darkslayer'ın Angelthene Akademisi'ndeki bir dansa katılmasına izin verilmesi ihtimali son derece zayıftı ama Loren ve Dallas denemeye yemin etmişlerdi. Okuldaki dolaplara ve koridorlara yapıştırılmış posterleri gördükleri an, bu dansa katılacaklarını ilan etmişlerdi.

Max ve Darien'in kendileriyle çıkmalarına izin verilmesi için mücadele edeceklerdi. Tabii ki bu, imparator ortaya çıkıp her şeyi mahvetmeden önceydi...

Loren kendini Dallas'a gülümsemeye zorladı. "Umarım öyledir," diye cevap verdi.

Dallas ikna olmuş görünmüyordu. "Evet, eminim Darien de öyle umuyordur." Burnundan derin bir nefes çekti, göğsü yükseldi. "Dikkatli ol, olur mu?" Dallas soruyu boğuk bir şekilde sordu, her zaman fazla duygu, özellikle de endişe gösteremeyecek kadar gururluydu. Tekrar konuştuğunda gözlerini kütüphanede gezdirerek başka tarafa baktı. "Özellikle de Darien ortalıkta yokken. Arthur aura büyüleriyle ilgili tüm bu şeylerin Arcanum Kuyusu'yla bağlantılı olduğunu düşünüyor ve eğer haklıysa, bu aynı zamanda..." Dallas'ın ağzı yüzünü buruşturdu.

Ona. Ona bağlanacaktı.

Başının çoktan belaya girmiş olması ve bunu kimseye söyleyememesi çok kötü.

"Merak etme," dedi Loren. "Ben iyi olacağım."

Dallas ona gönülsüz bir gülümseme verdi. "Sonra görüşürüz." "Görüşürüz."

Loren kütüphanenin sessizliği sayesinde biraz kitap okumayı başarmıştı. Ancak otuz dakika geçtikten sonra kütüphaneye gelen üç kızın sesiyle dikkati dağıldı. Cadı üçlüsü onunkinden çok da uzak olmayan masalardan birine oturdu ve kütüphane dostu sayılamayacak kadar yüksek bir sesle gıdıklamaya başladı.

Loren bir iç çekişi bastırdı. Önünde açık duran büyü kitabına odaklanmaya çalıştı ama bu çok zordu.

"Birkaç hafta önce onu kapının dışında gördüm," diyordu siyah saçlı olan. "Buraya gelen biriyle çıkıp çıkmadığını merak ettim."

Diğer kızlardan biri kıkırdadı. "Darien Cassel'in bir üniversite öğrencisiyle çıkmayacağından eminim. Ya da Şeytanlar'dan herhangi biriyle."

İçlerinden biri kıkırdarak, "Belki de birini öldürmeye gelmiştir," diye tısladı ve elini ağzına bastırdı. Loren onları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı; konuşmaları onu ilgilendirmiyordu. Ama kendini ara sıra onların masasına bakarken yakaladı.

Siyah saçlı olan ne kadar seksi olduğu hakkında gevezelik etmeye başladığında onları görmezden gelmek neredeyse imkansız hale geldi.

Loren başını sallayarak kitabına döndü ve kalemını sayfaya vurdu. Kız konuşmaya devam ediyordu ve konuşmadığı zamanlarda da

donmuş kahvesini emiyordu. Pipetten yukarı doğru hareket eden içeceğin höpürdetmesi dayanılmaz derecede gürültülüydü.

Loren'in şakakları zonkluyordu. Kalemî daha sıkı kavradı, neredeyse koparacaktı. Tüm vücudu sıcaktı, sanki güneşin altında duruyormuş gibiydi. En son ne zaman yemek yemişti?

Kız konuşmaya devam etti. "Sadece söylüyorum, eğer onunla çıkan *ben* olsaydım-"

Kalem Loren'in elinde ikiye ayrıldı. Beyni sanki çok fazla havayla dolmuş bir balon gibi genişliyormuş gibi hissetti. Sıcaklık göğsünde alevlendi ve göbeğine kadar yayıldı-

Bir çığlık havayı deldi, ardından toplu bir nefes alma ve kahkaha geldi. "Ewwwwwwwwww!" diye ciyakladı biri.

Loren'in kanalı aniden alev alev yanmaya başladı.

Bir elini gömleğinin ön kısmına daldırdı ve bluzunun yakasından yukarı doğru çekerek teninden uzaklaştırdı. Elinden geldiğince çabuk bıraktı ve göğsüne doğru düşmesine izin verdi. Cildinde bir acı belirdi ve dişlerinin arasından bir tıslama çıkararak bluzunun üzerinden hassas noktayı ovaladı.

Artık kanal vücudunda bir delik açmaya çalışmadığına göre, kargaşanın ne olduğunu görmek için başını kaldırdı.

Üç cadının oturduğu masa donmuş kahveyle kaplanmıştı; kahve kitaplarının ve çantalarının üzerine sıçramıştı. Esmer kız bluzunun önündeki kahveyi silmeye çalışırken diğer ikisi hâlâ kıkırdıyordu. Görünüşe göre içeceği sadece dökülmemiş, fincan patlamıştı.

Loren bakakaldı, zihni dönüyordu. Ignis adına ne?

Kanalını yakaladı ve metali hissetti. Artık haşlanmıyordu ama dokunulduğunda hâlâ sıcaktı. Bunu *o* mu yapmıştı?

Loren kütüphanenin etrafına göz gezdirdi. Başka hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu, kızın bardağının nasıl patladığına işaret edebilecek hiçbir şey yoktu.

Duvarda asılı olan saatin çalışmayı durdurmuş olması dışında. Telefonundaki saati kontrol etti ve saatle karşılaştırdı...

Eller yaklaşık iki dakika önce hareket etmeyi bırakmıştı.

Loren ayağa kalktı. Kitap raflarıyla ilgileniyormuş gibi yaparak etrafta dolaştı ve yerinde olmayan başka bir şey olup olmadığına baktı. Görebildiği başka hiçbir şey yoktu, zamanda donmuş hiçbir eşya ya da insan yoktu,

Yine de havada bir değişiklik vardı; masasının yanında farklı bir sıcaklık vardı, kütüphanenin geri kalanından birkaç derece daha soğuktu.

Loren kafasındaki düşünceleri silkeledi ve masasına döndü.

Kitaplarını toplarken, çevresel görüş alanındaki bir figür dikkatini çekti.

Klay birkaç masa öteden onu izliyordu. Buraya ne zaman geldiğinden emin değildi ama ona bakışındaki bir şey, bunca zamandır orada olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Ve eğer öyleyse, bu her şeyi gördüğü anlamına geliyordu.

Zamanı tükeniyordu. Ve şimdi Klay onu büyüsünü kullanırken gördüğüne göre, imparator onun için gelecekti, hem de yakında.

Darien buraya bu kadar çabuk doneceğini hiç düşünmemiştii.

Blackgate Malikânesi'nin önündeki kaldırımda duruyordu, yanında Haydut vardı. Boynuna taktığı tılsımlardan biri dişlerinin arasında duruyordu; kirli pencerelere ve sivri çatıya bakarken hafifçe çiğnedi. Tabela ılık bir esintiyle tıkırdıyordu. Uzaktan gelen araba korna seslerini saymazsak, çevredeki tek ses buydu. Eski ev, onu son gördüğündeki haliyle tamamen aynıydı; hiç değişmemiştii. Sonsuza dek, gezegen tozdan başka bir şey olmayana dek burada kalacaktı.

Sokağın aşağısında bir kadın ve köpeği Tanıdık yaklaşıyordu, yaklaştıkça ayak sesleri duyuluyor ve bu ölü yere bir canlılık getiriyordu. Kadın bir murkball fırlatıyordu - bir Tanıdık'ın yoktan var edebildiği gölgeli bir oyuncak - tazıya, o da burnunu kullanarak topu kadının bekleyen eline geri attı. Kadın Darien ve Bandit'i fark ettiğinde, Tanıdık'ıyla birlikte caddenin karşısına geçti ve yürüyüşlerine diğer tarafta devam etti.

Haydut ona baktı, siyah burnu seğiriyordu. *Neden bunu hiç yapmıyoruz?* Parlayan gözleri yarıklara dönüştü.

Ne yapalım?

Yakalama oyunu mu?

Evet.

Sen mi? Getir götür oynamak mı? Darien tılsımın etrafında gülümsedi, metalin tadı diline yayılıyordu.

Haydut yaralı görünüyordu. *Neden olmasın?*

Darien başını salladı. *O gün olacaktı.*

Tekrar eve baktı. Bir rüzgâr sokağın aşağısında uğulduyor, gücü saçlarını karıştıırıyordu. Gevrek yapraklar ve ağaç dallarından oluşan bir telaş, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi kaldırıma sürtünüyordu.

Eğer eve bakmaya devam edeceksen neden burada olduğumuzu bilmiyorum, dedi Bandit. *Gün ışığı az alıyor.* Hep birlikte eve baktılar.

Güneş, kırmızı küre hızla gölgeli bir ufuk çizgisine doğru alçalıyor. *Birileri mahalleyi gözetlediğin için seni polise ihbar edecek.*

Önemli olan kimseden çalmıyorum.

Korkuyorsun, değil mi?

Hayı

r.

Yala

nlar.

Ben değilim.

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

Darien içini çekerek kolyenin ağzından düşmesine izin verdi. *İyi.* Omuzlarını yuvarladı ve boynunu kırdı. *Hadi gidelim, sert köpek.*

Çimenlikte yürüdü, Bandit de yanında tırıs gidiyordu. Kuru otlar botların ve patilerin altında çıtırdıyordu. Darien ön basamakları çıkarken bacaklarını hareket etmeye zorladı, eski verandanın sesi yankılanıyordu.

Birkaç saniye önce endişeli hissetmesine rağmen, menteşelerin gıcirtısı çok uzaklara ulaşan paravan kapıyı iterek açtığında kalbinde korku yoktu. Buraya pek çok kez gelmişti; iblis onu herhangi bir arkadaş kadar iyi tanıyordu. Burada geçirdiği zamanı anlatacak kadar yaşamıştı ve yine anlatacak kadar yaşayacaktı. Korkmasına izin vermediği sürece korkacak bir şey yoktu.

Gözlerini kırıştıtarak görüş alanına girdi. Haydut da en az Darien kadar tetikteydi, kulakları seğiriyor, pençeleri yerde tamamen sessizdi.

Darien tam olarak nereye gideceğini biliyordu. Tüm kurbanlar aynı odada öldürülmüştü ve yaratık onları tükettikten sonra eşyaları sonsuza dek orada kalmıştı. Elemesi gereken çok şey olacaktı ama hızlı hareket ederse çok uzun sürmezdi. Chopping Block'ta olanlardan sonra, büyücü onlara daha fazla bilgi vermeden kendini zehirledi, bu onun cevapları bulmak için en iyi ve en az riskli seçeneğiydi.

Karanlık, geniş ve açık odada tuhaf bir boşluk hissi vardı, sanki canavar burada değilmiş gibiydi. Darien bunu düşünmemenin en iyisi olacağına karar vererek elini cebine attı ve küçük bir el feneri çıkardı. Fenerin düğmesine bastı ve ölü insanların eşyalarının arasına çömelip eliyle ışığı köreltmeye çalıştı. Her türden canavar ışık ve ısıdan nefret ederdi. Işın parmaklarının arasından ateşli bir gün batımı gibi parlıyordu.

Aradan geçen üç saat bin saat gibi gelmişti ama sonunda Darien Dominus Volumen'in kayıp yarısını buldu. Bankacılık yapıyordu

Randal'ın buraya geldiği gün onu üzerinde taşıyor olma ihtimalini düşündü ve Darien haklı olduğunu görmekten memnun oldu. Bu, diğerlerinin sadece aura büyüğü değil, Peçe hakkında da daha fazla bilgi toplamasına yardımcı olacaktı. Tam ayağa kalkacaktı ki tanıdık bir görüntü gözüne çarptı. Eski bir kitabı iterek yaklaştı ve bir giysinin altında duran ince bir altın zinciri yerden aldı, zincirin bir kısmı döşeme tahtaları arasındaki bir çatlağa sarkıyordu. Zincire bağlı olan bir Alyans.

Darien'in göz kapakları kapandı. Kalbi bıçak yarası gibi acıyan bir gümbürtü attı. Yüzüğe tekrar bakabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti, boğuluyormuş gibi hissetmeden nefes alabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Haydut, Darien ruh bağıını indirdiğini söyledi. *Haydut, bu annemin yüzüğü.*

Anne ve babasının evliliği kötü sonuçlanmış olmasına rağmen, annesi bu yüzüğü Mücevherler Bölgesi'nden kendisi seçmişti. Bu onun tarzıydı, umutsuzca aşık olmuş ve gelecek için duyduğu heyecanı parmağındaki pırlanta kadar özenle taşımış genç bir kadın tarafından seçilmişti. Darien bu yüzüğü annesi öldüğü andan beri istiyordu ama Randal ona sattığını söylemişti. Bunca yıl boyunca Darien babasının bu yüzüğü boynuna taktığına dair hiçbir ipucu bulamamıştı. Bunca yıldır yüzük göz önünde saklanıyordu.

Darien elması öptü ve parşömenle birlikte deri ceketinin cebine koydu. Cebini fermuarla kapattı-

CLANG! *Clatter.*

Darien etrafında döndü, el fenerinin altın ışını sıçradı. İşte o zaman Bandit'in artık yanında olmadığını fark etti.

Haydut mu? Darien seslendi. Yavaşça ayağa kalktı. O boşluk hissi gitmiş, hava ürkütücü bir varlıkla ağırlaşmıştı.

Bir şey izliyordu.

Haydut, dedi yine.

Tanıdık'ını ararken fazla ses çıkarmamak için elinden geleni yaparak bir adım attı. Buradan çıkmaya hevesli bir şekilde Görü'sünü kullandı ve Bandit'in duvarın yanındaki yırtık pırtık bir kanepenin altında karnı üzerine yattığını gördü. O kadar çok titriyordu ki, Darien bunu bu kadar uzaktan bile görebiliyordu.

Darien'in midesinde hastalıklı bir his belirdi. Haydut ne zaman bu şekilde tepki verse, bunu yapmak için çok iyi bir nedeni vardı.

Odayı geçip kanepeye ulaşması sanki bir milyon yıl sürmüştü. Yürürken her adımını takip eden gözleri görmezden geldi ve küften kararmış mobilya parçasına ulaştığında el fenerini cebine koydu ve Bandit'i görebilmek için başını eğerek kendini yere bıraktı.

Gözler kanepenin altından parlıyordu ama Tanıdık hareket etmedi. Aslında, geri çekildi.

Haydut, dedi Darien, bunu yüksek sesle söyleme hatasına düşmeden önce dilini ısırarak. Bir el salladı. *Haydi gidelim*.

Haydut'un kulakları kafasına doğru düzleşti. Daha da geriye çekildi, gözleri Darien'in omzunun üzerinden bir şeye kaydı.

Darien'in kanı buza dönüştü. Olduğu yerde donup kalmıştı ve o anda arkasında beliren yaratığın geçen sefer karşılaştığı yaratık olmadığını, Randal ve adamlarını öldüren iblis olmadığını anlamıştı.

Havada bir değışiklik oldu. Sırtına uzanan gölgemsi bir pençe. Darien, "Kıpırdama," diye mırıldandı.

Ama Bandit alçak sesle ve yumuşak bir şekilde sızlandı.

Darien'in göz kapakları kapandı.

Kahretsin.

Ne olduğunu anlayamadan havalanmıştı. Hiçbir şey göremiyordu ama buradaki her neyse onu üç metre havada tutuyordu. Bir oyuncak bebek kadar cansızdı, uzuvları sert ve hareketsizdi. Düşünemiyor, büyüsünü çağıramıyordu. Beş duyusundan dördü bedenini terk etmişti, bu yüzden izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Ve yaratığın bu şekilde beslendiğini anladı.

Loren, Tuz Evi'ndeki yatakhane odasında sarsılarak uyandı, dudaklarında bir ıglık dolaşıyordu. Gözleri dönerken bu ıglığı yumuşak bir solukla bastırmayı başardı.

Nesne nesne, ses ses, his his, yavaş yavaş yönünü belirledi. Bu, bir kâbus ya da panik atak onu ele geçirdiğinde kendini gerçeğe bağlamak için kullandığı bir yöntemdi.

Sabrine ve Dallas onunkinin yanındaki yataklarında mışıl mışıl uyuyorlardı, battaniyeler üstlerine yığılmıştı. Kuzey duvarını kaplayan kemerli pencerelerden içeri süzülen ay ışığı dışında oda karanlığa gömülmüştü. Dallas ve Sabrine'in nefes alış verişleri dışında, komodinin üzerindeki saatin tik taklarından başka bir ses duyulmuyordu. Akrep ve yelkovan saatin henüz on olduğunu gösteriyordu.

Onu ölüm uykusundan neyin korkuttuğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama vücudu terden yapış yapıştı, pijama şortu ve üstü tenine yapışıyordu. Güneş şeklindeki tılsım o kadar sıcaktı ki göğsünü yakıyordu.

Gözlerindeki uykuyu kırıpıştırarak gömleğinin yakasının altına uzandı. Tılsımı çekip çıkardığında, beyaz renkte parladığını gördü.

Dallas uykulu bir şekilde mırıldandı, ışık odanın içinde zıplarken yatağında kıpırdandı. Battaniyeler hışırdadı. Cadı tekrar uykuya dalmadan önce Max'in adını mırıldandı.

Loren parıltıyı bastırmak için tılsımı sıkı bir yumruk halinde tuttu. Parıltı daha da alevlendi ve parmaklarının arasındaki boşluklardan meydan okurcasına parladı. Odanın en uzak köşelerindeki gölgeleri uzaklaştırdı ve buz gibi parmaklarla pencerenin yanındaki aynadan sekti.

İşte o zaman göğsünde bir çekilme hissetti, sanki biri kalbinin etrafına bir ip bağlamış ve onu başka bir yere sürüklemeye çalışıyordu.

Kapalı kapıya doğru baktı, iplik onu oraya çekiyor gibiydi.

Sessizce yataktan kalktı ve çorap giyme zahmetine katlanmadan çıplak ayaklarını spor ayakkabılarının içine soktu. Dışarı çıkarken kapıdaki askıdan akademi hırkasını aldı ve kollarını kollarından içeri soktu.

Parmak uçlarında yürüyerek kapıyı araladı ve Tuz Evi'nde düzinelerce başka odanın yanından geçerek ilerledi. Döşeme tahtaları her adımda gıcırıyor, ses çok uzaklara ulaşıyordu. Birkaç dakikada bir durup bir öğrencinin uyandığına dair herhangi bir belirti olup olmadığını dinledi.

Giriş -tüm duvarı kaplayan büyü aynaya- ulaştığında donakaldı ve lekesiz camdaki yansımasına baktı.

Gecenin bu saatinde Tuz Evi'nin dışında yakalanırsa başı ciddi belaya girerdi. Ve artık binanın başında yeni müdür olduğu için, yaptıkları affedilemez bile olabilirdi.

Ama güneş kolyesi hâlâ parlıyordu, avucunun içinde küçük bir güneş gibi sıcaktı. Göğsündeki his -bu okuldaki bir şeye ya da birine karşı duyduğu çekim- son birkaç dakika içinde azalmamıştı. Aksine daha da güçlenmişti, sanki onu dinlediğini biliyordu ve ona devam etmesini, vazgeçmemesini söylüyordu. Bu, Well replica her yapıyı yerle bir ettikten ve herkesi öldürdükten sonra şehrinin enkazında uyandığında yaşadığı duygunun aynısıydı. Darien'i hayata döndürmek için o kadar çaresiz kalmıştı ki, gerçek Arcanum Kuyusu'nun saklandığı yerden çıkıp bir mucize yaratması için yardım çığlıkları atmıştı.

Bu duyguyu görmezden gelemezdi, hele ki sonunda birkaç saniyeden daha uzun süren bir görünüm kazanmışken.

Böylece, elini aynaya doğru uzatarak bir adım öne çıktı. Tılsım daha da parladı, küçük bir güneş gibi yansıdı. Parmakları soğuk cama battı, teninin üzerinde dalgalanan su gibi bir his vardı.

Ne olduğunu anlayamadan ateşle aydınlatılmış koridorda duruyordu, ayna şimdi arkasındaydı. Sihir, onun gidişiyle birlikte girişi kapattı, cam katılaştı.

O görünmez ipliği takip ederek yürümeye başladı. Ne zaman yaptıklarını bir kez daha düşünüp Tuz Evi'ne geri dönmeye başlasa, güneş kolyesi donuklaşıyor, sıcaklığı düşüyordu.

Bu kadar geç saatte yurttan çıkarken yakalanmaktan endişe etse de asla geri dönmedi. Düşünceleri ne kadar zor olursa olsun

Duygular birbiriyle savaştı, bacakları belirsizlikle kaç kez yerinde donup kalsa da o devam etti.

Bu saatte dışarıda kimse yoktu, bu yüzden hızla mesafe kat etti. Birkaç dakika içinde kendini akademinin yüzme havuzunun kapısında buldu, duvarlarda ve tavanda oynayan gölgelerden başka hiçbir şey ve hiç kimse ona eşlik etmiyordu. Gecenin bu saatinde burası ürkütücü bir şekilde sessizdi, gündüz burayı dolduran gürültü ve heyecanın tam tersiydi.

Loren odayı inceledi. Havuzdaki su, sanki biri havuzdan yeni çıkmış gibi kenarlara çarpıyordu. Fayansların üzerinde su birikintileri vardı ve duvar kenarındaki bir bankın altında üç çift sandalet duruyordu.

Burada başka biri daha vardı. Ya hemen gitmeli ya da saklanacak bir yer bulmalıydı.

Tam geri çekilmek üzereydi ki erkek seslerinin gürleyen yankısını ve ıslak zeminde gümbürdeyen çıplak ayak seslerini duydu. Yankılanma seslerin nereden geldiğini ayırt etmeyi zorlaştırıyordu ve ne olduğunu anlayamadan zamanının tükendiğini fark etti ve seslerin kaynağına bakmaya başladı.

Soyunma odasından sadece pantolon giymiş, boyunlarına beyaz havlu asmış üç erkek çıktı.

Ethan, Chad ve Garrett -ya da Loren'in onlara taktığı isimle Bokkafa, Uyuşuk ve Domuz Burun- onu gördüklerinde yavaşladılar, yaptıkları konuşma şaşkın bir sessizliğe gömüldü.

Bu çocuklar bütün yıl boyunca sandalyesini tekmeleyerek ve her fırsatta kafasına kağıt topları fırlatarak hayatını cehenneme çevirmişlerdi. Onlarla asla tek başına bir yerde yakalanmayacağına dair kendine söz vermişti ama şimdi...

Sadece bir saniye sürdü ve sonra ağızları aynı köpekbalığı gülümsemesine dönuştü. Gözleri kızgın kömür gibi pijamasının ve hırkasının üzerinde gezinerek onu incelediler, hırka gövdesinin üzerinde açık duruyordu. Hızla hareket ettiler, o bir adım bile atamadan yarı çıplak vücutlarıyla onu çitle çevirdiler.

"Burada neyimiz varmış bakalım?" Ethan, Chad arkadan yaklaşırken vücudunu onun önüne doğru yaklaştırarak başladı. Mide bulantısı bir kasırgaya dönuştü. Bir çığlık atmaya çalıştı ama ciğerlerine oksijen gitmiyordu ve dili tutulmuş gibiydi. "Senin gibi bir farenin bu saatte kafesinden dışarıda ne işi var?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diyebildi. Her kelimesi gergindi, boğazı bir çölden daha kuruydu. Meatpacking Bölgesi'ne ve Çukur'un dışındaki adamlara dair anılar zihnini doldurdu ve tıpkı o zaman olduğu gibi kaslarının kilitlenmesine neden oldu.

Chad'ın eli başının arkasındaki saçlarını okşadı. Yanağını Ethan'ın çıplak göğsüne çarparak geri çekildi. Adamın tenindeki nem kızın teninde iğrenç bir his bırakmıştı.

"Çok güzel bir kız," dedi Chad. "Öyle değil mi çocuklar?"

Ethan'ın göğsünden uzaklaştı, ancak bu sefer Garrett'la yüz yüze geldi. O kadar yakındılar ki, vücutlarından yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, nemli tenlerindeki klorun kokusunu alabiliyordu.

Bir şeyler düşünmek için kendine zaman kazandırması gerektiğini bilerek konuşmaya başladı. "Güzel olduğunu düşündüğün kızlara bir şeyler fırlatmanın adet olduğunu bilmiyordum." Sesini baştan çıkarıcı bir hale getirmeyi başardı ve korkudan uzak durdu. "Başka bir şey deneyemez miydin, mesela ne bileyim... numaramı isteyemez miydin?"

Ethan ona imalı bir gülümseme verdi. "Sadece takıldığınızı biliyorsunuz, yarım." Dudağını ısırdı ve yüzü kızınkinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde ona baktı. "Gerçek şu ki, senden hoşlanıyorum." Ethan'ı hiç tanııyordu ama söyleme şeklindeki bir şey bunun yalan olmadığını gösteriyordu.

"Gururum okşandı." Tıpkı onun kendisine yaptığı gibi kışkırtıcı bir şekilde ona bakmak için elinden geleni yaptı. Muhtemelen ikna edici değildi ama oyalanmak şu an için en iyi seçeneği idi. Ve belki... belki de durumu tersine çevirebilirse, bu işten yara almadan kurtulabilirdi. Zihninin arkasındaki küçük, paniklemiş bir ses ona olasılıkları söylüyordu ve bunlar iyi değildi. Yine de devam etti, "Neden bir ara dışarı çıkmıyoruz? Sadece sen ve ben." Bir zaman ve yer seçecek, Darien'i bu pislikle tanıştıracak ve o gülümsemeyi kanlı bir kaş çatmaya dönüştürecekti.

"Benim daha iyi bir fikrim var." Ethan havlusunu yere attı ve kemerinin tokasını çözdü.

Loren'in midesi altüst oldu, yüzündeki tüm sakinlik izleri buharlaştı. Başındaki tüm kan ayak parmaklarına kadar indi ve durduğu yerde sallandı, ön kolundaki dövme kıpkırmızı yanıyordu. Muska ise kararmış ve soğumuştı.

Ethan, "O randevuyu hemen şimdi yapabiliriz," diye bitirdi. Arkadaşlarına "Onu dizlerinin üzerine çöktürün" dedi.

Garrett ve Chad ona doğru uzanır uzanmaz, tıpkı Darien'in ona öğrettiği gibi hareket ederek yumruğunu Garrett'in burnuna, dirseğini de Chad'ın kasıklarına indirdi. Garrett'ın burun deliklerinden fışkıran kan, beyaz havluları kırmızıya boyadı. Bağırışlar odayı doldurdu, ardından boş yankılar ve ona doğru atılırken çıplak ayakların fayansa çarpma sesi geldi.

Topuklarının üzerinde döndü ve olabildiğince hızlı hareket ederek kaçtı. Kapıya yaklaştığında tılsımı tekrar ışık saçmaya başladı.

Ancak bir çift sert kol kabaca beline dolandı, onu geriye doğru çekerek tılsımın tekrar kararmasına neden oldu. Onu tutan her kimse yerden kaldırdı. Loren'in bacakları açık havada tekmelendi. Ayaklarını tekrar yere basmak için tüm ağırlığını kullanarak kendini ileri doğru fırlattığında duvarlar çıgıllıklarının yankılarını geri püskürttü.

Ayağını yere vurdu ve içlerinden birini ayağından vurdu - kim olduğunu bilmiyordu. Bir acı feryadı kulak zarlarını patlattı, ses ensesine kadar ulaştı. Öne doğru düştü, avuç içleriyle kendini fayansın üzerinde yakaladı ve tekrar koşmaya başladı.

Ancak biri ayağını tutarak dengesini bozdu ve onu geriye doğru sürükledi. Ayakkabısını tekmelemeye çalıştı ama adam bileğini sıkıca kavramıştı. Adam daha sert çekti ve sağ bacağı havada kalırken üst bedeni yere düştü. Çenesini taşa çarptı, dişleri dilinin yan tarafını parçaladı. Ağzına kan doldu.

Singer vahşi bir hırıltıyla gölgesinden dışarı fırladı.

"Bu ne-?" Ethan havladı.

Ancak Singer'ın önü Ethan'ın leopar Tanıdığı tarafından kesildi. Çok geçmeden Chad ve Garrett da Singer'a katıldı ve üç hayvan Singer'ı odanın bir köşesine sıkıştırdı.

Ona ulaşamazdı. Ve kadın da ona ulaşamadı-

Loren ciğerlerinde kalan tüm nefesle çıgık atarak ters döndü ve olabildiğince sert bir şekilde tekmeleyip çırpındı. Topuğu Chad'ın alnına değdi. Dudaklarında bir küfürle geriye doğru düştü.

Ayağa kalkmayı başardı ama o sırada Ethan oradaydı, onu vücuduna doğru çekerken hırkasının omzunu yırttı.

"Alingan," diye kulağına nefes verdi, teni kaynıyordu. "Bunu sevdim." Adamın ereksiyonunun kışına baskı yaptığını hissetti.

"Bırak beni, seni pislik!" Ondan uzaklaştı, kolları bacakları onunkilere dolandı.

Ethan kızın başının arkasını dişlerinin arasına aldı ama onu tutmaktan vazgeçmedi, parmakları kızın kollarını morarttı. Onu yüzüne doğru döndürdü ve bir eliyle ağzını kapattı. "Aptal orospu!" Dişleri kanla lekelenmişti. Yüzüne bir ağız dolusu tükürük tükürdü, kırmızı damlalar saçlarına yapıştı. "Bunun bedelini ödeyeceksin, amcık."

Tüm ağırlığını onun üzerine verdi. "Bırak!" diye haykırdı. Ama o bırakmadı.

Zıpladı ve dirseklerini adamın karnına doğru savurarak döndü. Adam homurdandı ve kadın dengesini bozduğu için yana doğru savruldu-

Çiğerlerinden bir çığlık koptu, ayağı havuzun kaygan kenarından kaydı.

Ethan'ı da beraberinde götürerek geri düştü, havuza düştüklerinde keskin tırnakları Ethan'ın boynunu parçaladı, etraflarında su patladı.

-

Darien hareket edemiyordu. Çığlık atmak için dilini bile kullanamıyordu.

Gölgeli dişler, göz yerine çukurları olan şekilsiz bir formdan ona doğru geliyordu. Gölge, sis ve tarif edemediği, daha önce hiç görmediği şeylerden oluşan bir kütleydi.

Yaratığın aurası yoktu. Ama bir kokusu vardı... bir kokusu vardı. Eski bir mezarın kokusu, bir orman yangınının dumanı ve bir antikacıda uzun süre beklemiş mobilyalar gibi asırlık ahşap cilasının kokusuydu. Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi.

Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü zamanı dolmuştu. Hareket edemiyor, konuşamıyor, büyüünü çağıramıyordu. Hava ciğerlerinden sanki biri onları yumruklamış gibi çıkıyordu ve yaratık içindeki yaşamı emerken kalbi giderek daha yavaş atmaya başladı. Acı soğuk bir rüzgâr girdabı odayı yırttı.

Kalbi yavaş yavaş atarken, ruhu bedeninden çıkarılıyormuş gibi ince ince gerildiğini hissetti. Mürekkep siyahı, arduvaz grisi ve bir avuç soluk renkten oluşan akıntılar, o şey ziyafet çekerken bedeninden dışarı akıyordu-

Ve sonra Haydut kanepenin altından dışarı fırladı, tırnaklarıyla bir yere tutunmaya çalışıyordu. Darien'in hissedebileceği bir ses dalgası yaratan sağır edici bir havlamayla, Tanıdık saldırdı, büyüünün bir patlaması

Darien'in daha önce hiç görmediği karanlık bir dalga, canavarın kalın gölgelerine rakip oldu.

Bıraktı. Ve Yıldız'a şükürler olsun ki öyle oldu, çünkü Darien o zaman sihrini yeniden toplayabildi, nefes alabildi.

Kendisini iblisten koruyan bir büyü duvarı oluşturarak kendini havada düzeltti ve çömelerek ayağa kalktı. Botları döşeme tahtalarına çarparak mücevherleri, rafları ve eski bir avizeyi salladı.

"KOŞ!" Sözcük ağzından yırtılırcasına çıktı, sesi de hissettiği kadar düzensizdi. Bir anda ayağa kalktı, koridora doğru körlemesine koşmaya başladı, Bandit de hemen peşindeydi. Ayak sesleri zeminde gümbürdüyor, tahtalar gıcırıyor ve protesto edercesine inliyordu. Her adımda çöküyor, kırılmakla tehdit ediyorlardı.

Kırılma, diye yalvardı Darien. Kırma, kırma, kırma.

Kapı yaklaştı, ay ışığının en zayıf parıltısı içeri süzüldü, güvenliği ilan eden bir fener.

Darien'in parmakları paravan kapının etrafına dolandı, botları çürümüş ahşap üzerinde kaydı. İblis tekrar saldırdığında, büyüünün sanki hiçbir şey değilmiş gibi dağıldığını hissetti ama çoktan kapıdan çıkmıştı.

Çimenlikten çıkıp caddeyi geçene ve arabanın kapısına çarparak durana kadar koşmayı bırakmadı, Bandit o kadar yakındı ki neredeyse patilerine basacaktı. Arabanın üzerindeki büyüler onların varlığını hissedince uğuldadı ve yol verdi.

Haydut ona havlıyordu, sesi gecenin karanlığına gömülmüş sokakta yankılanıyordu. *Aç şunu! Aç şunu!*

"Deniyorum!" Kapıyı açtı, neredeyse kolu koparıyordu. İçeri girdi, kafasını kapıya vurdu ve kapıyı çarparak kapatmadan önce Bandit'i kucağına çekti.

Büyüler arabanın üzerinde dalgalanıyordu. Darien hayatında bir kez olsun midesinin bulanmasına, kollarının ürpermesine, tüylerinin diken diken olmasına aldırmadı. Büyüler güvende oldukları anlamına geliyordu.

O iblis... yeniydi. Hiçbir kitapta yer almayan bir başka bilinmeyen. Pek sık dua etmezdi ama direksiyonun arkasında nefes nefese oturup Bandit'i sıkıca tutarken, o şeyin buraya girmemesi için dua etti.

Bandit genellikle Darien'in gölgesinde kalmayı tercih ederdi ama dakikalarca onun kucağında oturdu, pençeleri Darien'in omuzlarındaydı. Birlikte nefes nefese eve bakıyorlardı. Eski yapı sessiz ve hareketsizdi, az önce yaşanan kaostan eser yoktu, sanki hiç yaşanmamış gibiydi.

Darien gözlerini evden ayırdı ve Bandit'e baktı. Bandit de ona baktı, köpek o kadar yakındı ki burunları neredeyse birbirine değecekti.

Darien, "Şimdi yakalama oynamak ister misin?" dediğinde ikisi de hâlâ nefeslerini tutmaya çalışıyordu.

Ethan başını havuzun yüzeyinin altına doğru iterken su Loren'in ağzına doldu ve midesindeki çukura doğru aktı. Tekmeledi ve mücadele etti, klor burnunu ve boğazını yakıyordu. Su sıçradı ve sesler yankılandı, sadece başını yüzeyin üzerine kaldırabildiğinde duyulabiliyordu. Zar zor ve nefes alabilecek kadar değil.

Ethan iki eliyle başının üstüne bastırarak onu tekrar aşağı iterken sesler tekrar boğuklaştı. Su kulaklarını tıkamış, burnunu ve boğazını doldurmuştu.

Etrafında kırk metrelik berrak bir mavi uzanıyordu. Havuzun derinliklerini işaretleyen siyah-beyaz karolar dalgalı ve çarpıktı. Bir rüya gibi parıldıyor, görüntüsü hipnotize ediyordu.

Ciğerleri yanıyordu ve uzuvları güçsüzdü. Kolları suyun içinde gevşek ve yüzer halde asılı dururken, ayakları tutunmak için mücadele ediyor, parmakları sağlam bir zemin arıyordu. Eğer havuzun zeminini itip Ethan'ın tutuşundan kurtulabilirse, tekrar ayağa kalkabilirdi...

İçini bir sessizlik kapladı ve görüşünün kenarları karardı. Tam kaybolmaya başlamışken, Darien'in yüzü zihnine girdi. Kendinden geçip sürüklenirken sadece onu düşündü...

Donuk bir gümbürtü havuzu salladı. Loren kirpiklerinin arasından bir ışık patlaması ve sanki biri havuza boya dökmüş gibi sulandırılmış bir gökkuşağına benzeyen bir renk dalgası gördü.

Halüsinasyon mu görüyordu?

Su itmeye ve itmeye devam etti. Çok ağırdı. Çok ağırdı. Suyun amansız ağırlığı altında tekrar sürüklenmeye başladı...

Ethan bıraktı. Serbest bırakma ani olmuştu ve bunun neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama umurunda da değildi. Sahip olduğu tek boş andan yararlandı ve gözleri ve kasları yanarak yüzeye çıktı. Gri hâlâ görüşünü dolduruyordu, ölüm tehdidi ensesinde soğuk bir nefesti ama o

mücadele etti. Çok mücadele etti ve bir sonsuzluk sonra, boğuk bir nefesle suyun içinden fırladı.

Ciğerlerine şeker gibi tatlı oksijen doldu. Görüşü netleşti ve kalbi yeniden güçlü bir şekilde atmaya başladı ve kısa süre sonra acı dolu bir koşuya dönüştü.

Dallas ve Sabrine havuzun kenarından ona sesleniyorlardı, sesleri histerikti. Ethan ve arkadaşları onları iterek geçiyorlar, sanki peşlerinde bir hayalet varmış gibi koşarak kapıdan çıkıyorlardı.

"Loren!" Dallas suya daldı, vücudu havada kavis çizdi, kanatlarını sıkıca kavradı. Gürültülü bir sıçramayla yüzeye vurdu ve kanatların ek ağırlığına rağmen hızla hareket ederek Loren'in yanına doğru yüzdü. Gözbebeklerinin etrafındaki gümüş rengi aynalar gibi parlıyor, su çenesine çarpıyordu. "İyi misin?" Bir kolunu onunkinin altına koyarak onu su üstünde tuttu.

"Ben iyiyim." Loren'in dişleri takırdıyor, ağzı klorun acı tadıyla dolup taşıyordu. "Sadece beni buradan çıkar. Lütfen."

Dallas onu da yanına çekerek yüzdü. Loren bacaklarını tekmelemek için elinden geleni yaptı ama uzun süredir burada olmaktan ve Ethan ve arkadaşlarıyla savaşmaktan bacakları güçsüz düşmüştü. Elindeki kemikler yanıyordu; hiçbir yerinin kırılmamış olmasını umuyordu.

Havuzun kenarına vardıklarında Sabrine önce Loren'in, sonra da Dallas'ın çıkmasına yardım etti. Loren sudan sürünerek uzaklaştı, zemin avuçlarının altında sert ve inatçıydı. Dallas ve Sabrine yanına gelip kollarını ona doladılar.

Dakikalarca ıslak zeminde birbirlerine sarıldılar, zor nefes alıyor ve titriyorlardı. Loren'in yuttuğu tüm havuz suyu midesini bulandırıyordu.

İlk konuşan Dallas oldu. "Tanrı aşkına burada ne yapıyordunuz?"

"Kanalım parlıyordu." Dişleri takırdarken konuşmak zordu. Dili ısırıldığı için hâlâ acıyordu. "Kendimi... bir şeye çekilmiş hissettim."

Sabrine arkasına yaslanıp gözlerini kocaman açtı. "Lütfen bana bunu Ethan ve arkadaşlarının yaptığı gibi söyle." Titreyen eliyle işaret etti.

Zeminde sanki bir deprem açmış gibi sivri bir yarık vardı. Yüzme havuzunun içinden geçip diğer taraftan çıkmış ve tavana kadar ilerlemişti. Tavan parçalanıyordu. Enkaz suyun içinde yüzüyordu, artık renk ve ışıkla dolu değildi.

Loren konuşmak için ağzını açtı-

Ardından gelen sesi tarif etmenin bir kükremeden başka yolu yoktu. Tüm akademiye doldurdu, gırtlaktan geliyordu ve sağır ediciydi. Bir uçaktan daha gürültülüydü, bir patlamadan daha gürültülüydü.

Kimse nefes almadı. Birbirlerine sarılmış, gözlerini kırpmadan sesin geldiği yöne bakıyorlardı.

Kapıların yanındaki duvarın üzerine düşen silüet ancak bir canavar olarak tanımlanabilirdi. Jilet gibi keskin pençeleri ve sivri omurgasından yükselen uzun orakları olan devasa bir yaratık.

O kapı tek çıkış yoluydu. Kapana kısılmışlardı.

Kanalı tekrar parlıyordu, görünmez iplik onu iblise doğru çekiyordu.

Onu çağıran bu canavar mıydı? Ve eğer öyleyse, neden? "Telefonun nerede?" Dallas'ın sesi davul gibi boştu.

Loren ceplerini yokladı. "Bende değil."

"Al," diye tısladı Sabrine. Kapüşonundan telefonunu çıkardı ve ona doğru itti. "Benimkini al. Çabuk ol." Loren telefonu aldı, parmakları zorlukla işbirliği yapıyordu.

"Darien'i aramanız gerekiyor," dedi Dallas düz bir sesle. Her ikisini de kollarından tutup ayağa kaldırdı. Gölge gittikçe büyüyordu. Yaklaşıyordu. "Hemen Darien'i aramalısınız."

Loren, soyunma odasına doğru ilerlerken Sabrine'in ekranındaki telefon simgesini bulmaya çalıştı.

Darien'in numarasını çevirmeye başladığında omzunun üzerinden baktı ve anında pişman oldu.

Parıldayan beyaz pullarla kaplı kafatasına benzer bir kafa köşenin arkasından çıkarken, etli gırtlaklı bir hırıltıyla titreşiyordu. Yaratığın şekilsiz ağzını çürük ve pürüzlü çift sıra dişler kaplıyordu. Kalın, kan kokulu salyası çenesinden aşağı akarak yere sıçradı ve fayansın üzerinde köpürdü. Alnına itilmiş bir taş vardı; ametiste benzeyen bir taş.

Gözlerini görünce Loren'in kanı dondu. Odadaki azıcık ışığı da emen siyah çukurlardan başka bir şey değillerdi ve etrafları griyle kaplıydı. Her nasılsa cehennem zebanilerinin gözlerinden daha koyu olan bu gözler, Loren'in şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha karaydı.

Ve onda karar kıldılar.

Kanal daha parlak bir şekilde parlıyor, gömleğinde bir delik açmakla tehdit ediyordu. "Onu *hemen* ara Loren!" Dallas böğürdü. Kanalin içinden bir hırıltı yaratığın dişleri. Su birikintileri sıçrayarak soyunma odasına doğru koştular. "*Şimdi! Şimdi! Onu hemen arayın!*"

-

Ne yapacağımız umurunda değil, dedi Haydut. *Ama oraya geri dönmeyeceğim.* Tanıdık neredeyse hiç küfretmezdi. Darien'in bunu yaptığı için, bir babanın oğlunu azarlaması gibi taşaklarını patlatacağını biliyordu. Ama Darien o anda bunu umursamadı.

Haydut'u kucağına aldı ve yolcu koltuğuna oturtmak için arabaya doğru eğildi. "Buradan gidelim ve bir daha asla geri dönmeyelim."

Darien motoru çalıştırdı ve kaloriferi en yüksek seviyeye getirdi. Donuyordu.

Nefesi havada asılı mıydı?

Telefon çalışıyor, dedi Haydut.

Kahretsin. Duymamıştı bile. El yordamıyla cebinden çıkardı ve arayanın kimliğine bakmadan cevap verdi. "Cassel."

"Darien?" Loren'in yumuşak sesi hoparlörden geliyordu, bir daha asla duyamayacağından endişe ettiği bir sestti bu. Adı dilinde titrek bir karmaşaydı, sanki ağlıyormuş ya da...

Korku. Kadının sesinde duyduğu şey korkuydu.

Darien daha dik oturdu, içinde yeni bir adrenalin dalgası dolaşıyordu. Nedenini bilmiyordu ama gözleri malikâneye doğru kaydı. "Neler oluyor bebeğim?" Onu ilk kez çağırıyordu... ne kadar zamandır çağırdığını hatırlayamıyordu bile. İzini kaybetmişti.

"Kapana kısıldık." Fısıltıyla söylenen cümle telefonu titretti ve kanını buza çevirdi. Haydut yolcu koltuğunda dimdik oturuyordu, kasları gergindi, dinlerken kulakları ileri geri gidip geliyordu. "Sabrine ve Dallas benimle birlikte. Okulun yüzme havuzundaki soyunma odasında mahsur kaldık ve nasıl çıkacağımızı bilmiyoruz-"

Tarif edemediği bir ses hoparlörü parçaladı. O kadar yüksekti ki, telefonu kulağından çekti ve kalbi bir taş gibi midesine düştü. "Loren, o da neydi?"

"Burada bir şey var. Bir iblis ya da öyle bir şey-"

Lanet olsun. "Bekle, geliyorum." Telefonu omzuna yaslayarak arabayı sürmeye başladı ve bir U dönüşü yaptı. "Güvenli bir yere git, tamam mı? Tanner'ı aramam gerek ama birazdan orada olurum-"

"Acele et, lütfen-"

"Loren, ne yapman gerektiği umurumda değil, ne pahasına olursa olsun güvenli bir yere gideceksin. Beni duyuyor musun?" Yol akıp gidiyor, sokak lambalarının ışıltısı altlarından geçerken sunroof'tan içeri sızıyordu.

"Seni seviyorum." Bu bir beyandı ve ağzından titrek bir fısıltıyla çıktığında midesine bir tekme yemiş gibi hissetti.

"Yapma." Telefonu kaptı ve sıkıca kavradı. "Bunu yapma, tatlım. Bana yüz yüze söyleyebilirsin." Onu kaybetmeyecekti; ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Telefonu kapattı ve hızlı aramada Atlas'ı buldu. Direksiyonu kırdı, o kadar keskin bir dönüş yaptı ki lastikler gıcırdadı.

"N'aber?" Tanner'ın sesi yarı uykulu gibiydi.

"Beni Angelthene Akademisi'ne sokmanı istiyorum. Blackgate Malikânesi'nden yeni ayrıldım ama hemen oraya gidiyorum."

"Blackgate mi?" Tanner tükürdü. Arka planda çarşafklar hışırdadı, ardından hızlı ayak sesleri duyuldu.

"Sonra açıklarım."

"Sesin yaralı gibi geliyor."

"Önemli değil. Kızların başı dertte." "Darien, bir saniye bekle dostum, yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." İç çekerek itiraf etti, "Muhtemelen. Cehennem Kapısı'nda kimse var mı?" "Max ve Jack yanımda."

"Onları en kısa sürede gönderin ve tuz getirmelerini söyleyin.

Hem de bolca. Anladın mı?" "Anladım. Ve dikkatli ol, olur mu?"

"Her zaman öyleyim."

-

Loren tükenmişti.

Tempus'tan aldığı hediye -her neyse artık- kullanarak yarattığı soyunma odalarının yakınında iki dakika boyunca dondurmayı başarmıştı. İki dakika.

Zar zor yetmişti ama yüzme havuzundan çıkmayı başarmışlardı ve şimdi koşuyorlardı, ayakları yerlere çarpıyor, nefesleri koridorlarda yankılanıyordu. Dallas ve Sabrine sihirli değneklerini çıkarmışlardı ama çoktan tükenmişlerdi, sihirleri tükenmişti. Familiar'ları bile gölgelerinden çıkamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Angelthene Akademisi'nin tehditlere karşı korunmak için tasarlanmış iki kapalı sığınağı vardı, ancak zamanlayıcı ile çalıştıkları için kusurluydular. Zamanında yetişemezseniz, kapılar kapanır ve büyüleri aşmayı başaran tehdit her neyse onunla birlikte okulda kapana kısılırdınız.

Sığınaklardan biri çok uzaktaydı; birkaç kat yukarıdaydı. Zemin katta, kütüphanenin hemen köşesinde bulunan sığınağa gidiyorlardı.

Loren buradan görebiliyordu. İçeride toplanan bazı öğrencileri ve profesörleri görebiliyordu. Dehşete kapılmış yüzler onları izliyordu. Sesler çığlık atıyor, onları cesaretlendiriyordu. Daha hızlı koşmalarını söylüyorlardı. Acele etmelerini.

"Bekle!" Loren bağırdı, sesi yorgunluktan çatırdıyordu. "Lütfen bizi bekleyin." Ama bunun bir faydası olmadığını biliyordu; zamanlayıcı bir kez çalışmaya başladı mı, hiçbir şey için durmuyordu.

Müdür Miles Osborn grubun önüne doğru ilerledi. Ağzını açarak bir şeyler söyledi ama Loren kulaklarına dolan gürültüden hiçbirini seçemedi. Başını.

"Daha hızlı!" Dallas bağırdı, tek kelime taş duvarlara çarptı. Meşaleler ateşli bulanıklıklar halinde yanlarından geçiyordu.

Delici bir kükreme Loren'in sırtındaki havayı parçaladı. Karnı kışından dışarı fırladı, korku damarlarını kapladı.

Sığınağın kapısı kayarak kapanmaya başladı.

Müdür tökezleyerek geri çekildi, kapanan kapının yolundan çıktı, iki yanında duran profesörler de aynı şeyi yaptı.

Onları burada bırakacaklardı. Onları bırakıyorlardı-

"Hayır," diye homurdandı Loren. Kimse onlara yardım etmeyecekti, öğretmenlerin hiçbiri. *Hiç kimse.* Kendini daha hızlı itti, bacak kasları çığlık atıyordu, kalbi patlamak üzereydi. "*Lütfen.*"

Ama sığınağın kapısı çarparak kapandı.

Dallas'ın ciğerlerinden bir öfke çığlığı koptu. Loren'in diğer tarafında Sabrine hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Hiçbiri yavaşlamadı. Sığınaklara doğru koşmaya devam ettiler,

Bir aptalın umuduyla.

Loren yaratığın geldiğini duyabilen tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Herhangi bir çıkıştan ya da pencereden çok uzaktaydılar.

Sığınağın kapalı kapısına doğru savurduğu eliyle kendini yakaladı ve neredeyse sağlam bileğini burkuyordu. Omzunun üzerinden baktı.

Canavar geliyordu. Ve Darien hala burada değildi.

-

Çok fazla zaman geçiyordu. Çok fazla lanet zaman.

Darien Angelthene Sihir Akademisi'nin kapısının önünde volta atıyordu, telefonu kulağına yapıştı. Arka planda tuşlar tıkırdıyordu; Tanner'la yaptığı görüşmenin kesilmediğini gösteren tek ses buydu.

Max ve Jack onun yanında durmuş, duvarların içinde neler olup bittiğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını anlamak için okulu izliyorlardı. Loren ilk yardım çağrısını yaptığından beri ikisi de kızlara ulaşmayı defalarca denemişti ama her girişimleri doğrudan telesekretere düşmüştü.

Buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Loren'in o okulda olduğunu, Tanrı bilir ne ile kapana kısıldığını bilmek...

Akademide telefonun çekmemesinin, araziye kaplayan koruyucu büyüyle bir ilgisi olmalıydı. Şimdiye kadar izinsiz tehdidi algılamış ve kendi sistemindeki açıkları aramaya çalışırken kafayı yemiş olmalıydı.

Darien'i şaşırtan bir başka şey de buydu: bir iblisin okula girmeyi nasıl başardığı. En son böyle bir şey olduğunda, Kuyu kopyası onları iblislere dönüştürdükten sonra bile büyülerin öğrencileri tanınması nedeniyle olmuştu. Ama bu sefer...

Darien daha hızlı adımlarla yürüyor, akademiye sırtını dönmüş, genişleyen şehre doğru eğimli bir şekilde inen yola bakıyordu. Binalar ve otoyollar ışıklarla parıldıyordu; Blackbird 88 Above'u buradan görebiliyordu.

"Darien." Max dikkatini çekmek için onu omzundan itti.

Darien döndü...

Okulu görünce kanı dondu.

Büyü sistemi arızalanmıştı. Renkli dalgalardan ve kadim rünlerden oluşan bir kubbe çıplak gözle görülebilir hale gelmişti, titriyor ve vızıldıyordu

gecenin kalın örtüsüne karşı. Okulun içinde insanlar ılık atıyor, alarm sistemi bangır bangır çalıyordu.

Jack ağızı açık bir şekilde binaya bakıyordu. "Tanner'a acele etmesini söyle!"

"Atlas," diye ısırđı Darien, telefonu o kadar sert kavradı ki neredeyse ezecekti. "Bizi hemen oraya götürmelisin."

"Neredeyse bitirdim." Tuşlar daha yüksek sesle tıkırdadı. Max mırıldandı, "Hadi. Hadi."

Tanner dedi ki, "On saniye kaldı ve çiti aşmak için beş saniyen var. Anladın mı? Büyüler ıldırıyor-"

"Evet, görebiliyorum, ön sıralarda yerimiz var." Renkli rünler bir kaleydoskop gibi dalgalanıyordu; onlara bakarken bile başının döndüğünü hissetti.

Yedi, altı, beş.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diye ekledi Tanner abucak. Dört, üç...

Darien telefonu kapattı. Telefonunu cebine koydu. Ayaklarını iki yana açarak kubbeyi izledi.

İki, bir...

Gökkuşaağı kubbesi kıvılcımlar saçarak kaybolurken kendilerini çitten yukarı fırlattılar. iti tırmanıp diğ er taraftaki çimlerin üzerine indiklerinde zincir bağlantılar takırdadı. Büyü havayı yaktı ama kubbe vızıldayarak tekrar yerine oturduğunda, arazinin yarısını çoktan geçmiş, okulun ön kapılarına doğru ilerliyorlardı. Renkli rünler ve dalgalar karanlık çimlerin üzerinde dans ediyor, onları aydınlatıyor ve bir festivaldeymiş gibi kıyafetleriyle oynuyordu.

Ardından gelen ılık bir kurbana değı l, yırtıcı bir hayvana aitti; yeri titreten ve pencerelerdeki camları patlatan, parçaları çimenlere yağan bir kükreme. Darien'in kalbi o kadar sert atıyordu ki, göğsünden fırlayacaktı.

Kilitli kapılardan geçtiler, tahtalar kırıldı ve koridorlarda koş tular, botları yerleri tokatladı, Familiar'lar yanlarında koş turdu. ılık seslerini, kaçış an ayak seslerini ve kırılan mobilyaları takip ederek birlikte koş tular. Havadaki mum dumanının tonu Darien'e Dallas ve Sabrine'in yarattığı uzak tutmak için sahip oldukları azıcık büyü yü kullandıklarını söylüyordu. Darien, Görüşü'yle bile hiçbir şey göremiyordu, tıpkı o gece Garip İncir'in altında olduğu gibi. Ama iblisi nerede bulacaklarını biliyordu; gürültü olmasa bile, koku tek başına yeterli bir ipucuydu.

"Kokuyu alıyor musun?" Max, Darien'in düşüncesini yüksek sesle dile getirdi.

Bu bir ölüm kokusuydu. Bu dünyadaki hiçbir şeye ait olmayan, çürümüş et ve terden oluşan yoğun bir koku.

O şey kütüphanedeydi; onu duyabiliyordu. Darien daha hızlı koşarken kızları ve nerede olduklarını düşünmesine izin vermedi.

Köşeyi dönüp açık kapılardan geçtiler, ufalanmış taş ve parçalanmış tahta yığınlarının üzerinden atladılar ve- ile yüz yüze geldiler.

Gıcırdayarak durdu, Max ve Jack de aynısını yaptı. Odanın uzak duvarının yanında Loren, Dallas ve Sabrina vardı. Yaralı ve pislerdi ama tanrılara şükür hayattaydılar. Ve önlerinde duran, kapılara giden yolu kapatan, Darien'in o güne kadar gördüğü en korkunç yaratıktı.

Jack, "Bu da ne böyle?" diye bağırdığı sırada Maximus, "Sikeyim," *diye* homurdandı. Her durumun bir iyi tarafı vardı ve bu sefer Max ve Jack'in de bu canavarı görebiliyor olmasıydı. Belki de o kadar da deli değildi.

Darien büyüünü çağırırken gözleri karardı ve sistemindeki Stygian tuzu depolarına daldı. Tek talimatı "Öldür onu," oldu.

Bu şey onun kamyonundan daha büyüktü. Kemik kadar beyazdı ve dört ayak üzerinde yürüyordu, başı tüysüzdü, sırtı ölümcül dikenlerle kaplıydı. Gözleri kafatasına benzeyen yüzüne gömülmüş iki siyah çukurdu ve dişleri sivriydi - iki sıra halinde. Darien'in Şeytanın Avukatı'nda gördüğüne yemin ettiği şeye tıpatıp benziyordu.

Ama bunu daha fazla düşünmeye fırsatı olmadı, çünkü onlara doğru hamle yapıyordu.

Darien'in büyüü yerine oturdu ve duman gibi bir duvar yaratığının saldırısını savuşturdu.

İblisin çivili kuyruğu bir kırbaç gibi savruldu ve kalkanına öyle bir güçle çarptı ki büyüü neredeyse bozulacaktı ve o da bozuldu. Dişlerini gıcırdatarak ve şakaklarında boncuk boncuk ter biriktirerek kendini tuttu.

"Onunla kızların arasına gir!" Darien Max'e bağırdı, o da hemen ileri atılıp yerde kayarak iblisin yanından geçti ve ölümcül kuyruğunun bir hamlesini daha kıl payı kaçırdı.

Blackgate'te olanlardan sonra Darien'ın bu şeyi nasıl öldüreceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama elindeki tüm kozları tüketene kadar bunu öğrenmenin bir yolu yoktu.

Bu yüzden bir silah kaptı ve ateş etmeye başladı, sihrini ihtiyaç duyduklarında kullanmak üzere sakladı.

Yaratık bir kükreme sesi çıkardı, kurşunlar isabet ederken başını eğdi ama delip geçmedi. Mermiler vücudundan taş gibi sekiyor ve çok az hasar veriyordu.

Darien küfretti ve silahı bir kenara fırlattı. Strangler Fig'in altındaki iblise yaklaştığı kadar yaklaşması gerekecekti. Bu da kalkanını indirmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Yaratık ona doğru dalışa geçip büyü duvarına çarpana kadar bekledi. Kalkan çatırdadı ve püskürdü, büyü zıpladı ve iblisin bedenine kara elektrik ve yoğun duman gibi çarptı. Darien bunu nasıl görebildiğinden emin değildi; cehennem büyüğü her zaman görünmez olmuştu, Görü'yle bile.

Darien duvarı indirdi ve kemerinden bir bıçak çıkararak duvara doğru koştu.

Yaratığın sırtına, tam başının arkasına sıçradı. Yaratık onu üzerinden atmaya çalışarak bir o yana bir bu yana savruldu. Homurdandı ve tutundu, gözleri Görü'yle kararmıştı ama bu şeyin aurasını göremediği için tamamen kör olmuştu. Şans eseri, her biri neredeyse ön kolu kadar uzun olan omurgasından çıkan dikenlere saplanmadı ve bıçağı o şeyin boynunun arkasındaki yumuşak deriye sapladı.

Sadece, içine işlemiş *olmalıydı*. Bunun yerine, taş kadar sert ve aşılmaz bir etle karşılaştı, saldırının gücü kolundan omzuna doğru yankılandı ve beynini kafatasında salladı.

Yaratık onun şaşkınlığından faydalandı ve güçlü bir kükremeyele onu sırt üstü yere çarparak fırlattı. Birdenbire üzerine çıkmış, devasa pençelerini başının iki yanına geçirmişti. Darien'in o güne kadar duyduğu en yüksek ses ciğerlerinden çıkarken, çürüyen diş etleri nabız gibi atarak boğazına yapıştı.

Darien onu açık çenesinden yakaladı. Dişler parmaklarını parçaladı ve kendi kanı ceketinin kollarının altına damladı. "Biraz yardım edin!" diye bağırdı, yaratığı geri çekerken kolları titriyordu.

Ve sonra Max oradaydı, yaratığın ayak bileklerinin arkasındaki, dünya dışı derisinin en ince olduğu yerdeki tendonları kesiyordu.

Acı içinde böğürerek geri çekildi. Max'e kuyruğunun bir kırbacıyla vurdu ve Max ile Grim bağırışlar ve acı içinde bir kitaplığa doğru uçtular.

homurdanıyor, etraflarında tahta ve kağıtlar patlıyor.

Darien bir pençe darbesinden kaçarak yuvarlandı. Ayağa fırladı ve koşmaya başladı, Bandit hemen peşindeydi. İblis her adımında yeri sarsarak onu kovalamaya devam etti. Sonunda, büyüünü tekrar yerine yerleştirebildi ve yarım saniye sonra harekete geçseydi ölümcül olabilecek bir başka darbeden onu korudu.

"Jacky nerede?!" Darien bağırdı.

Arkasındaki kütüphane kapısından Jack'in sesi yükseldi. "Al bakalım." Darien'e bir şey fırlattı; Darien, bir nesnenin bulanıklığının geçmesine izin verecek kadar uzun süre büyüünü bırakmak zorunda kaldı. Onu yakaladı ve Jack'in ona bir alev makinesi fırlattığını fark etti. "Yak şu pisliği," dedi Jack.

Darien yaptı. Alevler zemini boydan boya kapladı ve yolunun üzerindeki mobilyaları ateşe verdi. İblis öfke ve acı içinde böğürerek kütüphanenin en uzak köşesine çekildi ve gözlerini sıcağa karşı kapattı.

Max'in cehennemden tökezleyerek uzaklaştığını gören Darien lanet okudu.

Max ateşten korkardı.

Ama bunu yapmak zorundaydılar.

"Orada dur!" Darien bağırdı. Alev makinesini Jack'e fırlattı ve "Yakmaya devam et," dedi. Elini cebine attı ve üzerinde taşıdığı tek el bombasını çıkardı; Tazılarda bile çok nadiren kullanılan bir son çare silahıydı bu. Kızlarla ilgili olarak Max'e "Onları koru" talimatını verdi.

Darien büyüünü topladı, kalkanı güçlendirmek için kan dolaşımındaki son tuzları kullandı - siyah ve parıldayan, gücünün gücü yanında duran Bandit tarafından ikiye katlandı - kendisi ve Twitch'in yardımıyla kendi duvarını oluşturan Jack'in etrafında, büyüü hala Max'inki gibi görünmezdi.

Loren, Dallas ve Sabrine artık Max tarafından korunduğu için Darien pimi dişleriyle çekip fırlattı.

Bir an sessizlik ve durgunluk oldu. Darien çömeldi, kollarını başının üzerine koyarak kendini destekledi.

Ve sonra oda bir patlama ve ateş patlamasıyla patladı, parlak ısı patlaması onu geçici olarak kör etti.

Binanın üzerindeki büyüler tavanın çökmesini engelledi ama kütüphanedeki diğer her şey alevler içinde kaldı ve parçalara ayrıldı; iblis de öyle. Kemik ve yanmış et parçaları etraflarına yağdı ve yerde yuvarlandı.

İlk ayağa kalkan Jack oldu. Canavardan geriye kalanlara inanamayarak baktı ve sonra sadece Jacky'nin yapabileceği neşeli bir sırıtış attı. "Hay sikeyim. Bu gerçekten işe yaradı."

Loren'in kalbi yavaşlamadı. Etrafına, kütüphanenin yıkımına bakarken boğazında bir yanma hissetti.

İblis, yere saçılmış yanmaya devam eden et ve kömürleşmiş kemik parçalarından başka bir şey değildi. Bu korkunç manzara safranın boğazından yukarı tırmanmasına neden oldu ve dilinin üzerine sızarak midesini bulandırdı.

Bu gece ucuz atlatılmıştı. Darien, Max ve Jack tanrılara şükürler olsun ki çoğunlukla zarar görmemişlerdi. Ama tek bir canavarı öldürmek için üçünün ve Familiar'larının bir araya gelmesi gerekmişti. Bunun gerçekliği ona pek iyi gelmedi ve kendini tekrar kusmak isterken buldu.

Sıkılmış dişlerinin arasından zorlukla nefes alarak eğildi ve ellerini dizlerine dayadı. O sinir bozucu yıldızlar tekrar görüş alanına giriyordu ve kolu yanıyordu, dövmesi bir imdat sinyali veriyordu.

Darien taşları, yanmış tahtaları ve vücut parçalarına benzeyen şeyleri tekmeleyerek ona doğru ilerledi. Bunlara odaklanmamaya çalıştı. Adımlarında hafif bir aksama vardı ama bunun dışında zarar görmemiş görünüyordu.

"Loren." Bu zengin ses dizlerinin bambaşka bir şekilde zayıflamasına neden oldu. "Tatlım, iyi misin?" Doğrulmasına yardım etti ve onu kollarının arasına aldı, sıkıca sarıldı, onu her zamanki gibi sevdi, sanki geçen hafta sonu onu terk etmemiş gibi, sanki aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi, sanki eşyalarını alıp ona sağladığı evi terk ederek kalbini ezmemiş gibi. "Yaralandın mı?" Güçlü eller sırtını rahatlatıcı daireler çizerek ovuşturdu. "Bana neyin acıdığını söyle, tatlım." Oh, bunu nasıl da özlemişti.

Gıcırdayan dişlerinin arasından "Ben iyiyim," dedi. Kollarını ona sararken gözyaşları gözlerini yaktı, parmakları deri ceketinin içinden kaslı sırtını kazıyordu, şimdiye kadar onun tarafından tutulmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu, aralarına giren mesafe yüzünden ondan nefret etmediğini bilmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Açgözlülükle nefes aldı

Teninin, giysilerinin, her zaman kullandığı erkeksi kolonyanın kokusu onu bir an için onun arabasına ilk kez bindiği zamana götürdü. "İyi misin?"

"Benim için endişelenme." Bir elini saçlarında gezdirdi, yüzü saç tellerine gömüldü. Onu içine çekiyordu, tıpkı onun da kendisini içine çektiği gibi, sanki bir daha asla bu şansı elde edemeyeceğini düşünmüş gibi. "Benim için endişelenme."

Jack ve Max, Dallas ve Sabrina'i kontrol ederken uzun süre ona sarıldı. Darien'in vücudu onunkine sıkıca bastırıldığında, kalbinin yavaşlaması uzun sürmedi. Midesindeki o hastalıklı his kayboldu ve Darien'in kollarında eridi, geceki olaylarla ilgili tüm endişesi geçmişte, tam da ait olduğu yerde kayboldu.

Ama sonra Darien'in kolları gevşedi. "Loren." Sesinde, kollarındaki tüyleri diken diken eden o derin ve tehlikeli ton vardı. Bu, belirli insanlar ve durumlar için ayırdığı türden bir sestti. "Neden ıslaksın?" Saçından bir tutamı parmaklarının arasına aldı ve burnuna götürerek kloru içine çekti. Aldığı başka kokular da olduğunu anlamak için cehennem zebanisi olmasına gerek yoktu. Yüzüne yayılan vahşi cinayet ifadesi, bir kısmı kendisine ait olmayan kanın metalik kokusunu ve terin tuzunu tanıdığını gösteriyordu. Bir adama ait olan ter -üç kişiye ait olan ter. Darien, "Burada ne oldu?" diye ısırdığında kalbi yeni bir depara kalktı.

"Önemli bir şey değil." Ama bunu çok hızlı söyledi ve o zaman adam hırkasındaki yırtığı fark etti.

Bileğini yakaladı ve kolunu dirseğine kadar itti.

Fildişi rengindeki teninde çürükler vardı. Büyük mor çürükler ve kesikler kolunun her tarafına yayılmıştı.

Kadın geri çekilmeye çalıştı ama Darien onu bırakmadı. "Düştüm, Darien," diye sıçradı. "Göründüğü gibi değil."

"Bunlar düşme çürükleri değil Loren, bunlar lanet olası el izleri." Çelik mavisi gözleri ona dikilmişti, yüzündeki ifade kesecek kadar keskindi. "Bunu sana yapan şerefsizler nerede?"

Ama bunu öğrenmeye fırsatı olmadı, çünkü bir erkek sesi duvarlara çarparak gürledi. "Sen!"

Loren döndüğünde Müdür Miles Osborn'un hışımla odaya girdiğini gördü. Diğer iki öğretmen de onunla birlikteydi, korku ve şaşkınlık içinde mırıldanıyorlardı

Kütüphanenin enkazını ve ortasında duran, toz ve kanla kaplı üç avcuyu gördüklerinde.

Osborn aralarını işaret etti. "Buraya nasıl girdin?" Darien Loren'e "Sonra," dedi, gözlerindeki ateş hâlâ parlıyordu. Bıraktı. Bunu yapmakta isteksiz olduğunu belli edecek bir şekilde onu süzdü ve müdürün yüzüne döndü. "Sanırım bir teşekkür borçluyuz."

Osborn alay etti. "Okula zorla girdiğiniz için mi?" Tekrar Darien, Jack ve Max'i işaret etti. "Siz çocuklar yüceltilmiş suçlulardan başka bir şey değilsiniz."

"Az önce senin değersiz taşaklarını kim kurtardı!" Jack kollarını iki yana açarak haykırdı.

"Etrafınıza bakın," diye azarladı Darien. "Eğer biz ortaya çıkmasaydık, bu üç öğrenci şu anda ölmüş olacaktı, beni anlıyor musun? Onlar ölmüş olacaktı ve okulunuz MPU'ya hesap verecekti, o da büyük olasılıkla öğrencilerinizi neden sığınakların dışına kilitlediğinizi anlamak için bir soruşturma yürütecekti."

Darien'in sözlerinin yankısı uzaklaştığında, geriye sessizlik, hissedilecek kadar kalın bir sesin ani yokluğu kaldı.

Osborn'un sonraki sözleri acınası bir zayıflıkla çırpındı. "Zamanlayıcı ile çalışıyorlar-"

"Umurumda bile değil. Öğrencilerinizden herhangi birinin başı beladaysa, kendi hayatınızı tehlikeye atmak anlamına gelse bile, müdür olarak onlara güvenli bir yere kadar eşlik etmekle yükümlüsünüz. İblisin biri tesislerinizde cirit atarken korkaklar gibi sığınağınızda saklanamazsınız."

Loren, yaptığı hatanın gerçekliği ortaya çıktıkça Osborn'un yüzündeki buzların çözüldüğünü görebiliyordu. Yeni bir müdür tarafından yapılan zararlı bir hata, işine mal olabilecek türden bir hata.

Darien, ölümcül bakışlarını öğretmenlerin üzerinde gezdirerek sözlerini şöyle tamamladı: "Ve burada onları koruyarak sorumluluklarını yerine getiren hiç kimseyi görmüyorum. Bizden başka kimse yok - sizin yüceltilmiş suçlular dediğiniz adamlar."

Sessizlik yeniden başladı.

Profesör Griffith ilk öne çıkan oldu. "Belki de yanlış bir başlangıç yaptık."

Max hırladı, "Söyleyeceğim amına koyayım."

Max'in ses tonuna rağmen Griffith yumuşak bir sesle konuştu. "Size teşekkür etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Paranızı istemiyoruz," dedi Darien. "İstedığımız şey, bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğinize yemin etmeniz."

"Elbette." Griffith başını salladı, diğer profesör de -büyüler öğreten bir adam- başını salladı.

Müdür Darien'i değerlendiriyordu, yüz ifadesi korku ve hayranlık arasında bir yerde sıkışmıştı. "Soran olursa, seni biz çağırdık." Gözlerindeki yalvaran bakış gün ışığı gibi ortadaydı. "*Bunu benim için yapabilir* misin?" der gibiydi.

Darien'in dudakları kenarlarından yukarı doğru seğirdiğinde Loren kendini uzun süre o ağza bakarken yakaladı. Keskin bir baş hareketiyle onayladı. "Bizi siz çağırdınız," dedi.

"Güzel," dedi Osborn, rahatlamış görünüyordu. "Harika. Bunu temizleyeceğiz. Sen çıkabilirsin."

Darien, Osborn daha konuşmasını bitirmeden Loren'in yanına dönmüş, onu ve emir anlamına gelen sözlerini tamamen göz ardı etmişti. Yüzünü ellerinin arasına aldı, başparmaklarıyla Loren'in yanaklarındaki kan ve kir olduğunu tahmin ettiği şeyi sildi. Eli hâlâ yanıyordu ama artık bir yerini kırmadığını düşündürecek kadar hafifti.

"Darien," diye mırıldandı. "Ben iyiyim."

"Seni boğmaya çalıştılar." Lanet olsun, çok iyiydi. "Başka ne yaptılar?" Kız başını eğmeye çalıştığında, adam başını eğdi ve kızı kendisine bakmaya zorladı; gözlerinin mavisi, mürekkep rengi kirpiklerinin saçaklarına karşı parlıyordu. "Başka ne yaptılar?" diye tekrarladı.

"Hiçbir şey."

"Sana dokundular mı?" O alev alev yanan gözler kızın her yerini tarıyor, bir hasar olup olmadığını araştırıyordu. "Loren, eğer biri sana dokunduysa, vücudundaki her kemiği kırarım-"

"Hayır!"

"Bana yalan söylüyorsun."

"Değilim!" diye tısladı, sözlerini sessiz tutmaya dikkat ediyordu. Profesörler göz ucuyla onu izliyordu, belli ki bu değişim hakkında ne düşüneceklerini bilmiyorlardı. Loren ısrar etti: "Darien, sorun istemiyorum, tamam mı? Burada benim okulumdan bahsediyoruz. Sadece derslerime devam etmek ve bunların hiçbirini hatırlamak zorunda kalmamak istiyorum." O çocuklar buna değmezdi, olan biten her şeye rağmen.

İhtiyacı olan son şey de Darien'in okulda olay çıkarıp imparatorun dikkatini çekmesiydi.

"O kadar kolay değil." Ama durdu, çünkü kızın gözlerinin parladığını görebiliyordu. Ağzı titredi ve onun acısını görmenin adamın damarlarındaki buzları eritmesini, ifadesindeki öfkenin isteksiz bir sakinliğe dönüşmesini izledi. "Peki," diye ısırdı. "Bu gece bunu unutacağız."

"Teşekkür ederim."

"Ama bir daha bir şey denerlerse bana söylemelisin, beni anlıyor musun? Benimle hala konuşmuyor olman umurumda değil, eğer sana bakarlarsa, bunu duymak istiyorum."

"Darien-"

"Bana söz ver, yoksa bir daha asla yanından ayrılmam ve kim olduğunu bulana kadar bu okuldaki her öğrenciyi öldürdüğüm için beni kefaletle hapisten çıkarmak zorunda kalırsın." Tehdit kendisine yönelik olmasa da, Loren omurgasından aşağıya doğru bir ürperti hissetti.

"Söz veriyorum." Ama adam ona inanmış gibi görünmüyordu, o yüzden hararetle tekrarladı, "Söz veriyorum, Darien."

Darien onu bıraktığında, kütüphane kapısının dışındaki koridoru dolduran öğrenci kalabalığını gördü. Yüzler içeri baktı ve çılgınca fısıldaşmalar başladı, bu da müdürün kütüphaneden çıkıp öğrencileri evlerine geri yönlendirmeye başlamasına neden oldu.

Öğrenciler arasında Loren, Klay'i gördü. Onu izliyordu. Gözleri suçlama dolu soğuktu, ağzı sert bir onaylamama çizgisine oturmuştu. Onu görünce Loren geçici olarak Darien'in tam karşısında durduğunu unuttu, hâlâ o kadar derin bir endişeyle ona bakıyordu ki kalbi kırıldı.

Ve sonra adam sessizce "Bu daha ne kadar sürecek?" dediğinde kalbi daha da kırıldı.

Gözlerini kırıştıtarak ona baktı. "Bu ne kadar sürecek?"

Soru, ellerinin iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmasına neden oldu, dövmelemler parmak eklemleri boyunca uzanıyordu. "Tanrı aşkına Loren, burada çıldırmak üzereyim. Bana üzerinde çalışabileceğim bir şey ver, seni görebileceğim bir tarih ya da başka bir şey, bilmiyorum." Nefes alış veriş düzensizleşti. "Eskiden olduğumuz şeye geri dönebilecek miyiz?"

Gözleri tekrar Klay'e kaydı. Hâlâ onu izliyordu, gözlerindeki tehdit açıktı. Bir telefon görüşmesiyle imparator harekete geçecekti. "Darien, henüz

hatta bir hafta oldu-"

"Diz çökmemi mi istiyorsun? Yalvarmamı mı istiyorsun, öyle mi?
Çünkü yapacağım. Senin için sürüneceğim."

Griffith artık izlemiyormuş gibi bile yapıyordu; düpedüz bakıyordu, diğer profesör de öyle. Jack ve Max de Dallas ve Sabrina'in yanında durmuş onları izliyorlardı. Hatta Familiar'ları Twitch ve Grim bile bakıyordu.

Loren boğazındaki, gözyaşlarına boğulmadan önce saniyeleri kaldığını söyleyen o yoğun hissi yuttu. "Bunu istemiyorum-" "O zaman ne istiyorsun, Lola? Biliyorum, bu flört işinde oldukça yeniyim, ama nasıl olup da bir gün bir yere yapışıp kalabildiğimizi anlamıyorum. Kalendae'den sonra birbirimizle neredeyse hiç mesajlaşmadık."

"Yapamam-" Kelimeler yine takıldı, o aptal büyü yüzünden hareketsiz kaldı. Kaşları havaya kalktı. "Neyi yapamazsın?"

"Bana birkaç gün daha verin."

"Birkaç gün daha," diye tekrarladı kuşkuyla. Gözleri kapandı, burun delikleri genişledi. Gözlerini yeniden açtığında simsiyahtı. O iblisi öldürdükten sonra bile, o korkunç Dalgalanmalardan biri onu pençesine almıştı. "Birkaç gün sonra mucizevi bir şekilde benden nefret etmeyi bırakacak mısın?"

Tekrar söylemeye çalıştı, büyüünün etrafında konuşmaya çalıştı. Ama sesi boğazında düğümlendi ve mırıldanamadı bile. Boğuk boğuk ve acınası bir fısıltıyla söyleyebildiği tek şey, "Gaven'dan korkuyorum," oldu. Aklına gelen en iyi bahane buydu; Klay babasına ispiyonlayarak her şeyi mahvetmeye karar vermeden önce onu buradan sağ salım çıkarmanın tek yolu buydu. Klay, hala izliyordu, aptal herif, yüzü kısmen evlerine dönmeyi reddeden öğrenci gruplarının arkasına gizlenmişti.

Darien onu inceliyordu. "Gaven'dan korkuyorsun."

Kız yutkundu. "Evet."

"Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin seni incitmesine izin vermem, tatlım." "Mesele o değil."

Gözlerindeki siyahlık derinleşiyor gibiydi, eğer bu mümkünse. Kaşları çatıldı, çenesinde bir kas seğirdi. "Olan biten çok şey var Loren. Sana anlatmak için can attığım bir sürü şeyle uğraşıyorum ama sen benimle konuşmuyorsun ve senden uzak kalmak beni öldürüyor."

korumam gerekirken-" Aniden durdu. Derin bir nefes aldı. "Senin için endişeleniyorum," diye nefes aldı.

"Ben iyiyim."

"Başın belaya girerse bana söyleyeceğine söz veriyor musun?"

"Evet, Darien."

"Peki sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye ısrar etti. "Şu anda burada duruyorum, değil mi?" Eliyle kendini işaret etti. "Tek parçayım." Tekrar, "Ben iyiyim." dedi.

Sözlerinin gerçekliği kafasına dank etmiş gibiydi ve yüzündeki sert ifade ona ne düşündüğünü söylüyordu: ona kötü bir şey olduğuna inanmakla hata ediyordu. Ondan kendi isteğiyle uzak duruyordu, zorlandığı için değil, başı belada olduğu için değil.

Sanki biri kalbine bir bıçak saplamış, bıçağı o kadar derine sokmuştu ki bıçak sırtından fırlamıştı.

Darien ısırıldı, "Gitmeliyim." Kız başka bir şey söyleyemedi oradan uzaklaştı.

Gözyaşları gözlerini yaktı ve ciğerleri o kadar çok acıdı ki ellerini tekrar dizlerine dayamak zorunda kaldı.

Klay'den nefret ediyordu. İmperator'dan nefret ediyordu. Bunu yapmaya zorlanmasından ve henüz bir yolunu bulamamış olmasından nefret ediyordu.

Darien durduğunda birkaç metre uzaktaydı. Başını arkaya eğerek yanık tavana baktı, sırtı ona dönüktü. Darien'in sık sık yaptığı gibi, ne yapması gerektiği konusunda kendisiyle savaşıyor, arzusunu ona duyduğu sonsuz saygıyla tartıyor gibiydi.

Sonra geri döndü ve geri geldi.

Ellerini dizlerinden çekip dik durmasına yardım ederken boğazından bir hıçkırık yükseldi.

"Seni seviyorum," dedi. Kelimeler güçlüydü ama yine de sadece Darien'in başarabileceği bir şekilde nazikti. "Seni seviyorum ve korkuların geçerli, tamam mı?" Kızın yüzünü tekrar ellerinin arasına aldı. "Tüm bunları düzelteceğim, söz veriyorum. Düzelteceğim ve sonra eve dönebilirsin." Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi ve gözleri duyguyla doldu, siyahlık geçici olarak kayboldu. "Eğer... eğer hâlâ buranın senin evin olmasını istiyorsan." Sözlerindeki soru

Bağırsaklarına inen bir yumruk gibiydi ve acıdan neredeyse iki büküm oluyordu. "Öyle mi?"

"Elbette." Kelimeler içinden kopup gelen bir çığlıktı ve aniden göremez oldu.

Başını salladı. "Tamam, tamam. Tamam, harika." Gözleri dudaklarına kaydı. "Seni öpebilir miyim?"

İnişli çıkışlı bir baş sallama hareketi yaptı.

Yüzünü kendi yüzüne çekti ve onu dudaklarından öptü, gözyaşlarının tuzu dudaklarıyla kendi dudakları arasında akıyordu. Geri çekildiğinde, cevaplar için çaresizce onu tekrar inceledi.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı. "Gitmemi istemediğini hissediyorum ama gitmemi *söylüyorsun*."

"Kafam karıştı." Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı.

Bunlar onun sözleri değildi.

"Kafam karıştı." Onun Özellikler sertleşti. "Ne yap sen ortalama Kafan mı karıştı?"

"Senin hakkında değil."

"Kafam karıştı."

"Birkaç gün konuşuruz, tamam mı?"

"Bebeğim, lütfen-"

"Dare," diye seslendi Jack, sesi onları çok erken ayırdı. Darien kıpırdamayınca Jack sert bir ıslık çaldı. "Kaçma zamanı." Odaya koşuşturan dedektiflere ve polisler işaret etti. Müdürün yatakhanelerine dönmeleri yönündeki kesin talimatına rağmen öğrenciler hâlâ gruplar halinde oyalanıyordu.

Darien gözyaşlarını sildi ve onu bir kez daha öptü, dudaklarının hafifçe onunkilere değmesi vücudundaki her kemiğin daha fazlası için yalvarmasına neden oldu. "Bunu bir daha yapamazsam diye," diye fısıldadı, nefesi ağzını yelpazeleyerek.

Sonra onu bıraktı ve uzaklaştı, Jack ve Max yanlarındaydı.

Bandit ona, onu en az Darien kadar özlediğini gösteren bir bakış fırlattı, kırılmış kuyruğu bütün bu geceyi çok daha kötü hale getirecek şekilde sarktı.

Loren hayatı boyunca hiç o andaki kadar yalnız hissetmemişti, Darien'in uzaklaşmasını, onu görmemek için uydurduğu berbat bahaneyi tamamen kabul etmesini izlemişti. Ama daha da acısı, *onun* nasıl hissettiğini bilmektir. En azından o

Ŗu anda olan biten her hikâyenin tüm yönlerini biliyordu ama o... onun hikâyesi hakkında hiçbir Ŗey bilmiyordu.

Karanlıkta tutuluyordu ve bu yüzden onun uzaklaştığını hissedebiliyordu ve ışığı geri getirmenin bir yolunu bulmadan önce onu bu karanlıkta kaybetmekten korkuyordu.

Angelthene Akademisi'nde olanlardan sonra Darien ukur'a gitmeyi planlamıştı. Şu anda gittiği yer orasıydı; kanı öfkeyle dolup taşıyor, kalbi göğsünde paramparça olmuş bir buz parçası gibi, aldığı her nefeste acıyordu.

Ancak terk edilmiş deponun kendisini beklediği isimsiz sokağa yaklaşırken ve keskin kulakları içeride toplanmış olan kalabalığın belli belirsiz tezahüratlarını algımlarken, son saniyede rotasını değiştirdi ve direksiyonu kırdı.

Keskin bir U dönüşü yapıp ıssız sokaklarda hızla ilerlerken lastikler gıcırıyor, araba altlarından geçerken cıva buharlı sokak lambalarının yeşil parıltısı deri koltukları patlatıyordu. Karanlık sokaklarda iblis gözleri parlıyordu ve tek tük vampirler gecenin gölgesinde zar zor görülebilen yüksek binaların üzerinde süzölüyordu.

Saatinin her iki ibresi de on ikinci saati gösteriyordu. Şehir gecenin renkleriyle çalkalanıyordu; siyahın, mavinin ve grinin tonları binaların arasına sıkışmış, karanlık ışık havuzları grafitili kaldırımlara yayılan LED sokak lambalarının parıltısıyla kavga ediyordu.

Bu cadıların ve iblislerin saatiydi. Uluyan kurtların ve kana susamış yaratıkların saatiydi.

Onun gibi yaratıklar. Kan onu çağırıyordu, cevap vermesi gereken bir ağrı.

Umbra Forumu'nun sisli ışıklarının dolambaçlı Angelthene Nehri'nde parıldadığını görene kadar güneye doğru ilerledi. Su yılanları nehrin derinliklerinde yüzüyor, çamurlu nehir yatağındaki artıklarla beslenirken sırtlarındaki çıkıntılar yüzeyi yarıyordu.

Darien arabayı yavaşlattı, hareketleri o kadar mekanikti ki beyni vücudundan kopmuş gibiydi. Belki de böylesi daha iyiydi - ne yaptığını düşünmesine izin vermemesi daha iyiydi. Eğer çok fazla düşünürse, kendini eve dönmeye ikna etme ihtimali vardı.

Ama artık orada onun için hiçbir şey yoktu, geri dönmek istemesi için hiçbir neden yoktu.

Her şeyin bu kadar çabuk değişmesi ne tuhaf.

Nehrin yanındaki kaldırıma park ettiğinde, bagajdan spor çantasını aldı ve Umbra Forumu'na doğru ilerledi, tezgahlarında ve vitrinlerinde kaçak ve ithal ürünler satan insanların araştırıcı ve dikkatli bakışlarını görmezden geldi, karanlık sokaklardaki duvarları ve çöp kutularını etiketleyen genç büyücüleri görmezden geldi, spreya boyalı kutuları sıvılaştırılmış gaz ve pigment eldivenli eller tarafından birlikte çalkalanırken çınılıyordu. Önünden geçtiği parmaklıklılı kapılar Kan İksirleri ve obsidyen tencerelerde pişirilen Zehir'in katran gibi kokuyordu.

Grafitiyle işaretlenmiş arenaya ulaştığında yaptığı şeyin sonuçlarını düşünmeyi reddetti. Kapı bir kurt adam fedai tarafından korunuyordu ve ona hiç bakmadan geçmesine izin verdi. Bu seferki çok daha az pislikti. Darien, geçen yıl Loren ve Dallas'ı buraya getirdiğinde kendisine o kadar zorluk çıkaran diğer fedaiyle sonunda hesaplaşmaktan çekinmezdi. Kızlara laf atmaktan daha kötü bir şey olsaydı, Darien o kurdu öldürmezdi ama hayatının geri kalanını ölmüş olmayı dileyerek geçirmesini sağlardı.

Deponun içi, sıra sıra dizilmiş bataklık ampulleriyle aydınlatılmıştı ve bu ampuller bankları mavimsi yeşil bir ışıltıyla yıkıyordu. Sarhoş ya da kafası güzel ya da her ikisi birden olan insanlar sendeleyerek yerlerine oturuyor, taşan kırmızı bardaklardan koyu renkli likör döküyor ve binanın gölgeli bölgelerinde ateş ediyorlardı. Mekân ter, kan, ucuz kolonya ve daha da ucuz uyuşturucu kokuyordu.

Casen Martel girişten çok uzakta değildi. Bir grup büyücü, kurt ve vampir arasında konuşurken Darien'in kendisine doğru geldiğini gördü. Kafesli sekizgen platformun yakınındaki ring anonsçusunun megafonla bağıracağı sese bakılırsa, yaklaşık on dakika içinde yeni bir maç başlayacaktı.

Mükemmel.

Kasap'ın dikkati artık Darien'in üzerinde olduğundan, grubun yaptığı konuşma sessizliğe gömüldü ve tüm gözler ona çevrildi.

Darien çenesini Casen'a doğru sallayarak selamlarken diğerlerine aldırış etmedi. "Bir kişilik daha yeriniz var mı?"

Kasap'ın meraklı gülümsemesi hınzır bir sırıtışa dönüştü. "Kahretsin, Cassel. Hiç sormayacaksın sanmıştım. Giyin, gerçekten kanlı olmak üzeresin."

Dövüşler onu sallanan sandalyedeki bir bebek gibi uyutuyordu, şiddet ve kan onun kişisel ninnisiydi.

Chopping Block'un soyunma odasının ortasındaki bankta sırtüstü yatan Darien ölü gibi uyuyordu. Bir dizini yukarı kaldırmış, parmaklarını göğsünde birleştirmişti. Sadece bir kez uyandı - gözlerini açıp etrafını saran mavi ışıklı soyunma odasını görecektik kadar uzun bir süre - sonra tekrar uykuya daldı.

Bir şey onu uyandırdığında tüm zaman ve mekân duygusunu kaybetmişti. Bank, kendisine ait olmayan bir hareketle gıcırdadı.

"Cassel." Bir bot onunkini dürterek homurdanmasına neden oldu.
"Cassel."

Darien gözlerini araladı. Üzerine eğilen erkek yüzünü gördüğünde geri çekildi ve dudaklarından bir küfür döküldü.

Hangi cehennemdeydi?

Kasap'ın yüzü keskinleşti. "Dün gece çok daha iyi görünüyordum, değil mi?" diye şaka yaptı.

"Ha-ha," diye homurdandı Darien, mavimsi ışığı engellemek için bir elini gözlerine siper etti. "Çok komik."

"Sakın bana burada uyuduğunu söyleme." Kasap'ın sözlerini bir kaş çatması kapladı. Etrafına bakındı, dev botlarının lastikleri yerde gıcırıyordu.

"Peki," diye geveledi Darien. "Sana söylemeyeceğim."

"Tanrım, Cassel. Ne zaman böyle bir enkaz haline geldin?" "Doğduğum gün."

"İşlerin bu şekilde yürümediğinden eminim, evlat. Ama karamsarlığına hayranım." Botunu tekrar tekmeledi, bankı sarsacak kadar sertti, adaçayı yeşili boyası şeritler halinde dökülüyordu. "Ayağa kalk, olur mu? Tabii bir saat sonra etrafınızda terli ve kanlı bir grup adamla uyanmak istemiyorsanız." O uzaklaşırken botları duvarlara vuruyordu.

Darien bileğinin altından ona baktığında, ışıklar gözlerini yaktı. "Gündüz dövüşlerine ev sahipliği mi yapıyorsun?"

Casen yüzünü ona döndü, trençkotu sallanıyordu. "Gündüz vakti mi? Saat altı."

Darien başını kaldırdı.

"P.m.?" "Evet, lanet olası akşamüstü."

Oda dönerken Darien başını tutarak doğruldu. Üzerindeki kıyafetlere baktı ve temiz olduklarını gördü. En azından bayılmadan önce düş almıştı ama bunu hatırlamıyordu.

Kasap kapıyı iterek açtığında kapı gıcırdadı.

Darien, "Tekrar dövüşmemi istiyorsan, bir raunt devam edebilirim," diye seslendi.

Casen durakladı, iri bir eliyle kapıyı açmaya çalışıyordu. "Birkaç saate ne dersin? Gece daha yeni başlamışken tüm erkekleri parçalamaya devam edersen çok tahmin edilebilir olabilir."

"Üzgün olduğumu söyledim ama söylersem yalan söylemiş olurum."

Kasap ona hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Birkaç saatliğine siktir git, yer senin olsun."

"Dört gözle bekliyorum." Bu arada yapması gereken bir iş vardı.

O çantayı Gaven'in deposuna geri götürme vakti gelmişti. Ve oradayken biraz daha araştırma yapmayı planlıyordu.

-

"Hiç çıplak fotoğrafı var mı?" Malakai'nin sesi Darien'in dikkatini telefon ekranından ve Loren'in fotoğrafından uzaklaştırdı.

Yine onun kamyonetindeydiler, saatin gece birde değişmesini bekliyorlardı, böylece çantayı Gaven'in deposuna gizlice sokabilecek ve aptal herifin orada başka neler sakladığını görebileceklerdi.

"Ne?" Darien Malakai'ye soğuk bir bakış fırlatarak sordu.

"Elinde hiç çıplak fotoğrafı var mı?"

"Bunu ben bilirim ve sen asla öğrenemezsin." Loren'in ekrandaki muhteşem yüzüne bakmaya devam etti. Kameraya gülümsüyordu, başı hafifçe aşağı eğikti, altın sarısı saçları göğsünün üzerinde dalgalanıyordu. Kendisini fotoğraftan çıkarmıştı; ona Randal'ı hatırlatan o yüze bakmaktan nefret ediyordu. Öte yandan ona... Ona sonsuza dek bakabilirdi. Daha önce onunki kadar tatlı ve güzel bir yüz görmemişti ve hayatı boyunca çok şey görmüştü.

Malakai aracın karşısına geçti ve Darien'in telefonunu elinden kaptı.

Darien kendini aracın diğer tarafına atmak için harekete geçti ama Azrail telefonunu çok uzakta tutuyordu. "Malakai, eğer tek bir tanesine bakarsan

Tanrılara yemin ederim ki, iki elinizi de kıracağım-"

"Tamam, tamam." Telefonunu Darien'e geri fırlattı, o da burnuna çarpmadan yakaladı. "Bunu gerçekten beğendin mi?"

Darien kaşlarını çatarak kendini tekrar koltuğuna bıraktı. "Belki de sadece yarım beyni olan kayıp bar kızlarıyla yatmayı bırakıp etrafındaki insanlara dikkat etmeye başlarsan, sen de önemsendiğin birini bulabilirsin."

Malakai'nin gözleri kısıldı. "Neden yine benimle ve Asp ile dalga geçiyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Çünkü ben öyleyim."

Kapısına yaslanıp dirseğini pencerenin dibine dayayan Malakai, ağzını kapatıp camdan dışarı baktı. "Asp benim için çok iyi." Mırıldandığı kelimeler neredeyse duyulmuyordu ama Darien her birini kaplayan pişmanlığı fark etti.

"O zaman sen kaybedersin." Telefonunu cebine soktu ve aşağıdaki yolda yaklaşan minibüsü izledi.

Saatler değişir değişmez, minibüs uzaklaşırken, kapısını açtı ve geceye adım attı - rekor kıran düşük sıcaklıkta bir başka akşam, nefesi önündeki havada buğulanıyordu.

Operasyon sorunsuz geçti, Yaratık yine binanın köşelerinde nöbet tuttu - Haydut'un sinirini bozacak şekilde - korumaları etkisiz hale getirirken, hiçbirinin arkasını dönüp yüzlerini görmesine izin vermediler.

Sonra deponun kapısını açıp içeri girdiler. Malakai deponun derinliklerine doğru ilerlerken, Darien evrak çantasını bulduğu yere geri koydu, elleri parmak izlerini korumak için siyah eldivenlerle kaplıydı.

"Dare," diye seslendi Malakai binanın öbür ucundan kısık bir sesle. Muşamba kaplı bir kızıağın yanında duruyordu. "Şunu bir kontrol edelim, olur mu?" Muşambayı atarak, Gaven'in kamyonetlerinden birinin arkasında Casa Bira Fabrikası'na taşıdıklarıyla aynı olan siyah kasalardan oluşan bir kızıağı ortaya çıkardı. Artık sağlam koruma duvarları olan bir depoda olduklarından, kasalar gizleme büyüleriyle kaplanmamıştı.

Darien Malakai'ye katıldı ve kasalardan birinin kapağını kaydırды, ahşabın çıkardığı ses binanın içinde dalgalanıyordu.

İçinde mühimmat kutuları vardı. Simsiyahlardı, tek bir tanesi bile işaretli değildi. Birini aldı ve kapağını açtı, ancak içinde cam mermilere benzeyen bir şey buldu, her biri farklı renkteydi, tıpkı gümüş evrak çantalarındaki silindirler gibi.

Malakai onun yanına geldi ve kutunun içine baktı. "Block'taki adamın bahsettiği mermiler bunlar mıydı?"

"Öyle görünüyor." Eğer bunlar iblisleri öldürmek için kullanılan mermilerse, o zaman silindirler de muhtemelen müşterisinin Peçeleri indirmek için kullandığı şeydi.

Ayak sesleri ikisini de alarma geçirdi. Aynı anda döndüler, elleri silahlarına gitti-

Bir de ne görsünler, erkek bir cehennem zebanisi deponun ortasında durmuş, sersemlemiş, ayakları geri geri gidiyor.

"Siktir!" Darien havladı. Mühimmat kutusunu bir kenara fırlattı ve dönüp kaçan cehennem zebanisinin peşinden kapıya doğru koşmaya başladı.

Malakai silahını çekti ve peşinden gitti, üç çift çizme şimdi çimentoyu tokatlıyordu. Malakai birkaç el ateş etti ama cehennem zebanisi hızlıydı. Her birinden kaçtı, kızakların ve evrak çantası yığınlarının arkasına eğilerek Malakai'nin onu kazanan bir atışla vurmasını engelledi.

Darien bir çığlık atarak onu yere düşürdüğünde, adam neredeyse boğucu geceye hala açık olan kapıya ulaşmıştı.

Bir yığın evrak çantasının içine yuvarlandılar ve her şeyi devirdiler. Darien kafasının arkasına birkaç darbe alırken homurdandı, geri kalanlar yere düştü. Adamın göğsüne basıp kollarını dizlerinin altına sıkıştırdı. Darien tam silahına uzanırken adamın burnundan dumanlar fışkırdı.

"Ne oluyor be?" Darien nefes nefese kaldı. Erimiş lav gibi görünen damarlar adamın derisine yayıldı, çarpma anında onu yaktı, gözbebekleri canlı bir kırmızıya döndü. Ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı ve boğazının derinliklerinde sanki ateş püskürtecekmiş gibi parlayan turuncu bir ışık ortaya çıktı.

Malakai yetişti ve kayarak durdu. "Darien, *geri çekil!*" diye gürledi. Darien'i omuzlarından tutup çekerek uzaklaştırdı ve ikisini de kışlarına doğru sürükledi. "O bir bomba!" diye bağırdı. "*O bir BOMBA!*"

"Büyü!" Darien ayağa fırlayarak bağırdı. Bu sefer, *onun* Malakai'yi uzaklaştırmak için dönüp onu deponun derinliklerine doğru iterken, her ikisi de

neredeyse kendi botlarına ve yere saçılmış evrak çantalarına takılıp düşüyorlardı. "Sihir, *sihir!* SIHRINI KULLAN!"

Kalkanlarını son saniyede yerine oturtular, siyah ve gri büyü birbirine karışarak parıldayan bir duvar oluşturdu.

Adam patladı. Onları koruyan büyülerine rağmen, bir ateş ve ışık patlamasıyla ayakları yerden kesildi.

Darien kemiklerini titreten bir gürültüyle deponun tavanına çarptı. Kirişler sallandı ve ışıklar patlayarak tüm binayı karanlığa gömdü. Kasalar ve evrak çantaları paramparça oldu, aura büyüğü havayı gökkuşağı pusuna boyadı.

Nefes alamadan yerçekimi onu tekrar aşağı çekti.

Etrafına yağın cam, kimyasal madde ve enkaz kırıntılarıyla beton zemine çarptı.

Dakikalar geçti. Dakikalar ve hareket edemiyordu, parmağını bile kıpırdatamıyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Duman ciğerlerini doldurmuş ve solunum yollarını tıkayarak onu boğmuştu.

Kulaklarında bir çınlama vardı. Her iki burun deliğinden, her iki kulağından kan damlıyordu. Ağzının tadı bile metalikti ve başını yavaşça kaldırdığında çenesinden akan kırmızı bir havuz gördü.

Üzerine çökmekle tehdit eden sise karşı gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı ve yönünü bulmaya çalıştı.

Cesedin bulunduğu yerde küçük ateşler yanıyordu. Zeminde bir delik açılmıştı ve kapı tam anlamıyla raylarından kopmuş, metal kısmı eğilmişti. Duvarların ve çatının çoğu hâlâ sağlamdı, büyüler tamamen yıkılmalarını engelliyordu. Darien sendeleyerek ayağı kalkarken, her kasındaki derin ağrıya karşı dişlerini sıkarken, ateşler görmesini biraz daha kolaylaştırdı. Her kemikte.

"Malakai?" diye seslendi enkazın içinden topallayarak. Bir an için kendi sesini tanıyamadı, o kadar berbat durumdaydı. Sesi çok uzaklardan geliyordu, kulaklarındaki çınlama neredeyse onu yutuyordu. Her şey parıldayan bir sepya rengiyle kaplanmış, her nesne doygunluğunu yitirmiş ve bulanıklaşmıştı. Depoda sendeleyerek ilerlerken vücudu havada süzülüyormuş gibi hissediyordu. Bu, canlı rüyalar gördüğünde ve yeterince hızlı hareket edemediğinde, tutarlı düşünemediğinde hissettiği duygunun aynısıydı.

Batı duvarının yanında bir çizme gördü.

Sağ ayağı sol ayağından daha fazla sürüklendiği için acı içinde kıvranarak tökezledi ve Malakai'nin kıpırdamayan formundan tahta, kaya ve çarpık metalleri itmeye başladı.

"Sakın ölme," diye soludu Darien. Ama göğsü çok hareketsiz, yüz hatları çok gevşekti. "Ölme, seni aptal pislik."

Azrail öksürdü. Bir elini alnına bastırdı, göğsü bir nefesle titriyordu - hayata bir kez daha vurulmuştu. "Ne oluyor lan?"

"Tanrılara şükürler olsun," diye soludu Darien, ellerini dizlerine dayamak için eğildi. Sanki okyanusun ortasında, fırtınanın sularını parçaladığı bir geminin üzerinde duruyormuş gibi ayaklarının altındaki zemin sarsılıyordu.

"Benden bu kadar hoşlandığını bilmiyordum," diye hırıldadı Malakai bir ciğer dolusu dumanın ardından. Ayağa kalktı, gözlerini şiddetle kırıştırdı.

"Bilmiyorum," dedi Darien. "Ama benim dışımda, bu şehirdeki en sert orospu çocuğu sensin."

Malakai duman ve tozu yüzünden uzaklaştırdı. "Kalkmama yardım et."

Darien onun elini tuttu ve ayağa kaldırdı. Her ikisi de o kadar çok toz ve külle kaplanmıştı ki, yüzleri kanlı ve kömürleşmiş bir halde griye dönmüştü.

"Şey," dedi Darien bir ağız dolusu kan yutarak, "bu planlandığı gibi gitmedi."

"Bunu daha sık yapmalıyız," diye soludu Malakai, ellerini kirli kot pantolonuna sürerken. "Yıllardır uyuduğum en iyi uykuydu." Etrafına bakındı. "Ne oldu böyle?"

Yırtık eldiveninin tersiyle ağızındaki kanı silen Darien cesedin olduğu yere doğru ilerledi, her adımı eskisinden biraz daha kolay atıyordu. Çabuk iyileşme yeteneği için Tanrı'ya şükür. Artık cehennem zebanisinden geriye hiçbir şey kalmamıştı; adamın kıyafetleriyle birlikte vücudu da tamamen parçalanmıştı.

Bir gümüş parıltısı Darien'in gözüne çarptı. Eğildi, sırt kasları kasılırken yüzünü buruşturdu ve patlamış bir borunun altında saklandığı yerden küçük gümüş bir kare aldı. Nesneyi başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıştırarak döndü, hâlâ çömelmiş haldeydi ve Malakai'ye göstermek için havaya kaldırdı. "Kullandığı şey buydu. *Bu* yüzden patladı."

Malakai'nin kaşları birbirine çarptı ve kaşlarından birindeki yaradan kan sızmasına neden oldu. "Takip etmiyorum."

"Bu bir acil durum silahı, tıpkı diğer adamın kullandığı gibi. Kimse seni konuşmadan önce intihar etmenin bir yolu. Ağzında bu vardı ve onu köşeye sıkıştırdığımızda ısırdı."

"Kahretsin." Malakai ellerini dizlerine dayamış, Darien'in hissettiği kadar acı çekmiş ve bitkin görünüyordu. "Sanırım bizim de onu cehenneme kadar takip etmemizi istiyordu, değil mi?"

"Muhtemelen." Gaven'ın kesin talimatı üzerine. Puştun tahmin edemediği ya da belki de endişelenmeyecek kadar ukala olduğu tek şey, bu süreçte tüm değerli hisselerini kaybetmekti.

"Mezar taşında ne yazmasını istiyorsun?" Malakai sordu.

Darien gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Kazınmış gibi. Ne yazmasını istiyorsun?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gaven seni öldürdüğünde."

"Siktir git!" Darien ayağa fırlayarak tersledi. Malakai şeytani bir sırıtış takındı. "Hadi buradan gidelim."

-

Dört saat sonra, Darien Kara Kızılağaç Bölgesi'ndeki yıkılmış depoda duruyordu, Gaven ve adamları etrafını sarmıştı. Gaven, deposunun havaya uçurulduğu ve içindeki stokun yok edildiği haberini alır almaz onu çağırmıştı. Saat birde nöbette olan muhafızlar, Gaven'ın izniyle kafataslarına birer kurşun sıkılmış halde yerde sıra sıra yatıyorlardı. Çimentonun üzerinde, Darien'in botlarına doğru sızan kırmızı su birikintileri vardı.

"Bu bir hatırlatma olsun," dedi Gaven, kanlı eldivenlerini pürüzsüz ellerinden sıyırırken, Darien ve Gaven'in öldürmeye gerek görmediği birkaç adam için, "eğer çuvallarsanız neler olacağını hatırlatsın." Eldivenlerini pantolonunun cebine soktu ve adamlarına bağırdı, "Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum! Bölgedeki bütün kameraları kontrol edin. Ne yapmanız gerektiği umurumda değil, onları bulun ve bana getirin!"

Yarısı hemen ayrıldı, diğer yarısı ise Gaven'den gelecek talimatları beklerken kıpırdamadan durdu. Darien yüzünü ifadesiz tutmaya, hiçbir yere bakmamaya dikkat ediyordu.

-En azından tavana fırlatıldıktan sonra yere çarptığı noktada, kanını temizlemek zorunda kaldığı çimento üzerindeki noktada.

"Ve sen," diye öfkeleni Gaven, topuklarının üzerinde dönerek Darien'le yüzleştii. Gaven onu yakabilecek nefret dolu bakışlarla süzerken Darien çenesini kaldırdı. Bir dakika geçti. Kalan adamlarına "Yakalayın onu," demeden önce gerçekten uzun bir dakika.

Darien hiç vakit kaybetmeden tepki verdi. Büyüsü hem gözle görülür hem de elle tutulur, Gaven'ı ve diğerlerini sersemleten alacakaranlık bir dalga halinde yayıldı. Simsiyah gözleriyle Gaven'ın adamlarını hareketsiz tuttu, onları yerden kaldırdı, böylece ayakları havada işe yaramaz bir şekilde sallanırken, elleri boğazlarına gitti, Darien'in tutuşuyla solunum yolları kapandı, oksijenin her zerresi kesildi.

Darien konuştuğunda sesini alçak ve sert tuttu. "Eğer biri bana en ufak bir şekilde nefes alırsa, Gaven, tanrılara yemin ederim ki hepinizin işini çok hızlı bitiririm. Lanet olası Darien Cassel ile çalışmayı seçtiğini unutmuş gibisin. Bu kararından hâlâ pişman değil misin?"

Üç dakika geçti. Darien'in kafasından saydığı üç dakika boyunca kimse kıpırdamadı ve Gaven'in adamları karaya vurmuş balıklar gibi hava almak için çırpınmaya devam etti. Yüzler morarmış, tırnaklar ete battıkça boyunlar kanıyor, hava almak için çırpınıyorlardı.

Gaven konuştuğunda, sözlerinde bir korku notası vardı. "Bırak onları." Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi.

Ama Darien böyle bir şey yapmadı. "Özür dile," dedi soğukkanlılıkla. Gaven'ın çenesinde bir kas tüylendi.

"Hayır."

"Özür dile," dedi Darien tekrar, sihrinin birçok elini daha sıkı sıkarak. "Dürüstlük seviyem hakkında yapılan imaları hoş karşılamıyorum, Gaven. Burada olanlardan ben sorumlu değilim ve nasıl biri olabileceğimi düşündüğünüzü bir daha asla duymak istemiyorum." Son bir kez, ağzında bir gülümsemeyle, "Özür dile," dedi.

Gaven'ın boğazı tekrar düğümlendi ama Darien bunun diğer duygulardan çok öfkeden kaynaklandığını biliyordu. Gelinciğe benzeyen gözleri havada kukla gibi sallanan zavallı adamlarına kaydı. "Özür dilerim," dedi sertçe.

Darien'in gülümsemesi büyüdü. "Teşekkür ederim." Gaven'in adamlarını bıraktı ve hepsi yere düşerek oksijen için nefes nefese kaldılar.

Gaven'ın bir adım öne çıkacak kadar cesareti kalmıştı, o kadar yaklaşmıştı ki Darien'e sadece birkaç santim uzaklıktaydı. "Kimden gelirse gelsin, kim olduğu umurumda değil,

ve kendini ölü bir adam olarak görebilirsin, Darien lanet olası Cassel." Darien'in adını söylerken dudaklarını dişlerinin üzerinden geriye doğru çekerek alay etti.

Darien gülümsedi. "Eğer o gün gelirse bana neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Gaven onun ceketinin omzunu yumruk yaparak yakaladı ve kendine doğru çekti. "Eğer benimle taşak geçiyorsan Cassel," dedi alçak sesle, "seni kıracağım."

"Gerçeklik kontrolü," diye tısladı Darien, daha yakına eğilerek. O kadar yakındı ki, Gaven'ın kanındaki korkunun kokusunu alıyordu, aurası hareketlerine rağmen korkunun rengiyle titriyordu. "Zaten kırılmış olan birini kıramazsın."

Kendini Gaven'ın elinden kurtardı ve uzaklaştı.

-

"Tanner," diye homurdandı Darien, telefonu kulağına sımsıkı tutarak. Sesini kimsenin, hatta Tanner'ın bile duyamayacağı kadar alçak tutarak, deponun yukarısındaki tepeye park ettiği arabasına doğru aceleyle yürüdü. "Black Alder'daki tüm kamera kayıtlarını kontrol etmeni istiyorum. Hepsini temizle, her birini, benim ve Malakai'nin ya da kamyonumun görüntüsü olmadığından emin ol, hiçbir şey."

"Her şey yolunda mı?"

"Zar zor." Arabasına bindi ve Gaven'in adamlarının hâlâ etrafta kol gezdiği depoya son bir kez baktı. "Bize kadar uzanabilecek hiçbir şey olmadığından emin olana kadar bu karmaşa hakkında daha iyi hissetmeyeceğim."

"Hallediyorum. Ve korkma, tamam mı? Zaten yeterince işin var." Arka planda tuşlar tıkırdadı.

"Denerim."

"İşim bittiğinde seni aramamı ister misin?"

"Elbette. Bu gece Block'ta olacağım, eğer telefonu açmazsam mesaj bırakın, tamam mı?"

"Casen ile buluşma mı?"

Darien tereddüt etti. "Evet," diye yalan söyledi. Casen'la buluşmak, şehirdeki en kötü ringde dövüştüğünü, hayatının karmaşasıyla başa çıkamadığı için insanları parçaladığını itiraf etmekten daha iyi geliyordu. "Arthur'dan haber aldın mı?"

"Hâlâ çeviri yapıyor. Calanthe'nin parşömen üzerinde bazı notlar bıraktığını ve yanlış çevirdiği birkaç şey olduğunu söyledi, ama onları iki kez kontrol etmek ve haklı olduğundan emin olmak istiyor. Seni gördüğünde anlatmasına izin vereceğim. Muhtemelen benden daha iyi açıklayacaktır."

"Doğru," dedi Darien. "Yakında bazı cevaplar alacağız." Tam zamanında.

Loren'in sihrinin gökkuşağı girdabı, Agatha'nın Ortaöğretim Sonrası Botanik Eğitimi'ndeki masanın parlak yüzeyine yansdı. Görünüşe göre sonsuz bir pastel renk akışı, avuçladığı ellerinden dökülüyor, berrak bir gökyüzünün altındaki okyanus dalgaları gibi parlıyor ve dalgalanıyordu. Her rengin arasında neredeyse kör edecek kadar parlak bir beyaz vardı.

Agatha gururlu bir gülümsemeyle, "Bu işi öğrenmeye başladığını söyleyebilirim," dedi. Bu gülümseme Loren'in gözlerini incelerken biraz sekteye uğradı; yine bembeyazdı, beyaz çizgiler gözlerinden uzaklaşıyordu. "Yine de Venom'u kullanmakta ısrar etmemeni dilerdim."

"Üzerindeyken sihrimi çağırmak daha kolay," dedi Loren, aurasının ahşap üzerinde dans edişini izlerken. Eşiklerdeki bitkiler bu manzarayı görünce ilgilerini çekti. Saksılarına eğildiler, sanki güneş ışığına çekilmişlerdi, arkalarındaki pencerelerden süzülen gerçek güneş ışınları unutulmuştu.

"Belki." Agatha kaşlarını çattı. "Ama bunu bir an önce bırakman gerekecek. Eğer ona çok bağımlı hale gelersen, sihrini onsuz nasıl kontrol edeceğini öğrenme şansın asla olmaz. Bağımlılık ciddi bir endişe kaynağı Loren."

"Yapacağım, benim için endişelenme." Loren sandalyesine geri oturdu ve ellerini masaya indirdi. Saksılarında büzüşen ve dedikodu yapar gibi birbirlerine dönen bitkilerin hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde büyüü kayboldu.

Agatha saatine baktı. "Bugünlük vaktimiz dolmak üzere. Size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Aslında sana sormak istediğim bir şey var..." Loren doğru kelimeleri aradı, Agatha'ya büyüü bozmadan ve konuşmasının kilitlenmesine neden olmadan en önemli soruyu sormanın bir yolunu. Eğer bu işi batırırsa ne yapacağından emin değildi, özellikle de şimdi

Buraya kadar gelmişti. "Peçe hakkında bir şey biliyor musun?" Soru kolaylıkla geldiğinde içten içe rahat bir nefes aldı.

Agatha başını eğdi. "Peçe'yi herkes bilmiyor mu?"

Loren bir sonraki cümlesini de en az sorusu kadar dikkatli bir şekilde ifade etti. "Ben daha çok bu konuda ne bildiğinizi duymak istiyorum."

Agatha hafifçe eğlenmiş görünerek kaşlarını kaldırdı. Loren, tüm tuhaf istek ve sorularının Agatha'yı Darien'le temasa geçmeye itmemiş olmasından dolayı rahatlamıştı. Bu gerçekten de bir mucizeydi. Ve bunun daha uzun süreceğini de düşünmüyordu. "Bunu sana AA'da öğretmiyorlar mı?" Agatha sordu.

"Evet ama derste dikkatimi veremedim ve yarın başarısız olacağımı bildiğim bir sınavım var." Bu kısım aslında yalan değildi. Profesör Griffith'in Crossroads hakkında ders anlatırken kara tahtanın önünde volta attığı gün, Darien'in Loren'e kışının ne kadar mükemmel olduğunu anlattığı mesajla aynı gündü. Ders ne kadar ilginç ya da önemli olursa olsun, böyle konuştuğunda onu görmezden gelmeyi imkânsız buluyordu.

"Pekâlâ." Agatha kıvrıkcık saçlarını bir omzunun üzerinden masanın üzerine doğru savurdu. "Peçe, yaşayanların ülkesi ile ölülerin ülkesi arasında bir perdedir. Bazı insanlar alacakaranlıkta ve yılın en karanlık gecesinde ölü sevdiklerinin Kavşak aracılığıyla iletişim kurabileceğine inanır, çünkü Perde bu zamanlarda en ince halini alır." Küçümseyen bir el salladı. "Bunların hepsi eski hikâyeler. Ben olsam bunlara hiç inanmazdım."

"Peki ya yaşayanlar?"

Agatha düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. "Ne olmuş onlara?" "Onlar...?" Sorusu boğazında düğümlendi.

Neyse ki Agatha anlamıştı. "Yaşayanlar karşıya geçemez."

"Ama varsayımsal olarak konuşuyorum." Loren çağırdı, hissetmek onu "Biri bunu nasıl yapabilir?"

"Varsayımsal olarak konuşursak," di ye söze başladı Agatha, en az sinirli olduğu kadar şaşkın görünüyordu, "cevapları bilen biriyle konuşurdum."

"Crossroads'un bir yarattığı mı?"

Burnundan yavaşça bir nefes çekti. "Ya da daha güvenli biri, ne bileyim... Tanıdık bir Ruh gibi."

Tanıdık bir ruh, işte buydu!

Kapı çalındı. Kapı inleyerek açılırken ikisi de o tarafa baktı ve Loren babasını görünce ağzının açık kalmasını engellemek zorunda kaldı

kapı aralığında duruyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim," diye mırıldanarak ensesini kaşıdı. Gözleri Loren'inkilerle buluştuğunda her zamanki gibi garip görünüyordu, elmacık kemiklerine kızılık yayılmıştı. "Seni burada bulabileceğimi umuyordum."

-

Loren, Erasmus'la birlikte Agatha's'ın dışındaki şırıl şırıl akan çeşmenin yanındaki bankta oturuyordu. Bir granola bar yedi, dövmesinin parlıtısı her yutkunuşta azalıyordu. Neyse ki sadece parlak bir maviydi, onu bayıltacak bir tehlike sinyalinin göz kamaştırıcı kırmızısı değildi.

"Beni nasıl buldun?" Loren granola barından bir parça daha ısırarak sordu. "Beni mi gözetliyordun?"

"Casusluk mu?" Babası kıkırdadı. "Tabii ki hayır." Caddenin hemen aşağısındaki şirin küçük dükkânları ve restoranları işaret etti. "Neredeyse her öğleden sonra kahve içmek için buraya gelirim. Birkaç gün önce seni gördüm ve bugün buralarda olduğum için uğrayıp burada olup olmadığına bakmaya karar verdim."

"Şehir evi nasıl?"

Omuz silktili. "Neredeyse yenisi kadar iyi. Keşke Darien gidip o kadar parayı büyülere harcamasaydı."

Loren son granola barını da ağzına tıktı ve paketini buruşturarak yumruk yaptı.

"O iyi bir adam," diye ısrar etti

Erasmus. "Tonik işe yaramadı."

Erasmus'un yüzü sertleşti. "Hayır mı?" diye sordu.

Loren başını salladı. "Korkunç bir Dalgalanma geçirdi ve evi terk etmek zorunda kaldı." İç çekti. "Yine de denemeye değirdi."

Babasının yüzündeki gerginlik eridi ve hafifçe başını salladı, altın sarısı saçlarındaki gri çizgiler güneşte parlıyordu. "Bu çok kötü."

"Evet, öyle." Loren buralarda bir çöp kutusu görmediği için ambalajı çantasına koydu. İçinde, cüzdanının altında duran fotoğraf makinesi gözüne çarptı. "Fotoğraf albümümü unutup duruyorum." Ayağa kalkıp çeşmenin ve okulun birkaç fotoğrafını çekti ve sonra topuklarının üzerinde dönerek babasıyla yüzleşti. "Fotoğraf çekirmek ister misin?"

Erasmus bir elini kaldırdı. "Hayır, hayır, böyle iyiyim. Kendimi fotoğraflarda görmemeyi tercih ederim."

"Sen bilirsin." Tekrar yerine oturdu ve fotoğraf makinesini çantasına yerleştirdi.

"Eğer birinizi almamı isterseniz, memnuniyetle alırım."

"Hayır, ben iyiyim." Loren el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Bugünlerde ben de fotoğraflarda kendimi pek beğenmiyorum." Göz göze gelmekten çekinen babasına baktı, parmakları dizlerine vuruyordu. Sonunda Loren sesini buldu. "Yemekte yaptığım kabalık için özür dilemek istiyorum."

Erasmus şaşırılmış görünüyordu. "Özür dilemene gerek yok Loren. Gerçekten."

"Aslında biliyorum. Çünkü bana Kuyu hakkında hiçbir şey söylemediğini fark ettim, istemediğin için değil, ama... söyleyemediğin için."

Babasının gözlerindeki ifade ona her şeyi anlatıyordu: haklıydı. Tam on ikiden vurmuştu. Bir şey onu Arcanum Kuyusu, annesi ve Anka Kuşu Kafası Derneği hakkında özgürce konuşmaktan alıkoyuyordu.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum, demeye çalıştı. Ama bu kelimeler bile ağzından çıkmayı reddetti. Keşke o da bir ipucu bulsa ve aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu anlasa. Keşke Darien'e söyleseydi, böylece tüm bu fazladan işleri atlayabilir ve bu korkunç karmaşa için ondan özür dileyebilirdi. Gaven'dan korktuğuna dair uyduruk bir bahane uydurduğu dün gecedan beri onu düşünmekten vazgeçmemişti. Darien er ya da geç bu sorunla uğraşmayı bitirecek ve cevap aramak için ona gelecekti. Ve o zamana kadar doğru cevapları bulmuş olsa iyi olurdu, yoksa...

Ya da onu kaybedebilirdi.

Ufka doğru giderek batan güneşe baktı, koyu turuncu ışınlar eski binaların keskin silüetlerini çerçeveliyordu. Dükkânlar kapanmaya başlamış, çalışanlar tabelalarını sürükleyerek içeri girmişti.

"Işık kaybolmadan önce gitmeliyim." Ayağa kalktı ve eşyalarını topladı. "Dikkatli olun lütfen. O hırsızların ne istediğini kim bilebilir?"

"Sen de dikkatli ol."

Gülümsedi. "Teşekkürler, baba."

Yolun hemen yukarısında duran bir sonraki belediye otobüsüne atladı ve Angelthene Akademisi'ne döndü.

Agatha ona bir fikir vermişti. İşe yarayacağını umduğu bir fikir. Nereye gitmesi gerektiğini tam olarak biliyordu ama günün bu saatinde çok tehlikeliydi, onun yerine sabah gidecekti.

Neredeyse oradaydı. Hissedebiliyordu.

Darien, Chopping Block'un kafesli sekizgen ringinde bir dağ aslanı gibi sinsice ilerliyordu, üstü başı kan ve kendisine ait olmayan bağırsaklarla kaplıydı.

Bu akşamki beşinci dövüşüydü. Arena açılır açılmaz buraya gelmişti, Gaven'in deposunda yaptığı hatadan sonra hissettiği öfke kan dökmekten başka bir şeyle bastırılamayacak kadar canlı bir şeydi. Beşinci dövüşüydü ve tek galibi oydu, kalabalık çılgına dönerken etrafını bir yığın ceset sarmıştı. Ayaklarını yere vurup bağıryorlardı, içlerinden birkaçı kaybettikleri bahisler yüzünden şiddete başvurarak kendi aralarında kavgaya ediyordu.

Darien'in ayaklarının dibindeki adam -bu gece ona son kaybeden- çoktan ölmüştü ama Darien'in hâlâ atması gereken bir buhar vardı.

Yerden çivili bir tahta sopa kaptı ve ince bir metal parçası kopardı. Kendini büyücünün üzerine çömeltilti ve parçayı nefes borusuna sapladı. Tekrar, tekrar, tekrar ve tekrar. Kan püskürdü. Yüzüne ve çıplak göğsüne sıçradı ve saçlarından damladı ama hissetmedi. Devam etti, kolunu tekrar tekrar geriye sardı, metal parçasını derine sapladı-

Ta ki Casen kafese vurana kadar. "HEY!" diye bağırdı. Tekrar vurdu, metal takırdıyordu. "Cassel! CASSEL!"

Darien dondu kaldı, kanlı parça yumruğunda havaya kalktı, gözleri -artık siyah değil, şükürler olsun- Kasap'ın yüzüne kaydı.

"Bu *kadar yeter!*" diye bağırdı Kasap. "İşiniz bitti. Temizlenin ve benimle dışarıda buluşun."

Darien ayağa kalktı ve parçayı kafesin içine, tam Kasap'ın yüzüne fırlattı. Muhafazayı kaplayan büyü zonklayarak dalgalandı. "*Beni kovuyor musun?*" Darien gürledi, burun delikleri alevlendi.

"Bu gece için öyleyim," diye cevap verdi Casen, trençkotu sallanarak uzaklaşırken. "Buraya deliliğini tedavi etmeye geldin, daha da kötüleştirmeye değil." O

büyük bir el hareketiyle, seyirciler arasında sallanan kafaların üzerinden zorlukla görülebilen depo kapılarını işaret etti. "Dışarı. Şimdi."

Bir zil sesi duyuldu ve kafesi kaplayan büyüler kayboldu. İşçilerden biri çatıya tırmandı ve tepedeki tek kapıyı açtı. "Gidelim," dedi cehennem zebanisi. "Kazanan sensin."

Her zaman kazanan oydu ama bunu nadiren hissettirirdi.

-

Darien, Kasap'la birlikte Umbra Forumu'nun depolarının arkasında durmuş, Angelthene Nehri'nin karanlık ışıklarının parıltısını izliyordu.

Chopping Block'ta dövüşmek Dalgalanmalarından Çukur'dan daha hızlı kurtulmasını sağladı. Muhtemelen o kafeste dövüştüğü adamların ve iblislerin öldürülmesinin Perez'in çukuruna atlayanlardan, rögarlardan çıkarılan iblislerden daha zor olması da buna yardımcı olmuştur.

Casen onun yanında bir puro içiyordu, piyasada satılan en kaliteli ithal yanık purolardan biriydi bu. Darien, çok ihtiyaç duyduğu ikinci el nikotin için gri ipeksi bulutu bilerek soluduğunu itiraf etmek zorundaydı. Her şey olup biterken bile hâlâ eline sigara almamıştı ve bu şekilde kalmayı planlıyordu.

Darien Kasap'a baktı. "Özür dilerim, bu arada," diye mırıldandı. "Dövüşürken bilincimi kaybetme eğilimindeyim. Her zaman ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum." Darien zihninin karanlık ve çarpık girintilerinde kendini kaybetmekten hoşlansa da, bazen gerçekliğe dönmek zor oluyordu. Etrafına bakıp öfkesinin dümene geçmesine izin verdiğinde yarattığı yıkımı görmek.

"Sorun değil evlat," dedi Kasap, özrü elinin tersiyle iterek. "Bunu yaptığın anda seni affettim. Ayrıca, küçük performansının sadece satışlarımı ve katılımımı artıracığını biliyorum, bu yüzden zarar gelmedi."

"Bu işe nasıl girdin?"

Casen geceye bakarken küçük bir tebessüm etti. Ay ışığı Angelthene Nehri'nin yüzeyinde, kahvenin içine düşmüş krema gibi sütlü bir pus oluşturunuyordu. "Birkaç özgeçmiş bastırdım, birkaç kapı çaldım, birkaç görüşme yaptım," diye şaka yaptı. Gülümsemesi soldu. Sık sık gülümseyen biri değildi, ama yüz hatlarının düşünceleri tarafından dönüştürülme şekli

o anda yaşıyordu... Soğuktu. Darien daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Kasap düşüncelerini toparlarken o sessizce bekledi.

"Bir gün içki dükkanındaki vardiyamdan eve geldiğimde kapıma çivilenmiş bir tahliye ihbarnamesi buldum. Karım eğer başımızı sokacak bir ev bulamazsam beni terk edeceğini söyledi. Ve küçük Chloe'yi de alacağını. O zamanlar sadece üç yaşındaydı. Ben de yeni bir iş buldum, tabii buna iş denebilirse. Çok geçmeden bir ton para ve bir ton düşman kazanmaya başladım. Bir gece ben... dışarıdayken bebek bakıcısı Chloe'yi eve getirdi." Yutkunmak için durakladı. "Karımı mutfakta yerde ölü buldum. Mahallesinde yeni rekabetten hoşlanmayan bir satıcı tarafından boğazı kulaktan kulağa kesilmişti." Bir süre sessizlik oldu ve sonra şöyle dedi: "Adam çekmecelerimizden birinden aldığı bıçağı kullanmış. Kasaptaki bir hayvan gibi kesip açmış."

Kahretsin. Darien kafasının içinde Loren'in yüzünü görmekten nefret ediyordu. Onu mutfağının zemininde kanlar içinde yatarken görmekten nefret ediyordu, hepsi kendi hatası olan bir şey yüzünden. Ona karşı hiçbir şeyi olmayan ama her şeyiyle ona karşı olan insanlar tarafından.

"Chloe benden alındı," diye devam etti Casen. "Büyük sürpriz, değil mi?" Sırıttı, gözleri buz gibi soğuktu. "Bu onun kendi iyiliği içindi."

"Özür dilerim," dedi Darien. *Özür* yeterince iyi bir kelime değildi. "Sormamalıydım."

"Koruyucu aileye verildi. Onun için savaşmaya çalışmadım çünkü daha iyisini hak ettiğini biliyordum. Bensiz gayet iyi büyüdü. Son duyduğumda üniversiteden mezun olmuş ve lisedeki sevgilisiyle nişanlanmıştı. Görünüşe göre iyi bir adam. Ona iyi davranıyor. Her babanın dileği." Bir duraksamadan sonra tekrarladı: "Bensiz de gayet iyi büyüdü. Gerçek aşk budur, en azından benim için. Değer verdiğin insanların daha iyi bir şeyle karşılaşacakları anlamına geliyorsa onları bırakmaktır." Bu sözler Darien'in kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. Göğsünde kan birikti ve aniden nefes alamaz hale geldi.

"Burada mı yaşıyor?" diyebildi. Kendini toparlamaya zorlayarak burnundan nefes aldı.

Casen başını salladı. "O çoktan gitti. Bu bataklıktan olabildiğince çabuk çıkarıldı. O ve yeni ailesi şimdi Glasslight'ta yaşıyor. Deniz kıyısında küçük bir kasaba. Güzel bir yer." Dalgınca sakalını ovuşturdu. "Adımı hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmiyorum." Gözlerini kırptırdı, gözleri yeniden odaklandı ve

onunla yüzleşmek için. "Umarım yapmaz. Dostum, umarım yapmaz." Kıkırdadı ama gülüşünde mizah yoktu.

Darien'in söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Gece ılık olmasına rağmen, buz gibi bir soğğun iliklerine kadar işlediğini hissetti. Göğsündeki acı hâlâ oradaydı, kanayan kalbinin pınarından yayılıyor, bir havuz acı gölüne dönüşüyordu. Loren'in cansız yüzünün korkunç görüntüsünü zihninden silemiyordu. Hayatı boyunca kabuslardan payına düşeni almıştı ama bu en kötüsüydü.

Casen depoları işaret etti. "Artık benim hayatım bu. İyi bakın. Ailem, karım, geleceğim. Hepsi bu. Sahip olduğum tek şey bu." Boş gözlerle binalara baktı, aurası suçluluk duygusunun gölgesini benimsedi. Pişmanlık ve kederin.

"Hiç bırakmayı düşündün mü?" Darien sordu. "Yeni bir yerde yeniden başlamayı? Belki Chloe'yi yeniden bulmayı?"

Dudaklarını büzdü. "Hayır. Mezara kadar bu işin içindeyim. Buradaki gibi yeraltı dünyalarının komik yanı da bu. Size tüm sorunlarınız için hızlı bir çözüm sunarlar ama bunun bedeli bir daha asla çıkamamaktır. Ruhunuzu satmak gibi. Bağımlılık yapar. Lanetleyici." Koyu renk gözler Darien'in yüzüne kaydı. "Dünyadaki gerçek cehennem."

Doğru söylemiş.

Kasap onu inceliyordu. "Peki ya sen? Hiç dışarı çıkmayı düşündün mü?" Sigarasından son bir nefes çektikten sonra onu yere atıp üzerinde tepindi.

"Her zaman." Loren'le tanıştığından beri her gün bunu düşünüyordu. Bazen günde birkaç kez, özellikle de Loren onu çalışırken yakaladığından beri... çalışıyordu. "Ne düşünüyorsun? Bunun aptalca bir umut olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Casen depolara doğru ilerlemeye başladı ve geçerken Darien'in saçlarını karıştırmak için uzandı. Bunu başka biri yapsaydı, Darien elini parçalara ayırırdı ama bu sefer görmezden geldi. "Ama sen aptal değilsin, evlat. Sen aptal değilsin."

-

Darien eve döndüğünde ev sessiz ve karanlıktı, diğerleri ya uyuyordu ya da dışarıda bir şeyler topluyordu.

Kendini merdivenlerden yukarı çekti, elleri korkulukları kavıyor, çizmeli ayakları sürükleniyordu. Işıkları yakmaya zahmet etmedi. Gayet iyi görebiliyordu, cehennem görüşü karanlıkta da neredeyse gündüz olduğu kadar keskindi. Ay ışığı pencerelerden ve tavan pencerelerinden süzülüyor, giriş holündeki avizede parıldıyordu. Çeşitli saatlerin tik takları evi dolduruyordu. Mutfakta, Mortifer buzdolabının üzerinde uyuyordu, sessiz nefesi ta buradan Darien'e ulaşıyordu.

Darien, Loren'in eski süitinin önünden geçerken adımlarını yavaşlattı. Kapı aralıktı, oda boştu. İçeri bakmadı. Koridordan aşağıya, onunkinin hemen yanındaki kendi süitine doğru ilerledi.

Kapı yarı kapalıydı. Kapıyı iterek açtı, kol duvara sert bir gümbürtüyle çarptı.

Uzun bir süre karanlık ve boş odaya baktı. Burası soğuk geliyordu, tıpkı kalbi gibi. Loren gittiğinden beri neredeyse hiç uyumamıştı ve uyuduğu zamanlar da genellikle alt kattaki koltuklardan birinde yorgunluktan sızdığı zamanlar oluyordu. O gittiğinden beri bu yatakta tek bir gece bile geçirmemişti. Çarşaf lar en son uyuduğu zamandan beri hâlâ buruşuktu, terlikleri hâlâ yatağın altındaydı ve dokunulmamıştı. Duvardaki aynanın lekesiz camından süzülen bir tutam ay ışığı, yüzündeki yırtık ifadeye ve duruşundaki gerginliğe dikkat çekiyordu.

Önce aynayı yok etti.

Bir şimşek çakması kadar hızlı bir şekilde odayı geçti ve yumruklarıyla camı parçaladı. Vurdukça içinden hayvani kükremeler yükseliyor, kırıklar parmak eklemlerini kesiyor, aynanın küçük parçaları yanaklarına ve boynuna saplanıyordu. Yumrukları ve çizmeleriyle her cam parçasını ezerek, geriye ince tozdan başka bir şey kalmayana kadar yansımaları tamamen yok etti.

Perde çubuklarına geçip onları duvardan söktüğünde, vidalar ve cıvatalar odanın içinde uçuştığında, bayılmıştı.

Merdivenlerden gümbür gümbür inene kadar kendine gelememişti, göğsü çılgınca nefeslerle inip kalkıyordu. Ellerindeki acıtan yaralardan kan damlıyor ve halıyı boyuyordu.

Kütüphanedeki kanepede sızıp kaldı. Uyurken bile kalbi yavaşlamadı. Uzun gece boyunca birkaç kez onu uyandıracak kadar sert çarptı, tüm göğsü sanki kıldığı tüm o camlar ciğerlerine gömülmüş gibi ağrıyordu. Güneşin doğması sonsuza kadar sürdü. Güneş doğar doğmaz, tekrar buradan gitmiş olacaktı.

Aylardır geçirdiği en kötü geceydi. Loren'le yıldızların altındaki randevusunu mahvettiğinden beri yaşadığı en kötü geceydi.
O gittiğinden beri bu ev artık bir yuva gibi gelmiyordu.

Loren, Mordred ve Penelope'nin evine vardığında saat ancak sekiz olmuştu.

Oraya varır varmaz dükkânın kilidini açtı, darmadağınık zeminde aceleyle ilerledi, saksılarında dönüp onu izleyen meraklı bitkilerin yanından geçti ve arka kapıdan sıvıştı. Neyse ki bugünün vardiyasında çalışan Mordred ve Penelope henüz gelmemişti. Onu burada görürlerse, cevaplayamayacağı bir sürü meraklı soru soracakları kesindi.

Başka bir taksi çağırdı ve taksiciye kendisini eczanenin arkasındaki, ancak tek bir aracın geçebileceği kadar geniş olan sokaktan almasını söyledi.

"Ara sokaktan mı alınmak istiyorsunuz?" diye sordu diğer uçtaki kadın, dişlerinin arasında sakız çiğneyerek. Arka planda telefonlar cızırdıyordu.

Loren sesini alçaltarak, "Evet," dedi. Altın Soğan'ın (eczanenin yanındaki restoran) mutfağında çalışan aşçılar yemeklerini hazırlamaya başlamıştı, sotelenmiş soğan ve sarımsak kokuları açık pencerelerden süzülüyordu. "Ona Mordred ve Penelope'nin arkasında onu bekleyeceğimi söyle."

Bir duraklama oldu. Ve sonra marş motoru dedi ki, "Tamam. Yaklaşık on beş dakika içinde orada olur."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapattı, cihazı kapattı ve cebine koydu.

Önce buraya gelmek fazladan bir adım daha atmasına neden olacaktı ama yol boyunca onu takip eden imparatorun adamlarının gerçek hedefini öğrenmesi riskini göze alamazdı. Zaman kaybı ve fazladan taksi ücreti olsa bile, bunu yapmanın en güvenli yolu buydu.

O dar sokakta bekledi, Singer yanında duruyordu. Uzaktaki binaların arasından pembe güneş ışığı süzülüyordu. Pencerelerden ve sokağın etrafında vızır vızır geçen arabalardan parıldıyordu.

motorlar birbirine karışarak sokaklarda süzölen bir şehir müziğı parçası yarattı.

Loren beklerken beyaz hırkasını çıkardı ve beline bağıladı. Ne yapacağı belli olmayan bir şehirde, ne yapacağı belli olmayan bir hava günü daha. Singer bile nefes nefese kalmış, dili ağzının kenarından dışarı sarkmıştı.

Mordred ve Penelope'nin eczaneyi açmak için geldiklerini duydu. Sesleri üst kattaki personel odasının pencerelerinden içeri süzölüyordu.

Pencerelerden birini kaydırarak açtıklarında Loren kendini sokağıın kavurucu duvarına yasladı. İkizler Bay Crispy'yi suluyorlardı. Gevşek yapraklarından biri uçuşarak Loren'in durduğu yerden çok da uzak olmayan arka basamağı düştü.

Bir dakika sonra ikizler alt katta gözden kayboldu. Loren arka kapıdaki küçük pencereden uzak durmaya dikkat ediyordu.

"Peçe hakkında bir şey bildiğini sanmıyorum," dedi Singer'a, yüzündeki ter damlacıklarını havalandırırken. Yayalar, üzerinde Terra Café logosu bulunan plastik bardaklarda donmuş kahve ve buzlu çay taşıyarak sokağıın ağzından geçiyordu. "Öyle mi, dostum?"

Singer parlayan tek gözüyle ona baktı ve kısık bir sesle mırıldandı.

"Sorun değil. Bir yolunu buluruz." Parmaklarını şıklattı. "Şoförü ürkütmeden önce seni gölgemin içine geri götürelim." Tek başına dışarı çıktığında Singer'ı gizlemeye hâlâ özen gösteriyordu; istediğı son şey dikkatleri üzerine çekmekti ve Tanıdığı olan bir insanın yanlış türden insanları çekeceğı kesindi. Neyse ki Ethan ve arkadaşları AA'daki diğer öğrencilere Singer hakkında hiçbir şey söylememişlerdi, en azından bildiğı kadarıyla, havuzdaki o geceden beri de onu rahatsız etmemişlerdi. Ama bunun onlarla son kez uğraşmak zorunda kalışı olmayacağını hissediyordu.

Kuyruğunu sallayan Singer, kızarmış kaldırım boyunca uzanan gölgesinin içinde eridi.

Bir dakika sonra bir taksi ara sokağı girdi. Loren şoföre yer açmak için kenara çekildi, arabayı durdururken frenler gıcırdıyordu. Arkaya bindi ve emniyet kemerini bağıladı, oraya vardığında evin boş olması için tüm gücüyle dua etti.

"Adres nedir?" diye sordu insan sürücü, radyoyu kapatıp klimayı sonuna kadar açarken. Yerel

İstasyon garip bir hava olayından bahsediyordu ama ne olduğunu duyma şansı olmadı.

"775237 Victoria Amazonica Bölgesi."

-

Loren, Cehennem Kapısı'nın ön merdivenlerine ulaştığında, araziye ayak basmasının üzerinden yedi günden çok daha uzun bir süre geçmiş gibi hissetti. Kapalı ön kapıya bakarken, kalbi tam olarak anlayamadığı bir duyguyla, ayaklarını bastığı yerden kaldırmasını zorlaştıran bir hüznle ağırlaştı.

Burası onun eviydi ve bunun değişmesini asla istemiyordu. Asla.

Ciğerlerini yasemin ve kreozot kokusuyla dolduran sakinleştirici bir nefesle kapıya doğru adım attı ve olabildiğince sessiz hareket ederek kilidi açtı.

Darien'in arabası burada değildi, Max'in cipi de öyle. Ivy ve Jack'in ortak cipi genellikle dışarıya park edilirdi ama o da burada değildi. Diğer araçlardan herhangi birini kontrol etmek için devasa garajın içini göremiyordu ama Şeytanların hepsinin tuttuğu zorlu programlara dair hafızasına güveniyor, kimsenin, ev kuşu Tanner'ın bile burada olmadığını umuyordu.

Giriş holüne adım attığında, ciğerleri evinin kokularını açgözlülükle emdi: cam masanın üzerindeki çiçeklerin baharatlı kokusu, demlenmiş espresso ve yeni soyulmuş portakalların kalıcı aromaları, Ivy'nin her zaman aldığı yumuşatıcı. İnsanın bir süre gittikten sonra bir yerle ilgili fark ettiği şeyler komikti.

"Evde kimse var mı?" diye seslendi sessizce.

Kimse cevap vermedi. Evdeki tek ses, gölgeli küçük dişlerin arasındaki buzun çitirtisiydi.

Crunch. Çıtırdat. Yut. Çıt. Crunch. Crunch. Yut.

Loren mutfığa girdi, yaklaşırken buzdolabının üstünü görebilmek için parmak uçlarında durdu. Hob'un sırtı ona dönüktü, buzdolabının üstündeki dolapların oluşturduğu gölgede neredeyse görünmüyordu, etrafını kartondan bir kalenin duvarları gibi saran çok sayıda mısır gevreği kutusundan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Loren gülümsedi. "Biraz daha sessiz çiğneyebilir misin lütfen?"

Mortifer dondu kaldı. Yavaşça, o kadar yavaş ki aşırı dramatikti, ona bakmak için döndü, kızılılık rengi gözleri yarıklar halinde daraldı. Sonra aynı yavaşlıkla buzdolabının üzerindeki yığından bir buz parçası daha aldı ve her hareketini abartarak ağzına attı. Gözleri kızda, bütün sivri dişleri görünecek şekilde sertçe ısırıldı. *Çıtır çıtır!*

Loren gözlerini devirdi. "Şaka yapıyordum, bu kadar ciddi olma." Mortifer bakmaya devam etti, dişlerinin arasından alçak bir hırıltı süzülüyordu. "Bana bir konuda yardım edip edemeyeceğini merak ediyorum."

Çiğnemeyi bıraktı. Hırlamayı kesti. Gözlerinde merak parladı ve küçük başını bir güvercin gibi iki yana çevirdi.

"Konuşabiliyor musun?" Daha önce onun konuştuğunu hiç duymamıştı, tıslama ya da hırlama dışında bir ses çıkardığını hiç duymamıştı ve gerçekten üzgün olduğu nadir durumlarda, meleyen bir koyuna çok benzeyen bir çığlık atıyordu. Bu ağlamaları genellikle Darien'e saklıyordu ve genellikle Bandit'in kötü davranışlarını ispiyonlamakla ilgiliydi. Ama belki de...

Gözleri buzdolabının yan tarafına mıknatıslarla tutturulmuş küçük beyaz tahtaya ve kuru silinebilir kalemlere takıldı. Ivy mor kalemle tahtaya bazı yiyecek maddeleri yazmıştı; umarım bunları ezberlemişti, çünkü Loren yakında bunları silecekti.

Loren buzdolabından tahtayı ve siyah kalemi aldı ve Mortifer'a baktı. "Yazabilir misin?"

Hob ıslak ellerini gölgeli bacaklarına sildi ve buzdolabından aşağı indi.

-

On dakika sonra arka bahçede durmuş, geniş gölgesi canlı yeşil çimenlerin büyük bir kısmını gölgeleyen bir ağacın altındaki geniş çukura bakıyorlardı.

"Oraya tırmanmamı mı istiyorsun?" Loren sordu. Ayak bileğinin yanında duran Mortifer'a baktı, minyatür elinde beyaz tahta ve keçeli kalem vardı. Beyaz tahta ondan daha büyüktü.

Bir şeyler karaladı, parmakları kalemin etrafını zar zor sarıyordu, kalemin ucuna olduğundan çok daha sert bastırıldığı için gıcırdayıyordu.

gerekiyordu. Kalemın kapağını geri taktı ve onun okuyabilmesi için beyaz tahtayı yukarı kaldırdı.

Divide'in zayıf noktası, diye yazmıştı.

Harika. Sanki Ruh'un zayıf bir noktası yeterince kötü değilmiş gibi, bir tane de kendi arka bahçelerinde vardı. Hava burada biraz daha serindi, tıpkı kütüphanede zamanda bir kırılmaya neden olduğu ve saatin akrep ve yelkovanını dondurduğu yer gibi.

Kütüphane... Loren yerdeki ağzı değerlendirirken dudağını düşünceli bir şekilde dışarı çıkardı, oyuk yer sadece üç fit derinliğindeydi. Onlara saldıran yaratık, kızın fincanını havaya uçurduktan sonra bir şekilde Peçe'nin içinden mi gelmişti?

Loren bu düşünceden sıyrıldı ve elindeki işe odaklandı. "Sonum Ruh'ta mı olacak?" diye sordu Hob'a. Büyü tam adını söylemesini engelledi: Ruh Terra.

Mortifer bir şeyler yazdı ve sonra tahtayı yukarı çevirdi. *Arada* şöyle yazıyordu.

Loren'in alnı kırıştı. "Arada mı? Divi-'in içinde gibi mi?" Lanet olası dili yine dondu.

Ama Mortifer anlamıştı. Başını salladı, başını oluşturan siyah alevler avludan süzülen tereyağlı güneş ışığında dalgalanıyordu.

Bu gerçekten hoşuna gitmemişti. İmperatörle birlikte Ruh Terra'ya girdiğinde, sadece iki adım atmıştı ve o âlemin içindeydi. Eğer kendini Uçurum'da bulursa... neyle karşılaşacağını, neye benzeyeceğini ya da tekrar çıkış yolunu nasıl bulacağını bilmiyordu. Ruh'a ulaşana kadar ne kadar yol kat etmesi gerekecekti? Bölünme'nin içi nasıl bir yerdi? Yaşam Saati olmadan Ruh'a girerse aynı şekilde ölme riskini göze alacak mıydı?

Kullanmak için iki şırıngası vardı, ikisi de kot pantolonunun arka cebindeydi. Tekrar dışarı çıkana kadar onu hayatta tutmaya yetecek kadar zamanları olduğunu umuyordu.

Loren ağaca yaklaştı. "Ne yapmalıyım?" Bu doğal olmayan soğuk kollarında bir ürperti yarattı. Devasa bahçenin bu köşesi sessizdi; yasemin çalıları ve palmye ağaçlarında olduğu gibi burada da kuşlar cıvılamıyordu. Burası ona Dul'un yaşam alanını ve Tebeşir Kapısı'nı, dünyalar arasında sıkışmış iki yeri hatırlattı. Yaşayanlar diyarının canlılığından yoksun iki yer.

Mortifer çukura tırmandı, toprağın içinden çıkan kaba köklerden çevik bir şekilde aşağı kaydđ ve kolunu ağacın dibindeki gölgelere doğru uzattı. Loren şaşkınlıkla gözlerini kırptıştırarak Mortifer'in elinin kayboluşunu izledi; elin yerinde, karanlığın içinde rengârenk ateşböcekleri gibi süzülen gökkuşağı kıvılcımlarından başka bir şey kalmamıştı. Kıvılcımlar adamın elinin belli belirsiz şeklini oluştıuruyordu.

Onun yanına çömeldi ve onu taklit etti.

Ama eli değışmedi. Renkli kıvılcımlar çıkmadı.

Mortifer beyaz tahtayı temizledi. *Konsantre* ol, diye yazdı. Kalemin ucunu ezerek bir sap haline getirse bile şaşırtıcı derecede iyi bir el yazısı vardı.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Agatha'nın evine geri dönmüş gibi yaptı, kanalı önünde tutuyordu. Kan dolaşımında sihrini çağırmasına yardımcı olacak herhangi bir Zehir olmadan, Darien'i düşündü, onun hakkında sevdiği her şeyi düşündü. Onun hayatının ne kadar önemli olduğunu, onu korumayı ne kadar çok istediğini düşündü. Aşk, onun hakkında hissettiklerini anlatmak için yeterince büyük bir kelime değildi. Onun için ölebilirdi; ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun, onu her şeyiyle koruyabilirdi. Hiçbir şey onun güvenliği ve refahı kadar önemli değildi. Onun geleceğı. Buna layık olmadığına, hayatı boyunca yürüdüğü yoldan daha iyi bir yola layık olmadığına inansa bile. Her şeyi hak ediyordu ve ne pahasına olursa olsun bir gün ona yardım edecekti.

Gözlerini açtığında, kanalı parlıyordu.

Ağacın altındaki gölgelere uzandı, Darien'in yüzü hâlâ aklındaydı. Bu kez parmakları ve avucu karıncalandı, ilkinin uçları gökkuşağının tüm tonlarında kıvılcımlara dönüşerek kayboldu.

İçinden titrek bir kahkaha döküldü. "Bu çılgınlık."

Bu ağacın ötesindeki dünyada gizlenen şeylerden korkmasına izin vermeden cebinden şırıngalardan birini çıkardı, gür saçlarını bir omzuna doğru itti ve iğnenin boynuna batmasına aldırmadan içindekileri kan dolaşımına boşalttı. İşi bittiğinde şırınganın kapağını kapattı ve Calanthe'nin ona Yaşam Saatleri'nin Bölünme'nin ötesine geçemeyeceğı konusunda söylediklerini hatırlayarak onu ve diğerini çimenlerin üzerine bıraktı.

Ve sonra ileriye doğru süründü... ağaç köklerinin altına, topraktan gelen serin nem kot pantolonundan içeri sızıyordu. Tüm vücudu karıncalandı.

beyaz ve gökkuşağı kıvılcımlarına dönüştü... Ve sonra kafa üstü Divide'a düştü.

Loren sanki bir tavşan deliğinden aşağı düşüyormuşçasına ayakları üzerinde yuvarlandı, Cehennem Kapısı'nın arka bahçesi dönen arduvaz sisi içinde kayboldu. Güneş ışığının ve bildiği dünyanın her izi kayboldu ve onun yerine sadece karanlık vardı. Etrafında dönüyordu, sonsuz ve soğuk.

Bir an sonra, göremediği ya da hissedemediği bir su sıçramasıyla yere indi - sadece temas ettiğinde çıkardığı sesi duyabiliyordu.

Mortifer'ın yanında olmasına şükrederek ayağa fırladı. Ağacın siyah kökleri başının üzerinde asılı duruyordu, ağacın görünen tek parçasıydı, gövdesi ve dalları yoktu. O kökler ulaşamayacağı kadar yüksekte, tekrar tırmanamayacağı kadar uzaktaydı.

Yavaşça döndü.

Etrafını saran ve sonsuza dek uzayıp giden uçsuz bucaksız siyahı görünce ağzı açık kaldı.

Divide'ın içinde olmak uzayda süzülme gibiydi. Ona yıldızları hatırlatan, çoğu beyaz ya da gümüş, birkaçı da altın rengi olan küçük ışık iğneleri vardı. Parıltıyan toz zerrecikleri havada asılı duruyordu ve her birine uzandığında sallanarak uzaklaşan farklı renkteki küreler tarafından orada burada parçalanıyordu.

Neyse ki beyaz tahta hâlâ elinde olan Mortifer'a baktı. "Şimdi ne yapacağız?" Kelimelerin metalik yankısı onu ürküterek uzaklara ve geniş bir alana yayıldı.

Sadece omuz silkti. "Tam olarak neredeyiz?"

Bir avuç dolusu kelime yazdı ve beyaz tahtayı ters çevirdi.

Crossroads'dan çok uzak değil.

Loren hangisi olduğunu sormaya korkuyordu.

Yürümeye başladı. Mortifer ona ayak uydurdu, perdeli ayakları ses çıkarmıyordu. Singer onun gölgesinden -burada göremediği gölgesinden- onu izledi. Mortifer'ın dışarı çıkamayacak kadar ürkütüğünü hissetti.

Sorun yok, dostum, dedi ona. *Biz iyi olacağız.*

Her şey aynı görünüyordu. Yönünü ve zaman algısını kaybetmeye başlamıştı ki, ileride toprağın altından parlayan bir şey gördü. Orada bir delik vardı; yaklaşık on iki metre çapında bir çukur. Daha yakına gitmeye cesaret ettiğinde, tül gibi katmanlar gördü.

Örümcek ipeği açıklığı kaplıyordu. Parıltı derinlerdeki bir şeyden geliyordu. Belli belirsiz maviydi, ışık çok yumuşaktı.

Loren çukurun kenarına doğru yaklaştı, sonsuz karanlık etrafında dönüyordu. Küçük yıldızlar kollarına sürtünüyor ve statik elektrik gibi tenine yapışıyordu.

Dikkatle çömeldi ve ağların arasından baktı, ama ağlar ötesini göremeyecek kadar kalındı. Ağların arasında siyah ağaç köklerinden oluşan bir kafes vardı. Saçları uçuşuyordu ve o minik yıldızlar şimdi bir ışık katmanı gibi her yerine yapışmıştı.

Ayağa kalkmak üzereydi, dizlerini itmek için ellerini kullanıyordu ki ayağı kenardan kaydı ve kışının üzerine düştü, yerçekimi onu önce ayaklarından aşağıya ve doğruca çukura çekti. Aşağıya, aşağıya ve aşağıya doğru çekilirken midesi ayaklarına doğru düştü, ağaç kökleri yanaklarına ve boynuna yapıştı, örümcek ağları ve uzun süredir ölmüş böcekler cildine yapıştı ve saçlarına takıldı.

Çılgılık atmaya fırsat bulamadan dalış sona erdi. Su düşüşünü engellemişti ama o kadar sığdı ki darbeyi hafifletmek için çok az şey yapmıştı. Uzuvarı boyun eğmeyen toprakla temas ettiğinde etinde morluklar oluştuğunu hissedebiliyordu.

Mortifer bir duman püskürterek yanında belirdi, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Ama etrafına bakar bakmaz kızın arkasında küçüldü ve küçük eliyle kızın gömleğinin arkasını kavradı.

Loren kendini toparladıktan sonra dirsek hizasında bir havuza girdi ve bir ağız dolusu ekşimiş suyu öksürerek çıkardı. Suyun tadı öğürmesine neden oldu ama kısa süre içinde etrafındaki her şeyi unuttu.

Birkaç metre ötede taştan bir dilek çeşmesi vardı. Yosun ve kirle kaplanmış olan bu çeşme odanın tam ortasındaydı, odanın duvarları kavisli ve penceresizdi. Etrafını kafatasları, kemikler ve parıldayan ağlardan oluşan opak tabakalar çevrelemişti; sonuncusu neredeyse her şeyi kaplıyordu. Çeşmenin diğer tarafında, dar bir oyuğun içine sıkışmış, uzun bir gölge vardı. Son derece tedirgin görünen bir gölge, sekiz uzun ve ince bacağındaki gerginlik, kesintiden biraz daha fazla rahatsız olduğunu haykırıyordu.

"Her gün ölü uykusundan uyandırılacak kadar şanslı olmuyorum," dedi dev örümcek. Yerinden kıpırdadı, çakıl taşları dinlendiği yerden

boşluk. Birbiri ardına suya çakıldılar, ses her taraftan yankılanıyordu. Odadaki hayaletimsi ışık -bir kaynağı varmış gibi görünmeyen soluk parıltı- Dul'un birçok gözünde belli belirsiz yansırken, evine tesadüfen giren insanı tanıdı. "Bu Liliana Sophronia değil mi? Senin gibi küçük, lezzetli bir insan kan sunmadan buraya nasıl girebildi?"

Loren, avuçlarının altındaki zeminin sümüksü dokusunu görmezden gelerek ayağa kalktı. Yosun, çamur, dışkı ve muhtemelen kandan oluşan bir çorba. "Böldüğüm için kusura bakmayın," dedi Loren, kıyafetleri sıırılsıklamdı. "Buraya nasıl girdiğimi gerçekten bilmiyorum."

Dul tekrar kıpırdandı. Loren bu kez yaratığın hareketlerinin kızgınlıktan çok merakının tetiklenmesiyle ilgili olduğunu hissetti.

"Bana anlatmalısın," diye ısrar etti örümcek. "Binlerce yıldır burada yaşıyorum. Gölge, ateş ve kandan doğduğum andan itibaren bu çeşmede yaşadım ve bir kez olsun kapıyı çalmadan içeri girmeyen bir ziyaretçim olmadı. Avucunu mu kestin, çocuk? Kovayı çeşmeye atmış olsaydın, kesinlikle duyardım."

Loren başını salladı. "Hayır, ben... ben bunların hiçbirini yapmadım. Karanlığın içinde yürüyordum ve sonra... bir şekilde düştüm."

Örümcek onu birçok gözle izlerken bir an sessizlik oldu. "Bu karanlık neye benliyordu?"

Loren dudağını çiğneyerek Dul'un sorusuna büyüünün engellemeyeceği bir cevap bulmaya çalıştı. "Görünüğü ışıltılı ve hissi ipeksi. Neredeyse... bir perde gibi."

"Bir peçe." Dul Kadın bir örümceğin yapabileceği en yakın baş sallama hareketini yaptı. "Sende annenin yeteneği var, çocuğum."

Ensesinde bir ürperme belirdi. "Annem mi?" Soru çok uzaklara dalgalandı. "Kimdi o? Onu tanıyor muydunuz?"

Dul kadın dudak büktü. "Böyle şeylerden bahsedemem, Liliana Sophronia.

Ve bana adıyla hitap etmeniz cevabımı değiştirmeyecektir."

"Bana söyleyebileceğin bir şey var mı? Bilginin her zaman paylaşılamamasının senin suçun olmadığını biliyorum ama mecazlardan ve bilmecelerden bıktım." Çok yorucuydular. Cevaplar istiyordu ve kendini dönüp duruyormuş gibi hissediyordu. Onu en çok rahatsız eden şey, bu sorunun bir cevabı olduğunu bilmektir.

Her şey için bir cevap, var olan ve var olmuş her şey için bir açıklama. Sadece onları nasıl elde edeceğini bilmiyordu.

"Sana Peçe'yi anlatabilirim," diye teklif etti örümcek. "The Divide."

Loren doğruldu. Herhangi bir cevap, neyle ilgili olursa olsun, onu almaktan çok memnun olacaktı. Kuyu'yu nasıl bulacağını, birçok Peçe arasından kendi başına nasıl geçeceğini, Darien'i Ruh Terra'ya nasıl getirip neler olduğunu ona nasıl göstereceğini bulması gerekiyordu. Ama sorularını kelimelere dökmeden, bu cevaplar kolay kolay gelmeyecekti.

Dul kadın konuştuğunda Loren her kelimeye sarıldı. "O senin dünyanla ruhlar dünyası arasındaki perdedir. Bu bir dikiş, isterseniz bir dikiş. Dikiş boyunca zayıf noktalar vardır, tıpkı bir gömleğin düğmeleri arasındaki delikler ya da bir iğnenin kumaşı delmesi gibi. İçinden geçmenin daha kolay olduğu yerler. Ölülerin yaşayanların diyarına ya da yaşayanların ölümlere geçebileceği yerler, eğer buna cesaret edecek kadar aptallarsa."

Loren'in akli tarih dersinde Profesör Griffith'in dersine dikkatini vermediği o güne gitti. Kara tahtaya, her üçünü de kesen bir oval ile üç daire çizmişti.

Ovalin Peçe olması mı gerekiyordu?

Bunu hayal ederken, daha önce de benzer bir sembol gördüğünü fark etti. Lucent Enterprises'in logosu.

"Annemin hediyesine sahip olduğumu söylemiştin," diye başladı Loren.

"Hediye nedir?"

"Peçenin içinde ve içinden geçme yeteneği. Karşıya geçmek. Bir madalyonun iki yüzünün de parçasıymış gibi hareket edebilirsin. Ne buraya ne de oraya aitsiniz, tıpkı onun evrende gerçek bir yeri, gerçek bir evi olmadığı, bir ayağının yaşamda diğerinin ölümde olduğu gibi. O anahtardı, iki dünyayı ayıran metalin dönüşüydü ve bu sorumluluğu size devretti. Siz en saf haliyle doğrudan prima materia'dan doğan tek çocuksunuz, bu nedenle evren ve içindeki her şey sizi kendilerine ait olarak kabul ediyor. Siz prima materia'sınız, bu nedenle onu manipüle edebilir, ona dönüşebilir, istediğiniz her şeyi yapabilirsiniz. Duvarları, toprağı ya da dağları eritebilirsiniz-"

"Duvarları eritmek mi?"

Dul kadın sabırla, "Yine," dedi. "Sen Kuyu'dan yaratıldın. Siz evrenin ve içindeki her şeyin bir parçasısınız."

"Onu nasıl kontrol edebilirim? Öğrenmeye çalışıyorum ama... pek de kolay olmadı."

"Eminim 'Pratik yapmak mükemmelleştirir' sözünü duymuşsunuzdur. Kestirme bir yol yoktur; sadece öğrenmeniz gerekir."

"Bunu bana nasıl söylersin? Buraya son geldiğimde sorularımın çoğuna cevap verememiştiniz."

"Çünkü kökeninizi gizleyen büyü tamamen nereden geldiğinizi kendi başınıza keşfetmenize bağlıydı."

"Bana başka bir şey söyleyebilir misin?" Loren bastırdı. "Herhangi bir şey? Babam... Ona Kuyu hakkında ve... yani her şey hakkında sorular sormaya çalıştım. Ama sanırım benimle rahatça konuşamıyor."

"Korkarım seninle paylaşmama izin verilen sınırlı bilgi tükendi Liliana Sophronia," dedi örümcek. Loren'in omuzları çöktü. "Ama sana babanı dinlemeni tavsiye ederim. Cevaplarını zamanla bulacaksın."

Loren iç çekti. "Evet, zamanla. Tam olarak böyle söylediğine eminim." Bir sonraki sözleri o daha durduramadan ağzından çıkmıştı. "Yaklaşık bir hafta önce Solgun Adam'ı ziyaret ettim. Bana... Bir kehanette bulundu."

"Ölümle sonuçlanan bir olay," dedi örümcek, sesi kısılmıştı.

"Evet." Loren yutkundu. "Doğru muydu?"

"Solgun Adam yalan söyleyemez." Bu ifade Loren'in göğsüne hızlı bir darbe indirdi. Örümcek, "Ama gelecek sabit değildir," diye ekledi. Hayır. Hayır, öyle değildi ve Loren bu gerçeğe sonsuza dek tutunacaktı. "Ancak sen..."

Loren sertleşti. "Ne?"

"Bunu söylemekten nefret ediyorum Liliana ama... sen onun için yaratılmamışsın." Loren bir an önce göğsüne vurulmuş gibi hissettiğini düşündüyse de, şu anda hissettiklerinin yanında bu hiçbir şeydi. "Şansın varken gitmelisin tatlı çocuk. İkiniz de kırılması pek mümkün olmayan zincirlere karşı savaşıyorsunuz ve olayların doğal akışına karşı savaşarak hayal kırıklığı ve trajedi riskini alıyorsunuz. Sana tavsiyem hemen gitmen. Git ve kendi kalbini kırmaktan vazgeç."

"Ben onun için yaratılmışım." Sözleri keskindi ve yankılandı. "Öyleyim ve senin ya da bir başkasının ne dediği umurumda değil. İnsan olduğum için mi? Bu yüzden mi böyle kalpsiz saçma sapan konuşuyorsun?"

"İşte tam da bu yüzden."

"Yeterince duydum. Bu bilgiyi ben istemedim ve sizden de başka bir şey istemiyorum." Etrafına bakındı. Mortifer onun bileğine yapışmış, yüzünü bacağının arkasına saklamıştı. Dul'a daha fazla bir şey sormaya isteksiz bir şekilde, "Buradan nasıl çıkabilirim?" diye sordu.

"Sen nasıl geldiysen öyle," diye cevap verdi Dul, gözlerinde bir parıltıyla.

Sanki hevesliymiş gibi öne doğru eğilmişti.

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye mırıldandı Loren. "Elimi falan kessem olmaz mı?"

Dul sadece onu izledi.

Loren parmaklarını uyluklarına vurdu. "Duvarları eritin... Duvarları eritin." Örümcek ağlarıyla tamamen kaplanmamış tek alan olan en yakın duvara doğru adım attı ve elini duvarın soğuk yüzeyine bastırdı. Durakladı ve Dul'a bakmak için döndü. "Zincirlerimizin kırılma ihtimalinin düşük olduğunu söylemiştin," dedi Loren. "*Pek olası değil.* Hiç şans olmadığını söylemedin."

Örümcek birkaç dakika boyunca onun sözlerini düşündü. Konuştuğunda Loren onun çocuksu sesinde bir acıma havası sezdi. "Zayıf da olsa bir şans var. Ve başarsan bile, bu ikiniz için de iyi bitmeyecek. Hangi yolu seçersen seç Liliana, sonu ölümle bitecek." Loren kimin ölümüyle diye sormaya korktuğundan, buradan gitmek için can atarak arkasını döndü.

Gözlerini sımsıkı kapatarak sihrinin uyanmasını diledi. Aynı tanıdık sıcaklığın göğsünde biriktiğini hisseder hissetmez, daha da konsantre oldu, zihninde Darien'in yüzünü canlandırdı, çok sevdiği o gülümsemeyi, yanağındaki gamzeyi, sadece ona ayırdığı sınırsız bir neşeyle dış köşelerinden kırışan o çelik gözleri hatırladı.

İki saniye sonra, gece uykuya daldığında sarsılarak uyanmasına benzer bir his hissetti, vücudu hayalinde yere doğru yuvarlanıyordu-

Fiziksel formu eriyip gitti ve arkasında sadece ışıltılı aurasını bıraktı. Bölünme'den aşağı düştü, Mortifer da onunla birlikte düşüyordu, etraflarında karanlık dönüyordu.

Bir kazıma sesi duyuldu. Soğuk taş aniden giysilerini ve tenini parçalıyor, başının arkası sert bir yüzeye çarpıyordu. Kendini bir çocuk parkında, dik bir kaydıraktan aşağıya doğru hızla iniyormuş gibi hissetti.

Yere düştüğü yer tozlu ydu ve kül kokuyordu. Kıcı sert bir şeye çarptığında, Peçe'ye hiç benzemeyen siyah ve gri bir bulut etrafında patladı ve çarpmanın etkisiyle kuyruk kemiğı zedelendi. Toz nihayet yatıştığında - kül, fark etti - Cehennem Kapısı'na geri döndüğünü gördü. Şöminenin içinde.

Öksüren ve gözleri yanan Loren başını kaldırdığında Tanner'ın ağzı çörekle dolu bir şekilde ona baktığını gördü. Star'a şükürler olsun ki mutfakta tek başına duruyordu. Tanıdığı kurt dışında. Silver da en az Tanner kadar şaşkın görünüyordu, kulakları dikilmişti. Sessizlik uzadıkça Silver başını kaldırıp Tanner'a baktı, cevap bekleyen bir inilti bıyıklarının arasından süzüldü.

"Neden şöminenin içindesin?" Tanner sordu. Çörekten bir kırıntı düştü. Silver onu höpürdeterek yerden aldı ve koca dili tahtayı ıslatırken bir an önce istediğı cevapları unuttu. "Darien'i aramam gerekiyor mu?"

Ayağı kalktı ve kirli giysilerindeki isin tozunu aldı. Korkunç bir şekilde duruyordu. "Eğer onu ararsan, o çörekleri götürürüm." Mortifer onun kolunun altına girdi ve beyaz tahta ile kalemi kanepenin altından kaydırarak buzdolabına doğru kaçtı.

İyice gücenmiş görünen Tanner, Çırpınan Cadı'dan çörek kutusunu kaptı ve göğsüne bastırdı.

"Ciddiyim," diye uyardı.

Tanner çörekten bir ısırık daha aldı ve kutuyu kolunun altına sıkıştırarak uzaklaştı, Silver da onu takip ediyordu.

Loren ardında kir bırakmamaya dikkat ederek halının üzerinde parmak uçlarında ilerledi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Mortifer'a. Mortifer iki mısır gevreğı kutusunun arasından ona baktı, önüne yeni bir buz parçaları yığını konmuştu bile. "Lütfen bugün olanları kimseye anlatma. Bu... bu Darien'in güvenliğı için."

Mortifer işaret parmağıyla havaya iki harf çizdi: O.K. "Teşekkür ederim," dedi tekrar.

Loren eski süitindeki banyoya girer girmez soyundu ve duşu açarak sıcaklığı gidebildiğı kadar yükseltti. Saçlarını ve vücudunu keseleyerek Dul'un yaşam alanının tüm izlerini sildi, köpükler duş zeminine sıçradı.

İşi bittiğinde kıyafetlerini, arka bahçeden aldığı şırıngalarla birlikte çantasına attı. Crossroads'un kokusu kıyafetlerini burada bırakmayı çok riskli kılıyordu. Saçlarını kuruttu ve

Dolabında bulduğu temiz bir gömlek ve kot pantolonu giydikten sonra aceleyle koridordan Darien'in süitine gitti.

Kapı aralığında dondu kaldı.

Yatağın yanındaki duvarda asılı duran devasa yaldızlı ayna kırılmıştı.

Yatağı ve zemini toz halinde cam parçaları kaplamıştı. Perdeler çubuklarından koparılmış, çiviler ve vidalar duvarlardan s k lm şt .

 ifonyerin  ekmeceleri açılmış, içindekilerin çoğu kenarlara saçılmıştı.

Birkaç giysi sanki öfkeli bir el tarafından fırlatılmış gibi yere saçılmıştı. Bu kıyafetlerin hiçbiri ona ait değildi. Tek bir parça bile. Hepsi Darien'ındı, sanki kendi eşyalarına bakmaya dayanamıyormuş da

her şeyi dışarı atıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Loren, hıçkırığa benzeyen bir ses boğazından yukarı tırmanıyordu. Singer hiç ses çıkarmadan onun gölgesinden sıyrıldı. G r kuyruğunu sarkıtarak dikkatli patileriyle odaya girdi. Darien onu duyacak kadar yakınında olmasa da Loren yine de içinden bir özrün döküldüğünü fark etti. " ok özür dilerim."

Bunu ne zaman yaptığını, kaç geceyi buradan uzakta geçirdiğini söylemenin bir yolu yoktu, yataklarındaki tüm bu camlar yatmaya uygun değildi. Bu manzara Loren'in kalbini parçaladı. Gözleri ya la doldu, boğazı sıkıştı.

Bunu d zeltecekti. Bu gece. Ama ihtiya ı olan tek bir şey vardı, o da bir Yaşam Saati daha.

Camlara ya da çivilere basmamaya dikkat ederek aceleyle gömme dolaba girdi ve Darien'in fermuarlı kap sonlarından birini giydi, kuma ta kalan kokusunu içine çekti.

Yıkılmış s ite son bir kez baktıktan sonra çantalarını aldı ve elinde telefonla aşağıya indi. Son konuşmalarında Klay'in numarasını buldu ve ARA tuşuna bastı.

Aptal, sinir bozucu sesi ikinci zilden sonra hoparlörden yükseldi. "Ne?"

"Babana hazır olduğumu söyle. Ama bu sefer *benim* kurallarına göre oynayacağız."

Kurtadam Bölgesi'nde bir ölü vampir daha ortaya çıkmıştı. Tıpkı diğerleri gibi parçalara ayrılmıştı. Tıpkı Calanthe gibi. Logan aklını kaçırmak üzereydi ve Darien onu suçlamıyordu.

Logan'la birlikte Silverwood Bölgesi'ndeki evinin mutfağında duruyordu, küçük oda buraya son gelişinden çok daha temizdi. Lavaboyu kokutan kurt kalbi, eğilmiş çöp torbası kuleleri, yere yapışmış yiyecekler yoktu.

Logan'ın kız kardeşi Chrysantha da buradaydı. Mutfak masasında boşluğa bakıyordu, kollarını çizik yüzeyde kavuşturmuş, siyah saçları taranmamış bir dağınıklık içindeydi. Darien geldiğinden beri Chrysantha neredeyse hiç konuşmamıştı. Darien onun sessizliğinin kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin aşık olduğu vampirle ilgili olduğunu biliyordu. Logan'ın söylediğine göre, Emilie haftalardır onunla konuşmamıştı.

"Bir fikrin var mı?" Logan söyledi. Ocağın yanındaki tezgâha yaslanmıştı, iri elleri üzerinde Büyük *Kötü Alfa* yazan bir kupaya sarılmıştı.

"Birkaç tane var," diye yanıtladı Darien. "Aklıma gelen en bariz sebep..." Başını kıpırdamayan, hatta gözünü bile kırpmayan Chrysantha'ya doğru eğdi. Ateş rengi gözleri donuklaşmış, poşet kazağının kolları kahverengi parmaklarının üzerine kadar çekilmişti.

Logan'ın yüzü bir aydınlanmayla yumuşadı. "Chrysantha?"

Onun sesini duyunca başını kaldırdı ve bir rüyadan uyanır gibi hızla gözlerini kırptırdı.

Darien teorisini Logan'a açıkladı. "Calanthe sadece Kuyu'yu bulmaya çalışmak için sizinle - bizimle - ittifak kurdu. Kızının bir kurt adamla birlikte olmasına asla tahammül edemezdi. İlk düşüncem bu cinayetlerin Emilie ve Chrysantha ile bir ilgisi olduğuydu."

"Ama Calanthe öldü," dedi Logan. "Duymadın mı? Eğer öldüyse, o zaman bu cinayetlerin arkasında nasıl olabilir?"

"Sanırım bir savaş başlatmaya çalışıyordu ama bitiremeden öldürüldü." Angelthene'deki kurtadamların sonunu getirecek, sevgili kızının savaşmadan, sevdiği kurtadamlarla birlikte olmak için sorumluluklarından kaçmadan tahtını devralmasını sağlayacak bir savaş. Plan iğrençti ama Calanthe de öyleydi.

Logan kupasını yere bıraktı, elleri vardiyanın tehdidiyle hafifçe titriyordu. "Onu kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?"

"Üvey oğlu şehre geri döndü."

İki çift güneş rengi göz Darien'in yüzüne kilitlendi.

Bir sonraki soru Chrysantha'dan geldi. "Jaden'ın kendi annesini öldürdüğüne inanıyor musun?" diye sordu.

"Eğer bunu yapmak için yeterince iyi bir nedeni varsa, evet," diye yanıtladı Darien, "buna inanıyorum."

"Peki bunun nedeni ne olabilir?" Logan sordu.

"Calanthe'de olanın aynısı: Kuyu. Daha fazla güç. Artık Kandırılma riski yok. Sadece bu da değil, Kan Gülü'nün baş koltuğunu istemesini de yadırgamazdım ve artık geri döndüğüne ve miras bırakma yaşına geldiğine göre, bu hak Emilie'ye değil ona ait."

"Kahretsin." Logan elini karışmış saçlarında gezdirdi. "Ne-"

Kapı çılgınca çalındı. *Bam. Bang. Bang. Bang! Bang!*

Darien, Logan'ın ona baktığı gibi ön kapıya baktı. Logan kıpırdamayınca, kolları daha sert titreyen Darien kapıya yöneldi ve verdiği yanıt Logan'ı onu takip etmeye teşvik etti.

Kapıyı açtıklarında ön verandada Emilie Croft'tan başkasını bulamadılar.

-

"Beni öldürmeye çalıştı," dedi Emilie, solgun eli boğazındaki morluklara ve gümüş yanık izlerine gitti. Vampir ve iki kurt mutfak masasına oturmuşlardı, Emilie Chrysantha'nın yanındaydı, Darien ise ayakta duran tek kişiydi. "Annem gitti ve beni korumak için yanımda olmadığı için ağabeyim bir zorbaya dönüştü. Onun koltuğunda hak iddia edemeyeceğimden emin olmak istiyor."

"Pislik herif," diye hırladı Chrysantha, gün batımı gözleri parlayarak. Eşikten adımını attığı andan beri Emilie'ye karşı sadece dikkatli davranmıştı. Kurt adam Emilie'nin boynundaki yaralara bir kez bakmış ve neredeyse tamamen çılgına dönmüştü. Dakikalar sonra, şimdi bile Chrysantha'nın tüm vücudu, tıpkı kardeşininki gibi, değişimin tehdidiyle titriyordu.

"Bizimle kalabilirsin, Em," dedi Logan. "Bütün bunlar sona erene kadar." Chrysantha kardeşine minnettar bir bakış fırlattı.

"Emilie," diye başladı Darien. Vampir kan kırmızısı gözlerle ona baktı. "Şu anda çok gergin olduğumu biliyorum ama sürekli ortaya çıkan bu ölü vampirlere ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Emilie'nin yanaklarındaki gamzeler kaşlarını çatarak derinleşti. "Başka biri daha mı vardı?" İki kurdun arasına baktı.

"Bu sabah," dedi Chrysantha. "Kara Ayna Göleti yakınlarında bir tanesi daha parçalara ayrıldı."

Logan, "Bölgede bu kadar تنها olan ve sokak kamerası bulunmayan tek yerlerden biri." diye ekledi.

"Uygun," diye mırıldandı Darien.

Emilie, "Jaden benim yanımda hiçbir şeyden bahsetmemeye çok dikkat ediyor," diye söze başladı. "Ama annemin Silverwood'la ilgili planları vardı. Bana bunların ne olduğunu söylemedi ama kurtlara karşı duyduğu nefretle bir ilgisi olduğunu düşündüm." Küçük omuzları omuz silkme için yukarı kalktı. "Bunun olası tek açıklamalarından biri bu."

Logan Darien'e baktı. "Akıllı kurabiye," diye mırıldandı. Darien sırtıttı. "Belki de dedektif olmalıyım."

Emilie sözlerine şöyle devam etti: "O gider gitmez cinayetlerin durmasını bekliyordum ama..."

"Ama onlar devam etti," Chrysantha bitmiş için Onu, alarak Vampirin süt beyazı elini iki elinin arasına aldı.

"Jaden'ın istediği bir şey var," dedi Emilie. "Bundan eminim. Burada, Silverwood Bölgesi'nde olduğuna inandığı bir şey."

Darien Logan'a, "Arazinize gelmek için yeterince geçerli bir nedeni olmadığını sürece elde edemeyeceği bir şey" dedi.

"Haklıydın," dedi Logan Darien'e. "Calanthe bu savaşı kendi sebepleri için başlatmış olabilir, ama şimdi o gittiğine göre, Jaden

bıraktığı yerden, kendi amacı için kullanıyor." Başını iki yana salladı, parmakları burun kemiğini sıkıyordu. "Her ne olursa olsun."

Emilie, "Ve bu amacını Blood Rose'daki başka kimseye açıklama gereği duymuyor," diye araya girdi. "Koltuk onun ve bu nedenle herkes onu dinliyor, özellikle de annem gittiğinden beri." Dudağı dişlerinin üzerinde geriye doğru kıvrıldı, uzun köpek dişleri tavan penceresinden içeri süzülen ışıktaki parlıyordu.

Darien'in telefonu çalmaya başladı. Aceleyle ceketinden çıkardı ve boğuk bir "Hey" sesiyle cevap verdi.

Travis merhaba deme zahmetine girmede. Onun yerine doğrudan konuya girdi, kelimeleri bir iniltiyle birbirine karıştı. "Kendimi ispiyoncu gibi hissetmeye başladım."

"Bu sefer gerçekten söyleyecek misin, yoksa tahmin etmem mi gerekecek?"

Bir sessizlik. Ve sonra, "Loren buradaydı." Travis'in cevabı Darien'i harekete geçirdi. Arkasına bile bakmadan Logan'ın evinden çıktı, kapı arkasından çarparak kapandı, parmakları telefonu sıkıca kavradı. "Hell's Gate'de."

Darien verandadan aceleyle geçip merdivenlerden inerken midesi bulandı, tahta ayaklarının altında batıyordu.

Travis devam etti, "Eve girerken yanından geçtim."

"Orada ne işi vardı?" Darien arabaya bindi, çalıştırdı ve Logan'ın garaj yolundan geri geri çıktı, çakıllar uçuşuyordu. "Onunla konuştun mu?"

"Gerçekten fırsatım olmadı. Kapıda bekleyen bir taksisi vardı."

"Yanına bir şey aldı mı?" Darien'in ciğerleri sıkışmış gibiydi. "Kontrol edebilir misin lütfen?" Eğer Loren son eşyalarını da topluyorsa... Darien buna dayanamazdı.

"Öyle görünmüyor ama... bekle." Travis merdivenlerden çıkıyormuş gibi bir ses geldi. "Ajandasını burada bırakmış. Çantasından falan düşmüş olmalı."

Darien Silverwood Bölgesi'nde hızla ilerliyor, sokakları hızla geçerek kısa sürede sınıra yaklaşıyordu. İleride yolu işaretleyen beyaz boyayı, Logan'ın bölgesinin nerede bittiğini gösteren kurt adam sembolünü (arkasında hilal olan uluyan bir kurt) görebiliyordu. Kurtadam ve Vampir Bölgesi'ndeki çeşitli sokaklar, araziden hangi sürülerin ya da evlerin sorumlu olduğunu göstermek için sembollerle işaretlenmişti. Aynı şey Venefica bölgeleri için de geçerliydi. "Bunu sorduğum için beni yargılamayın ama bugünkü randevuya gidebilir misiniz?" Darien sordu.

Sayfaların hışırtısı hoparlörü doldurdu. "Dersleri yazılı. Herboloji öğleden sonra birde bitmiş, yarım gün geçirmiş gibi görünüyor.... AA yarım gün mü yapıyor?"

"Trav," diye yakındı Darien. "Odaklan. Lütfen."

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "En altta, *Tattoo at Angelthene General* - 2:30 pm yazıyor."

"Teşekkürler Trav. Bundan sonrasını ben hallederim." Travis ona mantıklı bir şeyler söyleyemeden telefonu kapattı.

Belki de bunu yaptığı için psikopat bir erkek arkadaşı ama umurunda değildi. Doğruca hastaneye gitti, sarı ışıklardan ve birkaç kırmızı ışıktan geçti, gittiği her yerde kornalar onu takip etti. Loren'e dövmesine her rötüş yaptırdığında elini tutacağına dair söz vermişti ve ona verdiği sözlerden dönecek biri değildi.

Sadece bu da değil, onun için endişelenmeye başlamıştı, hem de tüm hafta boyunca olduğundan farklı şekillerde.

Başının belada olması mümkün müydü? Etrafında dönen tüm bu pisliklerle bir şekilde bağlantısı olabilir miydi? Emilie ortaya çıktığına ve vampirlerin bile bazı karanlık işlere bulaştığını gösterdiğine göre, listesinden hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi çıkarmıyordu.

Yanıldığını ve onu kendisinden uzak tutan tek şeyin Gaven'dan korktuğu bahanesi olduğunu umuyordu.

Ama eğer başka bir nedeni varsa, eğer kızın içinde bulunduğu tehlikeyi göremeyecek kadar dar görüşlüyse... Kendinden nefret ederdi. Bu kadar kör ve güvensiz olduğu için kendinden nefret ederdi.

Hastaneye gittiğinde öğrenecekti. Ve cevap ne olursa olsun, onu dinleyecekti. İlişkilerinin bu şekilde yoyo edilmesine daha fazla katlanamazdı. Flört sahnesinde yeni olmasına rağmen, iletişimin bir ilişkiyi yürütebileceği ya da bozabileceği herkesçe bilinen bir şeydi.

Ve lanet olsun, söyledikleri hoşuna gitmese bile onu kendisiyle konuşturacaktı. En azından o zaman, gerçekten neyin yanlış olduğunu öğrenirse, bunu düzeltme fırsatına sahip olacaktı.

Bu fırsatı heba etmeyecekti.

Darien, Angelthene Genel Hastanesi'nde hemşirelerin, şifacıların, hastaların ve misafirlerin etrafından dolanarak, her adımını takip eden meraklı ve korku dolu gözleri görmezden gelerek aceleyle ilerledi.

Resepsiyon görevlilerinden birinden Loren'in hangi odada ameliyat olacağını öğrenmiş ve numara kadının ağzından çıkar çıkmaz doğruca asansöre koşup üçüncü kata çıkmış, asansör durur durmaz neredeyse kapıları zorlayarak açmıştı.

Yürürken, botları yerleri döverken, ceketinin kolunu silkeledi ve saatini kontrol etti.

Saat daha iki otuz birdi. Belki de oraya koşmasına ve bu süreçte tüm çalışanları alarma geçirmesine gerek yoktu.

"Dare," diye seslendi bas bir ses yanından geçip gittiği odalardan birinden. Darien geri çekildi ve açık kapı aralığına baktı.

Malakai bir muayene masasının yanındaki sandalyede oturmuş, parmaklarını başının arkasında birleştirmişti. Muayene masasının üzerine tünemiş olan Jewels'tı. Floresanların altında bir şekilde olduğundan daha solgun görünmeyi başarıyordu, yanaklarında pembeden eser yoktu. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve morumsu saç telleri tenine yapışmıştı.

Darien odaya bir adım attı, hâlâ koridora doğru yarı dönüktü. "İyi misin Jewelry?"

Bacaklarını bir o yana bir bu yana sallıyor, platform spor ayakkabılarını masaya vuruyordu. "Olabildiğim kadar iyiyim." Ona sunduğu sıkı gülümseme daha çok yüz buruşturmaya benziyordu. Dirseğinin kıvrımında bir bandaj vardı, altına da bir pamuk bantlanmıştı.

Daha fazla test. Kandırmaca hayatınızı emerken hiç bitmediler.

"Nereye gidiyorsun?" Malakai öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak sordu.

"Loren'le buluşacağım."

Malakai kaşlarını çattı. "Koridorda yanından geçtim." "İyi görünüyor muydu?" Çok geç kalmamış olmayı umuyordu.

"Sanırım öyle. Beni gördüğünü sanmıyorum." Malakai onu inceledi, yüzündeki duyguları okumak imkânsızdı. "Yanında bir adam vardı."

Darien çok sık yumruk yemezdi ama bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu ve Malakai'nin ifadesi karnına inen bir yumruk gibiydi. Birdenbire hava alamaz hale geldi ama ciğerlerinde kalanları kullanarak, aniden kafasında hissettiği boşluk kadar boş olan bir kelimeyi ısırarak çıkarmayı başardı.

"Ne?"

-

Loren'in kalbi gümbür gümbür atıyor, her bir atış birbirine karışıyor, başının dönmesine ve midesinin bulanmasına neden oluyordu. Hislerinin dövme işleminden çok, Darien'in olması gereken yerde, yanı başındaki taburede uzanan kişiyle ilgili olduğunu biliyordu.

Yıldız'a şükürler olsun ki bu sefer Doktor Atlas değildi. Onun yerine, genç bir hemşire mürekkebini tazelemek için ekstra dikkatli bir iş yapıyor, acıyı doğruluk için uzatıyordu. Loren bu sefer dayanacak, sırtacak ve katlanacaktı. İlişkisinin ihtiyacı olan son şey, Darien'in bu işlemi onsuz yaptırdığını öğrenmesiydi; muayene masasının yanındaki yerinde oturan başka bir adam, işleri biter bitmez İmperator'la buluşacakları için şu anda sadece buradaydı.

Klay, Darien'den farklıydı. Ona bir kez bile teselli edici bir söz söylememiş ya da omzunu sıvazlamamıştı. Eğer deneseydi, kız onun suratına bir tokat atardı. Buraya onun için değil, babası için gelmişti ve bu, taburesini ileri geri çevirip gözlerini tavana dikmesinden anlaşılıyordu. Loren yarı yarıya, on yaşında bir çocuğun ailesine mızızlanması gibi, "Daha bitmedi mi?" demesini bekliyordu.

"Biliyorsun, seninle gelmek zorunda değildim," dedi ve yanardöner mürekkep kan dolaşımına karışırken yüzünü buruşturdu. Derisinin altına yayıldı.

Asit, boştaki eliyle masanın üzerindeki krep kâğıdını buruşturdu. Bu ses, bunu en son yaptırdığında, Darien öne çıkıp onun elini iki elinin arasına aldığı anda neler hissettiğine dair anılarını canlandırdı. Aralarında akan o elektrik akımını ilk hissettiği zaman, hem çılgınca bağımlılık yapan hem de tamamen tatmin edici olan harika bir duygu, ne olduğunu bilmeden tüm hayatı boyunca aradığı bir şeyi bulmak gibi.

"Şaka mı yapıyorsun?" Klay tabureyi geriye yatırdı, ellerini başının arkasına koydu, tek tekerleğin üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanırken dokulu tavanı inceledi. "Harika vakit geçiriyorum. Burası çok eğlenceli. Olmak istediğim başka bir yer yok." Bay Çok Bakar'ın yeni bir takma adı vardı ve o da Bay Alaycı'ydı. Loren taburenin yere düştüğünü ve aptal kıçının da onunla birlikte düştüğünü hayal etti. Belki de düşerken aptal suratıyla birlikte onu da kıracaktı.

Hemşire dövmenin son kısmını renklendirirken Loren dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı, mürekkep neon pastellerle kolunu aydınlatıyordu.

Loren çevresel görüşünde Klay'in kapıya doğru baktığını gördü.

Ve sonra öne doğru atılıp onun elini tuttu, parmakları onunkilerle birleşti.

Başını Klay'e doğru çevirdi. "Ne yapıyorsun?"

Konuşmaya fırsat bulamadan ve parmaklarını onun çok sıkı kavrayışından kurtarmadan, kapı aralığında duran ve ölümün gölgesine çok benzeyen kişiyi gördü.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Darien'in derin sesi odanın içinde süzülüyordu ve sakın olmasına rağmen Loren onu, altında yatan öfkeyi hissedecek kadar iyi tanıyordu.

Lanet olsun. Bunun olmaması gerekiyordu.

Loren elini Klay'in sıkı parmaklarından kurtarmaya çalışırken parmak eklemlerinden biri kırıldı. "Bırak, seni embesil!" Sonunda onu bıraktığında, elini Darien'e doğru uzattı.

Klay'in o anda ne gördüğünü anlamaya çalıştı ve kendini beğenmiş bir gurur kalbini bir balon gibi doldurarak içine yayıldı.

Gece yarısı siyah saçları, yakışıklı olduğu kadar ürkütücü bir yoğunluğa sahip yüzü, fermuarlı ve üzerinde antik semboller bulunan siyah deri ceket, siyah kargo pantolonu ve çoğu insanın cesaret edemeyeceği yerlerde yürümüş botları, yaralı ellerindeki dövmeler

ve parmak eklemleri ve tabii ki kulağının altında bulunan ve insanlara onun ne kadar tehlikeli olduğunu gösteren küçük parmak eklemi.

Karanlık Katil ayak sesleri çıkararak Klay'e doğru ilerledi. Bir çizmesini taburenin tabanına dayadı ve tekerlekleri gıcırdayarak Klay'i muayene masasından birkaç metre uzağa itti.

"Adın ne senin?" Darien, Loren ve Klay'in arasına girip geniş sırtıyla Loren'in görüş alanını kapatırken ses tonu kibarlıktan uzaktı.

Klay hemen cevap verdi, sesi sertti ama kaba değildi. Akıllıca bir karar. "Klay."

Loren Darien'e uzandı, parmakları Darien'in kolunun yıpranmış derisine dolandı ama Darien dönmedi.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

dedi Klay'e. "Evet."

"Yanlışı anlama ihtimaline karşı söyle."

Klay konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu. "Darien Cassel."

"Demek görüldüğün kadar aptal değilsin."

Klay sırıttı. "Özür dilerim, bir şey mi kaçırdım? Seni kırmışım gibi davranıyorsun ama seninle daha önce hiç tanışmadım bile."

Odaya garip ve gergin bir sessizlik yayıldı. Hemşirenin eli duraksadı ve sonra sanki buradan çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi hızlandı. Başını eğmiş, mürekkebe odaklanmıştı.

Loren gözlerini Darien'a dikip yüzünü görebilmeyi, Klay'i görebilmeyi dilerken nefes alış veriş sığılaştı ama Darien, arkaya taranmış saçları vızıldayan floresanlarda sıvı bir gece gibi parıldayan devasa Kara Katil'in arkasına saklanmıştı.

Sonunda Darien konuştu. "Sakin ol dostum, sadece seninle dalga geçiyorum." Hâlâ oradaydı: öfkenin alt akıntısı. Ama bu kez giderek artıyordu ve Loren'in kalp atışları bu ses yüzünden hızlandı. "Neden bir saniyeliğine dışarı çıkıp hanımefendinin işini bitirmesine izin vermiyoruz?"

Loren onun yumuşak kolunu sıkıca tuttu. "Darien," diye yalvardı.

Arkasını döndü. Gözleri kilitlendi ve bir elini yüzüne götürerek alındaki dalgalı saç telini nazikçe okşadı. "Sorun yok."

Öyle miydi? O öyle düşünmüyordu. Ve yüzündeki ifade - ufukta yaklaşan siyah gözleri ima eden ölümcül bir ifade - haklı olduğunu gösteriyordu.

Hayatının aşkının ve kıçındaki en yeni ağrının, koridorda gözetimsiz bir şekilde Tanrı bilir ne yapmak için odayı terk etmesini çaresizce izledi. Darien arkasından kapıyı bile kapattı ve işte o zaman endişelenmesi gereken çok şey olduğunu ve bunu durdurmak için çok küçük bir şansı olduğunu fark etti.

-

Darien koridora çıkıp muayene odasının kapısını arkasından kapattığında, kadının elini tuttuğu için Klay'i öldürmenin milyonlarca yolunu hayal etmişti bile.

Sessizliğin içinde birbirlerine baktılar, ikisi de tek kelime etmedi. Etraftaki tek ses, bir saatin uzaktan gelen tik takları ve gelen aramalarla çalan sabit hatların alçak uğultusuydu.

Darien Klay'in aurasındaki korkuyu hissedebiliyordu ama onun sessizliği korkudan kaynaklanırken, Darien'inki düşünmekten kaynaklanıyordu. Klay'in kalbini mi oyacağına, serumla mı boğacağına, yoksa cerrahi bir testereyle kafasını mı keseceğine karar vermekle meşguldü.

Klay aptal ağzını açtığında cerrahi testereye tam yerleşmişti. "Sanırım bir özür ya da başka bir şey istiyorsun-"

Darien onu gömleğinin ön yakasından yakaladı ve duvara çarptı. Darien yüzüne doğru hırlarken Klay kendi tükürüğünde boğuluyormuş gibi homurdandı: "O *benim*. Ellerini ondan uzak tut yoksa onları keserim."

Klay, bir av ganimeti gibi duvara sabitlenmişken ellerini teslimiyetle havaya kaldırmak için elinden geleni yapıyordu. "Ooookay." Gergin bir kahkaha attı. "Sanırım biraz yanlış anlaşılma oldu."

"Yanlış anlayan tek kişi *sensin*, seni eli hıyar. O benim kızım ve ona dokunmana izin yok. Anladın mı?"

Ağzında cüretkâr bir gülümseme oluştu. "Eğer o senin kız arkadaşınsa, neden senin yerine randevusuna gelmemi istedi?"

Darien buna verecek bir cevabı olmamasından nefret ediyordu. Ve yakasını sıkıca kavrayarak sessizce Klay'e baktıkça, herif daha da eğlenmiş görünüyor. Aurası kendini beğenmiş bir hal aldı, göğsündeki çarpıntı korku yerine cüretkâr bir havaya büründü.

Handsy'nin yüzüne ukala bir gülümseme yayıldı. "Bir cevabın yok, değil mi?"

"Elini tutmanı istemedi," dedi Darien buz gibi bir sesle.

"Sadece senin izlediğini bildiği için."

Darien onu daha sıkı kavrayarak duvara çarptı. "Diline dikkat et yoksa onu koparıp sana yediririm."

Klay'in elleri yukarı doğru kalktı. Gözlerinde taze bir dehşet parlıyordu, aurasındaki kendini beğenmiş ton pencereden dışarı çıkıyordu.

Darien onu kabaca duvardan aşağı çekti, onu o kadar yükseğe sıkıştırdığını fark etti ki ayakları yerden kesilmişti ve onu koridorda sertçe itti.

Yüzüstü vinil zemine çakılmadan önce Klay ellerinin topuklarıyla kendini yukarı itti. Darien'e ters ters bakarak sırtını duvara yaslayıp dengesini yeniden sağladı ve buruşuk yakasını düzeltmek için bir dakikasını ayırdı. "Siz Darkslayer'lar çok huysuzsunuz."

"Ellerini çek yoksa pişman olacaksın." Loren'in kapının diğer tarafındaki hemşireye teşekkür ettiğini duyabiliyordu, tatlı sesi giderek yaklaşıyordu. "Şimdi mutlu davran yoksa dişlerini dökerim."

Kapı açıldı ve Loren dışarı çıktı. Spor ayakkabıları, solmuş kot pantolonu ve... ve onun fermuarlı kapüşonlarından birini giydiğini fark etti. Arkasından elinde panosuyla hemşire geliyordu ve gruba endişeli bir bakış attı.

"Her şey yolunda mı?" Loren sordu, gözleri sadece Darien'i görüyordu, şükürler olsun. Hemşire telaşla uzaklaştı, resepsiyona doğru ilerlerken sorumluluklarından kurtulduğu için minnettar görünüyordu.

"Her şey yolunda bebeğim," dedi Darien. "Sadece birbirimizi biraz daha iyi anlamaya çalışıyorduk. Öyle değil mi, Klay?"

"Evet," dedi Klay sıkıca, gömleğinin tozunu alırken. "Artık birbirimizi çok iyi anlıyoruz."

Loren ikisinin arasına baktı. "Tamam o zaman," diye iç geçirdi. "Gidelim mi?" Sorusu Klay'e yönelikti, o da başını salladı ve yüzünde aptal bir gülümsemeyle koridorda ilerlemeye başladı.

Ve Darien o öğleden sonra ikinci kez, biri ona yumruk atmış gibi hissetti.

"Gitmek mi?" Darien tekrarladı. "Nereye?"

Loren zayıf bir sesle, "Akademide bitirmemiz gereken bir proje var," dedi. "Beni bu yüzden buraya getirdi, ben de bu yüzden..." Neden onun yerine kendisini buraya götürmesini istememişti.

"Bir proje." Darien'in sesi düzdü. Bir Dalgalanmanın kapıyı çaldığını hissetti ama zihinsel olarak onu bastırdı. Burası milyonlarca dereceydi ve kulaklarından ve burnundan buhar çıkıyordu. Depodaki o cehennem zebanisi gibi patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Bu sadece bir okul meselesi, Darien." Sesi nazikti. Yalvarırcasına.

Klay şimdi koridorun sonundaydı. Omzunun üzerinden onların değişik tokuşuna bakıyordu. Lanet olası pislik.

Darien tekrar Loren'e baktı. "Bebeğim, senin elini tutuyordu."

"Bunu yapmasını istemedim."

"Harika, o zaman onun ağzını burnunu kırabilir miyim?" "Şakaydı."

"Hiç de komik değil."

"Bir daha yapmayacak. Söz veriyorum."

"Yapmasa iyi olur, yoksa onu öldürürüm. İzniniz olmadan size dokunan herkes, eliniz ya da kışınız olması umurumda değil, kalbini söküp boğazına tıkarım."

Loren'in rengi soldu. Darien, Loren'in göğsünde çarpan kalbinin sesini duyunca kendi sözlerini değerlendirirken buldu kendini.

Ama her kelimesinde ciddiydi. Her birini.

"Bir daha yapmaya kalkarsa sana söylerim," diye fısıldadı Loren. "Tamam mı? Duymak istediğin bu mu?"

"Beni görmek istediğini söylediğini duymak istiyorum."

Loren'in nutku tutulmuştu. Darien, Loren'in yanaklarının kızarmasını ve gözlerinin ağlamaya saniyeler kaldığını gösteren o cam gibi bakışını izledi. İsteddiği son şey bu olsa da konuşmaya devam etti, çünkü şu anda, tam şu saniyede Loren buradaydı ve sesini duyurma fırsatını boşa harcamak istemiyordu.

"Yedi gün oldu -evet, sayıyorum, beni affet- ve her birinde seni özledim. Sadece anlamak istiyorum Loren, tek istediğim bu. Beni karanlık bir odaya kilitlemişsin gibi hissediyorum ve elim ışık düğmesinin üzerinde ama sen açmama engel oluyorsun. Sadece anlamama yardım et, *lütfe*." Avuçlarını dua eder gibi birbirine bastırdı - çünkü okulda söylediklerinde ciddiydi. Onun için yalvaracaktı.

Onun için sürünecekti. Bu zemine inecek ve onun istediği her şeyi yapacaktı. "Bana *bir şey* ver. Artık benimle birlikte olmak istemediğini söyleyen bile, bunu yutmak benim için bundan daha kolay olurdu."

Çünkü sonunda doğrudan bir cevabı olacaktı.

"İstediğim bu değil."

"Ama beni görmek istemiyorsun. Bana Gaven'dan korktuğunu söyledin ve bunu anlıyorum, korkularını anlayabiliyorum tatlım. Ama sonra buraya geliyorum ve seni bana varlığından bile bahsetmediğin bu adamla görüyorum." Gözleri hâlâ onu izlemekte olan Klay'e kilitlendi. Darien, "Kendi işine bak yoksa seni öldürürüm," diye bağırdı.

Klay ellerini kaldırdı ve arkasını döndü.

Darien tekrar Loren'le yüzleşti. "Bu işte yeniyim, tamam mı?" Nefes almak için kendini zorladı. Ellerini gevşetmeye zorladı. "Tıpkı senin gibi. İkimiz de hâlâ öğreniyoruz, büyüyoruz ve bu beklenen bir şey. Ama ihtiyacımız olan şey iletişim. İletişim kurmamız gerekiyor Loren ve sen benimle konuşmuyorsun-"

"Sana ondan bahsetmedim çünkü o sadece bir öğrenci." Loren'in sesi yenik bir vıraklamaydı. "Önemli bir şey olduğunu düşünmedim. Bir botanik projesi için ortak olarak görevlendirildik, hepsi bu."

"Tamam, tamam. Tamam, iyi, sana güveniyorum Loren. Güveniyorum." Çenesini onun arkasındaki koridora doğru salladı. "Git o iyi notları al."

Loren kovulmaktan incinmiş gibi görünüyordu ama arkasını dönüp uzaklaştı.

Darien bir şey söylemedi, ne kadar çok istese de, avuçları bir şeye vurma ihtiyacıyla ne kadar çok kaşınsa da. Orada durdu ve kadınının, Kandırma hastaları ve kısa ömürlerinin sonunda ölümle karşı karşıya gelen ölümlülerle dolu odaların önünden geçerek başka bir adamı takip edişini izledi.

Kanı kaynıyordu. Kalbi öfkeyle çarpıyordu. Siyahlık gözlerinin akını itiyordu ama o buna karşı koydu, hem de çok sert bir şekilde.

Buradan uzaklaşması gerekiyordu-

Loren koridorun yarısına gelmişti ki donup kaldı ve arkasını döndü. Bir dakika boyunca orada durdu, adama bakmadı, elleri kapüşonunun kolları tarafından yutulmuş yumruklar halindeydi, bu giysi onun küçük bedeni için çok büyüktü.

Sonra aceleyle ona doğru döndü, gözleri ayaklarının üzerindeydi.

Darien bekledi, duygu ve düşünce karmaşasını kalbinin ve zihninin en uzak köşelerine itti, kendini onun için bir arada tutmaya, olay çıkarmamaya ya da onu kötü hissettirmemeye zorladı - ya da daha kötüsü, onun yerine Klay'in etrafında olmak istemesi için bir neden verdi.

"Hey," diye başladı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Umm." Onunla göz teması kurması biraz zaman aldı ve sonunda kurduğunda, gözlerinde bir miktar korku vardı. Darien bunun kendisi yüzünden olduğundan endişelendi. Ondan korkuyor muydu? Bu, Dalgalanma'nın kısa bir süreliğine de olsa geri çekilmesine ve daha net düşünebilmesine yetti.

Ve sonra Darien kaldıkları odayı hatırladı. Yatak odalarını yerle bir etmişti ve az önce Cehennem Kapısı'ndaydı... Ve şimdi *bu* olmuştu, lanet olası şiddet eğilimleri az önce söylediği tehditlerle ortaya çıkmıştı.

Kahretsin.

Loren konuştuğunda sesi sessizdi. "Bu projenin çok uzun süreceğini sanmıyorum. Geçen hafta sonu eczanede birkaç buket hazırladım. Düşünüyordum da bir tane alıp Şehir Mezarlığı'na birlikte gidebiliriz?"

Darien başının üzerinden bakınca Klay'in hâlâ koridorun sonunda beklediğini gördü. Kollarını kavuşturmuş, izliyordu. Kendisine ait olmayan bir kadını avlayan lanet bir aptal gibi.

Darien tekrar Loren'e baktı. "Bu gece mi?" "Evet. Saat sekizde? Birlikte gideriz."

Annesinin mezarına. O zamandan beri gitmediği bir yere... Şey, hiç gitmemişti. Hiç gitmemişti. Bir kere bile.

Boğazında bir yumru vardı. "Tamam."

"Öyle mi?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor, tatlım."

Başını geriye doğru eğerek yaklaştı. Ne istediğini biliyordu ama kendine tam olarak açıklayamadığı bir nedenle onu ağzından değil alnından öptü.

"Akşam görüşürüz," diye teklif etti. Sesinin ne kadar soğuk çıktığını kendisi bile duyabiliyordu. Bunun için kendinden nefret ediyordu ama zamanında durduramadı.

"Evet, tamam." Sesi nefes nefese ve zayıftı ve... Kahretsin. Bunlar gözyaşları mıydı? Tanrı aşkına, onu ağlatmıştı. "Görüşürüz."

Başını öne eğdi ve o başka bir şey söyleyemeden arkasını dönüp uzaklaştı. Ama kalsaydı bile, konuşup konuşmayacağından emin değildi. Adam

ne yapacağını, ne düşüneceğini, nasıl hissedeceğini bilemiyordu. Loren'i Kızıl Yıldız Caddesi'ndeki o ara sokakta bulduğunda bir amaç, bir yer yerine bir insan olan bir yuva keşfetmişti. Loren onun kalbiydi, sığındığı ve güvende olduğu yerdi, istediği tek kadındı, aşık olduğu tek kadındı.

O sonsuza dek ve her zaman onun olmuştu ve kısa bir süre önce onun da onun olduğuna inanmıştı. Ama o her yönden kesinlikle mükemmelken, o... o değildi. Ve onu başka biriyle görmek, bu bir okul projesi gibi masum bir şey için bile *olsa*, çok uzun zamandır bir daha hissetmemeyi umduğu yeni bir duyguyu ateşledi.

Bu korkuydu, göğsünde atan kalbinden daha gerçektir. Kızın onun kırık dökük hayatının çatlaklarından kayıp gitmesinden ve onu gitmesine engel olamayacak kadar çok sevmesinden korkuyordu.

-

Loren zorlukla nefes alabiliyordu, hava alamaması öfke ve üzüntünün kafa karıştırıcı bir karışımının sonucuydu, duygular o kadar zayıflatıcıydı ki zar zor işlev görebiliyordu. *Zar zor düşünebiliyordu.*

Hastanenin ön kapısından çıkıp binanın köşesini döner dönmez kendini kaybetti.

Klay'in göğsüne o kadar sert vurdu ki, Klay tökezledi.

"*Sen bir pisliksin, Klay,*" diye tısladı. Ona doğru ilerledi, elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı, Darien'in kapüşonunun kolları parmaklarını yutuyordu. "Bunu bir daha asla yapmayacaksın, beni anlıyor musun?" Kadın onu tekrar itti ama bu sefer Darien hazırlıklıydı ve yerinden kıpırdamadı, göğsü sert bir kaya gibiydi.

Göt sırtıyordu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bana bir daha asla dokunmayacaksın ve Darien'i bir daha asla yemlemeyeceksin. Bu anlaşmamızın bir parçası değildi."

"Anlaşma senin erkek arkadaşından uzak durmanı sağlamamı içeriyor. Yani teknik olarak haddimi aşmadım."

Loren öfke ve üzüntüden bulanıklaşan görüşü ve gözlerine batan güneşin çekik ışınlarıyla ona doğru baktı. "Bu saçmalığı bitirmek için sabırsızlanıyorum."

Bir taksi kaldırımında yavaşladı. Şoför kapıları açtı.

Klay yolcu tarafındaki kapıya yönelip Loren'i arkaya geçmeye zorlarken, "Fırsatın varken tadını çıkar," dedi. "Çünkü babam sizden istediğini aldıktan sonra hepiniz ölürsünüz."

Loren kapı koluna uzanırken dondu kaldı. "Ne dedin sen?"

Klay omuz silkti. "Demek istediğim, bunu ona hiç yakıştıramadım." Loren daha fazla tartışmadan kapıyı açtı.

Taksiye bindiğinde kanı kaynıyordu.

Elbette imparatorun bu iş bittiğinde uygulayacağı hastalıklı bir planı olacaktı. Ya o ölecekti ya da hepsi.

Ve ilk seçeneği tercih ederdi.

Darien bütün öğleden sonra kırmızı görmüştü. Sokaklarda amaçsız ve yönsüz bir şekilde ilerliyor, sadece bir kez sigara almak ve Black Alder'daki cristala istasyonlarından birinde arabasını şarj etmek için duruyordu.

Muayene odasında o pisliğin boynunu kırmamak için elinden gelen her şeyi yapmış, bunu yaparken de gülmüştü. Direnmesinin tek nedeni Loren'di. Ama o kadar kızgındı ki patlamasının uzun sürmeyeceğini biliyordu. Şu anda Angelthene'in en sefil bölgelerinden birinde olması iyi bir şeydi; eğer kendini birine kaptırırsa, kurbanının kışına tekmeyi yemeyi hak eden bir pislik olma ihtimali çok yüksekti.

Böyle hissederken zaman ve mekân her şeydi. Ve kontrolsüz duygularla hareket ederek Loren'i asla incitmezdi, özellikle de o pisliği -Klay'i-randevusuna yanında getirmişken.

Bunu düşündükçe hastaneye gitmemiş olmayı daha çok diliyordu. Muhtemelen aptalca, zorlama sonuçlara varıyordu ve bu yüzden parmaklıklar ardına girme yolunda ilerliyordu.

Bunu ona başka bir kız yapsaydı, siktir et, sana ihtiyacım yok derdi.

Ama Loren? Kahretsin, ona ihtiyacı vardı ve yokmuş gibi davranamazdı bile. Hayatında hiçbir şeyden onun kadar emin olmamıştı. Sonunda doğru bildiği tek şey oydu.

Biri onu aradığında Black Alder Bölgesi'ndeki bir yan yolda arabayı parçalıyordu.

Bardak tutucusundan telefonunu alıp ekrana baktığında bilinmeyen bir numaranın yanıp söndüğünü gördü.

Sağa kaydırdı ve telefonu kulağına götürdü. "Kimsiniz?"

"Ben Christa."

Araba keskin bir virajı hızla dönerken Darien gaz pedalını gevşetti, emniyet kemerinin kenarı göğsüne batıyordu. "Beni kimin telefonundan arıyorsun?"

"Benim." Sessizce konuştu. Darien onun sesinde bir korku notası algıladı. "Bu benim brülörlerimden biri."

"Zamanımı harcamama değecek bir şeyiniz var mı?" Arabayı daha hızlı iterek bir tırın yanından geçti. Şoför kornasını çaldı.

"Bu yüzden arıyorum. Bu gece buluşmak için uygun musun?"

"Nerede ve ne zaman?"

"Finans Bölgesi'ndeki eski metro girişi." "Kuzey mi güney mi?"

"Güney. Saat yedi mi?" Saat yedi, Loren'i görmeden önce ona fazla zaman bırakmıyordu ama bunu başarabilirdi.

"Orada olacağım," dedi.

"Yalnız gel." Telefonu kapattı.

-

Loren şehrin altındaki tünellerde yürürken zamanın nasıl geçtiğinin farkındaydı.

Klay sağında olmak üzere, imparatorun bir düzine kadar adamı etrafını sarmıştı. Darien'le buluşmak için Ruh'a yeterince çabuk girip çıkacağını, onunla zamanında buluşamayarak neler olup bittiğini göstermede bir gecikmeye neden olmayacağını umuyordu.

Tepeden tırnağa silahlı adamların yanından geçerek loş ışıklı alanda yürürken nefes alış verişini sabit tutmak için elinden geleni yaptı. Burada en az yüz kişi olmalıydılar. Şelaleden sıçrayan sular yüzünü buğulandırıyor ve giysilerini ıslatıyordu.

Spirit Terra'nın girişinde bekleyen kişiyi gördüğünde donup kaldı. Onu koruyan adamlardan biri silahıyla sırtını dürttü. Ama ayakları hareket etmedi ve şaşkın bakışlarını imperatörün yanında duran adamdan ayıramadı.

Altın sarısı saçları gümüş rengine bürünmüştü. Okyanus mavisi gözleri, kendisinininkine çok benzeyen zengin tonu. Sanki hayatının her gününü utanç içinde geçiriyormuş gibi sürekli ona bakmakta zorlanıyordu.

"Bu da ne böyle?" Loren, imparatoru kesebilecek bir bakışla yerinde sabitleyerek söylemeyi başardı. "Onu neden buraya getirdin?"

İmperator bir adım öne çıktı. "Motivasyon," dedi basitçe. "Seçeneklerimiz ya babanı buraya getirmek ya da Darien'i getirmektir. Ve içimden bir ses senin tercihinin bu yönde olacağını söylüyor."

Loren dişlerini gösterdi. Sonraki sözleri yankılanan haykırışlardı. "Değer verdiğim hiç kimseyi bu işe bulaştırmayacağına söz vermiştin!"

"Haklısın," diye başladı Quinton. "Ama görevimizi yeterince çabuk yerine getirmiyorsun Loren. Baban, çizginin dışına çıkmaya çalışırsan neler olacağını hatırlatmak için burada."

Erasmus konuştu. "Ben de sana yardım etmek için buradayım Loren. Büyünü nasıl kullanacağını öğrenmek için elinden geleni yaptığını biliyorum-"

Loren sözünü kesti, imperatora yönelttiği sözler duvarlarda yankılandı. "Bana yardım etmek için burada olmasına gerek yok, kendi başıma yeterince şey öğrendim-"

"O zaman belki bize göstermek istersiniz," dedi Quinton. Arkasında dalgalanan duvarı işaret etti. Sadece ona mı öyle geliyordu, yoksa Peçe'deki yırtık giderek genişliyor muydu? Bir kapı aralığından çok, kenarları yırtılan dev bir ağız gibi görünmeye başlamıştı. Etrafındaki duvar çatlıyordu, yüksek tavan da öyle, taş parçaları yere saçılmıştı. Quinton sözlerini bitirdi, "Hazırlanın, sizi bir sonraki görevinize götüreceğiz."

Loren'in gözleri masaya kaydı. Silahların ve kutuların arasında evrak çantaları da vardı. Bu çantalardan biri ardına kadar açıldı ve içindeki şırıngalar düzgün sıralar oluşturuyordu.

Masaya doğru yürüdü, çantasını yere bıraktı ve kapüşonunun fermuarını açmaya başladı.

Ama durdu. Etrafındaki muhafızlara, imparatora, Klay'e, babasına baktı. Johnathon Kyle bugün burada değildi.

"Bunun altına bir şey giymiyorum," diye yalan söyleyerek kapüşonunu işaret etti. "Lütfen arkanızı dönün ki üstümü değiştirebileyim."

Erasmus bunu gecikmeden yaptı. Adamlardan birkaçı da öyle yaptı ama sırtışları gözünden kaçmadı.

Quinton dönmedi, oğlu da dönmedi, yüz ifadelerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Hâlâ onu izleyen muhafızlardan birkaçı fazlasıyla eğlenmiş görünüyor, gözlerini ondan kaçırma belirtisi göstermiyorlardı.

Kollarını kavuşturdu. Quinton'a, "Burada ne kadar uzun kalırsak, hedefini o kadar geciktirmiş olursun," dedi. "Biraz mahremiyet istemek çok mu fazla? Yoksa beni bundan da mı mahrum bırakacaksın?"

Tünellerdeki sessizlik, Spirit Terra'daki uzak gök gürültüsünün gümbürtüsü ve şelalelerin şırıltısıyla bozuldu.

Sonunda herkes döndü. İmparator bile, gerçi Loren piçin ona istediği kadar mahremiyet vermediğini anlayabiliyordu, bu da bunu çok ama çok dikkatli yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Çünkü yalan söylemişti. Kapüşonunun altında bir tişört vardı ve İmparator'un bunu fark edip planını bozmasını göze alamazdı.

Hızla çantasının önüne çömeldi, yağmurluğunu çıkardı ve Klay'e döndü.

"Klay," diye seslendi.

Üst tarafını hafifçe çevirerek omzunun üzerinden ona baktı.

"Bunu benim için tutar mısınız?" diye sordu yağmur ceketini göstererek. "Babanın adamlarından birkaçı meraklı gözlere sahip gibi görünüyor." İçlerinden birine ters bir bakış fırlattı ve adamın arkasını dönmesine neden oldu.

Klay ayağa kalktı, ceketini ondan aldı ve başını diğer tarafa çevirerek kadının istediğini yaptı.

Hızla kapüşonunu çıkardı, fermuarını açmak yerine başının üzerinden çekti. Onu çıkarırken gömleğini de çıkardı...

Sonra sağ elini arkasına götürdü ve evrak çantalarından iki şırıngayı kaptı, camların şingırdamamasına dikkat etti.

Darien'in kapüşonunu şırıngaları gizlemek için kullanıp çantasına tıktırırken kalbi hızla çarpmaya başladı. Hâlâ bir yedek şırıngası vardı, böylece toplamda üç şırıngası olmuştu. Fazladan bir tane bulundurmaktan zarar gelmezdi.

İşi bittiğinde tişörtünü tekrar giydi. Çantasının fermuarını kapatıp masanın altına itti ve kendisi Spirit Terra'dayken kimsenin eşyalarını karıştırmayacağını umdu. Son olarak Klay'in tuttuğu ceketini çıkardı ve çantasının üzerine örttü.

Ayağa kalktığı anda çevredeki herkes dönüp ona baktı.

"Gidelim," dedi. Saçlarını bir tarafa iterek ilerledi ve imparatorun adamlarından birinin boynuna bir Yaşam Saati takmasına izin verdi. Parmağındaki yüzüğü çevirdi, tulum onu başından ayak parmaklarına kadar kapladı.

Perde'den geçerken parçacıklar ve ışık topları uçuştı, ruhunun, sıkma makinesinden geçirilmiş çok ince bir kumaş şeridi gibi çekildiğini hissederek irkildi.

Titremeyen derin bir nefes alarak, Darien'e zamanında dönmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlandı.

-

Saat yedi nihayet gelmişti.

Şehir kalın bir sis örtüsüyle kaplanmıştı. Finans Bölgesi'nin güney ucu her zaman bu saatlerde temizlenirdi, blokları süsleyen yüzlerce işletme kapanış programlarını terk edilmiş metro sisteminde başıboş dolaşan iblislerin avlanma düzenlerine uyacak şekilde uyarlamıştı. Bir gök treni inşaatı neredeyse tamamlanmıştı; haşere sorunu yüzünden en güvenilir ulaşım araçlarından birini kapatmak zorunda kalan bir şehir için yükseltilmiş yol çok daha güvenli bir seçenektir.

Kapüşonlu bir tişört, spor bir şapka ve mavi bir kot pantolon giyen Darien sis duvarının içinden geçerek, ruhunu oluşturan gölgeler Nacht Essentia ile gizlenmiş halde, yönünü bulmak için Görüşünü kullanarak yürüdü. İblisler çoktan dışarı çıkmıştı, dumanlı auraları parklarda, ara sokaklarda ve ilerideki alışveriş meydanında karanlık yıldızlar gibi yanıyordu. Ayaklarının altındaki kaldırımda yüzlercesinin tünellere doluştuğunu gördü. Eski metro raylarını doldurmuşlar, kemikler için kavg ediyor ve farelerle ziyafet çekiyorlardı.

İlerideki metro girişi kapılı ve kilitliydi. Yanında uzun paltosunun kapüşonu yüzünü gizleyen yalnız bir figür duruyordu. Yanında küçük bir yaban kedisi Tanıdık oturuyor, uzun kuyruğu seğiriyordu.

Christa onu tanıır tanımaz yaklaştı, Tanıdığı da hafif patileriyle onu takip ediyordu. Darien'in arkasında yürüyen üç silueti -üç Azrail'i- gördüklerinde ikisi de donakaldı.

Christa geri çekildi, vücudu ters yöne doğru koşmak için eğildi. Darien onun kalp atışlarını buradan duyabiliyordu. "Senden yalnız gelmeni istemiştim." Dumanlı sesi kireçli sisin içinden geçiyordu.

Darien üç adım ötede durdu, Malakai, Valen ve Sylvan da aynısını yaptı. Onlar da gelişigüzel giyinmişlerdi ve auraları, aylardır onu rahatsız eden aynı bitkiyle gizlenmişti.

Darien soğukkanlılıkla, "Ve sana olan güvenimi kaybetmiş gibi görünüyorum," diye cevap verdi. Onun oyuncak bebek gibi yüzündeki korkuyu gören Darien ekledi: "Sakin ol Christa. Ben her zaman olduğum kişiyim. Hiçbirimiz sana zarar vermeyeceğiz, yemin ederim."

Bir dakika sonra vücudu gözle görülür bir şekilde gevşedi. Grupla yüzleşmek için yeniden döndüğünde derin bir nefes aldı ve kelimelerini buldu. "Channary teklifinizi kabul ettikten sonra Lionel ona yaklaştı," diye başladı. "Sizi devirmek için ittifak yapma planları vardı ama neredeyse tüm hanelerin onayını almayı başardığınızı öğrendikten sonra, bu riskin ödüllendirilmeye değmeyeceğine karar verdi. Ancak Lionel bu işin peşini o kadar kolay bırakmaya niyetli değildi. Channary'ye sizinkinden daha iyi bir teklif yapması gerektiğini biliyordu ve... yaptığı da tam olarak buydu." Yüzündeki ifadeyi okumak zordu ama orada bir endişe vardı.

Darien, "Ona ne teklif etti?" diye sordu.

"Randal'ın eski sağ kolu olarak Lionel, Randal'ın yaptığı pek çok hamleyi biliyordu. İkisi için de Darkslaying tahtından daha değerli olabilecek tek bir şey düşünebiliyor musun?" Bir an durakladı ve bakışları bir anlığına Malakai'ye kaydı. Darien onun tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu ama onu durduramadan kelimeler ağzından çıkmıştı. "Arcanum Kuyusu."

Grup arasında gerginlik tırmandı. Darien kalbinin kısa süreliğine durduğunu hissetti, bu his Valen ve Sylvan'ın birbirlerine mırıldanmalarıyla ikiye katlandı, kelimeleri seçilemeyecek kadar sessizdi.

Orakçıları buraya getirmemeliydi, yalnız gelmeliydi-

Malakai, "Bu konuda söylentiler duymuştum," dedi. Ses tonu umutla elektriklenmişti. "Ayrıca bunu kullanmanın anahtarının bir kız olduğunu da duydum."

Christa Darien'e baktı ve o da Christa'ya baktı. Darien onun bakışlarını tuttu ve başını zar zor salladı; bu hareket Christa'dan başkasının fark edemeyeceği kadar inceydi. Darien onun bakışlarında hecelediği tek kelimeyi okumasını istedi.

Lütfen.

Christa derin bir nefes daha alarak Malakai'ye, "Bunlar sadece söylenti. Hiçbirinin doğruluğu kanıtlanmadı."

Darien, Orakçılar kendi s o r u l a r ı n ı sormadan önce konuşmak için acele etti. "Başka ne biliyorsun?"

"Lionel ve Channary birkaç şey için zaman kolluyorlar. Birincisi: Kuyu'yu arayan insanlar olduğunu biliyorlar ve doğru zamanı beklerlerse, başkası gelir gelmez Kuyu'ya saldırıp onu alabileceklerini düşünüyorlar-"

Darien, "Onlar için tüm işi yaptı," diye sözlerini tamamladı.

"Evet," diye onayladı Christa sert bir baş hareketiyle. "İki numara: Kuyu kişiye sihrine sınırsız erişim sağlar. Onunla herkesten daha güçlü olurlar. Senden bile." Gözleri Darien'e dikilmişti ve Darien onun için duyduğu endişenin içinde kaynadığını görebiliyordu. "Üç numara: Channary Gaven'ın kim olduğunu biliyor. Onu parmaklıklar ardına atma girişimlerinize onu haberdar etmeyi planladığına inanıyorum, böylece ihtiyaç duyduğu anda sizin için bir sorun yaratacak. Onun bilgisi ateşlemek için beklediği bir silah." Başka bir çemberi öldürmenin Angelthene'in tüm Karanlık Katilleri arasında bir savaş başlatmak için yeterli bir sebep olduğundan bahsetmiyorum bile, bu yüzden bunun yerine Darien ve Şeytanlarını alt etmek için Gaven'i kullanırsa...

Tanrı aşkına. Bu çok kötüydü.

Darien şöyle diyebildi: "Kuyu'nun nerede olduğunu biliyor musun? Eğer onlardan önce bulabilirsek-"

"Bunu ben de bilmiyorum. Ama bahse girerim Lionel biliyordur ve Kuyu'nun aranmasından sorumlu olan kişiyi izliyordur."

"Lionel'ı izlersek," diye araya girdi Malakai, Valen ve Sylvan'a yüklü bir bakış fırlatarak, "bunu öğrenebiliriz."

Christa omuz silkti. "Olabilir. Ama ben olsam dikkatli davranırdım. Yanlış bir hareket yaparsam her şey alevler içinde kalabilir."

Darien'in aklında Loren ve Klay ile ilgili düşünceler dönüp duruyordu... Eğer bunun o şerefsizle bir ilgisi varsa, eğer başı beladaysa ve Klay hastanede onu öylece bırakıp gitmesine izin verdiyse...

"Teşekkürler, Christa," diye ısırdı Darien. "Bundan sonrasını ben hallederim." Yürüyüp gitti, Azrailler de onu takip etti.

Christa'nın yumuşak sesi onu sisin içinden takip etti. "Dikkatli ol, Darien. Ne yaparsan yap."

Malakai konuştuğunda, sivri uçları sis tarafından yutulmuş vampir kanatları gibi şekillendirilmiş bir plaza kemerinin altından geçiyorlardı. "Bunu iyi buluyorum."

Darien yürümeyi bıraktı. Yüzünü Malakai'ye döndü. Darien konuşurken duygularını yüzünden uzak tutmaya özen gösteriyordu. "Bunu yavaştan almalıyız."

Eğer öğrenirlerse-"

"O kuyuya ihtiyacım var, Darien." Malakai'nin sert sözleri meydanda yankılandı. "*Jewely*'nin o kuyuya ihtiyacı var." Kahretsin.

"Tricking'i iyileştirebilir," dedi Valen. "Eğer ona sahip olsaydık, hastalanma konusunda asla endişelenmemize gerek kalmazdı."

Sylvan ekledi, "Ve gücü düşünün."

Malakai bir elini kaldırarak onları susturdu. "Jewels iyileşene kadar kimse ona dokunmayacak."

Darien'in kalp atışları zaten hızlıydı ama Sylvan'ın bir sonraki sözleriyle birlikte hızlandı.

"Kıza ihtiyacımız var," dedi. "Kuyu'nun sadece onun tarafından kullanılabildiğini duydum."

."

"Bunlar söylentilerden başka bir şey değil!" Darien sisi yırtan bir sesle havladı. "*Hiçbirinin* doğruluğu kanıtlanmadı." Malakai'ye soğuk bir bakış fırlattı. "Planladığımız gibi ilerlemeye devam edeceğiz. Gaven'ı alt edeceğiz ve sonrasında Kuyu için endişeleneceğiz. Benimle bir anlaşma yaptın Malakai, değil mi?"

Malakai bir adım daha yaklaştı, çenesi esnedi, elleri iki yanında gevşek yumruklar oluşturdu. "Gaven parmaklıklar ardında olduğu an, o Kuyu benimdir. Ve sana yoluma çıkmamanı tavsiye ederim Cassel. Hele ki böyle bir şey söz konusuysa, hele ki kız kardeşimi ilgilendiriyorsa. Anladın mı?"

Darien bir sonraki kelimeyi zorla söylemek zorunda kaldı - ve derisinin altında karıncalanan, bu üç adamı durdukları yerde parçalaması için ona yalvaran kızgın öfkeyi bastırmak zorunda kaldı. "Peki."

Gümüş köpek dişleri soğuk bir gülümsemeyle parlıyordu; Malakai'nin gözlerine ulaşmayan bir gülümseme. "Harika. O zaman buradan gidelim."

Çok fazla oyuncu vardı. Çok fazla hareketli oyuncu vardı ve Darien'in hepsini nasıl kontrol edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Herkesten sır saklıyordu ve eğer Malakai Loren'i öğrenirse...

Oyun bitti. İşin en kötü yanı da kimin kazanacağını bilmemesiydi.

Loren, imparatoru ve adamlarını Ruhlar Bölgesi'nin girişinin güneybatısına götürdü. Göğsündeki bir sızı ona nereye yürümesi gerektiğini söylüyordu ama o buna kulak asmadı.

Şimdiye kadar planı işe yaramıştı. İçinde derinlerde hissettiği o çekim hiç şüphesiz imparatoru Arcanum Kuyusu'na götürecekti ama bunu ona teslim etmek gibi bir planı yoktu. Tılsım onu kuzeydoğuya çekmeye çalışıyor olsa da, bunu bilen tek kişi oydu, manyetik çekimi hissedebilen tek kişi oydu, tılsımdan yayılan ısının farkında olan tek kişi oydu, kalın elbisesinin altında saklı olan ışığı gören tek kişi oydu.

Gitmek istediğinden daha uzağa yürümüşlerdi, imparatoru ve adamlarını Kuyu'dan uzaklaştırma çabaları onu Ruh Terra'nın amaçladığından daha derinlerine götürmüştü. Her adım onu sadece Angelthene'den değil, aynı zamanda Darien'den de uzaklaştırıyordu. Zamanının tükenmekte olduğunu hissediyordu, kulağının dibindeki saatin nabızı hızlanıyordu.

Göz ucuyla Klay'e baktı. Boynunun yan tarafında parlayan rakamlar son iki saatin sona erdiğini ilan ediyordu. Yaşam Saatleri'nin iyi yanlarından biri de buydu: İmparator ve adamlarının böyle bir zaman sınırı olduğunda ve yanlarında Ruhlar Bölgesi'ne daha fazla şırınga getirme seçenekleri olmadığında, asla uzun süre kalamazlardı. Yakında Darien'e geri dönecekti. Yakında buna bir son verecekti.

Derin bir nefes alarak önüne baktı. Sis in içinden çıkan yapıyı görünce ayakları yavaşlayarak sürüklenmeye başladı.

Devasa bir kule -bir sütun- gökyüzünü deliyordu. Tıpkı Ruh Diyarı'nın girişini çevreleyen iki kule gibi görünüyordu ama Kontrol Kulesi'nden daha büyüktü. Angelthene'in altındaki sütunlarla aynı siyah, cam benzeri malzemeden yapılmıştı, ancak bu sütun gökkuşağı yerine sızan siyah damarlarla kaplıydı. Burada hiç renk yoktu. Hiç renk yoktu.

O sütunun ötesinde başka bir Peçe vardı. Dalgalı mürekkebe benzeyen uçsuz bucaksız siyah bir duvar. Buradaki sıcaklık çok soğuktu, zemin donla kaplıydı, bitkiler cam gibi görünmelerini sağlayan buzla sırlanmıştı.

Adamlardan biri imparatorla yüzleşti. "Boşluk, efendim."

Loren nedenini bilmiyordu ama bu ifade kanını dondurmuş, kalbi sanki bitkileri kaplayan buzun aynısı vücuduna yayılıyormuş gibi çarpmaya başlamıştı. Eli göğsündeki hislere, artık sıcaklığını hissedemediği tılsıma doğru kaydı.

"Boşluk nedir?" diye sordu, sesinin o tuhaf metalik tonu çok uzaklara taşınıyordu. Issız topraklar bir dizi yankıyla ona sözlerini geri fısıldadı.

Quinton sütuna doğru adım attı. Başını arkaya eğip tepeye kadar baktı. Sütunun tepesi kopan bir fırtınanın içinde kaybolmuştu. Fırtınanın içinde deniz mavisi bir ışık parlıyor, bu renk imparatorun başındaki kısa gümüş saçları belirginleştiriyordu.

"Boşluk nedir?" diye tekrar sordu.

Divide'ın ötesinde bir hareket vardı. Bir gölge dalgalanması.

Duvarın diğer tarafında bir şey volta atıyordu.

Loren yaklaştıkça botu sıyrıldı, gözlerini kısarak baktı, ayağının altında donmuş bir ağaç dalı kırıldı. Sütuna yaklaştıkça kendini daha da içi boşalmış hissediyordu. Bir rüzgâr saçlarını geriye savurdu ve dişleri ağzında vızıldadı, gözleri sulandı. Hâlâ birkaç metre uzağındayken bile bu kadar korkunç hissediyorsa, yaklaşmaktan korkuyordu.

Etrafını saran adamlar silahlarını hazırladılar, puslu duvara doğrulttular, gözleri nişangâhlardan bakıyordu.

Adamlardan biri Quinton'a baktı ve başını Divide'a doğru salladı. "Shucca," dedi, sesi kısıktı.

Loren geri adım attı. "Shucca nedir?"

Adam ona gülümsedi. "Onların ulumalarını duyarsan gözlerini kapatsan iyi edersin kızım."

Erasmus gözlerini korkudan kocaman açmış onu izliyordu. "Gitmemiz gereken yerin burası olduğundan emin misin Loren?"

Loren başını salladı. "Bilmiyorum, lütfen biri bana Boşluk'un ne olduğunu söyleyebilir mi? Neye bakıyoruz biz?"

"V-boşluğu-," diye başladı Erasmus.

Quinton araya girdi. "Boşluk, Ruh Terra'daki pek çok bölümden sadece bir tanesi." Onunla yüzleşti. "Eğer Kuyu'yu bulacağımızı söylediğin yer burasıysa, o zaman bu duvarı indirmemiz gerek."

"*Delirdin mi sen?*" diye tısladı. "Eğer bu örtüyü indirirsem, hepimiz ölürüz!" Kimsenin ona Shucca'nın ne olduğunu söylememesi önemli değildi. Dalgalanan Uçurum'un içinden onları yeterince iyi görebiliyordu, silüetleri çevreyi test ediyordu. En az bir düzine kadar olmalıydılar. Kurtlar gibi hareket ediyorlardı ama tek görebildiği buydu.

"Korkacak bir şey yok Calla," dedi Quinton ve adamlarına bir savunma hattı oluşturmalarını işaret etti. Adamlar da gecikmeden bunu yaptılar, silahlarındaki şeffaf fişeklerin arasından renk şeritleri geçiyordu. "Bu yaratıkları öldürmek için uygun silahlarımız var." Sanki bunun onu daha iyi hissettirmesi gerekiyormuş gibi.

"Umurumda değil," diye tersledi. "Orada kaç tane olduğunu görmüyor musun? Hepsini alman mümkün değil!"

"Kara Katili kullan," dedi Klay. Yaklaştı, ilerleyişi Loren'in geri çekilmesine neden oldu, sütundan yayılan büyü Loren'in omurgasına bir ürperti gönderdi. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Darien Cassel işin içine girdiğinde tetikleniyor."

Loren sinirlendi.

"Yapma." Ama artık çok geçti.

Gözlerini karartan sert bir kırpışla, imparatorun büyüü onun zihnine işledi.

Aynı görüntüler geri geldi. Ailesinin işkence gördüğü ve öldürüldüğü o korkunç görüntüler. İmparator'un ona en çok gösterdiği görüntü, Darien'in Ruhlar Bölgesi'nin girişindeki duvara asıldığı ve kanının yerde biriktiği görüntüyü.

Bir çığlıkla içinden beyaz ısı ve gökkuşağı ışığı fışkırdı. Elini dışarı doğru itti ve ham güçle imparatoru kazığa oturtmayı hedefledi.

Ama aurası parmak uçlarına yayılırken bileğini tuttu.

-

Ve avucunu sütuna vurdu.

Vücudundan renk dalgaları aktı. Sütunun içine doğru aktı.

Bir barajdan kopan su, kanını titreştiren tüm bu enerjinin sisteminden boşalması, onu boş hissettirdi, bir kadının sadece kabuğu. Sütun açgözlülükle büyüünü geri emdi, yerdeki damarlar onu içti, parlak bir şekilde parladı, her bir dal ruhunun çeşitli tonlarıyla aydınlandı.

Gözlerinin bembeyaz olduğunu hissetti. Yanaklarından aşağı nem damladığını hissetti ama ağlamadığına yemin etti.

Renkti. Yanaklarından aşağı boya gibi damlayan renk.

Bir anlığına her şeyi görebildi, tüm Spirit Terra'daki her perdenin arkasını görebildi.

Deniz mavisi renginde parlayan bir ağaç gördü, büyük kökleri ışıldayan bir göletin üzerinde bir kubbe gibi yaylanıyordu. Vücutları ve kanatları su ve ağaçla aynı mavi tonda olan ateşböcekleri etrafta uçuşuyor, budaklı dallara ve su yüzeyinde yüzen zambaklara konuyorlardı.

Hayattı. Ölümsüzlük. Herkesin aradığı onarıcı su kütlesi, tüm sorularının cevapları hemen elinin altındaydı.

Peçe düştü. Ağaç zihninden kayboldu. Tazılar - Shucca - hücumla geçti.

Tam da korktuğu gibi, onlardan çok fazla vardı.

Havlamalar ve hırlamalar havayı kirletti. Kurşunlar ateşlendi, beyaz ışınlar göğüs kafeslerinden sarkan parçalanmış etlerin derinliklerine battı. Siyah kalpler bu göğüs kafeslerinin içinde atıyor, her nabız atışında yere damlayan yağlı siyah bir madde salgılıyordu.

Daha fazla mermi ateşlendi ama yeterli olmadı.

Sürüdeki en büyük Shucca adamlardan birini yere serdi ve dişleriyle şahdamarını parçaladı.

Adamlardan bir diğerinin sırtı ve göğsü yırtılmıştı. Köpek bir parça eti koparıp akciğerini buz gibi havaya çıkarırken çığlık attı.

Quinton, Shucca'nın kalbini parçalamak için sihrini kullandı ve kelimenin tam anlamıyla köpeğin göğsünde patlattı. Havaya siyah nem yağdı.

Ama hâlâ çok fazlaydılar. İmparator bir diğerini etkisiz hale getirmek için harekete geçtiğinde bile, gözleri Shucca'nın kalbi kadar siyahtı, çok fazlaydılar.

Karanlık bir şekil Loren'e doğru savruldu.

Ona değil, *babasına* doğru. Erasmus tökezleyerek uzaklaştı, yüzü dehşetle kaplanmıştı.

Hızlı davrandı.

Gücü gökkuşağı şimşegi gibi içinden fışkırdı ve yarattığı, *her* yarattığı kesip biçti. Onları dumanı tüten parçalardan başka bir şey kalmayana, kalpleri patlamış balonlar gibi sönene ve kanları buz tutmuş toprağa karışana kadar parçaladı.

Loren, ortasında bir güç çiçeği parlayan eliyle etrafına yayılan yıkım arasında bocaladı.

Bunu yapmıştı. Bunu yapmıştı.

Kaybedecek zaman yoktu. Eğer bu yaratıklara bunu yapabildiyse, o zaman imparatora ve adamlarına da yapabilirdi.

Hızla hareket etti, eli önünde uzandı, tüm vücudu beyaz ve gökkuşağı gibi parlıyordu. Bir çiçeği andıran o büyü tomurcuğu, basık avucunun içinde genişledi-

Elbisesi aniden bir şok tabancası gibi elektriklendi ve sanki bir düğmeye basılmış gibi büyü kapandı.

Yere düştü, parmakları elbisesinin boynunu kavradı. Orada bir şimşek yakası gibi elektrik şimşekleri çakıyor, sıcaklık tenini yakıyordu.

Erasmus koşarak geldi ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "L-Loren. Loren.
-"

Ama ona cevap veremedi. Vücudunu sakatlayan, onu işe yaramaz hale getiren ve zar zor nefes almasını sağlayan acıdan başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Acının nihayet dinmesi sonsuzluk gibi geldi. Biri yaklaşırken ayaklarının altındaki toprak çıtırdadı.

Erasmus başını kaldırdı, boğazı düğümlendi, kapalı ağzı tuttuğu öfkeli kelimelerle seğirdi.

Loren kan öksürdü, Quinton adında, yüzünü zalim bir gülümsemenin gölgelediği, ona doğru eğilen adamı görünce gözleri döndü.

"Önlem almayacağımı düşünmedin, değil mi?" diye tısladı. Bir eli dizindeydi, diğer eli bir düğmeyi tutuyordu; giysisinin tetikleyicisi. Yerleşik bir şok tabancası. "Aptal kız." Doğruldu ve birkaç yaralı olan adamlarının geri kalanıyla yüzleşmek için döndü. "Onu geri götürün. İyileşmesine izin verin." Yerde acı içinde kıvranan ve ciğerleri havaya açılan adam için, "Öldürün onu," dedi.

"Hayır!" diye hüngür hüngür ağladı adam. "Hayır, hayır, lütfen-"

Çıglıkları kalbine isabet eden bir kurşunla susturuldu, silahtan fırlayan beyaz bir mızrak etrafı kısa süreliğine aydınlattı.

Boğazına dolan kanı geri püskürten Loren, Peçe'yi görmek için toprakta başını çevirdi.

Hâlâ ayaktaydı. Gücü onu tamamen devirmemişti.

Şanstı, olan buydu. Shucca geçmeyi başarmış, gücünün sütundan aktığı o kısa an sırasında Peçe zayıflamıştı.

İmperator'un dediği bölgede başka nelerin dolaştığını bilmek istemiyordu.

Boşluk.

Darien ve üç Orakçı araçlarını bıraktıkları bloğa yaklaştımlardı ki bir ayak sesi sisi yardı.

Sese doğru döndü, diğlerleri de aynısını yaptı, elleri silahlara doğru ilerledi.

"Darien!" Christa seslendi, silueti karanlığın içinde belirli, Tanıdık yanı başında koşturuyordu. "Darien, bekle! Lütfen!"

Christa nefes nefese önlerinde yavaşlarken kimse ellerini ya da duruşunu gevşetmedi. Üç Azrail'in de gözleri karardı. İzliyor olabilecek herhangi birini bulmak için etrafı taradılar.

"Arabam çalışmıyor," dedi Christa, her kelimesi nefes nefese kalarak noktalanıyordu. "Ne kadar da uygun," diye alay etti Malakai.

Darien onu inceledi. "Anima Mundi'nin güç verdiği bir şehirde araban çalışmıyor mu?"

"Ne olduğunu bilmiyorum ama yemin ederim çalışmıyor. Ve park alanındaki tüm ışıklar söndü. Her yer iblis kaynıyor."

Valen, "Buna inanmamız mı gerekiyor?" diye söylendi.

Ona buz gibi bir bakış attı. "Kaputu açıp etrafı kurcalamak istersen Valen, çekinme. Ben doğruyu söylüyorum." Tekrar Darien'e baktı. "Beni İskeledeki Ev'e götür yeter. Lütfen. Ya da beni en yakın otobüs durağına götür, umurumda değil. Ama burada kalamam."

Christa konuşmasını daha yeni bitirmişti ki iblislerin açlık dolu böğürtüleri geceyi dalgalandırdı. Parlayan gözler sisin içinden onları izliyordu, yaratıklar sürüler halinde dolaşıyordu. Darien Görüşü sayesinde çok katlı otoparkı görebiliyordu, binadaki tüm ışıklar sönmüşü.

Darien döndü ve hemen ileride park etmiş olan arabaya yöneldi, sokaktaki LED ışıklar tunç grisi boyaya yansıyoru. "Atla."

Malakai, "Biz arkanızdan geleceğiz" dedi.

Darien kaldırımdan indi ve Travis'in spor arabasının sürücü kapısına doğru ilerledi. Travis'e arabayı bir süreliğine ödünç alıp alamayacağını sormuştu.

Bu gece, Christa onu aldatmaya karar verirse kolayca tanınabilecek bir araç kullanma riskini almak istemedi. Arabanın kilidini uzaktan kumandayla açtı ve koruyucu büyüler onun gelişine yenik düşerek arabaya bindi.

Christa kendi kapısına doğru giderken yüksek topuklu botları kaldırımında tıkırdadı, nefesi havada belli oluyordu. Her geçen saniye daha da tuhaflaşan bir şehirde anormal derecede soğuk bir gece daha.

Christa araca baktı. "Yeni araba mı?" Kapıyı açıp içeri girerken Tanıdığı gölgesinin içinde kayboldu.

"Ödünç aldım." Darien kapıyı kapattı ve motoru çalıştırdı. Angelthene gibi bir şehirde nadiren kullanılan bir özellik olan kaloriferi açtı ve kadranı en yükseğe getirdi. Havalandırma deliklerinden gelen sıcaklık, ön camın dibindeki nem sisini kovaladı. Kaputunu geriye itti ve şapkasını arka koltuğa fırlattı.

Christa uzun ceketini kalçalarının altında düzeltirken ve emniyet kemerini bağlarken içeriyi taradı. "Travis, değil mi?"

Darien başını salladı ve yola çıktı, Reapers da Sylvan'ın arabasıyla onu takip ediyordu, farlar yoğun sisi zar zor delmeyi başarıyordu.

"Onun tarzına benziyor," dedi Christa.

Darien'in gözüne siyah bir bulut iliştiğinde sokağa daha yeni varmışlardı.

Öne doğru eğilip bileğini direksiyona dayayarak ön camdan yukarı baktı ve kırbaç gibi kuyrukları olan bir sürü kanatlı yaratığın gökyüzünde süzüldüğünü gördü.

"Bu da ne..." diye mırıldandı Darien, daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi, emniyet kemeri gerildi.

İblislerden biri ön cama o kadar sert çarptı ki cam kırıldı. Darien direksiyonu kırdı ve Christa çılgılık attı.

En az bir düzine yaratık saldırırken araç sarsıldı ve yavaşladı, motor zapt edilmeye çalışılıyordu. Christa bağırıyor, bir eliyle kapısının üstündeki kolu tutarken diğer eliyle koltuğuna tutunuyordu. Camlardan dördü patladı ve pençeler tavanı parçaladı, metal parçaları ve sert plastik mızraklar uçuştı.

Arkalarında, Azrailler de aynı sorunla karşı karşıyaydı; Sylvan'ın arabası savruluyor ve neredeyse bir yangın musluğuna çarpıyordu.

"Bekle," dedi Darien, gözleri karararak.

Büyü, ölümcül bir dalga halinde ondan dışarı fırladı, saldırısının gücü her iblisin boynunu kırdı. Hepsi küçüktü, meyve yarasalarından ancak daha büyüktü, bu yüzden fazla çaba gerektirmedi, onu tüketmeye yetmedi.

Kanatlı bedenleri bir dizi tokatla yere düşmeden önce bir an geçti, birkaçı kaputtan sekti, kemikler ve kanatlar kırıldı. Darien dikiz aynasından Azraillerin de aynı şeyi yaptığını fark etti; Sylvan'ın arabasının lastikleri, üzerlerinden geçerken birkaç ölü iblisi ezmiş, kan yola fişkırmıştı.

Christa ağır ağır nefes alıyordu. "Neydi o şeyler?"

"Bilmiyorum."

Darien, Sylvan'la aynı anda hızlandı ve Finans Bölgesi'nden hızla geçti. Birdenbire buradan çıkmak için sabırsızlanmaya başladı. Bir elini kalçalarında gezdirerek cam parçalarını yere itti ve gaz pedalına basan botunun altında çıtırdamaya başladılar.

Trav çok kızacaktı. Bu, Darien'in kuzeninin araçlarından birini ilk kez mahvetmesi değildi.

Ona yeni bir tane alırdı. Onu istediği yere götürür ve bir tane seçmesine izin verirdi.

Kimsenin bundan sonra olacıklara hazırlanma şansı yoktu.

Yol kelimenin tam anlamıyla arabalarının altında patladı, kaldırım sanki alttan bir şey çarpmış gibi büküldü.

Birdenbire havalandılar.

Yol boyunca sıralanan binalar sanki bombalarla vurulmuş gibi çatladı ve yıkıldı. Park halindeki ve hareket halindeki araçlar uçtu, alarm sistemleri feryat etti. Yangın muslukları patladı, havaya su fişkırdı. Bölgedeki tüm elektrikler kesilirken tüm sokak lambaları karardı, ampuller patladı.

Araba döndü. Döndü ve döndü.

Darien'in ağzından bir haykırış çıktı, Christa'ya tutunması için bir uyarı, sesi tüm gürültüden zar zor duyuluyordu.

Önce ön tamponları yola çarptı ve yuvarlandılar.

Bang.

Bang.

Bang.

Bang.

Bang.

Bang.

Bang.

Ön cam ve arka cam paramparça oldu, kırıklar havada parıldadı. Araba, delici bir sesle caddede takla atarken ezildi.

çıtırtılar, tamponlar kopuyor, lastikler parçalanıyordu. Christa çığlık atıyordu, arabanın her dönüşünde kafası ileri geri sallanıyordu.

Darien'in harekete geçmek için bir saniyesi vardı.

Araba vücudundaki her kemiği sarsacak bir güçle yere çarparken, büyüünün bir patlamasıyla onları son darbeden korudu.

Sonunda sustu.

Darien çarpışmanın şiddetiyle neredeyse bayılıyordu. Araba ters dönmüştü, emniyet kemeri yüz üstü düşmesini engelliyordu.

Tüm kasları çığlık atarak, acılı bir iniltiyle uyanan ve bir elini kanlı alnına bastıran Christa'ya doğru döndü.

"İyi misin?" Darien'in sesi, Gaven'in deposunda Malakai'yle birlikte havaya uçtukları o günkü kadar uzak geliyordu.

"Sanırım öyle." Sesi hırıltılıydı.

Darien emniyet kemerini çözdü. Kırılan cam parçalarının nasırlı avucunu ısırıldığı eliyle kendini yakaladı. Homurdanarak kendini düzeltti ve dar alanda elinden geldiğince manevra yapmaya çalıştı. "Seni çıkaracağım, bekle." Arabanın diğer tarafına uzandı ve bir elini onun tokasına koydu. "Eller dışarı, kendini yakalaman gerekecek."

Titreyen ellerini önünde birleştirdi, avuç içleri ve bilekleri tamamen kesilmişti. "Hazır mısın?"

Christa başını salladı.

Darien onun kemerini çözdü, vücudu öne doğru fırladı. Omzunun üzerine düştü, yüzünü ona dönerken cam kırıldı.

"Senin penceren çok dar," dedi Darien, kendi tarafındaki çarpık metali göstererek. "Benimkinden geçmemiz gerekecek. Tamam mı?"

"Evet." Başını salladı. "Sen hazır olduğunda hazırım."

Kadının bileklerinden tutup çekerek dışarı çıkardı, parçalanmış pencereden körlemesine ilerledi, cam dizlerine battı, parçalar kapüşonunun karnına yapışan kumaşına yapıştı. Ezilmiş kapıdan güçlkle dışarı çıkabildi ve yola çıkarken botları bükülmüş metale çarparak neredeyse kafasını çarpıyordu.

Azrailler, Darien Christa'yı da yanına alarak doğrulur doğrulmaz oraya vardılar.

"Kahretsin," dedi Malakai. "İyi misin?"

Darien burnundan akan kanı sildi. "Sanırım öyle."

Sylvan, "Bu da neydi böyle?" dedi.

İşte o zaman vurdu. Darien'in daha önce sadece bir kez hissettiği bir sestir bu: Kalendae'de, Kuyu'dan gelen büyü dalgaları şehirdeki büyü sahibi herkesi parçalamış ve neredeyse işe yaramaz hale getirmişti.

Darien ellerini kulaklarına götürdü ve sendeleyerek neredeyse kışının üstüne düşüyordu. Sanki biri etlerini kemiklerinden ayırıyormuş gibi hissediyordu. Kafatası çatırdayarak açılıyordu ve damarları patlayacaktı-

"İyi misin?" Valen'in sesi ona zar zor ulaştı.

Sonra Christa önünde durdu, ona uzandı ama dokunmadı. "Darien, neler oluyor?"

Başka kimse duymuyordu, kimse hissetmiyordu. Ondan ve- Ve birkaç metre ötede yola çömelmiş olan Malakai'den başka kimse, kendi kanlı elleri kulaklarını kapatıyor, gözleri sımsıkı kapalı.

"Onların nesi var?" Bu soru Sylvan'dan geldi. Ne haltlar dönüyordu?

Ses azalır azalmaz ve Darien ciğerlerinde cam kırıkları varmış gibi hissetmeden nefes alabildiğinde, buradan gitmesi gerektiğini biliyordu ve hemen gitmeliydi.

"Gitmeliyim," diye homurdandı, adını koyamadığı bir şeyin -daha zayıf, ama yine de cildini gergin hissettirmeyi başaran, ruhunu sulandıran- başka bir dalgası üzerine yuvarlanırken yüzünü buruşturdu. Büyüsü yükseliyordu. Buradan uzaklaşmalı, kendini serbest bırakabileceği bir yere gitmeliydi. "Onu evine götür," diyebildi Darien, Christa'ya el sallayarak. "Ve bu konuda pislik yapmayın."

Malakai arkasından seslendi. "*Darien!*" O isimsiz güç pençelerini ondan da çıkardığında Azrail ayağa fırladı, Christa onu sabitlemek için aceleyle yanına geldi.

Ama Darien çoktan koşmaya başlamıştı, şehrin içinde depar atıyordu, patlatılmış kaldırımın neredeyse ayağını kaybediyordu, kaldırım parçaları yoluna saçılmıştı.

Koştı, koştu, koştu, durmadı, doğruca nehrin kıvrımındaki Umbra Forumu'na doğru ilerledi. Koşarken telefonunu çıkardı ve Travis'i aradı.

Hat çaldı. Bir kere. İki kez.

Ve sonra, "Naber, Dare?"

"Arabamı hurdaya çevirdim," dedi Darien, Dalgalanma onu tamamen ele geçirdiğinde gözleri artık tamamen kararmıştı. Bu kez, etini koparma ihtiyacı bedenini sardığında, geri saymaya başladı. Bu büyüü serbest bırakması gerekmeden önce dakikaları kalmıştı. Bu öfke. Bu *ihitiyaç*. Eğer zamanında Blok'a ulaşamazsa, arka sokaklardaki iblislerle yetinmek zorunda kalacaktı.

"Ne?" Travis tükürdü.

"Özür dilerim, size yeni bir tane getireceğim."

"Hayır, hayır, araba umurumda değil, Darien! Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim ama Loren'i aramanı istiyorum. Bu gece onunla görüşemeyeceğimi, güvenli olmadığını söyle. Onu yarın arayacağım." Dünyanın en kötü zamanlaması.

"Güvenli olmayan ne? Yardıma ihtiyacın var mı?" "Bir Dalgalanma yaşıyorum."

"Dare-"

"Gitmem gerek."

Telefonu kapattı ve daha hızlı koşmaya başladı, ara sokaklardan geçerken gözleri aynı anda hem çok fazla hem de çok az şey görüyordu. Binaların üzerinde parlayan büyüler dalgalanıyor, insanların ve iblislerin auraları onların arasından görünüyordu. Altında patlayan caddeden uzaklaştıkça kendini daha iyi hissediyordu, kulaklarını tırmalayan o ses artık yoktu, damarlarında pompalanan kan artık etini parçalayıp onu kırmızıya boyamakla tehdit etmiyordu.

Ama Dalgalanma gitmiyordu, pençeleri çıkarılamayacak kadar derindeydi.

Şimdiye kadar yaşadıklarının en kötüsüydü. Doğrama Bloğu'na gitmek zorundaydı, başka bir şeyi öldürerek kendini kurtarmak zorundaydı. Canavarının beslenmesi gerekiyordu ve o da onu besleyecekti.

Max duştan henüz çıkmıştı ki, Hell's Gate'teki süitinin banyosu buharla doluydu ve yatak odasındaki şifonyerin üzerinde telefonunun titrediğini duydu.

Raftan beyaz bir havlu aldı ve beline sardı. Sırılsıklam saçlarını geriye iterek, ıslak ayakları parkeye çarpa çarpa yatak odasına girdi. Şifonyerin üzerinde tıkırdayan telefona baktı, ekranda görünen numarayı tanıyamadı.

Telefonu açtığı anda çağrı sesli mesaja düşmek üzereydi, başparmağı ekrana su bulaştırıyordu. "Ne oldu?" dedi.

"Buraya gel," dedi derin, çakıllı bir ses. Max'in onu tanıması bir saniye sürdü. Kasap ekledi: "Kız arkadaşını öldürmeni istiyorum."

Max'in omurgası sertleşti. "Ne?"

"Sen yapmazsan, ben yaparım."

"Tanrı aşkına neler oluyor?"

"Uyuşturucu satın alıyordu."

-

Cehennem Kapısı'na girip Loren'in ailesini tehlikeye atmayacak tek bir yol vardı, o da arka bahçedeki geçitti. Bir taksiye binip ön kapılardan geçmek çok riskliydi, bu yüzden yedek şırıngayı kullandı -üç taneden biriydi- ve içindekileri boynuna boşalttı.

Ve sonra akademi kütüphanesindeki zayıf noktadan hızla geçip Peçe'nin içinden ilerledi, etrafında ışıktan iğne uçları ve renkli küreler dönüyordu, Singer onun yanındaydı.

Sonunda Dul'un inine inen çukuru gördüğünde saatindeki zaman son dakikalarına doğru ilerliyordu. Çukurun görüntüsü onu Cehennem Kapısı'na götürecek ağaçtan çok uzakta olmadığını gösteriyordu ama acele etmesi gerekiyordu. Singer, iletişim kurmak için havlayarak yönünü bulmasına yardım etti.

Divide boyunca dalgalanan ses. Kendisini bir yankı odasında yürüyormuş gibi hissetti.

Havadan aşağı sarkan budaklı ağaç köklerini fark ettiğinde saatinde on dakikadan az bir süre kalmıştı. Karanlık karmaşanın içinden yukarı baktı, başka bir âlemdeki gece göğünün bir cebi çok çok yukarıda parlıyordu.

Loren zıplayarak ağaç köklerine uzandı ama çok uzaktaydılar ve bir tanesini bile sıyıramadı.

Yedi dakika kaldı.

Kendisini endişeyle izleyen Singer'a baktı. "Bana bir destek verebilir misin?"

Singer evet der gibi başını savurdu, kulaklarını salladı. Puslu patilerini birbirinden ayırdı ve başını hafifçe eğerek dimdik durdu.

Loren birkaç adım geri çekildi ve koşmaya başladı. Zıpladı, ayağını Singer'ın sağlam sırtına koydu ve elleri en yakın köke uzanarak yukarı sıçradı.

Avucunun içinden kayarak geçti, çentikler ve çıkıntılar avucunu parçaladı, ama o sıkıca tuttu, iki eliyle kavrayabilmek için sallandı.

Ve sonra kendini yukarı çekti. Yukarı ve yukarı, tırmandı, kol kasları yanıyor, sırtından ter damlıyordu. Gece gökyüzü yaklaştı ve Singer'ın gölgesinin içinde eridiğini hissetti.

Çok geçmeden yasemin kokulu bir esinti yüzünü okşamaya başladı. Esintiyi ağrıyan ciğerlerine çekerken, neredeyse iki dakika kala başarmış olmanın rahatlığıyla hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Bir aleminden diğerine geçerken bedeni aurasının renkleri içinde eridi. Ne olduğunu anlayamadan Cehennem Kapısı'nın gece serinliğindeki çimenlerine yığıldı, göğsü çılgınca nefes alıp verirken inip kalkıyordu.

Evin içindeki tüm ışıklar yanıyordu, tereyağlı parıltı pencerelerden dışarı taşıyordu. Arka güverteyi, jakuziyi ve palmiye ağaçlarıyla çevrili ateş çukurunu aydınlatıyordu.

Loren ayağa kalktı, kapüşonunu yukarı çekti ve ayaklarının altında yemyeşil çimenler çıtırdarak evin etrafında koşturdu.

Ön basamakları hızla çıktı, neredeyse ayak parmağını kanatlı bir aslan heykeline çarpıyordu. Tam kapıyı açacaktı ki Maximus ondan önce davrandı ve gecenin içinde tepinerek dışarı çıktı.

Dondu kaldı, eli kısa bir süreliğine kalçasına gitti. "Siktir git Calla. Neredeyse kafanı uçuruyordum."

"Özür dilerim."

Adam cipine yöneldiğinde, kadın onun yanından geçip eve girdi. Ön kapıyı hızla kapattı, kimsenin onu izlemediğini ve izleyenler varsa da kimsenin onu tanımadığını umuyordu.

Loren kapüşonunu geriye itti ve oturma odasına koştu. Ivy, Jack, Logan, Sabrine ve Tanner ellerinde patlamış mısır kaseleri ve şeker torbalarıyla televizyonun etrafında toplanmışlardı. Hepsi onu görünce şaşırmış görünüyordu ama Loren onlar konuşmaya fırsat bulamadan konuştu.

"Darien nerede? Onu görmem gerek."

Jack'in gözleri ekrana yapışmıştı. "Christa'yı görmeye gitti," dedi dalgınca.

Loren'in kafası ağırlıksızlaştı, kafasındaki her düşünce bir hiçliğe dönüştü.

Ivy Jack'in omzuna bir şaplak attı. "Hiç öğrenmiyorsun!" diye azarladı. Loren'le yüzleşti. "Onun için haberleri vardı, bu yüzden onunla Finans Bölgesi'nde buluşmaya gitti."

O ağırlıksız his hâlâ oradaydı ve her uzvuna yayılıyordu. "Ondan haber alan var mı? O iyi mi? Ona güvenmiyorum-"

Merdivenlerde gürleyen adımlar herkesin giriş holüne doğru dönmesini sağladı.

Tanner kanepeden kumandayı kaptı ve Travis yüzü solgun bir halde odaya girdiğinde duraklat düğmesine bastı.

Travis, "Darien arabamı hurdaya çevirdi," dedi.

"Ne?" Bu ünlem birkaç ağızdan birden geldi.

Loren sallandı, elleri en yakın sandalyenin kolunu tutmak için hareket etti.

"Haberlerde var," dedi Travis. "Finans Bölgesi'nde deprem gibi bir şey olmuş. Durumu iyi ama Dalgalanma geçiriyor, Blok'a gideceğini söyledi-"

"Blok mu?" Loren ısırdı. "*Chopping Block*'ta mı dövüşüyor?"

Travis'in gözleri ona takıldı ve orada gördüğü dehşet karşısında yumuşadı. Tanner, "Zor zamanlar geçiriyor Loren," dedi.

"Ben yapmadım..." Başını iki yana salladı. "Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu." Günler geçmişti. *Günler* ve o bu kadar harap bir haldeydi.

Lace, Travis'in arkasından köşeyi döndü, elinde cep telefonu, onun da yüzünde dehşet vardı. "Yardımaınıza ihtiyacım var. Az önce Dom aradı, Blue'nun kaybolduğunu söyledi. Onu okyanusa götürmüş, büyüyle ilgili bir şeymiş, ne dediğini anlamadım ama dönüş yolunda saldırıya uğramışlar! Onu bulmamız gerek."

Herkes ayağa fırladı, patlamış mısır ve şekerler halının üzerine döküldü ve anahtarlarını, ceketlerini ve silahlarını aldılar.

Loren, Lace'i giriş holüne kadar takip etti. Lace botlarını bulup ayaklarını içine sokarken kafasını dolaba sokmuştu.

"Lace, seninle gelebilir miyim?" Loren sordu. Lace botlarının tokalarını bağlarken başını geriye atıp ona baktı, saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Loren, "Blue'yu bulmana yardım edeceğim, sonra da Darien'i görmem gerek. Travis onun Blok'ta olduğunu söyledi." Hemen ona gidemezdi. Savaşmakla meşgulken, bir Dalgalanma'yı idare etmekle meşgulken olmazdı.

"Arabam garajda, işte anahtarlar." Anahtarları ona uzattı. Mükemmeldi. Lace'in büyü korumalı arabasında saklanacaktı. "Bir saniye içinde orada olacağım." Diğerlerine döndü. "Bizimle gelen başka biri var mı?"

"Logan ve ben geleceğiz," dedi Sabrine, Logan da onun yanındaydı. "Eğer ayrılabilirsek onu daha hızlı buluruz."

Dallas, Max'in Umbra Forumu'nun gölgelerinden çıktığını görür görmez kaskatı kesildi.

Buraya mümkün olduğunca hızlı gelmek için acele etmiş, karnavala gidip gelen trafikle yarışırken neredeyse barikatlara ve diğer araçlara çarpıyordu. Angelthene Bulvarı'nın tamamı etkinlik için kapatılmıştı; uzun yol gezintiler, sanatçılar, çizgili çadırlar, yiyecek kamyonları ve binlerce insanla tıkanmıştı.

Max bundan nefret ediyordu. Sanki kız arkadaşıyla yaşadığı bu fiyasko yeterince kötü değilmiş gibi, bu rahatsızlık onu daha da sinirlendirmişti.

Nasıl bu kadar kör olabilir?

"Harika." Dallas ellerini havaya kaldırdı, kanatları sinirden hışırdıyordu. "Lanet olası bir sorgulama!"

Casen, "Bu bir sorgulama değil, bir müdahale," dedi. Büyücü Dallas'ın yanında durmuş, geniş sırtını bir metal işleme satıcısına dönmüştü. Tezgâhın sahibi sahneyi endişeyle izliyordu. Kasap ekledi: "Seni önemseyen insanlar var evlat. Ve biz de senin hayatını mahvetmene seyirci kalacak değiliz."

Dallas dişlerini gösterdi, kanatlarını açarak kirli kaldırıma saçılmış çöpleri karıştırdı. "Konuşacak tek kişi sensin, seni tansiyonu yüksek bok parçası."

"Bu kadar yeter!" Max havladı. "Gidelim, Dal." Kız kıpırdamayınca, "*Şimdi*" diye hırladı.

Onun yanından geçerken kolunu kendi koluyla çarptı.

Max ona ters ters bakma dürtüsüne direndi. Bunun yerine, onu takip etmeden önce omzunun üzerinden "Teşekkürler Casen," diye seslendi.

Dallas, Umbra Forumu'nda gezinirken onun birkaç adım önünde durdu. Max doğru kelimeleri bulmaya çalışırken öfkesiyle savaştı, onu kızdırmayacak ve kendisinden kaçmasına neden olmayacak kelimeleri.

Söylemek istediği şeyi bulduğunda pazardan yeni çıkmışlardı ve nehir kenarına park etmiş araçlara yaklaşıyorlardı.

"Ne kadar sürecek?"

Dallas hâlâ ona bakmıyordu. "Göründüğü gibi değil."

Max onu nehrin kıyısında takip ederken nefes almaya çalıştı. Dallas'ın kendisini aptal yerine koyarak onu buraya getirmesini istediği onca zamanı hatırladı. "Bana buraya büyülu kırtasiye malzemesi almaya geleceğini söylemiştin," dedi.

"Öyleydim."

"Görünüşe göre, satın aldığın tek şey bu değilmiş." "Yarısını bile bilmiyorsun, Max."

"O zaman anlat bana."

"*Hayır.*" Bu kelime bir kırbaç şaklaması gibi patladı. Kadının bunu konuşmayı bitirmek için söylediğini biliyordu.

Çok kötü oldu.

"Bundan bıktım, Dallas. Eğer benimle konuşmayacaksan, o zaman bu iş nasıl yürüyecek bilmiyorum."

Sonunda başını ona doğru çevirdi ama ayakları hâlâ bir amaç uğruna cipe doğru hareket ediyordu. "Anlamıyorsun, tamam mı?" Sesinde panik vardı. "Onları keyif için kullanmıyorum, uyanık kalmak için kullanıyorum. Ailem benden derslerimi geçmemi ve Filo'da başarılı olmamı bekliyor ve ben bunu yardım almadan yapamayacak kadar yorgunum."

Max yürürken bir süre sessiz kaldı. Öfke damarlarında dolaşıyor, gücü tüm vücudunu titretiyordu. Uzun zamandır bir Dalgalanma yaşamamıştı ama ufukta bir tane olduğunu hissedebiliyordu. Patlaması an meselesiydi. "Ailenin canı cehenneme," diye ısırdı.

Dallas sinirlendi. "Çok yardımcı oldun, Max. Belki senin için söylemesi kolay çünkü senin ailen yanında değil ama benimkiler yanımda ve benimle neredeyse hiçbir şey yapmak istemiyorlar. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

"Aslında biliyorum." Ama bu onunla ilgili değildi. "İşte bu yüzden ailenin canı cehenneme diyorum. Seni hak etmiyorlar."

Dallas aniden dönerek uzaklaştı. Araçtan *uzaklaştı*. "Dallas!" diye seslendi.

Yavaşlamadı.

Max küfrederek onun peşinden koştu. Bir sonraki sözleri o daha durduramadan ağzından çıkmıştı. "Belki de zorba babanın sevgisi için yanıp tutuşmayı bırakıp seni önemseyen insanlara kulak vermelisin."

Dallas topuklarının üzerinde döndü. Gözleri çılgına dönmüştü, bakır saçları alevler gibi etrafına saçılmıştı. "Öyle mi?" diye tısladı. "Kim gibi?"

"BEN!" diye gürledi, bir parmağını göğsüne sapladı. Yüzü öfkeyle kızarmış, boynundaki bantlar kaskatı kesilmişti. "*Ben*, Dallas! İşte o!"

"Sen mi?" diye alay

etti. "Evet. Ben."

"Neden bu kadar önemsiyorsun, ha? Neden?" Ellerini soru sorar gibi havaya kaldırdı. "Neden kendi işine bakmıyorsun-"

Sonraki sözleri haykırış gibiydi. "*Çünkü seni seviyorum, işte bu yüzden!*"

Konuşamayacak kadar sersemlemişti. Ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"Seni seviyorum, Dallas." Ciğerleri gerilmiş, bağırmaktan boğazı düğümlenmişti. "Seni sadece sevmiyorum, senin için çıldırıyorum. Ama kafan kışına o kadar girmiş ki, gözünün önündekini göremiyorsun."

"Senden nefret ediyorum." Sesi sessizdi, yenilmişti. Bunu kastetmediğini bilse de kelimeler canını yakmıştı. "Bunu söylediğin için senden nefret ediyorum."

Acı gitti ve yerine öfke geldi. "Seni sevdiğimi söylediğim için benden nefret mi ediyorsun?" Dalgalanma yaklaştı, kollarındaki titreme artık kafasında değil, gözle görülebiliyordu.

"Evet!" Sesi kesildi ve gözleri doldu.

"Biliyor musun, Dal? Senin saçma oyunlarından bıktım. *Ben senden ayrılıyorum.*"

Bu sözler Dallas'ı susturdu. Max ona bakarken iki şeyin gerçekleştiğini gördü.

Bir. İçindeki alev söndü. Sözlerinin **g e r ç e k l i ğ i** ve tereddütsüzlüğü karşısında öldü.

İki. Kafasında bir ışık yandı. Bir insanın muhakemesi artık bulanık olmadığına ortaya çıkan türden bir ışık.

Neyi kaybettiğinizi anladığınız ve kurtarmak için çok geç olduğundan korktuğunuz anda yanan türden bir ışık.

Dallas'ın boğazı düğümlendi. "Max-"

Kulakları yırtan bir kükreme Umbra Forumu'nu sarstı. Gürleyen ses ta buraya kadar yankılandı, nehir arkasından gürledi.

Max'in başı karaborsaya doğru savruldu, damarlarında büyü ve adrenalin kıvılcımları çaktı.

Yer sarsıldı. Araçlar sarsıldı. Sokak lambaları vızıldadı, ampuller neredeyse patlayacaktı.

Dallas'ın sesi boş bir fısıltı gibiydi. "Neydi o?"

-

Darien, Chopping Block'un boş soyunma odasındaki soyulmuş bankta oturmuş, gazlı bezle sarılmış ellerini önünde kavuşturmuş, çağrılmayı bekliyordu.

Göğsünde bir sıkışma vardı, bir sonraki maça zar zor yetişerek buraya geldiğinden beri hiç dinmeyen keskin bir sıkışma. Bu gerginlikle birlikte, Loren'in gittiğini öğrenmek için odasına girdiği gecedan beri onu yalnız bırakmayan bir korku hissi de vardı. O korkunç anı, ciğerlerindeki cam hissini geri getirmeye yetmişti. Tüm vücudu titremeden, parmakları birbirine sıkıca kenetlenmeden zar zor nefes alabiliyordu.

Chopping Block, Çukur'dan daha kötü kokuyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, bu duvarlarda her zamanki uğrak yerindekinden daha fazla cinayet işleniyordu. Havada kusmuk, kan ve terden oluşan tuhaf bir parfüm vardı ve hepsi de gözyaşlarının tuzuyla kaplanmıştı. Bu duvarlarda ürkütücü bir varlık vardı, ensenizde soğuk bir nefes ya da görüşünüzün köşesinde hareket eden ve ona bakmak için döndüğünüzde kaybolan bir gölge gibi.

Çok fazla ölüm. Pek çok kayıp ruh ve günahkâr geçici zenginlikler ve tanınmak için kumar oynuyor. Kırık insanlar için kırık bir yer.

İnsanlar onu sever. Sefalet her zaman arkadaşlığı sevmiştir.

Biri kapıyı iterek açtığında kapı gıcırdadı. Başını öne eğmiş olan Darien, yıpranmış bir çizme ve bir trençkotun yırtık pırtık köşesi dışında içeri giren kişiye dair hiçbir şey göremedi.

"Gözlerindeki karayı çıkarmaya hazır mısınız?" dedi derin, çakıllı bir ses, kelimeler duvarlarda yankılanıyordu. Darien başını kaldırdığında Kasap'ın soyunma odasının girişinde durduğunu ve iri yarı bir eliyle kapıyı açmaya çalıştığını gördü.

"Ben hazır doğdum." Kelimenin tam anlamıyla. Annesi onu doğurduğunda gözleri simsiyahtı. Maviye dönmeleri için tam üç gün geçmesi gerekmişti.

Kasap başını eğerek koridoru ve ötesindeki arenayı işaret etti. "Sıra sende."

Darien kapüşonunu başından çekip yanındaki banka bıraktı ve üzerinde beyaz bir uzun kollu, kot pantolon ve botlar kaldı. Kendini ayağa kaldırdı ve duş kabinlerinden gelen soğuk su birikintileri pantolonunun paçalarına sıçrarken odanın içinde ilerledi.

Lavaboların üzerindeki aynalardan geriye kalanları, tezgâhın ve fayans döşemenin üzerinde parlayan kırık cam mozaiğini geçerken adımlarını yavaşlattı. O küçük patlamadan sonra ellerini yeni bir gazlı bezle sarması gerekmişti ve eklemleri hâlâ derisini ısırarak parçalardan dolayı acıyordu. Etine gömülmüş olan ve çıkarmaya zahmet etmediği çok sayıda küçük cam parçası vardı.

"İyi misin?" diye sordu Kasap. Darien'in büyücünün yansıtıcı camdan oluşan dağınıklığa baktığını anlaması için bakmasına gerek yoktu. Eğer buna kızdıysa da bir şey söylemedi. "Yani, her zamanki iblislerin dışında."

Darien dikkatini kan sıçramış parçalardan ayırdığında Casen'in onu dikkatle incelediğini gördü. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Kasap kapıyı onun için açık tuttu ve birlikte, floresan ışıkların titreşip durduğu pis koridorda uzun bir yürüyüşe başladılar. Bu ışıkların altında her şey mavinin hayalet gibi bir tonuna bürünmüştü ve bu da bir rüyada kapana kısılmış gibi hissettiriyordu.

"Senin kız nasıl bu arada?" Casen sordu, botları Darien'inkilerden ayrı bir melodiyle vuruyordu. Bu soru Darien'i gerdi, ciğerleri görünmez bir yumruğun sıkması altında büzüştü. Kasap, "Hâlâ buralarda mı?" diye sordu. Başkalarının meselelerine bu kadar mesafeli ve ilgisiz görünen biri için Kasap, sanki insanın içini kemiren şey suratına yumruk atsa daha belirgin olamazmış gibi, insanın sorunlarının köküne inmenin bir yolunu bulmuştu.

Darien omuzlarını silkti ve bir nefes aldı. "Buralarda bir yerde." Casen'in gözlerinin kendisine doğru kaydığını hissetti. Darien önünde uzanan koridora odaklandı, Chopping Block'u çevreleyen kalabalığın gürültüsü bir kükremeye dönüşmüştü.

"Pekâlâ, o zaman." Kasap boğazını temizledi. "Bak, bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama bu dövüşten sonra rahat edemiyorsan belki de terapiye başlamalısın." Gırtlaktan gelen bir kahkaha koridoru doldurdu. Başını salladı, saçları sallanıyordu. "Siktir, terapi... O vaaz dolu saçmalıklarla geçen günlerimi çok iyi hatırlıyorum. Ümitsiz vakaydım." Koyu renk gözleri tekrar Darien'e kaydı. "Ama belki de değilsin. General'deki şu Aura Şifacılarını görmeye gittin mi hiç?"

Darien omuzlarını yuvarladı. "Onları denedim." "Peki ya şu Caliginous Odaları?"

"Yveswich'e kadar gitmek zorunda olmasaydım giderdim. Kuzenim Roman onları kullanıyor ve onun için oldukça iyi çalışıyorlar." Darien iç çekerek saçlarını geriye itti. "En iyi doktorları, terapistleri ve kitaptaki tüm saçma sapan ilaçları denedim." Parmaklarını yumruk şeklinde sıktı, parmak eklemlerindeki yaralar tekrar açıldı, gazlı beze taze kan sızdı. "Hiçbir şey işe yaramıyor. En azından uzun süre." Sonraki sözcükleri, onları durduramadan ağzından kaçtı. "Belki de lanetliyimdir."

"Sen lanetli değilsin Cassel. Sadece biraz kafayı yemişsin." Darien'in omzuna bir yumruk indirdi. "Ama hepimiz öyle değil miyiz?"

Arenaya açılan köşeyi döndüler, kafesli sekizgen platform önünde uzanıyordu. Burada ilk kez dövüştüğü, kız kardeşinin Kasap'a olan borcunu ödemek zorunda kaldığı zamanı düşündüğünde, sanki bin yıl önceymiş gibi geliyordu. O geceye, Loren'i kaybetme endişesi yerine hâlâ onun peşinden koştuğu günlere geri dönmeyi dilediği günler olmuştu. Ona sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilecek kadar şanslı olmadığı zamanlara. Onu sevmenin.

On dakika sonra tüm dövüşçüler ringdeydi. Fedailerden biri kafesin kapısını kapatarak onları içeriye kilitledi. Üzerinde çıplak gözle zar zor görülebilen kalın bir büyü tabakası dalgalanıyordu. Kimsenin içeri girmesine ve dışarı çıkmasına izin verilmiyordu. Bazıları geçmişte kaçmaya çalışmış, dövüşmeye karar verdiklerine pişman olmuşlardı -Darien bunun birkaç kez gerçekleştiğine şahit olmuştu- ama bir kez içeri girdikten sonra çıkmak mümkün değildi. Ya ne pahasına olursa olsun kazanırdınız ya da öldürdünüz.

Darien maçın başlamasını bekledi, kollarını kavuşturmuş bir şekilde metale yaslandı. İki işçi ringin hemen dışında konuşuyordu.

"İyi olacak, sana söylüyorum," diyordu biri. "Umarım hiçbiri üzerine bahse girmemiştir çünkü bu şey onları paramparça edecek." Adamın sözlerini keyifli bir kıkırdama izledi.

"Ne tür bir iblis bu?" diye sordu diğeri.

Adam hırıltılı bir kahkaha daha attı. "En iyi kısmı da bu." Ellerini birbirine vurarak kuvvetlice ovuşturdu. "Kimse bilmiyor."

Darien kaskatı kesildi. Ses kesildi ve sonra keskinleşti, öncekinden daha yüksekti. Metalden uzaklaşıp arkasını döndüğünde midesinde huzursuzluk birikti. Parmaklarını kafesin kafes örgüsünden geçirdi ve büyüünün bir hayaletin dokunuşu gibi teninin üzerinde kaydığını hissetti. Kalabalık tezahürat yapmaya ve ayaklarını yere vurmaya başlarken, ikisi de büyücü olan adamların söylediklerinin geri kalanını duymak için kendini zorladı.

"Bir ayıdan daha büyük. Derisi kemik gibi beyaz. Gözleri yok."

Gözleri yoktu. Darien yüzündeki kanın çekildiğini ve aniden ağırlıksız kalan ayaklarına doğru damladığını hissetti.

Adam devam etti, "Bu şey bir ceset gibi kokuyor. Büyüklüğü sizi yanıltmasın; bir kurt adam ve bir cehennem zebanisinin toplamından daha hızlıdır."

"HEY!" Darien kafese bir yumruk indirdi, büyüünün kemiklerinin iliklerine kadar işlemesine aldırmadan. Adamlardan biri ona doğru baktı, ardından diğeri geldi, her ikisi de bu kesintiye sinirlenmiş görünüyordu. Darien "Ne dedin sen?" diye bağırdı.

Adamlar ortak bir sırıtış paylaştı. İblis hakkında bilgi veren kişi Darien'e yağlı bir gülümseme sundu. "Umarım hayattaki son gününden keyif almışsındır, Cassel." Kirli parmak uçlarını alaycı bir şekilde salladı. "Eğlenceliydi ama bağırsaklarının deşilmesini izlemek daha eğlenceli olacak."

Böyle bir şey olamazdı. Bu mümkün değildi-

"Bu iblis," diye homurdandı Darien, sıkılmış dişlerinin arasından nefesleri kesik kesik geliyordu. "Onu nerede buldular?"

Zil çaldı ve ring spikeri megafonla bağırarak seyircileri bu geceki gösteriye davet ederken kalabalık kulakları patlatan tezahürlara boğuldu.

Büyücü kafese doğru yürüdü, Darien'in bu geceki gösteriyi anlatan ring spikerinin gürleyen sesinden onu zar zor duyabileceği kadar yaklaştı. Bir deste banknotu yüzüne doğru savuran adam, "İblis üzerine bahse giriyorum," dedi. Darien'in nefesinin kokusunu alabileceği kadar yakınına eğildi ve tısladı, "Cehenneme hoş geldin."

Darien'in parmakları metale doğru kıvrıldı ve onu sıkıca kavradı. Öfke dolu bir kükremeye kafesi salladı, her şey kuvvetle çarptı. Adam

havayı yakarak meydan okuyan büyüden tökezleyerek uzaklaştı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Darien'in göğsündeki gerginlik bir acı mızrağına dönüştü. Kalbinin tam ortasına saplandı ve ciğerlerindeki oksijeni ezip geçti. Ayaklarının altındaki zemin alçaldı ve kulaklarının derinliklerinde bir çınlama başlarken kalabalığın sesleri sessiz bir uğultuya dönüştü.

Buradan çıkma, Loren'i ve ailesini tekrar görme ihtimali... Bunları bilmek istemiyordu.

Dehşet onu öylesine sıkıca kavramıştı ki, zar zor görebiliyor, kalabalığın içindeki yüzleri çılgınca bir bakışla tararken, ararken, kafesin içinde volta atarken, hareket ettikçe parmaklarının uçları metale takılıyordu.

Ve sonra onu gördü: Kasap, iki adamıyla birlikte güney duvarının yanında duruyordu.

Darien iki yumruğunu da kafese vurdu. "*Casen!*" diye bağırdı. "CASEN! CAAAASENNN!" Casen'in adını çağırmaya devam etti, vurmaya devam etti, metal her darbeye takırdadı. Büyü kollarına dolanıyor ve dişlerinin arasında çatırdıyordu, sönmüş mumların kokusu havayı boğuyordu. Ama Casen duymadı, fark etmedi.

Platformun ortasındaki kapak bir vızıltıyla açıldı.

Darien'in omurgasına bir ürperti yayıldı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ama dönmedi. Casen'a bakmaya devam etti, onun bakmasını, duymasını istiyordu. Hepsi ölmeden önce bunu düzeltmesini istiyordu.

Sonunda Kasap'ın gözleri kalabalığın başlarının üzerinden onunkilerle kilitlendi. Gülümsemesi sekteye uğradı, yüzünü bir şaşkınlık kapladı. "Neler oluyor?" diye mırıldandı.

"MAÇI DURDURUN!" Darien böğürdü. Omzunun üzerinden çılgınca bir hareketle, sürekli vınlayan ve santim santim açılan kapıyı işaret etti. "KAPAT ŞU LANET KAPIYI!"

Ama kapı açılmaya devam etti, soğuk hava yerin altındaki çimento muhafazadan yukarı doğru sürükleniyordu. Casen bir elini kulağına götürdü ve dudaklarından "Seni duyamıyorum" gibi bir cümle döküldü. Kalabalığı ve hoparlörlerden yükselen müzik sesini işaret etti.

Kafesteki adamlardan biri konuştu. "Sorun nedir, Cassel?" diye alay etti. "Korktun mu?"

Darien döndü. Kafeste sırttan adamlar onun yüzündeki ifadeyi fark ettiklerinde, kendini beğenmiş gülümsemeleri soldu, ellerinde tuttukları silahlar - hepsi de işe yaramazdı - iki kere iki dört edercesine yanlarına düştü.

Zeminin alt tarafına bir şey çarptı ve adamlardan birkaçı neredeyse düşüyordu. Kendilerini kafese yasladılar ve kimsenin cevabını bilmediği sorular mırıldandılar. Taze korkunun kokusu terden daha kötüydü, ayaklarının altında gizlenen canavarın yağlı derisinden yayılan kokudan daha kötüydü.

"Çok korkuyorum," dedi Darien, sözleri davul gibi boştu. Kapı sonuna kadar açıldı. Darien'in kanını donduran bir hırıltı binayı yardı, seyircilerin tezahüratını ve ring spikerinin son sözlerini susturdu. "Ve sen de öyle olmalısın."

BÖLÜM IV

PAMUK ŞEKER KARNAVALI

Tuzak kapısından atlayan yaratık tıpkı Angelthene Akademisi'ndekine benziyordu ama daha büyüktü. Daha hızlıydı.

Beyaz bir bulanıklık içinde savaşçıları parçaladı, işe koyulduğunda et parçaları ve kan havaya karıştı. Onlardan parçalar kopardı, uzuvlarını bütün olarak yuttu. Yarışmacıları kafesin içine öyle sert fırlattı ki, omurgaları çarpmanın etkisiyle kırıldı. Darien, kan, bağırsak ve kim bilir daha nelerden oluşan bir sprej derisini ve kot pantolonunu boya gibi renklendirirken bunu zar zor hissetti.

Yedi kişiden beşi otuz saniyeden kısa bir süre içinde ölmüştü ve böylece kafeste Darien dışında öldürecek kimse kalmamıştı-

Ve hıçkıra hıçkıra ağlayan bir büyücü, kafese vurup boğazını yırtarcasına bağırıyor, inandığı tanrılara ruhuna merhamet etmeleri için yalvarıyordu.

Yaratık adamın işini bir anda bitirdi ve devasa pençesini bir hamlede göğüs boşluğuna sapladı.

Darien'e doğru döndü, etli boğazı karnının derinliklerinden gelen bir hırıltıyla gümbürdüyordu.

Yarı çömelmiş halinden tam boyuna yükselen canavar, kana bulanmış pençelerini birbirine geçirdi, yüzündeki yarıklardan başka bir şey olmayan burnu seğirerek bir sonraki avının kokusunu aldı.

Darien düşünmeye çalıştı ama kafasındaki kelimeler birbirine karıştı ve ter içinde kaldı.

Bu yaratığın tek bir vuruş yapmasına izin verirse, muhtemelen işi bitecekti. Kaba kuvveti daha önce hiç görmediği bir şeydi, onca yıl boyunca kitaptaki her canavarı avlamıştı. Her zamanki numaraları, tüm becerileri, kullandığı tüm silahlar bu yaratık karşısında işe yaramazdı. Ve eğer çabucak bir şeyler düşünmezse, bu gece buradan çıkamayacaktı.

Kahretsin, bunun hayattaki son gecesini olacağını bilseydi, bu kâbusla yüzleşeceğini bilseydi... her şeyi farklı yapardı.

Ama endişelenecek zamanı kalmamıştı. Bir plan düşünecek zamanı kalmamıştı çünkü canavar kanlı dişleriyle ona doğru hamle yapıyordu.

Büyüsünü bedeninden dışarı iten ve kendisiyle yaratık arasında bir güç alanı oluşturan şey yalnızca içgüdüydü.

Şey ona çarptı, çarpmanın etkisiyle Darien'in beyni sarsıldı.

Tökezleyerek geri çekildi ve bir elini kafese dayayarak kendini sabitledi. Büyüsü kendisinin bir uzantısıydı, bu yüzden çarpışma sanki sokakta biri ona fiziksel olarak çarpmış gibi canını yaktı. Sihir duvarını yerinde tutmak, üzerinde dalgalanan acı dalgalarının altında kalmasına izin vermemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

Sırtını kafese yaslayana kadar botları dövüş ringinin zemininde kan birikintilerinin arasından kayarak ilerledi. Yerinde kalabilmek ve ringi kaplayan büyüün etini yanan parçalara ayırmaması için vücudundaki tüm kasları gerdi.

Darien gözlerini kocaman açıp nefesi ciğerlerini parçalayarak kafesin içini taradı: parçalanmış vücut parçaları, kan birikintileri, bu şeye karşı hiçbir işe yaramayacak silahlar. O ve diğerleri AA'nın kütüphanesindeki canavarı bir ekip olarak zar zor öldürmeyi başarmışlardı ve o zaman bile işe yaramıştı çünkü elinde bir el bombası vardı. Tek başına mı? Ve el bombası *olmadan*?

Bu düşünceyi, içine girdiği bu aptalca hata yüzünden zaten ikiye bölünmüş olan kalbinde, zihninin eriyen karmaşasında kök salamadan durdurdu.

Onu öldürmek zorundaydı. Kazanmak zorundaydı, yoksa Loren'i ve ailesini bir daha asla göremeyecekti.

Yaratık öfkeyle kükreyerek büyüüne çarpmaya devam etti, yağlı siyah bir maddeyle renklendirilmiş tükürük damlacıkları görünmez duvara sanki bir pencereymiş gibi sıçradı. Darien korkunç bir an için yaratığın sadece tükürüğüyle duvarı delip geçeceğinden korktu; tıpkı Strangler Fig'deki şeyin Filo zırhının büyüünü tereyağı gibi eritmesi gibi.

Parmaklarını yumruk şeklinde kıvıran Darien, sihrinin daha fazlasını dışarı fırlatarak bariyeri genişletti ve iblisi geri, geri, geri zorladı. Pençeli ayaklarını yere saplayarak brandayı parçalara ayırdı.

Darien itmeye devam etti, burun delikleri alevlendi, göğsü güçle kabardı - ta ki yaratığın çıkıntılı omurgası kafesin uzak duvarına dayanana kadar. Onları halkanın içinde tutan büyü, yaratığın uhrevi etini buharlaşana kadar yaktı. Acı içinde uluyarak Darien'in tutuşuna karşı çırpındı.

"*Darien!*" Casen'in sesi odaklanmasını engelledi. Kasap arkasındaydı ve kafese vuruyordu. "Cassel, beni duyuyor musun, seni sağır pislik?!"

"*Ne?*" Darien'in sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Biraz meşgulüm, eğer anlayamadıysan!"

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Darien Kasap'ın sesindeki korkuyu ilk kez duyuyordu; neredeyse onu tanıyamayacaktı. "Eğer büyülerini kapatırsam-"

Darien omzunun üzerinden, yüz hatları kafesin kafes örgüsü tarafından gizlenmiş olan Casen'a baktı. "Yapma!" Darien ısırды, şakaklarından aşağı ter damlaları süzölüyordu. "O şeyin buradan çıkmasına izin veremezsin, yoksa hepimiz ölürüz."

"Sihrin biter bitmez öleceksin!" Sihir.

Sihir.

Darien'in başı öne doğru savruldu. Bir ömür boyu sürecektir bir an boyunca, yaratığın tutunduğu büyünün bağları altında kıvranışını izledi. Eskiden görünmez olan büyü, şimdi duman gibi dalgalanan şeffaf, siyah bir duvara dönüşmüştü. Canavarın etrafında kıvrılıyor, gölgeli zincirler onu yerinde tutuyordu.

Darien omzunun üzerinden, "Bana Stygian tuzlarını getirin," diye bağırdı. "Ve Venom. Bir sürü, hemen." Elinin dışı doğru bir hareketiyle yaratığa bir güç dalgası daha fırlattı ve onu kafese daha sert bir şekilde sabitledi, sırtındaki metal güç altında büküldü.

Casen'ın plastik bir torbayı kafesin içinden geçirdiğini fark ettiğinde ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi, torba açıklıktan zar zor geçerken nefesinin altında küfrediyordu. Büyüler sadece metal kafesleri kaplıyor ve nesnenin geçmesine izin veriyordu.

Darien yere düşmeden yakaladı, parmakları bir kan birikintisinde iz bırakıyordu. Torbayı çekip açtı, neredeyse plastiğı yırtılacaktı ve bir yığın tuzu avucunda salladı. Burnuna götürdü ve burnundan çekti, kristaller yukarı fırlayıp vücuduna girerken solunum yolları yanıyordu. Sonra Casen'ın tuz torbasıyla birlikte attığı küçük Venom şişesini aldı, kapağını açtı ve her iki gözüne ikişer damla damlattı.

Bu etkiyle kanı hemen elektriklendi, ısı damarlarına yayıldı. Bir kaldırma kuvveti hissi göğsündeki ağırlığı kaldırdı, zihninin kontrolünü yeniden kazanmasına ve

Panik. Gözlerini kapatarak ciğerlerinin biraz daha dolduğunu, kalbinin biraz daha yavaşladığını, zihninin biraz daha sakinleştiğini hissetti.

Onları tekrar açtığında, siyahtılar. Simsiyah, büyüü tam kapasitedeydi.

Kafesten, kendisine duymadığı bir şeyler bağırarak Kasap'tan uzaklaşarak yaratığa doğru yürüdü, botlarının tabanlarının altında ezilen ve kanla köpüren vücut parçalarına bastı.

Darien içindeki tüm büyüü toplayarak yaratığa saldırmaya başladı. Tüm gücünü, toplayabildiği her kuvveti yaratığa yöneltti ve onu hiçbir mermi ya da bıçağın yapamayacağı şekilde parçaladı.

Sırtındaki kafes eğilip bükülmeye devam ediyor, vücudunun şekline göre eğilip bükülüyordu. Büyü sanki canlıymış gibi çılgılık atıyor, sanki o da bu şeyi zapt etmek için mücadele ediyordu. Korkunç bir çılgılık ve inilti odaya yayılıyor, canavarın çılgınlıkları çarpıtılan metalin ve zorlanan büyüün çılgınlıklarına karışıyordu.

Darien kendini daha da zorlayarak yaratığın bedenini kafesin içine doğru itti, büyüünün dalgalı gölgeleri dökülen mürekkep gibi genişliyordu. Yanan etin kokusu burun deliklerini ve boğazını kapladı.

İblisin içinden vahşi bir çılgılık koptu ve aniden ileri atılıp Darien'in büyü duvarını kırarak saldırdı. Fırlattığı kalkan bir yumrukla parçalanan cam gibi anında düştü, duman yere düşüp kıvrıldı.

Canavar onun üzerine atladı.

Darien eğildi ve kemiklerini sarsan bir gürültüyle Doğrama Bloğu'nun zeminine düştü.

Yaratık kafesin çatısından içeri daldı, metali ve onu burada tutan büyüleri tamamen yok etti. Büyüler yok olmuştu, onlardan geriye sadece bir tutam duman ve ateşten sıçrayan kıvılcımlar gibi parlayan lekeler kalmıştı.

Darien kafesin zeminine yayıldığı yerde ağzı açık kaldı. Bu mümkün değildi. En azından olmamalıydı.

Canavar kalabalığın içindeydi, çılgılık atan ve canlarını kurtarmak için koşan insanları parçalıyordu. Kapılara doğru giderken seyircilerin yarısını öldürdü, onları duvarlara öyle sert fırlattı ki omurgaları ikiye ayrıldı.

Ve sonra o kapıları menteşelerinden söktü. Ahşap ve çelik, Umbra Forum'un gece karanlığındaki pazar yerinde patlayarak şehrin içine doğru havalandı.

Darien ayağa fırladı. Ne yaptığını anlayamadan kafesin tepesindeki çarpık delikten geçip ringin yanındaki çimento zemine indi.

Casen elini omzuna atarak onu durdurdu, parmaklarıyla kirli gömleğini kavradı. "Aklını mı kaçırdın sen?!" diye gürledi. "Aslında o şeyin peşinden gitmiyorsun!"

"Ben yapmazsam kim yapacak?" Darien burun deliklerinin açılmasını istedi.

Kasap'ın eli omzundan düştü. "Sen ciddisin. Seni çılgın piç, sen ciddisin."

Kasap için çalışan bir büyücü koşarak yanlarına geldi. "Angelthene Bulvarı'na doğru gidiyor," diye nefes nefese bağırdı. "Karnaval için bütün yolu kapatmışlar." Dehşetle parlayan gözler Kasap'a çevrildi. "Orada binlerce insan var dostum."

Karnaval.

Kahretsin. Aileler oradaydı. Çocuklar.

Darien Casen'la yüzleşti. "Ateşleyicin var mı?"

Kasap hiçbir soru sormadan trençkotunun cebinde bir telefon buldu ve Darien'e uzattı. Darien hızlıca aradı.

Telefon çaldı. Çaldığında Darien Kasap'a şöyle dedi: "Onu nerede buldun? İblis."

"Kanalizasyonda yemlemişler. Kullan-"

Travis telefonu açtı. "K i m s i n i z ?" İki kelime kötü sinyalden dolayı cızırdadı.

"Trav, benim."

"Darien?"

"Loren'le konuştun mu? Nerede o?"

Soruyu duymadı. Ya öyleydi ya da Darien onun sorusunu duymamıştı. "Mavi'yi arıyoruz..." *crackle* "...Dominic ve Mavi..." *crackle* "...saldırıya uğradılar..." *crackle* "...karnavaldayız..."

Darien'in yüzündeki kan çekildi. "Çık oradan, Trav!" Kapıya doğru ilerlemeye başladı, cesetlerin ve enkazın üzerine basıyor, histerik insanları kenara itiyordu.

"N e l e r oluyor?" Çağrı kesilme tehlikesiyle karşı karşıya kalınca soru neredeyse kesiliyordu.

"Bulvara doğru ilerleyen bir iblis var!" Darien böğürdü. "Herkesi dışarı çıkarmalısınız, beni duyuyor musunuz?"

Travis küfretti. Başka bir şey söylemeye çalıştı ama telefon yine kesilmek üzereydi.

"Şimdi, Trav!" Darien bağırdı, Travis'in uyarıyı duymuş olmasını umuyordu. "*Şimdi! Hemen şimdi!*"

-

Dallas'ın yanında, nehirden çok da uzak olmayan bir yerde dururken Max'in gözleri karardı. Olabildiğince hızlı bir şekilde, karaborsayı dolduran sonsuz çamurlu auraları eleyerek o kan dondurucu kükremenin kaynağını aradı.

Bir şey bu tarafa doğru geliyordu. Büyük bir şey. Güçlü bir şey. Ama aurası yoktu.

Max'in bunun nasıl mümkün olabileceğini düşünecek vakti yoktu, çünkü doğrudan onlara doğru geliyordu.

Kemikten daha beyaz. Cipi kadar büyük.

Tıpkı Angelthene Akademisi'nin kütüphanesindeki gibi bir canavardı ama daha büyüktü. Daha hızlı. Doğanın bir gücüydü, yoluna çıkan her şeyi devirdi. Tezgâhlar paramparça olmuş, tahta ve metal parçaları havayı yarmıştı. İnsanlar pençe darbeleri ve dikenli bir kuyrukla öldürüldü, kan ve bağırsaklar duvarları ve kaldırımları buğulandırdı.

"Dallas, *geri çekil!*" Max onu yakaladı ve en yakındaki aracın arkasına atlayarak vücudunu kendi vücuduyla örttü.

Arabanın üzerine düştü, camlar kırıldı, lastikler güçten ve muazzam ağırlıktan patladı. Çakıl, metal ve lastik parçaları uçtu.

Max yaratığın sokak lambasının aydınlattığı gölgesini izlerken, büyüsünü kullanarak Dallas ve kendisinin etrafında bir duvar ördü ve onları koklanmaktan ya da duyulmaktan korudu.

O şey burnunu çekti, iğrenç nefesi beyaz akıntılar halinde püskürdü.

Max kımıldamaya cesaret edemedi. Ellerinden biri Dallas'ın ağzını kapatıyor, diğeri de onu vücuduna yapıştırıyordu.

Sonunda, şey ilgi göstermeyi bıraktı, kokuları soğuk rüzgarda kayboldu.

Başını geriye atıp kükredi, çıkardığı ses bölgedeki tüm sokak lambalarını paramparça etti. Asfalt cam yağmuruna tutuldu.

Max başını eğdi, Dallas da aynısını yaptı ve kendi başını çenesinin altına sıkıştırdı.

Yaratık gecenin karanlığında doğruca Angelthene Bulvarı'na doğru yola çıktı. Otoyolu güçlü bir sıçrayışla geçti, araçlar şoktan savruldu. Diğer tarafta yere çarptığında, daha küçük iblisler kaçıştı, uzaktaki sokak lambaları ağır yürüyüşünden dolayı gürledi.

Max yerden hafifçe kalktı, cam parçaları üzerinden kayarak kaldırıma çarparken çınlıyordu.

Dallas da ayağa kalktı. "O şey de neydi?" diye fısıldadı, saçındaki camları silkeleyerek.

Max o zaman Darien'i gördü.

Üstü başı kan içindeydi, kot pantolonu ve uzun kollu kazağı neredeyse simsiyahtı, koşarak marketten çıkıyordu. Max adını seslendiğinde neredeyse koşarak yanından geçiyordu.

"Darien!"

Darien botları kayarak durdu. Gözleri -siyah, etraflarını saran aynı tonda bir ağ- Max ve Dallas'ı parçalanmış arabanın yanında dururken bulduğunda vahşileşmişti.

"Doğruca karnavala doğru gidiyor," dedi Darien, soluk soluğa nefesler arasında kelimeleri zorlayarak. "Onu durdurmak zorundayım."

Karnaval. Lanet olsun.

Dallas çılgılık attı, *"O şeyin peşinden mi gidiyorsun?"*

"Ben de seninle geliyorum," dedi Max. "Diğerleri karnavalda."

"Biliyorum, az önce Trav'le konuştum." Kaçmak üzereymiş gibi görünüyordu ve belki de Max bunu söylememeliydi ama yine de söyledi.

"Loren onlarla birlikte."

Darien'in yüzü bembeyaz oldu. *"Ne?"* diye tersledi.

"Biraz önce eve geldi. Seni arıyordu." Max cümlesini bitirdiğinde, Darien çoktan koşmaya başlamıştı.

Karnavalın yanıp sönen ışıkları baş döndürücüydü.

Loren bir zamanlar çınlayan müziği, renkli ışıkları ve seslerin gürültüsünü heyecan verici bulmuş olsa da, bu gece bunlar sadece dikkat dağıtıcıydı, mekân çok gürültülü ve çok kalabalıktı, her yerde cesetler vardı.

Mekan çarpışan arabalar, atlıkarıncalar, rollercoasterlar, dönme dolaplarla doluydu. Elma sallama, balon ve ok oyunları, su tabancası ve arbalet oyunları, halka atma, lastik ördeklerle dolu plastik havuzlar vardı. Gümüş kılıç yutan kurtadamlar, venefika ateş yiyenler, dalış gösterileri, cesaret gösterileri. Akşamın serin havası kızarmış hamur, huni kek, pamuk şeker, karamel elma, patates dilimleri, sıcak elma şarabı ve çikolata kokularıyla ağırlaşmıştı. O kadar çok koku vardı ki, Sabrine'in bunları ayırabilmesi bir mucizeydi.

Bir saat geçmiş olmalıydı ama hâlâ Mavi'den bir iz yoktu. Ama Sabrine ve Logan onun kokusunu başarıyla takip ediyorlardı. Blue'nun saldırıdan kaçarken arkasında bıraktığı iz onları henüz karnavalın dışına çıkarmamıştı, bu da onun burada, yiyecek kamyonları, satıcılar ve oyuncaklardan oluşan labirentin arasında bir yerde saklanıyor olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bulvarın diğer ucunda kendi aramalarını yürüten diğerlerini kontrol etmek için Görü'sünü kullanarak bölgeyi tararken Lace'in gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

Burada sadece Loren, Lace ve Sabrine vardı, Logan da grubun geri kalanına yardım ediyordu. Karnavala varır varmaz daha hızlı yol alabilmek için ayrılmışlardı. Sab ve Logan insan formundaydı ama buna rağmen kurt duyuları dört ayak üzerinde yürüdükleri zamanki kadar güçlüydü. Bir kurt adamın koku alma yeteneği Görü'ye kıyasla çok daha zayıf bir takip yöntemi olsa da Loren, Sab'in yüzündeki ifadeden doğru bölgede olduklarını anlayabiliyordu.

Ayrılmadan önce Dominic neler olduğunu açıklamıştı. Elemental büyüye sahip, genetiği değiştirilmiş bir cehennem zebanisi olan Mavi, tabiri caizse şarj olmadan ancak bu kadar uzun süre dayanabilirdi. Okyanustan uzun süre uzak kalamazdı. Ve Capricorn Plajı'ndan ayrılıp karnavalın üzerinde uçarlarken saldırıya uğradılar. Mavi kaçmış ve Dominic adamları öldürmüştü. Adamların hiçbirini tanımıyordu ve üzerlerinde kimlik de yoktu.

Sabrine, Loren'i yanından dürttüğünde gözleri iki ateşli güneş gibi parlıyordu. "Menagerie of Misfits?" diye fısıldadı.

Uyumsuzlar Hayvanat Bahçesi, ileride, her türden hayvanın eğlence için kafeslerde tutulduğu mavi-beyaz çizgili çadırlardan oluşan bir ağdı.

Başka koşullar altında Loren böyle bir binaya asla girmezdi. Tıbbi bir neden olmadığı sürece, doğal yaşam alanlarından başka bir yerde tutulan hayvanlar görmek isteyeceği son şeydi ama Sabrine'i çadırlara kadar takip ederken bu kez tereddüt etmedi. Tabelaya göre sergi önümüzdeki bir saat boyunca kapalıydı.

Korkmuş bir insanın saklanması için buradan daha iyi bir yer olabilir mi?

Lace, Loren'in arkasındaki yerini alarak onu korudu. "Sakın uzaklaşma," diye fısıldadı. "Daha sonra Darien'in gazabıyla yüzleşmek istemiyorum."

"Sorun değil," diye fısıldadı Loren. Böyle kalabalık bir yerde ikisinden de ayrılmasına imkân yoktu.

Dev tanklardan ve teraryumlardan szlen bulanık ışık dışında çadırların içi karanlıktı. Her türden hayvan kafeslerde uyuyor ya da volta atıyordu. Kaplanlar, aslanlar, ayılar, kurtlar, yılanlar vardı. Çok fazla hayvan vardı.

Blue'yu buldukları yer ikinci adırdı - suda yaşayan canlıların geniş bir yelpazesini barındıran adır. Islak zeminde, biri piranalarla dolu, diğerisi ise Angelthene Nehri'nde yzenlere çok benzeyen dev bir su yılanına ev sahipliği yapan iki tankın arasında oturuyordu. Dizlerini çenesine kadar çekmiş, kollarını bacaklarına dolamıştı.

"Mavi?" Loren usulca seslendi.

Onları fark ettiğinde, mavi renkli dudaklarından boğuk bir rahatlama çığlığı szld. Ayağa fırladı ve hepsini kucaklayarak kendine çekti. "ok korkmuştum," diye fısıldadı dişleri takırdayarak. Giysileri sıırıslıkladı, ıslak saçları sırtından aşağı damlıyordu. "Okyanusu görmem gerekiyordu. Benim elementim- şarj olmam gerekiyordu ama Dominic'i kaybettim-"

"Biliyoruz," dedi Lace, kolları onları sıkıca sararak. "Her şey yolunda, Blue. Artık güvendesin."

Sabrine ekledi, "Dominic burada. Biz de seni arıyorduk."

"Gitmeliyiz," dedi Loren, kendini Blue'nun morartıcı pençesinden kurtararak. "Grnmemelisin."

Çadırın ağır kapağını henüz itmişlerdi ki, karnavalın içinden bir uğultu geçti, ailelerin ve gezinti ve yiyecek kamyonlarında sıra bekleyen arkadaş gruplarının konuşmalarını susturdu. Karnaval ezgileri çınladı

Caddeden geçen neşeli müzik, bölgedeki herkesi durma noktasına getiren sesle tüyler ürpertici bir tezat oluştuyordu.

Korku bulvarı boğdu. Yüzler birbirine döndü, ağızlar soru mırıldanıyordu.

O sırada sivil savunma sireni çalmaya başladı.

Loren'in kanalı ışıkla parladı, parıltı yanıp sönen her ampulden daha parlaktı. Durma noktasına gelen dönme dolaptan daha parlaktı, her bölme çiftler ve arkadaşlarla doluydu. Çocuklar.

Loren'in göğsünde sanki tılsım ona bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi bir çekilme oldu. Tıpkı akademideki o gece, yüzme havuzuna gitmek için kanalının talimatlarını takip ettiği zamanki gibi hissetti.

O yaratığa çekildiği gece - kütüphanedeki yırtıktan içeri süzülen şey. Divide'daki çürük.

Lace, Sabrina ve Blue Loren'e doğru döndü, gözleri gömleğinin içinden parlayan güneş kolyesine takıldı.

"Burada bir şey var," diye fısıldadı Loren. "Sanırım beni arıyor."

-

Max karnavalın içinden geçti, koşarken insanları kenara itti. Dal hâlâ Umbra Forumu'ndaydı ve cipin üzerindeki büyüler tarafından korunuyordu.

Güvendeydi. O güvendeydi. Kendisine gelince, odaklanmak zorundaydı.

O ve Darien diğerlerini bulmak için ayrılmışlardı. İletişim kurmak için saatlerini kullanıyorlardı, çünkü karnavallarda cep telefonu çekmiyordu. Çok fazla oyuncak, çok fazla insan, çok fazla parazit.

Ne yazık ki diğerlerinin hiçbirini kendilerininkini giymiyordu.

Darien Loren'in peşine düşerken, Max de Şeytanları izlemek için Görüşünü kullanarak onları aradı. Birkaçının aurasını tespit ettikten sonra Logan'ın Jack, Tanner, Ivy ve Trav ile birlikte olduğu sonucuna vardı ama Sab, Lace veya Loren'i göremedi. Grubun geri kalanıyla birlikte değillerdi.

"Siktir et beni!" diye bağırdı Max, daha hızlı koşarak. Avertera tılsımı takılı olduğu için Loren'i göremiyordu ama diğer üçüyle birlikte olduğunu biliyordu. Tek başına gitmesine izin vermezlerdi.

Darien saatinin içinden bağıırıyordu, sesi karnavalın gürültüsünden zar zor duyuluyordu. "*Lanet dönme dolabın yanında!*"

İnsanlar ığlık atıyordu. Kaıyorlardı.

Max boşalttıkları yere doğru koştı, kaışan bedenler onu geride tutuyordu. Kalabalığın üstünü görebilmek için boynunu eğerek ilerlerken kendini akıntıya karşı yüzen bir balık gibi hissetti.

Canavarı gördüğünde kanı dondu. Bir şeyi kovalıyordu.

Uzaktaki iki dönme dolabın arasından bir anlık bakış ona canavarın saldırılarından kaçan, hepsi kız olan dört kişiyi gösterdi. Bu insanlardan biri mavi saçlıydı.

Üçü dördüncüsünden ayrılmıştı. Dördüncüsü, yaratığın yalnız bırakmadığı kişiydi, sanki ona çekilmiş gibiydi.

O kişi Loren Calla'ydı.

-

Gidecek hiçbir yer yoktu. Saklanacak hiçbir yer.

Gözleri siyah çukurlarla kaplı beyaz pullu iblis onun peşinden geliyordu. Loren nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Kanalı durmadan parlıyor, içinden beyaz ve gökkuşağı ışıkları pırıl pırıl akıyordu. Göğüslerinin arasındaki deri, güneş tılsımının haşlayıcı sıcaklığından her vuruşunda yanıyor, yaratıkla arasına mesafe koymaya çalışırken her adımında zıplıyordu.

Lace, Blue ve Sabrine onu takip ediyordu, sonuncusu hâlâ insan formundaydı. Bağırıp çağırıyorlardı, dikkat dağıtmaya ve ona kaçması için zaman kazandırmaya çalışıyorlardı. Lace tabancasıyla ateş etti, her biri isabetliydi ama hepsi yaratıktan sekti, sanki kurşunlar kauçuktan yapılmış gibiydi.

Loren yaratığın kovalamacadan yorulmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Onu hayatta tutan tek şey binalar, yiyecek kamyonları, çadırlar ve gezinti araçlarından oluşan labirentti; yapılar iblisi uzakta tutmaya yetecek kadar caydırıcıydı.

Kötücül şey devasa pençelerinin güçlü darbeleriyle her yapıyı yıkarken, dikenli kuyruğu havada bir kırbaç gibi sallanırken ahşap parçalandı ve metal uçtu. Kuyruğundan fırlayan zehirli oraklar ahşaba saplanıyordu.

ve metali korkunç bir güçle birleştirdi, saniyeler içinde kuyruğunun geçilmez etinde daha fazla sivri uç büyüdü.

Kaçmayı bırak, diye sürünen bir ses geldi.

Loren iki yemek kamyonunun arasına dalarken nefesleri kesiliyor, ayaklarını hafif tutmaya dikkat ediyordu.

O şey az önce onunla konuştu mu?

Daha hızlı hareket etti, ne kadar uzun süredir koştuğu için boğazının arkasına metalik bir tat yapışmıştı. Hareket ettikçe ölü bedenler ona çelme takmakla tehdit ediyordu. Ölümden donmuş gözler ona bakıyordu, yüzleri bembeyazdı. Metalik kan kokusu, tuzlu kraker ve kızarmış tavuk kokularına karışıyor, çelişkili kokulardan oluşan bu karışım öğürmesine neden oluyordu.

Loren geniş, çizgili bir çadırın etrafından dolandı, tentenin üzerine serilmiş ip ışıklar bir karnaval melodisinin hızlı temposuna uyarak yanıp sönüyordu.

Çabuk olacağım, dedi ses. Bu sözler kafasının rahatsız edici bir şekilde dolmasına neden oldu. Onları duyarken, kendi düşünceleri için neredeyse hiç yer kalmıyordu. Sen onun aradığı şeysin.

Loren'in kanı dondu. Ama bir saniye bile yavaşlamadan ilerlemeye devam etti. Canavarı gözden kaybetmişti ama pes ettiğini düşünmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Eğer bir şey varsa, muhtemelen tam yerini görebiliyordu.

Bu düşünce ona bir fikir verdi.

Kot pantolonunun cebine uzandı ve Zehir şişesini çıkardı. Karnavalın yıkıntıları arasında ilerlerken bir adımı bile kaçırmadan başını arkaya eğdi ve her iki gözüne birer damla damlattı, damlaların etkisiyle hızla gözlerini kırptırdı.

Gözleri bembeyaz oldu ve şakaklarına beyaz ağlar yayılırken nabızları atmaya başladı.

Kim ne arıyordu? diye sordu, hızını artırarak Venom'u cebine geri soktu.

O şey cevap vermedi.

Loren omzunun üzerinden bakmaya cesaret etti-

Zehir onun görüşünü, Görü'nün bir cehennem zebanisinin görüşünü bozduğu gibi bozmamıştı. Aslında çevresi pek farklı görünmüyordu ama artık dev canavarı görebiliyordu. Sanki bir cehennem zebanisiymiş gibi aurasını görebiliyordu.

İçi doldurulmuş hayvanlarla dolu birkaç oyun standının arkasında, çamurlu, titrek bir parıltıyla yere doğru sürünüyordu.

Loren hareket etmeye devam etti, nerede olduğu bilgisini gizli avantajı için kullanarak, şeyin onun için görmeyeceğini umuyordu.

Kaçmak için daireler çizerek tekrar dönme dolaba yaklaşıyordu ki birkaç metre doğuda Sabrine, Blue ve Lace'i gördü.

Loren bir parmağını dudaklarına götürdü.

Yaratığı aramak için arkasını döndüğünde, yaratık gitmişti.

Başı panik içinde döndü. Kalbi hızla atarken, ciğerleri stres ve efordan ağrırken aurasını aradı. Dönme dolap arkasından dönmeye devam ediyor, neşeli müzik gecenin içinde sallanıyordu.

Seni buldum. O korkunç ses kafasının içine süzüldü.

"Neredesin?" Soru titrek bir fısıltıydı.

Yukarı bak.

Başı yukarı doğru eğilirken tüm vücudu buz gibi oldu...

Üzerine tünediğı dönme dolapla vücudunu kamufle eden canavar saldırmadan önce çılgılık atmaya bile fırsat bulamadı.

Kulak tırmalayan bir hırıltıyla boğazına saldırdı.

-

Darien Chopping Block'tan ayrıldığından beri koşmayı bırakmamıştı. Loren'i çılgınca arıyor, onunla birlikte olabileceğini düşündüğü Şeytanların auralarını takip ediyordu.

Canavarı görmeden önce onu gördü. Tam Max oraya vardığında onu gördü, koşarak yanına gitti ve kolundan yakaladı. Max, Darien gibi büyüünü nasıl kullanacağını bilmiyordu.

Yaratık dönme dolaptan atlayıp pençelerini uzatarak onlara doğru ilerlerken Darien'in ciğerlerinden bir uyarı ıııııııı koptu.

Darien deli gibi koşuyor, mesafeyi hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde kapatıyordu.

Son saniyede kendini onların önüne attı, botları kayıyordu.

Gölgemsi büyü içinden fırlayarak iblisi kamçı gibi vurdu.

Dumanlı siyah duvarla çarpışırken acı içinde böğürdü-

O şey geri düştü ve dönme dolabı parçalara ayırdı.

Havaya enkaz yağdı. Darien kendisini, Loren'i ve Max'i saldırıdan korurken büyüü tekledi.

Canavar bir anda tekrar ayağa kalktı ve aracın kırık parçalarını bir kenara itti.

Öfkeliydi.

Dikenli kuyruğunun bir kırbaç darbesiyle büyüünü delip geçerek bir anda onu yok etti ve hepsini savunmasız bıraktı.

"KOŞ!" Darien bağırdı. "Çıkın buradan!"

Tüm dünya sessizliğe gömüldü. Havada bir değişim oldu - Darien'in vücudundaki her siniri ateşe veren türden.

Sadece büyü kullanımı anlamına gelebilecek bir değişim. Ona ait olmayan bir sihir. Dünyasının sonu gelmeliydi. Ölmüş olmalıydı, ama-

Yaratık olduğu yerde donup kalmıştı. Darien zamanın durduğunu hissetti ama yaratığın devasa gövdesi havada asılı kalırken, dünyanın geri kalanı hareket etmeye devam ediyordu. Karnaval aletleri dönmeye devam ediyor, ışıklar ara sıra yanıp sönüyordu. Müzik çalmaya devam etti. Sivil savunma sireni hâlâ inliyor, tüyler ürpertici sesi omurgasını tırmalıyordu.

Darien döndü-

Loren onun yanına geldi. Sağ elini önünde uzattı, parmaklarını açtı, kanalı altın bir güneş gibi parlıyordu. Gözleri bembeyazdı ve sanki gözyaşları çok renkli bir boyaya dönüşmüş gibi orada gökkuşağının soluk tonlarında renkler parlıyordu.

Loren'in sözleri, büyüünün pençesinde donmuş halde tuttuğu iblise yönelikti. O konuşuyordu-

Başka bir dilde. Ilevyn.

Ve sonra dedi ki, "Sakın ona dokunma."

Darien'in aklı karıştı. "Loren?" diye nefes aldı.

"Öldür onu," diye bağırdı.

Ona iki kez söylemesine gerek yoktu.

Darien elini dışa doğru iterek, tüm vücudu eforla titreyerek kendini canavarın üzerine bıraktı. Büyü çekirdeğinden fırlayarak sonsuz bir siyah dalga halinde yaratığın bedenine saplandı. Silahlar için zaman yoktu; bu onun tek umuduydu.

Yaratık kükreyerek Loren'in elinden kurtulmak için çabaladı. Titreyen pençesini uzattı, ölümcül derecede keskin tırnaklarından kan damlıyordu.

Darien daha sert itti, yaratığın kafatasını çıplak elleriyle kırdığını hayal etti. Ellerini önünde tuttu, parmakları boş havada kıvrıldı, dışarı doğru itti - sanki gerçekten kafasını kırıp açıyormuş gibi. Parmaklarının arasından koyu bir sis geçti.

Gözlerinden siyah mürekkep gibi zehir aktı ama durmadı. Burnundan ve kulaklarından kan damladı ama durmadı. Kanı titreşti ve beyni şişti ama durmadı.

Durmadı.

-

Yaratığın kafatası sert bir *çatırtıyla* yarıldı, beyni ve kanı havaya kırmızı bir yağmur gibi püskürdü. Loren irkilerek gözlerini kırptırdı ve yaratığın cılız bedeni karnavaldaki her yapıyı sarsarak yere yığıldı. Cesedin altından sızan deniz mavisi bir su birikintisi, parçalanmış kafasından akan kanla karıştı.

Üç kalp atışı boyunca herkes sessiz kaldı. Etrafta ağır nefesler ve gürleyen kalpler dışında tek bir ses yoktu.

Blue, Lace ve Sabrina dikkatle yaklaştılar.

İlk konuşan Max oldu. Tek söylediği Darien'in adıydı, o kadar sessizdi ki Loren zar zor duyabiliyordu.

Darien'in arkasını dönmesi bir an aldı ve döndüğünde olduğu yerde sallanıyordu. Omuzları çökmüş, her nefes alış verişinde zorlanıyordu. Giysileri kanla ıslanmıştı, gömleğinin beyaz kumaşı ve kot pantolonunun mavi denimi kanla kaplanmıştı.

"Herkes iyi mi?" Darien dişlerini sıktı. "Yaralanan var mı?"

Onun yüzünü görünce Loren'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Gözleri kan çanağına dönmüş, etrafındaki deri siyahla kaplanmıştı. Siyah mürekkebe benzeyen bir madde gözlerinin beyazında ve irislerinde yüzüyor, gözlerini kırptığında alt kapaklarından taşıyordu. Bu madde yanaklarından koyu gözyaşları gibi süzülüyordu.

Siyahın içinde kırmızı bir sıvı vardı. Kan.

Loren'in ayaklarının altındaki zemin alçaldı. "Darien-"

Loren adını söylemeyi ancak bitirebilmişti ki bacakları tutmadı ve bayıldı. Öne doğru yere düştü - kimsenin bir şey yapamayacağı, tepki veremeyeceği ya da onu yakalayamayacağı kadar hızlı.

Yüzü mide bulandırıcı bir *gümbürtüyle* kaldırırna çarptı.

Kan birikti. Kırmızı bir göl yoldaki çatlaklardan akarak ayakkabılarına doğru sızdı.

Yayılması durmadı.

Darien şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı.

Biri onunla konuşuyordu ama tek bir kelimeye bile anlam veremiyordu. Ses uzaktı. Hafif metalik ve yabancı. Sesin kaynağını bulmaya çalıştığında, göz çukurlarının derinliklerine batan küçük iğneler gibi batan bir renk ve ışık bulanıklığıyla karşılaştı.

Yüzünü buruşturarak, engellemek için bir elini kaldırdı, midesi çalkalanıyordu. Teninde terden bir parıltı vardı, gömleği ve yırtık kot pantolonu vücuduna kaşıntılı ve rahatsız edici bir şekilde yapışuyordu.

"Uyandı ama tepki vermiyor." Kelimeler yankılandı, sesleri çok yüksekti.

İrkildi ve yüzünü serin ve yumuşak bir şeye çevirdi. Deri bir minder olduğunu fark etti. Kanepe mi?

"Darien, ben geldim." Bu sesi her yerde tanıyabilirdi. Bu ses onu ölümden uyandırabilirdi, bundan emindi. Belki *de* ölmüştü. Ama eğer bu ölümse, eğer o buradaysa, o zaman o kadar da kötü değildi. O tatlı, nazik ses konuşmaya devam etti ve bir elin saçlarının arasından süzüldüğünü hissetti. "Evindesin, Darien. Güvendesin. Güvendesin."

Ev mi? Bu kanepeyi açıklıyordu. Gözlerini tekrar açmaya çalıştı ama oda -Cehennem Kapısı'ndaki oturma odası olduğunu tahmin ettiği oda-dönüyor, dönüyor, dönüyor ve-

Sikeyim.

Yüksek sesle küfretmiş olmalı, çünkü o narin parmaklar yine saçlarının arasından geçiyordu.

Sonunda başını kaldırıp kendisine endişeyle bakan yüze bakabildi ve kendini bir topacın içine hapsolmuş gibi hissetmeden yönünü tayin edebildi.

O gözler en mavi okyanus rengindeydi. Ve burnundaki çiller... Kahretsin, çok sevimliydim.

"Darien." Altın rengi saçlar meleğin güzel yüzünü bir hale gibi sarıyordu. Odadaki başka birine bakmak için döndüğünde, saçlar salındı ve gıdıklayan bir dokunuşla bileğinin üzerine döküldü. "Doktor Atlas?" Diğer seslerin mırıltısı kesildi. "Doktor Atlas, uyandı."

Çok yüksek olan ayak sesleri onu kanepenin minderlerine büzüştürdü, dişleri sertçe gıcırıyordu.

Sonra bir ses, "Bir dakika kenara çekil Loren," dedi.

Darien'in eli meleğin bileğine dolandı. "O kalıyor," diye geveledi beceriksiz bir dille. Boğazı bir çöl kadar kuruydu, sesi hırıltılıydı. Ağır bir yutkunmayla, "O kalıyor," diye tekrarladı.

Loren bir adım kadar uzaklaştı ama yanında oturmaya devam etti, bileği hâlâ onun avucundaydı, diğer eli de karnının üzerinde duruyordu. Darien gözlerine parlak bir ışık tutulduğunu ve ardından ateşinin ölçüldüğünü belli belirsiz fark etti. Bu arada bir yerde gözlerini kapattı ve bilinçsizliğe doğru sürüklenmeye başladı...

Kendine ancak birinin kalkmasıyla kanepenin yeri değiştiğinde gelebildi: "Hâlâ buradayım," dedi Loren. Gerçekten de bileği hâlâ Loren'in elindeydi.

Onun gittiğini düşündüğü anda elini sıkımişti. Çok mu sert sıkıyordu? Minderler tekrar alçalırken kadın ona yaklaştı ve boştaki elini onun alına bastırmak için hareket ettirdi. "Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

"Hayattayım," demeyi başardı. "Ne yazık ki."

Loren'in kaşlarını çatıldığını hissetti. "Ne demek *maalesef*?"

"Hayat zor, tatlım. Özellikle de sen etrafta yokken." Başını kaldırıp ona baktı. Oda tekrar döndüğünde gözlerini kapattı, baş dönmesinin ona bakmasına engel olmasından nefret ediyordu. Onu tekrar yanında görmeyi ne zamandır istiyordu... lanet olsun, sanki bir ömür gibi geliyordu. Ama gerçekte iki hafta bile geçmemişti. Onsuz daha uzun bir süreyi nasıl kaldırabilirdi ki? Darien yutkundu. "Beni yanlış anlama, ölmek istemiyorum ama bazı günler hayatta olmaktan da gerçekten zevk almıyorum." Bunun nereden geldiğinden emin değildi ama içinden bir ses bu düşünceleri Loren'e yüklemek yerine kendine saklaması gerektiğini söylüyordu.

"Böyle konuşma," diye hafifçe azarladı Loren, eliyle onun çenesini kavradı. "Asla böyle konuşma."

"Sen benim karanlığımdaki ışıksın," dedi kalın bir sesle. "Yaşama sebebimsin." Parmakları hafifçe çenesinde gezindi. "Sen de benimsin."

Darien sırtarak, "Sanırım artık dikkatini çekmenin yolu bayılmaktan geçiyor," diye şaka yaptı. Bu kez gözlerini açtığında, o güzel yüz hareketsiz kaldı. O doe benzeri gözleri, o dolgun ağzı, o pembe yanakları seyre daldı. "Bunu unutmamam gerekecek."

Loren'in ağzı titreyip kaşlarının arasındaki boşluk yukarı kalktığında, Darien'in gülümsemesi soldu.

Elini bu haldeyken yapabileceği en iyi şekilde sıktı, parmakları o kadar güçsüzdü ki zar zor hareket ettirebiliyordu. "Sadece takılıyorum, bebeğim."

"Bak, Darien..." Kıpırdandı, parmakları adamın çenesinde belli belirsiz titriyordu. Onları avucunun içine alıp her birini öpmek istedi ama sanki vücudunun kontrolü tamamen kendisinde değilmiş gibi hissetti. "Hastanede olanlar hakkında-"

"Kendini açıklamana gerek yok. Arkadaş edinmeye iznin var."

"M e s e l e bu değildi, Darien. O benim... O benim arkadaşım bile değil. arkadaş." Darien onun bununla ne kastettiğinden emin değildi ama bunu düşünmesine de izin vermeyecekti.

"Kendini açıklamana gerek yok dedim."

"Ama ben istiyorum-" Sözcükleri boğazında düğümleniyor gibiydi. Boğazı düğümlendi ve gözleri parladı.

"Ağlama." Başparmağı bileğindeki nabzın üzerinde gezindi, bu hareket bileziğindeki tılsımların şıngırdamasına neden oldu. Onun için satın aldığı bilezik. Onu hâlâ o hediye takarken görmek mutluluktan aptallaşmasına neden oldu. Küçük parmağıyla Havan Teli'nin tılsımını dürttüğünde Loren'in onu izlediğini fark etti, gözleri hâlâ tuttuğu gözyaşlarıyla parlıyordu. "Bunu başka zaman konuşuruz, tamam mı?" dedi nazikçe. "Ayrıca, başım beni öldürüyor." Oturma odasına göz gezdirdi, başını boş mutfak görece kadar geriye eğdi. Son birkaç dakika içinde herkes etrafı boşaltmış ve onu Loren'le yalnız bırakmıştı.

Ve sonra kapı çaldı. Kötü zamanlama.

"Biri şuna bakabilir mi?" Darien seslendi, sesi tonozlu tavanda belli belirsiz yankılanıyordu. Loren ayağa kalkmak istedi ama Darien bileğini sıkıca tutarak bileziği Loren'in teni ile Loren'in teni arasına hapsetti. "Sen değil, bebeğim. Başka biri alabilir."

Kapı zili tekrar çaldı, kapıdaki kişi tarafından tetiklendi.

"Ben giderim," dedi Loren, kelimeler isteksizlikle doluydu. Ama ikinci kattan gelen ayak sesleri yankılandığında Loren onun elini çekmeyi bıraktı.

Max merdivenlerden gümbür gümbür indi ve güvenlik kamerası görüntülerini gösteren ekranlara doğru yürüdü. "Bu da ne şimdi?" diye mırıldandı. Parmağını dahili telefonun düğmesine bastı. "Herhangi bir kurabiye satın almak, internet sağlayıcısını değiştirmek ya da çıplak kadın fotoğraflarının olduğu dergiler dışında dergilere abone olmakla ilgilenmiyoruz. Eğer bir öncekiyle aynı elektrikli süpürge satıcısıysanız, lütfen defolup gidin. Teşekkür eder, iyi günler dilerim."

"Darien Cassel'i arıyorum," dedi bir kadın sesi.

Max omzunun üzerinden baktı ve gözleri Darien'inkilerle kilitlendi. Loren onun yanında gerildi, muhtemelen sık sık yaptığı gibi mümkün olan en kötü sonuca atladı. Darien onu tam olarak suçlayamazdı, hastane odasına girdiğinde onun elini başka bir adamın pençesinde bulduğunda aklına gelen korkunç düşüncelerden sonra değil. Aşık bir aptaldı ama o da öyleydi.

"Benim adım Tamika Isley," diye devam etti kadın. "Angelthene Optometry'de beni görmeye geldi. Eğer içeri girmeme izin verirsiniz, neden burada olduğumu açıklayabilirim."

Max hâlâ ona bakıyordu. "Göz doktoruna mı gittin?" diye mırıldandı.

"Uzun hikâye," diye karşılık verdi Darien.

"Adresimizin çok gizli olmasına ne diyorsun?" Max tısladı. "Tanner'a sildirmeyi unuttum," diye fısıldadı.

"Çaylak hatası." Evet, öyleydi ama son birkaç gündür yetişmesi gereken çok şey vardı.

"Başım ağrımayı bıraktığında bana kızabilirsin." Darien teşvik edici bir el salladı, bu hareket onun midesini bulandırıyor. "Onu içeri al."

Max kapıyı açacak düğmeye bastı.

Bir an sonra, tekerleklerin altında çıtırdayan çakılların belli belirsiz sesi keskin kulaklarına ulaştı. Her ses baş ağrısını artırıyor, her ışık çok parlak, her dokunuş -Loren'inki hariç- dayanılmaz oluyordu. Darien kendini kız arkadaşıyla birlikte karanlık ve sessiz bir odaya kilitleyip bir saat ya da bir yıl boyunca dünyayı unutmaktan başka bir şey istemiyordu. Arayı kapatmaları gereken çok fazla kayıp zamanları vardı ve bu zamanın çok azı ellerindeydi. En azından öyle hissediyorlardı.

Ama sonra bir arabanın kapısı açıldı ve topuklar ön basamaklara çarptı. Max, Hell's Gate'in ön kapısını açmadan önce Darien'e son bir kez inanmayan bir bakış attı ve Tamika Isley eve girdi.

-

Doktor Tamika Isley oturma odasındaki küçük kanepeye tünemiş, Cehennem Kapısı olarak bilinen ev karşısında hem korkmuş hem de dehşete düşmüş görünürken, Loren ailesinden uzakta geçirdiği süre boyunca kaçırdığı çok şey olduğunu fark etti.

Diğerleri de artık buradaydı. Şeytanların yedisi, Doktor Atlas, Mavi ve Dominik, Sabrina ve Logan. Odada herkese yetecek kadar mobilya yoktu, bu yüzden birkaç kişi duvarlara yaslandı ya da halının üzerine oturdu. Dallas da buradaydı. Loren, cadı ile Max arasında bir gerginlik hissetti; ikisi de kalabalık odanın karşı taraflarından birbirlerine bakışlar fırlatıyordu.

Sadece bir hafta geçmişti. Nasıl bu kadar çok şey kaçırmıştı?

Tamika daha dik oturarak başladı, onu izleyen bu kadar çok insan olmasından ve bu insanların çoğunun kim olduğundan rahatsız olduğu belliydi. İlk sözleri, Doktor Atlas hareket etmeye çalıştığı için onu azarladıktan sonra hâlâ yatmakta olan Darien'e yönelikti, Loren onun yanında oturuyordu.

"Açık konuşacağım," diye söze başladı Tamika.

"Açık sözlülük iyidir," dedi Darien. "Ben patavatsızım. Açık sözlü insanları severim." Loren'in parmaklarına dolanmış olan el hafifçe sıkıldı. Bu sıkışın onu rahatlatmak için olduğunu biliyordu. Loren'in nabzının hızlandığını fark edip etmediğini merak ediyordu. "Hepimiz dinliyoruz."

"Pekala." Tamika derin bir nefes aldı. "Randevunuz beni hazırlıksız yakaladı. Daha önce bir cehennem zebanisinin göz muayenesi için randevu aldığını hiç görmemiştim, bu yüzden dürüst olmak gerekirse, biri sana meydan okuduğu için orada olduğunu ya da belki de bir şaka yaptığını düşündüm."

Jack kıs kıs güldü. "Bu benim yapacağım bir şeye benziyor." Ivy onu susturdu.

Tamika sözlerine şöyle devam etti: "Ancak haberler şehrin dört bir yanındaki hayvan ölümlerini ve hastalıklarını bildirmeye başladığında ve arabamda don görmeye başladığımda

Sabahları işe giderken biraz araştırma yapmaya karar verdim. Kavşak yakınlarında bu yaratıkları gördüğünüzü söylemişsiniz?"

"Bazıları," dedi Darien.

"Eski zamanlarda insanlar vefat eden sevdikleriyle konuşmak için Kavşak'ı ziyaret ederlerdi. Yılın en kısa gecesinde, dünyamız ile ruhlar alemi arasındaki ayrımın en ince olduğu söylenen zamanda giderlerdi. Bu ayrıma genellikle Peçe denir. Bir Kavşak elverişli değilse, kişi yoğun karanlık bir yere veya belki de şelaleler gibi elementlerin sürekli hareketle bulunduğu bir alana giderek zayıf bir nokta arayabilir."

Jack araya girdi. "Bunlar sadece uyku öncesi masalları değil mi?"

"Jack," diye uyardı Dom ve Travis, sesleri hoşnutsuzlukla kalınlaşmıştı.

Şakacı Şeytan ağzını kapatır gibi yaptı ve görünmez anahtarı omzunun üzerinden fırlattı.

Tamika etkilenmemiş görünüyordu, dudakları ince bir çizgi halindeydi.

"Kaba kayınbiraderim için özür dilerim," dedi Darien. "Lütfen devam edin."

Tamika boğazını temizledi. "Nerede kalmıştım?"

Tanner, "Ölülerin akrabaları ve dostları yılın en kısa gecesinde Crossroads'u ziyaret ediyor" dedi.

"Doğru." Tamika bacak bacak üstüne attı. "Kavşakları ziyaret etmenin her zaman bir bedeli olmuştur, o zamanlar bile. Kişi ziyaret etmeyi seçtiği Kavşak'ın koruyucusuna bir geçiş ücreti ödemek zorundaydı. Çoğu zaman bu ödeme-"

"Madeni paralar," dedi Darien.

"Doğru. Bozuk para ile ödeme yapmanın ardındaki tarihi biliyor musunuz?"

"Orada burada bir şeyler duydum ama ben daha çok senin söyleyeceklerinle ilgileniyorum."

Tamika odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Eminim hepiniz vefat eden bir kişinin kapalı gözlerinin üzerine gümüş para koyma geleneğinden haberdarsınızdır."

Herkes başını salladı.

"Sikkeler ödeme görevi görür. Kavşak yaratıkları bizim dünyamız ile Ruhlar Âlemi arasındaki ceplerde yaşarlar. Peçe binlerce yıl önce atıldığında, bu yaratıklar bu ceplerde sıkışıp kaldılar ve üç diyardan herhangi birinde yaşamaya devam edemediler. Onlara gümüş sikkeler sağlamak kısaca

burası ile liminalite alanları arasındaki bariyeri zayıflatarak, tıpkı gümüşün bedeli ödendikten sonra cesetlerin nehri geçmesi gibi, geçici olarak onların yaşam alanlarına geçmemize izin veriyor."

Logan, Sabrine ile bakışarak, "Mantıklı," dedi.

Tamika, "Gördüğünüz bu yaratıkların Perde'yi zorladığına inanıyorum," dedi. "Her nasılsa, senin Görüşün-" Darien'e doğru başını salladı. "-onlar daha tam olarak geçmeden varlıklarını fark etti. Ve inanıyorum ki Peçe zayıflıyor. Bizim dünyamıza doğru kanıyor."

"O zaman nedenini bulmamız gerekiyor," dedi Lace. "Eğer Ruh bizim dünyamızla birleşirse..." Ürperdi. "Kim bilir neler olacak?"

"Ölüm," diye tamamladı Tamika. "Ölüm gerçekleşecek. Sen de gördün, hepimiz gördük. Bütün bu hayvanlar ölüyor, insanlar gizemli hastalıklara yakalanıyor. Su kütleleri bile durgunlaşıyor ya da kanla doluyor. Eğer Ruh dünyamızla tamamen bütünleşirse, yaşamı destekleyecek araçlara sahip olmayacaktır; burası ölümün, arada kalmışlığın yeridir. Şu anda yaşayan herkes ölecek."

"Yaratıkları herkesten önce nasıl görebildim?" Darien sordu. "Birkaç Azrail'le birlikteyken bir tane gördüm ve hiçbirini onu göremedi."

Tamika parmaklarını dizine vurdu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Belki de bir şekilde ruhlar âlemiyle bağlantın vardır."

Loren, Darien ile aynı şeyi düşündüklerini gösteren bir bakış paylaştı.

Bunun Kalendae'de ölmesiyle bir ilgisi olabilir mi?

Travis araya girdi. "Onun büyüğü artık görünür durumda. Hellseher büyüğü her zaman görünmez olmuştur. Bunun anlamı ne olabilir?"

"Sadece Darien'in mi?" Tamika sordu.

Ön kapı açıldı ve herkes kapıya doğru döndü.

Loren buradan kim olduğunu göremiyordu ama eski silah teknisyeninin sesini hemen tanıdı.

"Bilgi getirmeye geldim." Arthur'un ifadesi yankılandı. Sanki ayakabılarını çıkarıyor gibiydi. Ardından oturma odasına doğru aceleyle ilerlerken çoraplı ayaklarının yere çarpma sesleri geldi.

Mobilyaların etrafında toplanan grubu görünce durdu. Kollarında uzun tüplere sarılmış iki kâğıt taşıyordu.

"Partiye katıl Art," dedi Darien, Sabrine ve Logan'ın yanındaki boş yeri işaret ederek. "Doktor Isley de bizim için bazı bilgiler getirmiş."

Arthur yerine oturur oturmaz, grup Tamika'nın onlara öğrettiği her şeyi ona anlattı, Jack üçüncü kez dudaklarını iliklemesi söylendikten sonra sessiz kaldı.

Sonra Arthur öne doğru eğilip Angelthene haritasını açtı ve sehpanın üzerine yaydı. Ivy yardım etmek için koltuktan kalktı ve kıvrılmalarını önlemek için haritanın köşelerine bardak altlıkları yerleştirdi.

"Spirit Terra'nın bizim dünyamızla karıştığını söylemen komik," diye başladı Arthur, "çünkü burası-" Kırmızı bir kalemle şehir boyunca çapraz çizdiği bir çizgiyi işaret etti. "-şehrimizin Ruh ile aynı hizada olduğunu tespit ettiğim yer."

Diğerleri haritayı daha iyi görebilmek için yaklaşıırken, Darien ve Loren'in görüşünü engellememeye dikkat ettiler.

Arthur açıkladı, "Angelthene'in neredeyse doğrudan Aether ile Boşluk arasındaki sınırın üzerinde yer aldığına inanıyorum."

Loren'in kanı, Boşluk'tan ve zayıflattığı perdenin yakın zamandaki hatırasından bahsedince soğudu. Dünyalarını orada yaşayan yaratıklardan koruyan bir duvar. Shucca'dan ve kim bilir başka nelerden.

"Dur bakalım," dedi Darien. Arthur onun bakışlarına karşılık verdi. "Aether ve Void, Blue'nun o cam silindirlerdeki büyü türlerine verdiği isimlerden ikisi. Onlar da mı yer?"

Loren'in kaşları çatıldı. Tam olarak ne kadarını kaçırmıştı?

Arthur başını salladı. "Doğru. Ruh Diyarı alemlere bölünmüştür ve bu alemlerde Astral Büyü olarak bilinen büyülü kaynaklar bulunur."

"Astral Büyü mü?" Max ve Travis sesleri birbirine karışarak mırıldandılar. "Örnek olarak Aether'ı kullanalım, olur mu?" dedi Arthur. Oturdu

Öne doğru ilerledi ve boğazını temizledi, parmakları dizlerinin arasında kenetlendi. "Ruh Terra'da Aether'in Astral Büyüsü'nü barındıran bir diyar - rüzgâr, gök gürültüsü, şimşek ve benzerleri. Belki daha fazlası -kim bilir?"

"Peki ya Boşluk?" Max sordu.

"Boşluk kötünün de kötüsüdür."

Jack kıs kıs güldü. "Harika."

Arthur sözlerine şöyle devam etti: "Burası Kan Büyüsü'nün, Gölge Büyüsü'nün ve Ölüm Büyüsü'nün yeridir. Ve henüz anlayamadığımız ve belki de asla anlayamayacağımız bazı şeylerin." Durakladı, sulu gözleri odadaki pek çok yüz üzerinde gezinirken en uzun süre Darien'de kaldı. "Umalım da Boşluk bizim dünyamızla birleşmeyi asla başaramasın."

Tanner düşünerek çenesini ovuşturdu. "Angelthene'in Aether'in tam üstünde olması, aldığımız tüm bu yağmurla birlikte çok mantıklı geliyor."

Doktor Atlas ekledi, "Ve daha soğuk havalar."

Loren konuşmaya çalıştı, içinde fokurdayan bilgiyi sunmaya çalıştı ama büyü dilini tuttu, ciğerleri havasızlıktan büzüştü.

Bundan gerçekten yorulmaya başlamıştı.

Arthur ayaklarının yanındaki halının üzerinde duran başka bir rulo kâğıda uzandı. Lace'in Tanıdığı Cinder kâğıdı bulmuş ve kendine mal etmişti, keskin dişleri köşeleri ısıyor, kabarık kuyruğu seğiriyordu. Arthur kâğıdı onun pençelerinden kurtarıırken protesto edercesine miyavladı.

"Özür dilerim, Cinder," dedi adam. "Bunu ödünç almam gerekiyor." Düzleştirdi ve herkesin görmesi için havaya kaldırdı.

"Renk çarkı mı?" Loren ağzından kaçırıldı.

"Haklısın Loren." Öne doğru eğildi ve şeffaf kâğıda basılmış çarkı Angelthene haritasının üzerine yaydı. Angelthene'in haritasından çok daha büyüktü, sadece mor ve siyah bölümlerin şeritleri şehrin üzerine düşüyordu. "Görsellerle daha iyi çalışan zihinlere sahip olanlarınız için bunun yardımcı olacağını düşündüm."

"Spirit Terra'da her renk için bir bölüm mü var?" Dallas sordu. Bunlar Loren'in buraya geldiklerinden beri cadıdan duyduğu ilk sözlerdi.

Dal'in sorusu üzerine Max kız arkadaşına doğru bir bakış attı.

Aralarında kesinlikle bir şeyler vardı.

"Ruh Terra bizim dünyamızın bir aynasıdır," diye açıkladı Arthur. "Bizim Terra'mızdaki her yer için, Ruh'ta tıpkı onun gibi bir yer vardır, ancak farklıdır ve Astral Büyü ile beslenir." Buruşuk parmağıyla mor bölümü işaret etti. "Aether." Siyah bölüme geçti. "Boşluk." Mor-mavi. Tekrar "Aether," dedi. Sırada kraliyet mavisi vardı. "Sis." Teker teker renkleri işaret etti, işaret parmağı kâğıdın içine girdikçe kâğıt çatırdıyordu. Bir sonraki renk yeşildi. "Terra Firma." Kırmızı ve turuncu bölümlere parmağıyla bir kez daha vurdu. "Inferno." Sonra sarı geldi. "Daha fazla Aether." Son olarak, renk çarkının tam ortasındaki beyaz daireyi işaret etti. "Göz."

"Göz nedir?" Darien sordu.

"İllüzyon, zihin kontrolü, canlandırma," diye yanıtladı Arthur. "Ve hiç kimsenin anlamaya yaklaşmadığı bir dizi büyü."

Loren gözlerini ondan alamadığını fark etti - Göz'den. Bu onun büyü müydü? Kökeni mi?

Arthur koltuğa yaslandı ve kendisiyle gurur duyuyor gibi görünerek dizlerini tokatladı. Renk çarkı gevşek bir silindire dönüştü, kağıt kısa süre sonra Cinder'ın pençelerinin bir darbesiyle geri alındı. "Zam bekliyorum," dedi Arthur Darien'e.

Darien'in dudaklarından alçak, sessiz bir kahkaha döküldü. Loren bu sese sarıldı, kalbi günlerdir bu sesi tekrar duymak için yanıp tutuşuyordu. Yıllar gibi gelen günler.

Tamika, Tanner'a bakıyordu. "Neden gözlük takıyorsun?"

Medya merkezinin yanındaki duvara yaslanmış olan Tanner onun bakışları altında kıpırdandı. "Onları sevdim."

Darien, "Sence ona yakışıyor mu?" diye cesaretlendirdi.

Tamika Darien'e bilmiş bir bakış attı. "Bu Tanner, değil mi?"

Tanner aralarında gezinirken kendini kaybetmiş görünüyordu, gözlükleri burnundan aşağı kayıyordu. Tekrar yukarı itti. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Darien çabucak.

Ama Tamika gözlerini devirdi. "Arkadaşın bize bir randevu ayarlamaya çalıştı."

"Kesinlikle yapmadım," dedi Darien. Loren onu yalan söylediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Doktor Atlas güldü. "Bir tane kullanabilir," dedi oğlundan bahsederken. Tanner poker suratıyla Darien'e baktı. "Gerçekten mi?"

Darien gülümseyerek, "İsimlerinizin birlikte kulağa hoş gelmesini sevdim," dedi. "Tamika ve Tanner. Ayrıca gözlük zevkleriniz de çok benziyor."

Tanner gözlerini devirdi. "Oh, Tanrı aşkına."

Tamika tekrar Tanner'la yüzleşti. Ona baktı. Bu ilgi onun tekrar ayaklarının üzerinde kaymasına neden oldu. "Kendi başına bir kız bulamıyor musun?"

"Bilgisayarlar konusunda akıllıyım ama kızlar konusunda değilim."

Tanner son kelimeyi ancak söyleyebilmişti ki Bandit bir dizi keskin havlamayla Darien'in gölgesinden fırladı. Tanıdık, pençeli ayaklarıyla halıyı yırtarak buzdolabına doğru koştu. Bandit bacaklara çarpıp sehpayı sarsarken insanlar bağırdı. Cinder'ın kuyruğuna basarak acı içinde miyavlamasına neden oldu, ardından lastik tavuğuna bastı, oyuncak karnı düzleşirken gürültülü bir nefes çekti.

Köpek buzdolabına çarptı. Alet geriye doğru sallandı. Mortifer

mısır gevreği kutularının arkasına kaçtı, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

Darien ayağa fırlayınca Loren kenara çekildi. "Hey!" diye bağırdı.

Ayaklarını yere vurarak odanın içinde ilerledi. "Neler oluyor, Haydut?"

Haydut hâlâ havlıyordu. Bu sefer konuştuğunda, sözlerini odadaki herkes için duyulabilir hale getirdi. *Paralarınızı çalıyor!*

Şeytanlar birbirlerine baktılar.

Travis, "Oraya mı gidiyorlardı?" diye sordu.

Mortifer bir kutu şişirilmiş pirincin arkasına saklandı.

Darien buzdolabına yaklaştı ve kutuyu kenara iterek Ocak'ı odadaki birçok gözün önüne serdi. Mortifer'in dizleri çenesinin altında sıkışmış, elleri gözlerinin üzerinde düzleşmişti. Yedi Şeytan'ın lideri onu incelerken küçük parmaklarını açmış, ikisinin arasındaki boşluktan bakıyordu.

"Morty," diye sitem etti Darien. "Bu doğru mu?"

Yalan söylemiyorum, Haydut tısladı. *İblis maymun bir hırsız-*

"Haydut, bu kadar yeter," dedi Darien. "Onun bir adı var ve *iblis-maymun* değil." Kollarını kavuşturdu ve hâlâ parmaklarının arasından bakan Mortifer'a baktı. "Neredeler?" Darien sordu.

Jack araya girdi. "Buz kutusunu kontrol et." Darien'inki de dahil olmak üzere herkes ona baktı. Jack açıkladı, "Geçen gece içkime biraz buz koydum ve içinde bir bozuk para buldum."

Darien dondurucunun kapısını açarken Mortifer gözlerini tamamen kapattı. Loren daha iyi görebilmek için boynunu büktü. Darien çöp kutusunu karıştırırken buz şangırdadı.

Yumruğunu geri çektiğinde, içinde bozuk paralar vardı, metal kenarlar parmaklarının arasından çıkıyordu.

"Morty," diye mırıldandı başını sallayarak. Hob hâlâ ona bakmıyordu. "Bir daha asla. Tamam mı?"

Hob kıpırdandı.

"Benim için endişelendiğini biliyorum," dedi Darien, sesi yumuşayarak, "ama bunu yapmana izin veremem. Tamam mı?"

Hob isteksizce başını salladı.

"Söz vermeni istiyorum," diye bastırdı Darien.

Hob ellerini gözlerinden çekti ve sağ eliyle kalbinin üzerine bir çarpı işareti çizdi.

"Güzel. Al bakalım." Darien ona biraz buz verdi. Dondurucunun kapısını kapatıp adaya doğru yürüdü, adımları her zamankinden daha zayıftı.

Tamika, "Buz yemeyi seviyor mu?" diye sordu. Max, "O bir bağımlı," diye yanıtladı.

"Bunun demir eksikliğinin bir işareti olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Darien bir kahkaha attı. "O bir Hob." Yeni bir bulaşık havlusu aldı ve soğuk paraları üstüne yerleştirdi.

Ve sonra orada durdu, elleri tezgahı kavramak için hareket etti. Gözlerini kapattı, burun delikleri derin bir nefesle genişledi.

"Darien," dedi Ivy sessizce. Kardeşini endişeyle izliyordu. Diğer herkes de onu izliyordu, tüm oda sessizdi.

Elleri gerginlikten bembeyaz olmuş bir halde öylece durmaya devam ederken Loren'in kalbi küt küt atmaya başladı. Kendi elleri kanepenin minderlerine gitti ve onları sıkıca kavradı. "İyi misin?" diye fısıldadı, sorusu sessiz odanın içinde yankılandı.

"Çok yorgunum," dedi Darien. Bir eliyle yüzünü ovaladı. "Ve burası gerçekten çok aydınlık."

Odadaki bazı kişilerin yüzlerindeki ifadeler, bu açıklamanın ne kadar endişe verici olduğunu gösteriyordu.

Burası hiç aydınlık değildi. Sadece birkaç lamba yanıyordu ve hepsi de loştu. Gaz ocağının üstündeki ışık da öyle.

"Ona dinlenmesi için biraz zaman verelim," diye önerdi Ivy. "Yukarı çıkabilirim," diye geveledi Darien.

Doktor Atlas dedi, "Sen gerekir kal koy için ve Gece, Darien. Gereksiz hareketler durumunuza iyi gelmeyecektir."

Herkes odadan çıkmaya başladı, bazıları da kişiye göre değişmekle birlikte evi tamamen terk etti. Kısa süre sonra sadece Loren ve Darien kalmıştı.

Darien ayaklarını sürüyerek kanepeye döndü. Haydut koltuklardan birinin üzerinde zıpladı, sıkı bir top halinde uzanmadan önce daireler çizdi.

"İyi misin, Darien?" Loren fısıldadı. Onun yanına oturdu, minder ağırlığının altında ezildi. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Sadece sen." Sözcüklerinin bulanıklığı ona uykuya dalmak üzere olduğunu söylüyordu. Elini yüzünde bir kez daha gezdirdikten sonra kendini sırt üstü yere bıraktı. "Tek ihtiyacım olan sensin."

Adamın rahat edebilmesi için yolundan çekildi. Adamın eli bileğine gitti ve onu yerinde tuttuğunu fark etti. Bir süre sonra göz kapakları kapandı ve nefes alıp vermesi yavaşladı.

Loren sessiz odada, "Seni seviyorum Darien," dedi. Ama o çoktan uyumuştu, derin ve sessiz nefes alıyordu.

Bir süre onu izledi, iyi olduğundan emin olmak için nefes alışını izledi. Çünkü onun da ihtiyaı olan tek şey oydu.

Max uyuyamadı.

Ev sessizdi, Loren ve diğer Şeytanlar dışında herkes gitmişti. Yatağında dönüp durdu, battaniyeler hışırdıyor, çarşaflar bacaklarına dolanıyordu. Her uykuya daldığında kendini yatağa uzanırken buluyordu, bu gece burada uyuması gereken cadının yokluğu onu bu korkunç gerçekliğe geri döndürüyordu.

Yaklaşık bir saat sonra, daha fazla dayanamadı.

Karanlıkta doğruldu ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu, özellikle de Dallas Cehennem Kapısı'ndan ayrıldıktan sonra, ikisi de sorunlarını tekrar konuşmaya çalışmadan önce en az bir geceyi ayrı geçirmeye karar verdikten sonra. Ama yine de yaptı.

Görü, görüşünü doldurdu; siyah, beyazlarını ve irislerini yutarak onu renkli koruyucu büyülerle dolu bir odada bıraktı.

Dallas'ı uzaktan izledi, yüzünü zihninde canlandırdı. Fotoğrafa gerek yoktu; kız hafızasına kazınmıştı. Onu asla unutamazdı.

Sahildeydi. Görünüşe göre yalnızdı. Lanet gecenin ortasında.

Max ayağa kalktı ve giyindi.

-

Uzun şeridin sonuna doğru yürürken Max'in botlarının altında sıırıslıkam olan rıhtım inledi, tuzlu rüzgâr saçlarını ve ceketini yırttı.

Angelthene'in gürültü ve ışık kirliliğinden uzakta, Sakin Sahil plajı karanlık ve sessizdi. Dolunay okyanusun üzerinde asılı duruyor, köpüklü dalgaları gümüş rengine boyuyordu. Artık sis yoktu ama akşam hâlâ soğuktu. En azından şimdi bunun için bir açıklamaları vardı.

Ne tuhaf bir gece olmuştu. Aslında garip bir kaç gün. Haftalar. Kalendae'den önce olanları da sayarsak *aylar*. Max bunun yeni normalleri olduğunu düşünüyordu.

Kızıl saçlı ve beyaz kanatlı bir kız iskelenin en ucunda oturmuş, dizlerini çenesine kadar çekmiş, tüyleri etrafındaki tahtaların üzerinde uçuşuyordu.

Tüyleri açıkça koparmıştı. İskelede kan yoktu ama Max'in tüyleri koparmanın ona acı verdiğini anlaması için kan olması da gerekmiyordu. Kanatlar onun bir parçasıydı ve ameliyattan sonra tamamen iyileştiği için sinir uçlarına bağlanmıştı.

"Bir iblis tarafından yenmek için güzel bir gece," diye şaka yaptı Max. Derinden gelen sesi, dalgaların rıhtıma vurmasıyla neredeyse yutuluyordu.

Dallas dönmedi. "Neyse ki Kara Katil korumam burada." Max onun birkaç adım arkasında durdu. "Ben olduğumu nereden bildin?"

"Birkaç aydır ayaklarının Cehennem Kapısı'nda gümbürdediğini duyuyorum. Yürüyüşünüzü uykumda bile tanıyabiliyorum."

"Görünüşe göre daha sessiz hareket etmeye çalışmam gerekiyor."

Dallas gözlerini sildi. "Senden daha çok çalışmam gereken şey var," diye mırıldandı kalın kalın. "Ayrıca, ayak seslerini duymak hoşuma gidiyor. Onları rahatlatıcı buluyorum."

Yaklaştı, tahta ayaklarının altında esniyordu. "Seni bulmaya geldiğim için bu yüzden mi kafamı koparmıyorsun?"

Dallas gözlerini karanlık ufka dikti. "Geleceğini umuyordum. Cehennem Kapısı'ndan ayrılmayı hiç istemedim, sadece... mahvettiğim her şeyi nasıl düzeltereceğimi bilmiyordum." Eşofmanının koluyla tekrar gözlerini sildi. "Hâlâ bilmiyorum."

Max onun yanındaki iskelede oturdu. Ayaklarını kenara doğru salladı, botlarının tabanları neredeyse dalgalı suya sürtünüyordu.

Dallas'ı inceledi. Hâlâ ona bakmıyordu, gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkalar gökyüzünün tozunu alan yıldızlar gibi parlıyordu.

"Artık buradayım," dedi sessizce. "Hadi bunu düzeltelim." "Nasıl?" diye fısıldadı.

"Başlangıç olarak konuşabiliriz." Kendi omzuyla onun omzunu dürttü. "Birbirimizin gözlerinin içine bakmak da her zaman yardımcı olur."

Yavaşça, yüzünü ona dönene kadar başını çevirdi.

"İşte," diye övdü, ağzını küçük bir gülümseme kapladı. "O kadar da kötü değil, değil mi?"

Bir kahkaha attı. "Sana bakmak gerçekten çok hoş," dedi.

Max sırtıttı. "Aynı şekilde, Red. Belki de bunu daha sık yapmalısın."

Dallas gülümsedi ama espri çabucak kayboldu. "Birlikte olunması en kolay insan olmadığımın farkındayım. Dürüst olmak gerekirse, beni henüz terk etmediğine inanamıyorum."

"Teknik olarak öyle," diye şaka yaptı Max.

"Hatırladın mı?" Dallas yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim," dedi. "Devam et."

Derin bir nefes aldı, manikürlü parmakları rıhtımdaki paslı bir çiviyle oynuyordu. "Kan İksirleri'ne girerek hata yaptım. Yorgunluktan ölmeden her hafta her şeyi yapmanın başka bir yolunu göremedim."

Max'in geçmişi sorusunu dile getirmekte isteksiz olmasına neden oldu ama yine de dile getirdi. "Bağımlı mısın?"

Ayaklarını suyun üzerinde tekmeledi ve bacaklarını bileklerinden çaprazladı. "Hiç sanmıyorum." İçini çekti, okyanusa bakarken ayaklarını tekmelemeye devam ediyordu. "Zaman gösterecek sanırım." Bir duraklama. "Onlardan kurtulacağım. Denerim. Onlardan hoşlanmadığınızı biliyorum."

"Bunu kendin için de yapmalısın, Dallas. Sadece benim için değil."

"Onlardan kurtulmak istiyorum," diye ısrar etti. "Dürüst olmak gerekirse, babamın onayı için savaşmaktan bıktım. Annemin de. Bu gece sen gelmeden önce Casen bana dikkatli olmazsam onları etkilemeye çalışırken kendimi öldüreceğimi söyledi." İç çekti. "O haklı. Sadece bunu kabul etmek istemedim."

"Ebeveynlerinizle sağlıklı bir ilişki kurmak istediğiniz için sizi suçlamıyorum. Ben de o zamandan beri babamla bir ilişki kurmak istiyorum..." Boğazında bir yumru vardı. Ama kelimeleri zorla çıkarması gerektiğini biliyordu. Dallas sonunda onunla konuşuyordu ve eğer onu dışlamayı seçerse, onun da aynısını yapmaması için hiçbir neden yoktu. Ağır bir nefesle, "Maya öldüğünden ve babam şehri terk ettiğinden beri," diye bitirdi.

Dallas göz ucuyla ona baktı. Kirpikleri ağlamaktan hâlâ nemliydi. "Seninle hiç konuşmaya çalışmıyor mu?"

Max başını salladı. "Asla." Babası iyi bir adamdı. Max, Kara Katil oğluyla hiçbir şey yapmak istemediği için onu suçlamıyordu. "Maya'nın

Ölüm babamı o kadar derinden yaraladı ki, yeniden başlamak ve geçmişini geride bırakmaktan başka bir şey istemedi ve tam da bunu yaptı."

"Ama seni terk etmemeliydi." Dallas'ın sesi nazik bir fısıltı gibiydi. Max birkaç dakika sessiz kaldı. "Onu suçlamıyorum," dedi sonunda.

"Bazen kendinize temiz bir sayfa açarsanız kederden kurtulmak daha kolay olur. Belki bir gün onu tekrar görürüm." Yutkundu. "Ama bunu zorlamayacağım."

Dallas ona baktığında, yüzünü gümüş rengiyle yıkayan ay ışığı çillerini belirginleştirmişti. "Seni kaybetmek istemiyorum, Max. Daha önce kimseyle yakınlaşmama izin vermedim, çok korktum. Ama... ama seninle denemek istiyorum. Sence yeniden başlayabilir miyiz?"

Max ona baktı. Gözlerini kaçırmadı ya da bakışlar altında kaskatı kesilmedi. Dallas için bir puan. "Evet, Red. Sanırım baştan başlayabiliriz." Alaycı bir gülümsemeyle elini uzattı. "Maximus Reacher."

O aldı. "Dallas Bright."

"Soyadına ne kadar bağlısın?" Dallas bir kahkaha attı. "Pek değil."

"Harika." Max'in gülümsemesi büyüdü. "Belki bunu değiştirmek de bizim geleceğimizde vardır." Kız ona gülümsediğinde hâlâ göz temasını kesmemişti. "Belki."

Bir kolunu omzuna dolayarak onu kendine çekti. Kadın ona doğru eğildi, yırtık kanadı onun etrafında kıvrıldı.

Uzun bir süre orada oturdular, dünyaları küçüktü, birbirlerinden ve rıhtıma sıçrayan tuzlu sudan başka hiçbir şeyden oluşmuyordu.

Küçük olabilirdi ama ona kesinlikle büyük geliyordu.

-

Dallas, Cehennem Kapısı'na geri dönerken yol boyunca cipin orta konsoluna yaslandı, iki eliyle Max'in ellerini kavradı ve başını onun koluna yasladı.

İkisi de kendi yöntemleriyle kırılmıştı. Ama lanet olsun, eğer onu sevmiyorsa. Ondan nefret ettiğini söylemiş olabilirdi ama ona tutunma şeklinden bu sözlerin doğru olmadığını biliyordu. Belki de duygularını onun gibi ifade etmeye, nehir kenarında ona haykırdığı üç kelimeyi söylemeye hazır değildi ama bekleyecekti.

Onun için, ne kadar ihtiyacı varsa o kadar bekleyecekti.

Loren, Darien'le birlikte kanepede uyudu. Cehennem Kapısı'ndaki tüm ışıklar kapalıydı ama sehpanın üzerinde yanan birkaç büyümlü mum vardı ve alevlerin pembe ışıltısı duvarlara vuruyordu.

Darien sırt üstü yatıyordu, Loren de onun üzerindeydi. Derin uykusunda bile onu bırakmıyor, güçlü kollarıyla onu kucaklıyordu. Ve önlerindeki yol, normal bir hayata dönüş yolu, korkunç derecede uzun ve karanlık gelse de, şimdilik kendini güvende hissediyordu. Bu adam onun aşk hikayesiydi, geleceğiydi, kalbinin ve aklının şimdiye kadar yaptığı her dileğin gerçekleşmesiydi. Darien'le tanışana kadar kadere hiç inanmamıştı ama onun ona hissettirdikleri, yollarının açıklanamaz bir şekilde birbirine bağlanması onu bir inanan haline getirmişti.

Ama istediğın her şeye sahip olmanın bir dezavantajı vardı. Bir kez sahip *olduğunuzda*, bu onu kaybedebileceğınız anlamına geliyordu ve bunu, *onu* sonsuza dek elinde tutmak için savaşıırken ölecekti.

Bu gece her şeyi durdurma düğmesine basıyordu. Darien'in ona tam burada, şu anda, aynen böyle ihtiyacı vardı. Ve onun da ona ihtiyacı vardı, belki de fark ettiğinden çok daha fazlasına.

Böylece bütün gece o kanepede birlikte kaldılar, ikisi de kıpırdamadı. Birbirlerine tutundular, bırakmadılar. Bir kere bile.

-

Loren sabah altıyı biraz geç kanepede aynı yerde uyandı.

Darien'i uyandırmamaya dikkat ederek, onu kontrol etmek için yavaşça başını çevirdi.

İyi nefes alıyordu, nabızı çok derin bir uykuda olduğunu gösteren o yavaş, sabit atışı yapıyordu. Yüz ifadesi huzurluydu. Masumdu. Bazen onu rüya görürken gördüğünde hâlâ şaşıırıyordu.

Bunun gibi. Bu kadar tehlikeli biri için, uyurken melek gibi görünüyordu, uyanırken ona musallat olan şeytanlardan hiçbir iz yoktu, o şeytanlardan kurtulamadığında yardım için başvurduğu şiddetten hiçbir iz yoktu.

Bunu gördüğüne memnun olmuştu. Kötü rüyalarından, hatta sadece kötü rüya görme korkusundan uyuyamadığı çok fazla gece geçirmişti. Bu tam da hak ettiği türden bir dinlenmeydi. Yüzü de büyük ölçüde iyileşmişti, sadece birkaç yüzeysel kesik ve soluk morluklar düşüşünü gösteriyordu.

Birkaç dakika boyunca olduğu yerde kaldı, dışarıdaki palmye ağaçlarının dalları arasında öten sabah güvercinlerini dinledi ve Kara Katil'in sıcak, katı bedenini kendi bedeninin altında hissetmenin tadını çıkardı. Mutfaktaki saat tik tak ediyor, etraf taze demlenmiş espresso ve Tanner ile Ivy'nin uğruna kavga ettikleri ballı kruvasanların kokusuyla doluyordu.

Loren yavaşça, dikkatlice onun elinden kurtuldu ve ayağa kalktı, düşük kan şekeri odanın dönmesine neden oluyordu. Baş dönmesi geçer geçmez, Mortifer'in mısır gevreği kutularından oluşan şatosunda uyanmakta olduğu buzdolabına doğru yürüdü.

Bir dirseğinin üzerinde doğruldu, yorgun kırmızı gözlerini kırıştırarak ona baktı. Başındaki siyah alevler, yükselen güneşin perdelerden içeri süzülen koyu kehribar rengi ışıltısıyla doluydu.

Loren buzdolabından beyaz tahtayı ve kalemi aldı. *Darien benimle ağaç geçidinden geçebilir mi?* diye yazdı.

Mortifer başını salladı.

Lanet olsun. Loren elinin tersiyle tahtayı sildi ve yeni bir mesaj yazdı. *Neden olmasın?*

Mortifer ayağa kalktı, ayaklarını önüne doğru uzattı ve ona tahtayı ve kalemi uzatmasını işaret etti. Her zaman yazı yazmasına eşlik eden gıcırta, kızın omzunun üzerinden Darien'e bakmasına neden oldu ama Darien kıpırdamadı. Nefes alış veriş sessiz, yüzü ise sorunsuzdu.

Sonunda Mortifer ona cevabını gösterdi. *Çok güçlü,* diye yazmıştı. *Sadece sen girebilirsin.*

Loren iyice düşündü. Sonra tahtayı aldı ve Hob'a son bir soru sordu. *Bir şeyin zaten içinden geçtiği bir çürüğe ne dersiniz? Bir canavar gibi mi?* Neredeyse büyüye her takıldığında eli titriyordu ama neyse ki Mortifer onun ne demek istediğini anlamıştı.

Başını salladı ve iki kelime yazdı. *Bu işe yarar.*

Ona sessizce teşekkür etti, tahtayı temizledi ve okula gitmek için hazırlandı. Duş alıp kot pantolon ve gömlek giydiğinde, Tanner'ı kütüphanedeki kanepede uzanmış, kulaklıkla dinlediği bir şarkıya kafasını sallayarak eşlik ederken buldu. Güneşlenme odasında, bir kutu suyun içinde dönen boya fırçasının şingirtisini duydu. Lace de uyanıktı. Kendi kaygılarına yardımcı olmak için resim yapıyordu.

Tanner onu fark ettiğinde kulaklıklarını çıkardı ve boynuna astı. "Günaydın." Bakışlarında bir soru vardı - bir sürü soru. Belki bazı suçlamalar da.

"Günaydın," dedi Loren. "Beni okula bırakabilir misin lütfen?"

Tanner'ın gözlerinin oturma odasına doğru kayması, düşüncelerinin nereye gittiğini ona anlattı. "Darien'in uyanmasını beklemek istemiyor musun?"

"Geç kalacağım ve üniformamı giymek için hâlâ zamana ihtiyacım var. Ayrıca, onu rahatsız etmek istemiyorum. Belli ki dinlenmeye ihtiyacı var."

Tanner kaşlarını çatıyordu. "Bak, karışmayı sevmem ama... seni gerçekten seviyor Loren. Seni daha yeni geri aldı ve uyandığında senin tekrar gittiğini görecek-"

"Tanner, biliyorum," diye usulca araya girdi. "Anlıyorum. Ve onunla konuşacağım, ama benim için yapmanı istediğim şey bu." Kanepenin koluna oturdu. Tekrar konuşurken sesini alçaltmaya özen gösterdi, bu evdeki pek çok keskin kulağın aşırı derecede farkındaydı. "Uyandığında ona okuluma gelmesini söylemeni istiyorum. Bana mesaj atamaz ya da arayamaz, tamam mı? Okula gelip beni bulması gerekiyor."

Tanner çok ama çok telaşlanmış görünüyordu.

"Endişelenmeli miyim?" "Eğer dediğimi yaparsan hayır."

Gözleri incelemeye kısıldı. "Başın belada mı?"

"Başka soru yok." Ayağa kalktı. "Lütfen Tanner, beni okula götür ve Darien'e kendini daha iyi hissettiğinde beni bulmasını söyle."

Tanner ayağa kalktı. "Bu şömüne olayından biraz daha iyi, ama zar zor." Giriş holüne doğru ilerledi ve solgun eliyle işaret etti. "Gidelim o zaman. Fikrimi değiştirmeden önce."

Darien, Cehennem Kapısı'nın boş oturma odasında volta atarken hâlâ uykunun kalıntılarını silkeliyordu. Birisi birkaç lamba yakmıştı, arka bahçe yıldızsız bir gökyüzünün altında karanlıktı.

"Loren nerede?" Darien merdivenlere doğru ilerlerken kimseye bir şey söylemedi ve dün gecenin ne kadarının - karnaval, oturma odasındaki grup tartışması, uyurken Loren'in narin kollarının vücudunu sarması - bir rüya, ne kadarının gerçek olduğunu merak etti. Loren burada mıydı? Yoksa çaresiz zihni ona özlemini çektiği şeyi mi vermişti? "Bugün günlerden ne?" Sesi yankılandı. "Ne zamandır baygınım?"

Tam o sırada Tanner merdivenlerden indi, çoraplı ayakları gümbürdüyordu, kafasındaki gözlük neredeyse düşmek üzereydi. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Loren nerede?" Darien'in kalbi hızla çarpıyordu. Midesinde kabul etmek istemediği soğuk bir gerçeği söyleyen hastalıklı bir his vardı. Ama ısırarak, "Yine gitti, değil mi?" diye sordu.

"Bu sabah gitti," dedi Tanner, merdivenin dibine ulaştığında yavaşlayarak. "Dün gecedan beri dışarıdasın."

Darien bir elini saçlarında gezdirdi, ciğerleri sıkışmıştı, Tamika ve Arthur'un söylediği her şey zihninde dönüp duruyordu, hepsi parça parça aklına geliyordu. Ruh Terra, Peçe, Kavşak-

"Başı dertte," dedi Darien, eli saçını bir avuç sıkıp neredeyse koparacaktı. Elini bırakması için zorladı. "Onun Ruh Terra'da olup bitenlerle bir şekilde bağlantılı olduğunu biliyorum. Onunla konuşmam gerek." Bir süredir bundan şüpheleniyordu, özellikle de Chopping Block'taki o büyücü, Peçelerin indirilmesiyle ilgili bilgiyi açıkladıktan sonra. Bunu kabul etmek istememişti ama-

"Bak, Darien," diye başladı Tanner. "Neler olduğunu bilmiyorum ama sana okuluna gitmeni söylememi istedi. Nedenini söylemedi ama onu arayamayacağını ya da mesaj atamayacağını söyledi."

Darien ön kapıya doğru döndü ama Tanner hızla yanından geçerek yolunu kesti.

"Darien," dedi Tanner, Darien ona yanaşmaya çalıştığında yine onun yoluna girerek. "Bir saat ver. Akşam yemeği vakti, yemek salonunda olacak. Seni görecekler."

"Kahretsin." Tekrar volta atmaya başladı. Giysileri kan ve ter kokuyordu; duş alması gerekiyordu. "Başka bir şey söyledi mi? Herhangi bir şey? I

aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum."

"Hayır, ama AA'daki öğrenci dosyalarını karıştırmaya karar verdim ve Klay denen çocuğu buldum."

Darien dondu kaldı. "Ve?"

"Sahte bir isimle kayıtlıymış." Tanner, "Gerçek soyadı Lucent," diye sözlerini tamamlarken Darien'in aklından geçen her düşünce uçup gitti.

Loren, Angelthene Akademisi'nin kütüphanesinde, diğer öğrenciler saatler önce yatakhanelerine çekilmiş olduğundan, sokağa çıkma yasağını çoktan aşmıştı.

Darien ve diğerleri için endişelenmeye başlamıştı. Ama İmperator'un hâlâ telefonunu izliyor olması ihtimaline karşı hiçbirine mesaj atma riskini göze alamadı. Klay yine tüm dersleri boyunca onu izlemiş, her zaman arka sırada oturmuştu. Öğle yemeği saatinde ve her atıştırmalık molasında onu izlemiş, nefes almasına asla fırsat vermemişti, imparatorun adamları da aynı şeyi yapıyordu.

Darien bu gece buraya gelmezse, ona neler olduğunu gösterme fırsatı bulamazsa, Quinton'ın başladığı işi bitirmek için onu tekrar Ruh'a göndereceğinden endişeleniyordu. Ve bu kez, tekrar dışarı çıkabileceğinden emin değildi. Kuyu'yu bulduğunda ya da -daha kötüsü- onu aptal yerine koyduğunu anladığında, onu öldürebilirdi.

Kütüphaneye yaklaşan güvenlik görevlilerinin sesi onu oturduğu yerden kaldırdı. Uzun odanın arka masalarından birindeydi, sıra sıra dizilmiş kitap rafları görüşünü engelliyordu, kırık olanlar müdürün ve diğer öğretmenlerin dikkatli sihirleriyle onarılmıştı.

Muhafızlar buraya geliyordu.

Hızla çantalarını kaptı ve rafların arkasına koştu, fark edilmekten zar zor kurtuldu. Kulağa tüm kütüphaneyi kontrol edeceklermiş gibi geliyordu, bu da odanın en ucundaki tek kapıdan geçip koridora çıkması gerektiği anlamına geliyordu.

Gizlice hareket etti, el fenerlerinin ışınlarından kaçarken ve kitap kutularının arkasına çömelirken kendisini bile etkiledi.

Ama kapıya vardığında, hayalet -Bakan Genç- tıslayan bir kahkahayla kafasına bir kitap fırlattı, gözleri siyah çukurlardan başka bir şey değildi.

Tam zamanında eğildi ama bir sorun vardı.

Kitap kapının yanındaki duvara çarparak iki muhafızın da dikkatini çekti ve muhafızlar onu görünce bağırarak durmasını söylediler.

Loren koşmaya başladı, kitap çantası ve cüzdanı kalçasına çarpıyordu. Kıvrımlı koridorları hızla geçti, ayak sesleri, etek ve sa dalgalanıyordu. Peşinden geliyorlardı; onları duyabiliyordu. Onu yakalarlarsa, hangi öğrencinin bu saatte koridorlarda dolaştığını öğrenirlerse uzaklaştırma cezası alabilirdi. Ya da daha kötüsü, okuldan atılabilirdi. Saklanmak zorundaydı.

Bir sonraki köşeyi döner dönmez, en yakın sınıf kapısına koştu, kapıyı açtı ve aceleyle içeri girdi. Kapıyı kapattı, elleri kilidi bulmak için uğraşıyordu.

Hiç yoktu.

"Benimle *dalga* mı geçiyorsun?" diye tısladı.

Nefes nefese kıpırdamadan durdu ve muhafızların seslerini dinledi. Ayak sesleri sessizdi, sanki ona sinsice yaklaşmak için dikkatlice hareket ediyorlardı.

Bir an sonra içlerinden biri konuştu. "Nereye gitti?"

"Görmedim," diye cevap verdi bir diğeri.

Bir el feneri kapının altındaki çatlağı aydınlattı.

Loren karanlık odada daha da geriye çekildi. Geri, geri, geri, hareket etti, cilalı ayakkabıları muşambanın üzerinde sessizdi, ay ışıkları arkasındaki pencerelerden szlyordu.

Güvenlik görevlileri sonunda yollarına devam etti ve ışık kayboldu.

Ama kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Nefes almak, bu odadan çıkacak cesareti bulmak ve görünmeden Tuz Evi'ne nasıl döneceğini bulmak için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

İki adım daha geri gitti-

Ve sert bir şeye çarparak tökezledi. Sert bir el ağzını kapatıp boğazından yükselen çığlığı sustururken, sendelemesine neden olan bir başka kol ortasına dolanarak kaçmasını engelledi.

"Benimle geliyorsun," diye fısıldadı kulağına bir erkek sesi. Derin ve karamelden daha zengin bir sestir bu. Birdenbire korkmadı ve kalbi daha hızlı attığında, bu tamamen yeni bir nedenden dolayı oldu, çünkü adam şöyle devam etti: "Benimle savaşmayacaksın ve isteğin dışında götürüldüğüne dair herhangi bir ışaret vermeyeceksin. Bir anlaşmamız var mı?"

Anlıyor musun?" El gevşedi ve dudaklarına yayılan sıcaklığı da beraberinde götürdü.

Loren başını çevirip tepesinde beliren Kara Katil'e baktı, ağzı onunkine çok yakındı. O kadar yakındı ki birbirlerinin havasını paylaşıyorlardı.

"Sanki bunu daha önce duymuş gibiyim," dedi. Ses tonu alaycıydı ve kalbi sevinçle çarpıyordu. Sanki içinde küçük bir güneş parlıyor, Darien'de parlayan ışığa cevap veriyor, auralarının mıknatısları bir kez daha yakın oldukları için seviniyordu.

Bu tarafa dönerlerken kapıya yaklaşan güvenlik görevlilerinin sesiyle Darien'in kolu kadının beline dolandı, diğer eli de ağzını kavramak için geri döndü.

Onu kapının yanındaki duvara doğru çekti, kitap rafına o kadar sert çarptı ki birkaç tozlu kitap neredeyse düşüyordu. Kendini duvara yaslayarak ona sıkıca sarıldı, sırtını önüne dayadı.

Birlikte nefeslerini tutarak beklediler. Muhafızların ilerlediğini gösterebilecek sesleri dinlerken saniyeler geçip gitti.

Kapıda kilit olmadığına göre, tek yapmaları gereken kolu bir kez çevirmekti ve işleri bitecekti. *Onun* da işi biterdi. Angelthene Akademisi'ne girmesi yasaklanacaktı. Adamlar yüksek sesle konuşuyor, kapının hemen diğer tarafında oyalanıyor, sohbetleri bitmek bilmiyordu.

Sonunda, turlarına devam ederken bu sesler kayboldu.

Vücudu Darien'inkine yapışmışken, onun etkileyici fiziğinin her kasını, her eğimini ve kıvrımını hissedebiliyordu. Ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyordu. O lezzetli parfümün kokusunu alabiliyordu.

Ve kıcını adamın kasıklarına bastırıldığı için suçlu olabilirdi.

Sertleşti, ağzındaki el sıkıştı. Güvenlik görevlilerini hâlâ duyabiliyorlardı ama Star'a şükürler olsun ki sesleri mesafeyle birlikte yavaş yavaş azalıyordu.

Darien boştaki elini göğüslerinin arasındaki vadide gezdirirken, başparmağı beyaz bluzunun düğmelerine takılınca Loren onları umursamayarak bıraktı. Meme uçları sertleşti ve eli aşağıya doğru inerken kalçalarının arasında titreşen bir sıcaklık yayıldı... ve daha aşağıya...

Loren, Darien'in onun avucunun altında nefes alış verişinin kesildiğini hissettiğini, diğer eli üzerinde gezinirken midesinin çırpındığını hissettiğini biliyordu. Loren'in vücudu ile Loren'in vücudu arasında bir elektrik akımı yayıldı, içinde keleklerden oluşan bir kasırga kırıldı.

Çantalarının askılarını omzundan indirdi ve hafifçe yere bıraktı.

Kalçalarını eğdiğinde, adamın arka tarafına karşı bir kaya kadar sert olduğunu hissetti. Onu hissetmek ağzının kurummasına neden olurken, başka bir kısmı o kadar ıslandı ki, onu zorlukla alabildi.

Adama sürtünerek ağzının üzerindeki elinin gerilmesine, diğerinin de eteğini yumruklamasına neden oldu.

O da daha fazla dayanamadı.

Eteğini yumruklayan el aniden eteğin altına girdi ve külotunu öyle sert bir şekilde aşağı çekti ki dikişin koptuğunu duydu.

Gözlerini kocaman açarak başını çevirdi ama adamın tutuşu altında zar zor hareket edebiliyordu. Onun adını söylemeye çalıştı-

"Şşş." Darien onun kulak memesini ısırdı, nefesi tenini okşadı. Külotunu daha da aşağı çekti, dantelleri kalçalarını sıyırdı. "Bizi duymalarını ve eğlencemizi mahvetmelerini mi istiyorsun?"

Gerçekten de güvenlik görevlileri uzakta değildi. Şu anda koridorun yarısına gelmiş gibiydiler, umarım akademinin başka bir bölümüne doğru ilerliyorlardır.

İyi kurtuluş. Sikilmek istiyordu. Darien'e olabildiğince yakın olmak istiyordu.

Adamın eli uyluklarının arasındaki boşluğa doğru ilerliyordu, bunu isteyip istemediğini test ettiğini fark etti.

Durakladı. Ay ışığının aydınlattığı odada maviden daha gri olan gözleri onunkilerle buluştu, yüzünde gördüğü duygular karşısında gözlerindeki ateşli ifade yumuşadı. Darien'in sağ eli kızın ağzını serbest bırakırken diğer eli daha da içeriye doğru ilerledi ve kızın tüm vücudunu ateşe veren bir dokunuşla bölgeyle alay etti.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Yüzündeki gülümseme büyüdü, o sevimli gamzesi ortaya çıktı. "Nasılsın?" diye sordu şakacı bir ses tonuyla, eteğinin altındaki o lanet olası eli yaklaştı ama yeterince yakın değildi, başparmağı kalçasının iç kısmında geziniyordu. Sürtünme onu çılgına çevirdi.

"Daha iyi." Sesi soluk soluğaydı. "Artık buradasın."

"Ben hep buradaydım." Ses tonunda bir keskinlik vardı. Hayal kırıklığı değil, şehvet vardı. Darien'in sesi alçak bir gümbürtüydü.

"Benden kaçıyordun." diye ekledi. Sanki başladıkları işi burada, bu kitaplığın karşısında bitirdikleri anda kızın tekrar ortadan kaybolacağından korkuyormuş gibi gözleri hafifçe temkinli bir hal aldı.

"Seninle konuşmam gerek," dedi ama kalçaları dönüyordu, hain vücudu ona konuşmalarının yapmaları gereken son şey olduğunu söylüyordu.

"Sonra konuşuruz."

"Neyden sonra?" diye alay etti, bakışları adamın ağzının günahkâr kıvrımlarına kaydı. "Sanırım bana göstermene ihtiyacım var."

Gözlerinde şehvet, aşk ve mizahın çarpıcı bir bileşimi olan eğlence dans ediyordu. "Sanırım bana söylemen gerekiyor," diye karşılık verdi.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onu öptü, dişleri hafifçe alt dudağına yapıştı. "Dokun bana," diye fısıldadı. "Lütfen."

O da öyle yaptı.

Sert parmakları kadının ortasına doğru kaydı ve onun için ne kadar ıslak olduğunu hissetti. Bu ilk temas neredeyse inlemesine neden oluyordu. Kalbi çılginca atıyor, başı dönüyor, ciğerleri patlamakla tehdit ediyordu.

"Şuna bakar mısın?" Bu derin ses vücudundaki tüm sinir uçlarını elektriklendirdi ve kalçaları adamın elini aralarına hapsederek kıvrınmasına neden oldu. "Birinin beni özlediğini söyleyebilirim."

Diğer eliyle onu çenesinden yakaladı ve kabaca dudaklarından öptü, dişler ve diller çarpıştı...

Ve bir parmağını içine soktu.

Boğazından bir inilti yükseldi. Sanki en sevdiği şarapmış gibi yuttu.

Öpüşmeyi kestiğinde, ağzı hâlâ onunkini okşayacak kadar yakın durdu; o kadar yakındı ki, söylediği her kelimeyi duyabildiğinden daha fazla hissedebiliyordu. "Sessiz kalabileceğini düşünüyor musun?"

Başını salladı, adam bir parmak daha ekleyince kıpırdandı.

Darien karanlık bir kahkaha attı. Gözlerini kırıştırdı ve tekrar açtığında gözleri mürekkep gibi siyahtı. Loren ses bariyerinin etraflarında döndüğünü hissetti ve bunun için minnettardı çünkü Darien daha sert pompalamaya başladı. Darien'in ellerinde macun haline gelirken, tüm vücut ağırlığı Darien'in güçlü kolları tarafından desteklenirken Loren nefes nefese bir inilti çıkardı.

"Siktir, seni özledim." Diğer parmakları içinde çalışırken başparmağının eklemi klitorisini ovuşturdu. "Seni çok özledim." Çenesini bluzuna doğru salladı. "Gömleğini çıkar."

Kendisine söyleneni yaptı, adamın her düğmeyi açışını izlemesine bayılıyordu. Dibe yaklaştıkça parmakları daha çok titriyor, onu doruğa yaklaştırırken tüm vücudu onun dokunuşu altında eriyor, bacakları da titriyordu.

"Çok güzel," diye nefes aldı, eli onun orgazmının etrafında dolanırken, her zaman yaptığı gibi patlayana kadar inşa ederken bir ritmi hiç kaçırmadı. Gömleği artık açıkken, göğüslerinin eğimini, uyarılmasından dolayı krem tenine yayılan ürpertiye, sütyeninin arasından çıkan sert meme uçlarını içti. "Çok güzelsin amına koyayım." Bu el hiç uyarmadan hızlandı ve onu serbest kalmasına taşıdı. Bunun giderek arttığını hissedebiliyordu. Nefes alış verişi kesildi, kalbi başını döndürecek kadar hızlı atmaya başladı. Serbest kalmayı o kadar çok istiyordu ki, adam ona bunu verdi, hem de sertçe verdi.

Parmaklarını kıvrarak kadının derinliklerindeki o altın noktaya vurdu ve onu sarsıcı bir orgazma sürükledi.

Zevk omurgasından aşağıya doğru iniyordu, bu his o kadar yoğun ki onun adını haykırdı.

Bir öpücükle yuttu, sesi sahiplendi - onun her parçasını sahiplendi. Dili ağzındaydı ve onun tadına bayılıyordu. Bir avuç ustaca hareketle kemerini çözdü ve kadın onun sikinin kıkına bastırdığını hissetti.

"Ver onu bana," diye soludu onun ağzına karşı. "Seni istiyorum." Adamın yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı.

"Biliyorum."

"Kabadayı."

"Şımarık velet." Gözleri yine kararmıştı. Yüzündeki ifadeyi, yüz hatlarını kaplayan yorgunluğu, çenesindeki gerginliği tanıdı.

Elmacık kemiğinin keskin açısına dokunmak için uzandı. "Dalgalanma yaşıyorsun," diye fısıldadı.

"Dikkatli olacağım," dedi nefes nefese. Sözlerinde biraz tereddüt vardı ama bu tereddüt ihtiyacı tarafından gölgelenmişti. "Söz veriyorum."

"Bunu sanki yanlış bir şey yapmışsın gibi söylüyorsun."

"Sana karşı her zaman dikkatli olacağım," dedi. "Sevdiğim her şeye özen gösteririm." Kendini onun girişine yerleştirdi ve onu açmak için kalçasını yukarı kaldırdı. "Ve sevdiğim sensin."

Tek bir hızlı hareketle kendini kadının içine itti, ani saldırı kadının yüksek sesle nefes almasına neden oldu.

"Hoşuna gitti mi?" diye nefes aldı.

"Evet." Sesi de en az hissettiği kadar çaresizdi.

"Aferin kızım." Onu sikmeye başladı. Sertçe. Elleri kalçalarını kavıyor, parmak uçları içeri giriyordu. Her itişinde ona karşı geri itti, her hareketini derinleştirdi. Her hareket o kadar güçlüydü ki onu karnında hissetti.

Tekrar ve tekrar ve tekrar, birbirleriyle buluştular, kıcının teni adamın kalçalarına çarpıyordu. Bu çok güzeldi. Bunu o kadar uzun zamandır istiyordu ki, dayanmakta güçlük çekiyordu. Daha fazlasını istiyordu. Yürüyemeyecek hale gelene kadar onu becermesini istiyordu.

Darien ağır ağır nefes alarak, "Bekle," dedi. "Seni görmek istiyorum."

Onu yokluğuyla soğukta bırakarak içinden çıktı ve sırtını rafa yaslayacak şekilde konumlandırdı. Onu kalçalarının arkasından kavradı ve yukarı kaldırdı, aynı anda içine girerek tekrar nefes almasını sağladı. Nefes nefese ve inleyerek. Bu duyguyu asla unutamayacaktı, onu asla unutamayacaktı.

"Bu çok kötü," diye fısıldadı, adam derinlere doğru iterken, patlayacağına yemin edene kadar onu doldururken ağlıyordu.

"Hoşuna gittiğini biliyorsun," diye mırıldandı.

"Sen sevmiyor musun?" "Hayır," diye yalan söyledi.

Darien bunun farkındaydı. "Sen gerçekten küçük bir veletsin," diye homurdandı, hızını artırdı, her itişte her zamankinden daha derine indi, yavaşlamadı, azalmadı. Ve kadın bundan memnundu. Nazik bir seks istemiyordu; sert bir sikiş istiyordu, ruhları birbirine karışana kadar onu pençelemek istiyordu ve onun da bunu istediğini anlayabiliyordu. Raftan bir kitap düştü ve kafasına çarpmadan önce havada savurdu. "Beni özledin mi?"

Gerçek dilinin ucuna kadar geldi ama onun yerine yalan söylemeye karar verdi. Onu yemliyordu, bunun için ona sadece daha fazlasını vereceğini biliyordu. Onun cezaları aynı zamanda onun ödülüydü. "Hayır," diye mırıldandı.

"Yalancı." Sözcük yumuşak bir hırıltıydı. Ağzını kadının boynu ile omzu arasındaki boşluğa indirdi. Dişlerinin tenini sıyırdığını hissettiğinde ürperdi. "Ve bu kelimeyi sevmediğimi biliyorsun." O hassas noktaya bir öpücük kondurdu, tenini emerek kızarttı. "Kendine dokunduğunda beni düşündün mü?" Öpüşürken burnu boynunda gezindi.

boğazının dibindeki çukur. "Küçük yaramaz bir velet gibi kendini becerdiğin zaman mı?"

"Hayır." Ama düşünmüştü. Bir gece yurt odasında tek başınayken onu düşünmüştü. Çıkmaya başlamalarından ve hafta sonlarını onun koridorunun hemen aşağısında geçirmesinden çok önce bile tek düşündüğü oydu. O gecelerden birinde, onun çatısı altında kendini serbest bırakmaya cesaret etmişti, ancak tüm bu süre boyunca onu düşünerek kendine dokunduğunu yakalayabileceğinden endişelenmişti. Ama bu aynı zamanda onun bir fantezisiydi, onu duvarların arasından bakışlarıyla fark edeceğine dair iğrenç bir fantezi. Sütine girecek, elini bacaklarının arasından çekecek, onu yatağa yatıracak... ve nefessiz bırakarak sikecekti.

"Sen bir yalancısın," diye homurdandı Darien, itişlerini acı noktasına kadar derinleştirerek. O kadar iyi bir acıydı ki, vücudunu titretiyor, her darbede içi titriyordu. "Ne istiyorsun Loren? Söyle bana."

"Sen," diye nefesi kesildi. "Tek istediğim sensin."

"Şükürler olsun." Ve sonra onu daha hızlı beceriyordu, kitaplar her itişte gümbürdüyor ve birbirine çarpıyordu.

Birbirlerini becerirken dakikalar hızla geçiyor, ikisi de kendini tutamıyordu. Öpüşme kısa sürede ısırmaya dönüştü, dişler neredeyse kan çekiyordu. Elleri adamın gömleğinin üzerindeydi, tırnakları adamın sırtını tırmalıyor, bacakları adamın belini sıkıyordu. Bunun bitmesini hiç istemiyordu, ondan bir daha asla ayrılmak istemiyordu.

"Kukunun kasıldığını hissedebiliyorum," dedi, nefesi dudaklarında gezinirken, dudakları öpüşmekten çiğ ve pembeydi. "Benim için boşalacak mısın, tatlım?" Adamın hareketleri hızlandı ve kadın inledi. "Hadi bebeğim-" Adam sertçe itti. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar. "Bunu hissetmek istiyorum-"

Serbest bırakma onu buldu, o kadar yoğun ki neredeyse bayılacaktı. Darien onun içine tekrar tekrar pompalarken onu sertçe öptü ve zorlukla nefes alabilene kadar orgazmını uzattı.

"Mükemmel," diye homurdandı, onu yutan bir bakışla izliyordu. Boynunu öpmek için başını eğdiğinde, tenine doğru fısıldadı, o kadar sessizdi ki kelimeleri neredeyse duyamıyordu, "Seni çok istiyorum Loren."

"Beni yakaladın," diye nefes nefese kaldı, kafası karışmıştı.

Başını salladı, saçlarının ipeksi uçları kızın köprücük kemiği üzerinde gezindi. "Seni sadece şu anda değil, sonsuza dek istiyorum." O

Derinlere doğru itti, yüksek bir ıgıkla ciğerlerindeki havayı sıktı. "Benden kaçmayı bırakmanı istiyorum. Her ne oluyorsa, bana anlatmanı istiyorum. Çünkü bu sen ve ben. Sonsuza dek sen ve ben." Bir itiş daha, bu seferki daha da derindi. Onu yakınında tutuyordu, göğüsleri göğsüne çarpıyordu ama yine de yeterince yakın değildi. "Sen bana gitmemi söyleyene kadar."

"Sana asla gitmeni söylemeyeceğim."

"O zaman beni sevdiğini söyle. Beni seviyor musun?"

"Elbette seviyorum." Onu her zaman sevecekti; buna hiç şüphe yoktu. O, onun bugünüydü, yarınıydı, sonsuza dek onun olacaktı.

"O zaman söyle." "Seni seviyorum."

Hareketleri hızlandı. Adam onu sertçe, her hareketi acımasızca becerirken raf sırtına saplandı. Bir orgazm daha zirveye ulaştı, yoğun zevk acıyla karıştı.

Ve sonra kendi kurtuluşunu buldu, son bir kez onun içine girerken, vücudu onunkine karşı titriyordu.

Uzun bir süre, adam kadının gözlerinin içine baktı, kadın da adamın gözlerinin içine baktı, ikisi de konuşmuyordu ama sanki her şeyi söylüyorlardı.

"Seni seviyorum," dedi tekrar, yüzündeki saçları geriye doğru tarayarak. Kaşlarının arasına bir öpücük kondurdu. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim ve asla vazgeçmeyeceğim. Sen benim için mükemmelsin, Darien. Ve ben her zaman seni düşünüyorum, her zaman. Çıkmaya başlamadan önce bile tek düşündüğüm sendin."

Gözlerindeki hüznün yankısına rağmen, çekici ağzını bir gülümseme kapladı. "Birileri aşık olmuş gibi görünüyor."

"Hiçbir fikrin yok," dedi kahkaha atarak. "Çok zorlanıyordum."

"Bana neler olduğunu anlatır mısın?" diye fısıldadı.

"Lütfen?" Koridorda bir kargaşa vardı.

Muhafızlar geri geliyordu.

Darien nefesinin altında küfretti. Çabucak onu yere bıraktı. Loren aceleyle iç çamaşırını yukarı çekti, gömleğinin düğmelerini iliklerken parmakları titriyordu. Darien kısa sürede kendi işini bitirmiş, pantolonunu yukarı çekmiş, kemerini yerine takmıştı. Kızın bluzunun son düğmesini iliklemesine yardım etti, onun hareketleri kızınkinden daha hızlıydı.

İşini bitirir bitirmez çantalarını aldı ve onun elinden tutarak odanın diğer ucundaki kapıya doğru çekti.

Raftan bir kitap düştü. Bir gümbürtüyle yere düştü, sayfaları kırıştı.

Loren dehşet dolu gözlerle Darien'e baktı.

Darien gözlerini dikip baktı.

Koridordaki ayak sesleri hızlandı.

Loren'in gözleri odanın diğerk tarafındaki, bu sınıfı diğerkine bağlayan kapıya kaydı. Bu koridor bir sınıflar ağından oluşuyordu ve bu kapı onların diğerk tek çıkış yoluıdu.

"Hadi bir oyun oynayalım," diye

fısıldadı. "Ne?" Darien mırıldandı.

"Beni yakalamamı istiyorum."

"Loren," diye tısladı Darien, yaklaşan muhafızların sesini duyunca omzunun üzerinden bakarak.

Loren koşmaya başladı.

Bir sonraki sınıfa açılan kapıdan hızla geçti, tam da muhafızlar arkalarındaki kapıdan içeri dalıp durmaları için bağırırken.

Darien hemen arkasındaydı, ayak sesleri onunkilere ve muhafızlarınkilere karışıyordu. Kendini olabildiğince hızlı itti, ama kitaplığak karşı yaptıkları eğlenceden dolayı çoktan soluk soluğak kalmıştı ve bacakları jöle gibi sallanıyordu. Yine de koştu, Darien'in ancak bir adım önündeydi. Bunun yeterli olacağını umuyordu.

Üçüncü odaya ulaştıklarında, sınıflara bağlanan kapılardan geçmeyi bıraktı ve bunun yerine sola dönerek onu kütüphaneye geri götürecekk karanlık koridora uçtu, kapı duvara çarptı.

Omzunun üzerinden bakmaya cesaret etti. Darien hâlâ tam arkasındaydı, şaşkın görünüyordu ama ondan şüphe etmiyordu, adımları hiç duraksamıyordu.

Kütüphaneye giden köşeyi gördüğünde elini çantasına daldırdı ve parmakları iki şıringayı bulana kadar karıştırdı.

Darien onun adını söyledi ama iğneyi boynuna boşaltırken yavaşlamayı ya da dönmeyi reddetti ve hareketlerini saçlarıyla Darien'den gizledi. İğneyi çantasına geri koydu ve parmaklarının bir hareketiyle diğerkinin kapağını çıkardı.

Köşeden savruldu ve kütüphanenin açık kapılarından içeri uçtu, bakan gencin yanından geçerek doğruca

Soğuk hava odanın yarısına kadar geliyordu. Onu göremiyordu ama hissedebiliyordu. Artık sadece birkaç metre uzaktaydı.

Tam oraya ulaştığında, gıcırdayarak durdu ve etrafında döndü.

Darien hâlâ koşuyordu. Adımlarının arkasındaki ivme, yavaşlayamadan ona çarpmasına neden oldu.

İğneyi boynuna sapladı.

"Bu ne lan!" diye bağırdı.

Ama çoktan Peçe'den geçmişler, muhafızları ve akademiye arkalarında bırakmışlar, bedenleri renkli kıvılcımlara dönüşmüştü.

-

Darien, etraflarını boğan mor bir toz patlamasıyla Loren'in üzerine düştü. Ama bunlara aldırmış etmedi, çünkü lanet ağırlığıyla ciğerlerindeki havayı ezmişti.

Panik kalbini yumruk gibi sıkarken kendini dirseklerinin üzerine itti ve Loren'in başını dikkatle ellerinin arasına aldı.

"Loren," dedi, sesi uzaklarda yankılanıyordu. Sanki gümüş bir çana konuşuyormuş gibi metalik bir ses geliyordu. "Yaralandın mı? Çok özür dilerim. Bana neyin acıdığını söyle."

Ama iyi nefes alıyordu ve o sırada yüzünü ellerinin arasına alıyordu. "Darien, ben iyiyim," dedi usulca. "Ben iyiyim. *Bak.*" Yavaşça başını sola çevirdi.

Darien konuşamayacak kadar sersemlemişti.

Siyah bir gökyüzüne sahip menekşe rengi topraklar etraflarında boylu boyunca uzanıyor, gökyüzü leylak rengi şimşeklerle aydınlanıyordu. Üstlerinde asılı duran dolunay, her şeyi hayalet gibi parıltısıyla yıkıyordu. Dağlar uzakta sivri ve beyaz örtülü bir şekilde yükseliyordu. Bölgedeki tek bitki örtüsü çalılar ve yaprak dökmeyen ağaçları andıran ağaçlardı ama onlar da silüet gibi sade ve bir o kadar da siyahtı.

Kendini göz kırpmaya zorladı. Halüsinasyon görmediğinden emin olmak için birkaç kez. Sonra hâlâ yüzünü tutan Loren'e baktı, gözleri rahatlamıştı.

"Ruh," diye fısıldadı Darien, aynı garip yankı kelimeyi takip ederek yabancı ufka kadar dalgalanıyordu. "Burası Ruh Terra."

Loren sanki başını sallamaya çalışıyormuş gibi çenesini kaldırdı. Ama yarı yolda dondu kaldı ve başını yere çarptı, boğazını tırmalayan sessiz bir hıçkırık. Darien ona daha sıkı sarıldı, *anlamıyordu* ama anlamak için ölüyordu. "Bebeğim, ağlama. Konuş benimle." Ama o sadece başını salladı, gözyaşları boğazından aşağı yuvarlanıyordu.

Yanaklar. "Neden benimle konuşmuyorsun, Loren?"

"Darien, özür dilerim," diye soluk soluğa kalmayı başardı. "Anlatmaya çalıştım-" Yine cümlesinin ortasında dondu kaldı, boğulacakmış gibi görünüyordu-

Vay anasını. Aniden, zihnini dolduran tüm o gölgeler kör edici bir ışık tarafından uzaklaştırıldı ve Darien neler olup bittiğini tam olarak anladı.

Kızın pembe yanaklarındaki ılık gözyaşlarını sildi. "Şşş, sorun yok. Bir şey yok. Bana söyleyemezsin, değil mi?" Başparmağı kızın boynundaki parlayan sayıların üzerinde gezindi; aynı sayıların kendi boynunda da ilerlediğini hissediyordu. "Nedir bu?" diye sordu.

"Bir Yaşam Saati." Buna cevap verebilirdi. Başını yerden kaldırdı, saçları mor tozla kaplanmıştı. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Ayağa kalkıp ona yardım etti ve sonra onu kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Cevap verdiğinde, yüzü hala onun göğsüne gömülüydü. Sanki bir daha asla ulaşamayacağından korkuyormuş gibi ona sarılmıştı. "Herhangi bir şey." Sözcükler hıçkırık gibiydi.

"Telefonunu kapatmanı istiyorum," dedi. Kız ona baktı. "Ben okuldan çıkana kadar kapatmanı istiyorum. Ve yarın saat üçte benimle kapıda buluşacaksın. Tamam mı?"

Başını salladı. "Tamam."

"Kapıya gelmeden önce telefonunuzu tekrar kapatmanızı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Tekrar başını salladı, üzüntüsü yerini umut ve anlayışa bırakırken son bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

"Buradan nasıl çıkabileceğimizi bana gösterecek misin, Lola?"

Düşükleri alanı işaret etti. Hava, çölde parıldayan bir serap gibi hafifçe dalgalanıyordu, sıcaklığı diğerlerinden daha soğuktu. "Morarmış," dedi.

Darien, "Peçe'de bir çürük," diye sordu. Konuşmasını engelleyen şey hareketini durdurmadan önce yarım bir baş sallamayı başardı.

Bu, kütüphanedeki yaratığın nereden geldiğini açıklıyordu. Görünüşe göre Tamika ve Arthur her konuda haklıydı.

Burası tıpkı renk çarkındaki mor bölüme benziyordu. Arthur buraya "*Aether*" demişti.

Loren onun elini tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Birlikte, bedenleri renk kıvılcımlarına dönüşerek Peçe'den geçtiler.

Bir süre sonra tekrar okula girdiler. Darien güvenlik görevlilerinin hâlâ tur attıklarını duyabiliyordu.

Telefonunu çıkarıp kapattı ve Loren'e de aynısını yapmasını işaret etti. Loren de gecikmeden yaptı, parmakları hafifçe titriyordu.

Darien son bir kez sarılmak için onu kollarının arasına aldı, parmakları yumuşak saçlarında kıvrıldı. "Yarın saat üçte kapılar açılıyor," diye fısıldadı, onun kokusunu içine çekerek. Sedir dumanı, hanımeli ve şeftali. Sedir dumanı Arcanum Kuyusu'ndan geliyordu, bunu artık biliyordu. "O zamana kadar okuldan ayrılma. Ve başın belada değilse bana mesaj atma."

Ve sonra giderken omzunun üzerinden bakarak ayrıldı.

İkisi de daha fazla dayanamayana kadar birbirlerini izlediler.

-

Ebonfield günün hangi saati olursa olsun her zaman sessizdi. Angelthene'in güneydoğu tarafında yer alan bu bölgede sadece aptallar ve cesurlar dolaşırdı. Düz bir arazinin ortasında duran taştan dilek çeşmesi dışında görülecek çok az şey vardı. Yıpranmış kaya yağmur ve çamurla lekelenmişti ve yüzeyinde eski kan lekeleri vardı, yüzyıllar boyunca ziyaret eden tüm insanların kanıtı, bazıları bir daha asla geri dönmedi.

Darien çeşmeye doğru yürürken kuru otlar ayaklarının altında çıtırdadı ve arabasını iki toprak yolun birleştiği yere park etti. Burası en son geldiği zamanki kadar sessizdi, şehrin gürültüsü kimsenin kavrayamayacağı bir büyü kaplamasıyla bastırılmıştı. Crossroads bazen zamanın içinde hapsolmuş gibi hissediyordu, sabit ve güvenilir ve dünyanın geri kalanından özgürce süzülüyordu. Her şey o eski deyişe dayanıyordu: iki arada bir derede.

Çeşmeye ulaştığında, kovanın durduğu yerin yakınında durarak etrafını dolaştı. Taşın üzerinde, kovanın ne kadar zamandır burada durduğunun bir sonucu olan pas halkaları vardı.

Cebinden bir bıçak çıkarıp açtı ve avucunun içinde çaprazlamasına bir çizgi kesti. Elini paslanmış kovanın üzerine koydu ve parmaklarını yumruk şeklinde sıktı.

Kan avuçlarının arasından kaydı. Kovanın içine damladı ve delikli dibine çarparak çınladı.

Taş çıkıntının üzerine çömeldi. Hızlı bir yumrukla kovayı karanlık derinliklere gönderdi... ve bekledi.

Kıvranan gölgeler ve kıvrılan sis onu örümceğin yaşam alanına götürdü. Sis geldiği gibi hızla dağıldığında, kendini karanlık ve penceresiz bir odada buldu, Dul kadın çeşmenin diğer tarafındaki her zamanki dinlenme yerinden onu izliyordu. Burası soğuktu, petrol ve lağım gazı kokuyordu, alandaki tek ışık ise tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şeyden geliyordu.

"Darien Cassel," diye mırıldandı örümcek. Uzun bacaklarını oynattığında, kaynağı olmayan ışık vücudunu kaplayan ince tüyleri belirginleştirdi. "Ne hoş bir sürpriz. Kanını tattığım anda sen olduğunu anladım. Tarih boyunca çok nadir görülen, renk yokluğu ama hepsinin toplamı. Gerçekten lezzetli bir ikram. Gerçekten lezzetli."

"Teşekkür etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama o kısmı atlayacağım. Acelem var."

"O zaman isteğinizi yapın."

Bir Kavşak yaratığına soru sormanın her zaman ağır bir bedeli vardı. Bu yüzden Darien, Dul'a bir soru sormak yerine bir varsayımda bulunmayı planladı - iki yerine sadece bir bedeli garanti edecek bir hamle.

"Loren Calla'nın konuşma özgürlüğünü geri almak istiyorum. Konuşmasını engelleyen büyüün ya da her ne ise onun kaldırılmasını istiyorum."

Dul Kadın birçok gözünü kırıştırdı. Odanın atmosferi, onun bu hareketini cesur ve etkileyici bulduğunu gösteren bir şekilde değişti. "Söylemeliyim ki, bu son isteğinizden çok daha kolay bir istek."

"Bana neye mal olacak?"

"Tadına bakmak istiyorum." Bu neredeyse çok basit görünüyordu. Çok ucuz. Ama Darien bıçağı avucundaki pıhtılaşmış yaraya doğru kaldırdı-

"Kan değil," dedi Dul. "Yine de söylediğimde ciddiym: gerçekten lezzetli bir ikramdır. Bunun yerine, auranızın tadına bakmak istiyorum. Bana kanının verebileceğinden çok daha güçlü bir lezzet verecektir."

Darien onun isteğini düşündü. Olağanüstü bir sabırla bekledi, gözünü kırpmadı ya da hareket etmedi.

Bıçağı indirdi. "Bunun hiçbir parçasını almayacağına söz vermelisin," dedi, sert sözleri yankılanıyordu.

"Tadına bak dedim, ödül avcısı. Al demedim."

"Devam et."

Darien örümceğin gözlerini kapatmasını izledi. Çeşmenin suları çalkalandı ve Darien içine bakmak zorunda hissetti.

İçindekiler ona uzayı, içinde dönen gezegenleri ve yıldızları hatırlattı. Örümcek aurasının tadına bakarken kendini ağırlıksız, ince ve gergin hissetmeye başladı, sanki ruhu bir arp teli gibi koparılıyordu. Bu onu rahatsız etti ve Dul Kadın'a durmasını söylemek üzereyken his kaybordu ve onu eskisi gibi bıraktı, bir parçası bile eksik değildi.

Yavaşça, çok sayıdaki gözlerini açtı. "ok nadiren." rmceğin sözleri nemli duvarların üzerinden szld. "Evet, çok nadiren görülür."

"Bu bilgiyi kendine saklayabilirsin," dedi Darien sertçe. "Auramın ne kadar karanlık ve bozuk olduğunu bilmek istemiyorum, teşekkürler."

Örümcek sadece onu izledi. Havada Darien'in okuyamadığı tuhaf bir değişim vardı ama düşüncelerini yüksek sesle söyleyerek açığa vurmadı.

Darien, "Sıra sende" dedi.

Fıskiyeinin içindekiler yeniden çalkalanmaya başladı. "Ona olan aşkın ilgimi çekti," dedi Dul. "Saf ve derin bir sevgi. Senin gibi birinden böyle bir şey beklediğimi söyleyemem."

"Bu ters bir iltifat gibi görünüyor ama kabul ediyorum."

"eşmeye uzan, Kara Katil."

Darien kolunu geriye sardı ve elini çeşmeye daldırdı, soğuk sıcaklık iliklerine kadar ısırıyordu. Parmakları ahşap bir mantarla kapatılmış cam bir şişenin etrafına dolandı, içindeki sıvı saf su kadar berraktı.

"Ona iir," dedi Dul, "böylece dili zgr kalacaktır. Ama içene kadar ona ne yaptığını sylememelisin. Her damlasını, avcı. Son damlasına kadar."

Darien şişeyi eğerek içindeki sıvının kaymasını izledi. "Ona büyüü yapan kişi büyüünün bozulduğunu anlayacak mı?"

"Söyleyemem. İksiri alıp gitmelisin. Ne pahasına olursa olsun kızı koru. Onu hayatın pahasına koru." Darien bunu planladı. "O ölmemeli."

Şişeyi ceketinin iç cebine soktu ve fermuarını kapattı. "Ona değer veriyorsun," dedi. "Seninle pazarlık yapmaya geldiği gün ondan sihrini istemedin. Köpeğinin hayatı karşılığında takas edebileceğinden çok daha fazlasına sahipti ama sen ondan bunu sana vermesini istemedin."

"Bana çok fazla kredi veriyorsun, Darien Cassel. İnsan kıza karşı bir zaafım olsa da, onun büyüünü isteyemezdim. Bir kişi bana ticaret yapmak için geldiğinde, tam olarak ne ticareti yaptığını bilmeli ve anlamalıdır. Kız büyüü olduğunu bile bilmiyordu."

Darien bıçağı aldı ve avucunu keserek açtı, acı eline yayıldı. "Siz varlıklar karmaşıksınız."

"Bizim kadar uzun süredir var olan her şey karmaşıktır." Elini yumruk yapıp sıktı, sıkı kavrayışından kan süzülüyordu, Damlacıklar fiskiyedeki çamurun yüzeyine çarptıkça yağmur gibi sırıyordu. Ses sayısız kez yankılandı, suyun birçok dalgalanması hipnotik bir desenle duvarlara yansıdı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Kötü bir şey geliyor." Sis içeri dolmaya başladı. Darien'in ensesinde bir ürperti belirdi. Dul ona bakmıyordu; öteye bakıyordu. "Kavşağa doğru itildiğini hissedebiliyorum."

"Ne oldu?" Sis ve gölgeler onu alıp götürmeye başladığında Darien'in sesi boğuklaştı. "Ne geliyor?"

"Söyleyemem." Örümceğin sesi artık uzaktı ve Darien tamamen kördü, arada sıkışıp kalmıştı. "Ama seni tekrar göreceğim."

Darien bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyordu ama Dul'a başka bir şey sormadan Ebonfield'a geri dönmüştü.

Loren'in bütün bir okul gününü Klay olmadan geçirmesi bir mucizeydi. Bu karmaşa başladığından beri ilk kez her derste onu izleyen bir gölge, koridorlarda onu takip eden bir avcı yoktu. Onun neden gelmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama umurunda da değildi. Saat üç olur olmaz Darien'le buluşmak üzere kapılardan çıkacaktı. O saate kadar Klay'in de gitmiş olacağını umuyordu, imparatorun diğer adamlarıyla birlikte, onlardan hiçbiri de burada değildi.

Saatler geçtikçe akademide kendisini biraz fazla yakından izleyen birileri olup olmadığına dikkat etti ama olağandışı bir şey fark etmedi. Bu, hayatı boyunca sahip olduğu en büyük özgürlüktü ama gerçek olamayacak kadar da iyi görünüyordu.

Saat üç olduğunda kendini zor nefes alırken buldu, akademide aceleyle ilerlerken sırtında boncuk boncuk ter vardı.

Ön kapılar çok uzak, merdivenler sonsuz, öğrenciler ise içinden geçmesi gereken bir deniz gibi görünüyordu. Fuayeyi geçmeyi başardığında, diğer öğrenciler tarafından açılan ön kapılardan ezilerek geçti ve aceleyle çimlere doğru ilerledi.

Yürürken, soğuk ve yağmurlu günde nefesi buğulanırken, gözleri tepenin hemen üstündeki otoparkı taradı. Darien'in arabasından ya da kamyonundan iz yoktu ama her zamanki yerine park etmiş bir sedan vardı.

Arthur'un arabasıydı. Darien, onu izleyebilecek herhangi birinin, onunla birlikte okuldan ayrıldığını görmesini engellemek için ödünç almış olmalıydı.

Onu görmek göğsündeki sıkışıklığı zar zor hafifletti. Darien'in iyi olduğunu, o sınıfta sıkışıp kalmışken başına kötü bir şey gelmediğini gördüğü an kendini daha iyi hissedecekti.

Kapılar gıcırtyla açıldı. Bakacak çok fazla araba, kaldırımdan geçen çok fazla yüz vardı. Ya izleniyorlarsa? Ya imparator biliyorsa?

Loren arabaya bindi ve kapıyı kapatmak için acele etti, nefes alış veriş hızıydı, avuçları terden kayganlaşmıştı.

Darien tek kelime etmedi. Arabayı muhtemelen hiç olmadığı kadar hızlı sürerek okuldan uzaklaşırken, Loren koltuğunda kıpırdandı ve yine diliyle oynamaya başladı. "Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı.

Cevap vermesi uzun zaman aldı. "Dün gece sana güvendim," dedi sonunda. Arabanın karşısına uzandı ve elini kalçalarının arasından çıkardı. Parmaklarını onunkilerle birleştirdi, eli neredeyse onunkini yutuyordu. "Şimdi bana güvenme sırası sende."

Ona güveniyordu. Her zaman güvenecekti.

Darien onu Hell's Gate'e getirdi. Ön tarafa park etmek yerine garaja girmiş. Onu sakladığını fark etti. Böylece bu duvarların dışında kimse onu göremeyecekti.

Motoru durdurdu. Garaj kapıları kapandı. Işıklar sensörle birlikte yanıp sönererek devasa odayı ve içeride sıralanmış birçok araba ve motosikleti parlak bir ışıkla yıkadı.

Darien arabadan indi ve onun yanına geldi. Kızın kapısını açtı ve emniyet kemerini çözdü.

"Bunu kendim de yapabilirim, biliyorsun," dedi alaycı bir şekilde.

Ağzının kenarı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Ben de gayet yetenekliyim." Ellerini tuttu, sıcak parmaklarını onunkilerle kenetledi ve çıkmasına yardım etti.

Odanın içinde ilerlerken Darien onu yakından inceledi. Gerçekten yakından. "Üşüyor musun? Titriyorsun."

"Korkuyorum," diye fısıldadı. Bunu itiraf etmek istemiyordu. Kendini korkak gibi hissediyordu ama düpedüz dehşete düşmüştü. Buraya kadar yakalanmadan, ailesinin ya da arkadaşlarının zarar görmesine neden olmadan gelebilmiş olması şans eseri idi ve şansının tükenmesinden korkuyordu.

"Neyin?" Darien sordu.

"Seni kaybetmekten korkuyorum." Nefesi boğazında düğümlendi, en büyük korkusu aralarındaki havada çırılçıplak asılı duruyordu.

"Beni asla kaybetmeyeceksin Loren. Sen beni buldun." Elini kızın ağzına götürdü ve bileğindeki nabızı öptü. "Sadece bir daha benden kaçma. Söz mü?"

Ondan kaçmıştı. Şimdi iki kez. Bir kez onu koleksiyon yaparken yakaladığında, bir kez de dün gece onu Spirit'e getirdiğinde.

Terra.

İlki için hâlâ kendinden nefret ediyordu.

Loren boştaki serçe parmağını kaldırarak, "Söz veriyorum," dedi.

Ağzında bir gülümseme belirdi. Küçük parmağını onunkiyle birleştirdi, sıkıca kıvrıldı.

Diğer Şeytanlar onları mutfakta bekliyordu. Jack, Ivy ve Tanner adadaki bar taburelerine oturmuşlardı. Max, Lace ve Travis yakınlarda duruyor, birkaçı kuvars tezgâha yaslanıyordu.

Ivy gülümsedi. "Evine hoş geldin Loren."

"Teşekkürler." Sesi kısıktı. Darien onun elini bıraktı ve adada onun için boş bir tabure çekti. "Ne yapıyoruz?" diye sordu ona.

Tek söylediği "Oturun," oldu.

O da oturdu.

Darien buzdolabına gitti. Loren yüzündeki birçok gözü hissedebiliyordu ama Şeytanlar'dan birine her bakışında, gözlerini kasıtlı olarak ondan kaçırıyorlardı. Mortifer bile mısır gevreği kutularının arkasından onu izliyordu, vücudunun büyük bir kısmı rendelenmiş buğday kutusunun arkasına gizlenmişti. Familiar'lar da öyle. Halının ve oturma odasındaki çeşitli mobilyaların üzerine yayılmışlardı, parlayan gözleri araştırıyordu.

Loren hayatı boyunca hiç bu kadar görüldüğünü hissetmemişti.

Darien adaya geri döndüğünde bir elinde bir kutu kraker, diğerinde bir bardak su taşıyordu. Dövmesine dikkatle baktı; yılan dolamalı çubuk kırmızı ve mavi karışımı bir ışık yayıyordu. "Kan şekeriniz düşük." Kızın önüne krakerleri ve suyu koydu. "Önce iç." Adamın gözleri biraz temkinliydi ve kız bunun nedeninden emin değildi. Aklının bir köşesinde, kan şekeri çok düştüğünde genellikle yaptığı gibi neden ona meyve suyu vermediğini merak eden bir ses vardı.

Ama ona güveniyordu. Ona her zaman güvenecekti.

Böylece, bardağını aldı ve tüm gözler onun üzerindeyken içti. Son yuduma ulaştığında, Darien'in parmakları bardağının dibine yapıştı. Kadının hepsini yuttuğundan emin olmak için bardağı geriye doğru eğdi.

Loren bardağı yere bıraktı. Vücudunu bir dizi ürperti kapladı ve aynı anda hem buz gibi hem de kaynar derecede sıcak hissetmesine neden oldu.

İşte o zaman Loren ona içirdiği şeyin aslında su olmadığını fark etti.

Darien, "Bana son zamanlarda nerede olduğunu söyle" dedi.

"Ruh Terra." Kelimeler kolayca dökülürken vücudu rahatlamaktan neredeyse buruşuyordu, dili nihayet özgürleşmişti.

"Peki sen kiminle birlikteydin?"

"İmparator," diye yanıtladı. "Ve Klay. Ve imparatorun adamları. Johnathon Kyle da." Vücudu güçsüz düşmüştü. Sandalyesine yığıldı, boğazında bir hıçkırık yükseldi. "Calanthe de oradaydı," diye ekledi, kelimeler duygusallıktan kırılmıştı, "öldürülene kadar."

Darien bunu çözmüştü. Onun üzerindeki büyüü bozmanın bir yolunu bulmuştu ve o... o artık özgürdü.

Tezgâha yaslandı ve kollarını kuvarsın üzerinde kavuşturdu. "Ruh'ta sana ne yaptırdıklarını söyleyebilir misin tatlım?"

Kelimeler kolayca geldi. Onlarla savaşmak zorunda değildi ve artık büyü ortadan kalktığı için hızlıca konuşarak hepsini özgür bıraktı. Onlara her şeyi anlattı: İmparator'un onu indirmeye zorladığı Peçeler hakkında; sütunlar hakkında; Agatha'yla olan dersleri hakkında; karnavalda iblisin onu cezbetmesi hakkında; okuldaki iblis ve kütüphanede büyüyle Peçe'de nasıl bir yırtık açtığı hakkında.

Ve Kuyu'yu gördüğüne nasıl yemin ettiğini. Nerede olduğunu, neye benzediğini biliyordu. Onu karnaval gecesi, Shucca Boşluk'tan çıktığında görmüştü.

Deniz mavisi renginde parlayan bir ağaç, agresif kök sistemi ışıldayan bir su havuzunun üzerinde kubbeleşiyor.

İlk konuşan Tanner oldu. "Tamika haklıydı."

"Tamika ve Arthur," diye düzeltti Jack.

Travis, "Onsuz nasıl geçineceğiz?" dedi.

"Bu benim hatam," dedi Loren. Sesi çatallaştı, dövmesi alevlendi. Darien tuzlu kraker kutusunu açtı ve bir kolunu yırtarak ona doğru itti. "Gelen tüm canavarlardan ben sorumluyum. Büyümü nasıl kullanacağımı bilmiyorum ve bu yüzden Peçe'yi zayıflatıyorum. Havayı da. Don, kanlı göller. Hepsi *benim yüzümden*."

"Dur," dedi Darien yumuşak bir sesle.

Loren ona baktığında gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti, nem yüzünü bulanıklaştırıyordu.

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil," dedi Darien. "Hiçbir şey değil." Krakerleri işaret etti. "Ye."

"O haklı," dedi Ivy. "Seni seviyoruz Loren. Bunu düzeltmene yardım edeceğiz."

Loren bir yığın kraker çıkardı ve yemeye başladı. Birkaç tanesini mideye indirdikten sonra, "Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

Oda sessizdi.

Darien, "Bırak da bu konuda ben endişeleneyim," dedi.

Ama Loren daha bitirmemişti. Söylemek istediği daha çok şey vardı, çok daha fazlası. "O gece ayrıldım..." diye başladı. Sadece Darien'e bakıyordu, sözlerinin hepsi onun içindi, hatırladıkça kalbi kırılıyordu. "Seni o adamlarla bodrumda gördüğümde, senden korktuğum için gitmedim. Ayrıldım çünkü imparator beni tehdit etti. Onunla okulumda buluşmamı söyledi. Gitmezsem sizi öldüreceğini söyledi. Hepinizi." Konuşması uzadıkça kelimeleri daha da titriyordu. "Bana evin fotoğraflarını gönderdi ama size göstermeden telefonumdan kaldırdı. Evi izliyordu. Hepimizi izliyordu."

Darien'in gözleri anlayışla yumuşamıştı, ama içinde kaynayan nefreti gördü - içe dönük olduğunu bildiği bir nefret.

Net göremediği için kendini suçluyordu.

"Bu yüzden seni okula götürmemi istedin," dedi Ivy, adanın öbür ucuna uzanıp rahatlatıcı bir eli omzunda gezdirerek.

"Hiç ayrılmak istemedim," dedi Loren. "Ama sizi korumaya çalışıyordum." Hepsi de ona daha derine inemeyecek kadar saygı duyuyordu.

"Bizi korumana gerek yok Calla," dedi Max. "Artık ailenin bir parçasısın, bu da birlikte duracağımız anlamına geliyor. Her türlü tehdide karşı."

"Size nasıl söyleyeceğimi bilemedim," dedi her bir Şeytan'ın yüzüne bakarak. Ailesinin. "Büyünün etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama yapamadım-" Tam kafasına dank ettiğinde Darien'le yüzleşti. "Nasıl?"

"Dul'u görmeye gittim."

Yüzündeki kan çekildi ve midesi bulandı.

"Bedeli düşüktü." Darien onun yanağını avuçladı, başparmağıyla tenini okşadı. "Hiçbir bedel senin güvenliğin için çok büyük değildir Loren."

Lace araya girdi. "Plan nedir? Tek bildiğimiz, Loren'in konuşmasını engelleyen büyünün çoktan imparatora yaptıklarımızı bildirmiş olabileceği."

Darien hâlâ onu izliyor, eliyle yanağını okşuyordu. "O zaman zamanı geldiğinde bununla ilgileniriz."

"Hiç endişelenmiyor musun?" Tanner sordu.

Jack ekledi, "Evet, gerçekten. Evi gözetliyordu."

"Eve yaklaşmayacak." Darien'in sözleri sertti. Elini indirdi, çelik halkaları kuvarsın üzerinde çınlıyordu. "O Loren'i istiyor, bizi değil. Ve onu korumamız gerekiyor."

"Nereden biliyorsun?" Lace fısıldadı. "Bizimle bir şey denemeyeceğini mi?" Sorusunda gerçek bir korku vardı.

"Çünkü onu öldüreceğim." Darien'in sözleri öylesine kesin bir ifadeyle söylenmişti ki Loren'in tüylerini diken diken etti. "Ben kazanacağım, bu yüzden Loren'i benden uzaklaştırması gerekiyordu. İmparator olması umurumda değil, gücü toplumdaki statüsünü aşmıyor ve eğer bize yaklaşırsa onu öldürürüm." Loren onun eline uzandı. Cevap vermesi bir an aldı, bakışları kararlılıkla sertleşmişti. Ama bir süre sonra parmaklarını ve onu koltuğundan çekip çıkardı.

"Sizinle birazdan konuşacağım," dedi Darien. "Evden çıkarsanız yanınıza birini alın. Gözünüzü dört açın ve dikkatli olun." Onu giriş holüne doğru çekti.

Loren neden olduğundan emin değildi ama Darien yürürken sessizdi. Aralarında yeni bir gerilim oluşmuştu ve göz ucuyla ona baktığında yüz ifadesini okuyamadığını fark etti.

Sütlerine girip kapı arkalarından kapanana kadar hiçbir şey söylemedi. Ayna değiştirilmiş, yarattığı tahribatın tüm izleri silinmişti. Elini bıraktı, odanın içinde birkaç adım yürüdü ve yüzünü ona döndü. Yüzündeki ifade çelişkiliydi, doğru kelimeleri ararken çenesi bükülüyordu.

"Darien," diye fısıldadı. "Ne oldu?"

"Beni kaybetmekten korktuğunu söylemiştin."

"Korkuyordum," dedi. "Ama artık değilim."

Darien'in boğazı bir yutkunmayla karıştı.

"Korkuyorum."

Ona doğru bir adım attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bazı sorularım var."

Parmaklarını önünde kenetledi. "Tamam."

Kelimeleri bulması birkaç dakikasını aldı. Kıpırdamadan durdu, kollarını kavuşturmuş yere bakıyordu.

Sonunda konuştu. "Benden kaçtığında... beni toplarken gördüğünde..." Gözleri onunkilerle buluştu. Yine temkinliydiler ama onu, içinde kavgaya eden birçok duyguyu görebilecek kadar iyi tanıyordu. "Seni tanıyorum

O gece ayrılmak istemediğini söyledin ama... Yüzündeki ifadeyi gördüm. Korkun gerçektir."

"Senden korkmuyorum," diye fısıldadı.

Darien bunu yutmadı. Ve gözlerindeki o bakış - tereddüt, yenilgi, umutsuzluk - kalbini kırdı. "Seni rahatsız eden ya da korkutan bir şey olursa bana söylemeni istiyorum-"

"Senden korkmuyorum Darien," dedi tekrar. "Gördüklerimden korkmuş olabilirim ama senden asla korkamam." Kendisi için bu kadar çok fedakârlık yapan birinden nasıl korkabilirdi ki? Sayamayacağı kadar çok kez hayatını kurtarmış birinden? Ona şu anda baktığı gibi bakan birinden, sanki tüm dünyası oymuş ve elinden kayıp gitmesinden korkuyormuş gibi bakan birinden.

"Daha iyisini yapmak istiyorum Loren. İstiyorum. Deniyorum, sadece..." İçini çekti, saçlarını yüzünden geriye doğru itti, saç tellerine halkalar takıldı. "Savaşıyorum. Kendimle, Dalgalanmalarım, kederimle savaşıyorum." Son kelimeyi boğuk bir nefesle söylemek zorunda kaldı. Annesinin ölümünden sonra hayatına devam edememesinden bahsetme konusundaki isteksizliği aralarındaki havada asılı kalmış, hissettiği acı neredeyse elle tutulur hale gelmişti. "Her zaman böyle olmayacağına söz veriyorum."

Loren aralarındaki mesafeyi kapattı. Darien'in ellerini kendi ellerinin içine aldı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Seninleyim," dedi ona. Başını kaldırıp ona baktı ve onu kendisiyle göz teması kurmaya zorladı. "Eğer bu sonsuza dek Darkslaying ise, o zaman sonsuza dek Darkslaying'dir." Onun ellerini sıktı. "Seni seçiyorum, Darien. Her zaman seni seçeceğim."

"Gördüğün ve hakkımda öğrendiğin onca şeyden sonra bunu söylemen... Bu seni daha da çok sevmeme neden oluyor."

"Ben de bu flört işinde oldukça yeniyim," dedi Loren, duygu yüklü kelimelerle. "Ama bir ilişkide olmanın bir parçası da bir insanı iyi ve kötü her şeyiyle sevmektir. Ben senin her parçanı istiyorum. Ve eğer bu sonsuza dek Darkslaying olacaksa-"

"Sonsuza kadar sürmeyecek." Kelimeler kısıktı. "Sonsuza kadar böyle olmayacak Loren. Sana söz veriyorum."

"Darien," diye yalvardı. "Sorun yok-"

"Dinle, lütfen. Tatlım." Bu bir soruydu, cevap vermesini bekliyordu, o da başını sallayarak cevap verdi. "Seninle tanıştığымdan beri, karanlıkta sürüklenerek ne kadar uzun yıllarımı boşa harcadığımı fark ettim. Hiçbir amacım yoktu, gelecek için hiçbir umudum yoktu."

gelecek, neşe yok. Yaşamıyordum bebeğim, var oluyordum, pek bir şeyden zevk almıyordum ve zevk aldığım şeyler de... yanılttı. Tatmin edici değildi. Sonra sen geldin ve sonunda ışığı tekrar görebildim. Hedefim sendin. Bunu anlayabiliyor musun? Loren?"

Başını salladı.

Darien'in başparmakları onun ellerinin sırtında gezindi. "Benim hedefim her zaman sen oldun."

"Darien," diye fısıldadı. Şimdi doğru kelimeleri bulmak için bir an bekleme sırası ondaydı. Her zaman yaptığı gibi olağanüstü bir sabırla bekledi. "Sahip olmam gerektiğini düşündüğün geleceğe uymak için hayatını tamamen değiştirmene gerek yok-"

"Biliyorum Loren," diye usulca araya girdi. "Biliyorum. Bunu şimdi anlıyorum ve bunun için seni seviyorum. Ama bu karar senin için olduğu kadar benim için de. Darkslaying her zaman orada olacak, ama sen?" Bir adım daha yaklaştı, o kadar yakındı ki kız onun vücut ısısını hissedebiliyordu. "Seninleyken, her zaman olmayı hayal ettiğim adam olmak için nihayet bir şansım varmış gibi hissediyorum. Huzur bulmak için bir şeyleri öldürmeye ya da vurmaya ihtiyaç duymayan biri. Bu hayat benim için bir koltuk değneği. Bir başa çıkma mekanizması, hayatta kalmanın bir yolu, daha iyi bir şey gelene kadar idare etmenin bir yolu. Sen o şeysin Loren. Sen o şeysin ve sonunda buradasın."

Görüşü bulanıklaştı. "Peki ya diğerleri? Katilliği bırakmak istediğini söylüyorsun ama ailen..."

"Onlara göz kulak olacağım. Onlara her zaman göz kulak olacağım." Kadının iki elini de ağzına götürdü ve sol elinin arkasını öptü. "Kimse geride kalmayacak." Elini bırakmadan önce bir kez daha öptü ve uzanıp yüzünü avuçladı.

Ve sonra onu dudaklarından öptü; şimdiye kadar dudaklarına bıraktığı en yumuşak, en dikkatli öpücüktü bu. Sanki onu zorlamaktan, kendi içine kapanmasına neden olabilecek herhangi bir sınırı aşmaktan korkuyordu.

"Darien." Adı titrek bir nefesle söylenmişti. "Ne oldu, tatlım?"

Bir elini boynunun yan tarafına doğru kaydırды, başparmağıyla boğazının güçlü sütununu izledi ve sonra başının arkasına doğru dolandı, yumuşak saçları parmaklarının arasında kayıyordu. "Sana daha yakın olmalıyım. Lütfen."

Saçlarını yumruklayarak onu aşağı çekti ve ağzını onunkinin üzerine kapattı.

Birbirlerini yavaşça, şefkatle soydular. Sanki ilk seferleriymiş gibi. Darien onu öpmeyi hiç bırakmadı. Ona sarıldı, hayatının fırtınasındaki dayanağı.

Yavaşça onu yatağa götürdü ve yorganın üzerine sırtüstü yatırdı, başını sarması için bir yastık çekti. Çarşaflar hışırdayarak yatağa tırmandı ve onun üzerine çıktı.

Gözlerinin kenarlarında yaşlar vardı; oraya ne zaman geldiklerini fark etmemişti. "Söylemek istediğim daha çok şey var," diye fısıldadı.

Elini ağzına götürerek onu susturdu. Ona doğru eğildi, gözünün kenarındaki bir damla yaşı öperken saçının bir teli yanağını sıyırdı. "Sonsuza kadar birlikteyiz." Doğruldu, bacaklarını kalçalarını çerçeveyecek şekilde bükte. "Sen ve ben, sonsuza dek." derken gözlerini bir an olsun ondan ayırmadı. Kendini onun girişinde konumlandırdı. "Tamam mı?"

Başını salladı. "Tamam."

Kendini onun içine itti. Önce birkaç santim, sonra tekrar geri çekildi ve her zamanki gibi yeniden başladı.

Gergindi. Yaşanan onca şeyden sonra rahatlamak zordu. Korku içinden geçerek kaslarını kilitledi.

"Artık rahatlayabilirsin tatlım," diye fısıldadı Darien, başparmağıyla yanağını okşayarak. "Benimlesin." Geri çekilmeden önce biraz geri çekildi, hâlâ ağırdan alıyordu. "Sen benimlesin ve ben de sana sahibim."

Sözleri ona güven verdi. Rahatladığını, kaslarının eridiğini hissetti.

Darien yorganı yukarı çekerek alt kısımlarını örttü ve onun için bir güvenlik alanı yarattı. Bu jest onu neredeyse ağlatacaktı.

Dikkatli bir itiş daha ve adam kabzasına kadar içine gömüldü. Kalçalarını döndürdü, onun içindeyken ne kadar dolu hissettiğinin tadını çıkardı. Darien'le bu şekilde olmak ona, kendisine bile açıklayamayacağı bir şekilde bağlı hissettiriyordu. Bir ruh eşine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hayal etti; bu adamın onun için yaratıldığından emindi.

"Sevişmediğinizi söylediğinizi sanıyordum," dedi sessizce. Bunu bir şakaymış gibi söylemeye çalıştı, onunla yemek odasında geçirdiği o unutulmaz geceye atıfta bulundu, ancak hissettiği kadar acı verici çıktı.

"Seninle sevişiyorum," dedi, sözcükler yürek parçalayacak kadar yumuşaktı. "Sen benim tüm kurallarımın istisnasısın."

Darien onunla sevişti, yavaşça ve derinlemesine. Üstünde o varken, saklamak zorunda kaldığı sırrı sonunda açığa çıkmışken, kendini daha güvende hissediyordu.

Birbirlerine sahip oldukları sürece her şeyin üstesinden gelebileceklermiş gibi. İtişini yavaş tuttu. Derin. Tüm bu süre boyunca yakın durdu, göğsü onunkine değiyor, zincirindeki kolyeler teninde fısıldıyordu. Mürekkepli ellerinden biri başının üst kısmını kavıyor, başparmağı alnında rahatlatıcı bir desen çiziyor, diğeri ise belini kavıyordu.

Onu öpmek için eğildi, hareketleri kadar nazik bir jestti bu.

Adam geri çekildiğinde, "Seni seviyorum, Darien" diye nefes aldı. Ona sarıldı, parmakları onun pazularına gömüldü. "Sen benim her şeyimsin."

Boğazı düğümlendi. "Sakin bunu yapma. Beni kaybedecekmişsin gibi konuşma. Beni kaybedersen, ben de seni kaybederim ve bununla yaşayamam." Onu alnından öptü. "Sonsuza kadar dedim ve ciddiydim. Tamam mı?"

"Tamam."

"Benim olduğumu söyle."

"Ben seninim. Her zaman senin olacağım."

Hareketleri hızlandı ve yanağını onun omzuna yaslamak için eğildi. Kadın onu kendine çekti, bir eli başının arkasındaydı, diğeri sırtına gömülmüştü. Kadının orgasmı adamınkiyle neredeyse aynı anda zirveye ulaştı. Birlikte aldıkları zevkin içinde eriyip gittiler, uzun bir süre boyunca tek sesleri ağır nefes alışları oldu.

-

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Loren sordu.

Sütlerinin küvetindeydiler. Darien'in bacakları arasında rahatça yatıyordu, sırtı Darien'in göğsüne yaslanmıştı. Sıcak su küveti neredeyse ağzına kadar doldurmuş, meyve kokulu baloncuk bulutları kenarlardan süzülüp paspası ıslatıyordu. Loren'in saçlarını iki parçaya ayırmış, parmaklarıyla saç tellerini etkileyici bir ustalıkla alttan ve üstten örüyordu. Loren pembe renkli baloncukların siyah saçlı, dövmele Kara Katil'le oldukça komik bir tezat oluşturduğunu kabul etmek zorundaydı. Sayısız yara iziyle kaplı bir Kara Katil, o baloncuklar tenine yapışıyordu.

"Annem öldüğünde Ivy üzgündü çünkü kendi saçını nasıl öreceğini bilmiyordu. Annem bunu onun için yapardı. Ben de kendime öğrettim. Annemizin yokluğuna alışmak ikimiz için de yeterince zordu, bizim için yaptığı sayısız şeyi bir kenara bırakırsak

... Kendi başımıza nasıl yapacağımızı bilmediğimiz şeyler." İlk örgüyü bitirdi ve ucunu küvetin kenarında duran küçük lastiklerden biriyle bağladı. Parmakları kadının tenini gıcıklayarak diğer tarafa geçti. "Saç örmek düzeltebileceğim tek şeydi, ben de düzelttim."

Göğsüne bir duygu seli yayıldı. "İnanılmazsın."

Darien örgüyü bitirene kadar birkaç dakika geçti. Sonuna ulaşmış bağladığında sessizce, "Elimden geleni yaptım," dedi.

Lastik sabitlendikten sonra yüzünü ona döndü, küvetin kenarlarına su vuruyordu. "İnanılmazsın, Darien. Kendini daha fazla takdir etmeye başlamalısın."

O iri eller aniden kalçalarının arkasını kavradı ve onu üzerine oturana kadar yukarı çekti. "Benim güzel kızım beni bu küvette becersin, sonra da kendime vermediğim krediyi konuşalım." Kızın kışından bir avuç tutup onu daha yukarı çekti, diğer eli vücutlarının arasındaki suya daldı. Parmakları sikinin etrafında dönüyordu. Tepesinin girişine sürtünerek onu dürttüğünü hissetti. "Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa çok hoş geliyor." Adam onu aşağı indirmeden önce son kelimeyi ancak söyleyebilmişti. Yavaşça.

Birleşmelerine eşlik eden sıcak su fışkırması kadının nefesini kesmiş, yumuşak nefes veriş banyoda yankılanmıştı. Ama çok geçmeden adam onu tam olarak içine aldı, ne su için yer vardı ne de aralarında boşluk. Olabildiğince yakındılar ama bu asla yeterince yakın hissettirmiyordu.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi Darien.

"Bu iyi bir şey mi?" Tekrar yere çökmeden önce biraz yukarı kayd ve onu olabildiğince içine aldı.

"Evet."

"O zaman bana anlatabilirsin."

Ağzı seğirdi. Gözlerinde dans eden bir şey vardı - sevinç, diye düşündü. "Üstüme çıkmasına izin verdiğim tek kadın sensin."

Loren onun yüz ifadesini inceledi. O neşe hâlâ oradaydı. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Ama..." Biraz gevşedi, sonra tekrar indi. Sürtünme ve onun yakıcı bakışları... İkisi de çok iyiydi. "Üstünde bir kadın olmasını hiç istemedin mi?"

"Hayatımdaki her şeyin kontrolünün bende olmasını seviyorum," dedi. "Başkasının zirvede olmasına izin vermek bunu benden alır." Söylemediği tüm kelimeleri duydu: onun için kontrolden vazgeçecekti. Sadece onun için. "Bu sana nasıl hissettiriyor?"

"Güzel," diye nefes aldı. Kendini tekrar yukarı iterken bacakları titredi, baloncuklar şırıldadı. Bugün bu üçüncü seferleriydi. Dilindeki büyüğü bozduğundan beri odalarından çıkmamışlardı. Bütün vücudu ağrıyordu, özellikle de bacaklarının arası. Ama aldığı zevk bir şekilde ikiye katlanmıştı, tam da hoşuna gittiği gibi.

"Mutlu musun?" Derin sesi çakıl taşından daha sertti.

Başını salladı, kollarını onun boynuna doladı. "Mutluyum." Onun üstünde olmak ona her zaman kendini güçlü hissettirmişti. Ama şimdi Yedi Şeytan'ın liderinin üstüne çıkan tek kişi olduğunu biliyordu... Bu onu gerçekten mutlu ediyordu. Bu çok küçük bir şeydi ama içini o kadar büyük bir sevinçle doldurmuştu ki patlayabilirdi.

Hareketlerini hızlı ve derin tuttu, su etraflarına sıçradı. Ellerini kızın kışında tuttu, parmakları kızın tenine battı ama tüm işi kızın yapmasına izin verdi, bir kez bile kıpırdatmadı, sadece Darien'in onu izleyebileceği şekilde izledi, bakışları sudan daha sıcaktı.

Kısa süre sonra aldığı nefesler onunkiler kadar düzensiz ve hızlıydı. Adam onu dikkatle izledi, bakışları onun üzerinde hareket ederken vücudunun her parçasını yutuyordu. Bu bakış onu daha hızlı sürmeye teşvik etti, onun çözüldüğünü görme, onu memnun etme ihtiyacı, kendi serbest bırakılma ihtiyacından daha büyüktü. Sadece o ve o, o ve o vardı ve başka hiçbir şey istemiyordu. Sonsuz bir açgözlülükle ona dokundu, elleri karnının, göğsünün sert düzlemlerinde gezindi.

Onunla doluydu, sürtünme o kadar iyiydi ki her nefesi neredeyse bir iniltiydi. Kadın adama sürtünürken su vücutlarına çarpıyor, kalçalarını eğerek adamın büyük aletinin içindeki o tatlı noktaya çarpmasını sağlıyordu. Neredeyse oradaydı ve bunu o kadar çok istiyordu ki.

Darien onun kalçalarını sıktı, en erotik inilti boğazından yukarı tırmandı. "Sakin durma." Darien'in sesi orgazmının tüm gücüyle gelmesine neden oldu. Vücudu seğirdi, midesi zıpladı, yukarı aşağı hareket etmeye devam ederken adı dudaklarından süzüldü, yukarı ve aşağı, yüzündeki o vahşi bakış. "İyi kız. Aynen böyle."

Tırnakları adamın omuzlarına batıyordu. Ağzını kendi ağzıyla kapattı ve onu daha sert becerdi, su sıçrattı, onu o kadar derinden içine aldı ki her hareketi acımasızdı. Morarıyordu. Ama onun bunu sevdiğini biliyordu, bu yüzden durmadı ve o da bunu sevdi, bu yüzden devam etti. İkisi için de.

Elleri kışına doğru kayarak sırtının küçük kısmına bastırdı ve kadın aşağı yukarı sallanırken vücudunu onunkine doğru eğdi. Tekrar ve tekrar. Dizi kaydı. Kız adamın içine düştü, baloncuklar şıırdadı, göğüsleri adamın sert göğsüne yaslandı ama durmadı ve kısa süre sonra öpüşmeleri ısırmaya dönüştü, dişler neredeyse kan çekiyordu, diller çarpışıyor, adamın eli kızın saçlarını yumrukluyordu. Vücutları kaygandı, saçları ter ve suyla nemlenmişti, tek bir vücut gibi hareket ediyorlardı, birbirlerinin içinde kaybolmuşlardı.

Birkaç vuruş sonra Darien sert bir şekilde boşaldı, boynunun kenarından yılan gibi kıvrılan alçak bir yeminle öpücüğü kırdı, omurgasında bir zevk titremesi sallandı.

Bir gecede üç kez ve hâlâ nefesini tutuyor olsa da tekrar gitmek istedi. Ama hareketleri yavaşladı ve göz kapakları kapandı. Ona doğru yığıldı, kalbi hızla çarpıyordu ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. Tamamen tükenmişti, her uzvu kemiksizdi.

"Kahretsin, seni seviyorum," diye nefes aldı Darien. Bir eliyle kızın başının arkasını kavradı, diğer koluyla da kızın ortasına sıkıca sarıldı. "Bana karşı çok iyisin."

"Sanırım birbirimize çok yakışıyoruz," dedi Loren onun omzuna doğru nefes nefese, yanağı adamın sıcak ve nemli tenine yapışarak. "Çünkü sen de bana karşı çok iyisin."

"Mmm. Bir konuda haklısın." "Neymiş o?"

"Biz mükemmel bir eşiz."

Ona bakarken ışıldadı, ancak adamın zaten onu izlediğini fark etti. "Bu dünyada en sevdiğim şey." Küçük parmağını iz sürmek için kullandı Ağzını. "Gülümsemen. Aslında..." Kendi gülümsemesi dudaklarını okşadı. "Gülüşünle bağlantılı olabilir. O sesle sarhoş olabilirim."

Islak saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için uzandı, tırnakları tam da onun sevdiği şekilde kazıyordu. Elbette, adam zevkle inledi, içinde hâlâ sert olan siki seğiriyordu.

"Yarın okulda dans var," dedi dizlerinin üzerinde biraz doğrulup. Darien'in eli aşağı indiğinde gülmemeye çalıştı.

Sırtının küçük kısmına vurarak onu sakinleştirdi. Onu tekrar uzun aletinden aşağı, kalın tabanına kadar itti. "Benimle gelir misin?" diye sordu.

Bu sefer işi yapma sırası *ondaydı*. Elleri onun arka tarafını kavrayarak onu hareket ettirmeye başladı. "Bu benim için mutlak bir zevk olur." Burnunun ucunu öptü ve onu daha hızlı hareket ettirdi. Böyle devam ederlerse su yakında soğuyacaktı, tabii o zamana kadar hepsi yere dklmezse. Darien tekrar konuştuğunda sesi alçaktı, ona duyduğu ihtiyaa eşlik eden o tanıdık keskinlikteydi. "Ayaklarımın üzerinde durur musun?"

"Ayaklarının üzerinde durmamı mı istiyorsun?" diye karşı ıktı.

Usulca güldü ve bir kelebek dokunuşu kadar hafif bir öpücük daha kondurdu kaşlarının arasına. "Ne istersen yapmanı istiyorum," dedi.

"O zaman ayaklarının üzerinde durabilirim."

Bu gülümseme bir sırtışa dönüştü. "Dört gözle bekliyorum."

İkisi de devam edemeyecek kadar yorulana kadar gece boyunca bu şekilde devam ettiler.

-

Loren, lastik bir tavuğun düzensiz ciyaklamaları ve miyavlamalarıyla uyandı. Nefes nefese, delici çığlıklar Bandit'in çoktan uyandığı ve Twitch'in yardımıyla oyuncağı parçaladığı anlamına geliyordu. Twitch her zaman en gülünç, sırtlan benzeri sesleri çıkarırdı; onu yanlış tanımak mümkün değildi. Familiar'lar koridorlarda birbirlerini kovalıyor, pençeleri birbirine vuruyor, her havlama ve hırlama, ezilen bir oyuncağın hırıltısını kesiyordu.

Darien hâlâ uyuyordu, güçlü kolları kadının ortasına sıkıca sarılmıştı. Sıcak elleri belini kavırıyor, yanağını kalçasına bastırıyordu. Sessizce nefes alıyordu, her nefes verişi onu gıdıklıyordu.

En azından uyuduğunu *düşünmüştü*. Ama sonra adam inledi. "Ona o şeyi asla almamalıydım," diye mırıldandı tenine karşı.

Bir elini onun saçlarında gezdirdi; saçları hâlâ dn geceki banyolarından kalan meyveli köpükler gibi kokuyordu. Bu çok yeni anı bacaklarının arasındaki boşluğun nabzının atmasına neden oldu. "Adını ne koymuştu demiştin?"

Darien, "Gıdak gıdak," diye geveledi, sesi uykudan kalın ve çakıllı çıkmıştı. Loren güldü.

Darien sinirlenerek ayağa fırlayıp çarşaf ve yorganı bir kenara fırlatmadan önce gürültü on dakika kadar devam etti. "Tamam, kalktım."

Darien kahvaltı hazırlarken Loren de güne hazırlandı. Bu akşamki dans için elbisesini tekrar denedi ve Darien kapıyı açıp bakmaya çalıştığında ona bağırdı. Daha sonrasına kadar onu elbisenin içinde görmesine izin yoktu. Bunu bir sürpriz olarak saklamak istiyordu.

Sabah çok çabuk geçti ve sonra gitme vakti geldi.

Giriş holünde durmuş, Darien saatinin kayışını bağlarken gözlerini ondan alamıyordu.

Teknik olarak *onun* saati değildi. Ama ödünç alması için ısrar etmişti.

"Bunu nereden aldın?" diye sordu. Saat dikkat çekmiyordu. Silikon kordonu allık pembesiydi, yüzü çiçek desenleriyle süslüydü.

"Bu Ivy'ninkilerden biri. Yüzünü saat yönünde çevirirsen benimle konuşabilirsin." Kayış bağlandıktan sonra parmakları bileğini çevreledi, başparmağı bileğin iç kısmındaki nabza hafifçe bastırdı.

Adam onu öpmek için eğildiğinde, kadın açgözlü davrandı. Saçlarını tutarak onu daha da aşağı, daha da yakına çekti. Adam diliyle dudaklarını araladı, hâlâ bileğini kavrayan eli sırtının küçük kısmına doğru hareket etti. Onu kendine doğru çekti, karnı onunkine çarpıyordu.

"Geç kalacağız," diyebildi.

"Dersi asmaya ne dersin?" diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Kötü örnek olmayı bırakmaya ne dersin?" İmperator'un dikkatini dağıttığı onca şeyden sonra yetişmesi gereken bir sürü ders vardı.

Darien kıkırdadı. "Kötü etki *bırakan sensin*." İsteksizce onu bıraktı ve parmağıyla burnuna vurdu. "Diğerleri vardiyalı olarak okulu gözetleyecekler. Güvende olacaksın, söz veriyorum. Ve eğer bir şey olursa..." Kızın bileğini tuttu. "Benimle iletişime geç. Tamam mı?"

Başını salladı. "Tamam."

Lastik tavuk yine uludu. Haydut onu mutfakta boynundan yakalamıştı. Onu ileri geri sallıyor, lastik ayaklarını çırpıyordu.

Darien başını geriye eğdi ve gözlerini devirdi. "*Haydut!*" diye böğürdü.

Miyavlamalar hemen kesildi. Haydut soru sorarcasına ona baktı, Tavuk hala dişlerinin arasında sıkışmış.

Darien suçlayıcı bir parmak göstererek, "Cluckles mola alıyor," dedi. "Bugünlük lastik tavuk yok."

Loren bir cevap bekledi ama Tanıdık cevap verdiyse de duymadı. Sözleri sadece Darien içindi.

Ve sonra Haydut tırıs la uzaklaştı, görünüş e göre kanepelere doğru kayboldu, yolda tavuğu bir salya birikintisi içinde düşürdü.

"Ne dedi o?" Loren fısıldadı. "Eve döndüğün için çok mutlu olduğunu söyledi." Loren dudak büktü. "Evet, doğru."

Darien onu kapıdan uzaklaştırdı ve kapıyı açtı. "Geçmiş te sözlerini biraz değiştirmiş olabilirim ama yemin ederim hepsi oydu."

Kapıdan uzaklaşırken neredeyse ayağı takılıyordu. Geniş gözleri yasemin kokulu bir esinti ve rüzgâr çanlarının tıngırtısı dışında sessiz olan bahçede gezindi. "Arthur'un arabasını kullanmamız gerekmiyor mu?"

"Artık saklanmıyorum," dedi Darien. "Seni istiyorsa beni geçmesi gerekecek. Seni bir kukla gibi kullanırken öylece durmayacağım."

Sözlerindeki eminliğ e rağmen midesi bulandı, sinirden boğazı düğümlendi. "O imparator." Terra'daki en güçlü kişi. "Seni öldürebilir."

"Önce ben onu öldürmezsem."

"Darien-"

"Endişelenmeyi bırak. Ben seni koruyacağım. Ondan saklanmak hiçbir iş e yaramayacak." Kızın kış ına ş aplak attı. "Ş imdi arabaya bin."

Korkularını yuttu ve eteğ i dalgalanarak sabahın serin havasına adım attı. "Seni seviyorum Haydut," diye seslendi omzunun üzerinden.

Darien de onu takip etti. "O da seni sevdiğ ini söylüyor." Kapıyı kapattı.

Loren ön merdivenlerden inerken, "Bu tamamen yalandı," diye suçladı.

"Belki." Darien botlarını vurarak ona yetişt i ve elini tuttu. "Ama sana ısınacaktır." Ş akacı bir omuzla onunkine vurdu. "Tıpkı benim yaptığım gibi."

Loren, Angelthene Akademisi'ndeki profesörlerin okulu olduğundan daha da büyüğü göstermeyi nasıl başardıklarından emin değildi ama bir şekilde bunu başarmışlardı.

Beyaz güllerden ve gümüş renkli okaliptüslerden oluşan çelenkler kapı ve pencerelere serilmişti. Ana merdivenin tırabzanları bunlarla sarılmıştı ve her masanın ve pervazın üzerinde ağzına kadar dolu vazolar duruyordu. Pirinç fenerler büyüğü bir şekilde etrafta süzülüyor, ön kapıdan dik yokuştan aşağıya ve okulun ön girişine kadar olan yolu aydınlatıyordu. Yemek salonunda, pırıltılı beyaz kumaşlarla örtülü masaların üzerinde tatlılar yığılıydı. Bir duvar boyunca kristal sapları parıldayan şampanya kadehleri vardı.

Loren duvardan bir bardak kaptı ve içindekileri kana kana içti. Kabarcıklar burnunu yaktı ve gözlerini sulandırdı.

Sabrine bir kahkaha attı. "Darien buraya gelene kadar sarhoş olacaksın."

Köpüğün etkisiyle göğsünü tokatlarken ısırarak, "Darien tam da bu yüzden içiyorum. Gerginim."

Dallas da onlara katıldı ve krem rengi elbisesini sallayarak yürürken ağzına bütün bir çikolatalı kek tıktırdı. "Neden gerginsin?" diye sordu ağzı doluyken. "Darien'in gelmesini istemiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum," dedi Loren. Rengi gözlerinden daha mavi olan saten elbisesini düzeltti. "Ama profesörlerin onu içeri almayı reddetmesini bekliyorum. Eğer almazlarsa, onunla sokakta dans ediyordum olacağım."

"Misafir fişinizi onaylamadılar mı?" Sabrine sordu.

"Gördüğüm zaman inanacağım." Darien'in kütüphanede iblisin icabına bakmış olması bu geceki şanslarını kesinlikle artırmıştı. Eğer okul müdürü kendi gözleriyle görmemiş olsaydı, onun misafir kâğıdına kocaman bir HAYIR damgası vururlardı. Büyülerin söz konusu olduğu yerde yalan söylenmezdi ve onu gizlice içeri soktuğu bir gecede kendini iyi hissetmezdi.

Tanner yapabilse bile, bu geceki gibi. Saklanmaya ya da sihir kullanmaya ihtiyaç duymadan dansın tadını çıkarmak istiyordu. Darien'in yanında olmasını, kimliğinin açıkça görülmesini ve birlikte normal olabilmelerini istiyordu. O da bunu hak ediyordu. Ona aval aval bakacaklardı, bu kesin bir şeydi. Ama onu mümkün olan her şekilde hayatında istiyordu. Dövmesi ve her şeyiyle.

Dallas elindeki kırıntıların tozunu aldı. "Eğer böyle bir şey olursa Max ve ben de size katılacağız. Darien'i içeri almazlarsa Max'i de almazlar."

Loren omuz silkti. "Doğru."

"Dans pistine gidelim mi?" Sabrine sordu.

Dallas telefonunu elbisesinin ön tarafına tıktığı yerden çıkardı, korsesindeki dolgu şaşırtıcı derecede iyi gizliyordu. Büyük olasılıkla başka bir cazibe. "Max neredeyse geldiklerini söylüyor," dedi Dallas, mesaj atarken parmakları şimşek hızıyla hareket ediyordu, "ve trafik Darien'in saçlarını yolmasına neden oluyor."

"Gidelim," dedi Sabrine. "Logan'a saat sekizde dans pistinde olacağımı söyledim."

-

Darien Angelthene Akademisi'nin kapısına yanaştı, arabasının farları Jack'in cipinin arkasını aydınlatıyordu. Jack, Travis'le birlikte cipin önünde duruyordu, ikisi de nöbetçiydi, burada bulunmaları Darien ve Maximus'un Loren, Dallas ve Sabrine için endişelenmeden dansa hazırlanmalarını sağlamıştı.

"Gergin misin?" Max güneşliğindeki küçük aynada saçını düzeltirken sordu.

"Ne için gergin?" Darien arabayı kapattı. "Bir okul dansı, ikimizin de yaşadığı boktan şeylerin yüzde doksan dokuzundan çok daha kolay."

Ve bu geceden başlayarak hâlâ yaşamak zorunda oldukları şeylerin yüzde doksan dokuzunu. Bu dans, Peçe'yi mühürlemek için savaşa atılmadan önce alacağı tek molaıydı. Arthur, Randal'ın Ana Parşömen'in yarısını bitirmek üzereydi; bir saat önce Darien'i arayıp Kuyu ve Ruh Terra'daki yırtık hakkında yeterince şey öğrendiğini bildirmişti.

potansiyel olarak bu karmaşayı düzeltmek. Tekrar mühürlemek ve İmperator'u durdurmak için.

Max güneşliği tekrar tokatladı. "Bir şeyleri devireceğimi biliyorum," diye homurdandı.

"Bu anı ölümsüzleştirebilmemiz için kameramı hazır bulunduracağım."

"Dick." Kapısını açtı ve gecenin soğukunda dışarı çıktı, Darien de aynısını yaptı.

Travis ve Jack onları karşılamak için y a n l a r ı n a geldi, konuşmalarının sonu sessizliğe gömüldü.

"Teşekkürler çocuklar," dedi Darien. "Bundan sonrasını biz hallederiz." Jack sırtıyordu. "Eğlenceye katılamayacağımızdan emin misin?"

Darien, "Öğretmenler bu gece iki Darkslayer'ın konuk olmasını zor kabul ettiler," dedi. "Dört tane isteyeceklerini hiç sanmıyorum."

Travis özlemle iç çekti. "Kendime bir kız arkadaş bulmalıyım ki bu duygusal etkinliklere gitmenin nasıl bir şey olduğunu anlayabileyim."

"Sen mi?" Jack alay etti. "Kız arkadaş mı? Sıfır taahhütlü Travis mi?" Trav, Jack'in omzuna bir yumruk attı.

"Bunun için çok fırsatın oldu Trav," dedi Darien gülümseyerek. Ön kollarına tutturulmuş kolları düzeltti ve Maximus yanında olduğu halde kapıya yöneldi. "Sonra görüşürüz çocuklar."

-

Loren, Sabrina ve Dallas yanında olduğu halde kalabalığın arasında ilerlerken, ayağı takılıp düşmemek için elbisesinin kuyruğunu tutmak zorunda kaldı. Salon cadılar, büyücüler, vampirler, kurtadamlar ve birkaç cehennem zebanisiyle doluydu.

Spor salonu bir gece kulübüne dönüştürülmüştü. Uzak duvarda daha fazla masa sıralanmıştı ve sayısız beyaz flama ve çelenk her kapı ve pencereyi süslüyordu. Stroboskop ışıkları müziğin ritmine göre titreşiyor, uzun salonu dolduran yüzlerce insanın sesini bastırıyordu. Loren'in topuklu ayakkabıları, dans pistinde bedenlerin etrafından dolanarak ilerlerken bas sesiyle titreşiyordu.

Dallas sesini duyurabilmek için bağırmak zorunda kaldı. "Hadi gidip biraz punç alalım! Kekten boğuluyorum."

Odanın yarısına gelmişlerdi ki Logan önlerini kesti ve Sabine'in ayaklarını yerden kesti.

Sabine şaşkınlıkla ciyakladı, parlak siyah saçları, tıpkı siyah elbisesi gibi, onu bir daire içinde döndürürken dalgalanıyordu. Onu tekrar yere bıraktığında yüzü kızarmıştı; Loren'in bildiği kadarıyla bu tepkinin başının dönmesiyle pek bir ilgisi yoktu, daha çok kollarıyla belini saran ve onu sıkıca tutan kurt adamla ilgisi vardı.

Dallas smokinini işaret etti. "Vay canına, iyi görünüyorsun Shadowback."

"Sen de, kibrit çöpü." Dilini ona doğru uzattı. Loren'e baktı. "Geri dönmene sevindim."

"Geri dönmek güzel."

Sabine'in şakağını öptü. "Bunu çalışıyorum." "İyi eğlenceler," dedi Loren.

Göz kırptı ve diğer dans eden öğrencilerin bedenleri onları yutarken onu çekiştirdi.

"Görünüşe göre artık sadece biz varız," dedi Dallas. Masanın üzerindeki punç kasesine yöneldi. Kepçeyi kaptı ve plastik bir bardağa biraz koydu. "Max ve Darien'le evlenseydik tuhaf olmaz mıydı? Kız kardeş ve baldız olurduk."

Loren güldü. "Max'le resmi olarak çıkmak istemezken onunla evlenmekten bahsetmen hoşuma gitti."

"Ne diyebilirim ki?" Dallas bakır kaşlarını salladı. "Adam tam bir av." Gözüne bir şey takıldı. Çenesini ana girişe doğru salladı ve uzun bir yudum aldı. "Yakalamaktan bahsetmişken. Bütün hafta okulda konuşulacağımıza dair ne kadar bahse girmek istersin?"

İki Şeytan'ın kapıdan geçerken kaç kişi tarafından fark edildiğini düşünürsek, Dallas muhtemelen haklıydı.

Loren'in midesinde kelekler uçuştı, sırtında ve avuç içlerinde sinirden terler oluştu. Elbisesinin saten olması çok kötüydü; ellerini kurulamak için emici bir şey kullanabilirdi. "Bütün yıl nasıl olur?" Sesi nefes nefese ve zayıftı.

Dallas daha fazla başın dönmesini izledi. "Evet, haklı olabilirsiniz." Son punçunu da içti. "Logan Sands, Maximus Reacher ve Darien Cassel tek bir binada. Ne unutulmaz bir gece."

Ve sonra Darien ve Max oradaydı. İkisi de siyah düğmeli gömlekleri ve pantolonlarıyla göz alıcı görünüyordu, saçlarındaki ürün titreşen ışıkların altında maviyi yansıtıyordu. Avcı olmasalar bile herkesin onlara bakacağından emindi.

Dallas onun kaburgalarına dirsek attı. "İyi eğlenceler," diye mırıldandı parmak uçlarını oynatarak. Max'in uzattığı eli tuttu ve kalabalığın içinde kayboldu.

Darien yaklaştığında Loren aralarındaki havanın en iyi türden bir gerilimle dolduğunu hissetti. "Merhaba Okyanus Gözlü." Onu tepeden tırnağa süzdü, ağzının bir köşesi yukarı doğru kalktı. "Lanet olsun."

Bir kahkaha attı, yanakları kızarmıştı. "Öyle mi?"

"Çok *evet*. Nefes kesicisin. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Yumuşakça kıvrılmış bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Teşekkürler." "Her zaman böyle davranacağınızı mı düşünüyorsunuz?"

Ses tonu merak uyandırıcıydı.

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü, anlamıyordu. Darien'in dikkati kızın ağzına odaklandı, bakışları ateş gibiydi. "Ne gibi?" diye sordu.

"Benim yanımda utangaç."

"Oh, muhtemelen," diye itiraf etti. "Olmamaya çalışmamı mı istiyorsun?" "Asla değişmeni istemiyorum."

Darien onun ellerine uzandığında odaya bir göz attı, kalbi dört nala atmaya başlamıştı. "Bu gerçekten çok garip," diye tısladı. "Herkes bakıyor." Yanında bir Şeytan varken, tüm gözler onların üzerindeyken bu gece gerçekten nasıl hissedeceğini pek düşünmemişti.

"Ne olmuş yani?" Parmaklarını onunkilerle kenetledi.

"Herkesin bir insanla çıktığını bilmesinden endişelenmiyor musun?" Şehirdeki en korkutucu insanlardan biriydi. İsteyeceği son şey, onun kendisi için inşa ettiği itibarı yerle bir etmekti.

Darien'in ağzı gerildi, gözlerindeki öfke düpedüz dehşet vericiydi. "Bir insanla çıktığımı bilmelerini *istiyorum*. Ne fark eder ki? Ben sizinleyim, sen de benimlesin ve eğer dünyanın geri kalanı bunun yanlış olduğunu düşünüyorsa, o zaman siktirsinler." Onu kendine çekti, kollarını beline doladı. Ona o kadar yakındı ki, ayakkabısına bastı. "Doğru olan *bu*." Kolları onu hafifçe sıktı. "Onlar yanlış." Başını eğerek ona bakan insanlara bir işaret yaptı; o insanlardan birkaçı bu basit hareketten ürktü, korkak bakışları yere düştü. "Şimdi onları unutup benimle dans eder misin?"

Yutkundu. "Ya düşersen?"

"O zaman seni yakalayacağım. Seni her zaman yakalayacağım." Ona tartışması için bir şans daha vermedi.

Onu spor salonunun ortasına doğru çekti. İnsanlar yoldan çekildi. Loren onları böyle eğilirken görmenin komik olduğunu kabul etmek zorundaydı. Keşke koridorlarda da ona bu kadar yer verilseydi.

Yavaş başladılar, kendi hızlarında ilerliyorlardı. Darien'in ayaklarının üzerinde durdu, buna ihtiyacı olduğunu hissettiği için değil, ama bir parçası onun bunu istediğini bildiği için.

Birkaç dakika sonra adamın dikkatinin dağıldığını, kollarındaki kasların sertleştiğini fark etti. "İçimden bir ses bazı öğrencilere ölüm bakışı attığını söylüyor." Kız ona şüpheyile baktı, bakışlarını yakalamak için başını eğdi ama adam ona bakmadı. Kime baktığını merak etti. "Onlara ölüm bakışı mı atıyorsun?" diye ısrar etti.

"Ben değilim." Darien hâlâ ona bakmıyordu. Ve yüzündeki o ifade? Bu onun dehşet verici bakışıydı.

"Darien," diye azarladı, parmakları onun omuzlarında sıkılaştı, gömleğinin pürüzsüz kumaşını kavradı. "Yalan söyleme."

"Etmiyorum," dedi tekrar, dikkati sonunda onun üzerinde toplanmıştı. "Sadece benim olanla oynamamaları gerektiğini bilmelerini sağlıyorum." Aman Tanrım. Birisi kesinlikle onun dikkatini çekmişti.

Loren tısladı. "Evet, buna ölüm bakışı denir yakışıklı."

Omzunun üzerinden bakınca Ethan, Chad ve Garrett'in göz ucuyla onları izlediğini gördü.

Tekrar Darien'e döndüğünde, Darien ona gülümsüyordu, dudaklarının çok yumuşak eğimi zar zor seçilebiliyordu. Gözlerindeki tehdit -artık göremediği üç çocuğu hedef alan tehdit- hâlâ varlığını sürdürüyordu.

"Seni bir daha rahatsız etmeyecekler," dedi

Darien. Hayır. Hayır, kesinlikle etmezler.

Ayaklarını onunkilerin altından kaydırdı, topuklu ayakkabılarının içinde tökezlememesine dikkat etti. "Seni döndürebilir miyim?"

Attığı kakhaha onu utandırdı ama Darien'in gülümsemesinin büyüdüğünü görünce bunu çabucak unuttu. "Beni döndürmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Onun onayını beklemeden yaptı. Hareket sıvı gibi pürüzsüzdü ve bir şekilde elbisesine basmamayı başardı.

Tam bir dönüş yaptı ve durduğunda Darien onu izliyordu, o gülümseme hâlâ oradaydı, gözlerinde bir ışıltı vardı.

"Her zaman bunu yapmak istemişimdir," dedi.

"Daha önce hiç böyle dans etmedin mi?"

"Benim dans tarzım genellikle... kirli olur." Yüzünü buruşturdu ama çabuk geçti. Onun yerine mutluluk geldi. Gurur. "Ama hep bir gün dönmeye değer bir kız bulacağımı hayal ederdim. *Sen* dönmeye değer bir kızsın." Onu daha sıkı kavradı ve göğsüne doğru çekti. "Benim kızım." Bu sözle tüm vücudu ısındı.

"Sonsuza dek senin kızın," diye söz verdi. "Sonsuza dek benim kızım."

Onu öpmek için eğildi-

Telefonu çalmaya başladı. Telefonunu cebinden çıkardı ve aramayı cevapladı, ölümlü kulaklarının herhangi bir kelimeyi algılayamayacağı kadar sessiz konuşuyordu. Ama yüzündeki ifade ona yeterince şey anlatıyordu.

Bir sorun vardı. Sonunda telefonu kapattı. "Ne oldu?" diye sordu.

Telefonunu cebine koydu. "Blood Moon." Max'le göz göze geldi ve ona el salladı. Dallas da onu takip etti, eli Max'inkinin içindeydi. Çok geçmeden Logan ve Sabrine de oraya doğru koşmaya başladılar.

Kulak misafiri olur olmaz Darien konuştu.

"Az önce Lace aradı," dedi sesini alçaltarak. "Bu gece Kanlı Ay varmış." Kanlı Ay Terra halkı için yeni bir şey olmasa da, Darien'in ses tonundan herkes *bu* geceyi -*bu* Kanlı Ay'- diğerlerinden farklı kılan bir şey olduğunu anlamıştı. "İblisler Ruh Terra'dan çekiliyor."

"Kanlı Ay onları dışarı mı çağırıyor?" Max'in sözleri sessizdi.

"Daha fazla bekleyemeyiz. Geçidi *hemen* kapatmaya çalışmalıyım," dedi Darien. "Eğer o şeyler içeri girerse, şehrin hiç şansı kalmaz."

"*Biz*," diye düzeltti Max. "Yalnız gitmiyorsun."

"Nasıl yardımcı olabiliriz?" Logan sordu.

"Sürülerinizi bir araya getirin. Gelen iblisleri avlayın." Max'le yüzleşti. "Bu okula göz kulak olmanı istiyorum."

Loren, Max'in talimatlarının okulu korumaktan çok kendisini korumayı içerdiğini anlamıştı.

"Darlen." Loren onu bileğinden yakaladı, nabzı parmaklarının altında kararlı bir şekilde atıyordu.

"Bu okulda kalmana ihtiyacım var." "Ama-"

Yaklaştı. Yüzünü sıcak ellerinin arasına aldı. "Bu iş bittiğinde seni yıldızları görmeye götüreceğim. Akşam yemeği için Göl Evi'ne gideceğiz." Başparmakları yanaklarını okşadı, teninde aynı yakıcı sıcaklığın izlerini bıraktı, çılğınca bağımlılık yapan bu his asla yeterince uzun sürmedi. "Ve sonra seni yıldızları görmeye götüreceğim."

Loren yutkundu, boğazı düğümlendi. "Söz veriyorum."

Dudaklarını onunkilere bastırmak için eğildi. "Söz veriyorum," dedi. Onu tekrar öptü, bir kez daha. Kısaca. Yumuşakça. "Bu okulda kal."

Ve sonra adam gitmişti. Titreyen ışıkların ve gümbür gümbür çalan müziğin içinde durup onun gidişini izledi.

Diğerleri Darien'le Cehennem Kapısı'nda buluştu. Dans neredeyse sona erdiğinden, Max ve Conrad Angelthene Akademisi'nin yakınında konuşlanmış, kızların herhangi bir sorunla karşılaşma ihtimaline karşı nöbet tutuyorlardı. Diğerlerine gelince, hepsi buradaydı. Arthur da.

Darien Melekleri de çağırmıştı. Conrad'ı Max'e katılması için gönderdikten sonra Dominic ve Hanli de Blue ile birlikte gelmişti. Max dışında orada olmayan tek Şeytan Tanner'dı, o da hâlâ yukarıda bir yerlerde Tanrı bilir ne yapıyordu. Herkes silahlarını hazırlarken ve filo kıyafetlerini giyerken evde bir telaş vardı. Giriş salonundaki avizenin ışığı parlak siyah malzemede ışıltı ışıltı yansıyor.

Darien, giriş salonunda toplanan herkese yüzük dağıtmayı henüz bitirmiş olan Arthur'a, "Bu arkadaşın," dedi. "O da mı eskiden Filo silahlarında çalışıyordu?"

Arthur başını salladı. "Gerçekten de öyle." Herkesin parmaklarındaki oniks bantları işaret etti, giysiler tamamen giyildiğinde dikişler neredeyse fark edilmeyecekti. "Onları kaybetmemeye çalışın. Pahalılar." Ruh Terra'nın iğrenç derecede güçlü iblisleriyle karşı karşıyayken giysilerin büyüünün sadece bir yere kadar işe yaraması çok kötü.

Darien sırtarak, "İyi ki parayı ödeyen sen değilsin," dedi. Arthur kaşlarını çatı. "Cüzdanın dipsiz değil, Darien."

"Gerçekten mi?" Darien mırıldandı. "Bilmiyordum."

Arthur kıs kıs güldü ama çok geçmeden tavrını değiştirdi, yüzündeki tüm mizah izleri kayboldu. Bir sonraki konuşmasında odadaki herkese hitap etti. "Calanthe'nin parşömenin yarısını çevirmeyi bitirdim," dedi gururla, "ve onun yanlış çevirilerini düzelttim, başka bir zaman sizi bilgilendireceğim."

"Ve?" Darien sordu. Arthur'un ortaya çıkardığı bilgi her neyse, bu gece kesinlikle ihtiyaçları olacaktı.

"Ruh'taki Perdeler, adamanttan yapılmış sütunlar tarafından geçiş kolaylığı için açık tutulabilir."

"Kararlı ne demek?" Lace sordu.

"Arthur cebine uzanarak, "Bu taşın yapıldığı şeyle aynı," dedi. Avuç içi büyüklüğünde, ay şeklinde bir taş çıkardı. Arthur'un Roark için Witchlight'ta üzerinde çalıştığı taş.

"Kaya Avımızı bitirdiniz mi?" Darien şaka yaptı. Bir adım daha yaklaşarak kayayı kesen ışıldayan deniz mavisini çizgilere baktı. Taşı ondan aldı ve ters çevirdi.

Sadece bir tarafında deniz mavisini vardı. Adamantın dokunduğu her yerde, Darien'in teni bir grup arı tarafından sokulmuş gibi karıncalandı, hatta zırhın kalın eldiveninin içinden bile.

"Peçeyi nasıl kapatacağız?" Darien sordu. "Parşömende yazıyor mu?" "Anlaşılması kolay bir dilde değil," dedi Arthur.

"Tabii ki hayır."

"Çevirilerim doğru, ancak biraz karışıklar ve itiraf etmeliyim ki onları anlamam zayıf. Ama o taştan bahsediyor." Arthur başıyla taşı gösterdi. "Erasmus Sophronia ona Aytaşı adını verdi."

Dom boğuk bir kahkaha attı. "Pek yaratıcı değil."

"Ve," diye devam etti Arthur, "Güneştaşı adında bir muadili var. Eğer çevirilerim doğruysa, Peçe'yi mühürlemek için Güneş Taşı'na ihtiyacınız olacak."

Darien'in göğsündeki umut söndü. "Bunu nerede bulabiliriz?"

"Korkarım bunu bilmiyorum. Ama o taş bana veren Roark'tı." Artık taşın Erasmus ve ruhlar âlemiyle bağlantılı olduğunu bildiklerine göre, Roark'ın Arthur'dan taş hakkında araştırma yapmasını istemesi, Darien'in Arthur'u Witchlight'ta ziyaret ettiği güne kıyasla çok daha anlamlıydı. "Senin yerinde olsaydım," dedi Arthur, "onunla konuşurdum."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye homurdandı Lace.

"Eminim Dallas yardım edebilir," dedi Darien. Ailesi ona karşı sert olabilirdi ama Taega geçen sefer ona ihtiyaç duyduklarında bunu başarmıştı. Belki yine yapardı. "Max'i arayıp onunla konuşup konuşamayacağını soracağım." Avizenin parlak ışığı altında tuttuğu Ay Taşı'nı tekrar inceledi.

İşte o zaman farkına vardı. Bu acı hissi daha önce de hissetmişti.

"Witchlight'taki o gün," diye başladı Arthur'la konuşurken. "Taşın sadece bir yüzünü gördüm." Taşı, deniz mavisi dokumanın olduğu tarafı Art'a bakacak şekilde kaldırdı. "Bunu daha önce de görmüştüm. Whitebridge'deki Crossroads'ta aynı malzemeden bıçağa benzeyen bir parça vardı."

Ivy araya girdi. "O iblisi öldürmek için kullandığını söylemiştin."

"Ivyana," dedi Darien parmaklarını şıklatarak. "Sen lanet olası bir dahisin." Taşı cebine koydu ve cam masaya doğru yürüdü. Bozuk paraların arasında anahtarlarını buldu ve onları Arthur'a fırlattı, o da şaşkın bir homurtuyla yakaladı. "Whitebridge'e gitmeni istiyorum. İncir'in altındaki bıçağı bul. Ruh Yiyen orada olmadan içeri girmen sorun olmaz." Lacey'i işaret etti. "Lacey'i de yanına al."

Sarışın silah kemerine bir silah daha yerleştirdi. "Sonra ne olacak?" diye sordu.

"Arthur'un o kılıcı daha küçük silahlara dönüştürmesini istiyorum." Böyle bir şeyi bu kadar çabuk yapabilecek biri varsa o da Arthur'du. "Kullanılabilir hançerler, bize ne verebilerseniz alacağım. Eğer Ruh Terra'dan çıkan yaratıklar karnavaldaki gibi bir şeyse, onları öldürmek için daha kolay bir yola ihtiyacımız olacak." Gaven'in aura büyüğü içeren mühimmat stoğu yok edildiğinden, iblislere karşı tek şansları o siyah adamant olabilirdi. Çenesini, Darien'in araba anahtarlarına onu ısıracaktı gibi bakan Arthur'a doğru salladı. "Çaldığın gibi sür."

Arthur ona dehşet dolu bir bakış attı. "Hayır, *Lacey* arabayı çalmış gibi kullanacak. Ben o direksiyona geçmeyeceğim." Lacey'ye doğru yürüdü ve anahtarları ona uzattı.

İkisi kapıyı arkalarından kapatarak evden çıktılar, Darien'in arabasının motoru bir dakika sonra homurdanarak çalışmaya başladı.

Darien klik sesini duyana kadar saatinin kadranını çevirdi. Bileğini ağzına doğru kaldırdı. "Loren?"

Cevap verene kadar bir dakika geçti. "Buradayım."

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," dedi. "Yatmaya hazırlanıyorum."

"Dikkatli ol, tamam mı?"

"Hayır, *sen* güvende ol," diye karşı çıktı. Darien gülümsedi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum çaylak." Telefonu kapattı ve silahlarını toplamaya geri döndü.

Cam masanın üzerindeki katlanmış bir kâğıt gözüne çarptığında neredeyse bitirmek üzereydi. Tahta kasenin altına sıkıştırılmıştı, sadece bir köşesi görünüyordu.

Onu çekip çıkardı ve açtı. Hâlâ hazırlanmakta ve konuşmakta olan diğerlerinin gürültüsünü bastırmak için üzerine karalanmış kelimeleri hızla okudu.

Cyra tarafından imzalanmış bir veda mektubuydu.

Darien onu çevirerek odadaki diğerlerine gösterdi. "Bu da nereden çıktı?"

"Loren'in ajandasındaydı," dedi Travis. "Eve geldiği gün düşürmüştü. Ona geri vermek istedim ama unuttum."

Darien mektubu geri çevirdi ve tekrar okudu. "*Ateşle beni, Anka Kuşu,*" diye yüksek sesle okudu. "Bir mektubu imzalamak için garip bir yol."

Ivy yanına gitti ve omzunun üzerinden okudu. "Bekle..."

Darien ona baktı. "Ne?"

"Dallas'ı bu kâğıdı kullanırken görmüştüm," diye mırıldandı. "Şu köşedeki küçük yıldızları görüyor musun?" Darien'e gösterdi.

Diğerleri etrafta toplandı. "Ne olmuş onlara?" Darien sordu.

"Bu büyülü kâğıt. Şu anda okullarda çok moda olan yepyeni bir şey. Bunu yasaklamak istiyorlar."

Ateşle beni, Phoenix.

Darien cebinden bir çakmak çıkardı ve ateşledi. Mektubun bir köşesini yakarken tüm gözler onun üzerindeydi.

Kâğıt hızla tutuştu, alevler üst köşelere kadar yayıldı. Darien kütüphanedeki şömineye gitti, herkes onun peşinden geliyordu, şaşkınlıkları hissediliyordu. Parke zemine çömeldi ve kâğıdı küllerin üzerine bıraktı. Küller eskiydi; şömineleri sadece serin gecelerde ve sadece Max evde yokken yakarlardı. Max ateşten nefret ederdi.

Mektup yanmadı. Kıvrılmadı ya da kararmadı bile. Bunun yerine, alevler tüm kâğıdın üzerinden geçtikten sonra ateş söndü ve artık yeni kelimeler kâğıdın yüzeyini kaplıyordu.

Darien bunları hızla okudu, gözleri kâğıtta geziniyordu. Okudukça kendini daha da hasta hissediyordu.

Birisi Cyra'yı bu mektubu yazmaya zorlamıştı. Birisi ona bunu yazdırmıştı, böylece ani yokluğu insanların dikkatini çekmeyecekti.

onu önemseyen.

Ona bu mektubu yazdıran kişi, mektubun büyüü bir kâğıda yazılacağını tahmin etmemişti.

Bu bir veda mektubu değildi. Bir yardım çağrısıydı.

Okulun üzerindeki büyüler söndü.

Büyünün aniden yok olması Loren'in asla alışamayacağı bir duyguydu. Sanki giysileriyle birlikte derisi de soyulup atılmış gibi, kendini özüne kadar soyulmuş hissetmesine neden olmuştu.

Hayatı boyunca büyü sistemlerinin, elektriğin dalgalanması gibi, ışıkların tam parlaklığa dönmeden önce saniyenin bir kısmı için karartılmasına neden olduğu birçok kez olmuştu.

Bu gece farklıydı. Tuz Evi'yle aynı kattaki ortak tuvaletlerde beklerken, saç spreyini temizlemek için aldığı duştan sonra dalgalı saçları kısmen kurumuştu ve büyülerin geri gelmediğini fark etti.

Üzerinde sadece pijamaları ve çorapsız spor ayakkabıları vardı, giysi çantasını omuzladı ve aceleyle koridora çıktı.

Okul tam bir kaosa dönüşmüştü. Öğrenciler her yerdeydi, bedenler onu itip kakıyor, dirsekler neredeyse yüzüne çarpıyordu. Farklı profesörlerin sesleri gürültünün üzerinde yükseliyor, herkesi yurtlarına değil, güvenli sığınaklara doğru yönlendiriyorlardı.

Büyüler dışarıdayken ve Kanlı Ay gökyüzünde yükselirken neler olabileceğini kimse bilemezdi. Ne zaman bir Kanlı Ay doğsa, Terra'daki her iblis hipnotize olmuş gibi, gözleri aydan daha kırmızı bir şekilde avlanmak için inlerinden dışarı çağrılırdı. Tüm yaratıkların en tehlikelisi olan İsimsizlerin bile güneş doğana kadar sınırlarının ötesine geçmelerine izin verilirdi. Sığınaklara yığılmak en güvenli seçimdi.

Ama Dallas ve Sabrine neredeydi?

Loren, sığınaklara doğru ilerleyen öğrencilerin yanından geçerken kendini akıntıya karşı yüzmeye çalışan bir balık gibi hissetti.

Onları göremedi.

Ama sonra ilerideki kalabalığın içinde tanıdık bir yüz gördü.

Babası.

"Baba?" diye seslendi. Yeterince yaklaştığında durdu, öğrenciler yanından geçmeye devam ederken yanlarından ve sırtından dirsekler aldı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Quinton senin için geliyor," diye tısladı Erasmus, gözleri dehşetten faltaşı gibi açılmıştı. "Buradan çıkmak zorundasın."

"Max ve Conrad dışarıda-"

"Onlara ulaşmalısın," diye nefes nefese kaldı. "Şimdi."

"Dallas ve Sabrina'i bulmam gerek." Onları bırakamazdı. Okuldaki büyüler devre dışı kaldığına göre, en güvenli yer Cehennem Kapısı'ydı. Mortifer gibi bir House Hob, büyü kesintisi sırasında bile büyü sistemlerini yerinde tutabilirdi. Oraya gitmeleri gerekiyordu.

"Şimdi Loren," diye homurdandı Erasmus. "Arkadaşların ön tarafta." Onu kolundan tuttu ve öğrenci kalabalığının arasından geçirerek giriş holüne inen merdivenlere doğru çekti.

Babasının konuşmasında bir gariplik vardı.

Loren, Erasmus'u merdivenlerden aşağıya kadar takip ederken kapıların yanındaki uzun pencerelerden içeriye görmeye çalıştı. Bu bölgede çok fazla öğrenci yoktu, çoğu zaten sığınaklarda bulunuyordu. "Onları göremiyorum," dedi.

"Max'le birlikteler."

"Kekelemiyorsun." Kolunu çekip kurtardı.

Erasmus yavaşça yüzünü ona döndü.

Kulaklarında bir uğultu vardı. Öfke damarlarında sıcak lav gibi akıyordu. "Ne kadar sürecek?" diye sordu.

Gergin bir kahkaha attı. "Ne ne kadar, Bayan Calla?"

İşte oradaydı.

"Ne kadar sürer

dedim?" Ona

doğru uzandı.

Kadın geri çekildi.

"Agatha'ya beni görmeye geldiğinde," dedi Loren, sesi alçak ve sabitti.

"O zaman mı başladı? Yoksa daha önce miydi?"

Erasmus'un yüzü soğuk bir maskeye dönüşmüştü. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Fotoğrafınızın çekilmesini istemediniz." Çünkü fotoğraflar-kameralar -Yalan söylemediler. Büyü onları kandıramazdı.

"Loren." Erasmus'un, yani yabancının ses tonu aciliyete doğru kaydı. Talepkar. Kaba. "Acele etmeliyiz."

"Kimsin sen?" Geri geri gitti, basamakları körlemesine tırmanırken topukları basamaklara çarptı. Yabancı ile arasında ne kadar az mesafe olduğunun ve Maximus'tan ne kadar uzakta olduğunun acı bir şekilde farkındaydı. Güvenlikten.

"Benim. Baban."

Bunlar babasının kıyafetleri, yüzü ve vücuduydu. Ama bu onun babası değildi.

Kıyafetler... Hatırladıkça zihni dönüyordu.

Evine zorla girilmişti. Her şey orada başlamıştı. Aldatma. Yalan.

"Sen benim babam değilsin."

Tam sihrini toplarken, güneş kolyesi gömleğinin altında yanarken, o okyanus gözleri omzunun üzerinden geçti.

Bir el ağzını kapattı.

O el kimyasal madde kokan bir bez parçası tutuyordu.

Anında bayıldı, büyü çekirdeğine geri çekildi, kloroform solunum yollarını doldururken kolye ucu soğudu.

-

Max telefonuna cevap vermiyordu. Conrad da öyle.

Bu, Darien'in son iki dakika içinde onları üçüncü arayışydı. Sesli mesaj açıldı-

"Kahretsin." Darien telefonu kapattı. Giriş holündeki merdivenlerin dibine doğru ilerledi, diğerleri kenara çekilerek ona yol verdi. "Atlas!" diye seslendi. Cevap vermedi. "*Tanner!*"

Uzun bir an daha geçtikten sonra Tanner botlarını gümbürdeterek merdivenlerden indi.

Darien onun konuşmasına fırsat vermeden konuştu. "Okula gitmeni istiyorum. Max'i ve kızları kontrol et-" Darien'in sesi kesildi, Tanner'ın yüzündeki ifadeye kaşları çatıldı. "Sorun nedir?"

Tanner gözlüklerini kafasına geçirdi. "Kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum ama sana söylemek zorundayım. Birkaç gündür Nolan'ı araştırıyordum-"

"Onunla ilgili belgeler bulduğunuzu söylediğinizi sanıyordum."

"Darien," diye denedi Jack. "Dışarısı iyice kızarmaya başladı." Darien susturucu bir el kaldırdı.

Tanner ağzından kaçırıldı, "Finn seni yönlendiriyor."

Darien'in düşünceleri dağıldı. Diğerleri onun arkasında mırıldandı.

"Dedektif Nolan diye biri yok," diye devam etti Tanner. "Tersine görsel arama yaptım, MPU rastgele bir adamın fotoğrafını kullanıyordu. Elli yıl önce ölmüş birinin. Okuldaki Blood Stave saldırısı, tüm o çocukları öldüren saldırı, o çocuklardan biri Finn'in oğluydu. Bilmiyorduk, hiçbirimiz bilmiyorduk, duymamıştık çünkü oğlunun soyadı farklıydı. Finn, çocuğunun ölümünün intikamını almak için Gaven'ı alaşağı etmenize yardım etmenizi istemiş olmalı." Gaven'ın güç ve para kazanmak için Darien'i manipüle etmesi Finn'in davasına yardımcı olmuştu; Gaven'ın evine, ailesine ve hayatına yönelik tehditleri onu Finn'e yardım etmeyi kabul etmeye itmişti. Tanner'ın nefes alış veriş soluk soluğa oldu. "Özür dilerim Darien. Benim hatamdı. Yeterince yakından bakmadım. Dikkatim dağılmıştı. Yapmalıydım-"

Darien telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. Bir kadın telefonu açmadan önce hat üç kez çaldı.

"Angelthene'in Sihirli Koruma Birimi'ni aradığınız için teşekkür ederiz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Beni Baş Dedektifinize bağlayın," dedi Darien. "Bir dakika lütfen."

Bir duraklama oldu ve sonra hoparlörden tanıdık boğuk bir ses geldi. Sesi gergindi, sanki şu anda vakit ayırabileceği son şey bir telefon görüşmesiymiş gibiydi. "Solace-"

Darien telefonu kapattı. Öfke damarlarına dolduğunda oda dönmeye başladı. "Özür dilerim," diye mırıldandı Tanner.

Sıkı tuttuğu telefonu titremeye başladı. Aramayı cevaplarken vücudunun tepki verdiğini bile hissetmedi. "Cassel."

Max'in sesi hoparlörden yankılandı. "Loren gitti, dostum! Bana ne çarptı bilmiyorum ama kığımın üstüne düştüm, ne tarafından bilmiyorum, hareket edemedim. Conrad da öyle. Kahretsin, dostum, onu imperator aldı-"

Darien sanki biri kafasını suyun altına sokmuş gibi hissetti. Etrafı kan gölüne dönmüş, panik onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu.

Loren'in başına kötü bir şey gelseydi, kendini asla affetmezdi.

Bir hata yapmıştı. Lanet olası bir hata daha. Onu sadece Conrad ve Max'le bırakmamalıydı, kendisi de onunla kalmalıydı-

"Max." Darien bir şekilde sesini sabit tutmayı başardı. Arka plandan bir kadın sesi yükseldi.

Darien, "Dallas mı o?" dedi.

"Evet," diye homurdandı Max. "Sab Logan'ı bulmaya gitti."

"Dallas'la birlikte gidip Erasmus ve Cyra'yı bulmanı istiyorum. Onları bana getir, ona soracak sorularım var-"

"Cyra'nın şehri terk ettiğini sanıyordum."

Darien mektubun ortaya çıkardıklarını hızlıca ona anlattı. Sonra da sözlerini şöyle tamamladı: "Bahse girerim Erasmus'ta Kuyu'yu ele geçirmek için ihtiyaç duydukları şey artık yoktur ve işe yaramadığını anladıklarında konuşmaması için onu rehin tutmuşlardır. Cyra mektupta Lucent Enterprises'da tutulduklarını yazmış."

"Peki ya sen?" Max hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Diğerleriyle birlikte Peçe'yi kapatmaya gidiyorum. Ama önce Loren'i almam gerek." İmparator onu Ruh'a götürüyordu, öyle olduğunu biliyordu. Bu da tünellere girmesi ve Yaşam Saatlerini bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Lanet olsun. Onu asla terk etmemeliydi. "Seni arayacağım," dedi Max.

Darien telefonu kapattı. Diğerleri tüm konuşmayı duymuştu.

Travis dedi ki, "Onu öldürmek zorunda kalacağız. Değil mi?" İmparator. Onun planlarını durdurmak için geçidi kapatmaktan kaçınabilirlerdi ama şimdi Loren'in hayatı bu şekilde doğrudan tehlikedeyken...

"Gereken buysa," dedi Darien. Dengeli bir nefes alarak, "Onu tekrar güvende yapacağım," dedi. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kusacağını sandı. "Bu yapacağım son şey olsa bile."

Buzdolabına doğru yürüdü, Hob'u her zamanki yerinden, birçok mısır gevreği kutusunun yanından onu izliyordu.

"Morty, bana bir iyilik yapmanı istiyorum," diye başladı Darien, her kelimesi gergin, her nefesi sığdı. Sakin kalması gerekiyordu ama düşünemiyormuş gibi hissediyordu. Nefes alamıyordu. Hob başını eğdi. "Ruh Terra'ya gidip Loren'i arayabilir misin? Bunu benim için yapabilir misin?"

Hob başını salladı.

"Dikkatli ol." Darien sağ elini yumruk yaptı ve Hob'a elinden gelen en iyi gülümsemeyi gösterdi. "Yumruk tokuşturmak mı?"

Mortifer küçük bir yumruk oluşturdu ve Darien'inkine vurdu. "Birazdan görüşürüz," dedi Darien.

Mortifer parlak siyah bir dumanın içinde kayboldu.

Ve sonra Darien giriş holüne geri döndü. "Dom," diye seslendi Meleğe başıyla selam vererek. "Gidip Max'le buluşabilir misin?" O iblisler kapıdan çıkarken ve güç dalgaları her patladıklarında onları işe yaramaz hale getirirken, kimseyi yetersiz bırakmayacaktı.

"Elbette."

Mavi bir adım öne çıktı. "Ben giderim," dedi Dominic'in koluna tutunarak. "Onunla gideceğim."

Dominic gökyüzüne fırlarken Mavi'yi taşıyarak oradan ayrıldılar.

Darien insanlarla dolu giriş holüyle yüzleşti. Ivy, Jack, Tanner, Travis, Hanli, hepsi tepeden tırnağa silahlıydı. "Hazır mısınız?"

Başlar sallandı, onaylama mırıltıları odada dalgalandı.

Darien son silahını da kemerine yerleştirdi. Telefonu gelen bir aramayla uğulduyordu ama ekranda görünen ismi görünce -FINN SOLACE-görmezden geldi.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Darien.

Telefon tekrar çaldı ve hâlâ cevap vermediğinde mesajlar gelmeye başladı, ayrı ayrı vızıltılar birbirini o kadar hızlı takip ediyordu ki neredeyse tek bir uzun titreşim gibi ydiler.

Darien yemin etti. Ekran kilidini açtı ve mesajları kontrol etti, Loren'in onunla iletişime geçmeye çalışmadığından ya da onunla ilgili herhangi bir haber olmadığından emin olmak için-

Finn'in mesajında "*ŞİMDİ TELEFONUNUZU AÇIN*" yazıyordu.

Bir telefon daha geldi.

Darien ön kapıyı açıp gecenin serinliğine doğru yürüdü, diğerleri de onu takip ediyordu. Kaybedecek zamanı yoktu.

Başparmağını ekranda kaydırıp aramayı cevaplarken hızını kesmedi. "Finn-"

"Sıçıp batırdım."

"Evet, çok sıçtın batırdın, neden biliyor musun? Çünkü *sen* yeni Baş Dedektifsin, seni yalancı pislik."

"Bunu başka zaman konuşabiliriz, ama benim-"

"Seninle işim bitti-"

Finn'in sonraki sözleri kulağına bıçak gibi saplanan hızlı haykırışlardı.

"Darien, GAVEN PEŞİNDEN GELİYOR!"

Arkasından Ivy, "Darien," diye fısıldadı, aynı anda Travis de sesi kısık bir şekilde, "Kahretsin," dedi.

Darien başını kaldırıp avlunun öbür tarafına, ferforje kapının diğer tarafında duran siluet halindeki figürlere **b a k t ı** .

Lanet olası Gaven Payne ve adamları.

"Beni aptal yerine koyduğunu duydum." Gaven sessizce konuşsa da sözleri netti, her biri Cehennem Kapısı'nın ön merdivenlerinde duran ve mülkün önündeki tehdide bakan cehennem zebanilerinin keskin kulakları tarafından algılanıyordu.

Herkes dışarıdaydı. Darien'in buraya gelip Gaven'i kapının diğer tarafında bulduğu anda kaçıp gittiğini gördüğü Ivy hariç herkes.

"Sen neden bahsediyorsun?" Darien söyledi.

"Adamlarımı ve beni parmaklıklar ardına koymaya çalışıyorsunuz."

Darien grubun en önünde duruyordu. Geçen zaman çok hızlıydı, ay artık dev bir kırmızı küre olarak şehrin üzerinde yükseliyor, ışıltısı görüş alanındaki her şeyi kan kırmızısına boyuyordu.

Darien, "İmperator'la birlikte çalışıyordun," dedi. "Öyle değil mi?" Gaven, iblisleri öldürmek ve Peçe'yi açmak için gereken aura büyüsünü Quinton Lucent'a sağlıyordu. Aura büyüsünü doğrudan hortumlayan kişi o olmayabilirdi ama hortumlama işinde parmağı vardı.

"Bunu anlaman ancak bu kadar uzun sürdü," dedi Gaven. Yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Seninle çalışmak bir zevkti, Darien. Ve bilirsin, seni meşgul etmek."

"Ne istiyorsun, Gaven?" Darien, Loren Spirit Terra'ya sürüklenirken zaman kaybetmekten yorulmuştu. Bu adamları atlatmak zorundaydı, ona ulaşmak zorundaydı-

Gaven soğuk bir gülümseme verdi. "Kanadığını görmeye geldim."

Görü'nün obsidyeni Gaven'ın gözlerini sardı. Büyüsünün toparlanması hızlı oldu ve-

Ve görünür.

Gaven kollarını iki yana açıp parmaklarını genişçe açarak burun deliklerini genişletirken, ince havadan koyu menekşe rengi bulutlar oluştu. Altın cıvatalar

ve sihir duvarının içinde leylak rengi bir şimşek çaktı.

Aether.

Darien daha fazla bekleyemezdi.

Kendi büyüünü karanlık bir dalga halinde avluya fırtına gibi savurdu ve önüne çıkan her şeyi yuttu. Mülkü koruyan büyüler, gücün ona ait olduğunu bildiklerinden teslim oldular.

Darien'in gücü Gaven ve adamlarını vurduğunda dünya sessizliğe gömüldü.

Büyüsü Gaven'ın Aether fırtınasıyla birleşince Darien irkildi, botları biraz geriye kaydı. Burun delikleri alevlendi, elleri iki yanında seğirdi, Darien büyüünü dışarı itti-

Cehennem Kapısı'nın camlarını sarsan gırtlaktan gelen bir kükremeye Darien'in büyüü patladı.

Cesetler ve araçlar uçtu. Bu araçlar komşuların evlerini kaplayan görünmez büyülerle birleştikçe metal ve camlar çatırdadı. Sihir püskürdü, elektrik hatları yukarı ve dışarı fırladı. Mum dumanının kokusu havayı yaktı.

Ve sonra Ivy, Lace'in arabasını garajdan çıkarıyordu, kapı onun için zar zor zamanında açıldı. Ön merdivenlerin yanında gıcırdayarak durdu.

Darien bindi, diğerleri de onu takip etti.

"Dayan," diye homurdandı Ivy. Gaza bastı, kapılara doğru hızla ilerlerken çakıllar uçuşuyordu.

Büyüler onun yaklaşmasıyla yumuşadı, kapılar tam zamanında açıldı.

Direksiyonu sola kırdı, tahrip olmuş arabaların yanından hızla geçerken lastikler gıcırdaydı ve Gaven'in ölü adamlarından birkaçının üzerinden geçti.

Darien yan aynadan evin gözden kayboluşunu ve kapıların tekrar kapanışını izledi.

Gaven'ın sendeleyerek ayağa kalkışını, birkaç adamının da aynı şeyi yapışını, ellerini kanlı alınlarına ve kırık burunlarına bastırışını izledi.

Darien bunun o pisliği son görüşü olmayacağını biliyordu ama bu gece endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

BÖLÜM V

ATEŞ YAĞMURU

Loren uyandığında gri bir gökyüzünde leylak rengi bulutlar ve menekşe rengi bulutlardan oluşan bir suluboya manzarasıyla karşılaştı. Altındaki toprak gümbürdüyor ve soğuktu; kükürt ve ceset çiçekleri kokan bir esinti yüzünü yalayıp geçerek saçlarını savuruyordu.

Bir kez daha göz kırptı ve yanında çömelmiş duran figürü fark etti. Bir erkekti, yüzü bulanıktı. Üzerinde babasının okulda giydiği kıyafetler vardı.

Babası değil.

Johnathon Kyle'dı.

Hiç aynı odada bulunmamışlardı. O gün Loren tünellere girdiğinde babasını Spirit'in kapısında dururken bulmuştu...

Johnathon Kyle o gün orada değildi.

Loren sarsıldı ve doğrulmaya çalıştı ama elleri ve ayakları iple bağlıydı. Beyaz bir zıbın giymişti; kalın kumaş, kıvrılarak kurtulmaya çalıştıkça inliyordu.

Johnathon ona soğuk bir gülümseme verdi. "Mücadele etmenin faydası yok," dedi. "Yakında bitecek."

"Babama ne yaptınız?" Loren hırlayarak bağları çekiştirdi. "Cyra'ya mı? *Neredeler?*"

"Anladın, değil mi? Sadece yeterince uzun sürdü."

"Neredeler?" diye tekrarladı.

"Güvendeler. Şimdilik." Adamın gözlerindeki hınzır parıltı kızın etrafına bakmasına neden oldu, ancak yalnız olmadıklarını fark etti.

İmperator ve adamları etraflarını sarmış, silahları hazır, izliyor ve bekliyordı. Ne için, emin değildi. Klay de buradaydı ama ona bakmıyordu. Gözleri kısıktı ama korktuğunu hissediyordu. Yine nedeninden emin değildi ama bu durum kendi kanını dondurmuştu.

Ve sonra etrafına bakarken kanındaki soğukluk katı buza dönüştü.

Onu Ruh Terra'nın derinliklerine götürmüşlerdi. Bu topraklarda en son yürüdüğü zamanki kadar derine. Grubun konuşlandığı yerden birkaç metre ötede bir perde vardı - Shucca'nın içinden geçtiği perdenin aynısı.

Devasa siyah duvar bir ruhlar nehri gibiydi. İçi boşalmış gözleri ve açık ağızlarıyla kafatasına benzeyen yüzler karanlıkta yüzüyor, yeşil şimşek parıltıları unutulmaz yüz hatlarını aydınlatana kadar zar zor görülebiliyordu. Orada hiç ışık yoktu. Sadece kötülük vardı.

Ölüm.

Loren safra yuttu. "Ne istiyorsun?"

"Bu peçeyi indirmeni istiyorum Calla," dedi imparator, yaklaşarak. "Onu indirirsen seni ya da arkadaşlarını öldürmeyiz."

Loren bağlı elleriyle kalın gölge duvarının ötesindeki diyardı işaret ederek, "Burası Boşluk," dedi. "Burası Boşluk ve eğer onu açarsam-" Bariyerin diğer tarafında bir hareket gördüğünde sesi boğazında düğümlendi.

Bir şey sınırdaki sinsi dolaşıyordu. Onları hissediyordu. Saldırmak için fırsat kolluyordu.

Daha fazla Shucca. Ya da belki daha kötü bir şey.

"Yap şunu Loren," dedi Johnathon. "İndir onu ve Şeytanların kurtulsun. Sana söz veriyoruz."

Loren'in ağzı kurumuştu, kalbi acı dolu atışlarla çarpıyordu. Bu kıyafeti çıkarabilseydi, sihrini kullanabilseydi-

"Aklından bile geçirme," dedi İmperator, soğuk bakışları soluna doğru ilerleyen sağ eline yöneldi - çıkarmak için sadece saat yönünde çevirmesi gereken yüzüğe doğru. İmperator dahili şok tabancasının tetiğini kaldırdı. "Bir sonraki hamleniz akıllıca olsun Bayan Calla." İhtiyacı olan şey tehditti, çünkü İmperator az önce tetiğin kendi üzerinde olduğunu ona göstermişti.

"Beni serbest bırakın," dedi bağılı ellerini göstererek. "Beni serbest bırakırsanız ne isterseniz yaparım." Yutkunarak ekledi: "Arkadaşlarımı bağışladığınız sürece."

Johnathon cebinden bir bıçak çıkardı, çevirerek açtı ve kadının bileklerindeki ipi kesti. Ayak bileklerini.

İpi tekmeleyip ellerini serbest bırakan Loren ayağa kalktı ve sütuna doğru adım attı. Başına hücum eden kan başını döndürüyordu. Ön kolunda dövmenin parladığını gösteren sıcak bir nokta vardı. Hissettiği kadarıyla maviydi. Mavi, kırmızıdan daha iyiydi.

Sütuna yaklaştıkça kendini daha da korkunç hissetti, sanki her şey ölümden yapılmış gibiydi. Kalp atışları yavaşlamaya başladı ve vücudu sanki tüm yaşamı emiliyormuş gibi boş hissediyordu.

Singer'la Ruh Bağı'nın aşağısında konuştuğunda, yüzünü boş tuttu, gözleri ifadesizdi. *Seni bilmiyorlar dostum*, dedi.

En azından öyle olmamasını umuyordu. Olmamaları için tüm gücüyle dua etti. Ama imparator uzun zamandır onu izliyordu ve onu izlemediği zamanlarda da Johnathon'a babası kılığında onu izletiyordu. Ne öğrenmeyi başardıklarını kim bilebilirdi? Ne de olsa Erasmus'un hâlâ hayatta olduğunu muhtemelen bu şekilde öğrenmişlerdi. Onu izlemek onlara pek çok cevap vermişti.

Ama bunu düşünmeyi reddetti, elinde kalan tek umut kıvılcımına sıkıca tutunarak Singer'a şöyle dedi: "*Bu Peçe'yi indirdiğimde kaçmamız gerek, ama o tetiği imperatörden almana ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin, dostum?*"

Kalbine inen hayali bir pençe, ihtiyacı olan tek cevaptı.

Loren gözlerini kapadı ve kendini odaklanmaya zorladı. Kanalından gelen en ince parıltıyı hissettiği anda parmaklarını araladı ve elini sütuna vurdu.

Dakikalar geçti. Etrafında, imparatorun adamları mırıldanmaya, birbirlerine sorular sormaya, anlamamaya başladılar.

O da anlamamıştı ama odaklandı, seslerini duymazdan geldi, alnında boncuk boncuk ter vardı.

Büyü içinden taş aaktı ve onu aydınlattı. Loştu ve perde dalgalanıp incelmeye başlasa da, tıpkı geçen seferki gibi tamamen inmedi. Bir şeyler eksikti ama-

Diğer taraftaki yaratıklar... Onları şimdi görebiliyordu. Yüzlercesi vardı. Belki de binlercesi. Ve diyar - Boşluk... elle tutulur gibi görünen, kıvranan bir karanlıkla doluydu, siyahlık tamamen kör ediciydi, görülecek en ufak bir ışık belirtisi yoktu.

"Çalışmıyor," dedi Johnathon. "Eksik olan ne?"

Yaratıklar zayıflamış bariyerin yanında volta atıyor, gücünü test ediyordu. Mezardan sürünerek çıkmış, kısmen çürümüş köpeklerle ve kurtlara benzeyen yaratıkların gözleri parlıyor, ağızları köpürüyordu. Yarasa benzeri yaratıklar karanlık gökyüzüne üşüşmüş, zarımsı kanatlarının pompalanmasıyla oluşan yeşil ateş izleriyle gökyüzünü aydınlatıyordu. Bazıları iki, bazıları dört ayak üzerinde duran boynuzlu canavarlar vardı.

Tüm gözler dutun koyu kırmızısındaydı. Eğer bu şeyler duvarı aşarsa, avlanmak için doğruca kendi dünyalarına gideceklerdi. Beslenmek için.

Loren elini sütundan henüz çekmişti ki ilk yaratık
-Ağzından yeşil ateşler fışkıran bir tazı atladı.

Beyaz büyü içeren mermiler havayı yaktı.

O şey bir alev patlamasıyla yere düştü ve çenesinin son bir tıkırtısıyla öldü. Ama bir an sonra, yarım düzine daha perdenin arkasından geliyordu,

İçlerinden en güçlüsü, gruplarını koruyan son büyüyü de aşmayı başardı.

İmparatorun adamları meşgulken Loren harekete geçti.

Şimdi! diye bağırdı Singer'a. Ve her iki kolunu da dışarı doğru iterek ve bir gökkuşağı büyüğü patlamasıyla herkesi oldukları yerde dondurdu; buna Peçe'den içeri dalan yaratıklar da dâhildi.

Singer bir havlamayla gölgesinden fırladı. Her zamanki siyah hali yerine beyazdı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama beyazdı. O anda donup kalmış olan imperatora doğru fırladı ve keskin dişleriyle tetiği elinden çekip aldı.

Sonra Singer onun yanındaydı ve koşuyorlardı.

Loren bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Zamanında buradan yeterince uzaklaşamazsa, endişelenmesi gereken sadece imparator ve adamları değil, aynı zamanda iblisler de olacaktı.

Singer onun yanındayken, takım elbisesinin tetiği ağızındayken, Loren'in bu korkunç yerle ilgili sınırlı hafızasına güvenerek geri dönüş yolunu bulmak için koştu. Boynundaki saatin her darbesi ona zamanının azaldığını, hayatının tükenmekte olduğunu söylüyordu.

Kaç dakika kaldığını görmek için bakmadı.

Darien ve diğerkleri Angelthene Bulvarı'nın altına ulaştıklarında güç alanı çökmüş, cristala kulesinde sonsuza dek titreşen anima mundi büyüsü iz bırakmadan yok olmuştu. Ruh Terra'dan gelen parazit -ya da belki o âlemde uyuyan Kuyu- büyünün kesilmesine neden olmuştu.

Son birkaç haftanın anıları Darien'in zihninde birbiri ardına sıralandı.

Kalendae'den beri düzgün çalışmayan kavşak. Şehir merkezindeki saatler, pilleri değiştirildikten sonra bile rastgele çalışmayı durdurdu.

Kuyu patlamadan kısa bir süre önce bu tünellerde son kez yürüdüğü zamanı hatırladı. Ivador Langdon'ın kulaklıkla konuştuğunu nasıl duyabildiğini ve o zamanki tüm kaos sırasında bile bunun nasıl mümkün olduğunu merak etmişti. Sanki Kuyu bir şekilde gerçekliği bükmişti; manipüle etmeye hakkı olmadığı şeyleri manipüle etmişti.

Güç alanının yokluğuyla birlikte tüm şehir sessiz ve hareketsiz kaldı, sanki Angelthene'in atan şehir kalbi sökülüp uzaklara fırlatılmış gibiydi. Kanlı Ay şehrin üzerinde yükseliyordu; bir saat içinde sadece Angelthene'de değil, onu çevreleyen topraklarda da her türden iblis uyanacak, beslenmek için kırmızı ışık tarafından inlerinden çıkarılacaktı.

Ve doğruca buraya geliyorlardı. Doğruca şehre, vatandaşları Kanlı Ay sırasında ilk kez büyü tarafından korunmasız bırakılan şehre... hiç.

Tanner güç alanını geri getiremedi. Angelthene'in nemli yeraltında gezinirlerken tabletinde bir şeyler yazıyordu ama yüzündeki ifade ve nefesinin altında mırıldanma şekli Darien'e her zamanki numaralarının başarısız olduğunu söylüyordu.

Bu Kalendae'den farklı bir şeydi. Daha kötü bir şey.

Darien ve diğerleri imparatorun adamlarının bedenlerine kurşun yağdırdıkça tüneller ışık parıltılarıyla aydınlanıyor, kurşunlar tünelleri çatırdatıyordu. Silahları verimlilik ve sessizlik için üretilmişti ama burada ses taşınyordu ve yaptıkları her atışın geçit ağında gizlenen diğer adamları uyaracağını biliyordu. Çimento duvarlara ve zemine kan sıçradı. Cesetler su kanallarına yuvarlanıyor ve akıntıyı kırmızıya çeviriyordu. Suyun içinde buz parçaları yüzyordu ve tavandan damlayan damlaların bazıları katılaşıarak buz sarkıtlarına dönüşmüştü, sivrilen uçları ışıktta acımasızca göz kırpyordu.

Birçoğu Darien ve diğerleri tarafından öldürölmemiş olan cesetler yere saçılmıştı. İmparator için çalışan ve çoktan geçmeyi başarmış iblisler tarafından katledilmiş adamlar.

Şelalelerin hemen ötesindeki dönemeci döndüklerinde, Darien'in zihni şoktan boşaldı ve uzak duvar boyunca yıldızlı bir kumaş gibi uzanan Peçe'yi görünce ağzı kurudu.

Bu şey canlı görünüyordu. Hayalet bir rüzgârla dalgalanıyor, ruhlar âleminin derinliklerinden gök gürlüyordu.

Bölgeyi koruyan adamlar bir bağırışla onları fark etti ve silahlarını kaldırdı.

Diğerleri Peçe'yi koruyan adamları indirirken, Darien sol duvara yaslanmış masalara doğru aceleyle ilerledi, her hareketi Travis ve Jack tarafından izleniyordu.

Darien evrak çantalarını, sandıkları ve kutuları açarak Ruh'un içinde hareket etmesini sağlayacak yaşam serumunu içeren şırıngaları aradı. Ona ihtiyacı vardı, yoksa Ruh'a girip Loren'i bulamayacaktı. Loren, orada sıkışıp kalmıştı, *tek başına*-

Darien'in göğsü gerildi, kanı korkudan gümbürdedi.

Hiçbiri burada değildi. Hiç şırınga yoktu, tek bir tane bile.

"Hayır, hayır, hayır," diye nefes aldı başını sallayarak. Buna inanmayı reddetti. *Bir tane olmalıydı, sadece bir tane.* Umutsuzca aradı, masadan bir şeyler fırlattı, aura büyüsu içeren siyah mermi sandıkları yere çarptıkça tıkırdadı. "Hayır, lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen. *Lanet olsun!*" Masadan siyah bir sandık fırlattı, duvara çarptı, içindeki kutulardan mermiler fırladı ve yere çarptı.

Ivy ve Travis arkasından geldiler, gerekli tüm atışlar yapıldığı için tüneller artık sessizdi, imparatorun adamları yerde ölü yatıyordu, çimentoya kırmızı sızıyordu.

"Darien?" Ivy usulca sordu.

"Gitmişler!" diye bağırdı, etrafında döndü, gözleri ciğerlerini dümdüz eden dehşetle parlıyordu. Burada hiç hava yoktu. "Yaşam Saatleri - hiç kalmadı!"

Ivy, ölü bedenlerin ve kan lekelerinin üzerinden yürüyerek Peçe'ye doğru ilerlerken kenara çekildi.

Loren'den hiçbir iz yoktu, diğer tarafta uçsuz bucaksız ve ıssız bir manzaradan başka bir şey yoktu, manzara yırtık bariyerin hareketinden dalgalanıyordu. Bir akvaryumun içinden bakıyormuş gibi hissediyordu, görüş dalgalı ve çarpıktı, giriş daha da genişliyordu. Parçacıklar, küçük taşlar, ışık topları ve kıvılcımlara benzeyen şeyler içeride havalanıyor, büyük bir kısmı görüşünü engelliyordu.

Darien bir elini kaldırdı... yavaşça Peçe'den içeri itti-

Zırhın eldiveni çözüldü, hemen ardından derisi de çözüldü ve yerinde kemikten başka bir şey kalmadı. Bir acı mızrağı elini yardı ve dirseğine kadar yayıldı, alarmla bağırmasına neden oldu, ses uzağa taşındı ve yardım edip edemeyeceklerini görmek için adım atan diğerlerinin küfürlerini çekti. Parmaklarının kemiklerini sıkı bir yumruk haline getirerek bir tıslamayla geri çekildi.

Çürümesi kadar hızlı bir şekilde eli normale döndü, zırhının eldiveni de eski haline geldi. Diğerleri sorularla mırıldandı.

Tüm şehir gümbürdedi, yer ayaklarının altında sarsıldı.

Darien Görü'süyle yukarı baktı ve yolun içinden, kanatlı varlıkların ellerinde silahlarla yıldızsız bir tuvalin üzerinde meteorlar gibi fırladığı gökyüzüne kadar gördü.

Roark filoya liderlik ediyordu. Askerleri şehrin çevresini saran savunma mevzilerine götürüyordu.

Kendi dünyalarının iblisleri avlarına başlıyorlardı.

-

Zaman çok hızlı ilerliyordu.

Loren'in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu ve kendini daha önce hiç olmadığı kadar hızlı iterek ruhlar âleminde ilerlerken bacak kasları cehennem gibi yanıyordu.

Koşarken büyüsünü kullanmaya çalıştı, onu kendi dünyasına geri götürebilecek yüzeyleri eritmeye çalıştı ama büyüsü tükenmişti ve kanalı yalvarışlarına yanıt vermedi. Ne bir ısı titreşimi, ne de bir ışık parlaması. Hiçbir şey. Artık ona yardım edebilecek hiçbir şey yoktu, kendi ayakları ve hayatta kalma isteğinden başka hiçbir şey.

Singer onun yanında hızlı adımlarla ilerliyor, onu yavaşlamaması için teşvik ediyordu. Ne zaman tıklandığını hissetse, uzuvları yorgunluk ve gerginlikten tökezlese, havlayarak onu devam etmesi için teşvik ediyordu. Vücudu kar gibi beyazdı. En parlak yıldız gibi parlıyordu, kürkünün kenarları şiddetli bir fırtınadan sonra gökkuşağı gibi parlıyordu, aynı renk keskin dişlerinde ve tırnaklarında da parlıyordu.

Kat etmesi gereken çok fazla yol, Perde'deki yırtıkla arasında çok fazla mesafe vardı. Bu hızda ilerlemeye devam ederse, bir saniye bile yavaşlamazsa, aradan sıyrılma şansı olabilirdi. Ama bu çok zor olacaktı ve bocalayamazdı. Ne kadar küçük olursa olsun hataya yer yoktu. Ölümün yaklaştığını hissedebiliyordu, hayatının son parçasını da yutmaya, ruhunu kurutmaya hazırdı, ta ki ondan geriye bir kabuktan başka bir şey kalmayana dek. Yine de ilerlemeye devam etti, ölümden kaçtı, doğruca yaşam vaadine doğru koştu.

İki adım sonra ona yandan bir şey çarptı.

Ürkek bir çığlıkla yere düştü, birkaç kez yuvarlandı, Aether'in koyu mor tozu boğucu bir bulut halinde etrafına yayıldı.

Kız sakinleşir sakinleşmez Singer onun yanındaydı. Endişeyle onu dürttü, onu ayağa kaldırmaya çalışırken dişleri hafifçe elbisesinin kumaşına yapıştı.

Loren kendini toparladıktan ve ortalık yatıştıktan sonra başını kaldırdığında, kendisinden birkaç metre ötede duran altın gözlü bir kurt gördü. Salyası keskin dişlerinin üzerinde parlıyordu.

Singer onun önüne geçerek onu korudu. Savunma amaçlı bir çömelme pozisyonuna geçti, kurda karşı koymaya hazırlanırken göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseldi.

Ve sonra o kurt bir kadına dönüşerek hem Loren'i hem de Singer'ı ürküttü. Bir Warg. Loren'in bir an önce baktığı hayvan

Artık narin omuzlarına atılmış bir posttan başka bir şey değildi. Kadının küt kesilmiş çilek sarısı saçları vardiyadan dolayı sallanıyor ve sağ kulağının altında, eskiden bir hilalin parladığı bölgeyi ortaya çıkarıyordu. Şimdi o bölgede herhangi bir işaret yoktu ama boynunun biraz aşağısında bir saat vardı ve sayıları teninde ilerliyordu.

İki saat, yani Loren'in sahip olduğundan neredeyse bir saat daha uzun. Valary Sternberg gülümsedi. "Merhaba Loren."

-

Darien, Max'in sesinin arkasındaki tünellerde yankılandığını duydu.

Ruh'a açılan kapıya sırtını dönen Darien, geçmesine izin vermek için geri çekilen diğerlerini iterek Max'le şelalelerin yanında buluştu. Conrad, Erasmus, Cyra ve Dallas onunla birlikteydi ve gruplarının kısa bir mesafe gerisinden Lace ve Arthur da onları takip ediyordu.

Arthur üç uzun siyah adamant parçasını tutan eliyle ona el salladı, silahlar bir havluya sarılmıştı. "Zor bir iş ama elimden geleni yaptım!" diye seslendi.

Darien ona el salladı. "Onları diğerlerine ver."

Lace ve Conrad Arthur'u takip etti. Lace, Darien'in yanından geçerken ona anahtarlarını verdi.

Darien Erasmus'un yoluna çıkarak yanından geçmesini engelledi. "Bana onu nasıl mühürleyeceğimi söylemeni istiyorum. Peçe."

Erasmus hiçbir şey söylemedi.

"Eee?" Darien tersledi. Kalbi küt küt atıyordu. Loren'i düşünmeden edemiyordu; Tanrı aşkına, onun Ruh Terra'sında sıkışıp kaldığını düşündükçe zorlukla nefes alıyordu. Onun başaracağına inanmak zorundaydı. Bir çıkış yolu bulacağına inanmak zorundaydı. Ancak o güvende olduğunda Peçe'yi kapatacak ve bu karmaşayı sonsuza dek çözecekti.

Erasmus hâlâ bir şey söylemedi.

"Bir şey söyleyecek misin, söylemeyecek misin?" Darien havladı, sesi şelalenin gürültülü akıntısında bile keskin bir şekilde yankılanıyordu. "Cevapların olduğunu biliyorum, benden saklamayı bırak."

Cyra bir adım öne çıktı. "O-" Cyra aniden konuşmayı kesti.

"Neyi yapamazsın?" Darien bastırđı. "Neyi yapamam?" Erasmus'la tekrar yüzleşti, burun delikleri alevlendi. "Konuşamıyor musun? *Konuşamıyor musun?*"

Başını sallamaya başladı ama hareketin ortasında durdu, acı çekmiş görünüyordu.

Darien vücudunun üst kısmını çevirerek parmağıyla Ruh Terra'daki yarığı işaret etti. "Kızınız orada kapana kısıldı. Dışarı çıkamıyor. Dışarı çıkamıyor ve ben de ona ulaşamıyorum çünkü tüm Yaşam Saatleri gitmiş durumda." Erasmus'un gömleğinin yakasını avuçladı. "*Bu-*" Tekrar kıvranan kapı aralığını işaret etti, sonra iki parmağıyla Erasmus'un göğsüne, onu topukları üzerinde geriye sallamaya yetecek kadar sert bir darbe indirdi. "*Senin hatan. Bu senin suçun.*" Onu daha yakına çekti. Yüzüne tükürdü, "*İşe yaramaz. Kız arkadaşımın babası olman umurumda değil. İşe yaramazın tekisin!*"

Onu itti ve arabasının anahtarlarını yüzüne doğru savurdu. Erasmus anahtarları burnunu kesmeden önce güçlkle yakaladı.

Darien, "Git arabama otur ve hiçbir şeye dokunma." dedi.

Sonra da parıldayan kapının yanında onları izleyen diğerlerine döndü. "Bunu kendi başımıza çözmemiz gerekecek." Max'e baktı. "Dallas'la birlikte onun evine git. Bak bakalım diğer Ay Taşı'nı bulabilecek misin? Roark ya da Taega'ya ulaşabilecek misin bir bak."

Cyra araya girdi. "Hiçbir şey bilmiyorlar. Erasmus'un onlara vermesinin nedeni buydu. Yıllar önce. Anlamak için-" Boğazı düğümlendi.

Darien'in damarlarındaki kan kaynıyordu. "Anlamak için mi?" dedi, cümlesini tamamlarken. Soğuk, inançsız bir kahkaha attı. Erasmus'a ters bir bakış fırlattı, o da başını eğerek onu inceledi. "Saçma sapan bilmecelerinden biri daha mı?" diye homurdandı.

Max bir adım öne çıktı. "Gideceğiz. Bir yolunu buluruz, Dare. Eminim *bir şeyler* biliyorlardır."

"Arthur'u yanına al," dedi Darien. "Onu sağ salim evine götür." Erasmus'u işaret etti. "Benim arabam. *Şimdi.*"

Cyra, "Ben Max ile gideceğim" dedi.

"Ne yaptığın umurumda bile değil." Darien arkasını döndü ve Peçe'ye doğru ilerledi. Max'e seslendi, "Acele et."

Loren sendeleyerek ayağa kalktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Valary soğuk bir gülümseme takındı. "Söylentileri duyduğumdan beri gözüm üzerindeydi. Ne kadar *özel* olduğunu duyduğumdan beri. Tarihte büyüye sahip olan ilk insan." Dudakları dişlerinin üzerinden geri çekildi. "Bu gece seni buraya kadar takip etmeye karar verdim. Darien ve diğerlerini tünellere kadar yendim ve seni bulma şanslarını ellerinden aldım."

Yaşam Saatleri. Onları yok etmiş ya da saklamış olmalıydı. Bu düşünce Loren'in içini burktu ve aniden boynundaki zamanlayıcı ağrıyan bir çürük gibi hissetti, hayatının sona ermekte olduğunu ve bunu durdurmanın bir yolu olmadığını, ona yardım edecek kimsenin olmadığını hatırlattı. Ve şimdi, yoluna çıkan bu Warg ile-

Düşüncesini bitirmeyi reddetti.

Loren'in gözleri yine Valary'nin boynundaki zamanlayıcıyı buldu. Dakikalar ilerliyordu, her saniye boşa harcanamayacak kadar değerliydi. "Valary," diye ses tonunu sakın tutmaya çalıştı. Yatıştırıcı. "Senin benden daha fazla zamanın yok. Buradan çıkmamız gerek-"

"Buradan canlı çıkamayacaksın Loren." Kurt postunu keskin bir tırnağıyla dürttü. "Bunu görüyor musun? Çalmak zorundaydım. Cehennem Kapısı'ndaki küçük tartışmamızı ona anlattığın için erkek arkadaşın beni aforoz ettirdi." Kadın yana doğru bir adım attı ve Loren de Valary'nin kendi vücuduna verdiği açığı vererek onun hareketini yansıttı. "Şimdi, senin yüzünden hiçbir şeyim yok. Evim yok. İşim yok. Çevrem yok." Dişlerini gösterdi, soğuk gözleri Loren'i başından ayak parmaklarına kadar inceliyordu. "Hayatımı mahvettin, seni küçük sürtük."

Loren ses tonunu sabit tutmaya çalışarak, "İzinsiz giren sendin, Valary," dedi. "Evimizde bulunmaya hakkın yoktu." Boynundaki keskin bir sancı ona zamanının tükenmekte olduğunu söylüyordu.

Artık son saatlerini yaşıyordu.

"*Senin* evin mi?" Valary gözleri altın renginde parlayarak alay etti. "Sen Darkslayer'lar arasında yeri olmayan zavallı bir insansın." Loren'in gözleri önünde dişleri sivrildi ve uzadı, uçları diyardaki garip ışığı yakaladı. "Umarım Şeytan'ına veda etmişsindir, çünkü başka bir şansın olmayacak."

Kör edici bir ışık parlamasıyla Valary bir kurda dönüştü ve hırlayarak Loren'in üzerine atladı.

Loren eğildi ve yuvarlandı, kayalar ve başıboş dallar ona çarptı, darbeler zırh tarafından yumuşatıldı.

Valary döndü ve tekrar ona doğru hamle yaptı. Warg geri çekilmesine fırsat vermeden Loren'in koluna dişlerini geçirdi. Loren'in derisinin kanlı parçalara ayrılmasını engelleyen tek şey giysisiydi ama Valary bırakmıyor, dişlerini derinlere gömüyordu.

"Bırakın beni!" Loren bağırdı. Tekrar yere düştü, Valary'nin göğsüne bir çizme geçirdi ve onu itti. Dişler kumaşı yırttı ve Valary yuvarlandı.

Valary kendini düzelterip saldırmaya fırsat bulamadan Loren yerden kalktı ve ters yöne doğru koşarak Peçe'deki çürüğe doğru ilerledi. Loren onu buradan görebildiğine yemin ediyordu, uzakta parıldayan, yıldızların aydınlattığı kadifeden bir perde. Nefesi ciğerlerini cam kırıkları gibi parçalıyordu ama yavaşlamadı, Valary'nin nefesini tutarak ona yaklaştığını hissettiğinde bile yavaşlamadı, pençeleri Loren'in kanını korkuyla titreten bir güç ve hızla toprağı kazıyordu.

Havada Loren'i Valary'nin bir sonraki saldırısına karşı uyaran bir değişim oldu. Bunun için kendini hazırladı-

Ve tam Valary ensesine doğru hamle yaparken eğildi.

Tam da umduğu gibi, Valary hedefini ıskaladı. Yere çarpıp yuvarlandı ve aynı saniye içinde tekrar bir cehennem zebanisine dönüştü. Dönüşümü akıcı ve zarıftı ve çok geçmeden eldivenli eli kalçasına sarılı silaha uzandı. Loren'le yüzleşmek için dönüp silahın emniyetini açtığı anda gözleri hâlâ değişiminden arta kalan altın rengiyle parlıyordu. Yıldırım hızıyla nişan aldı.

Ama Loren çoktan harekete geçmişti. Bir savaş çılgınlığıyla Valary'nin üzerine atladı ve dizleriyle omuzlarını çökertti. Silahı Valary'nin elinden aldı ve onunla şakağına vurdu.

Loren, Warg'u bayıltabilecek bir darbe daha indiremeden Valary kalçalarını savurarak Loren'i savurdu.

Loren dengesini kaybetti ve bir çılgılık atarak geriye düştü.

O anda Valary üzerine atılmıştı, yumruğu dudaklarına değiyor, dizleri omuzlarını yerinde sabitliyordu. "Sen işe yaramaz, yarı-ömürlü bir korkaksın," diye tükürdü Valary. Yumruğunu tekrar savurdu ve bu kez Loren'in burnuna sapladı. "O evin benim olması gerekiyordu." Kanın tadını aldı ve

Kokusunu da. Boğazının arkasına doğru aktı ve onu tıkadı. Onu boğuyordu. "Cehennem Kapısı'nın *benim* evim olması gerekiyordu." Elbette Darien'in parasını nakde çevirmek isteyecekti. Onun mallarından. Darien'in sunduğu her şeyi istiyordu.

Çok kötü oldu.

Loren, Warg'a burnundan fıskiye gibi kan fişkırtacak kadar sert bir darbe indirdi. Kan Loren'in boynuna damladı ve derisinde parlayan rakamların üzerinden kaydı.

"Kendine gelmelisin," diye soludu Loren ve çenesine bir aparkat darbesi indirerek Warg'ın dişlerini kırdı. "Ben sana hiçbir şey yapmadım, Valary. Başa çıkamadığın şey kendi çürük egon." Kırmızı, zırhının beyaz eldivenini lekeledi ve havayı buğulandırarak çok uzaklardaki aç yaratıkların aç çığlıklarını ortaya çıkardı.

Artık yalnız değillerdi.

Kararlı bir çığlık atarak Valary'yi itti ve yere yuvarlanmasına neden oldu.

Warg'ın şaşkınlığı Loren'in elinden kaçmasına izin vermediği bir fırsattı.

Kendini yerden kaldırıp çömelerek Valary'nin üzerine çıktı ve ona tekrar tekrar vurdu, parmak eklemleri eldiven tarafından yastıklanmıştı ve eldiven olmadan yapabileceğinden daha fazla vurmasına izin veriyordu. "O müsait değil," diye tısladı Loren, ona tekrar vurarak ağzını kanattı. "Ve hiçbir zaman da o l m a y a c a k ." Valary, Loren'in vuruşuyla tekrar toprağa düştü. Her vuruşta başını bile kaldıramıyordu.

Loren'in gözüne bir şey takıldığında Valary'nin gözleri kararma tehdidiyle parlıyordu.

Aether'ı Boşluk'tan ayıran duvardan gelen, gece karanlığında bir sis kütlesi üzerlerine doğru iniyordu. Sanki tüm Ruh Terra'yı yutuyormuş gibi, ölümlü gözlerinin görebileceğinden daha uzağa uzanan, hızla düşen bir gece örtüsüydü bu. Ama onu hareketsiz bırakan, yumruğunu Valary'nin üzerinde havada donduran, ciğerlerini nefes alamaz hale getiren şey sis değildi.

Karanlığın içinde gizlenen şeyi gördü. Gözler, kafalar, dişler ve...

Ve karanlıkta gördüklerinin *insanlar* olduğuna yemin etti. Ona ve Valary'ye doğru yürüyen, yürüyüşleri akıcı ve yırtıcı olan bilinçli varlıklar. Vücutları insan olduklarını gösteriyordu ama

Loren'e öyle olmadıklarını söyleyen bir şey vardı. Onlarla ilgili bir şey ona buradan hemen uzaklaşması gerektiğini söylüyordu.

Özellikle de sisin derinliklerinden gelen bir dizi yırtıcı, feryat figan çığlık duyduğunda.

Loren Valary'yi itti ve silahı da yanına alarak koşmaya başladı. Bir yanı geri dönmesi, daha büyük bir insan olup Valary'nin ayağa kalkmasına yardım etmesi, Warg'ı o karanlıkta yaşayan her neyse, onu tüketme şansı bulmadan önce ondan uzaklaştırması için yalvarıyordu.

Ama koşmaya devam etti, denemek istese bile hiçbir şansı olmayacağını biliyordu. Yavaşlamadı, karanlığın yayıldığını hissettiğinde bile yavaşlamadı, bölgedeki her ışık parçasına yapıştı ve onu yalayıp yuttu.

Etrafı gözle görülür bir şekilde karardığında bile, sanki bir fırtına içeri giriyormuş gibi. Gök gürültüsü tepesinde gümbürdüyordu ve görüş alanındaki her bitki sestten, büyüyen ve yayılan bir hastalık gibi manzaraya sızan karanlıktan uzaklaşıyor gibiydi.

Omzunun üzerinden bakıp Valary'nin bedeninin üzerinde kıvranan karanlığı gördüğünde bile.

Ağzından ve burnundan kan damlayan, parmakları umutsuzca yeri tırmalayan, tırnakları vücudunu çekme çabası yüzünden kırılan Valary'nin kendini ondan uzaklaştırmaya çalıştığını gördüğünde bile.

Valary'nin çığlığını duyduğunda bile. Loren'in kanını donduran ve kalbini neredeyse güçten düşüren bir dehşetle delip geçen kan dondurucu bir ses.

İki saniye sonra bu çığlık sustu, Loren'in daha önce hiç görmediği bir karanlık tarafından boğuldu ve Valary'nin ardında, atacağı son çığlığın toprakta yankılanan zayıf yankısından başka bir şey bırakmadı.

Ve sonra sadece Loren kaldı. Sadece Loren, Singer ve çıkış yolu için deli gibi koşarken kendi hırıltılı nefesleri.

-

"Bu da ne böyle?" Jack mırıldandı.

Yaratıklar Perde'nin ötesinde toplanıyordu. Yüzlercesi vardı ve yaklaştıkça hepsinin gözleri yakut gibi kırmızı parlıyordu.

Aralarında insansı varlıklar, uzaklarda siyah bir sisin içinde seyahat eden gölgeli figürler vardı, silüetleri bir cehennem zebanisinin görüşüyle bile buradan zar zor görülebiliyordu.

Darien bunların ne olduğunu bilmek istemedi.

Kanını iblislerden daha çok donduran şey, onları geçme ihtimaliydi. Onu değil, Loren'i. Bu kapıya geri dönmek için yeterli zamanı varsa, zamana karşı yarıştan daha büyük bir engel olan tüm o iblisleri aşması gerekecekti.

"Ne yapacağız?" Lace fısıldadı. Adam cevap vermeyince, "Darien?" diye nazıkçe dürtükledi.

Herkes ona bakıyordu. Cevap için ona bakıyordu. Talimatlar için.

"Geçmelerine izin vermeyin," dedi. "Ne yaparsanız yapın, tek bir tanesinin bile sizi geçmesine izin vermeyin." Şeytanlarla yüzleşmek için döndü. Meleklerle. Arkadaşlarına. "Eğer geçmelerine izin verirsek, Angelthene düşecek."

Bu kez kendi silahını çekti, yaklaşan yaratıkların hepsine olmasa da çoğuna karşı bir işe yaramayacağını çok iyi biliyordu. Ama bölgedeki tüm silahları tüketecekti ta ki...

Bekle bir dakika.

Darien silahını tekrar kılıfına soktu. Etrafında döndü ve hızla mühimmat kutularının - aura büyüyle doldurulmuş mermilerin - siyah sandıklar içinde istiflendiği masalara doğru ilerledi. İçinde farklı tonlarda mermiler bulunan işaretlenmemiş kutulardan birini kaparak, imparatorun ölü adamlarından birine doğru ilerledi.

Silahı adamın sert tutuşundan çekip aldı ve yukarı kaldırdı, silahın nasıl çalıştığını olabildiğince hızlı bir şekilde kendine öğretti. Silahın tetiğinin yerini ve türünü, emniyetinin nerede olduğunu, kabzasında nasıl hissettirdiğini. Ağır bir şeydi ve fişeği bulması bir saniyesini aldı. Bulduğunda, kapağını açtı ve kapağını kapatıp boş kutuyu yere atmadan önce her renkten en az bir tane olduğundan emin olarak kaptığı kutudan aldığı mermilerle kalan yuvaları hızla doldurdu.

İşini bitirdiğinde ailesine ve arkadaşlarına yaklaşmalarını işaret etti. "Bu mermiler aura büyüü içeriyor. Burada renkler arasında geçiş yapabilirsiniz." Onlara silahın üzerindeki mandalı gösterdi; silahın ateşlenmesini sağlayan bir sürgü.

mermiler arasında geçiş yaparken, büyü cam muhafazadan görülebiliyordu. "Gördün mü? Anladın mı?"

Mırıltılar ve baş sallamalarla karşılaştı, birkaçı kararsız ve korkaktı ama bu insanları herkesten iyi tanıyordu. Bir meydan okumayla karşılaştıklarında asla geri adım atmazlardı. Roark ve Filo Angelthene'in etrafındaki mevzilerde şehri koruyor olabilirdi ama buradaki insanlar herhangi bir ordudan daha iyiydi.

Darien bir eliyle etraflarında yatan cesetlere, yere atılmış silahlara, birkaçı hâlâ ölü ellerde donmuş olanlara işaret etti. "Birini kap ve hazırlan."

Konuşmasını henüz bitirmişti ki kanını donduran bir hırıltı havayı yırttı; ses Ruhlar Bölgesi'nin içinde, bu kapıdan çok da uzak olmayan bir yerden geliyordu.

Angelthene Akademisi'ndeki gibi bir iblis daha. Tıpkı karnavalda öldürmek için mücadele ettiği gibi.

Diğerleri onun talimatlarını gecikmeden yerine getiriyor, silahlarını kapıyor ve fişekleri aura mühimmatıyla dolduruyorlardı.

Zaman tükeniyordu. Sadece onlar için değil, Darien'in o korkunç diyarda hâlâ fark edemediği Loren için de.

Kanlı Ay avlanma çağrısını yayarken ve iblisler dünyalarına açılan kapıya yaklaşırken, Darien kimin zamanının daha hızlı tükeneceğinden emin değildi.

Roark ve Taega'nın açık bıraktığı birkaç lamba dışında her yerin karanlık olduğu Parlak Çatı Katı'nda Max ve diğerleri çekmeceleri ve dolapları karıştırarak ikinci Ay Taşı'nı aradılar.

Max hızla hareket etti. Mobilyaları kaldırdı ve minderleri bir kenara fırlattı, tüm bu süre boyunca döşeme tahtalarının altında veya duvarları süsleyen birçok pahalı tablonun arkasında saklanan bir şey olup olmadığını görmek için Görü'sünü kullandı. Geldiklerinde Roark ya da Taega'nın burada olacağını ummuşlardı ama şansları yaver gitmemişti; Angelthene Hava Filosu'nun generali şu anda şehrin çevresindeki, bu geceki gibi bir gecede güç alanının çökmesi durumunda kullanılmak üzere tasarlanmış mevzilerden birinde konuşlanmıştı. Taega'ya gelince, Max onun kocasıyla birlikte olduğunu varsayıyordu.

Çok fazla zaman geçiyordu ve taşı bulamıyorlardı.

Dışarıda, oturma odasının güney duvarını boydan boya kaplayan tavandan tabana pencerelerden Max, Filo'nun son askerlerinin de görev yerlerine gitmekte olduğunu görebiliyordu. Yıldızlardan yoksun bir gökyüzünde süzülüyorlardı, beyaz kanatları parlıyordu, yanlarında çeşitli silahlar -silahlar, bıçaklar, tatar yayları- parlıyordu. Kanlı Ay yükselmişti, tüm şehri doğaüstü, karmin rengi bir ışıqla yıkayan tam bir küreydi.

Dallas ona doğru koştu, spor ayakkabıları yere vuruyor, kanatları hışırdıyordu. "Kasayı kontrol ettim," diye nefes nefese bağırdı. "İçinde hiçbir şey yok, bulamıyorum!"

Dominic, Blue ve Cyra da onlara katıldı; üçü de Max ve Dallas kadar yenilmiş görünüyordu.

"Şansımız yok," dedi Dominic. "Sence Roark'ın üzerinde mi?"

Kimse cevap veremeden bir ses odayı böldü. "Şehir saldırı altındayken evimde buluşmayı alışkanlık haline getirdiğimizin farkında değildim."

Max döndüğünde Taega'nın açık kapı aralığında durduğunu gördü, kollarını kavuşturmuş, kanatları sinirden hışırdıyordu.

Dallas temkinli bir adım attı. "Anne, *lütfen*. Diğer Ay Taşı'nın sende ve babamda olduğunu biliyoruz. Ona ihtiyacımız var. Lütfen."

Taega çapraz kollarını sıktı, inanmayan bakışları grupta gezindi. Dikkati Mavi'de, ardından da Cyra'da kaldı ve bir süre daha ona baktı, gözleri gerildi. Sonra da "Açıkla" dedi.

Cevap veren Max oldu. "Peçe hasar gördü. İmperator ruhlar âlemine bir kapı açmayı başardı ve onu tekrar mühürleyebilmek için taşlara ihtiyacımız var. Kanlı Ay sadece bizim dünyamızdaki yaratıklara değil, Ruhlar Âlemi'ndekilere de sesleniyor. Geçmeye çalışıyorlar ve eğer onları zamanında durduramazsak-"

"Güç alanı bu yüzden mi devre dışı?" Taega sordu.

"Evet." Acele etmezlerse şehirdeki tüm elektrikler kesilecek, Angelthene'in tüm sokakları ve binaları büyü korumasından mahrum kalacaktı ki şu anda vatandaşları güvende tutan tek şey buydu, daha önce yaşanan elektrik kesintisi sadece Angelthene Akademisi'ni etkilemişti, muhtemelen imparator sayesinde. Bu sadece binaların korumasını ortadan kaldırmakla kalmayacak, aynı zamanda tüm arabaların da çalışmasını durduracaktı. Kimse bu şehri terk edemeyecekti. Kimse yardım çağıramaz. Şanslılarsa telsizler çalışabilirdi ama şehirdeki tüm cep telefonları kullanılamaz hale gelirdi.

Taega bir dakika boyunca onları inceledi. Oda çılgınca kalp atışlarıyla doluydu, Taega'nınki de bunların arasındaydı. Gözleri Max'in arkasındaki pencerelere kaydı. Ne gördüğünden emin değildi, nasıl bir sonuca vardığından da emin değildi ama o sırada yürüyordu, sağındaki koridorun sonundaki ana yatak odasına doğru gidiyordu.

Bir dakika sonra avucunda Ay Taşı ile ortaya çıktı. Kim bilir hangi cehennemde saklanıyordu, ama bulunmasını engellemek için gerçekten iyi bir iş çıkarmışlardı.

Taega, elini uzatan Max'in yanına gitti. Ay Taşı'nı avucuna yerleştirdi ve parmaklarını yumruk haline getirdi. "Mühürle şu lanet olası Peçe'yi," dedi Taega, sesi alçak, gözleri Max'in gözlerinin içine bakıyordu. "Eğer başarısız olursan, dünyamızın hiçbir şansı kalmayacak."

Max hem Roark'tan hem de Taega'dan eşit derecede nefret ediyordu ama en çok ihtiyaç duydukları anda bile üstesinden gelebiliyorlardı.

Taega kızıyla yüzleşti. Dallas annesinin ani denetimi altında kaskatı kesildi, çenesini kaldırırken hafifçe titredi.

"Babana ulaşmam gerek," dedi Taega. "Güvende kal. Aileni gururlandır." Başka bir şey söylemeden Dallas'ın yanından geçti ve ona dokunmak istercesine yanağına doğru uzandı.

O yapmadı.

-

Spirit Terra'dan çıkış yolu yakındı ama hâlâ çok uzaktı.

Loren o kadar uzun süredir koşuyordu ki bacakları jöle gibi sallanıyordu ve o kadar çok nefes nefese kalmıştı ki ciğerleri gerilmiş ve alev alev yanıyor gibiydi. Yine de yoluna devam etti, rüzgârın hızından dolayı gözleri sulanmıştı.

Yaklaşık bir düzine metre ileride, ufacık siyah bir şekil aniden belirdi. Onu tanıması biraz zaman aldı, o kadar küçüktü ki ateşten başının tepesi baldırının yarısına ancak ulaşüyordu. Kırmızı gözleri onu endişeyle izliyordu ve perdeli elleri onu yönlendirmeye çalışırken havada çılgınca sallanıyordu.

"Mortifer." Hob'un adı dudaklarından titrek bir nefesle çıktı.

Onu yakındaki büyük, budaklı bir ağaca doğru eliyle işaret etti; ağacın gövdesindeki dev bir ağız yere doğru iniyordu. Loren, Mortifer'i ağaca kadar takip ederken hiç yavaşlamadı. Ağız, keskin dişlere benzeyen sivri tahta parçalarıyla kaplıydı. İçinde, dünyaları ayıran perdenin bir parçasının yattığını gösteren girdaplı, kadifemsi bir siyah vardı.

Loren hiç vakit kaybetmeden ağacın ağzına tırmandı ve aradaki perdenin içine girdi. Küçük gökkuşağı parıltıları siyahın içinde parlak bir şekilde etrafında süzülüyordu. Kanı titriyor, beyni kafatasının içinde takırdıyor ve bu hissiyata alışmaya çalışıyordu; kaydıkça uzuvları ağırlıksızlaşıyor, aşağı, aşağı, erimiş tereyağı gibi Uçurum'un içinden kayıyordu.

Alışması çabuk oldu ve etrafı katılaşıp kendini o karanlık bariyerin içinde bulduğunda, karanlık etrafında dönerken, o küçük yıldızlar ve galaksiler statik elektrik gibi tenine çekilirken görüşünün geri gelmesi memnuniyetle karşılandı.

Mortifer bir an sonra ortaya çıktı ve kadın da onu Peçe'nin içinden takip ederek, koşar adımlarla onun hızına ayak uydurdu. Kalbi göğsünde çarpıyordu ve işaretlenen her saniyenin geçtiğinin acı verici bir şekilde farkındaydı

kalp atışları tarafından. Bunu görmezden gelmeye çalıştı ama sanki kalan zamanını geri sayan bir davul sesi gibiydi ve fazla zamanı da yoktu. Yine de devam etti, vücudundaki her kas meydan okurcasına çılgılık atarak kendini zorladı, daha hızlı, daha hızlı, Mortifer'ın onu boynundaki saatten kurtaracak bir kestirme yolu olduğunu umarak.

Yaşam Saati komik bir şeydi. Dövmesini de her zaman aynı şekilde düşünmüştü, eninde sonunda onu daha iyi hale getirecek bir sağlık sorunu. Vücudunda parlayan tek bir sembole geri dönmek için neler vermezdi.

Mortifer Ruh'un başka bir girişine giden yolu gösterdiğinde sanki sonsuzluk geçmişti. Bu kestirme bir yoldu ve onu Perde'deki yırtıktan çok da uzak olmayan bir yere getiriyordu.

Ama hâlâ Ruh'un içindeydi ve kendi dünyasına giremiyordu.

Uzakta, Angelthene'in altındaki parıldayan duvardaki zayıf bölgeyi görebiliyordu.

Tek soru, oraya varmak için ne kadar zamanı kaldığıydı ama saate bakıp kontrol etmek istemiyordu.

Böylece tekrar koşmaya başladı.

Mortifer ona ve Singer'a ayak uydurdu, ikisi de şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyordu. İblisler etrafı sarmıştı ve o koşarken dişlerini göstererek ona bakmaya başladılar ama o yavaşlamadı. Kendisine ilgi göstermemeleri için dua ederek hiçbirinin gözleriyle karşılaşmadı. Bir şey tarafından büyülenmiş gibi görünüyorlardı -Kanlı Ay tarafından, diye fark etti.

Yaşam Saatinde kalan süre azalmaya devam ederken, Ruh tarafından yutulan her saniye, ikinci bir kalp atışı gibi kolundaki deride nabız gibi atıyordu.

On saniye. Thud-thud.

Dokuz saniye. Güm güm.

Sekiz saniye. Güm güm.

Koşmaya devam etti, kendini Peçe'ye doğru itti. Gözlerini bir kez bile titreyen perdeden ve perdenin diğer tarafında bekleyen figürlerden ayırmadı. Onu bekliyorlardı.

Ailesi. Hayatına anlam katan ve ona gerçek aşkın ne olduğunu öğreten insanlar.

Mortifer onu ileri doğru itmeye devam ediyor, daha hızlı hareket etmesi için teşvik ediyordu. Zaten bacaklarının onu götürebileceği kadar hızlı gidiyordu, kasları tehdit ediyordu

vermek için. Ama yeterince hızlı değildi.

Boynundaki rakamlar bitip söndüğünde Peçe'den yaklaşık bir düzine metre uzaktaydı.

-

Darien buna dayanamadı. Loren'in değerli hayatı için Peçe'ye doğru koşmasını Peçe'nin arkasından çaresizce izlemeye dayanamadı.

Kapana kısılmanın nasıl bir his olduğunu bildiğine inanırdı ama bu, sevdiği kadının ölümüne doğru ilerleyen bir saate karşı yarışını izlemek zorunda kaldığı için kelimeye yepyeni bir anlam kazandırdı. Ve burada sıkışıp kalmıştı, ona ulaşamıyordu, bu sefil uçurumu geçip ona *yardım* edemiyordu, lanet olsun.

"Lütfen." Kelime titrek bir nefesle fısıldanmıştı. Ter şakaklarından, sırtından ve yanlarından aşağı akıyordu. Midesinde bir burkulma ve göğsünde yavaşlamayan çılginca bir atım vardı. "Lütfen, tatlım, lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen. Devam et. Devam et. *Devam et.*" Perde'den geçen iblisler aldırış etmedi, onları pençeleri yere değmeden vuran Şeytanları ve Melekleri tarafından yok edildiler. Zaten o kadar çok ceset vardı ki, alanda ayakta duracak yer kalmamıştı. Yer kanla ıslanmış, hava kanın metalik kokusuyla yoğunlaşmıştı.

Darien Loren'i izlemeye devam etti, gözlerini bir saniye bile ondan ayırmadı. Boynundaki rakamları buradan görebiliyordu. Açık ve keskin görüşü onları gözden kaçırmalarını imkânsız kılıyordu ama keşke onları göremeseydim diyordu. Görme yetisinin bu gece başardığı tek şey, ona yutmaya dayanamayacağı bir gerçeği yedirmek oldu.

Yeterli zaman yoktu. Yeterli zamanı yoktu. Yedi.

Altı.

"Hadi ama." Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı, silahı omzundaki kayıştan sarkıyordu ve Loren'den başka hiçbir şeye odaklanmamıştı. Koştı, koştı, koştı ve bacaklarını tüm gücüyle itti. Yaklaşmıştı ama hâlâ çok uzaktaydı. Botlarının Peçe'ye doğru ilerlediğini fark etti, aralarındaki mesafe neredeyse bir metre kadardı.

onu ölümden kurtardı. Eğer o ölürse, o da ölecekti. Onu öbür dünyaya kadar takip edecek ve bu dünyayı geride bırakacaktı. "*Haydi.*"

Beş...

Dört...

Üç...

İki...

"Lütfen," diye yalvardı Darien, sözcükler hıçkırıklara dönüşmüştü. Gözlerinde bir sızı vardı ve görüşü nemle doldu. "Onu benden alma, onu benden alma. Onu benden alma. *Lütfen.*"

Bir...

Zamanlayıcı durdu, Loren'in boynundaki parlayan rakamlar tenine battı, geride mavi ışıktan en ufak bir iz kalmadı.

Darien'in kafasındaki her düşünce buharlaştı ve kalbinin ikiye ayrıldığını hissetti, neredeyse onu dizlerinin üzerine iten keskin bir yarılma, beden dışı bir korku hissi başını ağırlıksız, uzuvlarını kemiksiz hale getirdi. Gözlerini kırpmadan baktı, paramparça kalbinin parçaları göğsünde hızla çarpıyordu, midesi kusmak istemesine neden olan bir sinir düğümüydü...

Loren hala koşuyordu. Hâlâ nefes alıyordu. Kalbi, ta buradan kulaklarına ulaşan bir ritimle çarpıyordu. Bu mesafeden bile duyabiliyordu, ayaklarının toprağa çarpma sesi kadar yüksek ve netti ve bu şimdiye kadar duyduğu en güzel sestti.

Bu bir mucizeydi. Lanet olası bir mucizeydi.

Ayakları yere her değdiğinde toprak parlıyordu. Önce kırmızı, sonra turuncu, sonra sarı, sonra yeşil, gökkuşağının her rengi... Perdeye doğru deli gibi koşarken, Singer yanında beyaz bir ışık saçıyor, Mortifer bileğine yapıştıyordu. Bu manzara karşısında dizlerinin üzerine çökmek için tüm gücünü kullanması gerekti... bu *lütuf*. Bu cevaplanmış dua.

Ve böylece, işi bitmişti.

Bir hıçkırıkla kendini perdenin arkasına attı ve Darien onu atlayışının ortasında yakalayıp tüm ağırlığını ona doğru fırlatırken topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken hâlâ hayatta olmasının nasıl mümkün olduğunu umursamadı.

"Hayattayım," diyordu tekrar tekrar, yüzü adamın omzuna gömülmüş halde. Ondan önce davranmıştı; yaşıyordu. "Seni seviyorum, Darien. Seni seviyorum, *seni* seviyorum, *seni* seviyorum."

Yaşıyordu.

Rakamlar kaybolmuştu ama o hâlâ koşuyordu, her adımda ayaklarının altındaki zemin parlıyordu. Loren bunun nasıl mümkün olduğundan emin değildi ama umurunda da değildi çünkü o kadar yakındı ki duvarın diğer tarafında Darien'in yakışıklı yüzünü görebiliyordu.

Onu bekliyordu. Perde'nin diğer tarafında ölse bile, en azından ona bir kez daha sarılabilecekti. Tek istediği buydu.

Peçe'ye yaklaşırken, sanki yaşayanlar diyarından bu sonsuz uyku âlemine geçen ruhlar kadar ölüymüş gibi, varlığından tamamen habersiz, kapıya doğru ilerleyen iblislerin yanından hızla geçerken, Dul Kadın'ın sözlerini hatırladı.

Dul ona, *bir madalyonun iki yüzünün de parçasıymışsın gibi hareket edebileceğini* söylemişti. *Sen ne buraya ne de oraya aitsin, tıpkı onun evrende gerçek bir yeri, gerçek bir evi olmadığı gibi, bir ayağın yaşamda, diğeri ölümdedir. O anahtardı, iki dünyayı ayıran metalin dönüşüydü ve bu sorumluluğu sana devretti. Siz en saf haliyle doğrudan prima materia'dan doğan tek çocuksunuz, bu nedenle evren ve içindeki her şey sizi kendilerine ait olarak kabul ediyor. Siz prima materia'sınız, bu nedenle onu manipüle edebilir, ona dönüşebilir, istediğiniz her şeyi yapabilirsiniz.*

Loren annesini tanımıyor olabilirdi, geçmişi o kadar ağır gölgelerle örtülüydü ki, hiç temizlenip temizlenmeyeceklerini merak ediyordu. Ama o anda, annesinin ona pek çok hediye bıraktığını biliyordu. Tıpkı annesi gibi Loren'in de bir ayağı hayatta, diğeri ölümdedir. Ne buraya ne de oraya aitti ve bu düşünce onu korkutsa da, bunun onu yavaşlatmasına ya da zayıflatmasına izin vermedi. Bunun yerine, bunu yakıt olarak kullandı, Peçe ile kendisi ve ailesi arasında kalan son mesafeyi kapatırken ağrıyan bacaklarını daha hızlı itti ve kendini Darien'in bekleyen kollarına doğru fırlattı.

Tıpkı söz verdiği gibi onu yakaladı, güçlü kolları beline dolandı.

"Yaşıyorum." Yüzünü onun omzuna gömüp açgözlülükle kokusunu içine çekerken bu iki kelimeyi tekrar tekrar söyledi. Tıkırdayan göğsünden bir hıçkırık koptu ve Darien bunu kendi hıçkırığıyla yankıladı,

Onu sıkıca kavıyor ama yeterince sıkı değil, parmakları saçlarında kıvrılıyor. "Seni seviyorum, Darien. Seni seviyorum, *seni* seviyorum, *seni* seviyorum."

Etraflarında ateş edilirken Darien uzun süre ona sarıldı, aura büyüğü tünelleri bir prizmadan kırılan ışık gibi birçok tonla yıkadı. Kan havayı buğulandırıyordu ama ikisi de etkilenmemişti, dünyaları ikisinden başka bir şeyden ibaret değildi, birbirlerine sarıldıklarında gürleyen kalpleri tek bir şarkıya karışıyor, sanki doyamıyorlarmış gibi birbirlerinin kokusunu içlerine çekiyorlardı. Tünellerden gelen silah sesleri Loren'in göz kapaklarının içini havai fişekler gibi aydınlattı.

Loren tamamen tükenmişti, her uzvu rahatlama ve bitkinlik karışımından dolayı titriyordu. Darien onu yere bırakmadı, kolları hiç yorulmadan ona sarıldı, onu sert bedenine kavradı, bu anı sadece onu içine çekmek için çaldı - sadece onunla *var olmak* için.

Sonra Travis ona seslendi. "Darien, son sandığa kadar geldik!"

Loren dakikalar sonra ilk kez ağır başını Darien'in omzundan kaldırdı. Etrafına, farklı renklerde kurşunlar atmaya devam eden ailesine ve arkadaşlarına baktı, her türden iblis kan lekeleri içinde kayarak geçiyordu. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Yeterli cephaneye yok," diye cevap verdi Darien, sesi gergindi. Onu ayağa kaldırdı ama kollarını onun etrafında tutarak ağırlığının çoğunu desteklemeye devam etti. Diğerleri enerji için savaşıyordu, yüzleri kir ve kanla kaplıydı. "Büyümümüzü kullanmak zorunda kalacağız."

Lace bir el daha ateş ederek Peçe'den içeri dalan kurt benzeri iblislerden birini yere serdi. "Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyoruz," diye soludu, elinin tersiyle alnındaki teri silerken gözleri korkuyla parlıyordu. "Karnavalda zar zor yapabildiniz."

"Denemek zorundayız," dedi Darien.

İşte o zaman Loren'in bacakları tutmaz oldu. Darien'e doğru sarktı, Darien onu kucaklayıp bacaklarını beline dolamadan önce tüm ağırlığı Darien'in kollarına ancak aktarılabilirdi.

"Onu buradan götürmem gerek," dedi diğerlerine. "Birkaç dakika içinde döneceğim, söz veriyorum." Bir avuç yeni canavar Peçe'den atlarken atışlar yeniden başladı. Hırıltılar havayı kirletti ve daha fazla kan püskürdü. Cesetler yuvarlandıkça yağmur suyu akıntıları koyu kırmızı mürekkep gibi akıyordu.

"Darien, bekle," diye homurdandı Loren, her nefesi sığıdı. Bağırsaklarında bir el vardı ve onu sıkıca büküyordu. Yorgunluğu onu bir hışımla yakalamıştı ve kusabileceğini düşündü. "Onları bırakamazsın."

Ama o çoktan tünelden aşağıya doğru yürümeye başlamış, nemli teninde bir sis bırakan ve dişlerini gıcırdatarak şiddetle titremesine neden olan şelalelerin yanından geçiyordu.

Darien karanlık tünellere dalarken, "Baban arabamda," diye açıkladı. Bu bölgede hiç ışık yoktu, bu yüzden artık onu göremiyordu. Onu sadece hissedebiliyordu. Darien ekledi, "*Gerçek* baban."

"O iyi mi?"

"O iyi. Cyra da öyle. Ay Taşı'nı bulmak için Max'le birlikte gitti."

"Aytaşı mı?"

"Arthur iki kişi olursak kapıyı kapatabileceğimizi düşünüyor." Darien mesafeyi hızla kat etti ve çok geçmeden çıkış yaklaşıyordu, yukarıdaki sokak lambaları karanlık çizgiler halinde ızgaradan süzülüyordu. "Biz bu işi hallederken babanla birlikte arabada beklemeni istiyorum."

Çizmesine bir şey çarptı. Yanlışlıkla tekmeledi ve duvara yuvarlandı.

Bu bir Yaşam Saatiydi. Yalnız bir şırınga, içindeki deniz mavisini sıvı hafif bir parıltı yayıyor.

Darien onu almak için eğildi, gergin çenesinde bir kas seğirdi.

Loren onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Valary tüm şırıngaları yok etmiş ya da saklamıştı. Spirit'e girip ona yardım edememişti ama bu şırıngayı bulduysa, daha önce gördüyse-

Tabii ki Darien yine kendini suçlayacaktı.

"Darien," diye mırıldandı Loren. "Seni terk etmek istemiyorum-" "İyi olacağım. Söz veriyorum."

"Mesele o değil."

"Seni tekrar güvende tutacağıma dair kendi kendime yemin ettim. Sana yardım etmek için ruhlar âlemine giremedim ve bunun için kendimi öldürmek istedim. Bir daha benden uzaklaşmana izin vermeyeceğim."

"Darien-"

"Benimle tartışma Loren Elizabeth Calla." Mürekkep rengi saçlarının bir teli yerinden oynayarak ona bakarken ses tonunu alaycı tutmaya çalıştı ama Loren onun gözlerinde kaynayan endişeyi görebiliyordu. "Seni seviyorum,

Tatlım, ama bu savaşı kazanamayacaksın." Loren onun sözlerinin ardındaki çifte anlamı duydu.

Kalbinin derinliklerinde onun doğru söylediğini biliyordu. Ama onun ve diğerlerinin de savaşı kazanamayacağından endişeleniyordu.

İçindeki anlaşılması zor büyü sessiz ve hareketsizdi. Kıpırdamıyordu. Parıldamadı. Onu ısıtmadı bile, vücudu yokluğuyla buzdan daha soğuktu. İçinde hiçbir güç kalmamıştı, arkadaşlarına yardım etmesinin hiçbir yolu yoktu, bu yüzden Darien'in onu sokağa kadar taşımasına izin verdi, Mortifer hala bileğinden sarkıyordu, Singer Darien'in yanında tırıs gidiyordu.

Yolun aşağısında, bloğun sonunda, Darien'in arabası karanlık bir yarasa gibi bekliyordu, boyası sokak lambasının altında parlıyordu.

Kalın bir sis duvarı şehrin içinden geçerek arabaları ve binaları yutuyor, Angelthene'in kentsel yayılmasını gecenin ürkütücü ve ışısız kucağına sürüklüyordu. Meatpacking Bölgesi'nin derinliklerinde canavarlar kıpırdanıyor, açlık dolu böğürtüler ara sokaklarda yankılanıyordu.

Babasıyla birlikte arkaya geçer geçmez, Singer şimdi aralarındaki orta koltukta oturuyordu, Darien doğrulmaya çalıştı ama o uzandı ve titreyen elleriyle babasına tutundu.

"Söz vermeni istiyorum," diyerek ellerini adamın ensesine doladı ve onu kendi seviyesine çekti. Gözlerini dolduran yaşlar görmesini zorlaştırıyordu, bu yüzden gözlerini kırptırdı, her ihtimale karşı onun çarpıcı yüzüne bir kez daha bakmak için çaresizdi. LED sokak lambası adamın güçlü çenesini yaldızlıyor, saçlarını sıvı geceye, gözlerini ise koyu renkli safirlere dönüştürüyordu. "Bana iyi olacağına dair söz vermelisin."

Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "İyi olacağım, tatlım. Ben her zaman iyiyimdir." Yüzünü iri ellerinin arasına aldı, başparmakları kızın asla doyamadığı o rahatlatıcı deseni ovuşturdu, bu his onu günlerdir yalnız bırakmayan o derin korku yerine kısa süreli bir zevkle ürpertti. "Seni her şeyde ve her mesafede seveceğim." Onu uzun ve derin bir şekilde öptü, ağzından çıkan sıcaklık kızın gözünden asla kaçmayacak bir şekilde kızını yakıyordu, şimdi bile. Dünyaları sona ererken bile. En son zar zor kurtardıklarından bu kadar kısa bir süre sonra tekrar sona ermişti. Öpüşmeyi kestiğinde yakın durdu, burunları birbirine değiyor, nefesi kızın ağzını havalandırıyordu. "Bu benim sana sözüm ve bunu tutacağım."

Dikkati, Loren'in bacağına tırmanmış ve şimdi dizinin üzerine oturmuş olan Mortifer'a yöneldi. "Bu arabayı benim için korur musun, Morty?" Darien sordu. Hob gözlerini kırıştıtararak ona baktı. "Bu çok önemli bir iş. Üstesinden gelebilir misin?"

Hob başını salladı, Darien için Loren'in hissettiğı kadar endişeli görünüyordu.

"Teşekkür ederim. Seni seviyorum, dostum." Darien'in gözleri tekrar Loren'e kaydı ve yeterince uzun sürmeyen bir an boyunca, sanki kalan bu kısa sürede onunla ilgili her şeyi ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüz hatlarını inceledi. "Seni seviyorum Loren." Bu bir ifadeydi. Kelimeler uzaklarda yankılanırken evrenin sessizleşmesine neden olan türden. Kanını tutkuyla ısıtan, ama aynı hızla buz tutan, korkunun onu dona çevirdiğı türden. "Seni sonsuza dek seveceğim."

Onu bırakıp kapıyı kapatana ve tünellere doğru gözden kaybolana kadar Loren verdiği sözün eksik olduğunu fark etmemişti.

Her şeyin içinden ve her mesafenin ötesinden, demişti. Darien'i satır aralarını okuyacak kadar iyi tanıyordu ve *her şeyin* ölüm anlamına geldiğini biliyordu. Özenle seçtiğı kelimelerin ardında saklı olan gerçek, göğüs kafesini yaran ve kalbini yerinden söken bir yumruk gibiydi. Kanlı, hâlâ atan kalbini.

Darien'in verdiği söz, geri dönüp dönmeyeceğinden emin olmadığı anlamına geliyordu.

-

Onlardan çok fazla vardı.

Darien'in kendi büyüünü diğerlerinden daha fazla kullanması kendi seçimiydi.

Melekler ve Şeytanlardan oluşan grubun en önünde durdu, Ruh Terra'ya açılan ağzın tam ortasında konumlandı, dalgalanan yarıktan içeri giren iblis sürülerini alaşağı etti, yanına gelmeye çalışan ailesinin ve arkadaşlarının itirazlarını görmezden geldi, ancak büyü duvarı tarafından geri çekildiler. Sadece yardım etmek istediklerini biliyordu ama büyü en hızlı ve en güçlü olan oydu, bu yüzden bu gecenin böyle geçmesi gerekiyordu. Ve lanet olsun, bu odadaki tek bir kişinin bile düşmesine izin vermeden önce seve seve öldü.

Büyüsünün gölgeleri, tünellerde yere değmeye fırsat bulamadan iblislerin ciğerlerindeki nefesi kesti, gevşek bedenleri havada ölümle birlikte gevşedi. Darien'in kendisi neredeyse hiç kıpırdamadı, sadece arada bir parmaklarını oynattı ya da başını eğdi, boynunu kırarken, kalbini durdururken ve kafataslarını yararken ifadesi neredeyse hiç değişmedi, etli kan havayı buğulandırdı.

Ama bu yaratıklar... daha küçük ve öldürmesi daha kolaydı, tıpkı Travis'in arabasını hurdaya çevirmeden saniyeler önce Finans Bölgesi'nde indirdiği yarasa benzeri yaratıklar gibi. Ve Darien ruhlar âleminin derinliklerinden gelen sismik dalgalar gibi titreşen seslerden yakında o kadar şanslı olamayacağını biliyordu. Daha güçlü olanlar içeri girecekti ve girdiklerinde başarabileceklerinden emin değildi.

Bu korkunç gerçeğin onu durdurmasına izin vermedi. Büyüsü etrafına yayılmıştı, dalgalanan siyahtan bir duvar, Ruh Terra'nın girişiyle neredeyse aynı görünen renk ve ışık delikleriyle aydınlatılmıştı, Hob Cehennem Kapısı'nda gözden kaybolduğunda Mortifer'ın evin başka bir yerinde, genellikle şöminelerden birinde yeniden ortaya çıkıp Darien'in ya da diğer Şeytanlardan birinin ödünü koparmasıyla neredeyse aynıydı.

Darien, bazen bir seferde dört ya da daha fazla iblisi indirirken gözlerini kırpmadan siyah gözleriyle dümdüz önüne baktı. Giriş ölü beden yığınlarıyla doluydu. Yaratıklardan bazıları yarasalara benzerken, diğerleri kurtlara, köpeklerle ya da faunlarla çakalların karışımına benziyordu. Bir zamanlar görünmez olan büyü, kararlılığı ve gözlerine damlattığı Zehir'den başka hiçbir şeyle beslenmeden sınırlarını zorladıkça doğanın durdurulamaz bir gücü haline geldi.

Ama hayattaki her şey gibi, yakında bir duvara çarpacağını biliyordu. Sihirini işe yaramaz hale getirecek bir çıkmaz sokak.

Ve gece daha bitmemişti.

Tam o sırada kapıya doğru koşan üç iblis gördü, Kanlı Ay onları katletmek için buraya çekiyordu, devasa vücutlarındaki beyaz pullar ışığı yakalıyordu. Karnavalda zar zor öldürmeyi başardığı yaratığa tıpatıp benzeyen üç yaratık.

Darien'in kafasındaki tüm kan ayaklarına doğru aktı.

Darien'in büyüü şaşkınlıktan kısa süreliğine azalırken Travis yanına yaklaştı ve Trav'e gece boyunca hiç kimsenin yaklaşmadığı kadar yaklaşma şansı verdi. "Darien."

"Biliyorum," diye homurdandı Darien. Büyüsünü toparladı, büyü'nün gücü kaya parçalarının yerden yükselmesine neden oldu. İçindeki alev dışarı çıkmakla tehdit ediyordu.

"Yardım edebilirim,"
dedi Travis. "Ben
halledebilirim."

"Darien, Tanrı aşkına, biz *kuzeniz*." Travis'in boğuk sesi tünellerde yankılandı. Darien diğerlerinin onu dinlediğini belli belirsiz fark ediyordu, nefes alışları ve kalp atışları birbirine karışıyordu. "Burada durup öldürülmenize izin vermeyeceğim!"

Kuzenler.

Kuzenler.

Darien dönerek onunla yüzleşti. "Büyün. Bir bakayım." Travis gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"*Göster bana!* Bir duvar ya da başka bir şey oluştur, sadece bana lanet sihrini göster, Trav! *Acele et.*"

Travis gözlerini kapadı ve odaklanarak sıktı. Gözlerini yeniden açtığı anda tıpkı Darien'inki gibi siyahtı ama Trav'inkinde Venom'u almanın getirdiği ağ dokusu yoktu.

Burun delikleri alevlendi, kaşları çatıldı, Travis sihrini bedeninden dışarı itti ve sağ elinin dışı doğru bir hareketiyle sihrinden bir duvar ördü.

Neredeyse tıpatıp Darien'inkine benzeyen bir duvar. Darien'inkinden biraz daha şeffaf olsa da görülebiliyordu; üç metre derinliğinde, sis gibi kıvrılan siyah bir bariyer. Onu görünce Darien'in göğsünde umut alevlendi.

Belki... belki bu şeyi kazanabilirler.

Gölge büyü'sü, ölüm büyü'sü, Boşluğun büyü'sü... Darien bunların ne olduğunu bilmiyordu ama umurunda da değildi çünkü Travis'te de vardı.

Darien elbisesinin uyluk cebinden bir şişe göz damlası çıkardı ve Trav'e fırlattı. "İki damla, her göze bir tane." Tekrar geçide baktı. İblisler yaklaşıyor, pençeli ayaklarıyla yeri yırtıyor, oyuk göz çukurlarında kırmızı ışık parlıyordu. Hayal mi görüyordu, yoksa karnavaldakinden daha mı büyüklerdi? "Bu piçleri öldürmek zorunda kalacağız."

Ivy ona bir şey sormaya çalıştı, yanına yaklaşmaya çalıştı ama onu duyma şansı yoktu çünkü canavarlar içeri dalıyordu.

Yaratıklar şaşırtıcı bir hızla saldırırken tüneller mermiler ve büyülerle aydınlandı, ancak savunma hatları onları alt etmeye yetmedi.

Onlar.

Darien ve Travis üçünden birini etkisiz hale getirdiğinde, bir diğeri Darien'i duvara fırlatmış, dikenli kuyruğu büyüünün içinden geçerek göğsüne saplanmıştı.

Bir acı çığlığıyla duvara çarptı ve bir masanın üzerine düştü, kasalar, kutular ve diğer şeyler etrafına devrildi, zırhının ön kısmı o ölümcül dikenler tarafından tamamen parçalandı. Masa bir iniltiyle yan döndü ve o da masayla birlikte yere yuvarlandı, soluk soluğa kalmıştı ama neyse ki kanaması yoktu. Dikenler derisine ulaşmamıştı ama göğsünü kaplayan zırhtan geriye pek bir şey kalmamıştı ve bu da onu savunmasız bırakıyordu. Bir darbe daha alırsa işi bitecekti.

Çömelerek kendini toparladıktan sonra başını kaldırıp daracık alanda iki iblise karşı yaşam savaşı veren diğerlerini gördü; üçüncüsü çoktan uyanmış, Travis'in büyüyle bile yeterince yaralanmamıştı.

İşte o zaman karanlık çöktü. Bir şekilde sağır edici bir sessizlik. Şehirdeki tüm elektrikler kesildi. Tüneller tamamen ışıksız kalmış, Görme yetileri ve Spirit Terra'nın girişinden süzülen, ancak görmelerine yetecek kadar zayıf bir parıltı dışında kör kalmışlardı.

Girişin altındaki zemin çökmeye başladı. Etrafındaki duvarlar çatladı ve yüksek çatıdan düşen molozlar yere çarparak parçalandı.

Peçe düşüyordu. Bu geçidi kapatmanın bir yolunu bulamazlarsa, diğerleri Ay Taşı'yla birlikte zamanında buraya ulaşamazlarsa, kaybedeceklerdi.

Darien saatinin yüzünü çevirdi ve ağzına götürdü, iletişim kurmaya çalıştığı kişinin diğer ucunu açması, *dinliyor* olması için avazı çıktığı kadar bağırdı, lanet olsun. Cep telefonu da çekmiyordu, buna şüphe yoktu, yani tek yol buydu. Bunu düzeltmek için sahip olduğu tek şans-

"Darien, ne oluyor lan?" diye derin bir ses geldi. "Neyiz biz, yine telsiz kullanan çocuklar mı?"

"Malakai, yardıma ihtiyacım var."

Malakai hemen ciddileşti. "Neler oluyor?"

"Angelthene Bulvarı'nın altında Spirit Terra'da bir yırtık var." Ayağa kalktı ve büyüyle saldırarak iblislerden birinin kız kardeşinin kafasını koparmasını engelledi.

Ivy topuklarının üzerinde dönerek onunla yüzleşti, yaratıktan uzaklaşırken gözlerinde korku ve şok karışımı bir ifade vardı, cesetlere takılarak tökezledi. Yaratığın pençesi Darien'in elinden kurtulma çabasıyla gerildi.

Jack karısını düşmeden yakaladı. Onu arkasına çekti ve kendini Ivy ile iblisin arasına koydu.

"Olan bu mu-" Malakai'nin sorusu Darien'in kulaklarına zar zor ulaşırken, saatini ağzından indirdi ve elindeki soruna, kız kardeşini bu canavardan korumaya odaklandı.

Boştaki kolunu dışarı doğru iten Darien, büyüsü o kadar tükenmişti ki artık talimatlarına yanıt vermesi için fiziksel hareketler kullanması gerekiyordu, iblisi birkaç metre geriye, Jack ve Ivy'den uzağa gönderdi. İblis meydan okurcasına kükredi, gök gürültüsünü andıran sesi tünel ağını titretti, pençeli ayakları yeri oydu.

"Bu da neydi böyle?" Malakai bağırıyordu.

Darien saati ağzına götürdü. "Hepsiyle başa ıkamam-"

"Neredesin?" Küçük hoparlörden ayak sesleri geliyordu. Darien arka planda onun diğer Azraillere emirler yağdırdığını duydu. "Durun, boş verin, sizi takip edeceğim. Olduğun yerde kal."

"Acele edin." Darien bunun işe yarayacağından emin değildi ama kazanma şanslarını artıracaağı kesindi.

Darien ve Travis aynı tür büyüye sahip olabilirdi ama sadece onlar değildi.

Malakai'de de vardı.

Max ve diğerkleri Santa Aria Flats'in önündeki palmiyelerle kaplı caddeye çıkmayı başarmışlardı, Taega Roark'a katılmak için gökyüzüne doğru havalanırken şehrin elektrik şebekesi çökmüştü.

Araçlar öldü. Cep telefonları işe yaramaz aksesuarlara dönüştü. Pencereler karardı ve her sokak lambası bir patlama ve tıslamayla kapandı, koruyucu parlak ışık havuzları gözlerinin önünde kayboldu ve tüm Angelthene'i gri ve siyah tonlarıyla örttü. Sessizlik kesilecek kadar yoğundu, şehrin canlı atmosferinin yokluğu Max'in ensesinde bir ürperti yarattı. Dominic başını arkaya eğdi ve ufuk çizgisini taradı, artık tüm ışıklar gittiği için binalar karanlık gökyüzünde zar zor görülebiliyordu. "Ben taşı Darien'e uçurmak zorunda kalacağız."

Zar gibi kanatları olan yaratıklar, beslenmek için sokaklardan topladıkları ya da korumasız arabalardan çıkardıkları avlarını havada parçalara ayırıyordu. Çığlıklar geceyi boğuyordu. Max'in keskin cehennem görüşü sayesinde, çok yükseklerden kaldırımlara damlayan kan izlerini görebiliyordu. Yaratıklar onları parçalara ayırırken vücut parçalarının yere düştüğünü görebiliyordu, uzuvdan uzva, mide bulandırıcı bir görüntü.

"Bunu tek başına uçuramazsın!" Dallas karşı çıktı. "Onlardan çok fazla var! *Senin* için bile." Dominic'in göğsünü dürttü. Dominic, neye mal olacağını umursamadan kaçmaya hazır gibi görünüyordu.

Cyra araya girdi. "O haklı. Bunu başarabileceğine inanıyorum Dominic, ama yardım almadan olmaz." Filo askerleri bile zorlanıyordu, bazıları görev yerlerinden sürüklenip parçalanıyor ve saniyeler sonra parçalara ayrılarak yere düşüyordu.

Max aniden terlemeye başladı. Gözleri bir türlü odaklanmıyordu. Başını sallayarak temizledi ve kendini diğerklerinin konuşmalarına, tartışmalarına ve Dominic'in kaçmasını engellemek için verdikleri mücadeleye dikkat etmeye zorladı.

Mavi Meleğin koluna yapışmış, ona yalvarıyordu -tıpkı Dallas'ın ona yalvardığı gibi- aceleci davranıp bir plan yapmaması için.

Max'in kaşlarının arasında bir sızı vardı. Onu irkilten keskin bir sızı. Sanki tüm şehir kör edici ışıklarla aydınlanmış gibi gözleri sulandı ve yandı. Ama hâlâ karanlıktı, tek bir ampul yanmıyordu, arkadaşlarının sesleri dışında etrafta çıt çıkmıyordu, yine de bir şeyler duyduğunu sandı. Belli belirsiz tanıdık gelen garip bir ses, ama tanımlamakta başarısız oldu, çünkü o korkunç inleme sesi devam etti ve başını sallamasına neden oldu. Kulaklarını ovuşturdu. Kaldırımın genişliğini arşınladı.

Sonunda ses kesildi. Sanki çok daha fazla zaman geçmiş gibiydi ama Max bunun sadece saniyeler, hatta belki de iki dakika bile olmadığını hissediyordu. Bu sakatlayıcı duygudan kurtulmuş olarak tekrar odaklandı ve grubunun tartışmasının sonunu yakaladı.

Dallas ve Dominic, Ay Taşı'nı Angelthene Bulvarı'na birlikte uçurmaya karar vermişlerdi ki Santa Aria Flats'in yakınındaki caddeden bir ayak sesi yankılandı.

Sabrine kurt formunda bu yöne doğru ilerliyordu, siyah kürkü oniks gibi parlıyordu, parlak telleri Kanlı Ay tarafından kırmızıya boyanmıştı. Onunla birlikte seyahat eden Emilie Croft, Sabrine'in birkaç metre üzerinde süzülüyordu. O ürpertici kırmızı ışık Emilie'nin derimsi kanatlarının genişliğinden süzülerek asfaltın üzerine karanlık silüetini yansıtıyordu.

Emilie'nin ayakları yere değdiğinde yer değiştirdi, kanatları uzun bir cekete dönüştü, vampir görünümünün yerini daha az korkutucu formu alırken vücudu şimdi bir an önce olmayan kıyafetlerle kaplıydı. Bu form şeytani olmaktan çok meleksi, yüzü melek gibi, kısa saçları keten ve dikenliydi.

Sabrine yer değiştirdi, siyah kürkü karanlık bir yağmur gibi vücudundan damlıyordu. Yere değdiklerinde dağılan gümüş kıvılcımlara dönüşerek onu tozluk ve bol bir gömlekle bıraktı.

"Siz iyi misiniz?" Sabrine vampirle aralarındaki mesafeyi kapatıp kaldırımında onlara katılırken bağırdı. "Duyar duymaz geldik." Kurt adam olmanın getirdiği dayanıklılık ve hız sayesinde buraya gelirken neredeyse hiç soluk almamıştı.

Dallas arkadaşını hızla kucakladı. "Biz iyiyiz. Annem bize Ay Taşı'nı verdi."

Sabrine'in kaşları havaya kalktı. "Taega gerçekten işbirliği mi yaptı?"

Max, "Kendisine ihtiyaç duyulduğunda bunu başarıyor," dedi. Konuşurken sesi garip çıkıyordu, sanki kulakları suyla tıkanmış gibiydi.

"Logan nerede?" Dominic sordu.

Cevap veren Emilie oldu. "O ve Chrysantha sürüdeki en iyi savaşçılarla birlikte şehrin çevresine gittiler." İçinden bir ses Max'e, Emilie'ye Chrys ve kurtlara katılma şansı verilmiş olsaydı, bunu hemen kabul edeceğini söylüyordu.

"Roark'ın yardımı kabul edip etmeyeceğinden emin değiliz," dedi Sabrina, "ama Logan öylece durup izlemek istemiyor." Şehre, hepsi de karanlık olan çeşitli şekil ve büyüklükteki binalara baktı. Boğazının düğümlenmesi, badem şeklindeki gözlerinin duygularla gerilmesi Max'e Logan için korktuğunu söylüyordu, alfabayla olan bağı muhtemelen düşüncelerinin uzun süre ondan uzaklaşmasını yasaklıyordu.

Şehrin tüm gücü ve büyüleri boşaltılmış olduğundan, saldırıları buradan duyabiliyorlardı. Saldırıları zayıftı ama orada bulunan herkes bir ölümsüzün duyma yetisine sahipti ve bıçağın bıçağa çarparken çıkardığı çınlamayı mermilerin çatırtısından; bir yaylı tüfeğin ipinin salınmasını büyü patlamalarından ayırabiliyorlardı.

Bu sesler arasında ulumalar da vardı. Sabrina'nın aurasını hisseden Max, bu ulumaların hepsinin zafer çılgınlıkları olmadığını anladı.

Max onlara Ay Taşı'nı gösterdi. "Bunu Darien ve diğerlerine götürmeliyiz. Ruh Terra'nın girişindeler ve bu-" Taşı havaya kaldırdı. "-o girişi tekrar duvara çevirmenin tek yolu bu."

Dallas'ın kanatları açıldı, tüyleri vınladı. "Dominic ve ben onu uçuruyoruz." Gümüş yeşili gözleri Meleğin buz gibi gözleriyle buluştu. "Hazır mısınız?"

Emilie bir adım öne çıktı. "Ben de seninle geliyorum." Gökyüzüne baktı, birkaç blok ötede daha fazla yarasa benzeri yaratık toplanmıştı ve ay batana kadar doymak bilmeyen bir açlıkla sokaklara ve ara sokaklara dalmışlardı. "Sanırım fazladan yardıma ihtiyacın olabilir."

"Aşağıdan takip edeceğiz," dedi Max, kendisi, Sabrina, Blue ve Cyra arasında bir işaret yaparak. "Oraya varmamız daha uzun sürecek ama elimizden geldiğince hızlı olacağız." Yollarını kesen binalar ve köşeler olacaktı, şu anda şehrin sokaklarını saran sayısız iblisten bahsetmiyorum bile, ama Max bunun onu durdurmasına izin vermeyecekti.

Dallas ona doğru yürüdü, kanatları sarkıktı, en uzun kısımlarını oluşturan tüylerin uçları kaldırım boyunca süpürülüyordu. "O Ay Taşı'na ihtiyacım olacak, koca adam."

O halde bu bir vedaydı. Max sadece bunun onun yüzüne son kez bakışı olmamasını umabilirdi.

Dallas'ın elini avucunun içine aldı ve avucunu yukarı doğru çevirdi. Taşı kızın eline yerleştirerek parmaklarını taşın üzerine kapattı ve bu sırada gözlerini kızın kollarıyla kilitledi. "Bu bir veda değil," dedi. "Hemen arkanda olacağım, yemin ederim."

"Olsan iyi olur." Dallas derin bir nefes alıp verdi. "Sevdiğim tek adamı kaybetmek üzere değilim." Bu doğrudan bir "*seni seviyorum*" değildi ama Dallas için bir ilerlemeydi ve Max bunu memnuniyetle kabul etti.

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum, Dal. Ama biliyorsun, sen bir kadınsın."

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Çok düzgün."

"Konuşma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

"O zaman onun yerine beni öp."

Max öptü. Uzun ve derin bir öpücüktü. Max onun gitmesine asla izin vermek istemedi. Parmakları Max'in saçlarının arasından geçerek onu kendine olabildiğince yaklaştırdı.

Max öpüşmeyi kestiğinde ikisi de nefes nefese kalmıştı. "Git," dedi Dallas'a. "*Gerçek* aileni gururlandır." Başarısız olsa bile onu her zaman sevecek olan aile.

Dallas'ın onu bırakma konusundaki isteksizliği hissediliyordu ama bıraktı ve Dominic ile Emilie'nin yanına doğru yürüdü.

Plan hazırды. Angelthene Bulvarı uzak değildi, ama oraya ulaşmak bir görev olacaktı-

Uzakta, North End'in etrafından dolaşan otoyolun yakınında bir patlama oldu. Depreme benzer bir sest, gücü elektrik hatlarını koparıyor ve binaları yıkıyordu.

Birden Max duyamaz oldu. Bölgedeki tüm sesler kafatasının derinliklerine işleyen keskin bir çınlamayla kesildi. Tökezledi, gecenin soğuğu kemiklerindeki eti eriten kaynar bir sığa dönüşti.

Blue'nun gözleri Max'in yanında terleyen sağ eline gitti. Onun adını mırıldandı ve mavi renkli tırnağıyla işaret etti.

Belki de adını haykırmıştı ama yine de duyamadı. O tiz çınlama, burnunu kanatacak kadar yüksek bir sese ulaştı. Kırmızı damlalar kaldırıma damladı. Beyni tıkırdadı ve şişti, kafatasına doğru genişlemiş bir balon gibi bastırdı.

Mavi'nin görüş alanını takip etti. Eline baktı-

O el yanıyordu. Gerçek anlamda *yanıyordu*. Alevler bileğini yalıyor, kırmızı ve turuncunun arasında mavi bir çekirdek yanıyordu.

"Bu ne lan!" *Kendisinin* bile anlayamadığı bir sürü kelimeyi haykırdı. Kulağa uydurma bir dil gibi gelen kelimeler. "Çıkarın şunu!" Elini çılgınca salladı, umutsuzca alevleri söndürmeye çalışıyordu.

Yanıyordu. O *yanıyordu*.

Diğerleri yardım etmek için ileri atıldı, ağızlarından duyamadığı kelimeler döküldü ama o sendeleyerek uzaklaştı, kolunu salladı ve çıırttı, panik kalbini ezdi.

Alevler hızla yayıldı ve çok geçmeden tüm kolu tutuştu. Diğerleri hâlâ ona yardım etmeye çalışıyordu ama o paniklemeden duramıyordu.

"Maximus, hareketsiz dur-"

"Sorun yok, onu çıkaracağız-"

"Hareket etmeyi bırakmalısın,
dostum-"

Küçük kız kardeşinin bir ev yangınında yanarak ölmesinin anıları zihnine sızdı. Arkadaşlarının seslerini bastırdı.

MJ kafasının içinde çığlık atıyordu. Evleri yanıyordu. Küller tırnaklarının altında sıkışmıştı. Yüzündeki, kafasındaki saçlar yanmıştı. Duman vardı, çok fazla duman.

Ceketini çıkardı ve kaldırırma fırlattı. Ter içindeydi ve nefes alamıyordu. Ateş yayılmaya devam ediyordu, yanmıyordu ama yayılıyordu. Ceketini çıkarması hiçbir işe yaramamıştı ve ateş kolundan omzuna doğru ilerliyor, tıpkı yıllar önce olduğu gibi yüzüne doğru ilerliyordu

-

Ve sonra Mavi oradaydı, küçük elleriyle koluna tutunmuş, sıcaktan ürkmemişti. "Onu söndürebilirim." Onun vahşi bakışlarını kendi bakışlarıyla tutmaya çalıştı, elleri Max'in kolunu olabildiğince sıkıca kavrayarak uzaklaşmasını engelledi. "Max. Max, sorun yok. Her şey yolunda. *Max!* Yangını söndürebilirim."

"Yap şunu, yap şunu!" Max kolunu tekrar havada sallama dürtüsüne direnerek yalvardı. "Lütfen Blue, ateşten nefret ediyorum. *Lütfen.*"

"Sorun yok." Mavi onun koluna tutundu ve gözlerini kapattı. "Her şey yoluna girecek." Anlayabildiği son kelime buydu.

Çünkü şimdi dudaklarından dökülen İlevyn'di. Sokakta yankılanan İlevyn.

Max dikkatini dağıtmak için çaresizce onu izledi.

Çok geçmeden avuçlarının altından su dalgalanmaya başladı. Su, bir nehir akıntısı gibi hareket ederek kolunun üzerinden geçti. Serin çam kokusuyla tatlandırılmış taze dağ suyu kokusu etrafı kapladı. Suyun sıcaklığı buzuldan beslenmiş gibi buz gibiydi. Max hâlâ burun deliklerini açarak nefes alıyordu, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki canı yanıyordu. Ama sıcaklık rahatlatıcıydı ve suyun görüntüsü onu geri çekilmekten alıkoydu.

Su yukarı ve yukarı hareket ediyor, serin dokunuşuyla alevleri söndürüyordu. Okyanus dalgalarını taklit eden bir düzende hareket eden suyun görüntüsü Max'in zihninde kök salmış olan korkuyu söndürdü. Kalbini.

Birkaç dakika sonra ateş sönmüş, her izi yok olmuştu. Blue'nun son su büyüğü de avuçlarının içinde kayboldu ve tüm etkilerini beraberinde götürdü. Max'in gömleğinin kolu ıslanmamıştı bile.

Ateşin sönmesi ve Mavi'nin ona yer açmak için geri çekilmesiyle Dallas koşarak ona yaklaştı. "Maximus?" Gözleri endişeyle doluydu ve elleri sanki ona ulaşmak istemiş ama onu üzmemek istemezmiş gibi aralarında havada asılı kaldı. "Max, iyi misin?"

"Ben iyiyim." Nefes alışını yavaşlatmayı başardı. "Ben iyiyim." Mavi'yle yüzleşti, ona teşekkür etmek istiyordu.

Ama Mavi kaldırırda telefonunun ve anahtarlarının yanında duran cüzdanına bakıyordu; ceketini fırlattığında hepsi cebinden düşmüştü. Cüzdanının içindekiler dökülmüştü, banknotlar rüzgârda uçuşuyor, bozuk paralar asfaltta yatıyordu.

Orada bir de fotoğraf vardı. Kız kardeşinin fotoğrafı, öldüğü günden beri cüzdanında sakladığı fotoğraf.

Mavi eğilip dikkatlice aldı ve sol alt köşeyi başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıştırdı.

Max hâlâ nefesini tutarak, "Bu Maya," dedi. Bu bir okul fotoğrafıydı. Maya kameraya gülümsüyordu, saçları kalp şeklindeki yüzünü çerçeveleyen kıvrık bukleler halindeydi. "Benim kız kardeşim."

Mavi eğildiği yerden doğruldu, kaşları çatılmıştı. "Scarlet," dedi resmi işaret ederek.

Şimdi şaşkın şaşkın bakma sırası Max'teydi.

Mavi yaklaştı. Fotoğrafı başının yanında tuttu, gözleri onun yüz hatları ile kız kardeşinin görüntüsü arasında gidip geliyordu. Fotoğraf

Bölgeyi yırtan bir esinti, en güçlüleri kan ve metal olan bir dizi kokuyu beraberinde getirirken, avuçlarında çırpındı.

Mavi dedi ki, "Bu Scarlet."

"Adı Maya'ydı," dedi Max. Kendisi gibi kafası karışmış görünen Dallas'a baktı. Arkalarında Dominic, Sabrina ve Cyra ile bakıştı. Max ekledi, "Ona MJ diyordum."

Mavi başını salladı. "Scarlet."

"Anlamıyorum."

Elini kalbinin üzerine bastırdı, çılgınca atan kalp avucunun içinde gümbürdüyordu. "Inferno," diye fısıldadı. Yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı ve gözleri anlayışla doldu. Orada gözyaşları parlıyordu ama Max bunların mutluluk gözyaşları mı yoksa üzüntü gözyaşları mı olduğunu anlayamadı. Blue, "Kız kardeşini tanıyorum Max," dediğinde Max'in tüm dünyası ayaklarının altında sarsıldı. Onu *Scarlet olarak tanıyorum.*"

Biliyorum.

Biliyordum

değil. Maya

yaşıyor muydu?

MJ *yaşıyordu.*

-

Arabanın camı Loren'in alnının derisine acı bir soğukluk veriyordu. Camın yüzeyindeki buzlar çatırdıyor, kemiklerini derinden ısıırıyordu ama Loren bu hissi memnuniyetle karşıladı. Sıcaklık kafatasındaki sıcak zonklamayı hafifletiyor ve göz kapaklarının kapanmasını engelliyordu.

Babası Darien'in arabasının arkasında onun yanında oturmuş, şehri kıpkırmızı bir ışıkla yıkayan Kanlı Ay'a bakıyordu, onu engelleyecek hiçbir güç alanı yoktu. Yakında bu sokaklar kana susamış canavarlarla dolup taşacak ve binaların üzerinde büyü olmadığı için sayısız hayat kaybedilecekti. Sürgüler ve parmaklıklılı pencereler hırsızları caydırabilirdi ama sağladıkları koruma burada sona eriyordu; Kanlı Ay'ın yaratıkları dışarıda tutulamayacak kadar güçlüydü.

Loren, birkaç blok kuzeybatıda, Kızıl Yıldız Bulvarı'nın ötesindeki Kontrol Kulesi'nin kristalasına baktı. Karanlık ve sessizdi, artık işe yaramaz bir dekorasyondan başka bir şey değildi.

"Baba," diye mırıldandı Loren.

Hemen ona döndü, aralarındaki koltuğun üzerinde duran soğuk elini sıkı, buruşuk parmakları onunkileri ısıttı.

Loren yutkunmaya çalıştı ama yuttuğu üç meyve suyu kutusundan sonra bile boğazı kurumuştı. Çıkmaya başladıklarından beri Darien bagajda hep meyve suyu kutuları bulundururdu. "Kontrol Kulesi'nden hangi renk büyü geçiyor?" diye fısıldadı.

"Bu sadece bir renk değil Loren, her renkten var. Anima mundi'den sihir çeker." Anima mundi, yani onun yapıldığı şey.

"Mortifer," dedi Loren. Hob, yolcu koltuğunun arkasındaki cebe girdiği yerden başını kaldırıp ona baktı. "Bu arabayı benim için çalıştırmanı istiyorum. Çalıştırabileceğini biliyorum."

Erasmus onun elini daha sıkı tuttu. "Neler oluyor Loren? Ne planlıyorsun?"

"Kuleye gitmem gerek."

Bırakmadı ve çok geçmeden Mortifer koltuğun cebinden tırmanıp bacağını çekmeye başladı, ağzından küçük meleme sesleri çıkıyordu.

"Loren, bunu yapmana izin veremem." Erasmus'un sesi yalvarır gibiydi.

"Darien s-

dedi-"

"Ne dediği umurumda değil," diye nazıkçe araya girdi. "Güç alanını geri getirebilecek tek kişi benim ve eğer yapmazsam-"

Kanlı Ay'ın yaratıklarının açgözlü böğürtüleri ve hırıltıları geceyi dalgalandırdı.

Onlar buradaydı. Şehrin kalbine kadar ulaşmışlardı, bazıları Filo askerlerinin yanından geçip gitmişti. Ruh Terra'ya doğru ilerleyen güçlü iblisler tarafından kurtların önüne atılan Darkslayer'ların başa çıkamayacağı kadar çoktular.

Maximus ve diğerlerinden hâlâ bir iz yoktu. Arthur'un Peçe'deki yırtığı kapatmalarına yardım edeceğine inandığı Ay Taşı'ndan da iz yoktu.

"Ben gidiyorum," dedi. "Bana yardım etsen de etmesen de."

Şaşırtıcı bir şekilde babası onu bıraktı. Loren, Mortifer'in güçlü büyüsi sayesinde tüm şehirde dış güçlerden korunan tek aracı terk etme düşüncesiyle huzursuz hissediyordu ama bir şeyler yapmalıydı. Hattı tutmalarına yardım etmeliydi, yoksa geceyi atlatamayabilirlerdi.

Erasmus ön koltukları işaret etti. "Acele etsek iyi olur. Fazla vaktimiz yok."

Loren ayağa kalktı ve Mortifer ayak bileğinden sarkarken ön koltuklara doğru kayd.

"Daha önce hiç araba kullandın mı?" Erasmus sordu.

"Birkaç kez." Loren sürücü koltuğuna kayarken homurdandı. "Birkaç yıl önce." Koltuğun yan tarafındaki kolu buldu ve rahat hissedene kadar ileri ve yukarı kaydırdı. Darien'in arabasına geri dönmeye çalışıp da sığamadığını fark edeceği düşüncesi onu gülümsetti.

"Benim sürmemi ister misin?"

"Kesinlikle hayır," diye nefes aldı, parmakları direksiyon simidinde geziniyordu. "Bu şeyi ilk gördüğüm andan beri kullanmak istiyordum." Darien'e arabayı kullanıp kullanamayacağını hiç sormamıştı. Bu onun bebeğiydi ve onu şehirde tur atarken görmek hoşuna gidiyordu. Bunun Darien'in direksiyonu ve vitesi kavrarken ellerinin aldığı şekille ilgili olabileceğini düşündü. Öte yandan, Darien'in yaptığı hiçbir şeyi inanılmaz derecede seksi bulmuyordu.

Motor homurdanarak çalıştı. Şu anda yolcu koltuğunda oturan küçük yaratık sayesinde şehirdeki çalışabilen tek araba, ördek gibi ayaklarını önüne uzattı.

Loren ocağa baktı. "Hazır mısın?"

Mortifer başıyla onayladı. Emniyet kemerini vücuduna doğru çekti ve bağladı.

İmdat frenini indirdi ve arabayı vitesine taktı. "Hadi gidelim."

Darien hiçbir zaman şansa inanmamıştı. Zorlukla kazandığı başarıları şansa bağlamak hiç isteyerek yaptığı bir şey değildi ama bu gece fikrini değiştirmişti. Kendisine ve diğerlerine, güçleri ve hızları benzersiz olan o üç devasa iblisi öldürme gücünü verenin şans olduğunu biliyordu. O savaştan kalpleri hâlâ atarken çıkabilme gücü.

El bombasına gerek yok. Alev makinesi yok. Gerçi lanet olsun, ikincisi işe yarayabilirdi. Bunun yerine, o ve Travis büyü kullanmış, diğerleri de silahlarıyla onlara yardım etmiş, yaratıkları mümkün olan her yerde ve her şekilde zayıflatmışlardı.

Artık Darien tükenmişti. Diğerleriyle birlikte tünelde durmuş, göğsü çılginca nefeslerle inip kalkıyor, ter ağrıyan vücudunun her santimini kaplıyordu. Dünyada ciğerlerindeki keskin yanmayı hafifletecek kadar oksijen yoktu. Kalın siyah sıvı yanaklarından aşağı akıyor ve her göz kırışığında çenesinden damlıyordu. Zehir etkisini kaybediyordu, kanındaki kaynak endişe verici bir hızla azalıyordu.

Çok fazla büyü. Çok fazla büyü kullanıyordu. Düşünceler kafasının içinde çınlayan bir uyarıydı, ama onları görmezden geldi, artık onları duyamayana kadar geri ve geri ve geri itti.

Cebinden Zehir şişesini çıkardı. Başını arkaya eğerek gözlerine daha fazla damlattı, sıvı taşı ve kirpiklerini ıslattı.

Ivy bir adım öne çıktı. "Darien, bu şekilde devam edemeyiz. *Sen de böyle devam edemezsin.*" Konuşmasını henüz bitirmişti ki bir şey dikkatini çekti. Şimşek hızıyla vücudunu Spirit Terra'nın girişine doğru çevirdi, işaret parmağı silahının tetiğindeydi, etrafındaki diğerleri de aynısını yapıyordu.

Darien bakmak istemedi, çünkü gördüğü her şeyin içinde yanan son umudu da söndüreceğini biliyordu.

Ama yine de baktı. Baktı ve anında pişman oldu.

"Siktir." Bunu yüksek sesle söylemek istememişti ama elinde değildi.

Çünkü daha fazla iblis geliyordu ve sadece iki düzine metre uzaktaydılar.

Darien yan yatmamış tek masa olan masaya doğru yürüdü ve o akşam erken saatlerde gördüğü silahı aramak için masanın üzerine dağılmış eşyaları karıştırdı.

Duvara yaslanmış iki kutunun arasına sıkışmış halde buldu.

Bir el bombası. Ham büyü içeren bir bomba, dumanlı camın içinde dönen aura renkleri. İhtiyacı olduğunda kullanmak üzere sakladığı silah.

Sadece bir tane vardı. Bunu değerlendirmek zorundaydı.

Arkasını döndü. Canavarlar -dördü de farklı cinstendi- şimdi sadece on iki adım uzaktaydı.

"Geri çekilin," diye homurdandı Darien, diğerlerini iterek kapının önüne geldi. El bombasının pimini çekti, kolunu geriye sardı ve fırlattı.

Ancak yaratıklardan biri - gri derili ve keskin siyah dişlerden oluşan bir ağzı olan insansı bir şey - koşunun ortasında eğildi ve el bombasını yakaladı - kelimenin tam anlamıyla *yakaladı*.

Darien'in zihni şokla boşaldı. "Hayır," diye nefes aldı.

Tanner fısıldadı, "Bu mümkün değil."

Hayır. Hayır, bu mümkün değildi. Bu kadar zeki olmamaları gerekiyordu!

Gruplarındaki birkaç kişi bir adım geri çekilirken botlar çatırdadı. Odayı korku kapladı.

Darien inkâr edercesine başını salladı. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır." Artık çok geçti. Tepki vermek, durdurmak için çok geçti.

İblis el bombasını geri fırlatırken tüm vücudu ağırlıksız hale geldi-

"YERE YAT!" Darien'in uyarısı tünellerde yankılanırken boğazını parçaladı.

Büyüsü elastik bir bant gibi koparak grubun etrafında bir baloncuk oluşturdu. Yarım saniyeden kısa bir süre içinde duvarları ve tavanı kaplayarak tüm vücudunu ürpertti.

Darien sağlam durdu-

El bombası tam yüzünde patladığında ve tüm tünel havaya uçtuğunda son sözünün yankısı hala kayboluyordu.

-

Loren Erasmus'a yakın durdu, düşme ihtimaline karşı elini ona doğru uzattı ve Kontrol Kulesi'nin dışını saran dik kristalin ilk çıkıntısına doğru ilerlediler.

Yerden yaklaşık yüz elli metre yüksekteydiler ve bu yükseklik onlara her bölgede yaşanan kaosu net bir şekilde görme imkânı veriyordu.

Ölü insanlar sokaklarda yatıyordu. Gözlerinin önünde daha fazlası katlediliyordu ve onlar düştükçe, onların Tanıdıkları -eğer sihirle doğmuş insanlarsa

-onlarla birlikte düştü. Köpekler, kediler, kurtlar, kuşlar ve diğer hayvanlar, yenilginin ardından kısa sürede buharlaşan kıvrımlı siyah dallardan başka bir şeye dönüşmeden yok olup gittiler ve geride hiçbir iz bırakmadılar. Öldüler. Gittiler, tıpkı bağlı oldukları insanlar gibi.

Loren, bir blok ötede bir cadının kanla ıslanmış asfaltta sürüklenerek vaşak Tanıdık'ının yattığı yere gelmesini dehşet içinde izledi. Son nefeslerini vermeden önce elleri ve pençeleri birbirlerine uzanıyor, ölüm onları soğuk kucağına çekiyordu. Bazı insanlar şehirdeki sığınaklardan birinde saklanacak kadar şanslıydı; evlerindeki panik odaları; yeraltı sığınakları.

Ancak birçoğu o kadar şanslı değildi. Yüzlerce insan iblisler tarafından kırılan camlardan içeri çekilmiş, gökyüzüne uçurulmuş ya da yenmek üzere ara sokaklara sürüklenmişti; eğer varsa büyüleri, kayda değer bir mücadele veremeyecek kadar zayıftı.

Bu tüyler ürpertici manzara Loren'i Kalendae'deki bu şehrin başına gelen trajediyle ilgili anılarına geri götürdü.

Ama bu anıların aklında kalmasına izin vermedi, Kuzey Yakası'nda etrafında gerçekleşen ölümlere daha fazla bakmayı reddetti, kulenin çevresi boyunca ilerlerken açık hava yerine yapıya yaslanmaya özen gösterdi, yerçekimi onu pençesine almak için fırsat kolluyordu.

Erasmus da onu takip etti, güçlükle homurdanıyordu, ayakkabıları dik çıkıntıya sürtünüyordu. Doğal olmayan ayazla  p   en bir rüzgâr saçlarını savuruyor ve giysilerini yırtıyordu. Singer onun gölgesinde tetikteydi ve Mortifer'e gelince, sol ayak bileğine yapışmıştı, küçük Hob neredeyse hiç ağır değildi, varlığı o kadar fark edilmiyordu ki bazen hâlâ orada olup olmadığını görmek için aşağıya bakması gerekiyordu.

Kontrol Kulesi'nin üzerindeki kristala panelleri, ölümlü gözlerin ancak yakından görebileceği, iğne inceliğindeki damarlarla b l nm   t . Ruhlar  leminde toprağı kesen tuhaf ve renkli ağlara tıpatıp benziyorlardı, sadece buradakiler kristala kadar g m    rengindeydi ve tonları neredeyse aynıydı.

Ağ  rg l  panellerden oluşan iki sütun vardı. Sütunlar kulenin geniş tabanından yıldızsız gökyüzünü delen sivri tepesine kadar uzansa da sadece iki taneydi.

Loren bunların anima mundi için kanallar olduğunu anlamıştı; bu damarlar gezegenin çekirdeğinden ucuna kadar dalgalanan hızlı ve engelsiz bir büyü akışı sağlıyordu. Bu ilk çıkıntıya tırmanmaya karar vermesinin nedeni, büyüsünün kat etmesi gereken mesafeyi azaltmaktı. Bu görevde ona yardımcı olabilecek her şeyi memnuniyetle kabul ederdi. Ancak iblisler gökyüzünü sarmışken, bu çıkıntıdan daha yükseğe tırmanmak çok büyük bir riskti. Sürüleri o kadar büyüktü ki, devasa gök gürültüsü bulutlarına benziyorlardı. Ayın önünden her geçişlerinde onu karartıyor, şehri hissedilecek kadar kalın gölgelere g m yorlardı.

Sayısız g m    damarı barındıran iki sütundan birine ulaştığında, arkasındaki açık havaya dik d     n korkunç bir şekilde farkında olarak kuleye bakacak şekilde döndü ve sağ elini panelin üzerinde d zle tirdi.

Erasmus'un sesi gecenin içinde süzülürken Loren'in yanında durdu. "Bunu yapmanın getirdiği riskleri anlamanı istiyorum Loren." Elini Loren'in dirseğine koydu ama bu hareket onu dizginlemek için değildi. Onu rahatlatmak ve yalvarmak içindi; bu anı net bir şekilde görmesi için ona yalvarmak içindi, herhangi bir aceleci davranış kararını gölgelemeden.

Onun endişesini anlıyordu. Anlıyordu. Ama bunu yapmak *zorundaydı*. Gözlerini canlı bir k busa açtığı Kalendae'nin yaşadığı deh eti bir daha asla yaşamayacaktı. Darien o gün  lm   t  ve eğer

en azından bu karmaşayı düzeltmeye çalışmazsa, karnavalda olduğu gibi o tünellerde çökerse...

Loren gözlerini kapattı. "Zaten biliyorum," diye fısıldadı. "Dul bana büyümü kullanırsam öleceğimi söyledi."

Aralarında bir sessizlik dalgası yayıldı. Erasmus'un eli kızın kolunda hafifçe sıkıştı. "O zaman bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü eğer yapmazsam, ölecekler," dedi, arkasını işaret ederek, göz kapakları tekrar açıldı. Rüzgâr gözlerinden süzülen yaşları iterek yanaklarından aşağı süzölmelerine neden olurken, kalbine saplanan bir bıçakla, "Ve ben bununla yaşayamam," dedi.

Kanlı Ay'ın yaratıkları kanalizasyona doğru ilerliyordu. Onları buradan görebiliyordu; sürü halindeydiler ve sayıları Filo askerlerinin yetişemeyeceği kadar fazlaydı. İblisler av bulmak için sokakların altına indiğine göre, Darien ve diğerleri yakında her yönden saldırıya uğrayacaklardı. Sadece Ruh Terra'dan gelen yaratıklardan değil, tam da bu şehirdekilerden. Ve cehennem zebanilerinin, hatta *Karanlıkoyuncuların* bile bir sınırı vardı.

Buraya kadar gelebilmişti, bu bile başlı başına bir kazançtı. Belki bu geceyi sihrini kullanarak bozuk olan her şeyi düzeltmek için harcayabilirdi ve belki sonrasında normal bir hayat için bir şansı daha olurdu. Belki de onun için çok geç değildi.

Ama *artık* çok geç olsa ve bunu yaptıktan sonra öleceğini bilse bile, yine de kararını uygulayacaktı. Yerin derinliklerinde silah sesleri duyuluyor, mermi şakırtıları sokaklarda sekiyor, bu ses Loren'e Şeytanlar ve Meleklerin hâlâ hattı koruduğunu söylüyordu.

Bu süre zarfında hiçbirinin düşünmemesi için var olan her tanrıya dua etti.

Loren, ciğerlerini alabildiği kadar havayla dolduran derin bir nefes alarak büyü yapmaya odaklandı ve atılan her kurşunun, çarpışan her bıçağın, her savaş çığlığının, her hırıltının ve her çığlığın sesini bastırdı.

Konsantrasyonunun merkezinde Darien'in yüzünün bir görüntüsü vardı. Bu bir anıydı. Tuzlu Karamel Dondurma Salonu ile Medea'nın Sihirli Numaraları arasındaki ara sokakta hayatını kurtardıktan dakikalar sonra Rook ve Redding'de onunla yemek yediği zamana ait bir anı.

O günü asla unutamayacaktı. Darien'in ona bakışını, sanki sihirden, yıldız tozundan ve gördüğü her güzel rüyadan yapılmış gibi. Sanki sonunda kaybetmek istemediği bir şey bulmuş gibi bakmıştı ona. Korumak için ölebileceği bir şey.

Ve onu korumuştı. Çok da iyi bir iş çıkarmıştı. Şimdi *onu* koruma sırası ondaydı.

Boynundaki zincirden sarkan boru, vücuduna dolan duygular nedeniyle parlamaya başladı. Rahatlatıcı varlığıyla göğsünü ısıttı, bu his ona ılık bir banyoyu hatırlattı.

Zamanı gelmişti.

Elini cristala paneline daha sert bastırdı... ve sihrini Kontrol Kulesi'ne akıttı.

Avucunun altından yumuşak beyaz bir ışık yayıldı. Parmaklarının her birini aydınlattı ve bileğine doğru sızarak tüm eli ve ön kolu beyaza bürünene kadar yayıldı. Büyü, küçük nehir yataklarından akan su gibi paneldeki gümüş damarlara aktı. Hızla yayıldı, yukarı ve yukarı tırmandı. Beyaz ışıktan bir nehirdi ama içinde renkler de vardı. Her renkten. Yine de siyah ya da gri yoktu. Burada sadece parlak renkler vardı.

Kısa süre sonra tüm kule enerji ve gökkuşağı ışığı yaymaya başladı. Kendini daha da zorlayarak büyüü bedeninden çıkarıp kuleye iterken alnından terler fişkırdı. Başını geriye eğip kulenin yükselişini izledi ve en tepedeki son noktaya ulaşmasını diledi.

Öyle oldu. Ve oraya ulaştığında, bladelike nesne kör edici bir ışıkla aydınlandı.

Bir patlama ve havai fişeklerin patlamasına benzeyen bir cızırtı ile şehrin üzerinde gökkuşağı renklerinden oluşan bir kubbe kabardı. Şehrin çevresine kadar yayıldı ve burada yere yapışarak her binayı, her bölgeyi, her savunma noktasını sardı. Sanki onun bir parçasıymış gibi hissedebiliyor, sanki her şeyi biliyormuş gibi *görebiliyordu*. Sanki içinde, sahip olduğunun farkında olmadığı bir göz açılmıştı, bu gözün hayatı boyunca kapalı olması bir yana.

Loren, Angelthene'in kentsel yayılımının üzerinde parıldayan spektrumdaki renk dalgalanmalarını izledi. O kadar güçlüydü ki Kanlı Ay'ı renklendiriyor, canlı tonlar kürenin kırmızı ışıltısını dökülen mürekkep gibi seyreltiyordu. Angelthene kıyılarını süsleyen kumsallar değerli taşlar gibi parıldıyordu.

Sanki su neon boyaya dönüşmüş gibi kilometrelerce okyanus parlıyordu.

Kırmızı. Turuncu. Sarı. Yeşil. Mavi. Menekşe. Kırmızı-turuncu, sarı-turuncu, sarı-yeşil, mavi-yeşil, mavi-mor, kırmızı-menekşe vardı. Eflatun vardı, ela vardı; koyu kahverengi ve krem. Çok fazla renk tonu vardı ve hepsi parlak beyaz bantlarla birbirine bağlanıyordu.

Çok güzeldi.

Kendi yaptığı bu güç alanı artık yeni yaratıkların şehre girmesini engellediğinden, Filo askerleri üstünlüğü ele geçirme şansına sahip olabilirdi. Ama Darien-

Aşağıdan bir patlama sesi geldi. Diğerlerinin konuşlandığı şehrin altındaki tünellerden.

Loren omzunun üzerinden sesin geldiği yöne baktı.

Kaldırım patlamamış olmasına rağmen, çevredeki binalar patlamanın boğucu gücünden dolayı titredi.

Birileri büyüleriyse şehri korumuş ve sokağın çökmesini engellemişti.

Loren onu kimin koruduğu konusunda oldukça iyi bir fikre sahipti.

Tam o sırada Max ve diğerlerinin uzaktan yaklaştığını gördü. Dallas, Dominic ve Emilie grubun geri kalanının birkaç mil önünde uçuyor, doğruca güneydeki tünellerin girişine doğru gidiyorlardı.

Başardılar.

-

Neredeyse varmışlardı.

Max Kontrol Kulesi'ni buradan görebiliyordu. Yapı karanlık ve sessizdi, içinden sihir geçmiyordu, gökyüzü genellikle uzayın gece tuvalini yeşille renklendiren güç alanından yoksundu.

Koşarken, o ve diğerleri önlerine çıkan iblisleri kesip biçtiler. Mermiler ve büyüyle onları yere serdiler, bazen bir seferde tüm sürüler halinde, dördü tek ve durdurulamaz bir birim olarak çalışıyordu.

Blue'nun su büyüü iblis ciğerlerini boğdu; Sabrine'nin jilet gibi keskin dişleri gırtlakları ve siyah kanla titreşen kalpleri parçaladı; Cyra bir tabancadan ateş etti, kurşunlarının çatırtısı Max'inkilere karıştı

kendi silahı. Birlikte yüzlercesini yenmiş olmalılar ama bu yeterli değildi. Hâlâ çok fazlaydılar ve Kanlı Ay batana kadar bu iblisler öldürme çılgınlığına hapsolmuşlardı, kurtulmaları mümkün değildi.

Filo askerleri uçmakta olduğu kadar savaşmakta da harikaydı. Angelthene sokaklarında kayan yıldızlar gibi dönüyorlardı, güçlü kanatları rüzgârları savuruyor, kılıçları, arbaletleri ve diğer silahları parıltıyordu. Max onları daha önce hiç dövüşürken görmemişti ama bu yıkımın ortasında bile kendini hayretler içinde bulduğu bir manzaraydı. Bu kaosun.

Max ilerideki yolları tarayarak onları Darien'e götürecek tünellerin girişini aradı. O koşarken, solundaki karanlık sokaktan bir iblis fırladı.

Cyra'nın kolundan bir parça koparmasını engellemek için dönerek saldırının önünü kesti ve kafatasına bir bıçak sapladı.

Bir gürültüyle yere düştü. Vücudu yere çarptığında, grupları çoktan bir düzine metre uzaklaşmıştı.

"Teşekkürler," diye nefes nefese kaldı Cyra, gruba ayak uydurmak için kendini zorluyordu. "Lafı bile olmaz."

Başka bir iblis arkalarından onlara saldırdı, kırmızı gözleri güneş ışığının vurduğu yakutlar gibi parlıyordu.

Max kalçasına bağladığı bıçağı kınından çıkardı. Etrafında döndü ve koşunun ortasında fırlattı.

Bıçak yarattığın kaşlarının arasına isabet etti ve darbenin arkasındaki güç yarattığın baş aşağı yuvarlanmasına neden oldu.

Max arkasını döndüğünde, gökkuşağı ışıklarından oluşan bir yağmur tüm şehri ıslatıyordu.

Max'in dikkati Kontrol Kulesi'ne yöneldi. Koşmaya devam etti, botları asfaltı tokatlıyor, ayak sesleri Cyra'nın, Blue'nun ve Sabrine'in pençelerinin çiziklerine karışıyordu.

Birkaç blok ileride uçtuğu yerde Dallas, "Güç alanı!" diye bağırdı. Eliyle işaret etti. "Bak!"

Kontrol Kulesi akla gelebilecek her renkte parlıyordu. Uç kısmı güneşten daha parlaktı ve şehrin üzerine dalgalanan renklerden oluşan bir güç alanı yansıtıyordu.

Ve ilk çıkıntının üzerinde, yaklaşık yüz elli metre yukarıda Loren duruyordu. Erasmus onun yanındaydı ve ayak bileğini bir tahta parçası gibi tutuyordu.

Gölgeli mücevher Mortifer'dı ve küçük kırmızı gözleri Max'inkileri ta buradan buluyordu.

Hob küçük bir el salladı, Kontrol Kulesi'nin gökkuşağı ışığı parmaklarının arasındaki boşluklardan akıyordu.

Max'in dudaklarından şaşkın bir kahkaha dökülürken o da el salladı.

Loren yüzünü kuleye dönmüş, avucunu kristala paneline dayamış, aurasını kuleye akıtırken tüm kolu parlıyordu.

Max şehrin dönüşümünü huşu içinde izledi; gölgeler gökyüzünü yaran şafak gibi uzaklaştı ve canavarlar karanlığı aramak için kaçtı.

Sokak lambaları yeniden canlandı, Loren'in aura büyüsunü andıran parlak renk havuzları kaldırımlara yayıldı.

Farlar yanıp söndü, motorlar yeniden çalıştı.

Trafik ışıkları tekrar açıldı.

Elektrik hatları enerji ile uğulduyordu.

Binlerce pencereden rengârenk ışıklar süzülüyor, gökdelenler yerden çatıya kadar aydınlanıyor, büyü sistemleri yeniden hayata dönüyor, Görü olmadan da görülebiliyor, binaları canlı boya katları gibi kaplayan sütunlarda çeşitli tonlarda rünler akıyor.

Bu bir mucizeydi. Max gözlerine inanamıyordu.

"İnanılmaz biri." Bu sözler, Loren'e hayretle bakan Cyra'dan geldi.

Bir patlama yeri salladı, Max ve diğerlerini sarstı ve neredeyse Blue'nun kış üstü düşmesine neden oluyordu. Max onu dirseğinden yakaladı ve bir saniye bile yavaşlamak istemeyerek kendine doğru çekti.

Patlama tünellerden gelmişti. Darien ve diğerlerinin şehri savunduğu yerden.

Max saatini ağzına götürdü ve tık sesi gelene kadar çevirdi. "Darien," diye nefes nefese kaldı. O kadar uzun süredir koşuyorlardı ki boğazının tadı metalik gelmeye başlamıştı. Saati daha yakın tutarak, koşarken elini sabit tutmak için elinden geleni yaparak tekrar denedi: "Darien, beni duyabiliyor musun?" Hiçbir şey duymadı. "*Darien.*" Sessizlik.

Max küfredip kendini daha hızlı itti, bacak kasları protesto çığlıkları atıyor, kısmen donmuş kan birikintileri ayaklarının altına sırıyordu. Sabrine'in göz ucuyla onu izlediğini hissedebiliyordu ama ona bakmadı.

Şu anda yüzünün neyi açığa çıkarabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. İhanet edebileceği duygular.

Saatindeki hoparlörden bir çıtırtı yükseldi. Birinin konuşmaya hazırlandığını haber veren türden bir çıtırtı.

Lütfen hayatta kal, diye yalvardı Max. *Lütfen hayatta kal*.

-

Darien kendine geldiğinde, yukarı ile aşağı arasındaki farkı anlayamadı. Gözlerini açtığı anda, cam kırıkları ve enkaz parçaları hâlâ gevşek formunun üzerine yağıyor, şangırdarak yere düşüyordu.

Tünel, el bombasının içine hapsolmuş ham büyüye yenik düşmüştü. Ateşli parçacıklar ve kül tanecikleri havada süzülüyordu.

Darien kapıdan birkaç metre ötede yüzüstü yatıyordu, ailesinin ve arkadaşlarının cesetleri etrafını sarmış, şekilleri bir damla dumanla gizlenmişti.

Kimse hareket etmiyordu. Enkaz yığınları yüzleri görmeyi zorlaştırıyordu ama doğu duvarının yakınında bir meleğin kanat kıvrımını ve Jack'inkine benzeyen kıvrıkcık saçlı bir başı fark etti.

Çok hareketsizdi. Herkes çok hareketsizdi.

Darien elini uzatmaya çalıştı ama parmakları tepki vermedi, bir seğirme bile olmadı. Ağzının tadı pas gibiydi ve ciğerleri yanıyordu.

Bir sonsuzluktan sonra, ağır başını yerden kaldırmayı başardı, bu basit hareket çevresinin sallanmasına ve parıldamasına neden oldu.

Başını dayadığı betonun üzerinde kırmızı ve siyah bir sıvı birikintisi vardı. Kan ve zehir olduğunu fark etti. Her iki kulağından da kan damlıyordu. Her iki burun deliğinden de. Dilinin üzerinde birikti ve boğazını kapladı, o kadar çoktu ki neredeyse boğuluyordu.

Kendini titreyen zayıf ellerinin üzerine itmeye çalıştığı anda, zırhının eldivenleri kesilmiş ve kirlenmişti, vücudu artık kendisine ait değilmiş gibi hissediyordu. Akciğerleri, kalbi, beyni ve kulak zarları dayanılmaz bir acı içindeydi; öyle büyük bir rahatsızlık hissi vardı ki sanki hepsi parçalanmış ve geride zar zor işlev görebilen bir kabuk bırakmışlardı.

Sadece hırpalanmış kız kardeşini görüyordu, vücudunu sürükleyerek yüzü kanlar içinde olan kocasına götürürken önüne çıkan molozları itiyordu.

Darien'in kollarına kendini yukarı itmeye yetecek kadar güç geri gelmişti.

Ivy. Ivy için kalkması gerekiyordu. Diğerleri için.

Her şey acıyordu. Her kas. Her uzvu. *Derisi* bile acıyordu. Zırhındaki yırtıklardan çığ, çürük ve kirli et parçaları görünüyordu. Kafatasından geçen acı dalgaları gözlerinin yaşarmasına ve kapanma tehlikesi geçirmesine neden oldu. Yüzünü buruşturdu ama eğilmeyi reddetti.

Çenesi sıkıca kenetlenmiş halde sendeleyerek ayağa kalkarken içinden hıçkırıkla öfke çığılığı arası bir ses çıktı. Dudaklarından kan damladı ve bir ağız dolusu kanı tükürdü, dişleri ve diş etleri kıpkırmızıydı.

Ayağa kalkar kalkmaz dizlerinin üzerine çöktü ve bir eliyle önündeki kana bulanmış zemine dayanarak kendini tuttu.

Bu saniyeyi nefes almak, kendini toparlamak için kullandı.

Duman, toz ve zehirli dumanlar tünelleri boğdu. Patlamanın etkisiyle alev alev yanan iblis cesetleri ve karton kutulardan küçük yangınlar çıkmıştı. Darien dakikalar önce içeri dalan iblis sürüsünün el bombası yüzünden mi öldüğünü ve şimdi bu katta mı yattığını, yoksa onu ve diğerlerini geçip tünellere mi girdiğini anlayamıyordu.

Tanrılara şükürler olsun ki ailesi ve arkadaşları hayattaydı. Herkes hayattaydı, ama dövülmüş ve kirliydi. Teker teker kendilerini ayağa kaldırdılar ve birbirlerini kontrol ettiler. Hayatta kalmaları Darien'in sarıldığı küçük bir mucizeydi, Ölüm onu çağırsa bile, acı her uzvunu bıcaqlarken reddetmekte zorlandığı cazip bir teklifti.

Çok fazla acı. Çok fazla acı vardı ve kalbinin atışını dinledikçe, her nabız atışı arasındaki süre uzadı. Gittikçe büyüdü ve kalp atış hızı yavaşladıkça sürüklenmeye başladı...

Gözlerini kırptığında, göz kapakları kan ve tozla kabuk bağlamıştı, büyük bir ağaç gördü. Bir ağaç ve bir nehir. Birbirine ait olmayan iki ayrı görüntüydüler, sanki biri iki fotoğrafı ikiye ayırmış ve uyumsuz parçaları birbirine bantlamış gibiydi.

Odaklandığı nehirdi. Bir okyanusa karışan nehir. Sanki elmas parçalarından yapılmış gibi güneş ışığı altında parılayan beyaz kumdan bir sahili olan, hiç bitmeyen bir okyanus. Beyaz şapkalı dalgalar kıyıya vuruyordu. Martılar da vardı. Ve palmiye ağaçları. Darien palmiye ağaçlarını her zaman sevmişti ama nedenini bilmiyordu. Belki de sörf yapmaktan

Annesiyle yapardı. Bazen Ivy de giderdi. O güneşin ısıttığı dalgaların üzerinde saatlerce kalabilirdi-

"Darien." Diz çöktüğü yerde biri onu sarsıyordu. Ses derindi ve Darien hezeyan içinde bu sesi tanıyamadı.

Nehir hâlâ oradaydı. O kadar güzeldi ki, Darien kendini onu takip etmek isterken buldu.

Ama bir şey eksikti. Nehirden daha güzel bir yüz; geniş, engin okyanustan daha güzel; en berrak maviden daha güzel. Her şeyden daha güzel.

Geri dönmeye çalıştı. Onu aramaya çalıştı-

"Darien," dedi ses tekrar.

Darien olduğu yerde sallandı. Omuzlarındaki bir çift sert el onu dik tuttu. Darien kan çanağına dönmüş gözlerini odaklamayı başardığında, önünde çömelmiş, yüzü kendisinininkine çok benzeyen ikinci bir kişi gördü. Bir aynaya mı bakıyordu?

Hayır. O Travis'ti. Ama konuşan Travis değildi. Malakai'ydi.

"Darien," diyordu Azrail. Gözlerini temizlemek için bir kez daha kırışırtıran Darien, Malakai'nin yüzünün alt yarısını gördü; konuşurken gümüş köpek dişleri görünüyordu. "Ne oldu burada?"

Darien gözlerini tekrar kırptığında, okyanusun ve nehrin son kalıntıları da akıp gitmiş ve puslu tünellere geri dönmüştü; boğazındaki kan, ne kadar yutkunursa yutsun bir türlü aşağıya inmeyen kalın bir ağ gibi, nefes almasını engelliyordu.

Azraillerin çoğu buradaydı. Malakai, Aspen, Jewels. Valen ve Sylvan. Brodie ve Macen. Bazıları Duvağı korurken, diğerleri Şeytanlara ve Meleklerle yardım ediyor, iyi olup olmadıklarını kontrol ediyordu.

Jewels Conrad'la ilgileniyordu. Meleğin arkasında durmuş, kanatlarını inceliyordu. Kanatlardan biri kırık olduğunu düşündürecek şekilde bükülmüştü ama Melek de en az Darien kadar inatçıydı ve acıya rağmen savaşmaya devam edecekti.

Aspen Lace'e tutunmuş, onu ayakta tutuyordu, Lace de Darien gibi bitkin görünüyordu.

Tanner iki elini uzaktaki duvara dayamıştı, başı öne eğikti, kolları titriyordu ve yere kusuyordu. Jack ve Ivy de

İkincisi elini sırtına koyarak onun ağırlaşmasını yatıştırmaya çalışıyor, ağzından teselli sözcükleri dökülüyordu.

Ham büyü lanet olası bir orospu çocuğuydu ve o patlama neredeyse hepsini öldürüyordu.

"Yaşıyor mu?" Sylvan'ın tünelleri dolduran gür sesi Darien'in irkilmesine neden oldu.

"Zar zor," diye mırıldandı Darien. Bacaklarını iterek, neredeyse kalan tüm gücüne mal olan bir hareketle sendeleyerek ayağa kalktı.

"Dikkatli ol," dedi Travis, Darien'in dengesini bulmasına yardım ederken sesi uzaklardan geliyordu, bir eli omzunu kavramıştı.

"Ben iyiyim," demeyi başardı Darien ama bunu söylerken kendi sesinin dayanılmaz yüksekliğinden dolayı yüzünü buruşturdu.

Ağrıyan omuzlarını silkerek Valen ve Brodie'nin Peçe'yi koruduğu yere doğru yürüdü. Travis her adımda topallayarak onun yanında kaldı. Darien'in solundaki pozisyonunu aldı.

Darien kuzenine baktı. "Trav-"

Travis kapıya dönerek, "Sen iyiysen ben de iyiyim," dedi. Gözleri Darien'in yüzüne kaydı. "Bok gibi görünüyorsun, kuzen."

Darien'in ağzında bir gülümseme belirdi. "Sen de öyle." Omzunun üzerinden bakınca diğerlerinin arkalarında yeni bir sıra oluşturduğunu, Ivy'nin acı içinde dişlerini gıcırdattığını gördü. "Abla," dedi. "İyi misin?"

"Hayattayım," dedi Ivy, silahını hazırlayarak. "Ve sakın bana bu seferlik oturmamı söylemeye kalkma." Silahını kaldırıp kapıya doğrulttu ve mırıldanarak sözlerini bitirdi: "Çünkü yapmayacağımı biliyorsun."

Darien'in gözleri Lace'inkilerle buluştu. "Lacey?"

"Ivy ile aynı cevabı veriyorum," dedi kan tükürerek. "Gün doğumuna kadar içerideyim."

Malakai Darien'in sağına doğru ilerledi. "Plan nedir?"

Darien bir ağız dolusu kan yuttu. "Zehir," diye cevap verdi, sesi kalındı. "Ve tek bir lanet şeyin bile geçmesine izin verme." Siyah gözleri kendisiyle buluşan Azrail'e baktı. "Sen ve ben gölge büyüüne sahibiz. Ölüm büyüü -doğru terimin ne olduğunu ya da neden birdenbire kullanabildiğimizi gerçekten bilmiyorum ama kullanmak zorundayız. Normal silahlar bu şeylerde işe yaramıyor. Derileri neredeyse aşılmaz."

"Gölge büyüü..." diye düşündü Malakai, kaşları birbirine çarparak. Darien onun muhtemelen depodaki o geceyi hatırladığını düşündü.

O cehennem gemisi patladığında büyülerini kalkan olarak kullanmaktan başka çareleri kalmamıştı. Darien ilk kez kendisine ait olmayan bir büyü görmüştü.

"Bende de var," dedi Travis, kanlı burnunu zırhının koluna silerken. "Venom onu ortaya çıkarmaya yardımcı oluyor. Sende var mı?"

Malakai ceketinin cebine uzandı ve bir şişe çıkardı. "Şaka mı yapıyorsun? Bu boka bağımlıyım." Başını geriye eğdi ve her iki gözüne de ikişer damla damlattı.

Tanner, "Tabii ki Malakai bunu iyi bir şeymiş gibi söyleyecek," diye mırıldandı. Bu ifade Valen ve Sylvan'ın kıkırdamasına neden oldu.

Bunu tartışmak için birkaç dakikaları olması küçük bir ertelemeydi; bir sonraki tehditler kapıdan içeri girmeden önce nefes almak için.

Darien daha fazla yaratığın geldiğini hissedebiliyordu. Gece henüz yeni başlıyordu ve bir iblisin açlığı asla bastırılamazdı.

"Jewels," diye seslendi Travis omzunun üzerinden.

Malakai'nin kız kardeşi onu daha iyi duyabilmek için öne doğru eğildi. "Eğer bunu atlatabilirsek, dışarı çıkmak ister misin?"

Jewels sırttı. "Adını bile bilmiyorum," diye alay etti.

Travis ona kanlı bir gülümseme verdi. "Lanet olsun." Tekrar kapıya yöneldi.

Ama sonra Jewels, "Evet Travis Devlin, seninle çıkacağım," diye fısıldadı. Travis sırttı. "Harika."

"Dare," dedi Jack. Darien dinlediğini göstermek için başını hafifçe eğdi ama Spirit Terra'daki manzaraya odaklanmaya devam etti. "Eğer sen ve Travis aynı büyüye sahipseniz-"

"Kapa çeneni Jacky," dedi Darien kararlılıkla, Jack'in bu cümleyi nasıl bitireceğini çok iyi biliyordu. İsteddiği son şey Ivy'nin onun *arkası* dışında bir yerde olmasıydı. Onun için en güvenli yer Jack'in arkasıydı. "Seni seviyorum Jack, ama bu sefer kapa çeneni lütfen."

Jack kıkırdadı. Şehirleri yıkımın eşiğindeyken ve Darien onu evlatlıktan reddedip aforoz etmekten üç saniye uzaktayken bile hep gülerdi.

Ama Ivy, "Ne söylemek üzere olduğunu biliyorum," dedi. Sözlerinin hepsi Darien içindi. "Ama bu konuda seninle tartışmayacağım. Bu sefer olmaz."

Darien kız kardeşinin söylemediği tüm sözleri duydu. Ivy hayatı boyunca sihrini fazla kullanmamaya dikkat etmişti ve ne zaman sihrini çağırırsa amacı bir hedefi takip etmek ya da gerekirse kendini korumaktı. Hatta eğer

aynı tür büyüye sahip olsa da, bu canavarlarla yüzleşmek için ihtiyaç duyduğu pratiğe sahip değildi.

Canavarlardan bahsetmişken.

Ruh Terra'nın ufku onlardan daha fazlasıyla doluydu. Hepsi de bu yöne doğru ilerliyordu.

"...*Darien...*," dedi bir ses. Uzaklardan gelen bir ses. Hayal mi görüyordu? Küçük, sessiz ve hafif tiz bir sestti, sanki biri onunla bir şey aracılığıyla konuşuyormuş gibi...

Saatinden. Onun saatinden geliyordu.

"Max?" Darien saati ağzına götürdü ve çatlak yüzünü çevirdi. Ağızlığın çalıştığını gösteren bir *klik* sesi duyulmuyordu, muhtemelen kulakları kanla kaplanmış ve kulak zarları neredeyse yırtılmıştı. Bu kadar yumuşak bir sesi algılayamayacak kadar acı çekiyorlardı. "Max?" dedi tekrar, daha fazla kan yutarak.

"Geliyoruz," diye yanıtladı Max. Sesi koşuyormuş gibi geliyordu, aldığı her nefes hırıltılı bir soluktu. "Neredeyse geldik."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Max.

Peçedeki yırtığın solundaki sütunun önünde duruyordu - bütün bir duvarı başka bir dünyaya açılan bir kapıya dönüştüren yırtık. Her iki yanında Dallas ve Mavi, Darien ve Ruh'a açılan kapıyı koruyan diğerleri duruyordu.

Buraya iner inmez, Ay Taşlarını sütunlardaki izlere yerleştirdiler ve taş onları hemen yuttu.

Ama kapı kapanmamıştı. İblisler hâlâ geliyordu ve diğerleri tükeniyordu, Darien kendini o kadar zorluyordu ki Max dizlerinin üzerine düşmeden önce sadece birkaç dakikaları kalmasından korkuyordu. Ve eğer Darien ellerinde olmasaydı.

Bu düşünceyi bitirmeyi reddetti.

Malakai büyüsyyle neredeyse Darien kadar güçlüydü, buna hazırlanmak için korkunç derecede az zamanları olduğu düşünülürse bu başlı başına bir mucizeydi. Ama Azrail bile yoruluyordu ve o kadar çok Zehir kullanıyordu ki Max, Darien'in karnavalda yaptığı gibi bayılabileceğini düşündü. Zehir bir ilaç, büyülerinin kapılarını açan bir anahtar olabilirdi ama eninde sonunda bu büyük güç akışı kuruyacak ve onları savunmasız bırakacaktı.

Dallas sütuna yaklaştı ve parmaklarını sol taraftaki birkaç satırlık silik yazının üzerinde gezdirdi, yazı o kadar küçüktü ki daha önce fark etmemişti.

"Nedir bu?" Dallas düşüncelere daldı. Başını çevirip Dominic'i bulana kadar odayı tararken kırmızı at kuyruğu sallanıyordu. Melek çürümekte olan bir kurda benzeyen bir yarattığı kesiyordu, iskelet gövdesinden gri et şeritleri sarkıyordu, göğüs kafesinden görünen deniz mavisi ve siyah kalp son bir gümbürtüyle duruyordu. "Dominic!" diye seslendi.

Başını kaldırdı, alnındaki teri sildi, siyah elbisesinin önünden kan akıyordu.

"Bunu okuyabiliyor musun?" Dallas bağırdı.

Melek aceleyle onlara doğru koştu. Dallas ona yer açmak için geri çekildi ve Max'i kolundan tutarak onu da geri çekti.

Buzlu gözler sütunu taradı. Dominic tercüme ederken, girişten daha fazla canavar sıçradı. Daha fazla mermi ateşlendi. Daha fazla ceset yere düştü. Max ne zaman sona eren bir hayatın etli gümbürtüsünü duysa, değer verdiği herkesin hâlâ ayakta olduğundan emin olmak için kontrol etti.

Bu kapıyı kapatmak zorundaydılar.

Dominic satırları okuyana kadar bin yıl gibi gelen birkaç dakika geçti, bas sesi neredeyse bağırışlar ve hırıltılarla yutuldu.

"Güneş, Ay,

Ay, Güneş

Aynı madalyonun iki yüzünden başka neyiz ki?

Aynı ama farklı

Farklı ama aynı."

Büyünün iblis bedenlerini parçalara ayırmasıyla ortaya çıkan kemik çatırtıları dışında oda sessizliğe gömüldü.

"Solunda!" Jack bağırdı.

Travis'in büyüü yayıldı ve ön cephedeki çatlaklardan sızan yarasa benzeri iki yaratığa kilitlendi. Kanat çırpışları tünelleri yakıp kavuran ateşli bir fırtına başlattı. Üzerlerine yağan ateş yağmuru, Blue'nun su büyüüyle durduruldu ve çam kokulu bir yağmur şemsiyesi gruplarını korumak için dışarı fırladı.

Travis yaratıkları indirmekte hızlıydı, bir ok yayından daha etkiliydi. Cesetleri yere düşerken kanatları kırıldı, korlar söndü.

"Bu ne anlama geliyor?" Darien nefes nefese kaldı, yanaklarından siyah akıntılar süzülüyordu. Elini kör edici bir hızla savurdu, büyüünün gücüyle köpeğe benzeyen bir yaratık doğu duvarına doğru savruldu, omurgası ikiye ayrıldı, sivri kemikler deriyi yırttı. Siyah bir yağ püskürmesi duvarları kapladı ve köpek bir çığlıkla yere düştü. Alnındaki mücevher kırmızıydı, tüyleri ateş gibiydi.

Inferno. Cehennem Yaratıkları.

Ama *nasıl*?

Darien'in ciğerlerinden bir nefes çıktı ve ardından tek bir kelime geldi: "Hayır." Darien'in ses tonuyla Max'in kanı dondu.

Korku Darien'in nadiren gösterdiği bir duyguydu ama başını sallayıp Spirit Terra'ya bakarak tekrar, "Hayır, *hayır, hayır, hayır, hayır,*" derken sesini ve yüzünü dolduruyordu.

Max, Darien'in arkasından yürüdü ve neye baktıklarını görmek için Malakai ile onun arasına baktı.

Darien'in karnavalda öldürdüğüne benzer daha fazla canavar onlara doğru geliyordu.

Kamyon kadar büyük. Kafaları kafatası gibi. Beyaz pullar. İnsan ve hayvan karışımı, acayip kaslı vücutlar.

"Bunlardan hoşlanmadığınızı varsayıyorum?" Valen sordu.

Malakai yemin etti. "Neredeyse sınıma ulaştım dostum," dedi Darien'e sıkılmış dişlerinin arasından, nefesleri odanın içinde hışırdayarak. "Titriyorum- *bak.*" Elleri titriyordu ve Max bunun korkuyla hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen yorgunlukla ilgili olduğunu biliyordu.

Darien ayaklarını birbirinden uzaklaştırdı ve iki eliyle dışa doğru bir hareket yaparak grubun etrafına ördüğü parıldayan siyah duvarı güçlendirdi.

Max'in derisi karıncalandı, koruyucu büyü üzerine çökerken kanı ısındı, mum dumanı etrafı doldurdu. Ama *o* bile bu duvarla Darien'in daha önce yaptığı duvar arasındaki farkı hissedebiliyordu. Daha zayıftı. Seyreltilmişti. Katı bir siyah adamant duvarı yerine bir duman titreşimi. Sadece bu da değil, Darien'in başı ve omuzları Max'e bayılmak üzere olduğunu gösterecek şekilde eğiliyordu.

Canavarlar yaklaştı. Daha yakına.

Darien'in büyüü durakladı. Bir nefes ciğerlerini terk etti.

Yüzlerden kan çekildi. Korku dolu bakışlar birbirini izledi, eller silahlara sıkıca sarıldı.

Gölge büyüünün koruyucu duvarı sönmekte olan bir alev gibi titredi.

İblisler kapıya ulaşip kanlarını donduran uhrevi hırıltılarla içeri atladıklarında, Darien'in büyüü tamamen söndü ve hepsini bıraktı

Malakai ve Travis'in büyüü dışında savunmasız, her ikisinin de duvarları oluklu ve şeffaf, neredeyse o kadar güçlü değil-

Tüneller çıgıllıklar ve haykırışlarla boğulmuştu. Darien'in büyüü olmadan işler tersine dönmüştü ve bu onların lehine değildi.

Canavarlar saldırdıkça duvarlara kan sıçradı.

-

Şehrin üzerinde fokurdayan yeni güç alanı Filo askerlerine üstünlük sağlamıştı.

Ancak Roark ve ordusuna yardım ediyor olsa da, Darien ve diğer Şeytanlara yardım etmek için hiçbir şey yapmıyordu. Melekler. Loren'in kısa bir süre önce tünellere girerken gördüğü Azrailler, muhtemelen Darien'in yardım çağrısına cevap veriyordu.

Loren zorlukla nefes alabiliyordu. Kulenin çıkıntısında duruyordu, eli hâlâ panelin üzerindeydi, gözleri sürekli Angelthene Bulvarı'ndan ayrılan o tek caddeye çevrilmişti.

Max ve diğerleri dakikalar önce ızgaranın altında kaybolmuştu ama hâlâ ateş ediliyordu ve cehennem büyüü şehrin altında bir deprem gibi gümbürdüyordu. Bu da geçidi kapatmak için uyguladıkları planın işe yaramadığı anlamına geliyordu.

Loren, diğerlerinin nihayet bu bitmek bilmeyen savaşı kazandığını söyleyecek herhangi bir işaret bekleyerek izlerken, kafasında anılarla birlikte düşünceler de dönüyordu.

Dul'un annesi için söylediği gibi, o bir *anahtardı. İki dünyayı ayıran metalin dönüşü.*

Loren hâlâ onun yanında, her zamanki gibi sessiz duran Erasmus'la yüzleşti. "Dünyamız eskiden Ruh Terra ile birdi," dedi. "Öyle değil miydi?"

Erasmus'un gözleri onunkilerle buluştu. Sıkıca kapalı ağzında, sorusuna cevap vermeye çalıştığını, doğruyu söylemeye çalıştığını ama bunu yapamadığını anlatan bir seğirme vardı.

Loren bu bakışı iyi biliyordu.

Israr etti, "Dünyaları ikiye bölen annemdi. Öyle olduğunu *biliyorum.*" Loren annesinin bunu nasıl yaptığından emin değildi ama çıkardığı bu sonuç... Doğru olmalıydı. Ruh Terra ve onun dünyası

tek bir madalyonun iki yüzü olduğunu biliyordu, sadece sonunda Peçe olarak bilinen bir perdeyle ayrılmışlardı. Annesinin attığı perde.

Efsaneler, hepsi doğrudu. Öyle olmak zorundaydılar.

Loren hareket ediyordu, kulenin çevresi boyunca yan yan ilerliyordu, ayakları neredeyse dik kristallerin üzerinde kayıyordu.

"Loren, bekle," diye homurdanarak onun peşinden koşmaya çalıştı Erasmus.

Loren yavaşlamadı. Mortifer onun bileğini sıkıca kavradı, kolları ve bacakları bir koala gibi etrafına dolandı.

"Ay Taşları ellerinde olsa bile, ben olmadan yarığı kapatamazlar," diye seslendi omzunun üzerinden, olabildiğince hızlı hareket ediyordu, sözleri neredeyse rüzgâr tarafından yutuluyordu. "Benim sihriye ihtiyaçları var."

"Loren, sen yeterince şey yaptın." Babasının bazı şeyler hakkında konuşması yasaklanmış olabilirdi ama onun sözlerindeki cevap açıktı ve Loren ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Hayır," diye fısıldadı. "Yapmadım." Hiç yavaşlamadan ilerlemeye devam etti, Erasmus da sessizce peşinden koşuyordu.

Verecek son bir şeyi kalmıştı ve onu da verecekti.

-

Öldürülecek iki iblis kalmıştı.

Malakai ve Travis birlikte bir tanesini alt etmeyi başarmış olsalar da, şimdi nefes nefese kalmışlardı, ayakta zor duruyor, gözlerini zor açık tutuyorlardı. Kandırma tehdidi Terra dünyasındaki her büyü kullanıcısının ensesinde sonsuza dek belirirken, bu tünellerdeki hiç kimse bu geceki savaşta onlara yardımcı olabilecek bir eğitimden geçmemişti. Her zafer sadece yaşama isteğinden kaynaklanıyordu - bu şehri ve içindeki insanları korumak için.

Ve her zafer bir mucizeydi. Ama Darien mucizelerinin neredeyse tükendiğini hissediyordu.

Diğerleri şu anda ikinci canavarı öldürüyordu; canavar tünelleri titreten son bir kükreme daha çıkarmıştı. Dominic ve Conrad sert bıçaklarla şeyin kafasını keserken, Lace, Ivy, Hanli ve Sylvan da ellerinden geldiğince onu zapt etmeye çalışıyordu.

Düşürölmesi en zor olan üçüncü iblis oldu.

Onlar yaratığa büyü ve silahlarla saldırırken Darien kendini Jack ve Tanner'ın biraz önünde tuttu. Darien, kalkanının düşmesine izin vererek neredeyse herkesin hayatına mal olduktan sonra, çağırabildiği son büyü olan gölgelerinin gücüyle onu zapt ediyordu. Ama büyü bütöl gece olduğundan daha zayıftı, her zamankinden daha zayıftı ve onu tutmakta zorlanıyordu. Ter şakaklarından aşağı akıyor ve gözlerini yakıyordu. Vücudunu saran yorgunluk ona Zehir'in neredeyse bitmek üzere olduğunu ve cebindeki şişenin boş olduğunu söylüyordu.

Yaratık Darien'in büyüünün etkisi altında debelenirken güçlü bir kükreme tünelleri sarstı.

Darien tökezleyerek geri çekildi ve dikenli kuyruğunun altında eğildi; bu saldırı doğru yere düşseydi muhtemelen ölümcöl olurdu.

Darien üstünlüğü ele geçiremeden canavar tekrar harekete geçti. Bir pençe ölümcöl bir hızla dışarı fırladı ve doğruca Tanner'a yöneldi.

Darien kıpırdandı, Tanner'ı o kadar sert itti ki hacker tökezleyip düştü.

"*Darien!*" Tanner, gözleri korkudan kocaman olmuş bir halde ayağa kalkmaya çalışırken tekrar tekrar onun adını haykırıyordu.

Hiç acı yoktu. En azından ilk başta. Darien jilet gibi keskin pençenin tam böğrüne battığının, etini kolaylıkla delip geçtiğinin farkında bile değildi. Derinlere saplandı ve yaratık pençesini geri çektiğinde kan akışı başladı. Çok fazla kan.

Tanner histerikti. Darien'in yanındaydı, onu tutuyordu, elini yarasına bastırmişti.

Jack koşarak yaratığın kuyruğunun bir başka darbesi altında eğildi, dikenler kafasına o kadar yaklaşmıştı ki Darien tepki verebildi ve Jack'i korumak için büyüünün son damlasını dışarı yansıtabildi.

Darien bir savaş çığlığıyla, tüm odayı boğan gölgelerinin kırbaçlanmasıyla iblisin işini bitirdi. Yaratığın solunum yollarına ve göz çukurlarına girerek kafatasına ok gibi saplandı.

Bir çarpmayla düştü.

Darien de o zaman düştü.

Dizlerinin üzerine çöktü, çimentoya çarptıkça acı kemiklerini parçaladı. Darien belli belirsiz farkındaydı ki onu tutan tek şey

Tanner'ın elleri omuzlarını kavradığında tamamen yere yığıldı. Kısa süre sonra Jack de onun yanına çömelmişti.

Tanner'ın sesi kırık bir haykırıştı, o kadar yenilmişti ki Darien'in böğründeki yaradan daha çok acıtıyordu. "*Bunu neden yaptın, Darien? Bunu neden yaptın? NEDEN?*"

"Tanner, ben iyiyim." Ama nefes alamıyordu. Saniyeler geçtikçe nefes alamamasının nedeninin kendi kanında boğuluyor olması olduğunu fark etti.

Tanner'ın yüzünden aşağıya doğru nem akıyordu. Darien, arkadaşı "Sana *ihtiyacımız var!*" diye feryat ederken bunun ter ve gözyaşı olduğunu fark etti.

"Evet, hepinize ihtiyacım var!" Darien bağırarak karşılık verdi, yarasının etrafındaki kaslar sesini yansıtmak için harcadığı çaba yüzünden gerilirken yüzünü buruşturdu.

Sanki biri kafasını suyun altına itmiş gibi her şey parıldıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, görüşünü netleştiremedi.

"Zehir," dedi biri. Sesin içi boştu.

Jack. Bu Jack'in sesiydi. Darien onun sesini hiç böyle duymamıştı, bir kez bile-

"Kahretsin, çok fazla kanaması var." Ivy. "Çocuklar, yardıma ihtiyacımız var! Onu hastaneye götürmeliyiz. *Lütfen yardım edin!*"

-

Loren, Ruhlar Âlemi'ne açılan kapıya doğru koşarken nemli tünellerde nefes alıp veriyor, ayakları tanrıların bildiği şeylerden oluşan su birikintilerinde sığıyor, gözleri karanlıkta görmek için zorlanıyordu. Hava kan, metal, güherçile ve büyü'nün mum dumanıyla kirlenmişti.

Şimdi yalnızdı, Erasmus yukarıdaki caddede Darien'in arabasında Mortifer'in büyüyle korunarak bekliyordu. Erasmus da onunla gelmeye çalışmıştı ama Loren'in onu geride kalmaya ikna etmesi çok uzun sürmemişti. Ve Loren böyle bir durumda sıradan bir insanın ne kadar işe yaramaz olduğunu herkesten iyi biliyordu.

Ciğerlerini ve kalbini bir yumruk gibi kavrayan dehşetin her nefesine yüklediği ayaklarını hareket ettirmeyi nasıl başardığı bir muammaydı.

Dehşet kendisi için değil, arkadaşları içindi. İlerideki köşeyi döndüğünde kimi ayakta görebileceği korkusu.

Ve kim ayakta olmayabilir.

"Lütfen." Kelime, yankılanan ayak sesleri kadar uzağa taşınan, her nefes alışında göğsüne keskin acı okları gönderen, kazınan bir ilahiydi. "Lütfen. Lütfen." Onlara ihtiyacı vardı. Hepsine ihtiyacı vardı ve daha azına razı olamazdı.

Birkaç adım daha atarak şelaleleri geçti ve geçidin bulunduğu odaya girdi.

Önüne serilen korkunç manzara neredeyse dizlerinin bağına çözüyordu.

Her yer yerle bir olmuştu. Zeminin ve duvarların her santimi kanla kaplanmıştı, eski yer sayısız cesetle doluydu. Kapı daha geniş bir şekilde açılmış, bir kapıdan çok bir canavarın ağzına benzemiş, etrafındaki zemin çökmüştü. Kapının kenarları pürüzlüydü ve her geçen dakika daha da genişliyordu; sanki bir gazlı bez yırtılmış gibi görünüyordu. Bu yırtıklardan bazıları yarı saydamdı ve duvarın hemen ötesinde gizlenen korkunç dünyaya dair bakışlar gösteriyordu. Bu dünya onlarınkini yutmaya hazırlanıyordu.

Ama en çok canını yakan şey arkadaşlarının görüntüsüydü ve etrafı yavaş yavaş tarayıp kendisi için kendi hayatından daha önemli olan yüzleri listelerken, göğsündeki gerginliğin hafiflediğini hissetti.

Dallas, Max ve Sabrine vardı. Azrailler ve Melekler vardı. Emilie de buradaydı. Şeytanlar - Şeytanlar, hepsini kontrol ederken, yedisini de sayarken, yedisinin de burada olmasını, ayakta durmasını *isterken* dizlerini zayıflatanlardı.

Yaşıyorlardı. Hepsi hayattaydı ama kan ve kir içindeydiler ve bütün gece burada savaşıp bu şehri savunduktan sonra yorgunluğun ağırlığı altında ezilmek üzereymiş gibi görünüyorlardı.

Yedinci Şeytan onun dikkatini çeken kişiydi. Darien.

Güney duvarının yanında yere diz çökmüş olan Darien'in etrafını saran diğerleri onun bir kısmının görünmesini engelliyordu, bu yüzden daha önce fark etmemişti...

Boğazında boğuk bir çığlık düğümlendi.

Yaralanmıştı. Üzerindeki Filo zırhı neredeyse tamamen parçalanmıştı ve yan tarafında kanla kayganlaşmış bir yara vardı.

Çok fazla kan. Çok fazla. Loren'in yaranın ölümcül olduğunu anlaması için dahi olmasına gerek yoktu.

Darien'in onun burada olduğunu fark etmesi bir anını aldı. Ve gözleri onunkileri bulduğunda, odaklanmamışlardı. Sanki görüşünü netleştirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyordu.

Bu an o kadar gerçeküstü, o kadar korkunç geliyordu ki, yürüdüğünün, Darien'e doğru ilerlediğinin, zeminin ayaklarının altında alçalıp yükseldiğinin farkında bile değildi. Kanal göğsünü ısıtıyor, ikinci bir kalp gibi atıyordu.

Bu bir rüya olmalıydı. Kurtulamadığı kötü bir rüya. Kalbinin güm güm atışı kulaklarında yankılanıyor, bu ses diğer her şeyi bastırıyordu.

Loren aceleyle odanın karşısına geçti. Darien konuşmak için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Sadece kan vardı. Yanakları siyaha boyanmıştı ve kan çanağına dönmüş gözlerinin akında kırmızılar yüzüyordu.

Venom. Bu odadaki insanları korumak, şehri Ruh Terra'nın yaratıklarının eline düşmekten kurtarmak için kendi hayatını ve sağlığını tehlikeye atarak Venom'u tekrar kullanmıştı. Böyle bir şey yapmak, hayatını riske atmak tam Darien'a göre idi, Loren bunun için ona kızamayacağını bile fark etti.

Çünkü o da aynı şeyi yapmak üzereydi.

Diğerleri onun geçmesine izin vermek için kenara çekildi. Bir şekilde aralarındaki son birkaç metreyi de kapatmayı başardı ve Darien'e ulaştığında, artık kendini ayakta tutamayarak önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Sorun yok," diye fısıldadı titrek bir nefesle, elleri aralarında havada çırpınıyordu, nereye dokunacağından, nasıl yardım edeceğinden emin değildi. Göğsünde bir hıçkırık birikti ama kendini güçlü olmaya zorlayarak onu bastırdı. Onun için güçlü olmalıydı. "Her şey yolunda, her şey yolunda. Ben buradayım, ben buradayım." Dikkatli bir eliyle yarasının üzerine bastırdı.

Parmaklarının arasından anında kan aktı. Siyah kan, sanki içinde onu hasta eden bir şey varmış gibi.

Dışarı çıkarmak zorundaydı.

"Tatlım, yapma," demeye çalıştı Darien ama kendi kanında boğuldu ve neredeyse bayılmak üzereyken kendi üzerine kıvrıldı. Kızın eline uzandı ama birkaç santimle ıskaladı, parmakları boş havaya kapandı.

"Sakin bana hayır deme, Darien Cassel," dedi, hıçkırıklarından kurtulmayı başararak. "Sensiz yaşamayacağım, beni anlıyor musun?" Dikkatle yüzünü ellerinin arasına aldı, bir yanağı kan içinde kalmıştı.

Onu kendisine bakmaya zorlarken. "Ben yaşıyorum. Yaşamıyorum. Yaşamıyorum. Sen olmadan." Diğerlerine baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onu yere yatırın lütfen." "Durdurun onu," diye mırıldandı. "Lütfen." Ama söylediği her kelime bir öncekinden daha zayıftı ve bunu yapmak için sadece dakikaları kaldığını biliyordu. "Yapamaz. Ona izin veremezsin. Lütfen." Sesi son kelimedede kırıldı

kelime. Paramparça, tıpkı kalbi gibi.

Diğerleri ne yapacaklarını bilemez halde birbirlerine baktılar. Max gözleri parlayarak, "Ölmene izin verirsem ne olayım," dedi.

Tanner bir elini ağzına bastırdı, hasta olacakmış gibi görünüyordu, gözyaşları avucuyla yüzü arasında akıyordu.

Travis kesik kesik nefes aldı. "Hiçbir yere gitmiyorsun, Dare."

Gözyaşları yüzünden akan Ivy kalın bir sesle, "Seni seviyoruz, Darien. Hepimiz seni seviyoruz." Bu sadece bir açıklama değil, aynı zamanda bir cevaptı. Darien'in onu iyileştirmesini engelleme isteğine bir yanıtı.

Bu tünellerdeki hiç kimse onu kaybetmek istemiyordu. Bu gece değil. Hiçbir zaman.

Loren, adamın yüzünde beliren acılı ifadenin fiziksel bir acı olmadığını biliyordu. Anlayıştan kaynaklanan bir acıydı.

Max ve Jack birlikte onu iyi tarafına doğru yatırdılar.

Darien, "Canınız cehenneme çocuklar," diye homurdandı.

"Biz de seni seviyoruz, Dare," diye yanıtladı Jack.

Loren ayaklarını sürüyerek yaklaştı. "Sorun yok Darien," diye burnunu çekti. "Yakında eve gideceğiz, tamam mı? Neredeyse bitti."

"Ben *geldim*," diye mırıldandı. Ona baktığında gözlerinden yaşlar süzüldüğünü gördü, berrak nem kanı sulandırıyor. "Sen benim evimsin, Lola. Sen benim evimsin."

Loren ağladı. "Sen de benimsin, Darien. Sen de benimsin."

Tekrar ona uzanmaya çalıştı, eli açık havaya kapandı, onu bulamadı. Onun elini sağ elinin içine alıp sıkıca kavradı, diğer elini de göğsünün üzerinde düzleştirdi. Tulumdaki yırtıklardan onun tenini hissedebiliyordu; çok soğuktu.

Darien her nefes alışında irkildi; bu nefesler çok azdı ve ölüm artık sadece birkaç dakika uzağındaydı. Elini Darien'in kalbinin üzerine bastırdı, elbisesi bir kısmı Darien'e ait olan kanla kayganlaşmıştı.

"Gözlerini kapat Darien," diye fısıldadı Loren kısık sesle. "Ama seni göremiyorum."

"Ben de orada olacağım. Okyanusa gidiyoruz."

Okyanus, bunu nasıl yapacağını bildiği tek yerdı. Onu ilk kez iyileştirdiğinde hayalini kurduğu o büyülü yer, kötü gecelerde, uyuyamadığı, sarsılarak uyandığı gecelerde döndükleri yer. Onun tesellisine ihtiyaç duyduğu geceler. Okyanus, gece uyandığında onun yatakta fırladığını, terlediğini ve ağır nefes aldığını gördüğünde onu getirdiği yerdı. Onu tekrar yatırırdı ve başını göğsüne koyup kalbini dinlerdi, kolları sıkıca ortasına sarılırdı. Kadın kelimelerle onun için bir resim çizerdi ve birlikte oraya giderlerdi. Birlikte rüya görürler ve tekrar uykuya dalarlardı.

Şimdi onu götürdüğü yer orasıydı.

"Görüyor musun?" Loren fısıldadı. Hafifçe başını salladı.

Loren gözlerini kapattı. "Okyanus kenarında kalmanı istiyorum, tamam mı? Orada kalmanı istiyorum, sadece bir dakikalığına. Tamam mı?"

"Tamam." Sözcük en yumuşak mırıldanmaydı. Kalbi yavaşlıyordu ve bunun sakin olmakla pek ilgisi olmadığını biliyordu.

Acele etmesi gerekiyordu.

Darien tam önündeyken bile, büyüsunü çağırmaq için hâlâ bir anıya ihtiyacı vardı. Mutlu bir anı, onun gülümsediğı ve zarar görmediğı bir görüntü, onun gerçekliğine tekrar geçmek istediğı türden bir anı. Onu öyle hayal etti, ayağı kalkıp bu korkunç yerden çıkıp gittiğini hayal etti. Hak ettiğı geleceğe doğru.

Okyanuslu bir gelecek. Bir gün o okyanusu bulacaklar ve birlikte oraya gideceklerdi. Birlikte bir ev inşa edeceklerdi. Yeni bir hayat. Onları orada görebiliyordu. Kendisini ve Darien'i o beyaz kumların üzerinde yalınayak yürürken görebiliyordu. Güneş siyah saçlarının arasından süzölüyordu; tuzlu rüzgâr tenini okşuyor ve giysilerinin arasından esiyordu. Loren o güneş ışığının nasıl hissettireceğini hayal etti ve onun sıcaklığını hayal ettikçe göğsünde kendi yarattığı bir sıcaklık birikti.

"Bak," diye fısıldadı biri. Malakai.

Loren yavaşça gözlerini açtı.

Işık ve ısı Darien'in içine yayıldı. Yan tarafındaki yaradan başladı ve avuçlarından vücuduna doğru aktı, ta ki tüm formu beyaz ve gökkuşağı ışığıyla kaplanana kadar.

Ruhani görünüyordu. Her tarafı kan içindeyken bile, canını dişine takmışken bile Beşinci Boyut'tan gelmiş gibi görünüyordu, her yeri parlıyordu.

Birkaç ağızdan şaşkın bir kahkaha yükseldi.

"Bu bir mucize," diye fısıldadı Tanner.

"Hayır," dedi Ivy sessizce, sesi mutluluk gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Bu aşk."

Aşk kendi sihrini yaratır.

Loren tekrar gözlerini kapadı ve devam etti. Aurası Loren'in içine akıp acı çeken her parçasını iyileştirirken, Loren onun acısını emdi. Acısını aldı. Loren'in bu gece aldığı her yarayı sanki kendisi yaşamış gibi hissedebiliyordu, acı dayanılmazdı. Ama o aldı, her zerresine katlandı. Her çürük. Her sıyrığa. Her ham büyü patlamasına. Her damla uhrevi zehir.

Her şeyi. Hepsini aldı, onun bedeninden çıkıp kendi bedenine girmesini diledi.

Darien çok fazla şey vermişti. *Her zaman* çok fazla vermişti. İsteddiği kadar kurtuluşu olmayan bir günahkâr olduğuna, ruhunun kurtarılamayacak kadar karanlık olduğuna inanabilirdi ama Loren daha iyisini biliyordu. Bir meleği gördüğünde tanıyabilirdi ve bu meleğin günahı çok fazla sevmesiydi.

Orada diz çökmüş, gözleri hâlâ kapalı, avucunun altında çırpınan Darien'in kalp atışlarını dinliyordu.

Saniyeler geçip gitti. Ve sonra o saniyeler dakikalara dönüştü.

Kalp atışları güçlendi. Nabzının çırpınışı güçlü ve kararlı bir vuruşa dönüştü ve çok geçmeden elinin tersi kadının çenesini okşamaya başladı.

O el artık soğuk değildi.

Loren gözlerini açtı. Darien'in yüzüne baktığında, teni hâlâ kan, kir ve Venom'la kirliydi ama yaraların hepsi geçmişti. Her biri, geride yeni bir yara izi bile kalmamıştı.

Yüzünü incelerken gözleri son derece yumuşaktı, parmak uçlarıyla yanaklarından süzülen yaşları sildi.

Ama onun bakışlarındaki niyeti gördü; artık kan çanağına dönmüş gözlerini arkasındaki Ruh Terra'nın ağzına dikerek harekete geçmesine saniyeler kaldığını söyleyen türden bir niyet.

Bir sonraki kararında onunla savaşacaktı, bunu biliyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kesik kesik bir nefesle.

Ve sonra ayağa kalkıp koşmaya başladı, parmakları onu durduramadan adamın avuçlarını parçaladı.

"Loren!" diye bağırdı. Onun ayağa kalkmaya çalıştığını duydu.

"Durdurun onu,

Lütfen!"

Ama o çoktan sütuna varmış, elini sol taraftaki Ay Taşı'nın hemen altındaki boşluğa vurmaya başlamıştı bile. Güç dişlerinde çatırdadı. Sihri taşı akıtırken, elinde kalan her şeyi verirken, Darien'i zapt eden diğerlerinin belli belirsiz farkındaydı. Darien bağıyor, çırpınıyor ve ona sesleniyordu.

Devam etti, eğer onu durdurursa, yeniden başlayacak gücü kalmayacağını biliyordu. Bunu düzeltmek zorundaydı. Yapmak zorundaydı. Diğerleri neredeyse tekrar ölüyordu ve bu kapıyı kapatmayarak bu gecenin tekrarlanmasına izin verirse lanetlenecekti.

Büyüsü hızla tükeniyordu, bunu hissedebiliyordu, aurasını sütuna akıtırken son damlalar da ondan damlıyordu.

Daha fazla yaratık geliyordu. Spirit Terra'da uzaktaki zifiri karanlık sis yayılıyordu, yoluna çıkan her şeyi yutmaya hazırlanıyordu ve eğer buraya ulaşırsa...

Dışarı ve dışarı ve dışarı, büyüsünü döktü. Büyü bedenini terk ederken, elleri sütunun üzerinde titreyerek kendini ince ve içi boşalmış hissetmeye başladı. Kanı buz gibiydi ve dişleri takırdıyordu.

Büyüsü sol sütunu doldurduktan sonra sağ sütuna yayıldı, ta ki her ikisi de Kontrol Kulesi'nin daha küçük modelleri gibi parlayana kadar, sert cam arkasındaki yıkımı ve onu izleyen ailesinin dehşete düşmüş yüzlerini gösteren yansıtıcı cama dönüştü.

Sütunlara oyulmuş aylar, sanki bir elektrik düğmesine basılmış gibi tünel boyunca yayılan bir *şangırtıyla* güneşe dönüştü.

Güneşler tıpkı bebekliğinden beri taktığı güneş tılsımına, babasının ona verdiği kolyeye benziyordu.

Malzeme obsidiyenden pembe bir taşla dönüştü.

"Güneştaşı," diye fısıldadı Dallas.

"Aynı ama farklı," diye mırıldandı Maximus, botları yaklaşırken gıcırdıyordu. "Farklı ama aynı."

Kapı dalgalanarak kapandı, sisli girişin diğer tarafındaki tuhaf dünyadan geriye hiçbir şey kalmayana kadar renkler iplik gibi birbirine örüldü.

Bitmişti.

Loren'in vücudunu rahatlatma duygusu kapladı, bu duygu o kadar güçlüydü ki neredeyse onu sersemletecekti. Döndü, gözleri Darien'inkilerle kilitlendi. Korkudan gözleri faltaşı gibi açılmıştı, ailesinin elleri onu kollarından kavıyor ve hâlâ geride tutuyordu. "Loren." Kadının adı adamın nefesinde yumuşak bir fısıltıya dönüşmüştü. Yere yığılmadan önce gördüğü son şey onun yüzüydü.

-

Darien odanın içinde hızla ilerledi. Kız kardeşi ona seslendi ve diğerleriyle birlikte onun da kendisini takip ettiğini hissetti ama Loren'in cansız bedeninin önünde kayarak dururken onlara aldırmadı. Onun yanında yere çömeldi, cam ve taşlar dizlerini parçaladı.

"Tatlım?" Ağzı öyle bir titredi ki neredeyse kelimeyi kesecekti. Dikkatle onu kollarının arasına aldı ve başını dirseğinin kıvrımına yasladı. "Loren." Sesi titrek bir fısıltı gibiydi, saçlarını yüzünden çekerken elleri titriyordu. "*Loren.*"

Kadının bedenini kavrayarak başını göğsüne doğru eğdi ve kalp atışlarını dinledi. Silikti, çok silikti, atışlar az ve aralıklıydı.

Etrafında toplanmış olan diğerlerine baktı. "Onu hastaneye götürmem gerek. Kalbi zar zor atıyor."

Ayağa kalktı.

Malakai bir adım öne çıktı. "Ben de seninle geleceğim."

"Hepimiz gideceğiz," dedi Maximus. "Güneş doğana kadar sokaklar iblislerle dolup taşacak."

"Sadece arabama gitmem gerekiyor," diye nefes nefese çıkışa doğru ilerledi Darien. "Onu arabama götürmem gerek, sonra bir şeyim kalmaz. Sizin Filo'ya yardım etmeniz gerekiyor."

Diğerleri de onu takip etti. Loren'in iyileştirici büyüğü damarlarında kıvılcımlar saçarken kendini yepyeni hissediyordu, adımlarında bir aksama bile yoktu. Her uzvundan yenilenmiş bir güç akıyordu ve kulakları artık çınlamıyordu bile.

Mucize. O bir mucizeydi.

Darien çıkışa giden tünelin karanlık kısmında yönünü bulmak için Görüşünü kullanarak koşmaya başladı. İlerideki ızgaradan süzülen bir sokak lambasının parıltısını gördüğünde gözlerini kırıştırarak onu

uzaklaştırdı. Ateş edildi

Diğerleri tünel ağından fırlayan iblisleri yere sererken onun arkasında durdu.

Metal merdivene ulaştığında, Loren'in ağırlığını bir koluyla dengeledi ve diğer kolunu tırmanmak için kullandı.

Tepeye ulaştığında, Loren'e aldırmadan omzunu yukarı doğru iterek ızgarayı açtı ve kendini sokağa çekti.

Şehrin görüntüsü onu kısa süreliğine şaşırttı. Sokaklar kanla kaplanmıştı ve her yerde cesetler vardı. Bu cesetlerin çoğu iblislerdi ama büyük bir kısmı da veneficae, lamiae, kurtadam ve insanlardı. Az sayıda cehennem zebanisi.

Evleri. Şehirleri yok edilmişti.

Arkasında Max ve diğerleri bir plan hazırlıyor, hâlâ iblis saldırısı altında olan bölgelere yardım etmek üzere ayrılacak gruplar oluşturuyorlardı.

Bir dakika içinde yok oldular, Azrailler, Melekler ve Şeytanlar farklı yönlere doğru kayboldular, Cyra ve Emilie de gitti.

Ve sonra sadece Darien, Malakai, Macen ve Brodie kaldı. Araba çok uzakta değildi ama Darien oraya yeterince hızlı varamayacağını hissediyordu.

O koştu, diğerleri de onu takip etti, kurşunlar karanlık sokaklara doğru ateşlendi.

Arabasının arka kapısı açıldı. Erasmus dışarı çıktı, Mortifer omzuna tünemişti. İnsan ve Hob'un her ikisinin de yüzünde endişe okunuyordu.

Darien hareket ederken Loren'e baktı ve onun sığ nefes alışını izleyip dinledi. Onunla meşgul olduğu için, araçtan yaklaşık bir düzine metre uzaklaşana kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmemişti.

Bir silahın emniyetinin indirilmesinin belli belirsiz *tıkırtısı* ayaklarını yavaşlattı. Başının arkasındaki hedefi hissedebiliyordu.

Darien dondu kaldı, kolları Loren'in etrafında kenetlendi. Sihrini toparlamaya çalışırken gözleri siyahla doldu-

Ama siyah oraya varır varmaz kayboldu. Büyüsü hâlâ tükenmemişti; bir damla bile kalmamıştı.

Malakai'nin sesi geceyi yırttı. "Brodie!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Darien yavaşça döndü. Brodie'yle yüz yüze geldiğinde, ikiz kardeşinin de üzerinde bir silah olduğunu gördü.

Malakai silahların önünde duruyordu, ellerini havaya kaldırmış, gözleri -tüm siyahlıkları akmıştı- fal taşı gibi açılmıştı. "Biri bana ne haltlar döndüğünü anlatsın!"

Brodie'nin yüzünde manyakça bir zevk ifadesi vardı. Loren'e bakıyordu... Darien fark etti. "Kuyu'nun güçlerine sahip."

Darien'in kanı dondu.

Loren onun kollarında kıpırdandı, dudaklarından kendine geliyormuş gibi bir mırıltı döküldü.

Ama kalbi hâlâ zayıftı. Hâlâ zayıf bir çarpıntıdan başka bir şey değildi. Darien fısıldadı, "Brodie."

Brodie silahı daha sıkı kavradı. "Onu daha ne kadar sır olarak saklamayı düşünüyordun, ha?" Sözcükleri çok uzaklara taşınan düzensiz haykırışlardı. "*Ne kadar?*" diye kükredi, şakaklarındaki damarlar zonkluyordu.

"Açıklayabilirim," diye denedi Darien.

Malakai şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Açıklayabilirim de ne demek?" Başını ikisinin arasında çevirdi. "Bu doğru mu? Kuyu büyüü onda var mı?" Loren'e bir el salladı. Darien ona daha sıkı sarıldı. "*Öyle mi?*"

Darien söyleyecek söz bulamıyordu. Ne söyleyeceği ya da ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bitkin düşmüştü ve tek yapabildiği Loren'e tutunarak buradan kurtulmaları için dua etmektir. *Onun* buradan kurtulması için.

Yaşamak zorundaydı.

Yaşamak zorundaydı.

"Peçeyi bu şekilde mühürleyebildi," diye araya girdi Macen, sözlerini Darien'e bakıp yüz hatlarını öfke ve inançsızlıkla buruşturan Malakai için söylemişti. "Darien'i nasıl iyileştirebildi. Herkesin aradığı kız o."

"Neler oluyor?" Loren'in yumuşak sesi Darien'in dizlerinin rahatlamasına neden oldu. Rahatlama ve yeni bir korku dalgası kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Dikkatlice onu ayağa kaldırdı ve arkasına çekti, böylece vücudu onunkini koruyordu. Onu vücuduyla koruyabilirdi, artık onu taşımak zorunda olmadığına göre güvende tutabilirdi.

Darien teslim olmak için bir elini kaldırdı ve diğer koluyla Loren'i tutarak Malakai'ye şöyle dedi: "Bu doğru. Doğru, tamam mı? Sana yalan söylemekten bıktım. Geçen sonbahar onu avlamak için işe alındım. Ama daha derine inmeye karar verdiğimde

onun insan olduğunu. O *masum*, Malakai. Bu şekilde avlanmayı hak etmiyor. Eğer büyüsünü kullanırsa, ölecek-"

"Sen lanet bir yalancısın!" Malakai patladı. Bir adım daha yaklaşarak parmağıyla Darien'in yüzünü işaret etti. "Yalan söyledin. Sır saklamamaya ne oldu, Darien? Ona ne oldu?" Üst dudağı dişlerinin üzerinden geriye kıvrıldı. "Seni ikiyüzlü orospu çocuğu."

Darien bir bulantı dalgasını yutarak, "Öyle bir şey değildi," dedi. Loren onun kolunu kavradı, parmakları titriyordu. "Öyle demek istemedim-"

Malakai etrafını, Loren'i göstermeye çalıştı.

Darien vücudunu eğerek onu sakladı. Ona doğru sarkıyordu, neredeyse düşüyordu, soğuk elleri kolunu kavrıyordu. O kadar soğuktu ki buz gibi sıcaklığı elbisesinin yırtıklarından hissedebiliyordu.

Malakai hâlâ işaret ederek, "Jewels'ı iyileştirmek için ihtiyacım olan şey o," dedi. Gözlerinde parlayan manik heyecan, yüz hatlarını gölgeleyen öfke ve yanaklarını boyayan siyahla keskin bir tezat oluşturuyordu. "Onu Kandırma'dan kurtarabilir."

"Bunu bilmiyoruz," diye denedi Darien. "Büyüsünü nasıl kontrol edeceğini pek bilmiyor Malakai. İyileştirdiği tek kişi benim. Ve Dul ona büyüsünü kullanırsa öleceğini söyledi."

"Saçma sapan bir yalan daha," diye tükürdü Brodie.

"YALAN SÖYLEMİYORUM!" Darien böğürdü, kelimeler geceyi yırtıp geçti. Malakai'yle yüzleşti. "Malakai, ona *bak!* Ayaklarının üzerinde neredeyse ölmüş. Onu bir hastaneye götürmeliyim. *Lütfen*. Eğer bana yardım etmek istersen, sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

"Peki ya verdiğin diğer sözler?"

"Biliyorum," diye mırıldandı Darien. Nefes alamıyordu. "Biliyorum, tamam mı?"

Boktan bir arkadaş oldum, tamam mı? Sadece konuşmam için bana bir şans ver-"

"Biz arkadaş falan değiliz," diye tükürdü Malakai. "*Sen de* arkadaş değilsin. Arkadaşlar yalan söylemez, Darien."

"Malakai, *lütfen*." Kelimeler yumuşaktı. Yalvarırcasına. "Onu seviyorum. Onu her şeyden çok seviyorum."

"Ve o benim lanet kız kardeşimden daha mı önemli? Kenara çekilmemi ve öylece çekip gitmene izin vermemi mi bekliyorsun?"

"Loren, Jewels'a hayatına mal olmadan yardım edebilseydi, ondan bunu yapmasını anında isterdim, yemin ederim. Ama durum öyle değil. Görmedin mi Malakai? Onun *beni* kurtarmasını nasıl engellemeye çalıştığımı görmedin *mi?*" Darien

parmağını kendi göğsüne sapladı. "*BEN!*" diye kükredi, sözcük boğazını parçaladı. "*Bunu önlemek için onu durdurmaya çalıştım!*" Kolunu daha sıkı kavrayarak neredeyse yere yığılacak olan Loren'i işaret etti. Göz kapakları kayarak kapanıyor, yanağı kolunun üst kısmına bastırıyordu.

Azrail'in yüz hatlarında bir titreşim vardı. Darien'e mantıklı konuştuğunu, Malakai'nin doğruyu söylediğini fark ediyor olabileceğini söyleyen türden bir titreşim.

Darien bu anı değerlendirdi ve ağzından umutsuzca kelimeler dökülmeye başladı. "Malakai, lütfen anla. Onu kurtarmam gerekiyor. Onu kurtarmam gerek." Sesi bir hıçkırığa dönüştü. "Ona *ihtiyacım var*. Havadan daha çok ihtiyacım var. Onsuz yaşayamam. *Lütfen*. Onu hastaneye götürmeme izin verin."

Malakai'nin yüzündeki öfke yumuşamıştı ama bu yeterli değildi. Yine de Darien denedi, sesi boğuk bir fısıltı gibiydi:

"Lütfen." Malakai kendi silahını çekti. Nişan aldı.

"Oh Tanrım." Darien'in sözleri yenilgiyle kaplıydı. Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyordu, onlarla savaşmak zorunda kalmak istemiyordu ve sayıca az olduğundan korkuyordu, bedeni daha fazla çatışmaya dayanamayacak kadar bitkin düşmüştü. İçindeki büyü orada değildi; sanki büyük bir boşluk onu yutmuş gibiydi ve Görü'sünü bile çağırıyordu. Elinde kalan tek silah boştu, cephanesi tükenmişti.

Ve Malakai'nin silahı tam kafasına doğrultulmuştu. "Malakai, lütfen."

"Öldürün onu!" Brodie böğürdü, sözcükler gecenin içindeki kurşun sesleri gibiydi. "Öldür onu ve kızı alalım, Malakai!" Çok geçmeden kardeşi de bağırarak Malakai'yi kışkırtmaya başladı.

Darien başını salladı, gözleri Malakai'deydi. "Lütfen," diye mırıldandı.

Malakai silahının emniyetini açtı. "Siktir git, Darien," diye homurdandı. Darien onun gözlerindeki niyeti gördü ve bunun o olduğunu anladı.

Son bir kez denedi, "*Malakai-*"

Bang. Bang. İki el silah sesi gecenin içinde çınladı.

Darien'in kulakları çınladı.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken başı döndü. İki ceset düştü.

Darien nefesini tuttu. Etrafına bakındı, görüşü dönüyordu.

Brodie ve Macen düşmüştü. Silahları yere çarptı. Kurşun yaralarından sızan kan, çatlaklara damlayan su birikintilerine yayılıyordu.

kaldırımında.

Malakai ters ters baktı. Silahını kenara fırlattı, silah yolun ortasında şangırdadı. Parmağıyla Darien'in yüzünü işaret etti. "Ve bana seçim yaptırdığın için yine siktir git!"

"Aman Tanrım." Rahatlama Darien'in kaslarını zayıflattı. Dizlerinin üzerine çöktü ve Loren'i de kendisiyle birlikte aşağı çekti. İleri geri sallanırken ona sıkıca sarıldı, sessizce hıçkırdı, parmakları yumuşak saçlarına gömüldü, başı omzuna yaslandı.

"Darien." Bu isim Loren'in dudaklarından en zayıf fısıltıyla döküldü.

Bu işte bir terslik vardı. Darien'i tedirgin eden bir şey. Yüzünü okuyabilmek için kızın başını omzundan kaldırmaya çalışmasına neden olan bir şey.

Malakai'nin büyük bir korkuyla Darien'e bakmasına neden olan bir şey.

Loren'in kalbi hızla atmaya başladı. Atışlar birbirine karıştı, hepsi o kadar hızlıydı ki, aralarındaki boşluklar o kadar küçüktü ki, bir sinek kuşunun kalbi gibi ses çıkarıyordu.

"Malakai," diye mırıldandı Darien. Ne istediğini bilmiyordu ama yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Loren'in kalp atışları giderek zayıfladı.

Darien nefesini tuttu. Dinledi.

Gece ölüm sessizliğindeydi. Dikkatle dinledi ama hiç ses yoktu ve kollarındaki kız bir bez bebek gibi gevşemişti.

Loren'in kalbi durmuştu.

-

Loren nefes almıyordu. Göğsü çok hareketsiz, yüz hatları çok gevşekti.

"Malakai," diye nefes nefese kaldı Darien. Loren'i kaldırıma sırt üstü yatırdı. Erasmus koşarak yanına geldi, Mortifer ensesine yapışmıştı. "Malakai, nefes almıyor. Loren nefes almıyor! *Nefes almıyor!*"

Azrail, Loren'in gevşek bedeninin diğer tarafında dizlerinin üzerine çöktü. "Darien, benim için bir şey yapmanı istiyorum. Bana yardım etmene ihtiyacım var."

Darien, Malakai'nin kendisiyle konuştuğunun belli belirsiz farkındaydı ama kelimeleri duymayı bıraktı. Bir şey ciğerlerini dümdüz ediyordu. Görüşü istenmeyen gölgelerle karardı, auraların ve enerjilerin renkleri parlak ve müdahaleci bir Dalgalanma içeri girdi, her parçasını yakaladı ve onu iplere bağlı bir kukla gibi çekti.

"Malakai, ona yardım et, lütfen," diye yalvardı Darien, kelimeleri birbirine karışıyordu. "Malakai, nefes almıyor. Hiçbir şey göremiyorum! *Göremiyorum-*"

"Darien." Malakai'nin sesi Darien'in boğucu paniğini böldü. Azrail'in gözleri yoğun ve kararlı bir şekilde onunkilere dikilmişti. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum, tamam mı?"

"Herhangi bir şey." Sesi de hissettiği kadar çaresizdi. Loren için yalvarabilirdi. Onun yaşayabilmesi için her şeyinden vazgeçebilir, her şeyi takas edebilirdi. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Göğüs kompresyonuna başlayacağım. Sen de ben söylediğimde burnunu sıkıp ağzına nefes vereceksin. Tamam mı?"

"Tamam."

"Bunu yapabilir misin?"

"Evet, evet. Evet, bunu yapabilirim."

Malakai'nin talimatlarını izledi, Loren'in burnunu dikkatlice sıktı ve Azrail her söylediğinde ağzına nefes verdi, bu kadar kör olduğu ve bu yüzden bu kadar işe yaramaz hale geldiği için kendinden nefret etti. Eğer bunu düzgün bir şekilde yapmazsa, eğer Görme Yetisi bir ritmi kaçırmaya neden olursa, Loren onun yüzünden ölürse-

Gözlerindeki siyahlık dökülen mürekkep gibi görüşünün kenarlarında kaybolurken, görüşünü temizlemeye zorlayan şey saf irade gücüydü.

Kalp masajı hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Malakai'nin yüzündeki ifade ona en büyük korkusunun gerçekleşmekte olduğunu söylüyordu.

"İşe yaramıyor," diye homurdandı Darien. "*İşe yaramıyor!*"

Azrail'in hiçbir şey söylememesi, sadece tüm dikkatini Loren'e vererek göğüs kompresyonu yapmaya devam etmesi ona her şeyi anlatıyordu.

Darien bunu ona neyin yaptırdığından, bu fikri ona neyin verdiğinden emin değildi ama aniden elbisesinin ceplerine uzanmaya başladı. Şırınganın şişkinliğini hissedene kadar okşadı ve aradı. O tünelde bulduğu tek şırınga buydu.

Malakai, Loren'i canlandırmaya çalışırken gözleri şırınganın içindeki yanardöner sıvıya kilitlenmiş olsa da bir adım bile atmadı.

"Bir saniye bekle." Malakai'nin sözleri nefes nefese bir uyarıydı. "Kıınılda."

Malakai yaptı.

Darien, Loren'in zıbınının önündeki fermuarı indirdi ve gömleğini yakasından aşağı doğru yırtarak açtı.

"Darien," diye denedi Malakai. "Bunun ne işe yarayacağını bilmiyoruz."

"Şansımı denemek istiyorum." Kolunu geriye doğru sardı ve iğneyi göğsüne, sessiz kalbinin tam üstüne batırdı ve Yaşam Saatini vücuduna boşalttı. Çenesini Malakai'ye doğru salladı. "Devam et."

O yaptı.

Enjeksiyon bölgesinde donuk bir parıltı yayılmaya başladı. Malakai kompresyona devam etti.

Ellerini her pompalayışında, Darien'in Loren'in ağzına üflediği her nefeste, Yaşam Saati'nin büyüğü Loren'in omuzlarına, kollarına, bacaklarına, el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar yayılıyordu. Parıltı boynuna, yüzüne, tüm vücudu deniz mavisi ışıkla renklenene kadar yayıldı. Saçları bile canlı bir yeşil-maviydi.

Parıltı sonunda kaybolduğunda, deniz mavisi dağıldı, yerinde bir saat kaldı. Tam kalbinin üstünde. Hâlâ sessiz olan kalbin. Cansız.

Beş saat elli dokuz dakika.

Sonra bir ses geldi. Darien'in şimdiye kadar duyduğu en tatlı ses. "Kalbi," diye fısıldadı Malakai.

Kalbi yeniden atmaya başlamıştı. Ama gözleri kapalı kaldı, güzel yüzü gevşedi.

Darien iğneyi bir kenara fırlattı. Yol boyunca şingırdadı ve bir rögara çarparak durdu. Çabucak tulumun fermuarını tekrar çekti ve Loren'i kollarına aldı.

"Onu hastaneye götürmeliyiz," dedi Darien, saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için başını arkaya atarak. "Bizi götürebilir misin?" Loren'i bırakmasına imkân yoktu.

"Elbette, Dare." Malakai ayağa kalktı. "Bu bir soru bile değil. Onu taşımamı ister misin?"

Arabaya doğru ilerledi, Erasmus ona yol vermek için kenara çekildi. "Ben iyiyim." Tekrar görebiliyordu ama zar zor.

Onu kurtarmak
zorundaydı. Onu
kurtaracaktı.

Karanlıktı. Tamamen karanlıktı - hiçbir şey göremiyordu. Çevresi sanki bir su kütlesinin içinde yüzüyormuş ya da uzayda sürükleniyormuş gibi dalgalıydı. Hiçbir şey duyamıyordu, kulakları suyla tıkanmış gibiydi, kafası ıslak kumla doluydu.

Işığ ı aramaya devam etti, bir sesi, nereye döneceğini, buradan nasıl çıkacağını söyleyebilecek herhangi bir şeyi dinlemeye devam etti. Korkması gerektiğini belli belirsiz hissediyordu ama duyguları da bedeni gibi uyuşmuştu ve düşüncelerine yanıt vermiyorlardı.

Buras ı huzurluydu. Karanlıkta ne kadar uzun süre yüzerse, ış ığı o kadar az arıyor, sesleri o kadar az dinliyordu. Kimin sesini dinlemesi gerektiğini ve karanlıkta ış ık aramanın neden bu kadar önemli olduğunu unutması uzun sürmedi.

Buraya nasıl geldiğini unutması uzun sürmedi. Kim olduğunu hatırlayamamas ı uzun sürmedi.

Karanlık onu avucunun içine çağırıyordu, içine girmenin cazibesi her türlü ış ık anısından daha büyüktü. Çok geçmeden, bildiğı tek şey, var olan tek şey o oldu.

İşte o zaman bir ağ aç gördü. Bir hayat ağ acı. Yoksa ölüm müydü?

Ona doğru ilerledi - agresif köklerden oluşan bir kubbenin altında parıldayan deniz mavisi su havuzuna doğru.

Yaşam. Ölüm. Artık hangisinin hangisi olduğunu söyleyemiyordu.

Gece neredeyse sona ermişti. Kanlı Ay batıyordu ama şehir huzurlu olmaktan çok uzaktı.

Sokaklar ve binalar yerle bir olmuştu. Yüzlerce-binlerce insan hayatını kaybetmişti. Hastane, yaralarından kurtulamayacak olan aile ve arkadaşlarıyla vedalaşan insanlarla dolup taşıyordu.

Bu bir veda değildi. Darien için değil. Vedalardan nefret ederdi ve sevdiği kadına bunu söylemek zorunda kalırsa lanetlenirdi.

Hastanede Loren'in yatağının başucundaki sandalyede oturuyordu, Loren'in gevşek eli kendi elindeydi. Güzel yüzü pürüzsüz ve ifadesizdi, nefes alıp verdiği zar zor seçilebiliyordu. Odada kalp atış hızı monitörünün bip sesi ve floresan ışıkların uğultusu dışında hiçbir ses yoktu.

"Loren." Darien'in boğazı o kadar sıkılmıştı ki, bu ismi dudaklarının arasından zorlukla geçirebildi. "Beni duyabiliyor musun bilmiyorum... Ama umarım duyabiliyordur." Konuştukça nefes almak daha da zorlaşıyordu. Düşünmek de.

Makinenin hafif bip sesi devam etti, ona cevap veren tek ses buydu. Loren'in altın kalbinin atışı.

"Seni seviyorum Loren." İfadede öyle çiğ bir gerçeklik vardı ki neredeyse kendi sesini tanıyamayacaktı. Sonraki kelimeleri kalın ve titrekti ve gözleri yanmaya başladı. "Sana çok aşığım. Sen olmasaydın hiçbirimiz şu anda burada olmazdık ve şimdi bu hastanedesin... zar zor hayattasın-" Nefesi kesildi, boştaki eli dizinin üzerinde yumruk haline geldi.

Soğuk beyaz oda gözlerini kapatmasıyla birlikte kayboldu. Birkaç dakika boyunca nefes almaya odaklandı, hızlanan kalp atışlarını monitörün bip sesiyle yavaşlatmaya ve Loren'in kalbiyle eşleştirmeye çalıştı.

Darien öne eğildi. Başını eğdi. Gözleri hâlâ kapalıyken tıkırtılı bir nefes aldı.

Ve sonra ona söylemesi gereken şeyleri söylemeye devam etti, şansı varken ona söylemeliydi. Bunun yerine, şansını heba etmişti.

ve şimdi buradaydılar. Ve artık çok geçti.

"Seni yıldızları görmeye götürdüğüm o gece sana aşık olduğumu fark ettim. Her şeyi berbat ettikten sonra Pit'e dövüşmeye gittim. Tek istediğim eve dönmekti ama evin artık bir yer olmadığını, senin olduğun yer olduğunu fark ettim. İşte o zaman hayatımın sensiz asla aynı olmayacağını anladım.

"Seninle tanıştığımda, Loren, o gün Rook ve Redding'de karşında oturduğumda, kendimi neyin içine soktuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Anında seni korumaya başladım. Yardımımı reddetseydin bile senden uzak durabileceğimi sanmıyorum. Beni hiç kimsenin etkilemediği bir şekilde etkiledin. Günler geçtikçe ve senin tüm kırılgan ve güzel yanlarını gördükçe, sadece arkadaşın olmak istemedim, *en iyi* arkadaşın olmak istedim. Uyandığında düşündüğün ilk şey ve uykuya dalmadan önce aklından geçen son şey olmak istedim. Gülüşün ve gülümsemen uzun zamandır karanlık olan bir yanıma aydınlattı. Hayatıma ışık getirdin ve seni asla hak edemeyeceğimi bilsem de gitmene izin vermek istemedim. Senden ayrı kalma düşüncesi bile nefes almamı zorlaştırıyordu. Seni sevmeme izin vermeni istedim. Sana dünyayı vermek istedim, çünkü sen benim olmuştun." Gözyaşları kirpiklerini ıslattı ve yanaklarından aşağı süzüldü. "Seni seviyorum Loren."

Son kelime sessizliğe gömüldüğünde, makinenin bip sesi zaten kırık olan kalbini yakalayıp toz haline getiren bir kükremeye dönüştü.

"Lütfen," diye fısıldadı, kelime hırıltılıydı ve gözyaşlarıyla boğulmuştu. "Lütfen onu uyandır. Onu benden alma. *Lütfen*. Sahip olduğum tek şey o." O, onun ışığa giden yoluydu, masumiyet için tek şansıydı ve eğer o giderse, eğer onu burada bırakırsa...

Darien nemli gözlerini açtı. Sonunda kelimeler dökülmüştü ama onu rahatlatmamıştı.

Çünkü sevdiği kız hâlâ uyuyordu. Burada değildi ve kesin olarak bilmesine de, sözlerini duyan tek kişinin kendisi olduğuna dair bir his vardı içinde. İşe yaramaz lanet sözlerini.

Yeterli olmayan kelimeler. Yetmez. İyi değil. Yeterli.

Yine de, nereye sürüklenirse sürüklensin, kendisini duyabileceğine dair o küçük şansa sarıldı.

"Sana hiç söylemediğim için özür dilerim." Başparmağıyla onun narin elinin arkasını yokladı. Kadının yumuşak kokusu - Arcanum Kuyusu'nun büyüğü olan o sedir ve yağmur kokusu - neredeyse yok gibiydi. Aurası da öyle, her ikisi de hayatının son demleriyle birlikte solup gitmişti. Gökkuşağı ve beyaz ışığın güçlü parıltısı artık sönmekle tehdit eden küçük bir alevden başka bir şey değildi. "Geri dönmeni istiyorum." Boğazı düğümlenmişti ve göremiyordu, gerçi hayatında ilk kez onu kör eden Görü değildi. Gözlerini kırıştırarak daha fazla gözyaşı akıttı, gözyaşları dudaklarından akarken tuzlarının tadını aldı. Diğer eliyle burnunu sildi. Sonraki sözleri sadece hırıltılı nefeslerle bölünen hıçkırıklardı. "Bir çocuk gibi ağlıyorum ve sen beni duyamıyorsun bile. Aşk, sana karşı hissettiklerimi anlatmak için yeterince iyi bir kelime değil."

Cevap vermedi, hiçbir hareket belirtisi yoktu. Eli o kadar hareketsizdi ki, bu onu hasta ediyordu. Kalbi kırılıyordu ve buna daha fazla dayanamadı.

"Geri dön." İki kelime zar zor duyulabiliyordu. "Bana geri dön, tatlım. Lütfen."

Ama sadece sessizlik vardı. Onu sıcak, mutlu, arzulu ve güvende hissettiren güzel ve canlı enerjisi... gitmişti. Hayatı boyunca hiç bu kadar soğuk hissetmemişti.

Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

-

Max, Angelthene Genel Hastanesi'nde Loren'in odasına yaklaşırken adımlarını yavaşlattı, diğer Şeytanlar da onun iki yanında yürüyordu. Darien'in buraya geldiği andan beri ayrılmadığı oda.

İlk öne çıkan Ivy oldu. Ayak parmaklarının ucuna basarak köşeyi döndü ve açık kapıdan içeri girdi.

Max onun arkasından gitti ama Darien'i ve yatakta hareketsiz yatan, gözleri kapalı, solgun ve gevşek sağ elini Darien'in iki elinin arasına sıkıştırmış kızını görünce ayakları durdu.

Darien başını öne eğmiş, geniş omuzları öne doğru kıvrılmış, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Üzerinde hâlâ Filo'nun zırhı vardı, siyah kumaş kirlenmiş, her yeri yırtılmıştı. Saçları yüzüne dökülmüştü, telleri kül, toz ve kanla kaplanmıştı. Dönmemesine rağmen Max arkadaşının orada olduklarını hissedebildiğini biliyordu. Yanından hiçbir şey kaçmamıştı.

"Bir Dalgalanma yaşıyorum." Darien'in derin sesi düzdü. Odayı dolduran bu ses Ivy'nin sandalyesinden birkaç adım ötede durmasına neden oldu. Bir adım geri çekildi ama Max bunun Darien istediği için olduğunu biliyordu, ondan korktuğu için değil.

Darien tekrar konuştuğunda başını öne eğmiş, kılını bile kıpırdatmamıştı. "Buradan çıkmam gerek." Sesi çok duygusuzdu. Çok *boştu*. Bu ses Max'in midesini bulandırdı. Tanner ona baktığında, hacker'ın yüzü de Max'inki kadar kirliydi, böyle hisseden tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Darien'in bir sonraki cümlesi kısık ve zayıf bir fısıltıydı. "Bu güvenli değil. Onun etrafında olamam."

Max'in arkasından kapı aralığına doğru ilerlemekte olan Lace aniden durdu ve koridora doğru geri çekildi. Kapının yanındaki duvara yaslandı ve gözlerini kapattı. Sanki bu gerçeklikten kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını sallayarak ellerini yüzüne götürdü ve sessizce avuçlarının içine hıçkırdı.

Yeterince. Hepsinin canına tak etmişti.

Max, Travis ve Jack'in koridorda sürüklendiğini, masanın yanındaki duvara monte edilmiş düz ekran televizyona doğru gittiklerini, haber kanalının onları çektiğini belli belirsiz fark etti.

Angelthene'in haber kanalıydı, şehrin yıkımını yayınlayan televizyondur.

"Biz hallederiz, Darien," diye teklif etti Max. "Ne kadar süreye ihtiyacın olursa olsun ona göz kulak oluruz."

Tanner konuşmak için ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemeyerek tekrar kapattı. Tünellerde ağlamaktan gözleri hâlâ kızarmıştı.

Ne söyleyeceklerini bilmeden, bunu düzeltmek için çaresizce ama nasıl yapacaklarını bilmeden öylece dururlarken oda sessizliğe gömüldü.

Ve sonra Travis geri geldi. Max'i itip odaya girdiğinde gözleri korkudan çılgına dönmüştü, yanaklarında kullandığı Venom'un mürekkep izleri vardı. "Blackbird yanıyor."

Ivy'nin beti benzi attı. Herkes nefes almayı bırakırken odadaki sessizlik daha da yoğunlaştı.

Max tam zamanında Darien'e baktı ve onun sırtındaki ve omuzlarındaki kasların gerginlikle şiştiğini gördü.

Travis, "Bütün haberlerde var," diye nefes aldı. "Polisler olay yerinde, itfaiyeciler-"

"Trav," diye uyardı Max.

Travis'in boğazı düğümlendi. Darien'e doğru bakarken gözlerinden anlayış okunuyordu.

Bu anlayış yerini pişmanlığa bıraktı.

Darien bir heykel gibi hareketsizdi. Sırtı gerilmiş olmasına rağmen, elleri Loren'inkileri nazikçe kavırıyor, parmakları hiç kasılmıyordu.

Ivy'nin yüzü soğuk bir acı maskesine dönüşmüştü. Kuzenine doğru yürüdü, her hareketi kaskatı kesilmişti, vücudu gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Travis'i göğsünden itti. *"Bunu neden söyledin?"* diye feryat etti, gözlerindeki yaşlar floresan ışıkları altında değerli taşlar gibi parlıyordu. *"Bunu neden söyledin Trav?"* Onu tekrar itti. *"Neden?"*

"Özür dilerim-"

"Şuna bakın!" Sesi çığdı ve birkaç yerinden kırılmıştı. "Özür dilerim, düşünemedim!"

Ama Darien çoktan harekete geçmişti. Sandalyeden kalkmış, odanın içinde hızla yürüyordu.

Max yoldan çekildi. Darien yanından geçerken Max onun aurasını hissedebiliyordu. Bu öfke, keder, suçluluk ve kalp kırıklığının korkunç bir karışımıydı - hayatı boyunca hiç hissetmediği türden bir kalp kırıklığı. Neredeyse nefesi kesiliyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Sadece Darien'in aurasından bir ipucu yakaladığı için bu kadar korkunç hissediyorsa, arkadaşının zihninde neler olup bittiğini düşünmekten nefret ediyordu. Kalbinde.

Max tamamen çaresiz bir şekilde Ivy'nin kardeşinin peşinden koşmasını izledi. Hastane personeli Darien'in yolundan çekiliyor, birkaçı da parçalanmış elbisesine kaçamak bakışlar atıyordu. Zehir ve gözyaşı dolu yüze.

Darien onlara bir bakış bile atmadı. Ve Ivy adını seslense bile dönmedi - asansöre varana kadar dönmedi.

Tam kapılar açılırken Darien, Ivy'nin başının üzerinden baktı, aysız bir gece kadar siyah olan gözleri Max'inkilerle kilitletti. "Loren'in gözünün önünden ayrılmasına izin verme."

Ve sonra asansöre adım attı. Kapılar kapandı.

Ivy uzun bir süre asansörlerin yanında durdu, omuzları zorlukla aldığı nefeslerle sarsıldı.

"Bebeğim." Jack yumuşak bir sesle konuştu, her kelimesi dikkatle seçilmişti. "Bırak onu." Ivy fısıldadı, "Peşinden gidiyorum."

Lace duvardan doğruldu. "Ivy," diye mırıldandı.

Ama Ivy çoktan gitmiş, kapıları açılan ilk asansörün içinde kaybolmuştu.

Max omzunun üzerinden, yatakta yatan kıza baktığında, yüzü neredeyse ürkütücü bulduğu bir şekilde pürüzsüz ve huzurluydu, sadece onun hayatı için değil, aynı zamanda Darien'in hayatı için de korkuyordu.

Çünkü Loren ölürse Darien'in de öleceğini anlamıştı. Belki fiziksel olarak değil. Belki kalbi durduğu için değil ama yine de ölecekti.

Max, Darien'i hayatı boyunca tanı mıştı. Loren ortaya çıkana kadar bir kez bile sevmeye cesaret edememişti. Elsie öldüğünde, Darien'i ayakta tutan kıvılcımı da yanında götürmüştü; onun geleceğini, masumiyetini simgeleyen kıvılcımı. Ve o gittiğinde, Darien her şeyini kaybetmiş, Randal'ın etkisiyle dizlerinin üzerine çökmüş ve nefret ettiği pek çok şeye dönüşmüştü.

Ama son yıllarda bununla savaşmıştı. Darien nefret ettiği adamın aynadaki görüntüsü olmamak için çok mücadele etti ve bunu yaparken duygularını kontrol altında tutmaya dikkat etti, zayıflık olarak gördüğü dört harfli kelimeye asla boyun eğmedi, hayatına giren neredeyse her ilişkiyi akılsız ve kalpsiz bir sikişten daha fazlasına dönüşmeden bitirdi.

Loren ortaya çıkana kadar. Loren, kendisinden önce gelen hiçbir kadının yapamadığı bir şeyi yapmıştı.

Kalbinin labirentinde gezinmişti. Elini tutmuş ve onu yeni bir yola sokmuştu, annesi öldüğünde uzaklaştığı aynı yola. Kalbini ona açmıştı, aşık olmaya cesaret etmişti, hayal kurmaya cesaret etmişti ve eğer o giderse, eğer burada, bu hastanede ölürse, geri dönüşü olmayacaktı.

Darien Loren'i kaybederse, Max de Darien'i kaybeder. Hepsi Darien'i kaybederdi.

-

Blackbird alevler içindeydi.

Darien, kapıyı arkasında açık bırakarak arabadan dışarı fırladığında ruhu bedeninden ayrılmış gibi hissediyordu.

izlemek için toplanan kalabalığın arasından geçerek sokağa çıktı. Polisler ve MPU ajanları bölgeyi güvenlik altına almıştı. İtfaiye araçları vardı ama işe yaramaz hale gelmişlerdi. Bu sıradan bir yangının işi değildi. Hiçbirinin yapabileceği bir şey yoktu, söndürmenin bir yolu yoktu.

Ham, filtelenmemiş bir büyüün eseri idi. Ortaya çıkardığı yıkım hiçbir şey tarafından kontrol altına alınamazdı.

Bina yanacaktı. Hepsi yanacaktı. Ve alevler nihayet sustuğunda, restorandan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Büyü, alevlerin restoranın bulunduğu gökdelenin ötesine yayılmasını engelleyecekti ama Blackbird'ün kendisi için hiç umut yoktu.

Bu gerçek onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. Ama ilerlemeye devam etti, her adımı hızlı ve kararlıydı.

Darien kalabalığın en önüne geçmişti ve doğruca gökdelenin girişine doğru ilerliyordu -çarpılmış ve paramparça olmuştu- ki binanın içinden bir ısı ve ışık patlaması geldi.

İnsanlar çığlık attı ve sendeleyerek geri çekildi.

Ancak Darien, bunaltıcı bir dalga teninde ter damlacıkları oluştururken bile ilerlemeye devam etti. Sıcaklık elbisesinin içinden sızıyor, patlamanın gücü saçlarını geriye savuruyordu.

Elleri onu tuttu. Omuzlarını kavradı. Çekiştirdiler. İnsanlar konuşuyordu ama o tek kelime bile duyamıyordu.

Ta ki birkaç memur yoluna çıkana kadar.

"Sizden geri adım atmanızı istemek zorundayız."

"Burası annemin restoranı." Sesi çok uzaklardan geliyordu, sanki kulakları tıkalıydı. Ter içinde kalmıştı. Nefes alamıyordu.

Bu lanet bir kabustu. Tüm hayatı

bir kâbustu. "Burada olamazsın."

"*Bana dokunmayın.*" Kolunu bir memurun elinden kurtardı.

Büyüsü uyandı, gücü - artık Peçe kapalı olduğu için yine görünmezdi - kırbaç gibi içinden fırladı ve tüm adamları camla kaplı kaldırıma çarptı.

Ama çok geçmeden daha fazla el onu yakaladı. Daha fazla insan onu geri çekiyordu. Daha fazla insan bağırıyordu.

O da bağırıyordu. Ne söylediğini, ağzından hangi kelimelerin çıktığını bilmiyordu. Hiçbir şey olmayabilirdi, ama sanki

Her şeyi. Büyüsü, yumruklarıyla birlikte insanları geriye savuruyordu. Parmak eklemleri burunlara ve çenelere çarparak temas ettikleri anda onları kırıyordu.

Bir çift el bileklerini arkadan kavradı. Güçlüydüler ama yeterince güçlü değillerdi.

Darien ellerini serbest bıraktı. Alnını en yakındaki subayın burnuna çarparak kemiğini kırdı ve bir diğerine çelme taktı.

Tam o sırada kız kardeşinin sesini duydu.

"Darien!" diye feryat etti. "Dur!"

Dondu kaldı. Savaşmayı bıraktı.

"Darien! Lütfen, durmalısın." Darien'in önüne geçerek onu gözlerinin içine bakmaya zorladı.

Arkasında, annesinin restoranı yanmaya devam ediyordu. Birkaç dakika içinde yok olacaktı. Her şey yok olacaktı.

Önleyemediği başka bir şey. Kurtaramayacağı başka bir şey. "Lütfen, Darien," diye yalvardı Ivy. "*Lütfen.*" Ivy'nin önünde duruyordu.

Onunla göz göze gelmeye çalışırken başı geriye eğildi, elleri tulumunun göğsünü yumrukladı. "Buna değmez."

"Bunu biri yapmış amına koyayım." Bir başka yangın patlaması pencere çerçevelerinden geçerek Finans Bölgesi'ndeki tüm caddeyi bunalımcı bir hale getirirken binayı işaret etti. "Bu bir kaza değildi, Ivy."

"Bırakmalısın."

"Bu işin peşini bırakamam."

Daha fazla memur yaklaştı. Bağırdı.

Ivy başını çevirip onlara baktı. "Bize bir saniye ver artık!" diye bağırды. Gözleri tekrar Darien'inkileri buldu. "Acıdığınızı biliyorum, tamam mı?" Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Acıdığınızı biliyorum, Darien. Benim için de acıyor. Benim için de acıyor, gerçekten. Ama peşini bırakmalısın. Lütfen." Arkasına, omzunun üzerinden baktı. "Dur. Bekle."

Başka bir memurun ellerini arkasından çektiğini belli belirsiz fark etti. Kelepçelenirken soğuk metal, elbisesinin yırtık kollarını delip geçti.

Bu sefer, Darien savaşmadı. Tükenmişti. İçinde hiçbir şey kalmamıştı; ne mücadele, ne irade. Hiçbir şey kalmamıştı.

"Bekle!" Ivy titreyen parmaklarıyla onun koluna yapıştı. Etrafındaki memurlara baktı, gözleri korkudan çılgına dönmüştü. "Ne yapıyorsunuz? Ne yapıyorsunuz? Onu nereye götürüyorsunuz?"

"Sorun değil," dedi Darien düz bir sesle. Sorun değildi ama onu  zg n görmekten nefret ediyordu. Bunu o yapmıştı. Bir kez daha her şeyi berbat etmişti.

"*Darien!*" Ivy hıçkıra hıçkıra ağladı, adını çiğ ve kırık bir nefesle haykırdı. Subaylara doğru döndü. "Lütfen, yapmayın! Anlamıyorsunuz! Burası annemizin restoranı, o sadece  zg n. Lütfen!"

"Ivy." Darien yumuşak bir sesle konuştu. Sessizce. "Sorun yok."

Memurlar onu uzaklaştırdı. Mavi ve kırmızı ışıkları yanıp sönen bir araca doğru sürüklediler.

"Bekle." Ivy eldivenli parmaklarıyla yanaklarını sıvazlayarak onu takip etti. Memurlara, "Ne yapmanız gerekiyorsa yapın, sadece lütfen ona zarar vermeyin!" diye bağırdı.

Darien gürültünün ve kafasındaki düşüncelerin arasında, arkasından gelen Finn'in çakıllı sesini zar zor fark etti.

"Ben hallederim." Büyücü Ivy'nin yanına geldi. Ivy, hâlâ hıçkırıyordu. Sallanıyor.

Kırdığı o kadar çok insan vardı ki. O kadar çok insanı mahvetti ki.

"İyi olduğundan emin olacağım," dedi Finn. Finn olay yerindeki diğer memurlara "Dedektif Finn Solace" diye bağırdı. Rozetini gösterdi. "Onu merkeze götüreceğim."

Diğerleri bıraktı.

Finn onu kolunun üst kısmından yakaladı. "Hadi gidelim."

Darien Finn'in onu siyah bir sedana götürmesine izin verdi, arka koltuklar  nden metal parmaklıklarla ayrılmıştı. Ivy'nin onu izlediğini hissetti ama dönmedi.

"Atla," dedi Finn.

Darien sedana binerken Finn'in burnunu alnıyla kırmamak için direndi, gözleri onu haftalardır beceren büyücüye nefretle bakıyordu ve Gaven'ı gözaltına almak için boşa kürek çekmesine neden oldu.

Finn kapıyı kapatmadı. Restorana bakarak oyalandı, kapalı ağzı kelimeleri ararken seğiriyordu. "şu anda benden nefret ettiğini biliyorum."

"Bunu söylemek o kadar kolay mı?" Darien'in sesi  l mc l derecede sakindi. "Arkanı d n."

Darien sırtı Finn'e dönük olacak şekilde koltukta kaydı. Finn kelepçelerin kilidini açarken anahtarlar şıngırdadı.

"Geri dön," dedi Finn. Darien döndü. Finn ellerini tekrar kelepçeledi, bu kez arkası yerine önüne kelepçeledi. "Bu senin için daha rahat olacak."

Darien sırttı. "Ne kadar nazıksınız."

Kalabalığın gürültüsünün ve Blackbird'den geriye kalanları tüketen ateşin uğultusunun üzerinde, kaldırımda tıkırdayan botların sesi yükseliyordu.

"Bekle!" Ivy'nin sesi gecenin içinde süzülüyordu. "Finn, bekle." Finn durakladı, eli kapıyı kapatmaya hazırdı.

Ivy arabanın yanında durdu. Darien'in gözlerinin içine baktı. "Annem seni severdi," diye nefes nefese kaldı. "Seni severdi, Darien. Hiçbir bina bunu senden alamaz. Beni anlıyor musun?"

Söyleyecek sözü yoktu, o yüzden hiçbir şey söylemedi. İçi bomboştu ve nasıl nefes alacağını hatırlayamıyordu.

"Seni seviyordu," dedi Ivy tekrar. "Blackbird sadece bir binaydı." Ama bunu söylerken bile gözleri taze yaşlarla doldu ve ağzı titredi. Sağ elini kalbinin üzerinde düzleştirdi. "Annem burada. Orada değil." Elini yanan binaya doğru salladı. Hıçkırıklarını bastırdı. Tekrar ona döndü. Fısıldadı, "Hiç olmadı."

Finn aralarına girdi. "Gitmemiz gerek." Ivy geri çekildi. "Onun iyi olduğundan emin olur musun?" "Ben bununla ilgilenirim."

Kapı çarparak kapandı ve onu kız kardeşinden ayırdı. Finn sürücü kapısına yöneldiğinde, Darien camdan Ivy'nin henüz erimemiş bir buğu ve buz tabakasıyla bozulmuş acı dolu bakışlarıyla karşılaştı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Darien sisli pencereden onun yüzünü izledi -hayalet gibi solgun ve yenilgiyle kaplı, yanakları gözyaşlarıyla çizgili-.

Bu tıpkı annesinin öldüğü geceye benziyordu. Polisler olay yerine vardıklarında, kaldırımda dehşet içinde duran iki genç çocuk bulmuşlardı, çocuklardan biri Dalgalanma'dan muzdaripti, çığlıkları cehennemden çok hayvandı. Parmaklarını annesinin cansız bedeninden ayırmaları gerekmişti.

Onlarla savaştı. Çok mücadele etmişti. Ama sonunda polisler kazanmıştı. Onu bir polis aracına bindirdikten sonra güvenli bir yere götürdüler, kimseye zarar veremeyeceği bir yere.

Tahmin edilemez. Şiddet yanlısı. Potansiyel bir tehdit. O zamanlar da Ivy'yi izlemişti, ta ki mesafeler onu yutana kadar.

Tıpkı o zaman olduğu gibi şimdi de onu izliyordu.

Ta ki mesafe onu yutana kadar.

-

"Bunu kimin yaptığını bulacağız." Finn'in sesi, Finans Bölgesi'nden geçip karakola doğru ilerlerken arabanın sessizliğini böldü.

Arabanın arkasında oturduğu yerde, bacaklarını açmış, bir ayağını ön koltukların her birinin arkasına atmış olan Darien'in ağzı mizahsız bir gülümsemeyle seğirdi. "Hiçbir şey öğrenemeyeceksin."

Finn gözlerini yoldan ayırmadı, kırmızı ve mavi ışıklar kaldırımda salınıyordu.

Gece neredeyse bitmek üzereydi ama Darien rahatlamış olmaktan çok uzaktı. Gecesi hâlâ devam ediyordu, şafağın vaadi yutulmuştu.

Gelmiyordu. Işık gelmiyordu.

"Özür dilemek istiyorum," diye başladı Finn. "Yalan söylediğimi biliyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama yardımınızı başka nasıl alabileceğimi bilmiyordum. İntikam almak istedim. Oğlumu koruyamadım, *tüm* o çocukları koruyamadım. Bu yüzden karımı kaybettim. Neredeyse işimi kaybediyordum." Finn tiksintiyle başını salladı. "Hayatımın dönüştüğü kabusla başka nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum."

"Kabus," diye alay etti Darien. "Yara izlerini karşılaştıracak biri değilim Finn." Başını çevirip pencereden palmye ağaçlarına ve hızla geçen binalara baktı. "Ama kâbusun ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Sessizlik. Sonra Finn dedi ki, "Bir gün baba olduğunda bunu neden yaptığımı anlayabilirsin."

"Asla baba olamayacağım." Hayır, asla baba olamayacaktı. Bu zor gelecek için tek şansı, hak etmediği bir kart dağıtıldıktan sonra şu anda bir hastane yatağında yaşam mücadelesi veriyordu.

Tüm bunlar sonsuza dek yaşama ihtimali içindi; daha önce hiç ulaşılmamış büyü seviyelerine ulaşmak için. Erasmus Sophronia adında lanet bir delinin rüyası yüzlerce, hatta belki de binlerce insanın ölümüne yol açmıştı, Darien bunu bilmiyordu. Erasmus'un geçmişi karanlık bir geçmişti.

binlerce yıl öncesine dayanıyordu ve daha ucuna bile ulaşmamışlardı. Darien de bunu istemiyordu.

Şimdi karakola yaklaşıyorlardı. Sevdiği kız o soğuk hastanede baygın yatarken, bu korkunç gecenin geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmek zorunda kalacaktı. Tek başına.

"Bununla ilgili en berbat şey ne biliyor musun Finn?" Finn dikiz aynasında onun gözleriyle buluşmadı.

Darien öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı, kelepçelerindeki zincirler şıngırdıyordu.

"En berbat şey," dedi Darien, "bunu zaten senin için yapacak olmam. Oğluna ne olduğunu bana söyleseydin, bunu yapardım. Sana yardım etme fırsatını kaçırmazdım Finn. Bunu kendi ailen için yaptın ama benimkini hiç düşünmedin." Tekrar arkasına yaslandı. Sert koltukta kendini yeniden ayarlarken kalçalarını esnetti. Aynadan Finn'e baktı. Hâlâ gözleriyle buluşmayan Finn'e. Lanet olası korkak. "Ailemi tehlikeye atmak beni düşmanınız haline getirmenin garantili bir yoludur. Tebrikler."

Darien yolculuğun geri kalanında başka bir şey söylemedi. İçindeki çatırdayan öfke sönerken pencereden dışarı baktı ve arkasında onu tüketmekle tehdit eden boş bir çukurdan başka bir şey bırakmadı.

Darien karakolda, nezarethanenin uzak duvarına monte edilmiş bankta oturuyordu. Başını eğmiş ve ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuştu. Aynı parmaklıkların arkasına sıkışmış diğer mahkûmların meraklı gözlerle kendisini izlediğini hissedebiliyordu, hepsi de onu görmezden geliyordu ama o onlara aldırmadı.

Onu buraya getirmek için neredeyse on polis memuru gerekmişti. Sonunda, onlara izin verdiği için başarılı olmuşlardı. Faydasız savaşlar vermekten yorulmuştu.

Zamanı geldiğinde önemli olanla savaşıacaktı.

Alçak bir ıslık sesi Darien'in başını yavaşça sola çevirmesine neden oldu. Birkaç adam onu izliyordu, aynı bok parçasından beslenen sinekler gibi sıkı bir grup halinde kümelenmişlerdi. Islık çalan, yüzünde dövme olan kurt adamdı - diğerlerinin beslendiği bok parçası.

"Sen de o Şeytanlardan birisin," dedi adam, dişlerindeki gümüş dolgular başlarının üzerindeki floresan ışıklarda parlıyordu.

Darien sırtmasını engelledi. "Evet, ben de o Şeytanlardan biriyim."

Kurt onun alaycı ses tonunu algılayamadı, lanet olası aptal, onu görüldüğü kadar aptal yapıyordu. "Siz eğlenmek için mi öldürüyorsunuz?"

"Para için öldürüyoruz," diye yanıtladı Darien. Sessiz olmasına rağmen, derin sesi çok uzaklara taşınıyordu. Nezarethanedeki herkesin dikkati onun üzerindeydi. "Eğlence sadece bir bonus." Darien'in yüzüne daha çok dişlerini göstermeye benzeyen boş bir gülümseme yayıldı.

"Biz güç için öldürürüz," dedi kurt. "Statü için. Sanırım seni öldürürsek ikisinden de bolca elde ederiz." İki yanındaki büyücüleri ve kurtları dürttü, onlar da anlaşılmaz bir şekilde mırıldanarak başlarıyla onayladılar. Lider kurt sahip olduğu yarım beyniyle düşündü, dilini dişlerinin önünde gezdirirken gümüş dolguları tekrar ortaya çıktı.

Darien başını çevirmedi ya da gözlerini kırpmadı; vahşi doğadaki bir yırtıcı, daha güçlü biri gelene kadar güçlü olduğuna inanan bir başkasıyla yüzleşiyordu.

İşin özüne inildiğinde, hepsi sadece birer hayvandı.

"Hayır." Kurt, mürekkepli elini reddedici bir şekilde salladı. "Zamanımı harcamaya değmezsin."

Darien yavaşça başını çevirerek tekrar öne doğru bakmaya başladı. Parmaklıkların arkasından barış memurlarına baktı; ikisi uzak duvarın yanında dururken, üçüncüsü odadaki tek bilgisayarla meşgul gibi görünüyordu. Darien'in bakışlarıyla karşılaşan üçüncüsüydü - kazara olduğunu biliyordu - fare ve klavyeyle meşgul olmadan önce parmakları tuşlara vuruyordu.

Darien gözlerini kapadı ve başını eğdi. Cehennem büyüünün mürekkep renginin beyazlara hücum ettiğini, onları yuttuğunu ve ardından irisleri yuttuğunu hissetti. Görü, vücudundaki tüm duyuların üç kat güçlenmesine neden oldu ve onu gürültülü erkek seslerinin ve masadaki klavyenin tıkırtısının aşırı farkında hale getirdi; terleyen vücutların, ucuz kolonyanın ve kızarmış hamur işlerinin kokusu.

İlk gidenler sesler oldu.

Darien gözlerini kapalı tutarken, büyüü hücredeki her boynu kırdı. Cesetler beton zemine yığıldı, etli gümbürtüler odanın içinde yankılandı.

Sırada polis memurları vardı ama büyüler engel oldu.

Memurlardan biri -masadaki- yüzü dövme kurt adamdan bile daha az beyne sahipti. Bir bağırışla ileri atıldı, silahını kaldırdı ve metal parmaklıklar takırdayarak hücrenin kapısını açtı.

Büyüler kayboldu ve yol açık kaldı. Diğer iki memur kapıyı kapatması için ona bağırdı. Darien, silahlarını kılıflarından çıkararak odanın diğer ucuna doğru hamle yaptıklarında onların hareketlerini hissetti.

Bütün memurlar yarım saniye içinde ölmüştü. Ve Darien hala gözlerini açmamıştı.

Kalpleri durduktan sonra, gözleri hâlâ kapalı bir şekilde orada oturmaya devam etti. Düşünmedi. Hissetmedi. Binada çalan alarmin, duvarlarda yanıp sönen kırmızı ışıkların belli belirsiz farkındaydı ama kaçması için bir uyarı olması gereken şey daha çok bir ninni gibiydi. Zihnini sessiz tuttu, feryadı istenmeyen düşüncelerin bastırılmış büyü ve öfkeyi serbest bırakarak elde ettiği huzuru istila etmesini engelledi. Artık ruhu onlarla şişmediğine göre biraz daha rahat nefes alabiliyordu ama biliyordu ki

uzun sürmeyecekti. Ağırlık her zaman olduğu gibi geri dönecekti. Ama şimdi, eskisinden daha ağırdı. Çok ağırdı.

Bir süre sonra gözlerini açtı ve ayağa kalktı. Hücreden çıkıp odanın içinde yürüdü, cesetlerin üzerine bastı, eşyalarını -anahtarlar, mücevherler, silahlar, telefon- kapıp dışarı çıktı.

Kapıya henüz ulaşmıştı ki, bronz tenli, geniş omuzlu bir büyücü köşeyi döndü. "Cassel-" Yerde ölü yatan, boyunları acayip bir şekilde bükülmüş insanları görünce donup kaldı. Finn'in boğazı düğümlendi. "Ne yaptın sen?"

"Bunu düzelteceksin." Darien'in sesi o kadar sakin, o kadar pürüzsüzdü ki neredeyse tanıyamayacaktı. "Burada olduğuma dair tüm kayıtları silecek ve bu ölümlerin suçunu başkasının üzerine atacaksın. Anladın mı?"

Finn gözlerini kocaman açmış, arkasındaki enkaza bakıyordu. Darien tekrarladı, "Anladın mı?"

Finn'in gözleri onunkilere kaydığında, Darien onun ne dediğini anladığını biliyordu. Ona borçluydu, hem de çok borçluydu. Kendisinin ve Şeytanlarının başına gelenler için Finn onlara istediğinden çok daha fazlasını borçluydu. Ama bu iyi bir başlangıçtı.

"Anladım." Finn'in yüzündeki ifadeye bakılırsa bu sözlerin tadı ona kül gibi gelmişti ama başka bir şey söylemedi.

Darien'in yolundan çekildi.

Darien bir adım attı. Ve sonra bir adım daha. Bu gece bir rüya gibiydi. Yaşayan bir kabus.

Uyanmayı diledi.

Finn'in sesi koridorda süzülüyordu. "Sola dön, iki sağa, sonra bir sola daha."

Darien arkasını döndü.

Finn'in sırtı ona dönüktü. O konuşurken hep öyle kaldı. "En güvenli çıkış yolu bu," diye mırıldandı Finn. "Orada kimse seni aramayacaktır."

Darien hiçbir şey söylemedi. Finn'i bu geceden sonra bir daha görüp görmeyeceğini bilmeden ama umursamadan oradan ayrıldı.

Bozulmuş ve yozlaşmış Angelthene sokaklarında yürürken, bir daha geri dönüp dönemeyeceğini merak ediyordu.

Karakola değil, daha önce olduğu kişiye.

"Kalp atışları güçleniyor."

Darien, Doktor Atlas'ın sesine dönüp bakmadı. Angelthene General'de Loren'in yatağının yanındaki sandalyeye yığılmıştı, çizme giymiş ayakları önünde uzanıyordu.

İki gün. Loren'in komaya girdiği o geceden bu yana iki gün geçmişti ve Darien bu süre boyunca burada kalmıştı. Uyumadan. İçmedi. Yemek yemedi. Zar zor nefes alıyordu. Karakoldan ayrıldıktan sonra, düş almak ve öfkesini kontrol altına almak için Cehennem Kapısı'nda durmuştu. Onu susturmayı başardığında, doğruca buraya gelmişti.

"Bu ne anlama geliyor?" Darien söyledi. Yorgun gözlerini Loren'in yüzünden ayırmadı. Şu anda bile çok güzeldi. "Yakında uyanacak mı?"

Bir tereddüt oldu. Ve sonra, "Bu savaşıyor demek." Savaşıyor.

Loren savaşıyordu ama bu kazandığı anlamına gelmiyordu.

Darien buraya geldiğinden beri duygularını kontrol altında tutmayı başarmıştı ama şimdi göğsünde bir yanma vardı. Boğazında. Gözlerinin arkasındaki boşluk fokur fokur kaynıyordu ve ciğerleri sanki biri göğsüne yumruk atmış ve ciğerlerini tutup sıkarak un ufak etmiş gibi daralmıştı.

Titrek bir nefes aldı ama bu yanmayı hafifletmeye yetmedi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Odaya yayılan kâğıt hışırtılarından Doktor Atlas'ın elinde bir pano olduğu anlaşılıyordu. "Dönüş yolunu kendi başına bulması gerekiyor," dedi yumuşak bir sesle.

"Eğer geri dönmesine yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey varsa, bana söylemenizi istiyorum. Onun için verebileceğim şeylerin sınırı yok."

Odadaki atmosfer empatiyle değişti. Darien Doktor Atlas'ın iyi niyetli olduğunu biliyordu ama bu değişim onun nefes almasını daha da zorlaştırdı. "Anlıyorum Darien," dedi. "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim."

Ayağa kalktı. Yatağın yanına doğru yürüdü. Kalp atış hızı monitörü bip sesi çıkararak yaşamı işaret ediyordu ama bu yaşam değildi.

Yaşamıyordu.

Darien dikkatli bir eli kızın alnında gezdirerek altın sarısı saç tutamlarını kenara çekti ve Loren'in alnına bir öpücük kondurdu.

Teni çok soğuktu. Çok solgundu. Onu görmek Darien'in midesini bulandırıyor. Hayat dolu kızını özlemişti. Onun yanındayken her zaman kızaran, gülümsemesi bir odayı aydınlatabilen kızını. Okyanus gözlü ve altın kalpli kızı. Yıllarca karanlık yan sokaklarda amaçsızca ve yönsüzce sürüklendikten sonra elinden tutup onu aydınlık yola götüren kızı.

Darien arkasını döndü ve odadan çıktı.

Geçmesine izin vermek için kenara çekilen Doktor Atlas'ın yanından geçerken yavaşladı. Konuşurken ona bakmadı. "Daha sonra döneceğim."

Jack ve Travis'in otoparkta olduğunu biliyordu; birkaç saatliğine Loren'e göz kulak olmak için burada olduklarını bildirmek için onu aramışlardı. Ama onun ön kapıdan çıkmasını bekliyorlardı, ona ihtiyacı olduğunu bildikleri boşluğu veriyorlardı.

Darien geri dönecekti. Gece olmadan dönmüş olacaktı. Loren bu hastanede onsuz tek bir gece bile geçirmeyecekti.

Ceketinin cebindeki telefonu çalınmaya başladığında koridorun yarısına gelmişti. Şu anda en son istediği şey biriyle konuşmaktı ama asansöre yaklaşırken telefonu çıkardı ve cevap verirken ekrana bakma zahmetine girmede. "Evet?"

"Roman aradı." Max'ti.

Darien yürümeyi bıraktı. Kuzeninden neredeyse bir yıldır haber almamıştı. "Ne dedi?"

-

Blackbird 88 Above'un enkazında durduğu yerde, Darien kendini nefes almaya zorladı, duman ve büyü kokusu burnunu ve boğazını yakıyordu. Ilık bir rüzgâr pürüzlü ve boş pencere çerçevelerini yırtıyor, ağırlığının en ufak bir hareketiyle botlarının altında çıtırdayan enkazı karıştırıyordu.

Annesinin sevdiği restorandan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Sihirli eller tarafından öylesine tahrip edilmişti ki, geriye enkazdan başka bir şey kalmamıştı. Taş yığınları ve yanmış odunlar. Paramparça şarap şişeleri ve şampanya kadehleri. Çiğnenmiş boru parçaları ve eğrilmiş metal. Erimiş gümüş takımlar ve bir zamanlar bembeyaz ve tertemiz olan yanmış masa örtülerinin parçaları.

Böyle güzel bir şey gitti. Peki ne için? Burayı seven, burada yemek yiyen ve pencere duvarından yıldızları seyrederek sarhoş olan kadınla hiçbir ilgisi olmayan bir nefret ve intikam oyunu. Bu oyun başlamadan çok önce ölmüş bir kadın.

Darien uzun odanın içinde, bir zamanlar barın olduğu yere doğru yürüdü, Loren'le birlikte akşam yemeğine oturdukları, onun hakkında milyonlarca şey öğrendiği ve hâlâ yeterince öğrenemediğini hissettiği yerin yanından geçti. Zemin o kadar çok molozla kaplıydı ki yürümek neredeyse imkânsızdı. Ya da belki de ciğerlerini yumruk gibi sıkkan duygulardı ayakta durmasını zorlaştıran.

Barın yanında durakladı, kırılmış yansıtıcı camlardan oluşan bir karmaşa dikkatini çekti. Camların arasında bir yüzük vardı.

Darien eğilip taşı molozların arasından aldı ve avucunun içinde yuvarladı. Başparmağıyla taşın yüzeyindeki siyah külü ovalayarak altındaki rengi ortaya çıkardı.

Yeşil. Bir zümrüt.

Uzun süre ona baktı, rüzgâr binanın içinde uğulduyordu.

Telefonu cebinde titredi. Gözlerini zümrütten ayırmadan onu aldı ve diğer elinde yuvarladı.

Darien başparmağını ekranda kaydırды ve telefonu kulağına götürdü. "Evet."

"Darien, benim," diye yanıtladı Ivy. "Sen iyi misin?"

"Peki." Zümrütü inceledi. Düşünüyordu. Her zaman düşünür.

"Neden?" "Blackbird'de arabayı gördüm. Bana ihtiyacın olursa, Darien-"

"Ben iyiyim, Ivy. Ayrıca, gitmem gereken bir yer var." Ziyaret etmesi gereken biri. Denemesi gereken bir şey.

"Emin olduğunuz sürece," diye bastırdı. "Eminim."

Evet, olumluydu. Bunun kime ait olduğunu ve hesaplaşmak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Nefret oyunu ve

İntikam bir süre daha devam edecekti. Ne pes eden ne de kaybeden biriydi. Ve birisi onun değer verdiği bir şeyle oynadığında, bedelini öderdi.

Aramayı sonlandırdı ve telefonunu yüzükle birlikte cebine geri koydu.

Sonra ayağa kalktı ve annesinin restoranına son bir kez baktı. Etrafına yayılan enkazı, bir zamanlar güzel olan bir yerin kalıntılarını gördü, ezici bir kayıp duygusuyla doluydu. Burayı eşsiz kılan tüm önemli detayları çoktan unuttuğundan ve bir daha asla doğru düzgün hatırlayamayacağından korkuyordu.

Bu restoran artık bir anıdan başka bir şey değildi ve buna hazırlanacak zamanı olmamıştı. Hayattaki çoğu şey gibi bunu da hafife almış, her zaman orada olacağına inanmıştı.

Blackbird'ü arkasında bırakarak dışarı çıktı ve aptal ve umutlu benliğinin bir gün kopacağına söz verdiği yolda ilerlemeye devam etti.

Karanlığın yolu, ışıktan uzaklaşıyor.

Darien Tebeşir Kapı'nın dışında durmuş, pürüzlü yüzeyine bakıyordu. Öğleden sonraki güneş ışığında, kayayı işaretleyen yumuşak beyaz kireçtaşı, örümcek ağı gibi parıldayan sarı bir renk alıyordu.

Elleri iki yanında sallanıyordu, sol avuç içi kesikti. Yemyeşil çimenlere vuran kan damlaları bölgedeki tek sestti, kuş cıvıltıları parayı durgun su havuzuna attığı anda kaybolmuştu. Darien, kendini toparlamaya çalışan yaranın acısını hissetmedi. Hiçbir şey hissetmiyordu. Artık hissetmiyordu.

Angelthene'in eski tanıdık güneşi şehri kavurmak için ortaya çıkmıştı. Peçe'nin kapatılmasıyla birlikte vatandaşlar iyileşme yolunda ilerliyordu. Artık hasta insan yoktu. Ölen hayvan kalmamıştı. Artık kan yağmuru, buz tutmuş pencereler ya da buz tutmuş su kütleleri yoktu.

Bugün ikinci gündü. Loren'in zihninde hapsediğı ve makineler tarafından hayatta tutulduğu ikinci gün. İki gün çok fazla.

Daha fazla değil. O günler haftalara dönüşürken arkasına yaslanıp izlemeyi reddetti. Aylara. Belki daha da uzun -kim bilir.

Bunu yapmayı reddetti.

Tebeşir Kapı inleyerek açıldı. İçerideki atmosfer hararetli bir merakla çatırdadı. Solgun Adam kimin ziyarete geldiğini, kimin kanının güç, karanlık ve öfke tadı verdiğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Darien bir adım öne çıkıp kapıyı iterek açtı ve taşın üzerinde kırmızı bir leke bıraktı. Yaz şarabı ve güneşte ısınmış meyve kokusu şekerli bir pus halinde etrafına yayılmıştı ama Solgun Adam'ın ziyaretçilerinin çoğunun aksine o bundan etkilenmemişti. Bu koku Darien'i rahatsız etmekten başka bir işe yaramıyordu, etrafında uçuşan istenmeyen bir polen parçasıydı.

Solgun Adam bugün canavar değildi. Canavar oydu.

İçeri adımını attığında, yaratığın yaldızlı yaşam alanının derinliklerinde bir yerden onu izlediğini hissetti. Her renkten çiçekler her yeri kaplamıştı.

duvarların her santimetresinde. Taç yaprakları ardına kadar açılmış, iç kısımları Darien'in tenine ve saçlarına yapışan altın beneklerden oluşan bir pus yayıyordu.

Darien daha derine yürüdü. Büyüsünü çağırdı ve kapının onu içeri kapatmasını engellemek için muazzam gücünü kullandı. Kapı inledi ve meydan okurcasına titredi ama kapanmadı.

Kim var burada? Solgun Adam'ın kadim sesi duvarların üzerinden süzüldü.

"Kim olduğumu biliyorsun," diye yüksek sesle cevap verdi Darien, sözleri keskin bir şekilde yankılanarak. "Eğer itaat edersen, seni öldürmeye gerek görmüyorum."

İlerideki bir dönemeçten bir hışırtı geldi, ardından kemiklerin ya da taşların birbirine çarpma sesi duyuldu.

Sen mi? Solgun Adam inanamayarak tısladı. *Beni öldürmek mi?*

"Korkunun tadını alabiliyorum," dedi Darien, Solgun Adam'ın aurasını okurken gözlerini kaplayan siyahlık. Kolayca saptayabileceği, duvarların ardında şeklini görebileceği bir şey değildi. Ama onu hissedebiliyor, tadabiliyor, sezebiliyordu. Çamurlu ve titrekti ve tadı çürüyen meyve ve çürüme gibiydi. "Sorularıma cevap verecek misin? Yoksa seni lime lime edip önce biraz yalvartayım mı?"

Bir duraklama oldu. Solgun Adam'ın aurası, Darien'in cesaretinden etkilendiğini gösteren tuhaf bir nota aldı. Neredeyse ölçülemez bir güce sahip bir yaratık olan Solgun Adam nadiren gerçek bir meydan okumayla karşılaşmış, bu yüzden karşılaştığında bunu bir ikram olarak görürdü. Tadını çıkarmaya değer nadir bir tür.

Cehennem Kapısı'nın Şeytanı, diye tısladı o şey. *Ne bilmek istiyorsunuz?*

Darien yaratığın sadece işbirliği yapıyormuş gibi davrandığını anlayabiliyordu. Solgun Adam hâlâ kapıyı gücüyle itiyor, kapatmaya çalışıyordu; açlığı, görünmez aurasını kötülük ve açgözlülüğün keskin tonlarıyla renklendiren somut bir şeydi.

"Birkaç hafta önce bir insan kız seni görmeye geldi." Kapı tekrar kapanmaya çalıştı, taşın sallanması güneş ışığının duvarlar ve zemin üzerinde dans etmesine neden oldu. Kapı her hareket ettiğinde Darien'in yüzünün yarısı kışın dokunuşu kadar serin bir gölgeye, diğer yarısı da yazın ortasında Angelthene kadar sıcak bir ışığa bürünüyordu. Darien sağlam durdu ve devam ederken büyüsü bozulmadı: "Ona bir şey söyledin. Onu korkutan bir şey. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

Solgun Adam konuşana kadar bir dakika geçti ve kararlılığına rağmen Darien ensesinde bir ürperti hissetti.

Şeytan ölecek, dedi canavar. Başka bir gökyüzünde kızıl bir güneş yükseldiğinde, Şeytan ölecek.

Soğukluk kayboldu ve yerine buz gibi bir kararlılıktan başka bir şey bırakmadı. Loren ve ailesinin başına gelen onca şeyden sonra... Kalendae'de yaşadıkları onca şeyden sonra, o olaydan zaferle ayrılıp haftalar sonra başka bir yaşam savaşının içine savrulmak...

Darien yaratığın alametini memnuniyetle karşılayacağını, sırf yeniden yaşadığını hissedebilmek için buna cesaret edebileceğini fark etti. Loren'i ve onun değerli hayatını içeren bir alametten daha iyiydi. Bunun dışında her şey olabilirdi.

Darien, "Nasıl öleceğim?" diye sordu.

Solgun Adam dövüşmeyi bıraktı, sanki bugünkü ziyaretçinin av olmadığını nihayet kabullenmiş gibi kapıyı titretmeyi bıraktı.

İsteyerek. Solgun Adam sözlerinden zevk alıyordu, şeytani bir gülümseme herkesi doldurup taşıyordu. *Ölmelisin, Cehennem Kapısı'nın Şeytanı. Sen ölmelisin ki o yaşayabilsin.*

EPILOG

*Silverway Yveswich, Ker
Eyaletinde Caliginous*

"Beni izlediğini biliyorum."

Roman Devlin hiç kıpırdamadan durmuş, asansördeki yansımasına bakıyordu. Platform gökdelenin en üst katına çıkarken kulakları patladı ve ruhunu aşağıda bıraktı. Koyu sarı gözleri camda parlıyordu; bu alışılmadık renk tonu, onları sık sık bütünüyle yutan derinliksiz siyah kadar sinir bozucuydu. Bakışlarında kaynayan tehdit, hoparlörden çınlayan neşeli müzikle keskin bir tezat oluşturuyordu, siyah-beyaz sinema filmi günlerinden kalma eski bir melodi, dünyanın bir daha asla göremeyeceği bir çağ.

Bu asansöre o kadar çok binmişti ki, aynanın arkasında gizli bir güvenlik kamerası olduğunu anlamak için Görü yeteneğini kullanmasına gerek kalmamıştı. Doğruca ona bakıyordu, kayıt yaparken kırmızı ışık yanıp sönüyordu.

Zalim bir gülümseme ağzını kavislendirdi ve sol köşedeki küçük yara izini derinleştirdi. Ayağa kalktı ve alnını soğuk cama yasladı, mürekkepli elleri yanlarında gevşekçe sallanıyordu.

"Hasta olduğumu düşündüğün için beni izliyorsun," diye fısıldadı, nefesi aynayı buğulandırıyordu. Gözlerini kapattı ve tekrar açtığında siyahtı. Görüş'ün yardımıyla yansıması eriyerek gizli kamerayı ortaya çıkardı; tam da şüphelendiği gibi kırmızı ışık yanıp sönüyordu. "Ve haklısın: Ben hastayım. Çarpık. Çekirdeğime kadar çürümüşüm. Ama sana bir sır vereyim." Kırmızı ışığa baktı. Dudaklarını ıslattı. Başını biraz eğdi. "Bu yüzden buraya geliyorum... Kendimi geliştirmek için... Kendime yardım etmek için. Bu yüzden durmalısın. Kayıt. *Beni.*" Cama bir yumruk indirdi ve platformun en üst katta yavaşlayarak durmasıyla sarsılmasına neden oldu.

Kapılar boğuk bir *sesle* açıldı ve kameranın üzerindeki kırmızı ışık söndü.

Roman geri adım attı. Gözlerini kırıştırarak görüşü uzaklaştırdı. Başını eğdi, altın rengi gözleriyle yansımasına tekrar baktı.

Solun altındaki deri. Gölgeden bir kafatası, içinden siyah mürekkep sızıyor. Gölge Efendileri'nin işareti. Evinin işareti.

Elmacık kemiğindeki mürekkebin gerilmesine neden olan kana susamış bir köpekbalığı sırtışıyla, bir elini karmakarışık saçlarının arasından geçirdi - koyu kahverengi ve bir tutam altın rengi, annesinin ona gözlerini patlattığını söylediği bir özellik - ve topuklarının üzerinde döndü, bir tıslamayla kapanırken asansörün kapılarından kaymak için sıırım gibi vücudunu eğdi.

Çıtalı ahşaptan bir duvarın üzerinde tuhaf bir yazı tipiyle yazılmış gösterişli bir tabela onu üst üste beşinci gece karşıladı. "*Caliginous On Silverway*" yazıyordu.

Roman'ın savaş botları lekesiz zemine vurarak ilerideki devasa kavisli masaya doğru ilerlerken kızıl saçlı bir cadı deri bir sandalyede oturmuş, cep telefonu bakımlı ellerindeydi. Lolipopun çubuğu büzülmüş kırmızı ağzından içeri girmiş, yuvarlak şeker yanağında şişkinlik yapmıştı. Buraya her gelişinde kendini ona atmaktan vazgeçse, bu manzarayı biraz daha takdir edebilirdi. Ama o çok kolaydı. Roman kovalamacayı seviyordu, şimdi bile, yaşlanmasının yavaşladığına dair hiçbir işaret olmayan yirmili yaşlarının sonunda bile.

"Yine mi kaytarıyorsun, Tanya?" dedi Roman, boğuk sesi tonozlu tavana karşı gürleyerek.

Tanya telefonunu masanın üzerine koydu ve emiciyi ağzından çıkardı. Oda yapay kiraz aroması ve masanın üzerindeki konik difüzörden yayılan serin nane buharı kokuyordu. "Bu kadar çabuk mu döndün?"

"Çalışanların müşterileri hakkında küçümseyici yorumlar yapmasını engelleyen bir politika yok mu?" Yüksek masaya çıktı ve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu.

Tanya lolipodu çöp kutusuna attı. "Bu küçümseyici bir yorum değil Roman. Sadece bir gözlem." Masanın üzerinden bir anahtar bobini aldı ve ayağa kalktı, sandalyesi gidişiyle birlikte döndü. "Müşterilerimizin çoğu buraya haftada bir kez gelir, o da ancak."

"O zaman belki de bir sadakat programı oluşturmalsınız," dedi Roman, masanın etrafından dolanıp geniş bir koridorda ilerlerken onu takip ederek, stilettoları hızlı bir staccato çıkarıyordu. "Kıçımdan para almak yerine bana birkaç ücretsiz seans verin."

Kıs kıs güldü. "Bir Kara Katilin maaşının şikâyet edilecek bir şey olduğunu bilmiyordum." Siyah kalem eteğinin şık kumaşı fısıldayarak

Her adımda.

"Öyle değil. Ben sadece cimriyim. Sevişmeden önce yemek ısmarlamam ve fırsat verildiğinde para vermektense çalmayı tercih ederim."

Tanya'nın kollarında bir ürperti belirdi; Roman bunu hissedebiliyordu. Her şeyi hissedebiliyordu. "Bunu bana söylemen gerektiğinden emin değilim," dedi.

"Ne yapacaksın? Beni MPU'ya mı ihbar edeceksin?"

Ona okuyamadığı bir bakış attı. "Sanırım bunu yapmam için kafama silah dayamış olmanız gerekir."

"Beni kışkırtma. Bazı insanlar bundan hoşlanıyor, biliyorsun."

"Daha önce denediğimi söyleyemem ama her zaman yeni şeylere açığımdır." "Eğer yedi numaralı oda boşa, onu alacağım."

"Bu geceki tek müşterimiz sizsiniz." Omzunun üzerinden attığı bir bakış, gözlerinin ağır kapaklarla kapandığını ortaya çıkardı. Göz alıcı dudaklarını ıslatarak, "Ne istersen alabilirsin," dedi. Roman bu ince daveti kaçırmadı.

"O zaman yedi numaralı odayı alacağım."

Sağdaki son kapıydı. Tanya duvardaki panele yaklaştı ve elini tarayıcının üzerine koydu. Kapı bir tıslamayla açıldı ve yerine sadece ödeme yapan müşterinin geçmesine izin verecek şekilde programlanmış, görünmez büyülerden oluşan bir duvar bıraktı.

Oda simsiyah adamanttan yapılmış ışıksız bir anti-yerçekimi odasıydı, cam benzeri kaya ağlayan cristala çatalları tarafından orada burada kırılmıştı. İçeriye boğan karanlık kör eden türdendi, tavan ve taban o kadar uzaktı ki oda sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, görünürde bir sonu yoktu. Tıpkı gece gökyüzü gibi.

Tanya yüzünü ona döndü. "Anahtar ya da mücevher yok. Kanal dövmelerinizi kapatın." Onu tepeden tırnağa süzdü, kırmızı dudakları bir gülümsemeyle dalgalandı. "Sanırım kuralları biliyorsun."

Roman kahverengi deri ceketini çıkardı ve kapının yanındaki kancaya astı. Sağ cebindeki telefonunun aralıksız vızıltısı odaklandıkça azaldı, damarlarında kan dolaşıyor, büyü derisini pençeliyordu. Muhtemelen şehirdeki diğer Gölge Efendilerinden ya da evlerden gelen bitmek bilmeyen aramalardan biriydi, kimse onu nefes alabileceği kadar uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu. Eğer gerçekten şanssızsa, arayan kişi babasıydı ve odadan çıkar çıkmaz onu azarlayacaktı.

Roman bazen hangisinin onu daha önce öldüreceğinden emin olamıyordu: babasının mı yoksa bu şehrin mi?

Tanya ayrılmadan önce, "Bir şeye ihtiyacınız olursa dahili telefonu kullanın," dedi. Oyalanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Roman takılarını çıkardı -bilezik, yüzükler, boğazının çukurunda parlayan tek zincir- ve rafa yerleştirdi. Telefonu hâlâ çalıyordu. Belki başka bir arama. Ya da aralarında hiç boşluk olmadan gelen birkaç kısa mesaj.

Omuzlarını yuvarladı ve boynunu kırdı. Kapı aralığını gizleyen büyülerden geçerken, Dürtü'sü geri çekilmeye başladı. Neredeyse on iki aydır bunu yapıyordu ve sonunda ipucunu alıyordu.

Gözlerini kapadı, kollarını iki yana açtı ve odanın içine doğru öne doğru düştü, sıfır yerçekimi onu kemiksiz hale getirdi ve baş aşağı yuvarlanmasına neden oldu. Bir havuzda yüzyormuş gibi hissetti ama teninde su hissi yoktu.

Kapı kayarak kapandı ve koridordaki tüm ışık izlerini kapatarak onu sonsuz bir karanlığın içinde yüzer halde bıraktı. Bu his çok geçmeden büyüünün sistemini boşaltmasıyla üç katına çıktı; bedeninin -büyüsünün kabının- iyi bir günde zar zor barındırabildiği güç barajı odayı galaksilerle aydınlattı.

Yıldızlara benzeyen gümüş ışığın küçük iğne uçları; puslu spiraller ve farklı renklerde küreler; kozmik toz ve takımyıldızlar. Hepsi ulaşılabilir mesafede yüzyordu.

Bu onun sessiz zamanıydı. Sığındığı yer.

Kendi galaksisi.

KARAKTER KADROSU

DARKSLAYING HOUSES OF ANGELTHENE

YEDİ ŞEYTAN

Darien Cassel- Cehennem Kapısı'nın başı ve Angelthene'deki Kara Katillerin lideri. On dokuz yaşındayken Yedi Şeytan'ı kurdu. Randal Slade ve Elsie Cassel/Emberley Slade'in oğlu. Ivyana Cassel'in ikiz kardeşi.

Maximus Reacher-Darien Cassel'in **ikincisi**. Maya Reacher'ın kardeşi. Darien ile çocukluklarından beri arkadaşlar.

Travis Devlin- Darien Cassel'in kuzeni. Devlin Şeytanı olarak da bilinir. Roman Devlin'in küçük kardeşi. Yveswich şehrinde büyüdü.

Jack Steele- Ivyana Cassel'in kocası. Yedi Şeytan'ın en yeni üyesi.

Ivyana Cassel- Darien Cassel'in ikiz kardeşi, Darien'den yedi dakika sonra doğdu. Randal Slade ve Elsie Cassel/Emberley Slade'in kızı. Jack Steele ile evli.

Tanner Atlas- Yedi Şeytan'ın Hacker'ı. Doktor Atlas'ın oğlu. Angelthene'e taşındıktan ve yeni okulunda zorbalığa uğradıktan sonra Darien ile arkadaş oldu. Darien onu savunan tek kişiydi.

Lace Rivera-Lionel Savage'ın yeğeni. Huntsmen'in eski üyesi, ancak hiçbir zaman resmileşmedi.

REAPERS

Malakai Delaney- Ruhlar Evi'nin başı. Jewels Delaney'nin ağabeyi. Eskiden Darien Cassel ile iyi arkadaştı, ancak arkadaşlıkları Darien ve Şeytanlarının Darkslayers katmanlarının en üstünde yer aldığı gün sona erdi.

Valen Hayes-Malakai Delaney'den ikinci.

Sylvan Wolfe-Malakai Delaney'in üçüncüsü. Adını Tanrı Sylvan'dan aldı.

Aspen Van Halen-Lace Rivera'nın **en iyi** arkadaşı. Clover Van Halen'in ikiz kardeşi. Clover'a büyü sistemlerini, veri tabanlarını vb. hacklemede yardımcı olur. Malakai Delaney'e aşığıdır.

Brodie Verlice-Macen Verlice'nin ikiz kardeşi. Yakın zamanda Liam'ın yerine Orakçılar'a katıldı.
Macen Verlice-Brodie Verlice'nin ikiz kardeşi. Yakın zamanda Tyson'ın yerine Orakçılar'a katıldı.
Jewels Delaney-Malakai Delaney'in **küçük** kız kardeşi.
Clover Van Halen-Aspen Van Halen'in ikiz kardeşi. Azrailler için hacker.

HUNTSMEN

Lionel Savage- Av Alanları Başkanı ve Randal Slade'in eski sağ kolu. Lace'in amcası.
Harley Savage- Lionel Savage'ın oğlu. Lace Rivera'nın kuzeni.
Seth Marksman- Lionel Savage'dan sonra ikinci.
Colton Adler- Lionel Savage'a karşı üçüncü.
Archer Savage-Lionel Savage'ın yeğeni. Harley ve Lace'in kuzeni.
Shepley Marksman- Huntsmen için Hacker.
Xander Price- Shepley Marksman'ın hacker yardımcısı.
Nathan Rhodes- Avcıların üyesi.

ÖLÜM MELEKLERİ

Dominic Valencia- Death's Landing'in başı. Conrad Valencia'nın kardeşi. Angelthene'in Hava Filosu'nun eski üyesi. Darien Cassel ile çocukluktan beri arkadaş.
Conrad Valencia- Dominic Valencia'nın kardeşi ve ikincisi. Angelthene'in Hava Filosu'nun eski üyesi. Darien Cassel ile çocukluktan beri arkadaş.
Hanli Shadid- Angelthene'in Hava Filosunun eski üyesi. Dominic Valencia'nın üçüncüsü. City of Gods and Monsters'ın sonunda Şeytanlara yardım etti.
Dylan Reed- Ölüm Melekleri için Hacker. Angelthene'in Hava Filosu'nun eski üyesi.
Gwen Reed- Aynı zamanda kardeşi olan Dylan Reed'in yardımcı hacker'ı. Angelthene'in Hava Filosu'nun eski üyesi.

WARGS

Channary Graves- İskeledeki Evin Başkanı. Warglar, şekil değiştiren büyüsüyle büyülenmiş nadir büyülü postlardan oluşan bir ürün yelpazesine sahiptir.

Lumen Graves- Channary'nin kızı. Channary'nin ikincisi.

Umbrielle Graves- Channary'nin kızı. Channary'nin üçüncüsü.

Valary Sternberg- Darien'in çıkarları olan eski arkadaşı. Tanrılar ve Canavarlar Şehri'ndeki Şeytanın Avukatı'nda Loren'i tehdit etti.

Christa Copenspire-Son zamanlarda Skylen şehrinden Angelthene'e geri taşındı. Darien ile olan ilişkisi uzun mesafeli ve sadece fizikseldi. Neredeyse ciddi bir ilişkiye dönüşüyordu, ancak bu gerçekleşmeden önce aralarında kötü bir şekilde sona erdi.

Jacintha Copenspire- Christa Copenspire'in kız kardeşi. Isabella Moss'un hacker yardımcısı.

Isabella Moss- Warg'lar için hacker.

Ryleigh Witt- Vanessa Witt'in kız

kardeşi. **Vanessa Witt-** Ryleigh Witt'in

kız kardeşi.

VİPLER

Jude Monson- Engerekler İni'nin başı. Şeytanların iyi dostu. Tanrılar ve Canavarlar Şehri'nin sonunda Şeytanlara yardım etti.

Nadia Monson-Jude Monson'ın nişanlısı.

Jessa Gilchrist- City of Gods and Monsters'ın sonunda Şeytanlara yardım etti.

Sage Monson-Jude Monson'ın kız kardeşi. Vipers'ın hackerı.

Carter McKenzie- Jude Monson'ın kuzeni. Jude Monson'ın ikincisi.

Ivan Gilchrist- Jessa Gilchrist'in kuzeni.

Irk Avcısı- Jude Monson'dan sonra üçüncü. City of Gods and Monsters'ın sonunda Şeytanlara yardım etti.

Jasmine Rose- Vipers üyesi. Sage Monson'ın hacker yardımcısı.

HELLSEHERS

Terran İmparatoru- Tüm Terra'daki en güçlü kişi. Gerçek adı Quinton Lucent.

Klay Lucent- Quinton Lucent'ın oğlu. Angelthene Akademisi'ne babasının talimatıyla Loren'i izlemek için geldi.

Randal Slade- Angelthene'deki tüm Darkslaying çevrelerinin eski başkanı. Darien ve Ivyana Cassel'in babası; Elsie Cassel/Emberley Slade'in kocası. Tanrılar ve Canavarlar Şehri olaylarından sonra öldü.

Gaven Payne- Randal'ın eski iş ortaklarından biri. Gaven, Angelthene'de Kanlı Asa ve diğer yasadışı silahların kaçakçılığından sorumludur.

Johnathon Kyle- Lucent Enterprises CEO'su.

Helia Sophronia- Loren'in annesi. Erasmus Sophronia'nın karısı.

Cyra- Tavşan haberci. Erasmus Sophronia'nın arkadaşı. Darien'e Tanrılar ve Canavarlar Şehri'nde Loren'i bulma işini teklif etti.

Tyson Geller- Eski Reaper. Darien Cassel tarafından, Liam ile birlikte Blackbird 88 Above'un dışında vurularak öldürüldü.

Mavi- Kolunda takip cihazıyla bulunan bir cehennem zebanisi.

Roman 'Gölgeler' Devlin- Darien'in kuzeni; Travis'in kardeşi. Ker'in başkenti Yveswich'teki Kara Ev'in başı.

Joyce Atlas- Tanner'ın annesi. Angelthene General'da doktor.

Kyle- Dövme sanatçısı ve Diablo'nun sahibi.

Maya Reacher- Maximus Reacher'ın küçük kız kardeşi. Lakabı MJ idi. Kan İksiri yapmak için kullanılan hatalı ekipmanın neden olduğu bir ev yangınında öldü.

Koray ve Xander- Tanrılar ve Canavarlar Şehri'ndeki haydut zebaniler. Bir evin parçası olmadan topladıkları için Randal tarafından idam edilmekten kaçınmak için auralarını sakladılar.

Liam- Eski Azrail. Darien Cassel tarafından Blackbird 88 Above'un dışında öldürüldü.

Ian Gray- City of Gods and Monsters'da Malakai Delaney tarafından aforoz edilen bir Azrail.

İNSANLAR

Loren Calla- Gerçek adı Liliana Sophronia. Erasmus Sophronia'nın kızı. Arcanum Kuyusu'nun güçlerine sahip. Babası onu Kuyu ile yarattı. Bebekken Kızıl Yıldız Tapınağı'nın merdivenlerine bırakıldı ve kısa süre sonra Roark Bright tarafından evlat edinildi. Taega, gerçek adı Lily ile bir bağlantısı olması için ona 'Calla' soyadını vermeyi seçti.

Arthur J. Kind- Lucent Enterprises'ın eski silah teknisyeni. Darien ve Ivyana'nın annesinin arkadaşı. Ayrıca eskiden doktordu, bu yüzden Darien bazen kurşun ve bıçak yaraları için hastanelere gitmek yerine onu görecekti.

Erasmus Sophronia- Arcanum Kuyusu'nun yaratıcısı. Liliana/Loren'in babası. Anka Kafa Topluluğu'nun kurucusu.

Emberley Slade, kızlık soyadı Cassel/Elsie Cassel- Darien ve Ivyana'nın annesi; Randal Slade'in eşi. Tanrılar ve Canavarlar Şehri olaylarından önce öldü. Darien ve Ivyana'nın on beşinci doğum günlerinde, Cadı Saati'nde öldü. Ölümü intihar olarak değerlendirildi, ancak Darien ve Ivyana onu Randal'ın öldürdüğüne inanıyor.

CADILAR VE BÜYÜCÜLER (VENEFICAE)

Dallas Bright- Roark ve Taega Bright'ın kızı; Loren Calla'nın üvey kız kardeşi. Angelthene'in Hava Filosu için savaşmak üzere eğitim alıyor.

Casen Martel/Kasap- Witheredge eyaletindeki baş Kan İksiri satıcısı. Chloe Martel'in babası. Umbra Forumu'nda Chopping Block olarak bilinen dövüş ringinden sorumludur.

Taega Bright- Roark'ın eşi; Dallas'ın annesi. Anka Kafa Topluluğu'nun eski üyesi. Gerçek adı bilinmiyor.

Roark Bright- Kızıl Baron. Taega'nın kocası; Dallas'ın babası. Gerçek adı Elix Danik. Anka Kafa Topluluğu'nun eski üyesi.

Finn Solace- Angelthene Büyülü Koruma Birimi Dedektifi. Darien'den Tanrılar ve Canavarlar Şehri'nde Cain Nash'i parmaklıklar ardına koymasına yardım etmesini istedi.

Dedektif Nolan- Angelthene'in MPU'sunun yeni baş dedektifi.

Mordred ve Penelope- Kızıl Yıldız Bulvarı'ndaki Mordred ve Penelope'nin Havan ve Havaneli'nin sahibi olan cadı ikizler. Loren onlar için çalışıyor.

Benjamin- Dusk Hollow'da yaşayan mezar soyguncusu. Tanrılar ve Canavarlar Şehri'nde Darien ve diğerlerine Erasmus'un mezarını bulmalarında yardımcı oldu.

Cain Nash- Tanrılar ve Canavarlar Şehri'nde Kuyu'nun peşinde olan bir suçlu. Darien, Finn'in onu parmaklıklar ardına koymasına yardım etti.

Isador Langdon- Angelthene Büyü Akademisi'nin eski müdürü. Tanrılar ve Canavarlar Şehri olaylarından sonra öldü.

Dennis Boyd- Puerta de la Muerta'nın sahibi. Chrysantha'nın eski işvereni.

Miles Osborn- Angelthene Sihir Akademisi'nin yeni müdürü.

Agatha- Hedgewitch ve Agatha'nın Ortaöğretim Sonrası Botanik Eğitimi'nin sahibi. Eskiden Şifacıydı, Darien Cassel ile de bu şekilde tanıştı.

Ethan McIntyre, Chad ve Garrett- Angelthene Akademisi öğrencileri.

Tamika Isley- Angelthene Optometry'de Optometrist.

Antonio Perez- Pit'in sahibi olan bir mafya babası.

Grayson Phipps- Angelthene Akademisi'nde bir

öğretmen. **Rose Griffith-** Angelthene Akademisi'nde bir öğretmen.

Whalen- Devil's Advocate'de bir fedai. **Tanya-**

Silverway'deki Caliginous'ta resepsiyonist. **Chloe**

Martel- Casen Martel'in kızı.

Dresden- City of Gods and Monsters'da Cain Nash için çalışan bir büyücü.

WEREWOLVES (LYCANTHROPEs)

Logan Sands- Silverwood Bölgesi'nin başı ve Angelthene'deki tüm kurtadam sürülerinin alfası. Shadowback olarak da bilinir.

Sabrine Van Arsdell- Loren Calla ve Dallas Bright'ın en iyi arkadaşı. Logan Sands tarafından kurt adama dönüştürülmüş bir cadı.

Sebastian- Logan Sands'in ikincisi. Cryo olarak da bilinir. Guardian sürüsünün üyesi. **Chrysantha**

Sands- Logan Sands'in kız kardeşi. Tundra olarak da bilinir. Muhafız sürüsünün üyesi. **Cash-**

Logan Sands'in üçüncüsü. Silverrain olarak da bilinir. Muhafız sürüsünün üyesi.

Big- Silver Claw'ın baş aşçısı.

VAMPIRLER (LAMIAE)

Calanthe Croft- Drakon Bölgesi'nin Baş Vampiri; Kan Güllü Hanesi'ne mensuptur.

Emilie Croft- Calanthe'nin kızı. Kan Güllü Evi'nin varisi.

Jaden Croft- Emilie'nin üvey kardeşi. Angelthene'e dönme nedenleri tartışmaya açık.

Baylor- Devil's Advocate'in eski yöneticisi.

Viktor- Kan Güllü Hanesi üyesi.

Lenora Aldonold- Kan Güllü Evi Üyesi ve Calanthe Croft'un İkincisi.

Desiree Denaldi- Gümüş Meşale'nin tahtını devralacak olan ikizlerden biri.

TANIDIK RUHLAR

Haydut- Darien Cassel'in tanıdığı. Kısa tüylü köpek. Mortifer ile süregelen bir kavgası vardır ve sık sık onu yemeye çalışır.

Şarkıcı- Loren Calla'ya aşına. Eski çoban köpeği. Dul tarafından ölümden geri getirildi, Darien Cassel tarafından yapılan bir anlaşma ile köpeğin dönüşü için ölümsüz ömründen yıllar ödedi. Yılların sayısı ve anlaşmayı çevreleyen koşullar bilinmiyor.

Mortifer- Cehennem Kapısı'nın Ev Hobisi. Eskiden kendisine kötü davranan bir mafya babasına aitti, ancak Darien Cassel tarafından kurtarıldı ve Darien bir ödül için adamı almaya gönderildi. Mortifer, sonsuz buz parçaları karşılığında nadir Hob büyüsiyle Cehennem Kapısı'nı korur. Çoğu Hob' dan daha küçüktür ama daha az güçlü değildir.

Yaratık- Malakai Delaney'e tanıdık. Ok uçlu bir kuyruğu ve büyük bir tavrı olan yarasa.

Twitch- Jack Steele'e aşına. Yüz tikleri olan bir Jaguar, bu yüzden adı Twitch.

Soot- Ivyana Cassel'in tanıdığı. Görünüşü Bandit'inkiyle neredeyse aynı olan kısa tüylü köpek.

Maximus Reacher'a tanıdık. Dağ aslanı. Haydut'un en iyi arkadaşı.

Hayalet- *Dallas Bright'ın tanıdığı. Kanatlı kaplan.*

Gümüş- *Tanner Atlas'ın tanıdığı. Tatlıya düşkün bir kurt.*

Noble- *Travis Devlin'e aşına. Mastiff köpeği.*

Cinder- *Lace Rivera'nın tanıdığı. Safir gözlü ev kedisi.*

Çakıl Taşı- *Sabrine Van Arsdell'e tanıdık. Karga.*

İSİMSİZ

Dul- *Dev bir örümcek. Evini Dilek Çeşmesi olarak bilinen Kavşak'ta inşa etti. Gerçek adı Araneae'dir.*

Solgun Adam- *Bilmecelerle konuşmayı seven ve geleceği tahmin etme yeteneğine sahip insansı bir yaratık. Tebeşir Kapısı'nın ötesindeki bir ininde yaşar.*

Faun- *Angelthene Ulusal Ormanı'ndaki yaşlı bir incir ağacının altında yaşayan ve boynuzlu ayakları üzerinde yürüyen bir yaratık. Darien on beş yaşındayken annesini geri almak için bir takas yapıp yapamayacağını görmek için bu yarattığı ziyaret etmişti.*

Ruh Yiyen- *Whitebridge'deki Strangler İnciri'nin altındaki Kavşak'ı koruyan bir yaratık.*

ANGELTHENE'İN VAMPİR EVLERİ

Kan Güllü

Gümüş Meşale

Ceset Çiçeği

Çekiç Orkide

Mavi Zambak

ANGELTHENE'İN KURTADAM SÜRÜLERİ

Guardians

Queenswater

Doğu Yakası

Siyah Ayna

ANGELTHENE'İN VENEFICAE COVENS'İ

Yukarı Batı

Aşağı Batı

Northwood

Farhallows

MUHTELİF

Bay Çıtır- Tanrılar ve Canavarlar Şehri'ndeki lanetin panzehirinin keşfedilmesinde rol oynayan bir bitki. Bay Çıtır, Mordred ve Penelope'nin evinin pencere kenarında yaşıyor.

Bayan Prickles- Mordred ve Penelope'nin evinde yaşayan bir bitki. Darien Cassel'in sesini duyduktan sonra ona aşık olmuştur.

Cluckles- Bandit'in lastik tavuğu. Oyuncak Darien Cassel tarafından Whisker's Pets'ten satın alındı ve Kızıl Yıldız Bulvarı'ndaki Şeyler.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.